Stefan Wolf

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang, Bùi Chí Vinh

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Tập 1: Thủ phạm tàng hình

TARZAN – NGƯỜI HÙNG

Tên thật của Tarzan là Peter Carsten, kẻ thành lập băng tứ quái TKKG, đại ca của Karl, Kloesen, Gaby... mười sáu tuổi, đẹp trai, cao một thước bảy mươi, sở trường Judo và võ dân tộc. Hắn đặc biệt thành danh với biệt hiệu Tarzan nhờ là một vận động viên ngoại hạng của trường trung học trong các môn bóng chuyền, điền kinh, riêng điền kinh, hắn có khả năng chạy nước rút và phóng gọn lên cây trong một thời gian kỷ lục không thua gì Tarzan... người khỉ .

Tarzan mất cha từ thuở nhỏ, hắn đang học lớp 10A và nương náu trong một trường nội trú ngoại thành nhờ đồng lương còm cõi của người mẹ làm nghề kế toán. Hắn biết an ủi mẹ qua những thang điểm cao nhất ở hầu hết các môn học. Hắn cũng biết đáp tạ hương hồn người cha kính yêu qua những cuộc phiêu lưu mạo hiểm để chống lại cái ác còn diễn ra ở khắp mọi nơi. Hắn luôn luôn sôi sục dòng máu hiệp sĩ và bao giờ cũng là kẻ có mặt đầu tiên ở chỗ hiểm nghèo nhất; còn phải hỏi, hắn là đại ca của TKKG kia mà.

TKKG là gì ư? Nếu chúng ta viết tắt bốn chữ cái khởi đầu của bốn nhân vật Tarzan, Karl, Kloesen, Gaby, chúng ta sẽ hiểu thế nào là tứ quái. Tứ quái TKKG ba nam một nữ, trọng nghĩa khinh tài sẽ dẫn

chúng ta tham chiến vào những đặc vụ bất tận mà có khi chính chúng ta trong đời cũng đã trải qua ít ra là một lần.

Nào, mời các bạn hãy đồng hành với Tarzan gia nhập cuộc chơi thám tử đầu tiên của TKKG.

KARL – MÁY TÍNH ĐIỆN TỬ

Được tuyên dương một cách thân mật là... Máy Tính Điện Tử, Karl hơn mười lăm tuổi một chút, rất xứng đáng với vị trí quân sư trong tứ quái TKKG. Hắn là bạn đồng lớp với Tarzan nhưng không lưu lạc trong trường nội trú mà ở thành phố với gia đình. Họ của Karl là Vierstrein và có lẽ nhờ dòng họ danh giá đó, hắn đã thừa hưởng của người cha, đang là giáo sư toán Trường đại học tổng hợp, một trí nhớ hoàn hảo.
Máy Tính Điện Tử Karl trang bị ngoài cái đầu tinh quái của một robot là cặp kính cận thị rất... trí thức. Hắn có dáng vẻ cao nghều và ốm nhách như một cây sậy, thù ghét mọi sự xung đột về cơ bắp. Hắn đứng cạnh Tarzan trong cuộc đối đầu với bạo lực bằng sức mạnh... máy tính điện tử của một vị quân sư.

KLOESEN – TRÒN VO

Tên cúng cơm là Willi Sauerlich với ngoại hiệu Tròn Vo, vốn là con trai thừa kế một gia tài khổng lồ của ông chủ nhà máy sản xuất kẹo sôcôla có thường trực trong nhà chiếc xe Jaguar mười hai trục. Hắn sắp... mười sáu tuổi.

Kloesen có tất cả tương lại trong tay và cũng sẵn sàng buông tất cả trong tay chỉ vì mê Sherlock Holmes như điếu đổ. Hắn thực hiện ước mơ thám tử của mình bằng cách nhất định trú ẩn cùng phòng với Tarzan ở trường nội trú mặc dù mới đầu mẹ của hắn đã khóc hết nước mắt. Chỉ tội nghiệp cho Kloesen một điểm: qua cái bụng to kềnh của một viên thịt băm Tròn Vo thường xuyên ngốn kẹo sôcôla, hắn chưa bao giờ vượt quá điểm hai trong môn thể thao. Nhưng có hề gì với Tròn Vo Kloesen, mỗi lần sát cánh cùng Tarzan, hắn đã dám can đảm lao vào những cuộc đụng độ nhất sinh thập tử.

Hắn đúng là một anh hùng bất đắc dĩ của TKKG.

GABY – CÔNG CHÚA

"Người phụ nữ" duy nhất trong tứ quái TKKG là "công chúa" Gaby Glockner năm nay mới mười lăm tuổi .

Tóc vàng, mắt xanh, hành mi dài, chiếc răng khểnh khiêu khích... cô bé Gaby đã từng làm đại ca Tarzan trở thành... thi sĩ như chơi sau những cuộc phiêu lưu rùng rợn đến... xiêu lòng. Giống trường hợp Karl, cô công chúa lớp 10A sống cùng cha mẹ trong thành phố nhưng tâm hồn thì lãng mạn tới chân mây .

Này nhé, cha của Gaby là thanh tra hình sự, mẹ là chủ tiệm bán thực phẩm nên việc cô bé mê truyện trinh thám và nấu nướng giỏi là đương nhiên. Vấn đề quan trọng hơn là chỗ khác, với chức vô địch bơi ngửa trường trung học và đứng đầu môn tiếng Anh trong lớp, cô đã góp phần không nhỏ làm cho bốn chữ TKKG trở nên huyền thoại của lứa tuổi mới lớn trong hành loạt đặc vụ bí mật.

Sẽ thật là thiếu sót nếu không nhắc đến Oskar. Con chó trắng khoang đen giống truyền thống Tây Ban Nha của Gaby đã khiến thế giới loài chó sửng sốt bằng những chiến công không thua kém cô chủ chút nào. Chính con chó Oskar của Gaby đã từng “hạ” một anh chàng bec-giê khổng lồ trong một trận đánh vô tiền khoáng hậu trước đó .

Nào, chúng ta hãy cùng theo dõi hành trình của con Oskar khôn ngoan cùng cô chủ Gaby có biệt danh Công Chúa trong chuyến viễn du đầu tiên của Tứ quái TKKG.

Tứ quái TKKG

Một
Tazan gặp bọn trộm tranh

Không còn một chút gì nữa để nghi ngờ, kẻ thù đầu tiên của Tarzan chính thị là Rembrandt. Mà Rembrandt là ai vậy? Xin thưa, đó là thầy

giáo Pauling, kẻ dạy hội họa liên lớp 9 và 10, kẻ đã quyết định dùng trường nội trú làm sào huyệt để xây dựng một đế chế kỷ luật vượt quá phạm vi giáo dục của nghề sư phạm, kẻ luôn luôn giơ cao chiếc lưỡi hái tử thần trên đầu học sinh, kẻ đã cố tình chọn sai sự nghiệp của mình để cuối cùng không đạt một thành tựu nào hết về mỹ thuật. Ngay chính dung mạo của Pauling đã rờn rợn và dị dạng đến nỗi ông ta mang theo ngoại hiệu Rembrandt từ lúc bước về trường.

Chuyện xảy ra vào một buổi tối khá khó chịu. Tarzan đang đánh răng trong buồng tắm, nhưng con mắt của hắn không nằm nơi chiếc bàn chải, con mắt của hắn cử động ở đằng sau gáy kia. Nhờ con mắt từ gáy mà hắn nhìn thấy dáng điệu hớt hải của Kloesen.

- Rembrandt đến!

Cánh cửa bật mở. Hung thần của năm trăm học sinh trường nội trú xuất hiện. Giọng sư phụ Pauling như người ngậm ngải tìm trầm. Chứ sao, có bao giờ một ông thầy mà lại không biết tạo sự huyền bí lên học sinh của mình.

- Tôi muốn em lên giường ngủ sau ba phút nữa. Hiểu chưa Peter Carsten, tôi muốn thế.

Tarzan tỏ ra đứng đắn với chiếc khăn mặt trên tay:

- Cám ơn sự chỉ dẫn của thầy.

Nhưng ông ta chẳng buồn nghe. Cái nhìn của ông ta đã hướng về dãy hành lang dọc tầng hai. Chỉ bằng biện pháp đi tuần tiễu, ông ta mới có dịp sử dụng chiếc lưỡi hái ma quỷ trong bóng tối. Đã lần nào ông ta chịu buông tha cho những con thỏ học sinh đâu. Coi, đám nhãi ranh chỉ chực qua mặt người lớn, điều cần thiết là phải dạy chúng những bài học để đời.

Và ông ta gằn từng tiếng một bài học tối nay cho Tarzan:

- Chú mày đã ba lần bị cảnh cáo. Nhớ đấy. Liệu hồn…

Rembrandt biến mất cũng nhanh như lúc đẩy cánh cửa buồng tắm. Còn Tarzan thì chậm chạp hơn, hắn chui lặng lẽ vào cái tổ có kê hai chiếc giường, hai cái tủ và một thùng đồ ăn dự trữ của Kloesen. Hắn thở dài ngao ngán. Trời ạ, cái thằng Tròn Vo có cái bụng phình như ễnh ương bộ không hay biết gì sao mà vẫn tiếp tục ngốn sôcôla ngồm ngoàm.

Tarzan trợn mắt:

- Mày biết phòng mình được Rembrandt gọi là gì không?

Tròn Vo đủng đỉnh:

- Tổ đại bàng.

- Vậy thì đại bàng không thể nào bị… gãy cánh, dù Pauling đã giương cung.

Kloesen nhăn mặt vì thanh kẹo sắp văng ra:

- Đừng gọi lão là Pauling! Lão là Rembrandt gian ác.

- Ê, vấn đề tai hại là tao có thể bị đuổi học nếu thêm một lần cảnh cáo nữa.

- Tao biết.

- Nhưng hề gì, đêm nay tao sẽ dùng pháp phi thân…

- Sao?

Tarzan tỉnh bơ xỏ chân vào chiếc quần Jeans bạc phếch. Khuôn mặt của Gaby hiện ra thần thoại hơn bất cứ một cuộc trừng phạt ngốc nghếch nào. Thầy Pauling là nỗi ám ảnh gì trong đời sống riêng tư của Tarzan nhỉ. Hãy tưởng tượng đến… Gaby – cô bé có hàng mi chớp chớp…

Tarzan đột nhiên thấy mình mạnh mẽ như chúa rừng Phi châu:

- Chuẩn bị dây chão cho ta chưa Tròn Vo? Đêm nay tao có hẹn…

- Cái gì? Mày sẽ bị tống cổ ra khỏi trường, nếu…

- Nếu mày nối sợi dây chão không phải bằng nilông mà bằng những thỏi sôcôla thì tao sẽ bị… tống cổ xuống đất gẫy nát. Yên trí đi Kloesen.

Làm sao mà Tròn Vo yên chí được, nó đã nghe rất rõ những tiếng chân rình rập đâu đây. Quả y như rằng, Rembrandt đã đứng sau lưng hai đứa.

- Sắp chín giờ rồi, hy vọng hai chú mày ngủ ngon!

Các thầy giáo khác còn bắt tay, nhưng Rembrandt thì năm ngón chẳng hề cử động. Ông ta tắt đèn và hắng giọng. Cái giọng khàn đực của một con quạ có cuống họng bị sưng tấy.

Tarzan phải mất đúng năm phút vận động thính giác trước khi tuột xuống giường. Ồ, cái thằng Tròn Vo cứ lưu luyến níu tay hắn như sắp bị giam mình trong một đống kẹo đến nơi.

- Tao mà bớt… chừng sáu kilô là có thể đu dây giống hệt mày. Mày đi đâu vậy Tarzan?

- Còn bày đặt ngơ ngác. Gặp nhị quái và út quái. Mày không nhớ Máy Tính Điện Tử và Công Chúa có hẹn với tao sao?

Mặt Tròn Vo buồn thiu:

- Nhớ cẩn thận nghe. Tao và… sợi dây vẫn đợi mày.

*

Gió ban đêm lồng lộng. Tarzan đưa mắt nhìn sang phía rừng thùy dương. Mặt trăng tròn vành vạnh lơ lửng trên dãy nhà nhiều tầng cao ngất. Trường nội trú nằm ở ngoại ô thành phố, từ trường ra xa lộ

phải qua những cánh đồng và bãi cỏ. Người ta đang đẩy dần đô thị đến đây theo quy hoạch tương lai, nhưng bây giờ…

Bây giờ thì con đại bàng đầu tiên của lớp 10A sắp bay ra khỏi tổ. Hắn chú ý đến những cái móc sắt đỡ giàn nho được đóng vào một số chỗ trên bờ tường. Hắn liếc qua cái móc trên cùng có một sợi dây chão bằng nilông nằm khuất dưới tán lá rậm. Hắn bám vào sợi dây như khỉ, chân đạp vào gờ tường như vượn và nhảy xuống lớp cát phía dưới như một con dã nhân.

Hắn là Peter Carsten, biệt hiệu Tarzan, vua tốc độ một trăm mét khởi sự vô guồng chạy. Chỉ cần đúng hai mươi hai phút là sẽ đến nhà… Công Chúa. Ôi, Gaby. Bên vành tai Tarzan ngoài gió còn xào xạc tiếng guitar bài nhạc phim "Bạch Tuyết và bảy chú lùn" chẳng thể nào quên được.

Hắn đang chạy qua khu vực quan trọng nằm ngoài rìa thành phố, nơi gia đình Sauerlich làm chủ một tòa nhà lớn nhất với một khu vườn rộng nhất cùng một gara chứa nhiều xe hơi nhất. Nghĩ mà tội cho Tròn Vo, chỉ vì quá mê kẹo sôcôla và Sherlock Holmes mà phải di tản vào trường nội trú, mất dần cái tên quý tộc Willi Sauerlich lừng danh.

Tarzan nhìn đồng hồ: chín giờ rưỡi. Vượt qua một con đường nữa, băng hết một bờ rào, chạy trên cỏ, loáng thoáng những bụi cây lướt qua, hắn tiến vào khu vườn. Những ngôi nhà đột ngột tối om như bị cúp điện. Có lẽ giờ này Gaby sắp hắt hơi nhảy mũi. Đúng giây phút đó, hắn nghe thấy tiếng chân người.

Hắn sửng sốt như không tin vào thính giác của mình. Nào, bình tĩnh lại, khom người xuống như một con… khỉ lẻn về phía các bụi cây rậm rạp đằng kia.

Khi Tarzan rẽ cành lá định bước ra, hắn giật mình vì một hình người đàn ông cách hắn không đầy hai bước. Gã đàn ông nhìn lên cửa sân thượng một ngôi nhà, lưng quay lại Tarzan. Có một cái gì vuông vuông đặt dưới đất, dựa vào đầu gối gã.

Ngay lúc ấy, trăng ló khỏi đám mây và… tấm kính trên cửa sân thượng vỡ toang. Gã đàn ông thứ hai xuất hiện. Bất chấp những mảnh kính vương vãi trên sàn đá, gã đàn ông thứ hai vẫn ôm chặt tấm mền trong tay. Mép tấm mền tụt xuống. Trời đất, một bức tranh chắc chắn là gia bảo bởi khung tranh được mạ bằng vàng sáng ngời.

Linh tính trận mạc mách bảo con đại bàng của lớp 10A hãy xòe cánh. Rõ ràng bọn ăn cắp tranh của các tư gia. Còn gì nữa mà suy đoán, chẳng phỉa hơn sáu tháng nay những bức tranh sưu tập quý giá đã lần lượt tàng hình khỏi các gia trang của những nhà sưu tập

và các bảo tàng nhiều địa phương làm cả thành phố bàng hoàng. Mọi thành tựu của hội họa đều biến mất không một dấu vết. Giá trị của những tác phẩm mỹ thuật tăng vọt bất ngờ khiến bọn đạo chích không thèm nhìn đến các thứ tài sản khác. Chúng biết cách di chuyển những bức tranh vô giá ra khỏi biên giới quốc gia.

- Nhanh lên!

Thằng trộm đứng chờ gầm gừ. Gã mặc một chiếc áo gió màu sẫm. Thằng kia có vẻ thấp lùn hơn và đi đứng có vẻ vụng về. Chúng trườn gióng hai con sói không một chút lo sợ qua sân thượng, rồi theo con đường xuyên qua các bụi cây dẫn ra cuối khu vườn.

Tim Tarzan đập thình thịch không thua gì tấm mền gói bức tranh đang nhấp nhô theo bước đi như chạy của bọn trộm tranh. Nỗi khổ tâm của một học sinh nội trú leo tường trốn đi chơi là không thể gọi cảnh sát, vì như vậy hắn tự đút đầu vào sợi dây thòng lọng của Pauling. Lão Rembrandt đó sẽ đuổi hắn ngay lập tức không do dự.

- Ê, Eddi, tao nghe có tiếng động.

- Hả?

- Tiếng động. Hình như ở trong bụi cây kia.

- Hay là một con mèo động cỡn đó Otto!

Hai gã đàn ông dừng lại. Tarzan nhìn chúng qua kẽ lá. Hắn cảm thấy da thịt lạnh ngắt. Hắn phải nín thở bởi thằng Otto đã đặt cái bọc đựng tranh xuống đường và thò tay vào túi.

- Xoẹt, xoẹt.

Lưỡi dao găm nhọn lẻu rợn người dưới ánh trăng. Gã đàn ông có tên Otto tiến về phía bụi cây mà Tarzan đang ẩn nấp. Hai cánh tay đầy vết xăm của gã vung vẩy như một tên sát thủ điệu nghệ. Nhưng… gã không cần phải bước tiếp và Tarzan cũng không cần phải mở cuộc thi chạy nước rút bất đắc dĩ, vì một con chim đêm đã vỗ cánh phành phạch bay lên từ bụi rậm kế bên.

Gã Eddi cười ha hả:

- Mẹ, cái thằng chỉ giỏi tưởng tượng. Đi đêm có ngày gặp… chim mà. Ha ha…

Otto lầm rầm như đọc kinh:

- Đừng chọc tao. Coi chừng không đến Hội chợ đúng giờ là mang thêm sẹo cho mày đó.

- Nhưng mày có chắc lão đến nhận hàng không?

- Chính lão còn không biết chắc nữa là tao. Một là khu vực dành riêng để uống bia ở Hội chợ lúc nửa đêm nay, hai là mười bốn giờ chiều mai tại chuồng cá sấu ở Vườn Thú như mọi bữa.

Otto thảy vật nhọn kim loại vào túi gọn gàng như một tay mãi võ

chuyên nghiệp. Tarzan không làm sao quên được những con rồng bằng mực Tàu xăm chằng chịt trên cánh tay vén lên của gã, nó gây cảm giác rùng rợn không thua gì vết chém lồi ra từ mắt phải xuống cằm của tên Eddi kia. Tuy nhiên hắn vẫn không một chút e ngại bám dính bước chân của bọn trộm. Trong cuộc đời chỉ cần vài lần hồi hộp như thế này là có thể ung dung giữa rừng rậm Phi châu hú lên như Tarzan trong phim nhựa được rồi.

Hắn bị che mắt bởi một cây dẻ bề thế. Đằng sau cây dẻ, tiếng mở cửa xe và cốp xe vang lên. Hắn dán chặt cái nhìn vào chiếc xe hơi lúc động cơ nổ giòn hy vọng nhìn được số xe. Trời đất, tiếng máy nổ kinh dị như lúc Tròn Vo ho sặc vì nuốt vội thanh kẹo. Điều quan trọng nhất mà hắn đã không thực hiện được là nhìn cho rõ bảng số trước khi xe chạy, bởi bọn trộm chờ cho xe chạy một đoạn rồi mới bật đèn.

Không hề chi. Chiếc xa hơi có thể biến mất nhưng tiếng động cơ rền rĩ của nó không bao giờ mất. Nó thuộc về chủng loại xe Kombi hết thời, tiếng máy kêu ngang ngửa tiếng chó sủa. Chưa kể hai thằng đạo chích đã tự kê khai lý lịch: Otto và Eddi. Còn nữa, tụi nó sẽ đến khu uống bia ở Hội chợ vào lúc nửa đêm. Đối với một thám tử tài tình như… Tarzan này thì vài chi tiết cần thiết đó không đủ làm quà cho Gaby hay sao? Chỉ có một điều thuộc về kinh nghiệm cá nhân mà cô bé sẽ không bao giờ được biết, tại sao cứ mỗi lần đụng độ Rembrandt là hắn tiếp xúc với kẻ thù khác lập tức. Quả là lưỡng bề thọ địch. Mà lưỡng bề thọ địch là gì vậy? Xin thưa, sau lưng, phía trước là ông thầy và bọn trộm. Toàn những thứ hãi hùng.

Tứ quái TKKG

Hai
Hội nghị Tam quái

Công Chúa thò mái tóc vàng rực ra lúc Tarzan bấm chuông:

- Chào người hùng, bạn trễ mất mười phút.
- Sao?
- Tôi đoán là bạn ra khỏi trường nội trú lúc chín giờ rưỡi, vì chỉ vào giờ phút đó Pauling mới ngưng làm… Rembrandt. Bây giờ là mười giờ hai phút, thông thường bạn chỉ mất có hai mươi hai phút để đến đây, như vậy bạn đã ăn gian mười phút để làm một dịch vụ cá thể.

Trời ạ, Gaby thật ranh mãnh và tinh quái. Oskar, con chó yêu của

Gaby nhảy xổ ra vờ vĩnh như rất hiếu khách đã ngoạm ngay vào ống quần Jeans của hắn lôi vô cửa.

Hắn thốt lên não nùng:

- Cả mày nữa hả Oskar, mày cũng muốn diễu võ dương oai với tao sao?

Phải nói là chính cô chủ xinh đẹp của Oskar mới là thủ phạm khiêu khích Tarzan. Cô bé cố tình hướng dẫn hắn đi lên cầu thang thật từ từ để hắn đủ thời gian liếc qua những tấm bằng khen đính trên bờ tường đầy quyến rũ. Còn phải ohir, những tấm bằng khen biểu dương thành tích bơi lội của Công Chúa và những điểm mười môn tiếng Anh của cô.

Cô muốn làm gì Tarzan lúc này hỡi Gaby nũng nịu?

Công Chúa chẳng muốn gì hết. Cô không bắt Tarzan phải đu dây như con khỉ, cô chỉ nhẹ nhàng ấn vai hắn ngồi xuống bộ sa lông. Phía dưới sàn nhà đối diện với Tarzan có một "con khỉ" nhân dạng giống khỉ hơn đang nhún nhẩy đôi chân theo điệu rock. "Con khỉ" ấy còn thông thái hơn cả Công Chúa nữa, hắn chính thị là nhị quái Karl, biệt danh Máy Tính Điện Tử.

Vị quân sư Karl nhún đôi chân thêm ba lần nữa rồi phát biểu:

- Đại ca Tarzan có chuyện cần bàn bạc bất thường, phải không?

- Sao hiền đệ biết?

- Có gì khó hiểu đâu. Tụi mình hẹn nhau đi Hội chợ trung tâm đêm nay nhưng đệ thấy huynh chẳng có dấu hiệu gì sốt ruột, có nghĩa là có một chuyện đại sự hơn cả vụ đi chơi. Cũng chính vì vụ ấy mà huynh phải trễ tới mười phút.

"Đồ… máy tính", Tarzan rủa thầm. Thằng nhãi cận thị chân tay dài ngoằng như thế kia mà di chuyển bằng đầu óc nhẩy hơn… điện tử. Đúng là quân sư thứ thiệt.

Tarzan thở ra thật mạnh:

- Triệu tập hội nghị tam quái ngay lập tức!

*

Tiếng nhạc Rock and Roll từ máy cassette mini ở góc phòng tắt lịm, chỉ còn sót một âm điệu rền rĩ và bi tráng qua lời tường thuật của nhất quái Peter Carsten. Người hùng lớp 10A thuyết minh du dương đến nỗi con Oskar sủa hai tràng hướng ứng tức thì. Út quái Gaby đưa bàn tay ngà ngọc vuốt ve vành tai Oskar. Trời ơi, Tarzan nghe phần gáy của hắn nóng bừng bừng, trong một giây hắn thèm được… như con chó vô tích sự.

Hắn kết thúc thật nhát gừng, cố tình nói với Máy Tính Điện Tử:

- Một vết sẹo của Eddi. Con dao của Otto. Một chiếc xe Kombi cũ rích. Và… khu tập trung bia bọt nửa đêm. Tao chỉ biết như vậy.

Công Chúa vừa tái mặt vì tiếng tao bừa bãi của Tarzan thì nhị quái Karl đã gỡ cặp kính quân sư ra lau. Nó gật gù ra vẻ… Máy Tính, không cần quan tâm đến xúc động khác thường của hai người bạn học cùng lớp:

- Ổn cả rồi. Nếu tao nhớ không lầm thì đúng năm mươi hai bức tranh đã bị mất cắp. Tổn thất ước lượng hàng chục triệu đồng qua thống kê của báo chí. Giá trị thực của nó còn khủng khiếp hơn nữa nếu đống tài sản văn hóa vô giá kia đã được chuyển ra nước ngoài. Tụi mình sắp thành tỉ phú đến nơi rồi… Cảnh sát treo giải thưởng mười ngàn đồng mác, ngoài ra còn tiền thưởng riêng của các ông chủ bị mất cắp. Này Tarzan, mày có thể sắm cả khu rừng Phi châu trong nhà…

Công Chúa Gaby có vẻ không bằng lòng lối tính toán thực dụng của nhị quái Karl. Cô bé chớp đôi mắt mộng mơ:

- Khoan bàn đến chuyện tiền thưởng, giả sử lúc nãy Tarzan không thoát khỏi con dao rùng rợn của bọn trộm thì sao nhỉ?

Cám ơn trời đất. Tảng đá ngàn cân mới đè nặng xuống trái tim Tarzan đã được gỡ khỏi lồng ngực. Hắn thấy thân thể nhẹ tênh như bông gòn. Phải vậy chứ Gaby. Tri âm với nhau ở chỗ “Một lời đã biết đến ta, muôn chung nghìn tứ cũng là có nhau” phải không cô công chúa ngủ trong rừng?

Tarzan đập mạnh tay xuống bàn:

- Chuyện… nguy hiểm này tự tôi giải quyết, các bạn không nhất thiết phải tham dự. Tiền thưởng của cảnh sát tuy lớn thật nhưng bọn trộm tranh tàng hình còn đáng sợ hơn. Chúng đã nhẫn tâm buôn bán tài sản văn hóa của đất nước. Chúng cần phải bị vạch mặt. Tất nhiên rằng tôi cũng rất thương má tôi, bà mỗi ngày một xanh mét đi vì thức khuya dậy sớm lo nuôi tôi ăn học. Biết đâu tôi chẳng giúp được má tôi nhờ… đặc vụ này.

- Kìa Tarzan, tại sao mình không nhờ đến ba của Gaby, bác ấy là thanh tra hình sự…

- Không được, vì hai lý do. Thứ nhất, bọn đạo chích đã hẹn nhau nửa đêm nay trong khi ba của Gaby đang công tác tỉnh dài ngày. Thứ hai, không thể cho cảnh sát biết, vì tôi… có thể bị đuổi học bởi leo tường trốn đi chơi tới… lần thứ tư.

Hai đứa nam nhi cùng liếc về Công Chúa hội ý. Cô bé cong môi một câu mát rượi:

- Tôi không sợ chuyện nguy hiểm của Tarzan. Tôi xin tham gia và sẵn sàng nhường… phần thưởng cho bạn ấy.

Máy Tính Điện Tử giãy nảy:

- Công Chúa Gaby làm như được độc quyền mã thượng. Còn hiệp sĩ Karl này nữa chứ. Tuy nhiên…

Nó nói thật nặng nề:

- Tuy nhiên nhớ chừa tiền thưởng cho tôi một phần. Tôi cần hoàn thành hai công trình nghiên cứu: Robort biết cử động và máy liên lạc bằng mật mã.

Cánh cửa phòng xịch mở. Một người phụ nữ đứng tuổi, rất dịu dàng, bước vào. Mẫu hậu của Công Chúa, chứ còn ai. Bà nói như một chuyên gia về tâm lý tuổi mới lớn:

- Nào, đói bụng không các cô cậu, tôi sẽ làm món bánh kem thưởng thức. Hay định âm mưu bỏ nhà đi chơi phải không?

Công Chúa sà vào lòng mẹ nũng nịu hơn bao giờ hết:

- Mẹ quả là tuyệt vời. Ba đứa con định xin phép ra Hội chợ xem lễ hội. Ngày mai có những môn học dễ ợt thưa mẹ. Và tụi con sẽ về trước mười một giờ. Mẹ gật đầu đi? Con sẽ cho con Oskar nhập băng nữa. Mẹ cười rồi đó nghe, à á a…

Con Oskar vẫy đuôi rối rít khiến bà mẹ chỉ còn nước hôn thật lâu lên mái tóc vàng óng của Gaby. Bà lặng lẽ thì thầm:

- Các con đã lên tới lớp 10 và sắp lớn đến nơi. Mẹ chỉ sợ…

Máy Tính Điện Tử lên tiếng. Nó muốn xác định tính tin cậy của một vị quân sư:

- Tụi con không vào các sàn nhảy như một số bạn cùng lứa tuổi khác, đó là điều chắc chắn. Tụi con cũng không hút thuốc và uống rượu, đó là điều chắc chắn tiếp theo. Tụi con chỉ du lịch… Hội chợ.

Tarzan gật đầu:

- Cháu hứa chịu trách nhiệm về Gaby. Bạn ấy sẽ về nhà đúng giờ.

- Được rồi…

Bà mẹ kéo cửa sổ nhìn ra ngoài vườn. Trăng giữa đêm mùa hạ lộng lẫy lạ lùng, thảo nào cô công chúa ngủ trong rừng của bà hôm nay thức giấc.

Ba
Tarzan tả xung hữu đột

Tam quái bước ra khỏi nhà. Khỏi cần nói Công Chúa cũng thừa biết rằng cô có bổn phận phải đi giữa hai người… con trai. Bổn phận tiếp theo của cô là nhè nhẹ cắn môi cho xứng đáng với hai chàng cận vệ hoàn hảo: bên tay trái là chuyên gia hành động cao hơn cô tới một cái đầu, bên tay phải là chuyên viên đặc trách tham mưu bộ dạng đầy trí thức. Cô còn có bổn phận giữ sợi dây xích dính liền vào cổ con Oskar lúc nhặt lúc khoan như nữ hoàng Si Si thời yểu điệu thục nữ. Những chuyện tế nhị đó đám con trai làm sao hiểu nổi. Nhất là với một kẻ thích quậy phá và thờ ơ như… Tarzan.

Chỉ khốn khổ cho Tarzan, miệng hắn như bị dán băng keo kín mít. Hắn không có bất kỳ cơ hội nào để thổ lộ nỗi lòng cảm mến của mình, vì cứ mỗi lần nghiêng qua Công Chúa là hắn buộc phải đưa tay dụi mắt liên tục. Chứ sao, ngoài những sợi tóc vàng óng ả như dệt bằng tơ trời của cô bé hất vào mặt hắn vì gió lộng, hắn còn phải đối phó với cặp kính cận hấp háy một cách cà chớn của thằng Máy Tính Điện Tử cũng đang hướng đến một mục tiêu như mình. Có lẽ hắn sẽ phải làm thơ âm thầm để tặng cho cô, may ra chỉ có thi ca mới làm rung động được trái tim cô bé bất chấp sự can thiệp của… toán học. Về toán thì cách gì qua mặt được thằng Karl Máy Tính, nó vốn là dòng trâm anh thế phiệt, con của vị giáo sư toán lừng danh trường đại học kia mà.

Có thể mở đầu như thế này bài thơ tặng “Cửa hàng thực phẩm mang tên Công Chúa” được hay không?

Mới đầu tưởng Gaby là ổi
Xá lị mà ăn rất đã đời
Dè đâu Gaby thành xí muội
Ngọt ngào mà chua lét đôi môi…

Lần đầu tiên trong đời Tarzan cảm thấy mình “văn võ toàn tài”. Tuy nhiên hắn chưa kịp vỗ đùi khoái trá thì con Oskar đã sủa lên inh ỏi. Con chó Tây Ban Nha thể hiện trình độ nịnh đầm còn cao cường hơn cả hắn.

- A, một trạm điện thoại công cộng. Hai bạn đã thấy con Oskar chứng tỏ trình độ thám tử của nó chưa? Nó muốn gọi điện thoại cho cảnh sát trước khi thực hiện chuyến điều tra. – Gaby lên tiếng.

Tarzan quyết định ghé vào trạm điện thoại, dù sao thì con Oskar cũng thông minh thật. Không thể không gọi điện báo cho Sở cảnh sát biết khi con đường trước mặt nhằm khám phá vụ án còn quá xa vời. Hắn không thể dửng dưng trước các bất trắc có thể xảy đến với Gaby và Karl.

Thằng Máy Tính lên giọng thầy đời:

- Báo cho họ vụ trộm nhưng chớ xưng danh tánh. Mày có thể bị… Rembrandt đuổi như chơi.

- Tao biết, thưa quân sư.

Tarzan bước vô trạm điện thoại. Oskar thích thú gầm gừ.

Một giọng nói vang lên hiền hậu từ đầu dây phía bên kia:

- Alô, sĩ quan trực của Sở cảnh sát đây, tôi, trung úy Scheufel…

Tarzan nuốt nước bọt vì hồi hộp:

- Em cần báo gấp với anh một vụ án. Vụ trộm tranh bí mật tại tòa biệt thự số 12 hoặc 14 gì đó ở đại lộ Cây Sồi. Em chỉ thấy bọn ăn cắp từ phía sau. Chúng gồm có hai đứa…

- Cám ơn chú bé, tôi đang ghi. Xin cho biết tên họ…

- Em… xin lỗi, thưa trung úy. Em rất bận, em… cũng không biết gì hơn.

Tarzan đặt máy xuống. Bàn tay hắn đầy mồ hôi. Hắn hiểu rằng vậy là coi như bứt dây động rừng. Tối thiểu thì cảnh sát sẽ điều một xe tuần tra đến ngay căn nhà trên đại lộ Cây Sồi, nhưng rõ ràng hiện giờ hắn không còn biện pháp nào khác.

Hắn sánh vai với nhị quái, út quái và con Oskar bước qua bên kia đường. Phía trước là một ngã tư. Ít nhất phải vượt qua bốn ngã tư nữa mới đến được khu lễ hội nằm ngay trung tâm. Lòng hắn dịu lại khi Oskar quấn quít bên chân. Nó làm như hài lòng về cú điện thoại vừa rồi. Tiên sư… loài chó.

Coi, ngay ngã tư bắt đầu con đường một chiều đột nhiên xuất hiện những chiếc xe gắn máy phân khối lớn. Không dưới bảy chiếc môtô dựng ngổn ngang phía vòng cung. Chủ nhân của những chiếc xe môtô cũng đã chường mặt. Chúng trình diện cuộc đời bằng những chia bia lủng lẳng trên tay tại một quán nhậu về đêm gần đó. Chúng có vẻ như đã say khướt. Có tất cả tám thằng mặc áo blouson bóng mượt. Té ra là băng Black boy quy tụ các công tử quý tộc từ mười bảy tuổi đến hai mươi.

- Trời đất!

Gaby thốt lên đầu tiên. Cô bé đã phát hiện ra đám Black boy và tất nhiên cũng hiểu rõ lối chơi bất hảo của băng găngxtơ mới lớn sống ngoài vòng pháp luật. Cô bấm mạnh vào tay Tarzan:

- Kiếm một con đường khác mau lên người hùng!

Mặt Tarzan lạnh tanh:

- Lý do?

- Thằng khổng lồ đang đứng ở vỉa hè chỉ huy kia là Kaluschke…

- Thì sao?

- Trời ạ, gã là dân quyền Anh, gã xuất thân từ một lò võ chuyên đấm vào bao cát. Gã từng thành danh với cú đấm thôi sơn ngang mặt thầy giáo và bị đuổi học. Gã đã từng đợi tôi hàng giờ ở trước cổng trường…

- A, té ra là vậy. Và Gaby đồng ý?

Hàng mi mơ mộng của Công Chúa thẳng băng:

- Còn lâu. Bạn nghĩ về tôi hơi thấp đó. Nhỏ này mà kết giao với một gã sống bằng cần sa và men rượu à. Tôi xưa nay vẫn áp dụng một câu thành ngữ: Hãy lùi xa kẻ say sưa đúng một tỉ cây số.

Máu hảo hớn trong người Tarzan sôi lên sùng sục. Hắn không cần phải tự lượng giữa "ba" và "tám", giữa tuổi mười sáu và tuổi hai mươi. Hắn thản nhiên dẫn đầu tam quái, bất chấp Máy Tính Điện Tử Karl chuẩn bị lập kỷ lục cá nhân môn chạy "đào vi thượng sách" theo binh pháp ba chọi tám. Hắn ung dung băng ngang con lộ vòng cung.

Chưa tới năm phút cả nhóm đã lọt giữa vòng vây của băng Black boy. Những "đứa con trai của bóng tối" cười sặc sụa.

- Có đồ chơi tối nay rồi, cám ơn Thượng đế.

Chỉ riêng thằng khổng lồ Kaluschke không hề nhếch mép. Hắn lầm lì ngắm nghía Gaby như ngắm nghía một con búp bê.

- Chà, hoa khôi của lớp 10A. Thế nào, cô bé còn từ chối trái tim rớm máu của anh không?

Gaby choàng đôi tay nhỏ bé như muốn che chở Oskar. Cô bé thì thầm vào tai con chó, an ủi:

- Tao sẽ bảo vệ mày. Tao hứa mà Oskar.

Tự nhiên Tarzan trở nên… người lớn lạ lùng:

- Còn tôi sẽ bảo vệ Gaby và… Máy Tính Điện Tử. Nào, các sư huynh muốn gì?

Mặt Kaluschke trắng bệch:

- Thánh thần ơi, coi đám nhãi ranh mùi mẫn chưa. Đồng sinh đồng tử với nhau như hình với bóng…

Gã gỡ cặp kính đen ra nheo nheo như đang quan sát lũ sinh vật ngoài hành tinh rớt xuống:

- Con bé học trò dại dột kia đành tính sau vậy. Tao chỉ muốn tìm hiểu về mày, thằng nhóc lên gân cốt vừa nói. Tao sẽ cho mày đứt dây thiều dễ dàng. Ê, nhưng mày là thằng nhóc đánh giày ở khu vực này hay là học sinh trường nội trú. Hình như tao đã gặp mày…

Tarzan cố gắng nhẫn nhục lần cuối cùng. Nhu chế cương, luật Judo rành rành như vậy.

- Hãy để chúng tôi đi. Đừng thách thức chúng tôi bằng chai bia trong tay.

- Mẹ… mày!

Thằng xếp sòng băng Black boy nhìn trừng trừng Tarzan. Mắt gã đờ đẫn vì bị tổn thương trước đám thuộc hạ. Sau lưng gã hàng loạt chiến tích: vua đua xe tốc độ thị trấn Munich, người thu thuế hàng loạt quán đèn mờ đường số 3, con một ông chủ bia tư nhân đầy thế lực. Phía trước gã chẳng có gì hết, một chướng ngại nho nhỏ cũng không, chỉ trừ đôi tròng đỏ bị ngứa bởi một thằng nhãi ranh miệng còn hôi sữa. Thằng nhãi khá cao lớn nhưng chỉ vừa tầm một cú nốc ao gọn ghẽ. Gã hét lên như bị chọc tiết:

- Tụi mày nghe rõ rồi chứ, các chiến hữu. Tao phải làm thịt thằng này.

Đại ca Kaluschke đá thốc vào cổ con Oskar đang chồm lên giận dữ. Tội nghiệp con chó trung thành bị ràng buộc bởi sợi dây xích trong tay cô chủ, nó hộc lên bất lực và đau đớn rên ư ử. Hùm thiêng khi đã sa cơ chẳng hèn, không cần nhìn đến Công Chúa đang ôm chặt con Oskar vỗ về, Tarzan đã túm ngay cổ áo da của thằng cầm đầu băng Black boy trong vòng chưa tới vài giây. Hắn ghì cổ áo Kaluschke bằng bàn tay thép nguội.

- Mày là thằng hèn khi ăn hiếp một con chó. Tao đề nghị: tao với mày chơi tay đôi.

Thằng đàn anh cố gỡ tay Tarzan trong phản ứng của một kẻ sắp loạn trí. Gã há hốc miệng:

- Mày nhắc lại coi chú em?

- Chơi tay đôi, một chọi một. Tao đại diện hai bạn tao và một con chó. Mày thay mặt cái băng xã hội đen của mày. Nếu tao thắng thì làm ơn đừng quấy rầy. Được không?

Còn phải thắc mắc chi thêm, tròng con ngươi đỏ lòm của Kaluschke muốn nở bung ra. Gã đang có ý định nện Tarzan một bài học nhập môn về quyền Anh, luôn tiện dằn mặt mấy thằng em băng Black boy nuôi âm mưu đảo chánh. Gã đại ca hai mươi tuổi cười ha hả:

- Tao… đồng ý. Đến bãi tối đằng đống rác. Tao muốn rác rưởi phủ lên mày.

*

Mới nhìn vào chiến trường, những kẻ đứng ngoài đều cho rằng Tarzan là đứa không biết lượng sức. Hắn chỉ như con chó nhà chất phác và bộc trực hiến thân cho tám con linh cẩu quen gặm xác thú rừng. Như trứng chọi đá. Chỉ mành treo chuông.

Thực ra chỉ riêng Tarzan là hiểu được quy luật "tịnh chế động". Mười sáu tuổi thì đã sao? Chỉ cần một hòn đá khôn ngoan của David tí hon là con đười ươi Gôliat nằm thẳng cẳng như trái mít rụng. Tarzan cứ tỉnh bơ, hắn chẳng dại dột gì mất bình tĩnh trước gã thanh niên chơi quyền Anh nửa mùa. Hắn còn định chọc cho máu võ biền của thằng đại ca băng Black boy điên tiết hơn.

Đúng là con thú đã rơi vào bẫy. Kaluschke trước giờ chỉ trông cậy ở đám đông bầy đàn, đêm nay gã phải tự mình gánh vai trò diễn xuất. Gã đưa chai bia lên miệng tu ừng ực. Phải lấy uy trước mặt bảy thằng đàn em bằng cách nào đây? Đôi vai hộ pháp của gã run bần bật, gã hét lên một tiếng man rợ và dùng cạnh bàn tay chặt ngang cổ chai bia.

Tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng trên nền gạch. Gã lè nhè một cách hài long:

- Nếu mày không "qua đời" thì tao sẽ tha cho hai đứa bạn mày lẫn con chó bẩn thỉu, nhưng tao cũng hơi buồn, hà hà, tao thèm làm mắm con chó quá, nó béo ngậy như da thịt con bé kia…

Bàn tay gã không chảy máu, không một vết trầy trụa chứng tỏ gã không chỉ am tường một môn phái quyền Anh. Cú Atêmi chặt ngang cổ chai bia phải nhìn nhận là hảo hạng.

Tarzan lùi lại tháo đồng hồ đưa cho Máy Tính Điện Tử. Tên nhị quái quân sư hết đeo rồi lại gỡ đôi kính cận tròn vo hấp háy. Nó luôn luôn dị ứng với màn ma thuật cơ bắp. Còn Công Chúa ư? Cô bé phục Tarzan sát đất, nhưng vẫn phải lo sợ đề phòng. Chỉ một mình Tarzan…

Con Oskar vừa sủa vang thì cánh tay phải của Kaluschke vung lên. Quả đấm nhanh và mạnh như một Mike Tyson nội địa. Tarzan nghiêng vai một cách nhẹ nhàng, lúc cúi xuống đầu hắn muốn chạm vào chiếc áo blouson và thắt lưng đối phương. Đối với nhu đạo thì đó là miếng mồi sờ sờ trước mắt. Hắn nắm luôn chiếc áo da lẫn thắt lưng gã hộ pháp, một chân trụ giữa hai cẳng Kaluschke rồi… liệng gã bay chúi về phía trước.

- A…

Gã đại ca băng Black boy té úp mặt vào đống rác nhầy nhụa. Có phải gã đã từng nguyền rủa cho rác phủ lên người kẻ thù, thì đây quả báo nhãn tiền, nghe rất rõ hai đầu gối gã đập mạnh xuống mặt đường nhựa.

Một phút trôi qua. Bảy thằng công tử nhà giàu bu quanh nhìn nhau như mắc nghẹn. Một thằng mặt rỗ tự véo vào đùi mình, hỏi:

- Tao có ngủ mơ không tụi bay? Phải cái thằng đo ván kia là đại ca

tụi mình không vậy?

- Trời ơi, phim khoa học giả tưởng đó!

Kaluschke đau đớn đứng dậy. Gã nghe hai màng tai lùng bùng.

- Giả tưởng cái con khỉ. Tao sắp chết đây này.

Miệng nói tay làm. Thân thủ Kaluschke nhanh như chớp. Gã lao hết đòn thù vào cơ thể Tarzan. Có lưỡng bại câu thương cũng được nhưng cần nhất là phải gỡ gạc thể diện. Tarzan hứng trọn một cú đấm vào vai, đáng tiếc là đòn nốc ao liên hoàn cần thiết lại không kết thúc như Kaluschke mong muốn. Đối phương đã chụp được cổ tay gã và quay mạnh một vòng 180 độ.

Kaluschke có cảm giác khớp xương trong cổ tay rơi ra từng đoạn. Đã đến lúc Tarzan đáp lễ. Hắn đột ngột ngồi thụp xuống như sửa soạn bài tấn xà quyền, cú đấm nối của Kaluschke vừa bay vào không khí là Tarzan áp dụng liền kỹ thuật ly tâm trong vật lý. Hắn chỉ việc ngáng ống chân thép nguội của mình ngay đà Kaluschke lao đến là gã Black boy đã tự quay mòng mòng. Hắn quay như một chiếc compa đổ ập xuống một trong bảy thằng đàn em. Có trời đất làm chứng, hai thằng công tử cứ trượt dài như một cặp múa đôi và không thể nào hãm được tốc độ trước một thân cây cổ thụ.

- Rầm… ối, đau…

Sáu thằng Black boy không hẹn cùng nhập cuộc. Chúng bất chấp quy ước một chọi một. Đối với sự phản trắc, Tarzan đã lường trước mọi việc. Mãnh hổ nan địch quần hồ, điều quan trọng là phải hạ hai thằng xông tới đầu tiên.

Tarzan đứng một chỗ bất động như tảng đá. Hắn chụp được cổ áo của thằng công tử mặt rỗ nồng nặc mùi bia và… Judo nhập nội. Cuộc thi lên đai đen Nhu đạo đầu năm có tác dụng ngay, hắn là một kẻ rất thuộc bài. Nào, quăng gã nát rượu về phía hai thằng kia cho chúng dồn cục lại rồi khẽ tung người lên chơi một loạt cước hồi mã thương.

- Má ơi, con vỡ xương hàm rồi.

- Mày làm gì đánh trúng người tao hả chiến hữu?

- Đại ca Kaluschke đâu rồi?

Tarzan khoác tay Gaby đang long lanh đôi mắt hồ thu ngơ ngác. Ba kẻ chiến thắng thong thả xuống phố. Chỉ có con Oskar là quen thói dở trò: thỉnh thoảng nó cứ ngoái đầu nhìn lại lũ chiến bại và rít lên thích thú: ẳng, ẳng.

Tứ quái TKKG

Bốn
Đêm hội chợ đứng tim

Tam quái mới đi chơi có một vòng hội chợ đã thấy sắp sửa mười một giờ đêm. Đúng ra là mười một giờ kém mười phút. Đầu đuôi cũng tại băng Black boy cản trở. Công việc giải quyết chúng mất đứt ba mươi phút. Tuy nhiên cũng không sao, với khoảng gần nửa tiếng đồng hồ còn lại Tarzan đã thu hoạch cho cô bạn gái xinh xắn của hắn một con búp bê vải nhồi bông tuyệt đẹp, và riêng con Oskar thì được nguyên vẹn một con gà quay vàng lườm. Chẳng có gì khó khăn để tường thuật ở đây cả, hắn đã cùng nhị quái thử chơi trò may rủi ở quầy bắn súng có thưởng, để rồi đến phát cuối cùng viên đạn hắn ngắm lọt đúng vào vòng tâm điểm 12. Phần thưởng đặc biệt là một con gà quay bọc trong giấy kiếng.

Đáng lẽ mọi chuyện êm xuôi, tuy nhiên lão chủ gian hàng trò chơi lại tráo trở, chỉ giao cho Tarzan một con búp bê vải nhồi bông với lý do đám nhóc chưa đủ tuổi thành niên để có thể ôm con gà quay đánh chén với whisky như người lớn. Một cuộc tranh cãi phải nói là liên tu bất tận nếu không có một sự cố xảy ra bất ngờ. Con gà quay bọc giấy kiếng đã biến mất cùng với con chó láu lỉnh.

Chưa bao giờ Tarzan thấy Gaby ôm bụng cười hả hê đến thế. Nguyên băng tam quái ung dung bước đi trong khi cô bé vẫn còn cười. Cô hôn chùn chụt vào con búp bê vải thủ thỉ:

- Ta sẽ trưng Baby ở trong tủ kính. Ta mơ ước gặp Baby từ lâu rồi. Cám ơn bạn… Tarzan!

Khi cả đám ra đến cổng Hội chợ thì Máy Tính Điện Tử là kẻ đầu tiên phát hiện Oskar đang đưa chân lên chùi mép dưới cột đèn. Mõm con chó đầy mỡ chú gà quay.

Karl Máy Tính thở dài:

- Đúng là chủ nào tớ nấy.

Mặc kệ đôi mắt tròn xoe của Công Chúa đang cố tìm ra sự ám chỉ vừa rồi, Tarzan kéo tay cô bé:

- Mười một giờ kém mười phút. Phải giữ uy tín với mẹ Gaby. Về thôi.

Công Chúa còn giả vờ ngây thơ như không biết gì hết:

- Còn chuyện theo dõi bọn trộm tranh?

- Tôi và Máy Tính Điện Tử sẽ lo. Mình còn gặp lại mà Gaby...

*

Khi Tarzan và Máy Tính Điện Tử trở lại hội chợ thì một vài quầy đã đóng cửa. Điện ở khu trò chơi trẻ em đã tắt ngấm, chỉ trừ khu vực bán rượu bia. Ánh sáng nơi đó luôn luôn mời gọi. Lão chủ quán gian lận bị mất con gà quay cũng đã đi về từ lâu. Chỉ còn Karl và Tarzan. Hiện giờ trong cái đầu robort máy tính của nhị quái quân sư chỉ tập trung một vấn đề:

- Nào, bắt đầu từ đâu đây đại ca?

- Từ thằng Otto. Gã có hẹn với một nhân vật vô hình tên là… lão. Để… bàn việc "giao hàng".

Máy Tính Điện Tử đảo mắt một vòng. Nó đột nhiên nhảy cỡn lên:

- Vậy thì bọn chúng sẽ hẹn nhau tại khu vực nhậu nhẹt. Chúng là… người lớn mà. Chúng sẽ lai rai tại đó để bàn công chuyện.

- Đồng ý, mày làm như chỉ độc quyền mày thông thái chuyện… nhậu sao?

Hai quái nhún vai xông thẳng vào cái cổng có chiếc bảng phía trên to tướng "Khu vực giải khát gồm nước ngọt, rượu bia các loại". Toàn là người với người. Người đứng, người đi, người ngồi, người nằm, người ói mửa. Nhân loại làm như tụ hết về đây, và làm như là nếu không uống được thứ nước cay kia là không ai sống nổi. Giả sử lúc này thằng ăn trộm Otto vừa đi vừa giơ cao mấy bức tranh lên đầu chắc cũng chẳng ai thèm ngó. Chúng chỉ như mấy đồ trang trí rẻ tiền, những bức tranh làm sao vô giá bằng mấy ông thần ma men được.

- Ê, Otto. Tới hồi nào vậy?

Tarzan nghe tiếng kêu the thé ngay sát nách. Hắn run bắn lên nhưng ráng trấn tĩnh để… liếc mắt. Khỉ thật, tại chiếc bàn bên phải hắn có một người đàn ông bụng phệ xô ghế bước ra. Người này mập mạp cao tới một thước tám, nước mũi nước dãi lòng thòng. Lão cười thật ngô nghê:

- Đúng, tao là Big Otto. Thằng "Otto vĩ đại" đây. Mày ngồi bàn nào hả Muller?

Tarzan quay mặt đi giấu nỗi thất vọng. Một sự trùng tên oái oăm của các bợm nhậu. Gã Otto thực sự đang ở đâu?

Con đường nhỏ phía trước giữa hai bãi cỏ bỗng chật ních. Cả chục vị thần lưu linh đang choán lối để cạn ly chan chát. Tarzan mới lách một người gầy nhom để định tiến lên thì… trời sập. Bầu trời sập thật trước mắt hắn chứ còn hỏi. Bầu trời mang hình dáng của thầy giáo Pauling, ông ác thần… Rembrandt dị dạng.

Ông ta ngồi ở đầu chiếc bàn hẹp, nghiêng nửa mặt về phía Tarzan.

Khuôn mặt mét xanh như vừa được thoa lên một lớp mồ hôi. Rembrandt thản nhiên gỡ cặp kính cận xuống để lau phần tròng bị mờ. May mắn cho Tarzan, không đeo kính, ông ta không thể nhìn xa quá một mét.

Máy Tính cũng đã nhìn thấy hung thần. Nó đưa liền một ngón tay suỵt lên môi:

- Suỵt, biến ngay. Lão… Rembrandt!

Hai quái lùi nhanh như hai con sóc và chưa đầy mười giây đã chụm đầu nhau trên bãi cỏ tối om. Tarzan thở phào:

- Thà đụng độ tụi Black boy còn đỡ hơn chạm mặt ông ta.

- Tất nhiên. Nhưng... người nào đang ngồi với ông ta vậy?

- Em của Rembrandt!

- Cái gì? Tao tưởng đã là thần chết như lão thì chẳng có ai là ruột thịt nữa chứ.

- Khâu cái miệng mày lại đi Máy Tính Điện Tử. Ông ta có một người em là chuyên viên nghiên cứu mỹ thuật ở một viện bảo tàng. Chính là thằng cha râu xồm đang ngồi cạnh ông ấy. Tao biết mối quan hệ này là nhờ có vài lần đến chơi nhà thằng Tròn Vo. Cha mẹ của Tròn Vo như hai tín đồ trước vị giáo chủ râu xồm. Ông ta nói về giá trị một tác phẩm theo kiểu trên trời dưới đất hay đến nỗi toàn hãng sôcôla của gia đình Sauerlich há hốc miệng. Lão râu xồm chính là vị khách đặc biệt của gia đình Tròn Vo Sauerlich đấy. Hình như lão tên là Paul Pauling. Lão chỉ khác ông anh gian ác của lão ở cái chữ Paul chết tiệt. Mày thấy cái tên này trên tạp chí Mỹ Thuật chưa? Lão hay viết bài nghiên cứu dưới bút hiệu P. P lắm đó.

Karl Máy Tính nhăn như… khỉ:

- Paul Pauling, em ruột Rembrandt Pauling, thảo nào. Cái tên đầy tính chất thần bí của lão khiến mặt lão có vẻ pháp sư quá. Nếu Rembrandt là "lưỡi hái tử thần" của học sinh thì em ông ta nên gọi là gì hả Tarzan? Gọi… "lưỡi hái mỹ thuật" được không đại ca?

- Thôi, giải tán. Tao sợ mớ "kiến thức đen" của mày rồi. Tại sao mày không áp dụng nó để đánh hơi thằng cha Otto, hợp lý hơn không?

Hai thiếu niên có máu giang hồ nhìn nhau cười ha hả và khuất dần về phía bãi đậu xe. Từ chỗ đó ra khỏi khu hội chợ chỉ khoảng hai mươi mét. Bỗng nhiên mặt Tarzan biến sắc, hắn hất tay thằng bạn sinh tử và lộn nhào người xuống một gốc cây nghe ngóng. Vành tai của hắn lúc này thính không thua gì con Oskar.

Coi, một chiếc xe Kombi loại thứ phẩm đang đủng đỉnh chạy vào. "Tiếng nổ máy kinh dị như lúc thằng Tròn Vo ho sặc vì nuốt vội thanh

kẹo". Một vài chiếc xe Kombi khác cũng rên rỉ như vậy. Nhưng rõ ràng tiếng động cơ này có một không hai.

- Ê, Máy Tính… mày nghe rõ chứ hả Karl. Nó đó.

- Sao?

- Chiếc xe của bọn trộm tranh. Tao không bao giờ nghe lầm.

Máy Tính Điện Tử co rúm người. Ái chà, sợi chỉ mong manh bắt đầu từ đây. Cám ơn trời đất đã không phụ lòng của chúng.

- Nó xuống xe kìa Tarzan!

- Tao có thấy.

- Nó không vác bức tranh nào theo hết.

- Tao cũng thấy luôn.

- Nó mặc áo pull dài tay. Hai bàn tay xỏ túi quần thường xuyên.

- Thưa quân sư, trong túi quần gã là con dao găm nhọn hoắt. Tao đã thấy. Còn chiếc áo pull dài tay thì gã mới thay. Có thể gã định giấu những cái nhìn tò mò về con rồng xâm trên tay của gã.

- Mày chắc chắn vậy không? Mày chỉ kể với tao và Gaby là mày quan sát nó từ phía sau lưng mà. Ngoại trừ những con rồng xâm bằng mực Tàu thì mày xác định, còn… ê, lỡ có một sự trùng hợp về chiếc xe Kombi cổ lỗ sĩ như mình đã bị bất ngờ với ông mập bụng phệ tên Big Otto thì sao?

- Ờ, ờ nhỉ. Mình phải làm một cuộc trắc nghiệm.

- Ngay bây giờ?

- Đúng. Gã đã di chuyển đến quầy ném bóng. Không lẽ gã định tham dự trò chơi ném bóng vào chồng lon sữa bò như trẻ con tụi mình chăng?

*

Quả như thế thật. Gã đàn ông vạm vỡ đã đứng ngay quầy ném bóng. Hai lượt đầu gã thành công tương đối: ba lon sữa bò bị rơi. Gã chuẩn bị lượt ném thứ ba.

Đúng lúc đó, núp sau những chiếc xe hơi đậu thành dãy, Tarzan gọi lồng lộng:

- Otto, thằng ăn cắp. Ê, Otto, thằng ăn cắp. Mày ăn cắp cái bánh của tao trong giỏ xe. Ê, Otto…

Cũng đúng lúc đó gã đàn ông vạm vỡ khựng lại. Gã ném trật lất. Quả bóng đáng lẽ trúng vào chồng lon thì lại bay ngay giữa mặt ông chủ quầy. Ông ta giận dữ gầm lên:

- Muốn sinh sự hả chú mày. Mặt tao đâu phải là một cái lon.

Gã đàn ông sau một giây hốt hoảng đã trang bị lại khuôn mặt lạnh

như tiền. Gã kéo tay áo pull lên. Trời ạ, trên hai cánh tay là những con rồng xâm quấn nhau chằng chịt. Gã liếm mép:

- Tao không cần phải xin lỗi mày, thằng chủ quán hạng bét. Nhìn rõ những con rồng chưa, mày đã biết tao là ai chứ?

Gã nhổ toẹt một bãi nước bọt lên mặt quầy và tỉnh bơ tiến về khu vực bán rượu bia, bỏ lại nỗi hốt hoảng của ông chủ quầy thiếu bản lãnh lần đầu tiên gặp một tay anh chị xâm mình.

Máy Tính Điện Tử xúc động gỡ cặp kính cận thị gật gù:

- Thằng Otto này thuộc loại thứ dữ. Nó chỉ giật mình vì bị gọi trúng tên bất ngờ, còn khi đã rõ là tiếng kêu réo của bọn trẻ con thì nó chẳng thèm ngoái lại quan sát.

Tarzan và Karl kiên nhẫn bám theo gót Otto. Điều hai thám tử lớp 10A không ngờ đến là gã lại tiến thẳng đến chiếc bàn có kẻ thù của chúng. Otto ngồi phịch xuống chiếc ghế đầu bàn bên kia đối diện với… Rembrandt. Chính giữa hai người đương nhiên là nhà nghiên cứu mỹ thuật râu xồm tên Paul Pauling, tự P. P, khả kính.

- Otto tìm ai vậy?

Tarzan tự đấm tay vào ngực thình thịch. Hắn vừa thấy phần đuôi của con rồng xâm lòi ra khỏi tay áo Otto.

Máy Tính Điện Tử ra vẻ cao kiến:

- Gã có thể vô tình ngồi cùng bàn với Rembrandt. Và chưa chắc gã đã định đến đây để giao hàng, vì gã đi có một mình không hề đem theo các bức tranh. Có thể là gã nát rượu nhưng… chúng ta có cách.

- Cách gì hả quân sư?

- Phải biết được số xe Kombi của gã. Khi biết được số xe, chúng ta sẽ phăng ra sào huyệt của băng trộm.

- Tuyệt vời. Tao cũng vừa nghĩ đến điều đó.

Đúng thời điểm đó thì gã đạo chích Otto xòe bàn tay ra. Trên lòng bàn tay chỉ thấy lờ mờ vài tờ giấy vuông vắn như những tấm ảnh. Gã định làm quen với hai anh em nhà Pauling bằng mấy tấm hình chụp phong cảnh chăng? Hai quái không thể đến gần hơn chỉ vì quá ngán… Rembrandt hung ác. Nếu Rembrandt khám phá hai đứa có mặt tại hội chợ đêm nay, ngay ngày mai Hội đồng kỷ luật trường nội trú có thể đuổi Tarzan như chơi.

Hai hiệp sĩ chưa kịp rút lui ra bãi đậu xe thì một người đàn ông trong bàn bia đã đứng dậy. Gã Otto chứ ai. Gã băng khỏi bàn nhanh như chạy và trong chớp mắt đã có mặt tại chiếc xe Kombi phía ngoài hàng rào. Đèn pha chiếc Kombi bật sáng. Tiếng động cơ tàn bạo lại rú lên. Chiếc xe quay một góc chín mươi độ và trườn qua khoảng sáng của ngọn đèn đường. Tarzan chỉ còn kịp nhìn thấy tấm bảng số

lờ mờ ở đầu xe. Hắn lẩm bẩm: “AS 3415”.

Thằng Máy Tính thở mạnh bên tai hắn:

- Không chỉ một thứ AS 3415, còn hàng chữ “O.K Cola. Nước giải khát hảo hạng” ngay trên thành cửa buồng lái chiếc xe Kombi.

Tarzan cảm thấy hài lòng:

- “Ô kê”. Nhưng “cô” sẽ không “la” đâu. Sau này cô giáo chúng ta sẽ phục sát đất nếu biết chúng ta là những kẻ tiên phong săn lùng tụi trộm cắp quốc tế này.

- Nhưng làm sao biết trụ sở của hãng “O.K Cola” chứ? Tao chưa hề nghe quảng cáo thứ nước ngọt này bao giờ. Youki Cola thì có, Coca Cola, Pepsi Cola… nhưng chẳng có nước giải khát nào tên O.K Cola!

Tarzan lúc này mới thấy mệt mỏi. Hắn kiệt sức đến nỗi chẳng thể nào mở miệng tranh luận, tuy nhiên hắn cũng biết chắc rằng trên đời này chẳng bao giờ có một hãng nào hoặc quán nào tên “O.K Cola”. Hắn chia tay với Máy Tính Điện Tử ở ngã tư đường. Sẽ không đủ thời gian trở lại tổ đại bàng nếu hắn nấn ná chừng năm phút nữa.

Khi Máy Tính Điện Tử vừa quẹo qua một con hẻm là… Tarzan phi nước đại. Hắn lao như tên bắn dọc đường phố không một bóng người. Ngoại ô xa mút mắt.

*

Trời đất, cạnh cửa vào trường hắn thoáng gặp ba bóng đen di động. Hắn dụi mắt tưởng mình nhìn lầm. Ba cái bóng biến mất. Hình như chúng đã tàng hình dưới những bồn hoa.

Tarzan không thể làm gì hơn. Thời gian đối với hắn lúc này là trên hết. Hắn bỏ mặc niềm say mê mạo hiểm thường ngày để… chạy. Mà phải chạy trong bóng tối để tránh các rủi ro nhất định. Nhưng khi vừa đến đài phun nước là Tarzan lại dụi mắt trước ba bóng ma. Ba bóng ma không hề xa lạ với chuyến viễn du đêm nay của Tarzan. Chúng chính thị là ba thằng công tử trong băng Black boy mới nếm đòn Judo của hắn. Ba thằng cô hồn định làm gì vậy? Vẫn ba chiếc áo da blouson bóng mượt, nhưng không có ba chiếc môtô phân khối lớn kèm theo, càng không có thằng Kaluschke láu cá. Chúng chuồn như ba con rắn ra phía sau đài phun nước và ngồi thu lu ngóc đầu lên ở đó.

Trong nháy mắt, Tarzan đột ngột hiểu mọi sự: Hình như trước lúc đánh nhau thằng Kaluschke có ngờ vực lập lại hai lần “Mày là học trò trường nội trú”. Đúng rồi, gã cầm đầu băng Black boy muốn truyền

đạt ý tưởng đểu cáng của gã cho ba thằng đàn em thực hiện. Và nếu cuộc thanh tra của ba thằng đàn em chính xác như sự ngờ vực của gã thì… a lê hấp, chúng sẽ thông báo với Ban giám hiệu trường nội trú về vụ trốn trường đêm nay của Tarzan và… hắn sẽ bị đuổi học chứ sao.

"Bọn đê tiện", Tarzan rít lên trong cổ họng nhưng hắn nén cơn giận xuống. Phải vòng qua con đường khác. Nếu ba thằng băng Black boy phát hiện được con mồi và rượt theo thì hắn đành cho chúng bầm tím mặt để quên mất lối về. Không còn cách nào khác.

Nghĩ là làm, Tarzan vung vẩy cánh tay mạnh hơn và tăng tốc độ. Tiếng dế kêu nỉ non hai bên con đường mòn hòa âm với tiếng chó sủa từ xa. Không có một bóng ma nào sau lưng.

Hắn đã đánh lạc hướng tụi Black boy, nhưng còn hai chuyện nguy hiểm hơn có thể rình rập ở phía trước: bởi băng Black boy đã dám phái ba thằng rình mò tại đài phun nước thì chúng cũng dám cho những thằng khác tuần tiễu trên con đường mòn bằng xe gắn máy. Chưa kể Rembrandt có thể cũng trên đường trở về.

Tứ quái TKKG

Năm
HOA HỒNG VÀ SÂM BANH

Rời Tổng nha cảnh sát, Nicole Tepler vẫy taxi về nhà mẹ ả ở một khu vực ngoại ô tồi tàn.

Đến nơi Nicole trả tiền, đoạn õng ẹo trên đôi giày cao gót tới trước cửa nhà bấm chuông. Trời đất. Nicole sững sờ. Người đón ả nơi ngưỡng cửa không phải là bà Magda mà là tên cướp Ottmar Lohman. Gã cướp già nhe răng cười nham nhở.

- Chào con gái ! Nicole độp luôn:

- Nói cho ông hay, tôi đã hoàn toàn thôi nhớ tới ông rồi. Như rũ một con rận khỏi cái áo lông vậy.

- Nếu ta là cha đẻ của cô, hẳn là ta đã véo tai cô rồi. Vào đi. Ở đây mới dễ chịu làm sao !

Trong phòng khách, bà Magda vừa nốc xong ly rượu mùi. Trên bàn còn một chiếc ly thứ hai, Nicole hết... ý kiến. Họ uống mừng cuộc hội ngộ. Tình yêu bất tử gớm ! - Nicole bĩu môi. Rồi ả choàng lấy cổ mẹ.

- Mẹ !

Người đàn bà lớn tuổi dang tay đón ả, đon đả:
- Con vừa ở chỗ Tổng nha về phải không ? Mẹ đã gọi điện đến đó và gặp ông thanh tra tên là Dolp. Ông ta nói rằng con vô tội vì bị người khác vu khống, đúng chớ ?
- Ngược lại mẹ à. Tại sao mẹ không gọi điện cho ông thanh tra Glockner? Klacksl bị bắt rồi. Con thoát nạn nhờ "cặp mắt nai vàng ngơ ngác" mẹ truyền lại đó.
Lohmann cười diễu cợt:
- Mấy người sao dính với bọn cớm hoài vậy ? Không còn chỗ nào dễ chịu để giao du à ?
Nicole hùng hổ:
- Lão lưu manh này muốn gì vậy ? Lão đã tán tỉnh mẹ hả ?
Magda vuốt mái tóc màu mật ong của con gái. Bà ta đã nốc khá nhiều.
- Mọi sự vẫn như xưa, con gái ạ. Chỉ không còn tươi trẻ. Nhưng ông ấy nói rằng mẹ hầu như không thay đổi. Anh cũng vậy, Ottmar, tính tình anh vẫn ngang ngược như xưa, chỉ phải cái mẽ ngoài hơi tàn tạ.
Lohmann ừ hử rót cho mình một ly rượu mạnh. Trong trí gã loang loáng hình ảnh người tình "qua đường" một phần năm thế kỷ trước. Y hệt Nicole, cũng một gương mặt, một dáng người đó...
Gã phẩy tay:
- Phước ba đời cho cô đấy. Nhưng cũng thôi cái trò làm tranh giả ấy đi. Vẽ tranh giả thì nhằm nhò gì. Giá cô vẽ tiền giả...
- Thôi đi lão cướp già. Tôi là một nghệ sĩ, chỉ chưa gặp được thời thôi. Tôi luôn cảm thấy như vậy.
- Chà, cô thật viễn vông vô ích. Tôi thích những gì sờ mó được.
Magda xen ngang:
- Này, Ottmar. Tốt nhất là anh hãy mở miệng về lời hứa làm cho con bé giàu có xem nào. Anh tính về mồi ở chỗ nào vậy ?
Lohmann nhăn nhở:
- Ừ... ừm, quý vị sẽ phụ tôi một tay hả ?
- Yên trí đi. Con Nicole quen biết giới giang hồ nhiều hơn anh tưởng đó.
Hùm xám Lohmann đắn đo. Hai mẹ con nhà này có thể tin được hay không đây? Thôi thì đằng nào gã cũng hở ra khá nhiều rồi. Lôi kéo luôn các ả vào có khi lại tốt hơn. Tất nhiên gã chẳng dại gì nói cụ thể.
- Trận đánh để đời của tôi đại khái như sau. Có lẽ quý vị cũng rành các nhà máy hoá chất trong thành phố này. Có một nhà máy hoá chất chế ra một thứ dung dịch độc đến nỗi tưới thứ chất lỏng ấy xuống đồng ruộng là cánh đồng ngủm củ tỏi. Chưa kể nó sẽ còn

thấm dần xuống các mạch nước ngầm khiến nguồn nước tinh khiết bị ô nhiễm tuyệt đối. Magda gật gù:
- Ái chà, đúng là có thứ dung dịch như thế thật, báo đã đăng chuyện này. Nó làm cho nước mưa rơi xuống cũng nhiễm độc, người ta gọi là mưa axít. Lohmann không đồng ý với bà ta nhưng hơi đâu tranh luận.
- Hừm... nghĩa là chất độc được chở trong xe xì - tẹc đưa đi rất xa khu vực nhà máy để đổ hoặc phân huỷ. Nhưng bọn lái xe có đổ hay không kệ mẹ chúng, vấn đề tôi cần biết và đã biết là xe xì - tẹc trước khi trút bừa bãi (?) thì di chuyển trên đường.
- Báo có nói chuyện đó.
- Thôi đừng làm bộ chăm đọc báo nữa đi, Magda. Nghe cho rõ, tôi sẽ bắt cóc một trong những xe xì - tẹc đó, và lựa xe chở thứ nguy hiểm nhất. Sau đó thì giấu biệt chiếc xe vào chỗ của... tôi. Hà hà, tôi đã tìm được một chỗ giấu bá phát. Rồi... chúng ta sẽ gửi tối hậu thư tống tiền cái nhà máy cà chớn kia. Hoạc chúng nôn ra nửa triệu mark hoặc hoá chất của chúng sẽ chảy tùm lum. Lohmann dựa đầu trên ghế như một... ông trùm nhìn hai mẹ con chờ sự tán thưởng. Chẳng dè Nicole thản nhiên như không vặn lại:
- Hoá chất ấy chỉ là thứ bỏ đi cơ mà, đâu có giá trị gì ?
- Hà hà, không có giá trị gì nhưng tương đương với nửa triệu mark. Hiểu không con gái, ta sẽ dùng nó để đầu độc mọi thứ, từ nguồn nước ngầm, ruộng rau, vườn tược đến các sân chơi trẻ con và sân thể thao. Khi tối hậu thư của ta đưa ra, báo chí sẽ làm rùm beng lên như thể Tây Âu tận số tới nơi và những kẻ đứng đầu nhà máy hoá chất sẽ bĩnh ra quần vì hoảng sợ.
Magda vẫn chưa thủng ra được:
- Vì sao họ phải bĩnh ra quần chớ ?
- Bởi vì những nhã máy sản xuất hoá chất chẳng bao giờ được dư luận và bà con ưa nổi. Thiên hạ luôn luôn nghĩ rằng họ đe doạ môi trường. Nay thêm vụ chiếc xe xì - tẹc bị bắt cóc, họ càng dễ bị la ó chứ sao. Nhả ra nửa triệu mark để mua chiếc xe thiết tưởng vẫn còn ít kìa...
Magda xoay xoay ly rượu cạn sạch trong tay.
- Anh còn phong độ lắm, Ottmar.
Khỏi phải nói đến Nicole, hai má ả ửng hồng vì ... giấc mơ triệu phú. Ả phấn chấn:
- Được lắm ! Nhưng sao lại chỉ có nửa triệu mark, mà không phải là cả triệu. - Không được. Làm vậy thì quá đáng lắm. Nicole rủa thầm:
- Mẹ kiếp, lão già lưu manh cỡ đó mà còn sợ "quá đáng" sao ? Lão

sợ chia phần chớ gì ?
Magda vẫn bám lấy cái điều bà ta muốn biết:
- Chuyện đó tính sau đi. Nào Ottmar, anh nhắm nhà máy nào vậy? Nói coi nào. - Không được. Magda bỗng à lên:
- Thôi được rồi. Để tôi thử nói giùm anh nghe:
- Nhà máy hoá chất Nosiop hả ?
Tên cướp già há hốc miệng:
- Cái gì ? Sao... Magda liếc Nicole hí hửng:
- Lão bị lộ tẩy rồi con gái ạ. Hết đường úp mở.
Lohmann ngơ ngác:
- Tôi... tôi chưa hiểu các người lấy tin ở đâu ?
Nicole nhún vai:
- Về việc nhà máy thải chất độc, chúng tôi lại gì. Bà cô tôi...
- Hả ? Bà ta làm việc ở đấy sao ?
Magda cười ngất:
- Agathe Tepler là một bà cô giàu nứt đố đổ vách, không chồng. Hai mẹ con tôi là những người bà con nghèo của Agathe, tuy nhiên bà ta không hề ngờ tới
cuộc sống thật sự của chúng tôi. Bà Agathe không quan tâm đến đời sống chúng tôi về mặt vật chất, nhưng tinh thần thì có. Bả quý Nicole kinh khủng.
- Hừm, chẳng ăn nhập gì tới nhà máy Nosiop. Magda tiếp tục cười:
- Khoan nóng đã Ottmar. Bà Agathe là chủ một căn hộ ở khu nhà sang nhất trên đường Hornissen. Cùng số nhà 12 ấy còn có căn hộ của bà già Emma Gisen-Happlich, bà bạn thân của Agathe. Đó, mụ Emma nanh nọc đó chính là mẹ đẻ của tay giám đốc nhà máy Nosiop: Gunter Gisen-Happlich.
- Ra thế. Vậy kế hoạch của tôi có trúng không vậy?
- Có lẽ trúng đấy. Emma luôn xen vào việc điều hành của con trai và bao nhiêu câu chuyện nội bộ trong nhà máy, mụ đều tâm sự hết cho bà bạn Agathe nghe. Đương nhiên sau đó bà cô Agathe thuật lại cho chúng tôi nghe. Người già mà, anh lạ gì. Mắt Lohmann sáng rực:
- Tuyệt vời!
Có lẽ anh còn đánh giá đúng về tay giám đốc Gisen-Happlich nữa đấy. Nếu có ai động chạm tới việc nhà máy thải ra các hoá chất độc hại là hắn lập tức tái dại đi vì sợ.
- Chà, một đứa nhát gan như vậy sẽ dễ dàng chi ra nửa triệu mark để trấn an dư luận.
Magda nghiêng đầu ngó lão bồ cũ:
- Bây giờ đến phiên tôi hỏi anh. Anh tính "làm" một mình sao?

- Không, Magda nhân hậu à. Anh có một thằng trợ thủ sắp "về hưu" tên là Bert Gnaski phụ giúp. Thằng cha này hồi xưa lì lắm, nhưng hiện thời thì... chà, rồi sẽ ổn thôi.
Gã nhìn hai mẹ con Magda với hy vọng họ sẽ nhắc lại chuyện họ đã hứa giúp gã một tay. Nhưng cả mẹ lẫn con chỉ im lặng. Magda lại cạn ly, rồi hỏi:
- Anh tính giấu chiếc xe xì - tẹc ở đâu ?
Lohmann thở mạnh. Gã chẳng còn gì để giấu cả. Gã quyết định thổ lộ hết:
- Tôi cho nó an toạ trong thung lũng Địa Ngục. Có lẽ quí vị biết nơi chốn bí hiểm ấy. Ở đó có một đường hầm chui vào lòng núi, cách đây vài chục năm người ta định biến nó thành đường ngầm xuyên núi nhưng khi xây dựng xong đường xa lộ thì ý đồ đó bị hủy bỏ. Con đường hầm trở thừa và bỏ hoang. Gnaski đã đi trinh sát trước, nó nói rằng đường hầm chui sâu chừng 80 mét và đủ rộng đủ cao để đưa xe xì - tẹc vào nằm gọn. Hiện giờ trước cửa hầm có các thanh gỗ làm rào chắn bít bùng để tránh những kẻ tò mò đi vô bị sụp hầm. Chà chà, tụi tôi sẽ gỡ rào, giấu chiếc xe xì - tẹc và bít lại như cũ.
Magda cười thật khó hiểu:
- Sau đó thì anh và Gnaski sẽ tống tiền rồi thoắt một cái thành triệu phú. Hi hi, xin chúc mừng anh và Gnaski.
Hai chiếc ly cụng nhau muốn bể toang. Gã đạo tặc già nua nhắm mắt ngửa mồm uống cạn trong khi mẹ con Nicole đưa mắt cho nhau liên tục, nhoang nhoáng. Chúng đã biết chúng muốn gì. Lohmann thở dài:
- Tiếc là Gnaski mắt mũi đã kèm nhèm. Nó đuối rồi. Quí vị có tiến cử thêm ai kha khá hơn không ?
- Không! Hai mẹ con cùng trả lời một lượt. Mồi ngon như thế mà hai con hồ ly tinh gốc chồn này lại bỏ qua ư ?
Lạ thật. Lohmann hết nhìn vào cặp mắt tím này sang cặp mắt tím khác mà không có câu trả lời. Tuy nhiên cách gì thì gã cũng phải tính đến chuyện "bịt miệng" họ chớ. Không có tiền chia, Magda và con bé xảo quyệt Nicole này dám phản phúc như chơi. Gã bất ngờ xuống giọng:
- Này Magda. Tôi cho rằng tôi có trách nhiệm với hai mẹ con em. Nicole không phải con gái tôi nhưng nó giống em nên tôi coi nó như ... con. Tôi tính trong vụ này... Magda xì một tiếng dài thòng:
- Thôi đi, Ottmar. Mẹ con tôi không phải là những kẻ tống tiền để đổi lấy sự im lặng. Tụi tôi không thích thứ hối lộ cà chớn đó đâu. Chuyện tình ngày xưa của chúng ta đã chấm dứt. Tuy nhiên vì tình xưa nghĩa

cũ, sau vụ làm ăn thành công này, nếu anh tặng tôi và Nicole một món quà nhỏ, thì xin cứ tự nhiên.
Một chai rượu sâm banh hay một bó hoa hồng chẳng hạn. Thế là đã quý rồi.
Lohmann ngỡ mình nằm mộng. Lạy Chúa, hai mẹ con nhà này ... dễ thương hết chỗ nói. Chúng nhã nhặn và khiêm nhường đến vậy sao, cái lũ kém minh mẫn này ? Thôi được, vẽ tranh giả kiếm mớ tiền còm ư, xin mời cứ việc, nếu các ả muốn thế!
- Okê! Nếu thành công, tôi sẽ bay tới đây với một két rượu sâm banh và tất cả hoa hồng cuối hạ này. Magda vô cùng yêu thương ạ, đó là ... chuyện nhỏ.
Lohmann đứng dậy. Gã hôn Magda - nhưng không say sưa như trước kia, và cũng chỉ hôn lên má. Rồi gã đe:
- Mai tôi sẽ lại đến đấy! Nhờ hai mẹ con mà tình cảm gia đình đã thức giấc trong tôi. Ôi, một gia đình như hai mẹ con em sẽ là cả một nguồn vui vào lúc tuổi già xế bóng. hai mẹ con em mới khiêm nhường, thanh đạm và tử tế với tôi làm sao! Gã cười khùng khục.
- Sẽ có một núi sâm banh và hoa hồng, tôi nhắc lại.
Và Lohmann biến ra khỏi căn nhà tồi tàn. Magda Tepler đợi cho gã tình nhân 21 năm về trước đi xa "tầm tay với" mới bật cười. Mụ cười tới nỗi nước mắt nước mũi giàn giụa.
- Cái lão già ngu còn hơn bò.
Nicole từ trong bếp nguẩy mông đi ra thích thú:
- Lão ngu dễ sợ hả mẹ ? Có lẽ để con gọi điện cho Fred là vừa.
Fred tức thị Friedrich Petullje, một gã trai thành tích bất hảo mà Nicole coi như vị hôn phu từ một năm nay. Nicole nhấc máy gọi cho gã:
- Anh phải có mặt trong vòng năm phút. Chuyện gấp đó Fred! Quả nhiên chưa đến năm phút, "cao bồi" Fred đã lù lù trước cửa.
Friedrich Petullje già hơn cái tuổi 26 của gã nhiều, rất cao lớn, người như bằng thép. Gã thường quả quyết rằng đôi mắt xanh lục của mình có khả năng xuyên thủng màn đêm. Chỉ riêng bộ tóc nâu quăn cuốn búp, gã đã tốn bộn xu mỗi tháng cho những tay thợ hớt tóc nổi tiếng nhất thành phố. Ấy thế mà dường như gã quên bẵng bộ râu. Râu ria của gã lởm chởm như chông khiến cô ả Nicole đôi lúc phải la toáng.
Fred chỉ "tốt nghiệp" lớp 5 trường làng rồi đi giang hồ. Gã lang thang theo một gánh xiếc rong với chân săn sóc thú cả chục năm. Thời gian đã giúp gã hoàn chỉnh nghệ thuật mánh mung của mình, hiện giờ ở số tuổi 26, gã làm ông chủ ba sòng bida trong thành phố, nơi tụ tập toàn bọn anh chị, và những kẻ nhất định muốn gia nhập thế giới

giang hồ.
Gã im lặng nghe hai mẹ con Nicole thi nhau kể, cuối cùng nhếch mép:
- Nghe được! Hai người đã câu được một con cá béo ú, các cô nàng của tôi ạ! Vấn đề là mình nhảy vào khúc nào của cuốn phim đây.
Magda có lẽ đã quen với giọng bỡn cợt sỗ sàng của đứa con rể tương lai. Mụ hất hàm:
- Chúng ta sẽ phỗng tay trên lão ngốc ấy, khi công việc bẩn thỉu đã xong. Nicole góp mưu:
- Nên làm sao đó để Lohmann bại lộ sau khi ta đã cướp được số tiền của lão. Bọn cớm tha hồ tra khảo lão để tìm số tiền chuộc trong khi chúng ta thì ung dung ngoại cuộc. Ngay cả Lohmann cũng sẽ không ngờ mình nấp sau vụ này. Việc này của anh đó, Fred. Hãy nghĩ ra cách gì đó!
Fred nhăn mặt. Gã không ưa bị đàn bà ra lệnh - mà lại là những mụ đàn bà ma mãnh này.
- Để từ từ tính. Thiếu gì cách để tiền chui vào túi chúng ta. Tôi muốn hai người kể từ hôm nay làm ơn thân mật với lão ngốc ấy hơn. Còn tin gì mới nữa không ?
Nicole mỉm cười:
- Em không vẽ nữa. Là thế này..

Sáu
HAI BÀ GIÀ

Trong cửa hàng, khách đông như ong trong tổ, nhất là lúc này - khi chỉ còn 10 phút nữa là cửa hàng đóng cửa. Karl đã quay về ngay sau lúc đưa Gaby tới đây.
Gaby xách túi bánh nặng mua cho Oskar, dang chen ra cầu thang để xuống tầng dưới. Cô bé bỗng bị ai đẩy chúi nhũi về phía trước, thậm chí chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì thì người đó đã vọt lên rảo bước xuống cầu thang. Gaby còn kịp thấy đó là một bà già gầy gò, mảnh khảnh. Nhìn từ phía sau, bà ta thật thanh lịch. Vị phu nhân quí phái tay cầm chiếc xắc bằng da cá sấu ấy không thèm cả ngoái lại xin lỗi nữa kìa. Cử chỉ bà ta hệt một kẻ ăn trộm. Chẳng lẽ một vị phu nhân sang trọng cỡ đó mà lại đi ăn trộm hở trời ?

Sau vài giây lảo đảo Gaby đã lấy lại được thăng bằng. Cô bé vừa dợm chân cất bước thì một tiếng nói ồm ồm cất lên:
- Úi dà, có phải cháu Gaby Glockner không hả ?
Công Chúa ngẩng đầu lên:
- Chào bà Gisen-Happlich. Vâng, cháu đây ạ. Bà cũng đi mua hàng ư ?
Đúng là bà Emma Gisen-Happlich. Bà già đã ngoài bảy mươi tuổi nhưng thể xác và tinh thần đều khỏe hết chỗ chê. Thêm nữa cái màn ưa thời trang trẻ mô-đen của bà cụ đã làm hai anh con trai, giám đốc nhà máy Nosiop, Gunter Gisen-Happlich, nhiều phen bối rối.
Hãy nghe bà già lớn tiếng nói với Gaby:
- Còn lâu tôi mới mua hàng ở chỗ này cháu ạ. Tôi chỉ ghé nhà vệ sinh. Ấy vậy mà cũng bị bọn mất dạy ăn cắp. Nào Gaby, cháu có thấy đứa ăn cắp nào chạy qua đây không ?
- Cháu ... cháu không biết...
Bà Emma không đợi Gaby đồng ý, một tay ôm quàng lấy cô bé, tay kia giật phắt cái túi bánh nặng 10 kg, lôi cô bé đi:
- Đi ngay với ta lên gặp tay giám đốc cửa hàng. Ta phải kiện lão tới nơi tới chốn về vấn đề an ninh mới được.
- Thưa bà Gisen-Happlich, hồi nãy cháu có đụng một vị phu nhân vẻ rất vội vã, đi nhanh như gió ra cầu thang xuống dưới.
- Chính thị đó là con mẹ chôm chỉa tài sản của tôi. Nào đi Gaby. Ta sẽ buộc lão giám đốc huy động cảnh sát quây cả khu phố này lại. Sẽ tóm được mụ.
Tại văn phòng giám đốc cửa hàng, bà già quát vào mặt ông giám đốc tuổi chừng sáu chục:
- Tôi là Emma Gisen-Happlich và biết rõ điều mình sắp nói. Này anh bạn trẻ, cửa hàng của anh là một cái chuồng heo. Tại sao anh lại để yên cho bọn gian phi "thổi" cái xắc tay bằng da rắn của tôi trong nhà vệ sinh hả?
Ông giám đốc mỉm cười khổ sở:
- Nhưng thưa bà...
Không thưa thốt gì cả. Không có chìa khoá xe trong bóp làm sao tôi lái xe hơi về bây giờ. Tôi có nhân chứng đàng hoàng nhé, cháu Gaby con gái của thanh tra Glockner đã trông thấy mụ gian ác đó. Ông phải hiểu rằng trên đời này không chỉ có mình ông làm giám đốc đâu, con trai tôi cũng là giám đốc một nhà máy lớn...
Bà già chợt khựng lại vì một nữ nhân viên vừa bước vô văn phòng với một cái xắc tay bằng da rắn tuyệt đẹp trên tay.
- Bà bị mất cái xắc này phải không ạ ?

Emma giật phăng cái xắc về phía mình. Bà quát như sấm nổ:
- Vậy là cô đã tóm được thủ phạm rồi chớ ?
- Không, thưa bà. Người nữ nhân viên từ tốn đáp.
- Chúng tôi tìm thấy cái xắc trong thùng rác nhà vệ sinh nữ.
Ông giám đốc không nén được tiếng cười khiến bà già lại nổi trận lôi đình. Bà giận dữ giốc các thứ xuống mặt bàn.
- Vẫn còn thiếu một hộp phấn bằng vàng 22 cara.
- Còn tiền bạc ?
- Quái lạ, không thiếu một xu. Chà chà, bọn khốn nạn ăn cắp hộp phấn để làm gì kìa ? Gaby kéo tay bà cụ khỏi vòng tranh chấp:
- Thôi đi đi bà. Dù sao bà cũng tìm lại được cái xắc và đã có chìa khoá xe rồi. - Ừ... ừm...
Bà Emma miễn cưỡng đi theo Gaby. Giọng bà vẫn chưa tan ấm ức.
- Xe của tôi đậu bên kia đường, chỗ cấm đậu xe, nhưng mặc kệ nó. Đằng nào thì cảnh sát cũng cài giấy báo phạt ở kính xe rồi. Mình vào tiệm uống nước đã. À này Gaby, cháu còn nhớ diện mạo mụ già chôm chỉa đó không ?
- Ôi, bà ta chạy như ma đuổi làm sao cháu nhận diện. Cháu chỉ thấy nón và áo choàng của bà ta có màu sáng và... a, cháu nhớ rồi, bà ta xách theo một xắc tay bằng da cá sấu. Hai bà cháu vào một tiệm cà phê ven đường.
Emma gật gù:
- Cháu đúng là con giòng cháu giống của thanh tra Glockner. Đã lâu ta không gặp cháu. Cháu càng lớn càng xinh đó.
Sau một hồi trò chuyện, nghe Gaby kể tới hơn 10 phút về bạn bè của mình, bà Emma cười:
- Vậy là Karl ngày càng thông thái, Tròn Vo ngày càng béo quay, và Tarzan thì phá mọi kỷ lục thể thao hả. Thế nào, bây giờ cậu ấy đã thành bạn trai của cháu chưa, hay là vẫn rụt rè như trước ? Gaby hơi đỏ mặt:
- Chúng cháu bao giờ cũng là bạn thực sự của nhau, xưa nay luôn như vậy, thưa bà !
Chà, nghe cháu nói, tôi rất muốn được làm quen với các bạn của cháu. Ngày mai là thứ bảy các cháu được nghỉ chứ gì. Tôi mời các cháu ghé nhà được không ? Mà tôi còn muốn nhờ các cháu một việc nữa.
- Việc gì vậy, thưa bà ?
- Điều tra về vụ hộp phấn mất tích. Tôi biết các cháu là những thám tử tài giỏi. Sẽ có hậu tạ hẳn hoi. Tôi có ngờ cho một người...
- Có phải vị phu nhân mà cháu gặp...

- Hà hà, bởi vì cháu không tả đích xác chân dung mụ ta nên ta cũng khó xác định được. Tuy nhiên cái chi tiết xắc tay bằng da cá sấu khiến ta chú ý đến một người. Hừ bà bạn ta... bà Agathe Tepler cũng có 1 cái xắc tay da cá sấu.
Gaby choáng váng:
- Bà cho cháu hỏi thăm một câu. Bà Tepler bạn của bà có dính dáng gì tới nữ hoạ sĩ Nicole Tepler không ?
- Ồ, có quá đi chớ. Con nhỏ Nicole đó là con ruột của cô cháu bà ta. Một lũ ma đầu giáo chủ. Cháu phải biết tôi không ưa nổi họ hàng bà Agathe dù chúng tôi là bạn của nhau. À, nhưng tình bạn đang thời sứt mẻ dữ dội. Chúng tôi đang có chiến tranh với nhau khốc liệt. Tôi nghi ngờ Agathe đã lén chơi khăm tôi bằng cách ăn cắp hộp phấn của tôi để dằn mặt. Cháu uống tách trà nữa chứ ?
Gaby cảm thấy sốt ruột:
- Dạ thôi, cám ơn bà. Bà cho phép cháu về. Con Oskar đang mong cháu lắm.
- Gửi lời thăm các bạn cháu nghe Gaby !

Tứ quái TKKG

Bảy
Quán O.K và sào huyệt mật

Tấm bảng hiệu nằm ngay trên hè đường. Hàng chữ được sơn và kẻ bay bướm lên một hộp đèn, phía trên là bốn chữ nhỏ O.K Cola, phía dưới là năm chữ to tổ bố Nước giải khát hảo hạng. Không hiểu sao thằng tam quái Tròn Vo biết được chỗ này, chứ đối với những kẻ sành điệu về các món kem và giải khát, đây là một cái quán không đủ sức quyến rũ. Quán xá gì mà nằm chỏng chơ tuốt miệt ngoại thành hiu quạnh, tuy mang tiếng là tọa lạc tại mặt tiền nhưng xung quanh toàn những con đường chưa rải nhựa tung bụi mù mịt.

Tứ quái TKKG đạp xe đến rất từ tốn. Bên vệ đường phía tay trái là một dãy xe tải nằm im lìm có lẽ chờ ăn hàng, cạnh cái quán là bãi cỏ xanh mượt đang bị lũ trẻ con trưng dụng để chơi đá bóng. Tiếng la của chúng ầm ĩ dọc con đường.

Tròn Vo Kloesen nhảy khỏi xe đạp la lớn:

- Kem ở đây ngon hết sảy.

Nó nói lúng búng vì nước miếng đang ứa ra.

Khung cửa quán O.K Cola được lắp bằng kính màu trà. Bốn quái nhìn vào và hiểu vì sao cái quán giải khát heo hút này lại làm thằng Tròn Vo không quên được. Coi, trong quán là những chiếc bàn nhỏ xinh xắn cùng những cái ghế tí hon giống như chiếc ghế cổ tích của bảy chú lùn. Mặt quầy hình bán nguyệt cong theo vòng cung của gian hàng, chưa kể đến hai hồ cá sang trọng nuôi hai cặp cá lừng danh được nhập từ Hồng Kông với giá từ chục ngàn mác trở lên. Cặp Kim long và Ngân long mà Gaby chỉ có thể nằm mơ mới thấy.

Cô là kẻ đẩy cánh cửa đầu tiên. Giọng cô bé đầy hớn hở:

- A, cá vàng và cá bạc. Ôi chao, râu mép của chúng y như râu rồng.

Thằng Tròn Vo không tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ở nhà mình chỉ nuôi loại cá bạc. Con Ngân long rẻ tiền hơn, nhưng nó mà bơi thì phải biết, đám vẩy ở lưng óng ánh trên tấm thân dài thượt hệt như một con rồng nước.

Máy Tính Karl bực bội. Nó vừa làm một phép tính sơ sơ:

- Đây là sào huyệt của bọn tỉ phú. Tao xin nói: tỉ phú mới nổi lên. Chứ sao, những người giàu có lâu đời không bao giờ chơi loại cá kiểng hợm hĩnh kiểu này cả. Xin lỗi mày nghe Tròn Vo.

Tarzan tán đồng:

- Loại cá nước mặn của Hồng Kông này sống theo luật cá lớn nuốt cá bé. Mày thấy không Tròn Vo, nó vừa đớp một con cá bảy màu đồng quê. Mỗi ngày nó đớp một con cá nhỏ con hơn nó. Luật ăn thịt lẫn nhau kiểu này chỉ thích hợp với bọn trộm cướp quốc tế thôi. Chúng thèm "ăn thịt" những báu vật văn hóa nước mình là phải.

Tứ quái trò chuyện thì thầm nhưng đôi mắt luôn ngó trước ngó sau. Còn phải hỏi, các bàn trong phòng đều có người ngồi, biết đâu các vị khách lớn tuổi lẫn nhỏ tuổi kia sẽ có người làm ăng-ten báo động cho ông chủ quán O.K mà tứ quái chưa biết mặt. Chỉ tội nghiệp cho Công Chúa và Tròn Vo, hai quái mặt ỉu xìu vì nhận định đanh thép của Máy Tính Điện Tử và Tarzan về loại cá vàng cá bạc mà hai đứa rất thích. Gaby phụng phịu thấy rõ.

Tròn Vo cảm thấy cần phải an ủi cô bé cấp kỳ. Nó gọi inh ỏi:

- Cho bốn ly kem thập cẩm!

Tarzan bịt miệng nó lại:

- Ba ly thôi. Mày thừa hiểu rằng tao không hảo ngọt bao giờ kia mà…

- Ừ… nhỉ, nhưng cứ gọi bốn ly. Tao "gánh" giùm khẩu phần của mày.

Đúng lúc đó thì Tarzan chạm trán thầy giáo hội họa Pauling. Thiên

địa ạ, cứ như ông ta ở khắp mọi nơi, bất cứ chỗ nào nhóm Tarzan có mặt là ông ta cũng có mặt, từ khu vực ăn nhậu trong Hội chợ đến cái quán O.K đèo heo hút gió này.

Tarzan thấy tóc gáy dựng đứng. Có lẽ hắn sẽ không thoát nổi đòn trừng phạt của Hội đồng kỷ luật nhà trường trước lễ Nôen nếu cái bóng ma Rembrandt kia cứ đeo đẳng hắn mãi. Hắn hiểu rằng hắn và hung thần không cùng sinh tồn trên trần gian được, một ý nghĩ quả thực tàn nhẫn, dù chỉ mới thoáng qua mơ hồ.

Rembrandt chúi đầu vào một góc trong cùng, tay chống cằm. Qua cặp kính cận, ánh mắt của ông ta nhắm xuống ly rượu cao đựng một chất lỏng màu hổ phách. Ly rượu xấu xí như thuốc độc, nhưng ông ta vẫn nhấp từng ngụm khoái trá.

Karl Máy Tính là kẻ thứ nhì phát hiện sự có mặt của ông ta. Nó thúc vào sườn Tarzan:

- Chết mẹ, lão…

Tiếng la của thằng nhị quái khá lớn khiến Rembrandt giật mình nhìn sang. Không còn cách đối phó nào khác hơn là cúi đầu chào, Tarzan thi hành liền và hắn có đồng minh ngay. Giọng Gaby thỏ thẻ:

- Chào thầy ạ!

Tiếng thằng Tròn Vo gần như sặc vì món kem thập cẩm vướng trong cổ:

- Chào… ào… thầy Pauling…

Xong màn thủ tục tôn sư trọng đạo, cả nhóm tứ quái lại quay về bốn ly kem cộng với chai nước suối mà Tròn Vo vừa gọi tăng cường. Như thế đã thấm tháp gì. Đáng lẽ còn phải kêu một thùng sôcôla để kế bên nó.

Rembrandt chỉ khẽ nhếch môi chứ không chào đám học trò một câu. Thái độ hằn học khinh khỉnh của ông ta khiến Tarzan nhớ đến những bài tập vẽ của mình. Hắn thuộc loại hoa tay có hạng nhưng chưa bao giờ lão Rembrandt chấm vượt sáu điểm.

Tarzan cảm thấy nhức đầu. Và tiếp theo gần như đau bụng nữa. Trời ạ, tại sao cứ mỗi lần đụng độ Rembrandt là hắn muốn sinh bệnh hoạn khắp mình mẩy. Lần trước còn nói dối lão ta rằng hắn phải vào nhà vệ sinh, lần này thì khỏi cần. Không vào nhà vệ sinh là… đi đời Tarzan.

Hắn đi xuyên qua quầy kem, ra đằng sau, qua luôn cái bàn mà Rembrandt đang gật gù trầm tư mặc tưởng bên ly rượu mạnh. Cánh cửa có hàng chữ W.C dẫn vào một hành lang hẹp. Tarzan đã tìm thấy vị trí thoải mái của mình.

Hắn nghe tiếng giật nước xối xả bên cạnh. Hình như có ai đó vừa

bước ra. Nghe rõ mồn một tiếng chân bước trên sàn thình thịch.

Tarzan rửa tay, hắn chỉ ngẩng đầu lên khi người đàn ông đi qua sau lưng hắn ra cửa.

- Người lớn như gã thật bẩn thỉu…

Hắn lầm bầm trong miệng. Ở nhà vệ sinh ra mà việc tối thiểu là rửa tay, gã đàn ông cũng chẳng quan tâm. Chắc là gã…

Không hiểu trời đất dàn xếp thế nào mà tấm kính treo trên bồn rửa hắt khuôn mặt của gã đàn ông không bao giờ quên được đó vô ánh mắt Tarzan. Gã tỉnh bơ kéo vạt tay áo xuống che lớp da thịt rắn rỏi đầy hình xâm những con rồng và đi tiếp.

Otto! Trời đất. Tarzan đưa bàn tay lên chặn lồng ngực trái. Trái tim hắn chỉ muốn nhảy ra ngoài. Lúc đối diện gần gũi như thế này, hắn mới thấy gã Otto đáng sợ. Hai mắt gã như sắp lồi đến nơi, cái cằm bạnh chứa một đống râu ria không cạo nằm trên một bộ mặt thô kệch. Gã đúng là một tên sát thủ chuyên nghiệp. Cũng còn may…

Cánh cửa đóng sập lại. Tarzan phóng theo Otto. Ơ, gã đang bước vào phòng bán kem, nơi mấy người bạn của Tarzan đang hồn nhiên thưởng thức từng thìa kem béo ngậy. Giờ đây Tarzan chỉ còn chờ xác định được vị trí của Otto tại quán O.K này, gã là một thành viên bình thường trong băng trộm tranh hay đích thực là ông chủ quán?

Otto đã đi đến quầy. Gã hỏi người đàn bà mặt đầy phấn son xuất hiện như từ trên trời rớt xuống vừa đặt mông xuống chiếc ghế cao:

- Bao nhiêu tất cả hả Linh Miêu?

Người đàn bà tỏ vẻ ngạc nhiên. Bà ta quay mặt sang một hướng khác, phía một căn phòng nhỏ có cửa hé sau quầy như dò hỏi, sau đó mới có ý kiến quyết định:

- Chuyện chiến hữu giúp đỡ nhau là thường tình. Ông Otto yên tâm, khỏi tính tiền.

- Vậy thì “boa” em một trăm. Miễn trả lại.

Tarzan đã trở về bàn. Công Chúa và Tròn Vo hoàn toàn không biết gì cả. Chỉ trừ… Máy Tính Điện Tử. Khuôn mặt thông minh của vị quân sư chợt đần độn hẳn đi. Nó thì thầm với Tarzan:

- Nó đó, Tarzan. Thằng cha Otto.

- Tao biết từ lúc ngồi trong nhà vệ sinh.

- Bây giờ tính sao?

- Tao phải theo nó bén gót. Nhưng…

- Sao?

- Trời ơi, bộ mày bị mất hết trí nhớ rồi sao, liếc lên coi, thấy chưa, người đàn bà mắt mèo ở Vườn Thú lúc nãy…

- Ờ, đúng là mụ hướng dẫn viên du lịch cho bốn người Nhật. Mụ có

mặt ở đây làm gì? Để tao… bóp trán một chút.

Lúc đó Gaby cũng vừa phát giác ra cặp lông mày xếch đầy đe dọa của người đàn bà đang chiếu tướng xuống bàn kem của tứ quái. Cô bé thở hổn hển:

- Tất cả bọn chúng đều liên quan với nhau…

Karl Máy Tính cắt ngang ý nghĩ của Công Chúa. Nó suy đoán như thần:

- Vậy là Tarzan tiên tri trúng phóc. Thằng Otto đã đưa những tấm ảnh chụp các bức tranh ăn cắp cho lão chuyên viên P. P thẩm định, chỉ có điều chúng ta chưa biết lão em ruột Rembrandt này có phải là chủ tướng của băng trộm hay không? Dẹp qua một bên chuyện đó, chuyện cụ thể nhất hôm nay là thằng Otto không xuất hiện ở chuồng cá sấu Vườn Thú, vì đã có mụ đàn bà mắt mèo đại diện. Mụ đã hoàn thành xuất sắc vai diễn hướng dẫn viên du lịch và bây giờ đang được Otto trả công. Cũng có nghĩa vị trí mụ ta trong băng chỉ thuộc hàng nô tì, chuyên làm nhiệm vụ đánh lạc hướng cảnh sát. Hay, tao rất cần biết tên mụ ta…

Tarzan kéo cổ Karl sát mặt bàn. Khi mụ đàn bà son phấn lòe loẹt quay đi, hắn mới nói:

- Linh Miêu, nghe chưa quân sư. Mụ tên Linh Miêu, mụ đang hào hứng cầm thù lao của thằng Otto trả kìa, ê…

Hắn vừa mới tiết lộ với Máy Tính Điện Tử đến đó thì gã Otto đã băng ra khỏi quán. Nhanh như chớp Tarzan bật dậy đá mạnh vào ống chân Tròn Vo.

- Chiếc xe đạp mày dựng ngoài cửa đâu rồi?

Câu nói chưa dứt là hắn đã biến mất sau cánh cửa kiếng màu trà bỏ lại Tròn Vo xuýt xoa vì cú đá bất tử. Karl Máy Tính ngó nét mặt thảm hại của Tròn Vo Kloesen muốn cười thật to mà không dám cười. Nó nói nhỏ vào tai tam quái:

- Câu nói và cú đá của Tarzan trút xuống chân mày chỉ là cái cớ đó thôi.

- Hả?

Tiếng “hả” của Tròn Vo khá nặng nề khiến Karl chột dạ. Nó len lén liếc về phía lão Rembrandt: ông thầy của lớp 10A chỉ hơi thoáng ngạc nhiên, tuy vậy lão lại tiếp tục chúi đầu vào ly rượu đầy mới rót.

Tarzan xốc lại chiếc quần Jeans không có thắt lưng. Bữa nay hắn mặc chiếc áo hơi mỏng nên cái quần cứ lăm le tuột xuống. Tuy nhiên mặc kệ cái… quần, hắn chạy băng qua đường lộ để rẽ vô con hẻm nhỏ. Bóng Otto vừa mới thấp thoáng ở đó.

Hắn bỗng giật nảy mình. Otto vừa quay đầu lại lần thứ hai. Và gã

đã nhún vai vì chỉ phát hiện một con rắn hổ đất khổng lồ.

Gã yên trí chui vào một dãy nhà hoang vắng và biến mất thực sự. Lúc Tarzan khám phá được dãy nhà có vẻ gần như sụp đổ đến nơi kia thì hắn chỉ còn thở dài trước vài con dơi xấu xí bay trong tiếng rít thê lương.

*

Trong những cuộc phiêu lưu của Tarzan, chưa bao giờ hắn đặt chân đến khu vực này. Phố chợ Bruggermann còn xa mờ mịt. Đêm ở đây chắc rùng rợn cực kỳ.

Tarzan rón rén đi men bức tường lở lói, thỉnh thoảng dừng lại ngó quanh quất đề phòng mai phục, rồi thận trọng lách qua góc tường. Trước mặt hắn là một cái sân dơ dáy. Một đống gỗ mục che tầm nhìn của hắn.

Có phải đây là một cái bẫy giăng sẵn của Otto không? Tarzan thấy trong bụng cồn cào. Hai bàn tay hắn đầm đìa mồ hôi. Hắn cương quyết không bỏ cuộc. Hắn đi vào sân trong tư thế nghênh chiến.

Sân trơn như bôi mỡ, lớp gạch tiền chế cũ kỹ phủ đầy rêu. Phía sau là những bức tường nhà xám xịt nhô lên, không cửa sổ. Cuối bức tường xám xịt là dãy nhà kho. Giữa nhà kho và đống gỗ mục là một chiếc xe quen thuộc.

Tarzan nhận ra chiếc xe tức thì. Chiếc Kombi với tiếng động cơ kinh hoàng từng ám ảnh hắn liên tục. Hắn nheo nheo mắt đếm hàng chữ trên cửa xe O.K Cola. Nước giải khát hảo hạng. Đúng bảy chữ nguyên vẹn có chạy đi đằng trời không thoát. Hắn thở phào sung sướng rồi bước vào chỗ hành lang tối tăm. Theo một hành lang hình ống hắn dừng lại trước một căn nhà có tấm bảng ghi danh tánh hình chữ nhật Otto, chủ lò mổ.

Chủ lò mổ, quỷ thần ơi, thảo nào gã Otto sử dụng con dao găm trong túi vô cùng điệu nghệ. Có lẽ gã đã từng sát sinh vô số gia súc, gã đã quen với mùi máu tanh tưởi. Gã đâu có run tay khi “làm thịt” con người, vì xét cho cùng con người lúc cùng đường đâu có hơn gì con vật…

Mới nghĩ đến đó mà Tarzan đã cảm thấy líu lưỡi. Nhưng hắn cố trấn tĩnh. Phóng lao phải theo lao, nhất nhìn nhì bù. Chỉ còn một chi tiết làm cho hắn khó chịu: tung tích của Eddi biến đi đâu?

Tarzan quay gót định bỏ đi, nhưng khi bước ngang qua chiếc Kombi hắn đột ngột sững sờ vì hàng chữ O.K Cola. Nước giải khát hảo hạng hình như sắp bị tróc đi một mẫu tự. Một chữ trong bảy chữ

trên sắp sửa sút ra do không được dính chặt với cánh cửa. Thì ra cả bảy chữ dùng để quảng cáo kia đều được dán bằng keo nguyên tử, và theo thời gian, chúng buộc phải tróc đi vì mưa nắng.

Hắn lột phăng mẫu tự sắp tróc và… reo lên thỏa mãn vì lạy trời, dưới mẫu tự trên có hàng chữ nhỏ mờ mờ. Hắn ráng sức lột tiếp vài chũ nữa để cuối cùng thì "đáp số" cũng hiện ra. Đáp số mờ mờ nhưng vẫn còn có thể đọc được dù bị lớp keo dán chồng lên: Eddi, chủ gara.

Giờ thì tất cả đều rõ ràng đối với cuộc điều tra của Tarzan và nhóm tứ quái. Bởi Eddi chính là chủ nhân của chiếc xe Kombi tội phạm. Và nếu Tarzan suy đoán không lầm thì cái quán O.K trước đây là một gara xe hơi. Gã Eddi đã sửa sang và tân trang lại thành một cái quán giải khát cao cấp. Cũng chính gã là chủ nhân giấu mặt của cái quán và biến nó thành một sào huyệt thứ hai ngoài khu nhà bỏ hoang này.

Tarzan có một linh tính về một sự đổi khác trên chiếc xe cùng lúc phát giác được chủ nhân thật sự của nó. Hắn vòng ra trước đầu chiếc xe Kombi và há hốc miệng:

- ET 2454!

Bọn ăn cắp tranh quả là cao thủ. Đêm qua chính hắn và thằng Máy Tính Điện Tử thuộc lòng một bảng số khác. Bảng số AS 3415. Với bọn trộm nhiều ma thuật này có lẽ chúng còn hàng trăm bảng số giả khác.

Đáng lẽ Tarzan còn ngần ngừ với chiếc xe tang chứng một lúc nữa nếu không có tiếng chân thình thịch của ai đó đang bước xuống cầu thang. Chắc chắn là Otto. Chỉ riêng tên đồ tể lò mổ đó mới có gót chân nện hớp hồn người như thế.

Hắn chạy một mạch khỏi cần quay đầu lại.

Lúc về gần tới quán O.K Cola hắn giật mình sửng sốt. Chiếc ôtô của Rembrandt đã không cánh mà bay. Hắn huýt sáo ung dung bước vào quán O.K đang nườm nượp khách.

Câu mở đầu của Tarzan trong hơi thở dồn dập:

- Rembrandt đâu?

- Lão "gô hom" rồi. Còn chuyện của mày?

Tarzan kể từng chi tiết khám phá tại ngôi nhà bỏ hoang cho ba quái. Qua cặp kính cận thấy đôi mắt Karl Máy Tính sáng rực:

- Tuyệt vời. Hoàn hảo. Bá phát.

Sau giây phút hứng chí, tứ quái chụm đầu hội ý trước tình hình khá bất ngờ:

- Bây giờ tính sao?

- Mình đang ăn kem và uống nước ngọt giữa sào huyệt tụi nó!

- Phải có hướng giải quyết gấp vì thằng cha Otto có thể phát hiện hàng chữ trên cánh cửa xe Kombi đã bị Tarzan lột đi! Nếu gã trở lại quán và báo cho gã Eddi biết thì…

Tarzan kết luận một câu làm bá tánh đều hài lòng:

- Rút. Càng sớm càng tốt.

Đúng vào lúc thằng Tròn Vo đứng dậy tính tiền nhằm bảo vệ uy tín… nhà giàu, thì… cánh cửa căn phòng nhỏ sau quầy bật mở. Một người đàn ông bước ra với tứ chi vụng về. Mái tóc gã dựng đứng, hai má phính không thua sút Tròn Vo về độ bầu bĩnh nhưng… trời ạ, cả một vết sẹo khủng khiếp lồi thịt chạy dài từ mắt xuống tận cằm làm cho người nào trông thấy gã là có liền ấn tượng đối nghịch.

- Anh Eddi ơi, mình phải lấy thêm kem sôcôla nữa…

Người đàn bà ngồi quầy lên tiếng:

- Cả kem dâu nữa anh. Kem dâu cũng sắp hết rồi.

Eddi gật đầu. Gã mò lại chỗ ngăn đựng tiền. Mắt hắn sáng lên khi thấy tờ một trăm đô cáu cạnh. Gã đưa mắt nhìn người đàn bà:

- Thằng Otto lì xì hả. Nó làm anh phát ghen lên.

Gã cười run rẩy thớ sẹo lồi lõm:

- Nhưng không ai ngu xuẩn chia sẻ tình nhân của mình với gái một trăm “đô”, đúng không Linh Miêu?

Gã bẹo má người đàn bà.

Máy Tính Điện Tử khều Tarzan ra vẻ chán chường:

- Phải nó không?

- Đúng một trăm phần trăm. Dù là tao chỉ thấy thấp thoáng Eddi trên sân thượng.

Máy điện thoại ở quầy bất chợt reo vang. Eddi ấn vào tay người đàn bà:

- Em nghe thử coi, Linh Miêu?

Linh Miêu xưng tên họ, nhưng cô ả đưa ngay ống nghe cho gã.

- Chiến hữu gọi anh!

Eddi kẹp ống nghe giữa tai và vành tai:

- Tôi nghe đây, ủa… mày hả Otto… Mày đã đến đó rồi… Hả? Cái gì?...

Gã cúp máy, riêng đôi mắt đầy gân máu thì xoáy sâu vào nhóm tứ quái. Gã vo tròn tờ một trăm đô vào túi quần và trở vào căn phòng nhỏ sau quầy. Trước khi trở vào Eddi còn chiếu tướng riêng Tarzan lần nữa. Gã có vẻ nghi ngờ nguyên nhân tìm chiếc xe đạp của Tarzan lúc nãy.

Con Oskar lo lắng kêu lên ăng ẳng. Dấu hiệu quyết định lên đường

của loài chó. Tròn Vo không chần chừ lấy một giây đứng dậy. Thằng tam quái Kloesen vừa trả tiền vừa run…

Tám
Thuỷ chiến ở hồ Đá bùn

Thứ bảy được nghỉ học. Thật là đúng lúc cho Tròn Vo. Nó nằm thẳng cẳng trên giường ngáy lớn hơn bất cứ đứa nào cùng tuổi. Nó cần tiêu hóa những sự kiện xảy ra dồn dập suốt tuần lễ nay bằng một giấc ngủ dài thanh bình.

Tarzan khác hẳn Tròn Vo. Hắn rất thích khí trời sáng sớm. Được hít thở mùi vị thiên nhiên trong suốt lúc đứng cạnh cửa sổ mở toang là vị thuốc an thần của Tarzan. Trời xanh không một gợn mây. Bầy ong mật đã bắt đầu tán tỉnh bên giàn nho trổ bông e ấp. Hôm nay hắn đoán trời sẽ nóng nực như những hôm trước.

Tarzan đã xong nhiệm vụ đánh răng rửa mặt. Hắn xuống phòng ăn ngồi cùng một đám học sinh nội trú học lớp khác đang chuẩn bị ba lô đi du ngoạn. Tất nhiên là hắn sẽ không tham dự cùng đám bạn bè lớp 10B kế bên về cái trò du lịch thắng cảnh trừ chuyện cùng chia sẻ phần ăn sáng với chúng là bánh mỳ kẹp thịt và một ly sữa không được ngon lắm. Hắn có mục tiêu khác: xuống thành phố thăm Gaby. Một mình cô bé cũng đủ ngon hơn mười thắng cảnh du ngoạn trong ngày thứ bảy này.

Sau bữa ăn, hắn nhảy phóc lên chiếc xe đạp sườn ngang thiết kế như kiểu xe đua tiến thẳng vào nội ô thành phố. Hắn ghé sạp báo mua một tờ nhật báo quen thuộc và dừng xe tại một chiếc ghế dài trong công viên để đọc. Hãy còn sớm để thăm Công Chúa. Hắn đọc lướt qua phần tin địa phương và mở to đôi mắt vì một bài báo quan trọng sờ sờ nơi góc phải trang nhất. Bài báo dài tới ba cột tường thuật nội dung vụ án mà nhóm tứ quái TKKG đang ráo riết hành động. Hắn để ý đến hàng chữ in thật đậm:

MỘT ĐÒN MỚI CỦA BỌN TRỘM TRANH QUỐC TẾ, CÁC TÁC PHẨM SƯU TẬP ĐÃ BỊ ĐÁNH CẮP KHỎI BIỆT THỰ HOÀNG HÔN TRÊN ĐẠI LỘ CÂY SỒI, TƯ GIA WAGNER.

Đại khái một vị ký giả nào đó đã viết về một vụ đột nhập tư gia trắng trợn. Bọn ăn trộm không để lại một chút dấu vết, chúng đã

cướp đi những bức tranh quý giá nhất của nhà sưu tầm nghệ thuật Wagner bao gồm các tác phẩm của các danh họa Hà Lan.

Điều gây cảm giác hứng thú cho Tarzan không phải là bài báo mà là hàng chữ nhắn tin của Sở cảnh sát được đóng khung hẳn hoi: "Vụ trộm tranh tại biệt thự Hoàng Hôn của ông Wagner đã được một người vô danh phát hiện và gọi điện cho cảnh sát. Có thể đây là một thiếu niên trẻ tuổi. Xin mời đến trình diện tại Sở cảnh sát, phòng… số…"

- Mình đã lỡ bứt dây động rừng rồi, mấy cha cảnh sát còn muốn mình xuất đầu lộ diện nữa ư. Còn lâu…

Hắn xé toạc tờ báo. Tờ báo thì chui vào sọt rác, còn bài báo thì chui vào túi quần Tarzan.

*

Tarzan dựng xe đạp vào bức tường cạnh cửa hàng thực phẩm "Công Chúa" và bước vào trước dãy tủ kiếng bày các thức ăn khô lạ mắt. Bà mẹ của Gaby đã có mặt. Bà rất tự hào về cô con gái xinh đẹp của mình nên đã đồng ý với chồng lấy biệt danh cô bé để đặt làm bảng hiệu. Công Chúa. Nhưng… hiện giờ chẳng thấy Công Chúa đâu cả, Tarzan ngó dáo dác như ăn trộm và chào mẹ Gaby vô cùng lịch sự.

- Chào bác, cháu cần gặp…

- Cháu đó à, Peter. Gaby đi ra bưu điện, có lẽ nó sắp về. Cháu có thể lựa trong các giỏ trái cây mỗi giỏ một trái để ăn và đợi nó.

Còn gì hơn, Tarzan lấy ngay một trái táo vàng lườm. Hắn ngồi trên chiếc ghế nhựa ngoài cửa tiệm và mới "xực" được một phần ba trái táo thì Công Chúa về. Hôm nay cô bé mặc một chiếc váy mùa hè máu trắng lấm chấm những nụ hoa xanh da trời càng tôn thêm vẻ đài các cho sự duyên dáng sẵn có. Gaby nháy mắt với hắn và dắt xe qua đường. Cô bé định ngồi bệt xuống thềm cạnh Tarzan nhưng bỗng đỏ mặt vì sực nhớ cô đang mặc váy chứ không phải một chiếc quần Jeans.

Cô ranh mãnh ngắm khuôn mặt đần độn của hắn:

- Chà, vừa ăn trái cây vừa làm thơ phải không?

- Sao, sao… Gaby biết tôi… có… làm thơ?

Công Chúa cong môi:

- Có gì mà bí mật. Bài thơ bốn câu đề tặng Cửa hàng thực phẩm của bạn đã bị lộ. Tròn Vo đã coi lén nhật ký của bạn và thông báo lập tức cho tôi. Nè, muốn… mình đọc giùm không?

Trời hỡi, cái thằng Kloesen láu cá. Té ra những lần nó nhắm mắt ngáy như sấm chỉ là giả vờ hết. Tarzan tự nhiên bối rối lạ lùng. Hắn ấp úng:

- Thôi, dẹp chuyện… thơ thẩn đi! Tôi muốn Gaby đọc cái này.

Hắn rút từ túi quần ra bài báo đã được xếp làm tư đưa cho cô bé. Công Chúa phát biểu sau khi duyệt qua nội dung:

- Tại sao không thấy ông ký giả đề cập đến món tiền thưởng?
- Tôi không để ý điều đó.
- Phải có tiền thưởng chứ…

Cô bé nhìn Tarzan mỉm cười:

- Bạn đã quá cực khổ trong những cuộc truy đuổi.

Tarzan thấy mình yếu ớt hẳn đi. Cô bé đã đoán trúng phóc những suy nghĩ trong tim hắn. Cô thật là một tri âm dịu dàng. Hắn nói:

- Nếu Gaby cũng muốn đi chơi hồ Đá Bùn thì nên khởi hành liền. Mình phải về nhà trước năm giờ chiều. Chậm chạp là không còn đủ thời gian nữa.
- Đúng, sẽ tổ chức buổi ăn trưa picnic.
- Còn phải đi kêu Karl Máy Tính nữa.
- Và… tắm nữa. Nghe nói những người gác rừng ở đó dữ lắm. Họ không cho trẻ con xuống hồ tắm. Nhưng mình đâu phải là trẻ con phải không Tarzan? Mình ở khoảng giữa của trẻ con và người lớn mà. Mình phải có quyền tắm. Bạn biết không…
- Sao?
- Tôi thích tắm ở những nơi có bảng cấm. Nếu ở hồ Đá Bùn có bảng cấm là tôi sẽ "ùm" liền. Trên đời này ăn vụng, nói thầm, nghe lén, tắm trộm… đều hồi hộp cả. Không hồi hộp đâu phải là… TKKG?
- Không có gã gác rừng nào rượt kịp Gaby trên mặt nước đâu. Tôi biết…
- Vậy thì… a lê hấp, đợi mình mười lăm phút chuẩn bị đồ bơi và bữa ăn trưa ba người. À quên, còn con Oskar nữa…
- Làm sao con chó chạy bộ nổi từ đây đến hồ Đá Bùn?
- Khờ quá Tarzan ơi, chàng thám tử Sherlock Holmes ở trong bạn đâu rồi. Bỏ con Oskar vào ba lô cho ló cái đầu ra là xong hết.

*

Lúc này thì Công Chúa đã mặc quần soóc và áo sơ mi. Máy Tính Điện Tử trang bị trên đầu một chiếc nón rộng vành ra vẻ lãng tử Mễ Tây Cơ. Chỉ có Tarzan túi bụi mặt mày vì con chó Oskar. Hắn khoác chiếc ba lô khổng lồ trên lưng khá vất vả, vì dù cho Công Chúa đã cố

vỗ về, con Oskar vẫn cứ thò cái mõm tuyệt vời của nó khỏi ba lô để… liếm vào gáy hắn.

- Tụi mình đi đường tắt. – Tarzan tuyên bố - Tụi mình sẽ đạp ngang khu nhà bỏ hoang, lò mổ của Otto. Ở đó chúng ta sẽ qua phố Bruggermann rồi đến hồ. Coi chừng đụng độ gã Otto.

Mới mười giờ sáng. Mặt trời chói chang như thúc giục chúng đạp xe nhanh hơn. Gaby không thể không bịt mũi trước một mùi khó ngửi bốc ra từ căn nhà hoang u ám. Phải tính thêm sự phản đối của Oskar nữa. Nó quát tháo rầm trời:

- Gấu, gấu…

Tarzan nhăn nhó"

- Mày thương cái lưng tao đây này Oskar? Mày ngột ngạt bằng tao chưa… đồ… chó!

Mái tóc vàng óng ả của Gaby bay tung lên vì một loạt chiếc xe hơi chạy ngang, cô có cảm tưởng ai đó đang theo dõi mình. Cô liếc qua Karl Máy Tính lẫn Tarzan. Hai quái đều có vẻ nhất trí với cô. Riêng Tarzan còn có cảm giác căng thẳng hơn. Hình như có chuyện không ổn, chắc chắn có kẻ nào đó rình rập hắn.

- Tarzan, Máy Tính, Công Chúa Gaby!

Tiếng la hét inh ỏi ngay ngã tư đường khiến ba quái dừng lại. Trời ạ, hết chỗ nói. Tròn Vo chứ ai. Một tay nó vịn ghi-đông xe đạp, một tay quơ cao như bắt chuồn chuồn. Nó gào thảm thiết đến nỗi toàn bộ người đi đường đều ái ngại.

- Đợi Kloesen với các huynh đệ ơi!

Ba chiếc xe đạp vây chặt nó. Tarzan hỏi trước, hắn muốn rớt nước mắt vì bộ dạng xanh mét của thằng mập, hắn quên mất chính nó là hung thần đã tiết lộ bốn câu thơ hắn làm trong nhật ký cho cô bé Gaby. Giữa ngã tư bụi trần này, hắn chỉ thấy Kloesen lẻ loi hơn bao giờ hết.

- Sao mày biết tụi tao đi ngang đây?

Tròn Vo thều thào:

- Biết. Tao là… một thám tử cơ mà. Tao… đoán thế nào mày cũng chạy lại nhà Gaby. Mà… Gaby thì mày biết rồi, có thứ bảy nào cô ấy không đi du lịch đâu. Chính… "nàng" đã trả ơn tao vụ báo cáo bài thơ bằng cách tiết lộ cho tao vụ đi chơi hồ Đá Bùn. Tao…

- Vậy là rõ. Mày ngủ đẫy giấc nên không kịp dậy chứ gì. Và chọn phương pháp tối ưu là… phục kích tụi tao trên đường đi, tại giao lộ này là chắc ăn nhất. Đúng không?

- Dạ… đúng, thưa… đại ca!

Cả băng tứ quái cười như chưa bao giờ được cười. Nhưng Tarzan

nín ngay, hắn ngờ ngợ rằng kẻ phục kích hắn không phải là thằng mập dễ thương Kloesen, mà là nhân vật bí ẩn khác. Hắn chưa lần nào sốt ruột như lần này, rõ ràng theo luật thần giao cách cảm, đã có một nhân vật ẩn danh theo dõi hắn suốt dọc đường.

*

Hồ Đá Bùn nằm hơi xa thành phố, phong cảnh phải nói là chốn bồng lai đối với đô thị chen chúc mùi khói xăng ô nhiễm. Hồ rộng mênh mông, ngoài những cụm rừng thông và dẻ gai bao bọc chung quanh, người ta có thể thấy một con đường rừng hẹp chạy dọc bờ đất.

Nước hồ gần như phủ một màu đen tuyền, nhưng thực ra đó chỉ là do lớp bùn dưới đáy, chứ nước hồ hoàn toàn vô hại với sức khỏe người tắm. Đi vòng quanh hồ người ta có thể dừng chân tối thiểu vài lần vì chu vi không dưới tám cây số với lau sậy mọc cao hơn đầu người.

Gaby trải các tấm vải nhựa ra. Tròn Vo ngâm những chai nước ngọt xuống nước, nó hy vọng nước hồ sẽ làm lạnh món giải khát nó ưa thích. Máy Tính Điện Tử thì bày biện đồ ăn. Cả đám đều chuẩn bị một bữa picnic độc đáo.

Riêng Tarzan thì chống nạnh đứng trước một trái banh nhựa. Hắn co chân như Pêlê và sút một cú như búa bổ. Trái banh bay theo đường cầu vồng và rơi tõm xuống mặt hồ. Con Oskar đã ra khỏi ba lô từ lúc nào. Nó đang lim dim mắt nhìn Tròn Vo ngồm ngoàm khúc bánh mỳ nung núc thịt bằng thái độ của một… hiền sĩ. Trái banh nhựa do Tarzan đá đã đánh thức bản năng con dòng cháu giống Tây Ban Nha của nó dậy. Oskar hộc lên một tiếng và lao xuống mặt hồ.

Nó là vận động viên bơi lội đầu tiên tại hồ Đá Bùn chiều nay.

Tứ quái lập tức nhốn nháo. Trái banh nhựa bồng bềnh trên sóng nước xanh biếc quả tình lôi cuốn. Nhất là Gaby, đương kim vô địch bơi ngửa của trường cấp hai và ba. Cô không cho phép con Oskar ngoạm được trái banh trước cô. Cô là… bà chủ quyền uy của nó mà. Cô thay bộ đồ bơi chớp nhoáng, và, trong dáng vẻ của một nàng Công Chúa mười lăm tuổi rực rỡ, Gaby “ùm”, rượt theo con Oskar đang bơi một cách dũng mãnh.

Coi, hai thằng quái Karl Máy Tính và Tròn Vo Kloesen lúc này chịu hết nổi. Không lẽ âm thịnh dương suy. Karl hành động như một cái máy, nó bỏ cặp kính cận xuống tấm vải nhựa và trình diện thân hình lêu nghêu đầy xương sườn số tám của mình. Nó thoáng thấy thằng

Tròn Vo đang hài hước khoe khoang cái bụng mập phệ. Không thể chậm chân trước cái bụng tròn vo của nó được, Máy Tính Điện Tử nhảy xuống nước. Nó chỉ nhanh hơn Tròn Vo đúng ba giây.

Những "con quái" dễ thương đã bắt đầu một cuộc bơi đua. Mục tiêu là trái banh nhựa trôi càng lúc càng xa. Có tới bốn con quái: một Công Chúa, một Robort máy tính, một viên thịt băm Tròn Vo và một con chó có bốn chân thực sự. Còn "con quái" thứ năm thì sao?

Tarzan đúng là một… con quái đờ-mi. Có phải trong xi-nê, trẻ con gọi hắn là… người Khỉ hẳn hoi. Nước là mặt đất của hắn. Hắn từng vô địch bơi trườn sấp liên lớp, tấm huy chương có thể nói là ngang ngửa với Công Chúa, cớ gì hắn đứng yên bất động vậy kìa?

Hắn đang nhìn về phía bờ hồ đoạn tối tăm nhất. Có cái gì di động dưới rặng cây. Nước làm hắn chói mắt. Hắn đưa tay lên che để nhìn cho rõ. Trời ạ, một sinh vật gì đó giống như một con quỷ. Khoảng cách từ chỗ Tarzan đến con quỷ ít nhất năm trăm mét. Con quỷ đen sì từ đầu xuống chân.

- Một quái vật tiền sử sống dưới hồ Đá Bùn chăng?

Tarzan gấp gọn tấm vải nhựa để bụi không thốc vào đồ ăn của bốn đứa rồi lẳng lặng chuồn ra phía mô đất. Hắn nhất định khám phá lý lịch con quỷ dưới đáy hồ. Khi hắn vừa thu gọn khoảng cách còn lại khoảng một trăm mét thì con quỷ chui xuống nước. Nó chui lạch bạch với đôi chân dạng ra và hai thùng dưỡng khí vàng khè trên lưng.

Thì ra là một người thợ lặn. Cái đầu quỷ của anh ta là chiếc mặt nạ lặn, thân thể đen sì là do bộ đồ cao su màu dầu hắc và dáng đi lạch bạch là bởi cặp chân vịt. Anh ta đã chìm xuống hồ ở ngay chỗ sâu nhất.

Tarzan bỗng muốn bơi trườn ra xa một chút. Bơi quanh quả bóng chỉ là trò trẻ nít – hắn nghĩ.

Không thể có xoáy ngầm dưới chân Tarzan, nhưng nước tự nhiên xao động. Bụng và ngực hắn bỗng có luồng nước mát ào qua. Trong tích tắc bàn chân trái hắn bị quấn chặt. Tarzan định hét lên cầu cứu. Người hắn cứng lại vì sợ hãi: một con bạch tuộc hoang đường sống sót ư?

Rõ ràng hắn chẳng còn đủ thời gian để giãy giụa. Bàn chân phải của hắn cũng đã bị tóm gọn bởi thứ móng vuốt vô hình trơn lạnh như da loài cá. Hắn dồn toàn lực ngoi lên, nhưng bị kéo chìm lỉm. Chỉ có cách nín thở.

Nào, miệng ngậm, không hít thở bằng mũi nữa. Tim hắn đập dữ dội như sắp nổ tung khỏi lồng ngực, nhưng hắn vẫn cố gắng mở mắt

trừng trừng.

Hình như hắn đã bị lôi tuột xuống đáy hồ. Độ sâu bao nhiêu mét vậy hở Thượng đế? Hai màng tang lùng bùng, hắn tương kế tựu kế lộn ngược xuống để nhìn bên dưới. Một cái gì đen sì to lớn đang động đậy. Ánh sáng bị khúc xạ dưới nước làm cho cái vật to lớn nhòa đi. Đúng vào giây phút chỉ mành treo chuông ấy, Tarzan thấy một cái bóng vàng khè.

Gã thợ lặn. Trời ơi, chính cái bóng vàng khè đó là hai thùng dưỡng khí mà Tarzan nhìn thấy trên bờ hồ. Không còn gì để bàn, gã đã rắp tâm diệt hắn. Gã đang dùng đến đòn quyết định: hai bàn chân vịt đạp mạnh nhằm lôi đối thủ xuống đáy sâu.

Bây giờ thì mới thấy Tarzan cao cường. Khi đã nhận diện được kẻ thù thì ý thức sinh tồn trong con người hắn trỗi dậy mãnh liệt. Hắn thò tay xuống quờ quạng tìm bàn tay đang giữ chặt mắt cá chân trái của hắn. A, tay gã đút trong găng cao su.

Nhanh như điện xẹt, Tarzan chơi liền đòn nhu thuật Jiu-Jitsu. Hắn chụp lấy ngón tay út gã thợ lặn và dùng sức lực còn lại bẻ ngược nó ra sau.

Gã gian ác buông tay tức thì, buông tất cả hai tay và cuống cuồng quẫy đạp như một con bạch tuộc bị cụt hết vòi giác tu. Gã nhả Tarzan ra và con đại bàng lớp 10A lao vụt lên khỏi mặt nước. Hắn há hốc miệng ngáp ngáp khí trời để khỏi bị chết ngạt.

Nhưng Tarzan đã không hạnh phúc được lâu. Con quỷ sau cú sốc bất ngờ đã âm thầm trồi lên cạnh Tarzan. Gã xòe mười ngón tay như mười cái nanh bấu lấy tóc Tarzan và một lần nữa lôi hắn xuống nước. Lần này thì Tarzan thản nhiên không thèm kháng cự. Hắn đã hít vô hai buồng phổi đủ số lượng oxy cần thiết. Hắn chờ kẻ thù lơi lỏng.

Chuyện đó đã đến. Khi gã thợ lặn chắc mẩm Tarzan chỉ còn là một xác chết thì hắn phản công. Một tay hắn lột chiếc mặt nạ của gã, một tay hắn giật chiếc ống thở của gã ra khỏi bình dưỡng khí. Trong nháy mắt trước mặt Tarzan là một vòi bong bóng, gã thợ lặn chới với chụp chiếc ống thở và chìm sâu xuống đáy.

Tarzan biết rằng mình đã vượt qua cơn thập tử nhất sinh. Hắn đạp mạnh chân để trồi lên mặt hồ…

*

- Tao mới vừa thoát chết!

Tarzan thở hổn hển ngồi bệt xuống bãi cỏ. Ba bằng hữu của hắn

mình mẩy ướt sũng ngớ ra.

- Không hiểu gì hết sao, một thằng thợ lặn hai lần lôi tao xuống đáy sâu.

Máy Tính Điện Tử và Tròn Vo cười sặc sụa, nhưng Công Chúa thì khác. Cô bé biết có chuyện nghiêm trọng. Chẳng phải là dọc đường đi đến hồ Đá Bùn, cô đã từng nghi ngờ là có người rình rập đó sao?

Gaby lấy khăn lau tóc hắn:

- Kể đi Tarzan?

- Nó đã biến mất sau một trận thủy chiến. Nhưng tôi tin nó chưa chết.

- Vậy thì… điều tra ngay chú đợi gì nữa các bạn.

Lệnh của Công Chúa hiệu lực hơn mọi thứ luật pháp thông thường. Nguyên bằng tứ quái thu xếp lại y phục và băng về phía những bụi cây um tùm cuối bờ hồ. Tarzan lao đi trước. Hắn bỏ lại ba quái ở một khoảng khá xa. Hắn đã đánh hơi được mùi xăng.

- Đây rồi!

Một chiếc xe máy loại mini dành cho phụ nữ được ngụy trang sau một lùm cây. Quần áo đàn ông vắt trên yên, trên tay lái đung đưa cái ba lô rỗng tuếch. Tarzan thở phào:

- Nếu tôi không lầm thì cái ba lô này dành đựng bộ đồ thợ lặn.

Tiếng nói của hắn rơi vào khoảng không vì… ba quái và con Oskar chưa thấy đâu cả. Có lẽ chúng còn đủng đỉnh bán tín bán nghi phía sau. Không chút chần chờ, Tarzan ẩn mình vào một gốc cây lớn. Hắn tin rằng gã thợ lặn sẽ lại chỗ để chiếc xe gắn máy.

Và hắn đã đoán đúng. Con quỷ ngoi lên từ phía sau mô đất với chiếc mặt nạ độc ác. Gã quan sát tứ phía và lần lượt tháo các phụ tùng lặn vắt lên xe.

Khi cái thùng dưỡng khí vừa nằm yên vị thì Tarzan bước ra. Hắn nói quá cụt ngủn:

- Kaluschke!

Thằng thợ lặn nhảy lên như bị rắn cắn.

Gã nhào đến Tarzan với hai nắm đấm quyền Anh đã từng nếm mùi chua chát. Nhưng… gã còn cách nào tự vệ khác hơn.

- Hự!

Tarzan chỉ cần ngồi thụp xuống và kê đầu gối lên. Đòn tiếp theo mới thê thảm. Cái thân thể khổng lồ của Kaluschke bị nhấc bổng lên và… a lê hấp, Tarzan bỏ qua môn Nhu đạo của mình để áp dụng một thế đánh Wushu. Phần vai lẫn lưng của gã thợ lặn đập mạnh vào thân cây cổ thụ nghe một cái rầm. Gã Black boy gần… bất tỉnh.

Tarzan xốc cổ áo thằng xếp sòng băng “Con trai của bóng tối” dậy:

- Tại sao mày định giết tao?

Kaluschke lắp bắp. Mặt gã không còn một hột máu. Toàn thân gã tan nát vì đau đớn:

- Tao nhận rằng tao… có theo dõi băng tứ quái của mày. Nhưng… tao không hề có ý tưởng giết người. Tao theo… tụi mày từ lúc mày khởi hành… tao chỉ muốn dằn mặt mày để… trả thù bữa trước…

Tarzan cười gằn:

- Dễ vậy sao, đồ bị thịt!

Công Chúa, Máy Tính Điện Tử, Tròn Vo cũng đã đứng sau lưng Tarzan tự hồi nào.

Chín
Biến cố ở nhà Tròn Vo

Cuộc du ngoạn hồ Đá Bùn coi như chấm dứt. Bóng tối sụp xuống quá nhanh. Cách giải quyết thằng Kaluschke cũng thật sòng phẳng. Tứ quái bắt gã phải để hết tang chứng là chiếc ba lô chưa trang bị lặn và bộ đồ để mặc đi đường lại rồi mới cho phép gã mặc quần bơi trần trụi phóng xe gắn máy về nhà. Kaluschke tiu nghỉu như một con gà mắc mưa. Về đến đô thị trong tình trạng mất vệ sinh kiểu này gã hết còn hy vọng nhìn mặt đàn em nữa.

Tan buổi picnic, Tròn Vo hoan hỉ báo tin:

- Tao, Tròn Vo thay mặt gia đình “Sôcôla và thức ăn ngọt” Sauerlich xin mời cả nhóm đến dự bữa tiệc tư gia ăn mừng ông bà già tao vừa khai trương một phân xưởng sôcôla mới.

Nó rút túi áo ra ba tấm thiệp bỏ trong bao thư trịnh trọng:

- Đây là thiệp mời. Cha mẹ tôi nhờ tôi chuyển đến các bạn. À, quên một chuyện này nữa, chú Georg tài xế sẽ đón các bạn bằng xe hơi. Nhớ đó!

Cả nhóm tứ quái chia tay. Như thường lệ, Tarzan đưa Gaby về nhà. Khi đi ngang qua một ngôi biệt thự kín cổng cao tường sang trọng, Công Chúa bỗng dừng xe lại. Cô bé nói:

- Đây là nhà Kaluschke!

Cô bấm chuông. Cái chuông nằm kế bên một tấm bảng vẽ hình con chó bẹc-giê nhe nanh để dọa “coi chừng chó dữ”. Vài giây sau một người đàn bà hầm hầm bước ra, theo sau bà ta là hai con bẹc-giê

cao bằng Công Chúa. Bà ta hé mắt qua ô cửa sắt:

- Mấy đứa nhãi ranh chúng mày muốn gì?

- Muốn trả lại bà cái giỏ đựng đồ lặn của con trai bà…

Công Chúa Gaby mềm mỏng đến đáng sợ:

- Gã đã bị băng giang hồ… TKKG đánh chạy thục mạng quên cả quần áo. Chúng tôi có lượm được cái ba lô.

Cánh cửa sắt hé vừa đủ. Người đàn bà giật phắt chiếc ba lô cửa thằng con trai trời đánh và đóng sầm cửa lại không một lời cảm ơn. Qua ô quan sát nho nhỏ, Công Chúa thấy người đàn bà có cái mũi khoằm như một mụ phù thủy. Cô xoa tay thở dài với Tarzan:

- Không hề giống mẹ mình. Không giống má bạn nữa. Chỉ giống… thằng Kaluschke thôi.

Tarzan cười buồn bã:

- Hậu quả của vai trò giáo dục gia đình. Thượng bất chính hạ tắc loạn. Tôi còn nghe đồn cha thằng Kaluschke làm chủ một khách sạn lớn cho ngoại quốc mướn. Cả gia đình gã chỉ sống vì tiền. Thằng Kaluschke hư hỏng là phải, làm sao mà giống mẹ tụi mình được.

*

Đúng sáu giờ chiều ngày chủ nhật, Tròn Vo và Tarzan đã có mặt tại băng ghế đá ngoài khuôn viên trường nội trú. Hai đứa ăn mặc như người lớn. Tarzan đẹp trai không thua tài tử đóng phim chút nào. Chúng chờ chiếc Jaguar màu nhũ bạc mà chú tài xế riêng gia đình Sauerlich sẽ lái đến.

Và chiếc Jaguar đậu lại không chậm trễ một giây. Chiếc xe hơi mà cha của Tròn Vo, Willi Sauerlich tự Kloesen, cưng như vàng vì không dễ dàng gì sắm nó nếu không sản xuất được… sôcôla đặc quyền. Nó đậu sát hai thiếu niên không một tiếng động. Chú Georg kéo cửa kính xuống cười ha hả:

- Đây là Tarzan mà mày thường nói với chú phải không Kloesen?

Chiếc Jaguar tiếp tục lướt đi trút cái bóng trắng bạc lộng lẫy của nó trên đường vào thành phố. Họ ghé lại nhà Máy Tính Điện Tử trước rồi đón Công Chúa sau cùng. Lần này Công Chúa mặc chiếc váy toàn bông hoa đủ loại, còn đẹp hơn cả chiếc váy trắng pha lẫn nụ xanh mà Tarzan thấy kỳ trước. Chú Georg trầm trồ thay cho hắn:

- Trời ạ, cháu xinh xắn như búp bê. Cháu còn quyến rũ hơn mấy thiếu nữ trong các bức tranh mà ông chủ mới mua ở nhà nữa.

Tarzan tự nhiên giật mình. Hắn có một linh tính bất chợt. Hắn tò mò:

- Chú Georg ơi, bộ gia đình ông chủ chú mê tranh lắm sao?

Vị tài xế khả kính phì phèo điếu thuốc. Còn phải hỏi, ông ta rất thương trẻ con:

- Đúng vậy Tarzan à. Nhưng mới đây thôi. Cũng do cái phân xưởng mới khánh thành và cũng là mừng việc làm ăn phát đạt. Ông chủ Sauerlich của chú vừa mua tới mấy bức tranh… Ôi, đắt kinh khủng.

- Sao chú Georg biết là đắt?

- Cái thằng lắm chuyện. Không đắt mà có chuyên viên nghiên cứu mỹ thuật của Viện bảo tàng… đến à? Ông chủ mời cái thằng cha mặt mũi râu xồm như ăn cướp đến để thẩm định giá trị. Ê, Tarzan, cháu biết lão Paul Pauling nghiên cứu… bậy bạ đó không? Lão có mặt ở buổi tiệc chiều nay đấy.

- Biết, lão chính là P. P.

Tứ quái đồng loạt gầm lên một hợp âm để đời khiến điếu thuốc trên môi vị tài xế vui tính suýt rớt xuống. Mặc kệ cái gã P. P nguy hiểm. “Happy birthday to you”. Công Chúa châm ngòi bằng một bài ca sinh nhật làm cả đám hào hứng hát theo. Lão chuyên viên P. P là cái quái gì. “Happy birthday to you” là trên hết. Thà ngó bộ râu xồm bẩn thỉu của lão còn hơn đối đầu với cặp mắt cú vọ của Rembrandt. May mà cha mẹ Tròn Vo không phục tài hội họa của Rembrandt Pauling…

Chiếc Jaguar chui vào gara. Nó đậu như ông hoàng cạnh bốn chiếc xe hơi khác. Ngôi biệt thự của gia đình Tròn Vo Sauerlich phải nói là bá phát. Căn nhà biệt lập như một lâu đài cổ tích được bao bọc bởi những cây cổ thụ.

*

Tròn Vo Kloesen giới thiệu tam quái với mẹ mình. Nó hãnh diện có một người mẹ phúc hậu:

- Các bạn con, thưa mẹ. Đây là tiểu thư Gaby, còn đây là Karl và bạn… Tarzan, à quên, bạn Peter Carsten của con.

Bà mẹ của Kloesen phúc hậu thật. Bà ôm hôn lần lượt từng người. Bà có vẻ giản dị với bộ đồ trang nhã đang mặc. Chiếc áo dài may kiểu Thượng Hải càng làm cho bà mang dáng dấp Á Đông hơn là một bà chủ hãng sôcôla bề thế.

- Con hãy hướng dẫn các bạn thăm căn nhà, lần đầu tiên mẹ được gặp các bạn con xinh đẹp thế này. Nhớ đi đứng cẩn thận nghe Kloesen!

Tròn Vo sướng phập phồng cánh mũi. Nó dạ một tiếng thật vĩ đại

và lôi tam quái lên tầng trên. Coi, phòng riêng của nó không thiếu một thứ gì.

Tarzan ngạc nhiên thực sự:

- Tại sao mày cứ thích rúc trong tổ đại bàng của trường nội trú, trong khi…

Tròn Vo lẳng lặng nhún vai:

- Có hai lý do để tao đi giang hồ. Thứ nhất: tao phải bảo vệ tình mẫu tử với mẹ tao bằng cách trốn khỏi hãng sôcôla để bà ấy nghĩ rằng tao cương quyết đoạn tuyệt với kẹo ngọt, bởi vậy bà ấy mới… nể tao như lúc nãy chứ. Thứ hai: làm sao tao giã từ cái máu thám tử được, ở nhà kẻ đưa người đón không cách gì phiêu lưu với mày được, phải không?

Karl Máy Tính tập trung nghe được chừng ba bài nhạc Beatles thì có tiếng chuông reo. Nó rầu rĩ gắp cặp kính cận của người hùng John Lennon lên mắt:

- Y hệt ở trường học. Giờ ăn đến rồi.

Bữa ăn đã sẵn sàng. Từ trần thòng xuống một bộ đèn chùm bằng pha lê nhưng không thắp sáng, thay vào đó là những ngọn nến kỳ diệu như nghi thức quý tộc cổ điển. Chiếc bàn đủ chỗ mười hai thực khách, nhưng chỉ có bảy người. Tất cả đồ sứ đều tuyệt trần, riêng muỗng dĩa đều bằng bạc thật. Tarzan chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào giống Tròn Vo đến như thế. Ông ta và Kloesen như hai đứa trẻ song sinh, chỉ trừ bộ râu mép. Nhờ bộ râu mép mà ông chủ hãng sôcôla được phân biệt là cha của Tròn Vo.

Ông ngồi giữa, cạnh cậu quý tử và chuyên viên nghệ thuật Paul Pauling, ông nói thật cởi mở:

- Dùng bữa đi các cháu. Tôi rất vinh hạnh được các cháu tham dự. Kìa, Kloesen, mời các bạn đi con.

Rồi ông lịch sự quay sang vị khách quý có bộ râu xồm:

- Tôi và vợ tôi luôn luôn nghĩ ông là một… thiên tài. Khả năng hiểu biết về mỹ thuật của ông là vô tận. Nhưng bây giờ thì phải ăn đã chứ. Chúng ta sẽ xem tranh sau.

Nhà nghiên cứu mỹ thuật, đối thủ đáng nghi ngờ nhất của tứ quái gật đầu. Lão suýt nhúng cả bộ râu xồm vào chén súp bong bóng cua nóng hổi. Tarzan nghĩ thầm, lão không linh hoạt bằng ông anh Rembrandt, trái lại là đằng khác, lão P. P này chậm chập như một con cù lần. Nhưng biết đâu được, Tarzan đã tích lũy cho mình vài kinh nghiệm sinh tử, biết đâu đằng sau cái dáng vẻ ngô nghê kia là một tay buôn lậu tranh quốc tế. Hắn hoảng hồn với ý nghĩ đó. Đúng rồi, trong đầu hắn thấp thoáng hình ảnh bốn người Nhật Bản và…

con mẹ Linh Miêu bên chuồng cá sấu. Chỉ có lão P. P râu xồm mới biết cách giao thiệp và ngã giá các tác phẩm hội họa Hà Lan với họ. Đúng rồi, lão đang làm tại một Viện bảo tàng và biết tới mấy thứ tiếng ngoại quốc, trời ạ.

Tự nhiên Tarzan thấy tay hắn đầy mồ hôi.

Bữa tiệc đã đi đến phần sau cùng. Sau khi đã khoái trá làm một hơi sạch bách bốn ly rượu whisky chuyên viên nghiên cứu mỹ thuật Paul Pauling bắt đầu phát biểu:

- Tôi vô cùng áy náy vì đã lẻo mép trong đám bạn bè của tôi về việc gia chủ đã mua một số bức tranh quý. Tôi rất sợ lời đồn đại, thưa ông Sauerlich. Những lời truyền khẩu sẽ kích thích sự hiếu kỳ của bọn tội phạm. Chuyện mất cắp tranh tại biệt thự số 12 Cây Sồi mới đây là một ví dụ. Nhưng… mặt khác, tôi cũng muốn danh tiếng ông phải vượt ra ngoài phạm vi hãng sôcôla và thực phẩm ngọt này, cần phải cho dư luận biết có những người say mê nghệ thuật như ông Sauerlich không tiếc tiền để vĩnh cửu có các bức tranh vô giá…

Lão ngừng lại để đón ly rượu whisky thứ năm từ bàn tay săn sóc của ba Tròn Vo rồi thở ra một hơi thật mạnh:

- Ông chủ là người biết bảo vệ các giá trị văn hóa. À, à… gọi thế nào hợp lý bây giờ. Một nhà sưu tập tranh ngoại hạng chăng? Hay là nói kiểu Tàu là một Mạnh Thường Quân của các họa sĩ?

Khỏi phải nói, khuôn mặt của vị chủ hãng sôcôla đầy xúc động. Họ chạm ly trong ánh mắt hoan hỷ của bà Sauerlich. Ông chủ gia đình nói với vẻ khiêm tốn:

- Thực tình thì tôi chỉ muốn đầu tư qua địa hạt mỹ thuật. Vì như ông Paul Pauling thừa biết, giá tranh ở thị trường quốc tế đang lên vùn vụt. Tôi muốn biết ý kiến của ông về các bức tranh mới mua…

Lão chuyên viên P. P không trả lời mà quay nhìn về phía những thiếu niên đang nghe ngóng. Mắt lão dừng lại ở Tarzan. Cha Tròn Vo hiểu ý “thiên tài” ngay lập tức. Ông ôn tồn:

- Đến đây là chuyện của người lớn rồi. Các cháu ăn uống no chưa, rồi hả, Kloesen ơi, con mời các bạn ra vườn ngoạn cảnh đi con.

Tarzan đành bước theo Tròn Vo. Hắn liếc qua Máy Tính Điện Tử và Công Chúa đều bắt gặp một thái độ tương tự: chưa đứa nào muốn rời khỏi bàn. Nhưng biết phản ứng cách nào bây giờ, bởi chính gia chủ đã kết luận “đến đây là chuyện của người lớn”.

Tứ quái trút mọi nỗi bực dọc vào trò chơi ca rô. Cứ mỗi cặp đánh có một xấp giấy tập. Trong trò chơi đánh ca rô có lẽ Máy Tính Điện Tử là thông minh nhất. Nó thắng tất cả học sinh lớp mười một, mười hai trong trường.

Mười giờ tối. Trăng huyền hoặc giữa trời. Con tắc kè núp trên nhánh cổ thụ rúc lên não ruột. Giờ này mẹ Gaby, mẹ Karl chắc đã hắt hơi. Chưa kể các thầy giám thị của trường nội trú đang đứng chờ Tarzan và Tròn Vo trở về.

Bà Sauerlich gọi người giúp việc kêu tài xế:

- Kêu giùm tôi chú Georg. Tôi cần đưa gấp đám trẻ về nhà.

Khoảng năm phút sau chị người ở trở lại mặt tái mét. Chị chỉ có thể ra dấu ú ớ bằng tay:

- Chú Georg… chú…

Ông Sauerlich đã bước xuống cầu thang. Ông cũng đã tiễn "thiên tài" râu xồm P. P về từ hồi nào. Ông hốt hoảng chạy lại phía người giúp việc:

- Sao? Có chuyện gì? Nói…

Dãy nhà để xe nằm sau rặng cây không một bóng đèn. Không bao giờ người tài xế Georg trung thành lại vô ý để tình trạng thiếu ánh sáng ở gara như vậy. Nhất là từ khi có những hoạt động phi pháp ban đêm mỗi ngày mỗi tăng thêm tại khu vực toàn biệt thự này, đi liền với các vụ trộm cắp tranh không tìm ra thủ phạm. Vị gia chủ bật công tắc hệ thống điện dự phòng để chiếu sáng nhà xe. Ông và bà Sauerlich cùng Tarzan theo gót chân người giúp việc lao tới đó.

Một cảnh tượng diễn ra khủng khiếp. Bà Sauerlich đưa hai tay bụm mặt:

- Chúa ơi!

Trong khi ông Sauerlich đỡ lấy người vợ phúc hậu sắp ngất xỉu thì Tarzan đã nhanh chóng cầm cổ tay người tài xế đáng thương bắt mạch. Coi, chú Georg nằm sấp trên mặt đất trước gara, đầu úp giữa hai cánh tay dang rộng. Cái nón lưỡi trai chú thường đội rơi cách đó vài mét. Không hề thấy tăm hơi chiếc Jaguar bóng lộn nước sơn màu nhũ bạc…

Tarzan reo lên mừng rỡ:

- Mạch vẫn đập. Chú Georg sẽ tỉnh lại bây giờ…

Quả nhiên chú Georg động đậy. Người tài xế rên rỉ và cố ngước đầu lên.

- Chú Georg ơi, cháu đây mà, Tarzan đây.

- Tôi… tôi… bị đánh…

Karl Máy Tính và Tròn Vo dìu chú Georg đứng dậy. Công Chúa Gaby cũng xốc nách bà Sauerlich với sự trợ giúp của chị người ở để đưa bà vào nhà. Chỉ còn ông Sauerlich ưỡn cái bụng tròn vo đang há hốc miệng kinh ngạc.

Chú Georg đưa tay sờ đầu đau đớn:

- Tôi nhớ rồi. Nó tấn công tôi từ phía sau…

Ông Sauerlich hỏi dồn dập:

- Ai tấn công chú? Tấn công bằng gì?

- Có lẽ là một đoạn cây ba phân vuông, thưa ông chủ. Tôi định ngồi vào chiếc xe Jaguar thì… mười ngôi sao hiện ra. Nó đã rình từ sau lưng tôi và ra tay liền. Tôi… không biết gì nữa cả.

Tarzan khẳng định như đinh đóng cột. Lúc này, ở đây, hắn đáng mặt… người lớn hơn ai hết:

- Chiếc Jaguar đã bị lấy cắp. Đó là mục tiêu tối nay của kẻ cướp. Nó còn lấy luôn chùm chìa khóa của chú Georg nữa. Nó định âm mưu gì tiếp theo đây?

Câu hỏi khong ai dám trả lời. Vị gia chủ gọi điện báo cảnh sát. Trước khi xe tuần tra đến, vị bác sĩ láng giềng đã được mời lại. Khác với sự lo lắng của chú Georg, vị bác sĩ kết luận: thủ phạm tuy đã sử dụng cây gậy ba phân vuông nhưng đã được bọc vải cẩn thận ở một đầu. Vì thế chú Georg sẽ không ngại chuyện chấn thương sọ não nữa.

Mặt người tài xế trông thật não nùng:

- Từ ngày về gia đình ông chủ Sauerlich lái xe, tôi đã mài gươm ở ẩn. Vậy mà cũng chẳng yên, có lẽ tôi phải tập đấm bốc trở lại để truy tìm tên cướp.

Cũng không ai nỡ cười, dù là cười gượng gạo để hưởng ứng câu pha trò chân thật của người tài xế. Chiếc xe tuần tra lúc đó cũng đã đậu trong sân ngôi biệt thự. Tứ quái bất đắc dĩ phải lên xe cảnh sát. Bốn thiếu niên dễ thương được những người thừa hành pháp luật đưa về nhà cho đúng cách một công hai việc. Chắc chắn chẳng đứa nào có thể ngủ được, riêng Tarzan cứ trằn trọc vì một câu hỏi:

- Nó định âm mưu gì tiếp theo đây?

Hắn lẩm bẩm một mình khi mí mắt bắt đầu nặng như chì:

- Cây gậy ba phân vuông vải bọc, chỉ nhằm mục đích làm ngất đối phương thôi sao?...

Mười
Thủ phạm mất phép tàng hình

Suốt buổi sáng mưa ào ào như trút cơn thịnh nộ của trời đất. Tarzan

và Tròn Vo không thèm chui ra khỏi mền. Gần buổi trưa Tarzan bật dậy. Mưa đã tạnh cùng với những ý tưởng mới mẻ đang thúc giục hắn. Hắn tức tốc xốc cố Kloesen:

- Vào thành phố. Tao đang có linh tính kỳ lạ lắm.

Hai quái đạp xe qua những cánh đồng cỏ đang bốc hơi sau cơn mưa. Tarzan tuyên bố:

- Tụi mình ghé qua nhà mày thăm chú Georg chút nha!

Khi rẽ vào cổng căn biệt thự thơm mùi sôcôla, cả hai quái đều thắng xe đạp lại. Chúng dụi mắt nhiều lần ngó vô gara. Trời đất, chiếc Jaguar mười hai trục đang hiên ngang nằm đó bằng tất cả vẻ lộng lẫy của mình. Đích thân cha Tròn Vo mở cửa. Kloesen khoái chí hét to:

- Hoan hô cảnh sát!

Thằng nhãi bu ngay lên cổ cha nó. Ông ta loạng choạng vì sức nặng của thằng quý tử có trọng lượng tương đương mình.

- Cảnh sát đã tìm thấy chiếc Jaguar, vậy họ có tóm được băng cướp không ba?

Ông chủ Sauerlich chỉ cười cười:

- Vào nhà ba sẽ kể…

Trong phòng khách ấm cúng, ông Sauerlich bắt đầu câu chuyện bằng hai bàn tay xòe ra đặt trước cái bụng tròn:

- Đầu đuôi như một vở kịch. Sáng nay khi ba ngó ra cửa sổ thì đã thấy chiếc xe hơi ngay cổng. Chiếc Jaguar nằm bất động ngay cổng chứ không phải trong gara. Tao đã cho gọi cảnh sát và dĩ nhiên họ cho rằng gia đình họ Sauerlich của ta đang diễn một trò đùa…

Giọng ông sôi nổi hơn:

- Mày cũng có thể là một trò đùa. Con hiểu không Kloesen? Trên ghế tài xế có một chiếc phong bì, trong phong bì có một bức thư đánh máy do hai sinh viên giấu tên viết ra. Họ xin lỗi vì hành động khiếm nhã đối với chú Georg, họ từng nằm mơ được ngồi trên tay lái chiếc Jaguar một lần rồi chết cũng được. Họ chỉ định ăn trộm để đi chơi trong một đêm rồi trả lại khổ chủ, nhưng tiếc rằng chú Georg xuất hiện không đúng lúc…

Tarzan nhún vai. Hắn có vẻ không tin lòng thành thật của hai gã sinh viên chút nào.

Ông chủ hãng sôcôla cười như trẻ con:

- Chưa hết chuyện đâu. Kèm theo bức thư là ba cái vé cuộc thi chung kết hoa hậu thời trang châu Âu tại Nhà hát thành phố. Con biết chứ Kloesen? Quà tạ lỗi này có sức hấp dẫn với ba mẹ ghê gớm. Ba cái vé danh dự thượng hạng hàng ghế đầu. Mẹ mày từ lâu đã mê ba

cái vụ thời trang và hoa hậu này qua truyền hình, cơ hội này ba sẽ dẫn mẹ con đi xem tận mắt. Cả chú Georg đáng thương nữa. Ba vé cơ mà. Cũng là để an ủi chú sau tai nạn bất đắc dĩ vừa qua.

Nghe đến đây Tròn Vo Kloesen giãy nảy lên:

- Còn phần con nữa chứ. Con muốn…

Nó suýt nhảy dựng lên vì ngón tay Tarzan đã cấu chặt vào đùi, nhưng ba nó lại nghĩ khác. Ông Sauerlich rút từ trong hộc tủ ra một hộp thiếc sôcôla vĩ đại. Hai cha con nhìn nhau hiểu ý như hai bạn tâm giao.

*

Hai quái rời tổ ấm sôcôla đạp xe tiếp tục vào thành phố. Dọc đường Tròn Vo thắc mắc liền:

- Này, cái vụ cấu đùi tao là sao vậy Tarzan? Đau thấu trời…

- Mày đúng là ngu như bò. Mới thấy một hộp sôcôla đã ngu muội dễ dàng. Mày hiểu gì chưa? Tụi mình sẽ bắt quả tang bọn trộm tranh đêm nay.

Mắt Kloesen trợn ngược. Nó quýnh quáng suýt đâm vào một gốc cây ở vỉa hè:

- Cái gì?

- Còn… cái gì nữa. Đây là kế điệu hổ ly sơn của bọn trộm cướp. Chúng nhử đối thủ của mình ra khỏi nhà…

- Nhử ai?

- Thì ông bà chủ hãng sôcôla có thằng con đần độn chứ ai. Trời ạ, mày nên nhớ rằng bây giờ không cần phải theo dõi hai thằng Otto, Eddi nữa. Chúng sẽ tới nhà mày đêm nay lúc ông bà già mày và chú Georg đang rung đùi xem kịch ở nhà hát thành phố. Vấn đề là chúng sẽ đi với ai? Những kẻ đi với chúng sẽ là sếp của chúng. Những thủ phạm tàng hình trong một loạt các phi vụ trộm tranh bí ẩn.

- Sao… sao mày biết?

- Mày phải động đậy cái đầu một chút chứ! Mới đầu chúng ngụy tạo bằng một cuộc trộm xe hơi để đánh lừa cảnh sát. Sau đó trả lại xe để đánh lừa gia chủ. Tiếp đó là dùng kế điệu hổ ly sơn cũ rích để lừa gia đình mày đi xem cuộc thi hoa hậu thời trang châu Âu. Mục tiêu của chúng chính là những bức tranh đắt tiền mà ông già mày vừa mới mua về.

- Tao hiểu rồi. Giờ thì đi tìm Công Chúa và Máy Tính Điện Tử gấp.

Hai quái đưa hai bàn tay đập mạnh vào nhau. Dấu hiệu của quyết tâm chiến thắng. Chúng đến ngay nhà Gaby và cả ba cùng phóng tới

Karl. Bộ tứ TKKG đã họp mặt đầy đủ tại phòng riêng của quân sư.

Tarzan chắp tay sau lưng đi qua đi lại trong phòng. Trên cái bàn rộng, sơ đồ khoảng sân mênh mông của nhà Kloesen vừa được trí nhớ tuyệt hảo của Karl Máy Tính thiết lập lại bằng một… sa bàn. Tarzan vạch một ngón trỏ trên cái sa bàn được tái tạo ấy. Hắn nói như một vị tướng:

- Gaby bắt buộc phải ở trong hậu trường không được lộ diện. Đây là chuyện tử thần đối với con gái. Riêng ba đứa mày râu chúng ta sẽ núp trong khu vườn. Khoảng tám giờ tối cha mẹ Tròn Vo và chú Georg sẽ đi coi cuộc thi hoa hậu. Sau tám giờ tối trở đi chúng ta sẽ đương nhiên đụng độ hai thằng giả dạng… sinh viên Otto và Eddi. Bọn trộm không hề nghi ngờ gì. Lúc đó chúng ta có quyền gọi điện báo cho toán hành động tuần tra của cảnh sát.

Không khí trong phòng im lặng đến nỗi nghe rõ cả tiếng thở mạnh của Tròn Vo. Chẳng đứa nào nghĩ đến chuyện ăn trưa. Tứ quái không thấy đói bụng chút nào, chúng chỉ sợ trời sẽ mưa và điều đó sẽ gây phiền phức cho chuyến đặc vụ đêm nay.

Gần tối, hai quái Tarzan và Tròn Vo Kloesen lộn ngược về trường nội trú để tăng cường hai chiếc áo gió. May sao chúng không chạm trán ông thầy dạy họa. Hôm nay phiên trực tối thuộc về thầy giáo dạy Đức văn hiền lành của chúng: thầy Gerstner.

Kloesen áp dụng ngay chiến thuật năn nỉ:

- Thưa thầy, đêm nay cha mẹ em có ý mời trò Peter Carsten tham dự bữa ăn tối. Mong thầy cho phép…

Thầy Gerstner cười như ông Phật. Ông hoàn toàn khác với Rembrandt Pauling. Ông rất thương những học sinh vừa lễ phép vừa ranh mãnh của mình. Ông nói thật nhỏ nhẹ:

- Nhưng đúng mười giờ tối các em phải có mặt. Được không?

Một tiếng dạ long trời lở đất đáp lại. Hai quái không chần chờ kéo nhau ra công viên mới xây dựng trên cửa ngõ vào thành phố. Công Chúa Gaby và quân sư Karl đã đúng hẹn ngồi trên băng ghế đá đợi chúng từ hồi nào. Phía trước mặt chúng là một trạm điện thoại. Tarzan quay số tổng đài và hỏi điện thoại của đội tuần tra lưu động. Hắn ghi số điện thoại trên bàn tay bốn đứa.

*

Buổi tối đến nhanh khó tưởng tượng nổi. Mới đó mà khu vườn đầy cổ thụ của gia đình Sauerlich đã chìm trong bóng đêm. Máy Tính Điện Tử lấy từ chiếc túi gắn nơi xe đạp hai chiếc máy bộ đàm, chiếc

nào cũng có cần ăng-ten dài chừng nửa cánh tay. Karl đã ra sức chế tạo nó chỉ từ những phụ tùng vất bỏ của máy móc. Hai chiếc máy chỉ đàm thoại trong phạm vi ba trăm mét, nhưng như vậy cũng quá đủ. Cái đầu bác học của Karl đã được phát huy đúng chỗ đúng nơi. Nó chuyền cho Tarzan một máy:

- Tao với mày mỗi đứa một cái.

Và Máy Tính Điện Tử lủi nhanh như sóc vào một bụi rậm. Nó còn phải di chuyển qua nhiều bóng tối nữa trước khi tới đúng vị trí cần thiết đã vạch sẵn từ sa bàn: chỗ rẽ một thân cây cổ thụ khổng lồ trồi lên phía ngoài cổng ngôi biệt thự gia đình Sauerlich. Máy Tính Điện Tử giữ nhiệm vụ trinh sát.

Còn lại Tròn Vo Kloesen và Công Chúa Gaby. Nhiệm vụ của Tròn Vo cũng thật dễ chịu. Nó phục kích tại gara khi chiếc Jaguar lăn bánh, nếu có nguy hiểm, từ đó nó sẽ kéo cầu dao điện khiến kẻ thù đưa bàn tay lên cũng không thấy ngón mình. Khó xử nhất là Công Chúa. Cô bé dọa sẽ làm cho cả ba quái bể kế hoạch nếu không chịu phân công tác cho cô. Vậy thì…

Tarzan nắm tay cô bé lôi vào một bụi cây có ưu thế quan sát nhất. Hắn thì thầm:

- Vậy thì… bạn sát cánh bên tôi, chịu chưa?

Công Chúa chẳng hề đỏ mặt. Cô đập mạnh lòng bàn tay mình lên lòng bàn tay hắn:

- Tất nhiên. Đồng sanh đồng tử!

Tarzan bối rối đến mức hắn nghĩ rằng hắn phải thử chiếc máy bộ đàm, dù hắn rất tin vào khả năng khoa học kỹ thuật bẩm sinh của nhà toán học Máy Tính Điện Tử.

- Alô, alô. Vị trí mỗi người đã được sắp xếp. Đề nghị quân sư Karl trả lời…

Hắn bật nút nhận. Và trời ạ, giọng nhị quái Karl đầy ma lực:

- Đã nhận được âm thanh. Rất tốt. Có điều ngoài đường vắng tanh không một bóng người. Ớn quá…

- Tao sẽ gọi lần nữa. Cúp.

Chữ "cúp" của Tarzan vừa dứt là chiếc Jaguar từ nhà xe lăn bánh. Hơn tám giờ tối vài phút. Chà, trên băng sau thấy hai ông bà Sauerlich âu yếm nhau như lúc mới cưới, còn chú tài xế Georg mồm ngậm thuốc phì phèo. Không hiểu thằng bụng phệ Tròn Vo chứng kiến cảnh này có mủi lòng không?

Bóng đêm lúc này mỗi lúc một dày đặc. Công Chúa lạnh run vì gió, Tarzan phải trùm cho cô bé chiếc áo khoác của mình. Hắn nhắm thật chặt hai mắt một lúc lâu rồi mở ra. Như vậy sẽ dễ dàng làm quen với

bóng tối hơn.

Chiếc máy bộ đàm của hắn bỗng kêu cái cạch. Tiếng của trinh sát Karl đầy lo lắng:

- Ê, chiếc Jaguar vừa khuất sau góc phố là một chiếc xe khác nhô ra… Trời ơi, chiếc Kombi. Mày hiểu không Tarzan, chiếc xe Kombi đang tiến dần về ngôi biệt thự… nó sắp đến chỗ tao đang núp… lạy Chúa, bảng số của nó lại là… AS 3415… bảng số đầu tiên mà mình đã ghi nhận ở Hội chợ… Sao hả Tarzan? Tao có nên gọi đội cảnh sát tuần tra lưu động không đây?

- Khoan đã…

Tarzan ra lệnh:

- Mày coi thằng nào ở trong chiếc Kombi:

- Hai bóng người lờ mờ. Làm sao tao dám rời cái rễ cây này hả? Nhưng… tao chắc đó là Eddi và Otto.

- Tụi ăn trộm này coi trời bằng vung. Nó tưởng rằng nó bách chiến bách thắng. À này Karl…

- Ơ, nó sắp chạy qua cổng để vào nhà Tròn Vo. Ồ không, nó đã dừng lại. Không thằng nào bước xuống. Đèn pha cũng tắt luôn.

- Mày nhớ canh chừng lúc tụi nó xuống xe. Nó có đủ chìa khóa để mở các cổng. Lúc nó mở cổng thì phôn ngay cho cảnh sát…

Đúng lúc đó Gaby kéo đầu Tarzan về bên tay phải. Coi, hai bóng đen từ trong vườn bước ra luồn lách như hai con chuột cống. Hai bóng đen từ hai phía ráp lại nhau gần đài phun nước bên hông nhà. Một thằng nói không lớn lắm, nhưng Tarzan ở dưới gió nên nghe khá rõ:

- Mẹ, cái thằng chủ hãng sôcôla. Nó tiêu đến nơi rồi nên mới ôm về cả đống tranh đắt giá.

Một giọng khác nghe đùng đục như có đờm trong cổ họng:

- Cũng may là chúng ta có cố vấn mỹ thuật P. P. Lão đã kê tên sẵn những bức tranh quan trọng trong danh sách.

- Thế lỡ lão P. P không kê tên tranh thì sao?

- Dễ ợt. Kẹt quá thì tao chụp hình lại các bức đã lấy như lần trước cho lão kiểm tra là xong.

Cái tên P. P là Tarzan giật thót người. Lão Paul Pauling ghê gớm thật. Tarzan rón rén trườn lên gạt cành cây đang lòa xòa trước mặt để nhìn kỹ càng hơn hai thằng đạo chích: hai thằng trộm chuyên nghiệp không ai khác hơn là Eddi và Otto.

Như vậy thì hai người ngồi trên xe Kombi là ai? Không hiểu sao thằng Máy Tính Điện Tử có thể lú lẫn cỡ đó được. Hay thằng quân sư bị rơi kính cận? Tarzan ngao ngán lắc đầu. Bây giờ thì hắn hoàn

toàn yên tâm theo dõi bọn trộm đã bị lộ tung tích. Hãy nghe chúng nôn nóng:

- Nhanh lên, tao phải trèo thật nhanh để phá tung cửa sổ. Vì năm phút nữa cố vấn mỹ thuật sẽ đích thân vô đây kiểm tra tranh…

- Còn ông trùm?

Tiếng của Otto đầy bực tức:

- Ông trùm luôn tọa sơn quan hổ đấu, ngồi một chỗ ngó những con cọp vờn nhau. Ông ấy có phép tàng hình mà. Có động là… a lê, biến.

- Lão mà nghe lọt thì mày coi như qua đời. Thôi, tao hành động đây.

Hai bóng đen lẻn ra phía sau nhà.

Công Chúa khều Tarzan báo động khẩn cấp:

- Đổi vị trí đi ông… hiệp sĩ. Ở đây không thể gọi cho Máy Tính Điện Tử được. Tụi nó nghe ngay.

- Đồng ý!

Hắn và cô bé cùng nhảy về phía bụi cây trước mặt. Cũng từ bụi rậm này mà quân sư Karl đã lọt dần ra ngoài cổng để nằm dài xuống hàng rễ cây khổng lồ trinh sát. Nhưng Tarzan không tiến xa hơn. Hắn dừng lại tại bờ rào. Chỗ đó có thể thấy lờ mờ bóng chiếc Kombi đậu ngang ngược.

Hắn điện khẩn cấp:

- Quân sư Karl, a lô…

- Tao, nhị quái đây.

- Mày còn nhớ số điện thoại đội xe tuần tra không? Xòe bàn tay ra mà ngó. Ờ, ờ được. Gọi cho cảnh sát ngay lập tức. Dặn họ đừng hú còi xe kẻo bọn trộm tranh tẩu thoát. Hai thằng Eddi, Otto đã lọt vô nhà rồi.

- Vậy hả? Còn hai nhân vật trong xe Kombi?

- Một đứa là lão râu xồm P. P, còn đứa kia tao không biết. Chúng xuống xe ngay bây giờ đó. Hành động gấp đi.

Giờ thì chỉ còn bổn phận duy nhất là chờ đợi.

Tarzan nheo nheo mắt. Cánh cửa chiếc xe Kombi đã mở ra. Người đàn ông vạm vỡ bước xuống không hề xa lạ với chúng chút nào. Mới đêm hôm qua gã đã ngồi dự tiệc cùng bọng chúng. Đây là chuyến khứ hồi cuối cùng của đời gã tại địa điểm dự tiệc.

- Lão Paul Pauling!

Gaby kêu khe khẽ. Cô càng tôn trọng người bạn trai của mình hơn bao giờ hết. Tarzan đã lên kế hoạch và tiên đoán trước mọi việc diễn ra đêm nay như là hắn đã đi guốc vào bụng bọn tội phạm, từ khi còn ngồi trong phòng riêng của Máy Tính Điện Tử.

Chỉ có điều lão P. P chưa kịp băng qua chiếc cổng sắt sau khi mở khóa bằng chùm chìa khóa đã lấy mẫu của chú tài xế Georg thì… toàn bộ khu vực đã bị những người đại diện pháp luật bao vây. Máy Tính Điện Tử đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình. Chiếc máy bộ đàm của nó lúc này có thể bán đấu giá.

Hai chiếc xe bít bùng của cảnh sát đã chặn hai đầu đường, chưa kể một chiếc xe chỉ huy mui trần đang tiến tới. Công lý bao giờ lại chẳng hùng hậu ở phần cuối.

Ông trùm băng trộm tranh ngồi trong chiếc Kombi phát hiện được tình hình đột biến thì đã quá trễ.

Tuy nhiên hắn vẫn hy vọng ở một nước cờ chót: đào vi thượng sách. Hắn phóng khỏi chiếc xe.

- Đứng lại, không sẽ bị bắn gục!

- Đưa tay lên khỏi đầu! Đây là lực lượng cảnh sát!

Ông trùm riu ríu đưa hai tay lên trời. Không một phút chậm chạp, Tarzan và Gaby lao về phía cổng. Giữa cảnh tranh tối tranh sáng của trời đất, hai quái không thể nhìn rõ mặt ông trùm.

Và… chúng gần như không tin vào thị giác của mình nữa.

Coi, tên đầu đảng băng trộm, kẻ gieo tai họa cho nền văn hóa dân tộc, ông trùm buôn tranh quốc tế không ai khác hơn là vị thầy dạy học của chúng. Ông thầy hội họa luôn nuôi mối căm thù với học sinh mang tên Pauling tự Rembrandt, cũng là tên chỉ huy lúc ẩn lúc hiện chưa một lần bị bắt. Ông ta từng được báo chí đề cập đến bằng bốn chữ Thủ phạm tàng hình. Kẻ tàng hình đã lộ mặt. Bộ mặt mô phạm quân tử rớt xuống. Lão Rembrandt trở thành "ngụy…quân tử" giữa hàng loạt ánh đèn pha.

- Đừng xiết cò súng! Tôi xin khai hết.

Hùm thiêng mạt lộ cũng hèn. Lão Rembrandt trông thật thảm thương. Lão không xứng đáng với bản lãnh của một ông trùm. Lão còn kém cả thằng Kaluschke, xếp băng Black boy từng bị Tarzan cho đo ván. Lão khép nép trông mất vệ sinh làm sao trước sự mai phục của công lý.

Bây giờ thì cả Karl Máy Tính cũng có mặt tại hiện trường. Công Chúa kết luận:

- Cũng may trường trung học của chúng ta chỉ có mỗi mình ông thầy Pauling cá biệt. Cũng may là kẻ đầu sỏ đã bị bắt, môn hội họa của chúng ta sẽ không bị mai một đi.

Tarzan buồn bã nghĩ thầm: Đâu phải riêng gì Rembrandt, còn tới tám công tử ăn chơi băng Black boy đấy chớ. Cứ nhìn cách sinh hoạt trong gia đình Kaluschke thì rõ như ban ngày. Đồng tiền đâu có mua

được sự kính trọng của đạo lý con người.

Hắn ngao ngán liếc qua lão râu xồm chuyên viên nghiên cứu mỹ thuật P. P đã bị còng tay dẫn đi ra chiếc xe bít bùng. Lúc đi ngang qua ông anh ruột, lão bất chợt nhổ một bãi nước bọt. Lão khinh thằng anh mất phẩm chất của một vị sếp lớn.

Gã Eddi định chống cự đã lãnh ngay một đá vào cằm. Cú đá có nghề của một viên cảnh sát cao hơn một thước tám. Còn Otto ư? Gã quăng phập chiếc dao găm xuống đất. Gã hiểu thân phận của một thằng sát thử hành nghề ăn trộm về chiều.

Người đội trưởng cảnh sát vỗ vai Tarzan, nhưng anh hướng cái nhìn về Karl nhị quái:

- Tôi là trung úy Scheufel. Người từng nghe điện thoại của một thiếu niên dũng cảm vô danh báo tin về vụ trộm lần trước. Tôi tin rằng đó là một thiếu niên giống hệt các em. Các em rất đáng được tuyên dương trước mọi người lớn. Tôi xác định rằng các em đều được thưởng. Mỗi quý vị sẽ có một khoản tiền lớn xứng đáng với chiến công của mình. Chỉ tiếc rằng tôi không biết được thiếu niên vô danh gọi điện kia là ai!

Tròn Vo chưa bao giờ hãnh diện như vậy. Cánh mũi nó phập phồng. Nó tự hào rằng lòng can đảm của nó không kém ai trong tứ quái. Nhưng nó nghẹn lời trước Tarzan. “Một thiếu niên dũng cảm vô danh”. Đúng rồi, con người của Tarzan vốn khinh tài trọng nghĩa. Đừng hòng hắn xưng họ tên ra để lấy lòng trung úy Scheufel, dù chính hắn, kẻ báo tin, đang đứng trước mặt viên sĩ quan trực ban Sở cảnh sát hôm nào.

Mãi tới bây giờ mưa mới chịu rơi lâm râm.

Kloesen bấm chuông như điên trước nhà cha mẹ mình. Một lúc khá lâu người đầu bếp và chị giúp việc mới ra mở cửa. Họ ngất xỉu ngay lập tức khi nghe cậu chủ nhỏ báo tin sự việc xảy ra. Họ đã ngủ trước đó một giấc mộng thiên thần trong không gian không tiếng động. Hai người cảnh sát có công việc làm liền, các nhân viên công lực rất rành y học. Họ chỉ giựt tóc mai là đủ tỉnh.

Mười một giờ đêm gia đình Sauerlich trở về. Họ sững sờ khi nghe quý tử Kloesen tuyên bố:

- Tarzan đã khám phá ra mưu kế của bọn trộm tranh lúc ba khoe ba cái vé thượng hạng của Nhà hát thành phố. Từ đó tụi con tương kế tựu kế giăng bẫy đúng phong cách của TKKG.

*

Tarzan và Tròn Vo về trường lúc nửa đêm. Chắc chắn Ban giám hiệu sẽ chờ đón vì trung úy Scheufel đã báo chiến công của chúng bằng điện thoại hồi mười giờ cho thầy Gerstner. Hai quái chỉ thấy lòng mình ngậm ngùi. Chúng không muốn đối thủ của mình là một kẻ giả mạo trong nghề dạy học. Tròn Vo Kloesen cố gắng giải thích:

- Không phải tao cố ý lộ hành tung của TKKG. Tao đã trình bày cho ba tao về nội dung này. Đó là tên viết tắt của bốn hiệp sĩ Tarzan Peter Carsten, Karl, Kloesen, Gaby Công Chúa. Mày… chịu chưa?

Tarzan bất cần nỗi khốn khổ của nó. Hắn đang mơ màng vì trái tim… khốn khổ của mình. Trái tim đã cùng "đồng sinh đồng tử" với cô bé Gaby lúc núp trong bụi rậm. Phải làm tiếp tục bài thơ dang dở cho Công Chúa thế nào bây giờ, chẳng lẽ:

Em khoe cả một vườn cây trái
Răng khểnh về đêm thấy bắt thèm
Trái nho nũng nịu trên đầu lưỡi
Có xuýt xoa bằng tôi nhớ em…

Chẳng lẽ một Công Chúa mười lăm tuổi lại nỡ nhăn mặt vì tình bạn của Tarzan hay sao?

Hết tập 1 - Thủ phạm tàng hình

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang
Phóng tác: Bùi Chí Vinh
Tập 2 - MỘT: Lão thầy bói mù
Nguyên bản tiếng Đức: "Der blinde Hellseher" Nhà xuất bản Pelikan – Hannover 1979

MỘT: DÒNG HỌ KRAUSE THẦN BÍ

Cúi rạp người trên tay lái chiếc xe đạp đua, Tarzan lao như một mũi tên xé gió trên đường quốc lộ. Đừng ai hỏi hắn nghĩ gì trong đầu khi hắn đang thả hết guồng chân của một động viên hảo hạng. Chữ tín. Đúng vậy, chỉ có chữ tín mới làm hắn quên mất cánh đồng thui thủi của mùa thu muộn màng bàng bạc hương vị thi ca đang ríu rít hai bên đường.

Tarzan không thể đạp chậm hơn vì hắn có hẹn với Volker Krause.

Đối với một thằng bạn lạ lùng về tính cách như thằng Volker, hắn càng phải tôn trọng chữ tín gấp đôi. Thằng Volker đã nói với hắn một tuần trước đó trong lớp rằng nó vừa "tậu" được một chiếc xe đạp mới, và nếu không có những cơn mưa liên tục ngăn cản thì nó đã trình diện trước mặt Tarzan một trò chơi kiểu… Volker Krause trên yên xe đạp từ khuya rồi.

Ái chà, không hiểu thằng nhãi ranh tự sáng chế ra phát minh gì trước phương tiện di chuyển phổ thông đó nhỉ, mà lại đòi thực hiện phát minh đó tận ngoại thành kia, vậy thì…Tarzan này sẽ chứng kiến, thưa… ông trời con Volker. Bằng chứng là hắn đã đến nơi đây đúng giờ hẹn. Trước mặt Tarzan là một chiếc cầu cao đúng ba mươi mét để thích ứng với địa thế. Đây là chiếc cầu xe lửa bắc ngang trên một thung lũng sâu hun hút có những tuyến đường sắt song song chạy qua như một dấu gạch nối trong bài chính tả. Đơn giản một cách chết người, đơn giản như những thành cầu rung lên cầm cập mỗi khi đoàn xe lửa xình xịch chạy dưới gầm.

Thành cầu mỏng manh bề ngang chưa tới một gang tay, và Tarzan sẽ không dại dột làm trò ảo thuật đi trên… thung lũng trong khoảng diện tích tiếp xúc với bàn chân thiếu bảo đảm đó. Hắn không dám làm, nhưng… có một người lại dám làm. Ai vậy?

Trời ạ, thằng Volker chứ ai. "Ông trời con lạ lùng" của Tarzan đang tỉnh bơ đi thăng bằng trên thành cầu. Chỉ có một mình nó nhỏ xíu giữa bầu trời xanh thăm thẳm. Volker dang hai tay như một nghệ sĩ biểu diễn xiếc trên dây. Nó đi tới đi lui trên… "khoảng diện tích thiếu… bảo đảm" đó bất chấp những cơn gió cứ lồng lộng thổi tới như muốn hất tung nó xuống vực. Có hai hệ quả khi Volker rớt xuống, nếu nó té sang bên trái thì tệ lắm là gãy xương vai do chạm vào mặt cầu, nhưng thí dụ nó lộn cổ về bên phải…

Còn khoảng ba trăm mét. Trái tim Tarzan muốn tòn teng, tuy nhiên đôi chân vẫn không ngừng đạp. Mắt hắn nhìn Volker đờ đẫn như bị thôi miên.

Còn cách hai trăm mét. Chúa ơi, tiếng còi xe lửa hụ lên khẩn cấp. Coi, cả một đoàn tàu tốc hành đang lao hết tốc độ tới. Chúng có thể lao qua gầm cầu bất cứ lúc nào. Thành cầu sẽ rung lên và…

Còn một trăm mét. Còi xe lửa hụ lần thứ hai. Tarzan có lẽ đã đạp xe vượt mọi kỷ lục trong lòng chảo đường đua Olempich, hắn gào thất thanh:

- Volker, xuống đi!

Gió thốc vào cái miệng đang há hốc của Tarzan và… Volker quay đầu lại. Nhưng… trời đất, nó chỉ lặng lẽ mỉm cười. Một nụ cười lạnh

lẽo như mang về từ thế giới bên kia.

Mặt đất rung chuyển dưới vòng quay bánh xe đạp. Chỉ còn vài mét nữa là đến "địa điểm biểu diễn" của Volker. Một chân đạp xuống pê-đan làm điểm tựa, hai tay bóp hết thắng, Tarzan bay khỏi chiếc xe đua của hắn, chụp dính chiếc áo khoác của Volker và cả hai đổ ập xuống đường cùng với chiếc xe đạp nằm chỏng gọng. Đối với Tarzan thì chuyện té ngã chẳng hề gì, hắn vốn là một võ sĩ Nhu đạo có đẳng cấp.

Nhưng còn thằng Volker từ xưa vẫn thờ ơ với võ thuật? Coi, nó cũng thản nhiên chẳng kém gì Tarzan, trong khi đôi bàn tay xoa vết trầy trụa ở đầu gối trái, đầu nó tiếp tục gục xuống không một chút cảm xúc như trên trần gian này chưa có biến cố nào xảy ra cả.

Phải nói rằng Volker đẹp trai như… con gái. Hàng lông mi dài, đôi mắt màu nâu ướt rượt, bình thường nó đã "yếu đuối" sẵn, chiều nay coi bộ lại càng tuyệt vọng hơn. Nó chán chường nhìn sang Tarzan, cái nhìn không một chút mang ơn và cũng không một chút lo lắng trước cơn phẫn nộ của vị cứu tinh đầy giận dữ.

- Mày muốn gì hả Volker? Mày đâu có say rượu, phải không? Vậy thì mày là thằng điên khùng, chán đời, hư thân mất nết, này… Tao không thể hiểu nổi, hay là mày muốn bay xuống thung lũng bằng đôi cánh tưởng tượng của một phi hành gia vũ trụ…?

Đến bây giờ Volker mới chịu nhún vai:

- Bớt ồn ào đi Tarzan, tao…

Nó chớp chớp mi và gật gù như kẻ hiền triết:

- Tao thử lòng can đảm chơi mà, có gì…

- Sao? Trắc nghiệm lòng can đảm bằng sinh mạng mình à? Tao muốn mày nói lại…

Volker uể oải đứng dậy:

- Tao không còn sức lực tranh biện với mày. Tao chỉ có một ý kiến: Đã bao giờ mày thử nghiên cứu về mình chưa Tarzan? Tao có quyền khám phá hết khả năng chịu đựng của chính tao lúc đứng cô độc một mình trên thành cầu. Chứ sao?

Tarzan sửng sốt:

- Mày "bịnh" đến nơi rồi Volker. Muốn tránh bịnh… thần kinh hãy nghe lời triết gia Vonte. Mày còn nhớ Vonte nói gì không? Lao động. Ừ, mày phải lao động để tránh cho mình ba mối họa lớn: buồn nản, hư hỏng và đói nghèo. Ông Vonte…

- Thôi đi Tarzan, cho tao xin lỗi ngài triết gia Vonte. Nếu mày thương tao thực tình thì làm ơn đừng kể cho ai nghe chuyện tao vừa làm trên thành cầu. Đừng cho Kloesen, Gaby và Karl biết. Tao sợ

nhất là “ông bà già” tao hay được. Đồng ý không Tarzan?

- Đồng.. ý!

Hai bàn tay chúng đập mạnh vào nhau dù Tarzan có phần hơi gượng gạo. Volker đủng đỉnh móc từ trong túi áo ra một tờ biên lai chụp ảnh. Mặt mũi vẫn không hớn hở thêm chút nào:

- Đây là tờ biên lai của tiệm chụp hình Trang Điểm. Đáng lẽ mai tao lấy nhưng bây giờ tao muốn nhờ mày. Mày biết tiệm Trang Điểm chứ Tarzan? Ở gần nhà Gaby Công Chúa đó. Chỉ là mấy tấm ảnh chụp bữa liên hoan lớp 10A tụi mình. Tuy nhiên...

- Sao?

- À, à… Khi mày xem ảnh mày sẽ hiểu…

Tarzan nhét tờ hóa đơn vào túi quần và dựng chiếc xe đạp thần tốc của hắn lên. Hắn đã quá mệt mỏi trước lối phát ngôn không đâu vào đâu của thằng bạn Volker thuộc dòng họ Krause quái gở. Té ra phát minh của thằng nhãi Volker trong cuộc hẹn hò chiều nay chỉ có vậy: sáng chế kiểu… chết trên thành cầu khi xe lửa đang chạy. Trời đất!

*

“Dòng họ Krause quái gở”, Tarzan vẫn tiếp tục lẩm nhẩm điệp khúc trên trong khi ra sức lục lại những bộ Bách khoa toàn thư trong căn phòng toàn bụi và bụi. Thực ra thì thư viện trường nội trú lúc nào cũng được quét dọn bởi những người phục vụ có thừa tinh thần trách nhiệm, chỉ khốn khổ cho hắn là giá sách để các bộ Bách khoa toàn thư nằm ở vị trí quá cao, nơi những nhát chổi lông gà và những miếng giẻ lau may ra mới hờ hững lướt đến, cho nên hắn hoàn toàn lãnh đủ… mùi vị lâu năm của giá sách.

Khi Tarzan vừa hít đủ bụi của cuốn thứ năm thì thầy dạy Sử Meinert bước vào. Ông có vẻ ngạc nhiên như không tin nổi: Nét mặt đăm chiêu, kẻ hiếu động cỡ Tarzan lại cúi đầu say sưa trước những trang sách lạ hoắc. Ông cảm thấy cần phải hắng giọng:

- Thế nào, Peter Carsten? Em định từ giã phòng tập thể thao để chuyển qua nghề thủ thư ư? A, còn nghiên cứu cả Bách khoa toàn thư nữa à, khá đấy.

Tarzan cười ngượng nghịu:

- Chỉ vì một “dòng họ thần bí”, thưa thầy Meinert. Em… em không thể giải thích chuyện này ra đây được. Nhưng em rất cần biết tiểu sử của bà Editha Eleonora Phôn Brabant. Đáng tiếc là đọc đến cuốn thứ năm em vẫn chưa tìm thấy cái mà mình muốn tìm.

- Editha Eleonora Phôn Brabant… Sao? Tôi chưa từng nghe cái

tên này lần nào…

- Em thì… đã biết sơ về bà ta, nhưng em tin ở kiến thức Sử học của thầy. Bà Editha gì đó sống cách đây năm trăm năm và là một… nữ công tước.

Meinert sửng sốt. Gần hai mươi năm trong nghề dạy Sử, ông nghĩ rằng mình đã thuộc lòng cả những nhân vật kỳ cục và dễ bị quên lãng nhất của lịch sử nước Đức. Vậy thì người đàn bà mệnh danh là nữ công tước mà Tarzan vừa xác định với ông là có thật hay không? Bà là ai hỡi Phôn Brabant danh giá? Lần đầu tiên Meinert phải lúng túng:

- Peter Carsten, em…

- Em… chào thầy, và rất cảm ơn thầy. Dù sao đi nữa, em cũng phải tìm thêm tư liệu về bà Editha Eleonora Phôn Brabant ngoài thư viện.

Tarzan biến ra hành lang nhanh như một con sóc. Hắn có vẻ hài lòng về trò chơi hiểm hóc vừa rồi. Chắc chắn thầy Meinert sẽ điên đầu và hắt hơi liên tục vì… một đống Bách khoa toàn thư trên cái giá sách đáng ghét kia. Ông có sặc bụi từ trưa cho đến tối cũng đừng hòng bắt "mụ" nữ công tước lộ diện. Bà ta chỉ là một sản phẩm tưởng tượng của tà thuật thì làm sao có mặt được trong tiểu sử các danh nhân. Tarzan hiểu được "chân lý" trên thì đã quá muộn, nhưng vẫn còn sớm hơn thầy… Meinert.

Hắn thở phào lẩm bẩm:

- Cũng tại cái dòng họ Krause quái gở… Đúng là tại "cái dòng họ Krause quái gở" chứ còn gì nữa, hết Volker Krause biểu diễn thần kinh thép trên thành cầu xe lửa bây giờ đến mẹ của nó: bà Edith Krause. Ai đời đang là phu nhân có tiếng tăm của ông chủ thầu xây dựng Krause giàu nứt đố đổ vách, bà Edith lại cho rằng mình chính là hóa thân từ nữ công tước Editha Eleonora Phôn Brabant. Có nghĩa tiền kiếp của bà còn "quý tộc" hơn vị trí hiện nay nhiều. Mà cũng tại hắn không dưng nổi máu tò mò đi tìm tung tích bà công tước. Giờ thì thảm bại rồi Tarzan ơi!

*

Tarzan vừa rút lui về "Tổ đại bàng" là tháo ngay đôi giày thể thao ra và ngồi chồm hỗm trên giường. Hắn lặng lẽ liếc nhìn sang nhân vật có kích thước tới "một người rưỡi". Còn phải hỏi, thằng Tròn Vo khổng lồ cái bụng mang tên Kloesen chứ ai. Nó đang ngắm ngía Tarzan đầy thán phục, có điều đừng xâm phạm đến thanh sôcôla mà

nó đang nhai nhóp nhép. Nó với Tarzan vốn đặt tình bạn trên cơ sở "tôn trọng và hiểu biết lẫn nhau" cơ mà.

Kloesen phát biểu liền:

- Lý lịch nữ công tước Phôn Brabant ra sao?

- Mày nhả thanh kẹo đi rồi tao nói… Ê, làm gì có "mụ" Editha trong biên niên gia tộc của nước Đức cổ đại. Mẹ thằng Volker đã… chế tạo ra hoàn toàn. Tao đã nghiên cứu" cả năm cuốn Bách khoa toàn thư và cả… trí nhớ siêu đẳng của thầy Meinert. Vô ích… Ờ… có vấn đề này…

Tarzan đột nhiên khựng lại. Trong một giây chớp nhoáng hắn định tiết lộ cho Kloesen Tròn Vo về "trò chơi tử thần" của thằng điển trai Volker chiều hôm qua trên thành cầu xe lửa nhưng hắn kiềm chế kịp. Chỉ chút nữa là hắn đã mang tội "bội tín" vì không giữ lời hứa với Volker.

Kloesen tròn xoe mắt:

- Mày đang có cái gì giấu tao phải không đại ca? Chắc là mẹ thằng Volker còn…

- Không phải bà Edith mà là thằng bạn học của chúng ta: Volker Krause. Cái máu TKKG của mày đâu Tròn Vo? Mày không để ý thời gian gần đây Volker thế nào à? Nó là thằng thông minh cỡ một chín một mười với thằng Karl Máy Tính Điện Tử mà niên học này phải "đúp" lại lớp 10. Vầng trán bác học của nó cũng chẳng thèm nhăn nhó trước những điểm hai và bốn thường xuyên ở hầu hết các môn học. Tại sao nó có thể thay đổi tính tình nhanh chóng như vậy chứ?

- Có lẽ nó xấu hổ vì bà mẹ nó!

Tarzan vỗ đùi khoái trá:

- Mày có quyền nhai thêm một thanh sôcôla nữa vì ý kiến sáng suốt đó. Tao cũng nghĩ giống vậy. Mày coi, cha của Volker là một ông chủ thầu xây dựng lớn nhất thành phố, mê chuyện làm ăn hơn sinh hoạt với gia đình, ông ta không bao giờ có mặt trong nhà. Còn bà mẹ Volker thì là… một chuyên gia bói bài năm mươi hai lá, tin vào ma quỷ hơn tin vào con người, lúc nào cũng mơ mộng rằng mình đang mang linh hồn của một người khác từ kiếp trước. Thằng Volker của chúng ta biết làm gì trong cái tổ ấm đó bây giờ? Nó dửng dưng bất chấp cuộc đời là… hợp lý chứ sao! Bữa nay, nó lại trốn giờ Toán nữa rồi.

- Đó là chuyện tất không lạ, thưa đại ca. Mày có thể đạt mười điểm trong môn Toán, chứ tao và thằng Volker chỉ có nước… chịu chết. Tao… rộng lượng về vấn đề "cúp cua" của nó. Nó làm sao dám can

đảm chịu “cặp trứng vịt” to hơn tao được.

- Thôi, dẹp qua một bên “dòng họ quái đản Krause” đi. Cuộc hẹn với Công Chúa Gaby và Karl Máy Tính chiều nay tại hồ bơi, tại sao tao có thể quên nhỉ, mày chuẩn bị “xiêm y” đi. Việc của tụi mình bây giờ là… lên đường.

- All right! Thằng Kloesen hào hứng ca lên một câu tiếng Anh “tán đồng”.

*

Khi chúng đạp xe vào đến thành phố thì mây đen đã che kín mặt trời. Như thường lệ, nhà Gaby Glockner vẫn là “sào huyệt” đầu tiên của TKKG Tứ quái. Tarzan bấm chuông và cũng như thường lệ, con Oskar của Gaby luôn luôn đóng vai trò gia chủ đầu tiên. Nó thò cái đầu ngộ nghĩnh chỉ còn một mắt mở thao láo và sủa vang trời đất ngay cánh cửa sổ.

- Gâu, gâu!

Oskar sủa cụt ngủn đúng hai tiếng. Đó là mật hiệu ám chỉ người quen. Ba tiếng là ám chỉ khách mới đến chơi một vài lần. Còn “gâu, gâu, gâu, gâu” bốn tiếng ư? Là… khách lạ hoặc kẻ thù chứ còn phải hỏi.

Cô chủ Gaby cứ theo mật hiệu của Oskar mà sửa soạn thái độ. Coi, đến giờ này Công Chúa mới chịu gỡ sợi xích buộc cổ con chó.

- Đợi chút nghe, mình xuống cầu thang ngay.

Mới liếc vào phòng Công Chúa, Tarzan và Tròn Vo đã cảm thấy nóng mặt. Cái thằng Karl quân sư đã… tồn tại ở đó từ bao giờ. Nó đang thao dợt các trò chơi điện tử trong cái đầu Máy Tính.

Tiếng Kloesen cay cú:

- Tại sao bao giờ mày cũng qua mặt tao và Tarzan hết vậy… quân sư?

Máy Tính Điện Tử cười ha hả:

- Tao chỉ cần đến trước giờ hẹn năm phút là… uy tín. Ở đời muôn sự của chung, hơn nhau một tiếng anh hùng… lẹ chân. Phải không… Gaby?

Gaby giảng hòa một cách rất… con gái:

- Nè, đừng mất đoàn kết TKKG nghe. Phần thưởng cho Karl đã có rồi, hay các bạn cũng muốn tham dự trò chơi điều tra bằng điện tử như cái đầu Máy Tính của nhị quái? điều tra bằng điện tử như cái đầu Máy Tính của nhị quái? Chắc là không chứ Kloesen, mình hiểu bạn mà, trong tủ lạnh tôi đã để dành cho bạn một thỏi sôcôla vĩ đại.

Chịu chưa?

Cô bé quay sang Tarzan:

- Phần… người hùng, tôi đoán là có chuyện gì mới xảy ra khiến bạn chậm trễ cuộc hẹn tới… mười phút. Có thể là một "đặc vụ thứ 2" hở Tarzan, kể cho Gaby nghe đi?

Không có gì xấu hổ khi khuất phục bởi… một cách làm lành dễ thương, Tarzan tự hiểu như vậy. Hắn trở nên quá sức hiền lành:

- Gaby đoán đúng. Có chuyện về gia đình Volker.

Đúng vào lúc đó thì cánh cửa mở. Người cha cao lớn và bí ẩn như điệp viên 007 của Công Chúa ngó vô bất ngờ. Gaby reo:

- Ba mới về!

Tarzan, Máy Tính Điện Tử, Tròn Vo gần như lên tiếng cùng một lượt:

- Tụi con chào chú!

Emil Glockner cao hơn một mét tám, thân thể cân đối trong lứa tuổi bốn mươi. Đôi mắt không xanh biếc như con gái nhưng hấp dẫn như có ma lực. Khi ông cởi áo măng-tô ra thì cả đám thiếu niên thấy Emil Glockner giống một tài tử xi-nê hơn là một viên thanh tra kiểu mẫu của ngành cảnh sát. Ông gần gũi đám nhóc còn ở giọng nói. Giọng ông ấm áp và thân mật lạ lùng:

- May quá, các con còn đủ mặt ở đây. Tôi có chuyện cần đến các con đó!

Ông thở dài thật lâu sau đó nói tiếp:

- Cậu bạn học sinh của các con là Volker Krause hôm nay không đến lớp, đúng không?

Kloesen nhìn ông miệng há hốc. Nó có linh tính chẳng lành. Tarzan hồi hộp hơn nhiều, hắn thăm dò ngay lập tức:

- Có lẽ Volker bị bịnh, thần kinh của nó dạo này khá sa sút, hoặc… con nghĩ rằng nó muốn tránh né môn Toán như đã từng tránh. Nó vẫn thường cáo bịnh khi có bài kiểm tra.

Emil Glockner gật đầu. Ông nhìn ra cửa sổ một cách khó hiểu. Mặt trời đã ló ra khỏi đám mây, còn ông, ánh mắt chỉ chạm toàn sương mù. Giọng ông chợt trở nên nghiêm trọng:

- Trước hết tôi yêu cầu các con giữ im lặng tuyệt đối. Đây là "chuyện công việc". Bốn quái TKKG cảm thấy trái tim đập nhanh hơn lúc bình thường. Chúng kiên nhẫn chờ đợi.

- Volker Krause không bị bịnh. Thằng bé đã… mất tích.

Gaby vội hỏi:

- Mất tích hả ba?

Viên thanh tra gật đầu:

- Từ đêm hôm qua, Gaby ạ. Lúc đó cha mẹ Volker không có nhà. Ông Krause đi dự một cuộc họp của hội bắn súng thể thao. Bà Krause cùng người quen đi coi bói. Có lẽ các con đã biết ông bà Krause là người thế nào… Họ thích sống cho sở thích của mình hơn cho người thân… Khoảng nửa đêm, họ gặp và cãi cọ nhau trong một quán rượu. Khi về tới nhà, họ không ngó vào phòng Volker nữa. Theo lời Suzanne Hivers, cô gái người Paris sống cùng gia đình Krause ở phòng trên gác thì… cô đã lên giường từ lúc chín giờ và không hề hay biết gì cả. Như vậy có nghĩa rằng Volker đã bị bắt cóc từ đêm hôm qua.

Tròn Vo hoảng hồn. Nó có cảm tưởng như mình cũng sắp bị mất tích.

- Bắt cóc! Con chưa hiểu, thưa chú Glockner.

- Đáng tiếc là sự thực đúng như vậy. Vì sáng nay cha Volker đã nhận được một bức thư tống tiền. Chúng đòi tới 100.000 mark tiền chuộc. Đích thân ông Krause phải chuẩn bị sẵn số tiền. Tên bắt cóc sẽ thông báo thời gian và địa điểm sau.

Tarzan yên lặng ngồi nghe. Trong một giây hắn cảm thấy choáng váng.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang
Phóng tác: Bùi Chí Vinh

HAI
NHỮNG KẺ KHẢ NGHI

MỘT: DÒNG HỌ KRAUSE THẦN BÍ

Không khí trong phòng thật nặng nề. Đến nỗi con Oskar chỉ dám thè lưỡi ra mà không dám thở hổn hển. Tròn Vo thấy cái miệng đắng nghét dù nó vừa mới "xực" sôcôla trước khi đến đây. Máy Tính Điện Tử giả bộ ung dung lau cặp kính cận nhưng trong lòng thì nóng như lửa đốt. Tiếng than thở kiểu nhi nữ thường tình của Công Chúa càng đổ dầu vào cái bụng sôi sùng sục của Tarzan:

- Lạy Chúa, không thể như vậy được, không thể…

Thanh tra Glockner ôn tồn:

- Một lần nữa, tôi yêu cầu các con không được tiết lộ chuyện này cho bất cứ ai. Thư tống tiền được gửi đến theo đường bưu điện và

được bỏ vào thùng thư ở thành phố chúng ta. Đương nhiên là tên bắt cóc đã lường trước mọi chuyện: lá thư không viết tay, không đánh máy mà được cắt từ một tờ nhật báo dán thành những hàng chữ. Chỉ có dấu vân tay trên phong bì. Hình như là vân tay của người đưa thư. Anh ta…

Tarzan cố nuôi hy vọng cuối cùng:

- Còn địa chỉ người nhận thì sao, thưa chú Glockner. Chắc cũng là chữ in báo cắt dán…

- Tiếc rằng đúng như vậy con ạ. Ghép từng âm một. Hơi kỳ dị chứ sao. Nhưng vẫn bảo đảm theo quy ước bưu tín, và bưu điện buộc phải chuyển nó. Tên tống tiền, có thể gọi một cách khác là băng… bắt cóc đe dọa nếu cảnh sát can thiệp, chúng sẽ thủ tiêu Volker. Vấn đề này khiến ông bà Krause phải điên đầu, nhưng rồi họ đã có quyết định đúng đắn. Họ đồng ý trả số tiền 100.000 mark bọn tội phạm đòi, và họ đã báo cho chúng tôi biết quyết định đó.

Thanh tra Glockner trầm ngâm:

- Tôi được cử vào ban chuyên án này. Tất cả mọi thông tin liên quan đến Volker đều cần thiết. Chú bé thường la cà ở đâu và giao du với ai, những ai là bạn hoặc… chiến hữu của chú bé? Chúng tôi nghĩ rằng các con có thể cung cấp được… các con hãy kể những gì các con nhớ được về Volker, không cần phải theo thứ tự thời gian. Các con làm được chuyện này chứ?

- Thưa… được.

Tròn Vo Kloesen reo to. Tuy nhiên nó chẳng làm được gì nên hồn ngoài chuyện bập bẹ các chi tiết lặt vặt quanh việc học tập. Gaby Công Chúa cũng thế, cô bé nghiêng về phía phân tích tình cảm yếu đuối của thằng bạn học Volker hơn là bàn đến chuyện rong chơi của nó. Chỉ giận cho Máy Tính Điện Tử, bình thường quân sư Karl vốn trí tuệ là thế mà nay bị đụng chuyện đâm ra ú ớ chẳng nên lời. Nó chỉ góp phần bằng những điều vô thưởng vô phạt về Volker.

Trong tình thế Glockner chỉ còn nước gấp cuốn sổ ghi chép lại thì… Tarzan bỗng thốt lên:

- Thầy bói Raimondo!

Thanh tra Glockner hỏi dồn dập:

- Raimondo là ai? Gã có liên hệ gì đến Volker?

Tarzan trả lời thận trọng:

- Con chưa gặp lão, thưa chú Glockner, nhưng con có nói chuyện với Suzanne, cô gái Paris mà chú nói hồi nãy. Chuyện xảy ra mới đây thôi, Suzanne khá am hiểu về tiếng Đức và tụi con làm quen nhau theo kiểu… trao đổi sinh ngữ. Suzanne không ưa gì lão

Raimondo và cô rất dị ứng với những trò phù thủy của lão. Lão Raimondo – do tự xưng là một nhà tiên tri, một thầy bói lão luyện, một kẻ có khả năng đối thoại với… thế giới bên kia theo lời Suzanne kể. Bởi lẽ mẹ Volker là một tín đồ trung thành của Raimondo. Quái đản hơn hết là bà sẵn sàng nhận vai "lên đồng" trong những lúc lão Raimondo lâm râm khấn vái. Qua những người chết, bà Krause đã có trong tay các thông điệp. Một trong những thông điệp đó là linh hồn của… nữ công tước Editha Eleonora Phôn Brabant lìa đời cách đây năm trăm năm đã tái sinh trong thể xác bà. Nhưng thưa chú, riêng "vấn đề nữ công tước" tụi con đã "điều tra", hoàn toàn không có trong các tàng thư Bách khoa. Một trăm phần trăm bịa đặt.

- Giỏi lắm, Peter Carsten, con cứ nói tiếp…

- Volker không chịu thay đổi tiếng gọi "mẹ" bằng "Thưa bà Editha…" theo lời hướng dẫn của lão thầy bói Raimondo, nên thường xuyên bị bà Krause chửi rủa. Tất nhiên Raimondo chẳng dại dột gì mà không lợi dụng sự thiếu hiểu biết của mẹ Volker. Biết đâu vụ bắt cóc Volker lại là một cách… tống tiền mới phát minh của lão?

- Chúng tôi sẽ thẩm tra lão thầy bói này. - Thanh tra Glockner nói.

Tarzan hớn hở ra mặt:

- À, còn điều này nữa, thưa chú. Vì không có cảm tình với lão thầy bói nên Suzanne có lần đã bí mật lục túi áo măng-tô của lão treo trên tường. Thưa chú, trong đó có một công ăn của Sở tài chính gửi đến Otto Biersack. Phải chăng Otto Biersack là…

Thanh tra Glockner không giấu vẻ hài lòng:

- Này nhé, sau khi tốt nghiệp Trung học nếu con không biết lựa chọn nghề nào thì… đi theo chú. Chú tin rằng Peter Carsten biệt hiệu Tarzan sẽ là một thanh tra ngoại hạng…

Coi, trong lúc gương mặt Tarzan đỏ rần vì sung sướng thì… Gaby Công Chúa cong hết đôi môi. Còn lâu ái nữ của thanh tra Glockner mới đồng quan điểm với cha về vụ làm thám tử của cậu bạn cùng với cô gái Paris Suzanne kia.

Đôi mắt vốn mơ mộng của Công Chúa chợt buồn… thăm thẳm. Tarzan thì chẳng chú ý đến điều đó. Hắn còn đang mải… làm thám tử:

- Con vừa mới nhớ ra, thưa chú Glockner. Thêm một nhân vật nữa coi bộ còn nguy hiểm hơn Raimondo nhiều…

Cuốn sổ ghi chép của thanh tra Glockner lại mở ra.

- Lần này là… Mario Frasketti.

- Sao?

- Mario Frasketti, chủ quán ăn Italia ở phố Sedan. Quán mang tên TRATTORIA. Ăn ở đây giá tương đối bình dân. Mỗi cái bánh mặn Pizza đủ hương liệu Italia giá chỉ có ba mark. Chính Volker đã rủ tụi con đến đó. Nó chính là khách thường xuyên của quán mà. Thằng Volker hình như nghiền rượu vang ở đó. Có lần con bắt gặp nó say mèm, con phải dìu nó về.

- Thật… tệ hại. Volker chưa tới mười sáu tuổi. Nếu các con còn tin có Thượng đế thì hãy tránh xa rượu bia.

- Chú Glockner có đồng ý với tụi con không? Chỉ có nỗi buồn và sự tuyệt vọng không ai chia sẻ mới làm thằng Volker mau sa sút như vậy. Trước kia nó rất yêu đời…

- Chú đang cần thông tin về gã Mario Frasketti!

- Bắt đầu từ một cuộc đối thoại nghe lén. Cách đây hai tuần Suzanne đã rủ Volker và con đến quán Mario để… ăn kem. Suzanne thèm ăn kem ở đó và cô ta biết cậu chủ Volker trong túi rất sẵn tiền… Tụi con ngồi ở chiếc bàn kế bên cửa vô quán. Phía bên phải là quầy hàng và Mario đứng sau quầy. Gã chủ quán lúng túng đến thảm hại trước một người lạ mặt. Đó cũng là một người Italia đồng hương của gã nhưng có gương mặt rất… cô hồn. Con nghe Mario lắp bắp "Tôi sẽ lo cho tổ chức đủ số tiền cần thiết. Xin các đại ca yên tâm, chỉ mọt thời gian ngắn nữa thôi". Sau câu nói, gã nhìn về bàn tụi con, có lẽ là nhìn Volker để lượng giá…

Thanh tra Glockner thở phào:

- Con là một "kho báu" của ngành cảnh sát. Một cộng tác viên tuyệt vời. Con hiểu được giá trị những chi tiết quan trọng mà con cung cấp chứ Peter Carsten? Chú xin biểu dương con.

- Con không phải là một "cộng tác viên", thưa chú Glockner. Tụi con sẽ có phương pháp điều tra riêng của mình. Nếu Gaby, Karl và Kloesen biết những chuyện vừa kể, các bạn ấy sẽ giao cho chú một hồ sơ về hai nhân vật tình nghi còn hoàn hảo hơn những điều con nói nhiều.

Thanh tra Glockner cáo lui sau khi nhắc lại với bọn trẻ một lần nữa yêu cầu chúng giữ bí mật.

Gaby chọc Tarzan liền:

- Có lẽ chúng ta nên nhờ Tarzan mời "tiểu thư nước Pháp" vào "Ngũ quái… STKKG" cho rồi!? "Chị" Suzanne này là thứ gì mà tụi mình phải cậy nhờ chứ!

Tarzan có vẻ hơi khó chịu:

- Đừng nói sau lưng người khác như vậy Gaby. Dù sao Suzanne cũng lớn hơn tụi mình. Chị ấy đã… mười bảy tuổi.

Hắn nhìn sang Karl:

- Sao quân sư, cái Máy Tính Điện Tử trong đầu mày đang hoạt động ở công suất nào rồi? Tao muốn mày cho ý kiến?

Máy Tính Điện Tử nhún vai:

- Còn ý kiến gì nữa hả đại ca. Chúng ta biểu quyết ở đây là vừa.

Thằng mập Kloesen xen vào. Cái bụng Tròn Vo của nó nhấp nhô thấy… ghét.

Biểu quyết? Có phải hai huynh đệ định biểu quyết về chuyện chúng ta sẽ tham gia hành động trong vụ mất tích của Volker, tham gia kiểu… TKKG?

- Đúng!

Tarzan cố gắng tạo ra sự ly kỳ để cho Gaby bớt… phụng phịu:

- Đây là đặc vụ thứ hai của TKKG, và chúng ta ai cũng đều có nghĩa vụ với nó. Thứ nhất, Volker là bạn học cùng lớp của chúng ta. Thứ hai, tuy rằng Volker là con nhà giàu nhưng nó không phải là một thằng hết xài và hư hỏng. Thứ ba, rõ ràng chúng ta đang có lợi thế hơn cảnh sát. Cảnh sát không thể hoạt động công khai vì bị bọn tội phạm theo dõi trong khi chúng ta thuận lợi hơn nhiều. Không thằng hung thủ nào nghĩ ra chúng sẽ bị phát giác bởi những đứa trẻ chưa tới tuổi người lớn. Dĩ nhiên là bên cạnh đó, chúng ta sẽ cung cấp cho ba của Gaby những điều khả nghi…

Gaby lúc này mới nhoẻn miệng cười. Cô nói:

- Nào, khởi hành bây giờ đúng không… Tarzan?

- Chưa được, tôi…

- Cái gì nữa vậy?

- Các bạn không để ý đến chuyện này sao? Về “lá thư cắt từ chữ in của một tờ báo” gửi cho gia đình Krause theo đường bưu điện để tống tiền. Thanh tra Glockner có vẻ không quan tâm đến điều đó vì “chữ trên lá thư đã được che chắn mọi sơ hở” rất kỹ. Tuy nhiên tôi thấy vẫn còn… sơ hở. Gaby, Karl, Kloesen không nhớ sao, đây là trò chơi cắt chữ tạp chí của tụi mình mà thằng Volker lúc chưa bị bắt cóc rất thích. Không lẽ bọn tội phạm cũng ưa chuộng trò chơi này ư? Còn nữa, tôi cũng quên hỏi ba của Gaby là “chữ viết trên lá thư và bì thư được cắt từ nhật báo nào”, nếu đúng là nhật báo Tươi Sáng mà thằng Volker thường đọc thì…

Ba cái miệng của Công Chúa, Máy Tính Điện Tử, Tròn Vo gần như há hốc cùng một lúc:

- Thì… sao?

- Thì rõ ràng là bọn tội phạm đã tạo mọi điều kiện để Volker trong chốn giam cầm được sinh hoạt tự do tùy sở thích. Đặc biệt hơn nữa

là chúng nắm rõ Volker như đặt trong lòng bàn tay. Và thậm chí chúng còn chiều ý Volker bằng những trò chơi trẻ thơ của nó.

- Trời ơi, mày như… Sherlock Holmes.

Hai thằng quái Tròn Vo và Máy Tính Điện Tử la lên nhưng Công Chúa thì… im lặng. Cô chỉ âm thầm siết nhẹ tay Tarzan rất là… con gái.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang
Phóng tác: Bùi Chí Vinh

BA
BÍ MẬT CỦA NHÀ HÀNG TRATTORIA

Phố Sedan nằm cạnh một khu công nghiệp. Không gian lúc nào cũng nặng nề. Toàn mùi khói. Những ngôi nhà cũ kĩ và xám xịt, mái ngói đã ngả màu cáu bẩn. Có lẽ không ai dám mặc áo sơ mi trắng ở đây. Chiếc áo màu trắng khó mà thích hợp với thứ khí hậu bị ô nhiễm này.

Nhà hàng TRATTORIA chiếm vị trí thuận lợi trong một tòa nhà chạy dài. Kế cửa chính, xuyên qua một lối đi hẹp, khoảng sân phía sau hiện ra với những két bia và những thùng vỏ chai rượu vang nằm chồng chất lên nhau.

Sau nửa giờ đạp xe, Tứ quái đã đến địa điểm. Chúng sử dụng khóa vòng nối hai xe đạp thành một cho chắc ăn. Tiếng nồi niêu xoong chảo chạm nhau vang từ sân ra làm con Oskar vểnh hết vành tai và thè lưỡi liếm mõm. Làm sao mà thiếu con chó gốc Tây Ban Nha trong chuyến viễn du này được, nó vốn là thành viên của TKKG, đại diện cho vương quốc loài chó, từ ngay đặc vụ đầu tiên của cả nhóm.

Nhà bếp và các kho đều tọa lạc ở trong sân, Tarzan thừa trí nhớ để hiểu điều này, có một lần hắn đã đột nhập vào sân để lùng sục con Oskar háu đói và… phát hiện ra một lối đi xuống… hầm. Đó là cái "chìa khóa" cho mọi hy vọng về số phận thằng Volker mất tích.

Tuy nhiên chuyện đột nhập hãy hạ hồi phân giải, trước hết Tarzan phải đối phó với Kloesen đã. Thấy chưa, thằng Tròn Vo chưa chi đã liếm mép chỉ sau con Oskar có vài giây:

- Tao tin rằng thực đơn của Italia là… bá phát!

- Ờ… ờ, nhưng riêng mày khẩu phần chỉ có rau tươi trộn giấm thôi.

Này Tròn Vo, mày không thương cái thân thể mỗi ngày một phình to ra của mày sao?

Tarzan đi tiên phong kéo cả đám vào nhà hàng, tất nhiên là kèm theo khuôn mặt bí xị của Tròn Vo.

Quán giờ này vắng người. Vài con ruồi còn sót lại từ mùa hè bò lên bò xuống trên kính cửa sổ. Ở tận góc cuối phòng có một cặp nam nữ đang xem chung một tờ báo ảnh. Người khách thứ ba là một ông già cỡ tuổi về hưu mặc một chiếc măng-tô kiểu cũ, đầu đội mũ dạ. Ông già uống rất chậm chạp một ly rượu vang đỏ.

Tarzan hướng cái nhìn về gã Mario. Hình như vị chủ quán đã thấy sự hiện diện của chúng, nhưng gã không quan tâm lắm. Chẳng qua chỉ là đám nhãi ranh còn cắp sách đi học, đâu phải là những thực khách quan trọng hầu bao rủng rỉnh. Mario tiếp tục ở trong bếp, gã chưa vội ra ngay.

Tứ quái chọn một cái bàn hơi xa quầy, chỗ này trò chuyện không sợ ai nghe hóng.

Công Chúa "phán" trước:

- Chủ quán Mario ngó thấy mà ghê. Mắt soi mói như diều hâu. Da sần sùi như cóc. Lại còn bày đặt kén khách.

Tròn Vo không nhất trí lắm:

- Nhưng nếu các món ăn của gã ngon thì có thể tha thứ được hết. Tốt gỗ hơn tốt nước sơn. Tôi chỉ thèm xực món "bánh ngọt Rôma", cái bánh thì chẳng bao giờ biết soi mói, sần sùi.

Karl Máy Tính Điện Tử "bấm nút" liền để cản thằng mập:

- Còn lâu mày mới được kêu món bánh ngọt Rôma. Hồi nãy Tarzan đã xác định mày chỉ được dùng xà lách trộn giấm cho nhẹ cân xuống. Quên nhanh vậy Kloesen?

Nhìn bản mặt Tròn Vo đang rực rỡ bỗng ỉu xìu ai mà không tội nghiệp. Tarzan là thằng dễ chạnh lòng sớm hơn ai hết. Cách chi thì Tròn Vo cũng chính là cái thằng đã tự nguyện sát cánh với hắn trong những đặc vụ nhất sinh thập tử, dám bỏ nhà vô "Tổ đại bàng" trường nội trú, dám thòng dây cho… chiến hữu tuột xuống mở đầu cuộc phiêu lưu, dám thành lập quỹ tài vụ cho cả nhóm bằng túi tiền không đáy của một cậu quý tử con ông chủ hãng sôcôla. Nó chỉ có một khuyết điểm duy nhất: mê ăn uống. Trời ạ, nếu không vì bảo vệ cái bụng… Tròn Vo của nó thì Tarzan đâu nỡ lòng nào.

Tarzan đành phải ngậm ngùi kêu lên:

- Cho ba ly côla và một cái bánh ngọt Rôma!

Cặp lông mày của gã chủ quán Mario Frasketti khẽ nhướng lên ngạc nhiên vì thấy một thằng nhãi ôm cái bụng tổ bố đang nhảy cỡn.

Gã lầm bầm như có cục đờm trong cuống họng.

Tao… nghe… rồi.

Trong khi Mario loay hoay ở dưới bếp, bốn quái tiến hành cuộc thảo luận trên mặt bàn:

- Gã lầm lỳ như dân anh chị đảo Xixin. Tao nghi thế nào lão cũng có bà con với Lucianô, trùm thế giới tội ác ở Mỹ.

Tròn Vo trở nên hồi hộp sau câu nhận định của Máy Tính Điện Tử. Nó cảnh giác:

- Cẩn thận là hơn hết. Tao thấy gã ngắm nghía tụi mình như sắp sửa… đánh chén đến nơi.

Công Chúa lè lưỡi:

- Sao lại gọi là "đánh chén". Gã sẽ bắt cóc chúng ta, hiểu chưa. Ôi, mặt gã như là một tên bắt cóc chính cống.

Gaby bỗng cứng người. Kia kìa, chủ quán Mario đã bưng côla và bánh ngọt ra: mục tiêu của cả nhóm đang di động.

Lúc gã đến sát bên, Tarzan mới thấy đáng sợ. Coi, toàn thân Mario toàn xương xẩu, tóc đen, trán thấp. Dù gã đã cố làm đỏm bằng chiếc quần Jeans kiểu Italia và một chiếc sơ mi lụa màu hồng, nhưng sợi dây xích vàng đeo tòn teng ở cổ tay phải của gã đã làm mất hết chất quý tộc. Sợi dây xích to bằng sợi dây thừng chứng tỏ gã là một tay giang hồ tứ chiếng từng phiêu bạt nhiều nơi.

Tarzan nhận xét khi gã trở vào trong bếp:

- Thế là mọi thứ đều ăn khớp. Mario biết rất rành về thằng Volker. Gã dư sức hiểu rằng ông bà Krause là một tỷ phú mới. "Ông già" thằng Volker đã xây dựng ít nhất là phân nửa số lượng nhà trong thành phố này vài năm gần đây. Muốn có liền một số tiền lớn trong tay mà không phải đổ máu, gã đã chọn Volker làm vật tế thần… Vấn đề bây giờ là tìm ra chỗ giấu Volker. Bắt được con tin rồi thì phải có sào huyệt để giam giữ chứ? Tôi đang nghĩ đến nhà hàng TRATTORIA…

Tròn Vo có vẻ nôn nóng:

- Ở chỗ nào hả… đại ca?

- Suỵt, có thể là hai nhà kho và căn hầm đằng sau sân, chỗ đó tao đã từng mò đến lúc tìm con Oskar.

Quân sư Karl nghiêm nghị:

- Đúng. Chỉ có ở đó chúng mới có thể nhốt Volker hàng tuần lễ sau khi nhét giẻ vào mồm và bịt mắt nó.

Tarzan tuyên bố:

- Vậy thì sẽ đi trinh sát. Quý vị làm ơn đánh lạc hướng gã Mario bằng cách yên vị ở chỗ để xe đạp. Tôi chỉ cần dẫn con Oskar theo.

Một con chó mà mò vào chỗ cơm thừa canh cặn của nhà bếp thì ai dám nghi nghờ chứ, đúng không?

*

Mặt trời đã lặn, ngày trở nên ngắn hơn và gió lạnh đang thổi đến. Tứ quái đã bước ra khỏi nhà hàng TRATTORIA. Chúng tiến về nơi mấy chiếc xe đạp khóa chùm dựa vào tường. Trong lúc Gaby rùng mình vì cơn gió đầu mùa thu thì Tarzan cúi xuống cởi sợi dây buộc cổ con Oskar.

- Chạy đi Oskar, mục tiêu ở phía trước, chạy đi!

Hắn lượm một cái que nhỏ xíu ném mạnh vào sân và Oskar xuất phát. Con chó thông thái của Gaby không dại gì mà chụp cái que vô tích sự, nó đã đánh hơi thấy một mùi hấp dẫn lạ thường, và ngay lập tức nó rẽ sang bên trái chạy khuất sau bức tường, mất dạng.

Khoảng sân của nhà hàng được tạo ra bởi những bức tường hông của các ngôi nhà đầy tối tăm. Quán ăn trút ra đây mọi thứ đồ phế phẩm dư thừa của mình. Mùi hôi thối xông lên ngang với một bãi rác.

Tarzan mím môi nháy mắt với ba quái bằng một ký hiệu riêng và hắn cũng biến mất một cách chớp nhoáng. Nào, bây giờ thì hắn hoàn toàn đơn thương độc mã, màn bí mật ở phía trước dày đặc như sương mù. Hắn phải làm gì trước tiên ư? Chưa biết nữa. “Chiến hữu” sinh tử cùng hắn lúc này chỉ mang hình dạng một con vật bốn chân.

Hắn di chuyển thập thò như một con rắn mối và không hiểu sao cuối cùng cũng bước được vào phạm vi nhà bếp. Ngay tại đây hắn giật nảy người lùi lại trong bóng tối vì… trời ạ, một bóng đàn bà to béo đang lao ra với hung hãn có dư. Mụ mặc áo choàng trắng, tóc đen nhánh, hai cánh tay mập ú. Tiếng rống the thé của người đàn bà Italia hộ pháp giữa khung cảnh nửa tối nửa sáng nghe càng rùng rợn:

- Đồ chó đẻ. Cút ngay. À, mày vẫn còn lỳ… được…

Mụ gần như đè hết thân thể kềnh càng lên một cái bóng thấp lùn nhỏ xíu. Tarzan chỉ nghe “ẳng” một tiếng thảm thiết. Âm thanh quen thuộc đến nhói tim. Trời đất, con Oskar đó, nó mê mẩn đám xí quách gần cái thớt trơn bóng đến nỗi gần cụp xương sống vì mụ đàn bà to béo đè lên, mà răng vẫn cắn chặt cục xương không chịu nhả ra. Nó đưa mắt trừng trừng về phía đối thủ nhằm ước lượng một cuộc tử chiến sống mái.

Mụ Italia lại gầm lên như sắp cháy nhà:

- Đồ súc vật. Bà… giết mày.

Tarzan chưa kịp can thiệp thì cánh cửa hậu nhà bếp bật mở. Mario Frasketti chường khuôn mặt đầy xương xẩu ra với cái miệng méo xệch:

- Đi vào Maria, ai cho phép mụ ra đây?

- Thưa ông chủ Mario, cái con chó… chết…

Ông chủ Frasketti gằn giọng giận dữ:

- Mụ là người làm công hay bà chủ hả? Con chó một mắt này để tôi giải quyết. Công chuyện tôi giao mụ làm đến đâu rồi? Hả? Món hàng đặc biệt đã được cất đúng chỗ chưa? Tôi…

- Dạ thưa ông Mario, đâu đã vào đó hết. Tôi thề không bao giờ rời món hàng.

- Tốt! Không đi vô, còn chần chờ gì nữa.

Tarzan từ trong chỗ nấp muốn bật cười khi thấy mụ đàn bà run cầm cập, nhưng hắn bịt miệng kịp, vì… Chúa ơi, hãy nghe những lời mụ đang lắp bắp:

Thưa ông chủ, người khách… hai tuần trước đã tới. Ông ấy… chờ ông chủ ở phòng khách…

- Sao? Mụ Maria chuồn một mạch. Tiếng "Sao?" của Mario Frasketti mụ đã quá rành. Gã luôn luôn sử dụng tiếng đó đi kèm với hành động bạo lực.

Kẻ thù của Mario lúc này chỉ còn con Oskar đang vẫy đuôi rối rít vì… vô số xí quách. Mặt gã chủ quán xám lại, gã xông đến con chó tung một cú đá như trời giáng thay cho mụ làm công vừa trốn mất tiêu. Tội nghiệp con Oskar đang gặm xương hí hửng không kịp đề phòng. Nó văng tới bên chân Tarzan trong bóng tối với cái mõm tức tưởi.

Không thể kiên nhẫn được, Tarzan nhào tới trước mặt gã. Hắn chụp cổ áo sơ mi lụa của Mario ngay tức thì: - Ông chỉ là thứ người lớn bẩn thỉu! Gã chủ quán trợn mắt. Hắn dùng hết sức lực cố gỡ cánh tay thép của Tarzan:

- Mày, mày… nói gì, thằng nhãi…

- Tôi xin lặp lại: "Ông chỉ là thứ người lớn bẩn thỉu", khi ăn hiếp một con chó.

Mặt gã Mario từ xám xịt trở nên tái nhợt:

- À, mày… cái bọn nhãi uống côla hồi nãy… chúng mày theo dõi tao à? Con chó một mắt này liên can gì đến mày hở thằng nhãi?

Tarzan lạnh như tiền. Hắn nói từng tiếng một:

- Chúng tôi là chủ của con chó, ông hiểu không? Thật đáng tiếc bởi ông là "người lớn" thưa ông Mario. Chỉ cần ông bằng tuổi tôi là ông sẽ đo ván ngay lập tức.

- Mày định… hành hung tao ư? Đồ… chó chết, đồ lang thang đầu đường xó chợ, đồ… thả chó chạy rông trộm xương xẩu kẻ khác, đồ…

Tarzan buông cổ áo lão chủ quán. Một bóng người đội mũ dạ khoác măng-tô vừa xuất hiện ngay trước cửa hậu.

Tarzan thoáng rùng mình. Coi, bóng người cao lớn đội mũ dạ chẳng phải ai xa lạ mà chính là "gã Italia đồng hương" hắn đã từng gặp. Sau hai tuần tái ngộ, gã lạ mặt vẫn không giảm bớt nét… cô hồn chút nào. Gã nói lớn như ra lệnh:

- Mario Frasketti, công chuyện đến đâu rồi. "Ông chủ lớn" cần gặp trưa mai.

Mario liếc nhìn Tarzan hậm hực và quay phắt 180 độ. Gã cố gắng nói với vị khách lạ có cung cách bề trên thật nhỏ nhẹ:

- Thưa đại ca, đã xong.

Hai bóng người mất hút sau cánh cửa để lại Tarzan đứng sững sờ. Trời ơi, có lẽ chúng lên phòng khách để đàm đạo sau khi đã quan sát "món hàng đặc biệt" do mụ Maria cai quản. "Món hàng đặc biệt" là gì vậy? Thằng bạn học Volker đang bị trói gô chăng?

Tarzan đổ mồ hôi hột khi nhớ đến lời năn nỉ của Mario cách đây hai tuần trước gã đội mũ dạ.

Hắn thở ra thật nặng nề. Con Oskar cũng thở mạnh không kém vì vết thương từ cú đá bất ngờ ở mõm. Buổi trinh sát tối nay như vậy là quá đủ cho thầy trò hắn rồi, dẫu gì thì Tarzan cũng đã bị lộ tung tích. Mọi thứ đều hướng về trưa mai, chắc chắn là rối rắm đến nghẹt thở.

*

Trưa hôm sau, cả đám đồng loạt lên đường đến phố Sedan, lưng áo chúng đẫm mồ hôi vì trời buổi trưa nắng như đổ lửa nhưng không hiệp sĩ nào mở miệng than thở.

Trước lối vào sân của nhà hàng đậu chình ình một chiếc xe mang nhãn hiệu Italia nhưng đeo bảng số thành phố. Hai bánh trái của chiếc xe ngang ngược nằm trên khu vực cấm đậu, hai bánh phải an tọa trên lề đường dành cho khách bộ hành. Chủ nhân của chiếc xe quả coi trời bằng vung, y hiểu rằng cảnh sát hiếm khi lai vãng tới nơi an ninh không được bảo đảm này, và nếu họ có tới thì y cũng thừa máu anh chị để xử lý biên lại nộp phạt.

Bốn hiệp sĩ đi vô cổng, nơi chiếc xe hơi sang trọng nằm thách thức. Loáng thoáng vài người lớn qua lại đăm chiêu. Gió tung bụi mù mịt, thổi dựng một tờ báo vất trong sọt rác bay lên cột đèn. Bên kia đường, hai kẻ lưu linh rượu vào lời ra đang ngồi bệt xuống đất, làm

như chỉ có mình họ tồn tại giữa trần gian khốn khổ này.

Tarzan đưa tay lên ngó đồng hồ. Đã mười hai giờ mười lăm phút. Nhà hàng TRATTORIA còn lâu mới đóng cửa. Giờ này là giờ ăn trưa, chắc chắn số lượng thực khách trong quán sẽ đông đảo.

Bốn quái đã tiến vào nhà hàng. Coi, khác với dự kiến của Tarzan, trong quán không có lấy một bóng người. Chỉ có một nhân sự độc nhất: Mụ quản gia người Italia. Mụ khệnh khạng đi về phía bàn của chúng. Giọng mụ the thé. Rõ ràng Maria không hề biết chúng là ai.

Trưa nay nghỉ. Không bán.

Tiếng Gaby cự nự:

- Sao chúng tôi không thấy bảng treo?

- Nghỉ bất tử, nghe chưa đám nhãi ranh. Ai vô đây cũng phải về như vậy hết.

Tròn Vo chợt nghĩ ra một kế. Nó đưa hai tay bưng lấy cái bụng nặng nề rên rỉ:

Ôi, đau bụng quá. Chắc tôi chết mất, bao tử tôi đang cào cấu tung lên… ôi!

Mụ làm công chưa có một phản ứng gì thì… Máy Tính Điện Tử đã kịp nhận ngay tín hiệu của Tròn Vo. Nó bật dậy kéo tay Tarzan nhanh như chớp:

- Chết mẹ, thằng Kloesen sắp ngất xỉu rồi. Tao với mày đi mua thuốc uống cho nó mau lên.

Thằng Tròn Vo lúc này có vẻ như sắp… sùi bọt mép trên ghế thật. Mụ Maria chỉ biết kêu "Trời đất!" và thở dài ngao ngán. Hai thằng mặt mày láo liên vừa bật dậy đã phóng mất. Cho đến lúc nhắm mắt, cái đầu trì độn của mụ cũng không làm sao biết được cơn bệnh… khổ nhục kế của Tròn Vo. Mụ chỉ biết xách một cái ghế cao đặt gần chỗ hai đứa nhãi ranh còn lại và ngồi xuống theo dõi động tĩnh của chúng.

Tarzan lôi quân sư Karl núp vào một góc hẹp giữa hai bức tường giao nhau, ở đây đã có sẵn một khe nứt do ai đó đập phá, từ khe nứt này có thể quan sát mồn một cánh cửa hậu nhà bếp. Hắn khẳng định với Máy Tính Điện Tử:

- Tụi tội phạm sẽ từ cánh cửa hậu này chui ra, rồi mày coi. Chúng ta không cần thiết phải đột nhập vào nhà kho và tầng hầm để sa vào bẫy chúng.

- Ờ, ờ… tao chỉ thấy mọi thứ có vẻ như "đưa người cửa trước, rước người cửa sau" quá. Đầy mờ ám…

Và ngay lúc vừa dứt câu nói, Máy Tính Điện Tử đã… nổi da gà.

Kia kìa, cánh cửa hậu nhà bếp bật tung như tính toán của Tarzan.

Ba người đàn ông đồng loạt đi ra. Gã Mario Frasketti mặc áo lụa màu hồng như thường lệ, gã đội mũ dạ có nét mặt cô hồn vừa nhét vào áo măng-tô khẩu súng ngắn đen ngòm, một lão già khác mà hai đứa chưa từng gặp thì đầy vẻ oai vệ. Lão khoác áo da thú màu sáng hai tay chắp sau lưng như một… ông chủ lớn.

Tarzan thì thầm:

- Lão là "ông chủ lớn" đó Karl. Ông trùm băng bắt cóc. Bố già Mafia.

Thái độ Mario Frasketti hình như hơi khó hiểu. Gã tiễn "ông chủ lớn" và gã đội mũ dạ ra xe hơi mà không hề vui vẻ chút nào. Cũng có thể gã vừa bị thằng đội mũ gí vào trán một họng súng. Cũng có thể gã chưa được hài lòng về món tiền thưởng do "ông chủ lớn" ban phát. Cũng có thể "món hàng đặc biệt" của gã chưa vừa ý lão ta.

Đích thân Mario mở cửa chiếc xe sang trọng cho "ông chủ lớn" ngồi vào. Gã đội mũ dạ mặt lầm lì có lẽ là cận vệ trưởng, ngồi ngay tay lái. Gã đại ca đóng cửa cái rầm khiến Mario chưng hửng. Chiếc xe hơi phóng vụt đi.

Khi gã chủ quán Mario thất thểu biến dạng trong căn nhà bếp đóng kín cửa thì quân sư Karl mới bắt đầu thắc mắc:

- Đây là tụi "xã hội đen". Điều ấy hiển nhiên rồi. Nhưng còn thằng… Volker đâu? Nó là "món hàng đặc biệt" của Mario mà?

- Tao cũng đang nhức đầu về chuyện đó. Tại sao gã không giao thằng Volker cho các ông trùm? Như vậy là nó vẫn bị giam giữ đâu đó trong nhà này. Tao nghĩ rằng có thể "ông bà già" thằng Volker chưa giao cho bọn mafia đủ số tiền nộp mạng, nên gã Mario đã bị "ông chủ lớn" khiển trách và bị gã cận vệ trưởng gí súng. Hồi nãy tao thấy mặt gã Mario nhăn như khỉ…

Bộ óc robort đầy sáng tạo của Máy Tính Điện Tử bắt đầu hoạt động. Nó chỉ dùng răng cắn ngón tay cái chừng ba mươi giây là Tarzan đã hết hồn. Và nó "phán" một câu khiến hắn hết hồn thật:

- Tao không tin "món hàng đặc biệt" đó là thằng… Volker. Nhưng khi màn sương mù chưa vén lên thì mọi bí mật đều ở phía trước. Nào, bây giờ thì chần chờ gì nữa. Mày sẽ dẫn đường cho chúng tao đến hầm ngầm chứ?

Sau giây phút bối rối, Tarzan lại trở về sự sáng suốt bản năng. Hắn cản nhị quái Karl tức thì:

- Không được. Chúng ta phải trở lại nhà hàng TRATTORIA. Công Chúa và Tròn Vo đang bị mụ Maria quản thúc ở đó. Mụ mà nghi ngờ thì cô bé và thằng mập chỉ có nước… nhẹp ruột. Tụi nó cũng đang cần thông tin mới của chúng ta.

- Còn vụ thanh tra nhà kho và hầm ngầm?

Đôi lông mày Tarzan nhíu lại:

- Nghe tao đi Máy Tính Điện Tử. Chuyện đó để một mình tao làm. Vậy nhanh gọn hơn. Ngay đêm nay thôi. Tao sẽ trèo tường trốn khỏi trường nội trú. Mày tin tao chứ, hả quân sư?

Máy Tính Điện Tử miễn cưỡng đưa bàn tay ra. Tarzan đập mạnh bàn tay phải hắn vào lòng bàn tay nó. Coi như đã xong giao ước giữa hai người hùng.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang
Phóng tác: Bùi Chí Vinh

BỐN
CÁI CHẾT TRẮNG

Tám giờ tối là giờ đi ngủ đối với học sinh từ mười bốn đến mười sáu tuổi. Đó là nội quy của ký túc xá. Hôm nay đến phiên thầy dạy Sử Meinert làm giám thị, ông thân mật lại từng phòng để bắt tay những đứa trẻ và chúc chúng ngủ ngon. Lúc chạm mặt Tarzan tại "Tổ đại bàng", ông có vẻ hơi khựng lại:

- Thế nào Peter Carsten? Bà công tước Editha Eleonora Phôn Brabant trốn đâu rồi, tôi đã cố tìm mà vẫn không gặp…

Tarzan chỉ biết cười ngượng nghịu:

- Thưa thầy, em đã giải thích rồi. Hình như có người nó với em rằng năm trăm năm trước…

Thầy Meinert khẽ lắc đầu. Tiếng chân ông ngoài hành lang xa dần.

Ngôi nhà to rộng trở nên lặng lẽ. Tiếng rì rầm trò chuyện từ các phòng bên cạnh vọng qua tường mơ hồ. Một chiếc xe hơi nổ rồi lại nghèn nghẹn tắt máy mấy lần dưới sân. Mưa đổ xuống thật nhanh, quất sàn sạt vào cửa sổ.

- Mưa!

Tròn Vo vừa than thở vừa luồn tay xuống chiếc gối. Nó tin rằng thanh kẹo sôcôla nó giấu Tarzan vẫn còn nguyên ở đó. Nhưng đáng tiếc, Tarzan đang vung vẩy thanh kẹo "chiến lợi phẩm" và giả vờ nằm khểnh trên giường. Tròn Vo buộc phải xuống nước:

- Mày có cần tao cầu nguyện giúp mày không Tarzan?

Lát nữa mày sẽ chẳng dễ chịu lắm đâu giữa cơn mưa đầy kẻ thù rình rập này, chỉ cần…

- Tao biết rằng sẽ chẳng dễ chịu, thưa công tử Kloesen. Nhưng giờ

này có lẽ thằng Volker đang lạnh run trong tầng hầm, chân tay bị trói và cái miệng tất nhiên thèm… kẹo.

- Chúa ơi, tao thề sẽ cho nó một núi sôcôla nếu mày cứu được nó ra. Còn bây giờ… hãy trả lại tao thanh kẹo. Tao… tao còn khổ hơn cả thằng Volker nữa. Ê, Tarzan, tao sẽ cầu bình an cho mày mà.

Để chặn đứng sự thề thốt đến mỏi miệng của Tròn Vo, Tarzan đành trả lại "chiến lợi phẩm" và rời khỏi giường. Mưa cũng dần dần tạnh. Hắn bẹo cái má phính đầy mỡ của thằng mập rồi thay quần áo. Hắn chọn đôi giầy thể thao cũ nhất, chiếc quần Jeans bạc phếch quen thuộc, khoác thêm cái áo đi mưa và nhẹ nhàng mở cửa phòng. Phải cẩn thận tuyệt đối chứ sao, chỉ cần một thầy giáo phát hiện, hắn có thể ra Hội đồng kỷ luật nhà trường như chơi.

Tiếng Tròn Vo vang lên khó khăn như muốn sặc vì thanh kẹo:

- Chúc mày đầu xuôi… đuôi lọt. Tao khởi sự đọc… kinh đây…

Tarzan cười thầm và rón rén đi ra hành lang. Một phút sau hắn đã ở trên phòng chứa đồ. Trên một cái giá treo ở cuối phòng là cuộn dây có nhiều mấu thắt nút. Hắn buộc chắc sợi dây vào móc sắt trên cùng. Bây giờ thì trèo ngay ra gờ tường bên ngoài, đóng cửa sổ lại, giật mạnh sợi dây lần nữa để thử độ bền, rồi… bám dây tuột xuống. Hắn đã "vượt ngục" hàng chục lần như thế này và sẽ còn một ngàn lẻ một lần nữa.

Dưới sân chẳng có ma nào. Như lộ trình đã định sẵn, hắn rón rén sát tường nhà tối tăm, chạy sang công viên, rồi theo những con đường mòn và trong chớp nhoáng đã biến sau bụi cây trơ trụi. Đến khúc sau của ngôi trường, hắn trèo tường ra ngoài. Xe đạp của hắn được giấu trong một bụi cây, dính cứng bằng khóa vòng vào một thân cây. Hắn chẳng dại dột cất xe trong tầng hầm gara, vì tối nào ông gác-dan Mandl cũng khóa chặt hầm lại.

Tarzan đạp xe đi, sau lưng hắn là những cánh đồng, phía trước là thành phố. Mưa lại đổ xuống tuy không lớn nhưng vì gió ngược nên đủ làm Tarzan rát mặt. Quần hắn ướt sũng, hai bàn tay lạnh tê dại, hắn cúi rạp người thả hết guồng chân lên pê-đan. Coi, toàn những điềm không lành, lũ quạ nhao nhác bay lên từ thửa ruộng xơ xác. Ban đêm ngó chúng lớn gấp đôi lúc bình thường. Chúng vốn là sứ giả của những tin xấu. Vậy mà đâu đã hết, lúc vào đến phố Sedan thêm một con mèo đen chạy ngang xe đạp Tarzan. Loại mèo đen này đối với những kẻ mê tín là con vật gieo tin dữ số một. A, Tarzan có phải là thằng ưa dị đoan không? Chắc chắn là không, tuy vậy hắn cũng hơi nổi da gà, dù hắn biết chắc một trăm phần trăm rằng trên giường ngủ thằng Tròn Vo giờ này đang vừa nhai sôcôla vừa cầu

nguyện cho hắn.

Đã đến nhà hàng TRATTORIA. Quán mở cửa và có vẻ liêu trai dưới ánh đèn. Hắn liếc mắt nhìn vô quan sát. Khoảng hai mươi thực khách có thể đếm được, đa số là người Italia. Một kẻ lãng du nào đó đang vặn bài hát Palloma. Tarzan nghe lòng mình dịu lại.

Hắn dừng xe đạp ở ngay khoảng sân sau, chỗ dẫn vào cánh cửa hậu nhà bếp đầy bí mật.

- Suỵt!

Tarzan ngó dáo dác. Chân trái hắn vẫn đặt trên bàn đạp để có thể phóng xe đi bất cứ lúc nào.

- Suỵt!

Một lần nữa tiếng "suỵt" cất lên và tiếp theo là một tràng cười khoái trá. Cái màn cười biểu diễn này chỉ có ở thằng Máy Tính Điện Tử, chẳng lẽ…

Tarzan quát khẽ:

- Mày… hả Karl?

Quả y như rằng, thằng quân sư nhô ra khỏi bóng tối. Nó đội cái mũ trượt tuyết màu trắng pha đỏ và khoác áo mưa giống hệt Tarzan. Nó run rẩy có lẽ vì lạnh và vì… phục kích thằng bạn học quá lâu.

- Tao đợi mày đúng nửa tiếng. Tao đã suy nghĩ kỹ về chuyện này, mày không thể liều lĩnh một mình được.

- Gia đình mày có biết mày…

- Yên tâm đi Tarzan. "Ông bà già" tao đến nhà người quen và sẽ không trở về nhà trước nửa đêm. Họ nghĩ rằng tao đã lên giường ngủ.

- Thôi cũng… được, lỡ rồi. Trong vòng nửa tiếng đợi tao, chắc mày cũng…

- Vâng, thưa đại ca. Bộ nhớ của tao hoạt động rất tỉ mỉ: một số khách ra khỏi quán TRATTORIA đã sử dụng lối vào sân như nhà vệ sinh ngoài trời. Toàn… đàn ông.

Hai quái băng qua đường. Tarzan dựa xe vào tường và khóa lại. Từ đó chúng đi sâu vô khoảng sân tối om đưa bàn tay sát mặt cũng không thấy ngón. Tiếng mưa gõ xuống các xô thiếc và nắp thùng rác nghe buồn thúi ruột.

Tarzan quyết định:

- Mày núp dưới mái hiên này làm như đang chờ bạn bè. Nếu có người làm ơn ho thật lớn, được chớ hả Máy Tính Điện Tử?

- Cẩn thận tối đa nghe đại ca!

- Tin tao đi quân sư.

Ngay lập tức, bóng tối đã nuốt gọn Tarzan.

*

Tarzan di chuyển như con mèo trên nền lát đá. Nhờ chút ánh sáng lờ mờ từ khung kính cửa sổ bếp hắn định hướng trở lại.

Nhà bếp đã nghỉ. Giờ này những món ăn nóng không còn được phục vụ. Trong phòng tắt đèn không có lấy một bóng người. Chút nguồn sáng lẻ loi từ cửa bếp ra phòng ăn khiến Tarzan có thể quan sát một phần quán. Mario Frasketti đang đứng sau quầy, đối diện gã là… thằng cha đội mũ dạ. Trời hỡi, sao vẫn cứ là gã cận vệ cô hồn ấy, không lẽ hắn đang ngã giá với Mario về thằng Volker bằng ly rượu mạnh trên tay sao?

Lúc chồm lên, chân Tarzan đá phải một cái xô thiếc. Tiếng động khô khan vang lên nhưng Frasketti vẫn chẳng nghe thấy gì. Khi máy quay đĩa bắt đầu chơi bài “Bên bờ sông thành Babylon” là Tarzan đã lẻn ra chỗ tám bậc cầu thang dẫn xuống cửa tầng hầm.

Hắn đi xuống rất dè dặt. Các bậc thang bằng đá trơn tuột bốc lên toàn một mùi ẩm mốc. Coi, cửa tầng hầm bọc thiếc và được khóa kỹ lưỡng, cách gì xâm nhập được hở trời?

Trong cơn tuyệt vọng Tarzan sực nhớ đến.. cửa sổ. Đúng rồi, chiều nay hắn đã thấy tới hai khung cửa sổ tầng hầm. Chúng nằm trong hai chỗ trũng hơn mặt sân, được che chắn bởi song sắt. Tarzan chạy ngược lên cầu thang. Hắn kiên nhẫn nhấc khung sắt đầu tiên lên, không thể thiếu dưỡng khí cho tầng hầm nếu gã Mario dự trữ thực phẩm trong đó.

Hắn cúi xuống cái hang sâu chừng một mét thử dùng tay sờ soạng tìm ô cửa sổ, nhưng không tài nào mở ra được. Vẫn còn cái cửa sổ thứ hai, lần này thì hắn gặp may mắn. Cả hai cánh cửa mở toang.

Hắn tuột xuống hang như con thằn lằn. Để tránh bị người lạ phát giác, hắn kéo khung sắt lại như cũ. Tiếng khung sắt rít nghe rờn rợn lúc hắn đóng sập miệng hang.

Nào, bây giờ thì hít thở thật bình tĩnh vài giây cho đầu óc bớt căng thẳng. Bóng tối vây quanh mịt mùng. Tarzan rút từ trong áo mưa ra một cái hộp quẹt khô queo. Que diêm đầu tiên hắn bật lên tắt ngóm vì gió luồn vào nhưng chỉ cần chút xíu ánh lửa cũng đủ để hắn ước lượng địa điểm. Đúng như hắn dự đoán, đây quả là kho chứa thực phẩm chất ngổn ngang những thùng rượu vang và những két bia. Chìa khóa tìm ra chỗ giam giữ Volker hy vọng từ ở cánh cửa này. Tarzan leo vào cửa sổ và nhảy xuống đất. Hán tiếp tục quẹt một que diêm và nhìn thấy ô cửa sổ đầu tiên. Thảo nào hồi nãy hắn không thể

mở được ô cửa, bởi nó đã bị choán đầy những hộp hoa quả lớn chồng chất tận trần hầm.

Hắn cười khẩy rồi xoay nắm đấm cánh cửa trước mặt. Một luồng không khí lạnh thổi vào da thịt hắn, cánh cửa mở ra nồng nặc mùi ẩm mốc. Hắn kêu thật khẽ:

- Volker ơi!

Không một tiếng hồi âm. Tarzan đành "phóng lao theo lao" bước hắn vào căn phòng giống hệt một nhà tù. Hắn đóng sập cửa và tìm công tắc đèn. Bàn tay hắn cứ sờ soạng cho đến khi ánh đèn điện lóe lên.

Ánh sáng đục hắt xuống hai chiếc tủ lạnh to tướng. Tarzan cố tìm cho được một tấm nệm để chứng minh có người bị giam giữ ở đây nhưng vô ích. Chỉ có một con nhện đen mập ú thấy ghét bám trên tường như cười cợt với hắn thay cho tung tích của Volker.

- Hay là thằng Karl Máy Tính đoán đúng: thằng cha chủ quán Frasketti không dính dáng đến vụ này? Hay là gã giấu Volker ở một chỗ nào khác, nhà đồng bọn chẳng hạn?

Một loạt câu hỏi tấn công Tarzan. Hắn chán nản quay ra phòng ngoài sau khi tắt đèn. Lúc đóng sập cánh cửa, hắn cảm thấy… chết điếng.

Trời đất, ánh sáng đã hắt vào cửa sổ mở cửa tầng hầm. Có tiếng chân thình thịch của ai đó đang bước xuống cầu thang. Tarzan nghe rõ mồn một âm thanh của chìa khóa tra vào ổ.

Không thể nào chuồn qua cửa sổ, hắn biết như thế, chạy sang phòng bên cũng không kịp, trong tích tắc của giây phút ngàn cân treo sợi tóc, hắn lao vào một cái thùng cao ngang hông người nằm trong góc phòng. Chỗ đó quá hẹp nhưng cũng đủ cho Tarzan co người lại trong tư thế Yoga của thầy phù thủy Ấn Độ.

Bước chân của kẻ thứ hai trong tầng hầm đã gần như ở ngay sát nút. Đúng là chủ quán Frasketti. Gã đứng cách Tarzan ba mét và hát một bài dân ca Italia lè nhè. Bóng gã in trên tường trong động tác lấy từng chai rượu trên giá xuống. Tiếng động của chai va chạm nhau nghe sốt ruột. Nhưng gã Mario thì không sốt ruột chút nào, gã đặt từng chai rượu vào trong giỏ và… ợ lên một cái phát khiếp. Tarzan bịt mũi. Khứu giác của hắn ngứa ngáy bởi một loại bụi khác không thể nào đoán ra. Hắn sắp hắt hơi đến nơi.

Đúng lúc Tarzan sắp "ách…xì" thì Mario Frasketti bỏ đi. Gã tắt đèn cùng lúc với ngưng hát. Tiếng chân của gã trên cầu thang mỗi lúc một xa dần và… tất cả lại rơi vào im lặng vĩnh cửu.

Tarzan hắt hơi sung sướng chưa từng thấy. Hắn cần phải bật

công tắc ngay để tìm hiểu "loại bụi" gì kinh dị và sặc sụa đến như thế. Ánh sáng tuy đục nhưng cũng đủ nhìn. Chúa ơi, chất bột gì thế này, phái dưới của cái giá chứa những két rượu vang vương vãi một thứ bột toàn màu… trắng. Mắt Tarzan muốn lồi ra trước một khe hở chạy dài theo cái giá chất rượu. Gã Mario có lẽ đã say khướt nên quên cả việc đóng tấm nẹp gỗ vào, vả lại có lẽ gã tin tưởng tuyệt đối vào sự an toàn của tầng hầm.

Tarzan lôi từ trong khe hở ra một loại gói nhựa nilông đựng thứ bột trắng. Lúc nãy có thể vì vội vã gã chủ quán đã làm một gói bị rách toang và từ đó bột trắng tung tóe như một "loại bụi" suýt làm lộ tẩy Tarzan. Giống hệt một điệp viên 007 nhà nghề, Tarzan gí ngón tay xuống mớ bột có hạt li ti như bột giặt và… đưa lên lưỡi. Hắn nhăn mặt phun phè phè và cảm thấy lợm giọng:

- Ma túy!

Không còn nghi ngờ gì nữa, mọi chuyện đã trở nên thật đơn giản. Bằng một thí nghiệm giống như phim, Tarzan đã xác định chất bột trắng trong những gói nhựa chính là… bạch phiến trăm phần trăm.

Tarzan dựng hết tóc gáy. Tội ác của gã Mario trong hầm bí mật này đáng sợ hơn là gã chỉ bắt cóc Volker. Có nghĩa là thằng Volker không phải mục tiêu của gã. "Số tiền cần thiết" không có gì khác hơn là một khẩu ngữ mật mã. Nội dung nó là "đủ số lượng ma túy cần thiết để giao".

Tarzan lau chùi hết đám bột trắng vương vãi trên giá và khép tấm nẹp dài thượt lại. Gã Mario suốt đời sẽ chẳng biết việc gì xảy ra cho đến lúc gã đã ngồi trong xà lim.

Tarzan nhét vào túi áo mưa hai gói bạch phiến. Hắn chỉ cần hai gói làm tang chứng để nói chuyện với cha Gaby. Bộ mặt nung núc thịt của "ông chủ lớn" hiện ra bên chiếc xe hơi Italia cùng gã cận vệ đội mũ dạ nham nhở đối với hắn như một ám ảnh.

Tarzan lẩm bẩm:

- Tụi mày sẽ tù rục xương!

Hắn trèo lên những bậc thang, đẩy khung sắt ra và vọt nhanh như chớp. Tiếng "ken két" của khung cửa khá ầm ĩ làm một bóng người đang lúi húi ở gian bếp giật mình quay lại.

- Chết… mẹ, Frasketti!

Tarzan đã đậy xong cái hang. Hắn như một luồng điện xẹt đến mái hiên trước khi cánh cửa hậu nhà bếp bật mở.

- Karl!

- Tao đây, Tarzan!

- Chạy, thằng chủ quán…

Hai đứa mở ngay cuộc đua tốc độ một trăm mét. Chúng tới chỗ để xe đạp có lẽ trong vòng… kỷ lục Ô-lem-pich. Làm gì có ma nào tên là Frasketti rượt theo. Máy Tính Điện Tử thở hổn hển:

- Thằng Volker… có dưới hầm không?

Không. Nhưng mà có…

- Sao?

- Ma túy, thưa quân sư. Trong túi áo tao có hai gói… bột trắng.

- Chúa ơi, vậy hả…

Đến ngay nhà Gaby. Chúng ta phải gặp thanh tra Glockner cấp kỳ. Tao cũng không ngờ "một công mà được đến hai việc", mày đồng ý không Karl?

- Tại sao không, Tarzan, tao ủng hộ mày hoàn toàn.

Đường đến nhà Gaby lúc này gần xịch. Hai quái kết luận rằng: đây là một việc thiện có lợi cho toàn… thế giới.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang
Phóng tác: Bùi Chí Vinh
NĂm
SUZANNE

Tarzan chưa bao giờ dám mơ mộng một chiến công hiển hách đến thế. Hắn trở thành nhân vật chính phá vỡ đường dây buôn bán ma túy có tầm cỡ vượt ra ngoài biên giới quốc gia và được thưởng một món tiền khá lớn. Dĩ nhiên tên tuổi hắn được giấu nhẹm. Hắn gửi một nửa số tiền cho má. Phần còn lại đưa vô quỹ TKKG do Tròn Vo quản lý. Thằng mập Tròn Vo nói một cách hài hước:

Những lời cầu nguyện của tao cho chuyến "vượt ngục" của mày ngon lành quá ta! Đêm nay chắc đại ca lại tái diễn trò đu dây kiếm tiền thưởng nữa chứ Tarzan? Nói trước để… tao còn đọc kinh sẵn.

- Đừng xúc phạm Thượng đế dù chỉ là vô tình hiểu không Tròn Vo. Tung tích thằng Volker giờ này còn mịt mù, tao không thể cùng ngáy như sấm với mày trên giường đêm nay. Chuẩn bị dây cho tao xong chưa? Hãy nhớ rằng TKKG sinh ra để làm những hiệp sĩ của công lý. Có điều do chúng ta còn quá nghèo, mày hiểu hoàn cảnh khốn cùng của má tao rồi, đáng lẽ tao sẽ không cầm số tiền thưởng đó dù thanh tra hình sự Glockner và những người chỉ huy sở cảnh sát có năn nỉ, nếu như…

Khuôn mặt Tròn Vo đầy vẻ hối hận:

- Tao xin lỗi đã làm mày hiểu lầm. Thực ra tao rất tự hào về mày, Tarzan à. Tất cả bọn gian ác đều bị bắt. Trong khi mày vẫn vô danh không báo chí nào biết đến. Hãy tha thứ cho sự lỡ lời của tao.

Mắt Tròn Vo muốn rưng rưng. Tarzan cố ghìm cơn xúc động khi nghe nó thổn thức:

- Mọi thứ tao đã sửa soạn cho mày rồi. Sợi dây nilông cực kỳ chắc chắn. Ráng… lên đường trinh sát thành công. Tao thề sẽ không sờ đến kẹo sôcôla cho tâm hồn trong sạch.

Tarzan suýt rơi nước mắt vì… buồn cười. Nhưng phía trước mặt đang là tiếng kêu cứu vô vọng của Volker. Hắn dứt khoát tiến ra hành lang. Tự nhiên hắn cảm thấy thương thằng Kloesen đứt ruột. Phải chi nó đừng có cái bụng bự.

*

Coi như kẻ khả nghi đầu tiên trong danh sách bị xóa sổ. Kẻ đáng nghi ngờ thứ hai trong hồ sơ của Tarzan hiện ra. Chính thị lão thầy bói Raimondo chứ còn ma nào khác.

Hắn đạp xe về khu vực biệt thự khổng lồ trong thành phố, nơi ngôi nhà lộng lẫy nhất thuộc về gia đình nhà Volker. Khu vực này không có cửa hàng cửa hiệu phức tạp, chỉ có những nghệ nhân và người làm vườn ra sức trổ tài cho các ông chủ hài lòng. Đáng tiếc là những bồn hoa vào mùa thu đang rụng lá.

Ngay từ xa hắn đã khám phá rằng đêm nay biệt thự của ông bà Krause có biến cố. Mọi ngọn đèn trong nhà đều sáng, kể cả hai ngọn đèn vườn ở hai bên đường dẫn ra nhà xe. Trên vỉa hè, một chiếc Limousine đang đậu. Cửa trong nhà cũng vừa mở toang. Tarzan đã đến gần đủ để nhìn rõ đại sảnh, nơi hắn thường ngồi chơi với Volker. Bà Krause đứng thẫn thờ, có lẽ giờ này bà cũng bất cần đến tiền kiếp của mình là nữ công tước Phôn Brabant lừng danh cách đây… năm trăm năm trước.

A, bà đang từ giã khách. Khách gồm một người đàn ông và một người đàn bà có nhân dạng của những vị phù thủy trong cổ tích. Họ đủng đỉnh rời khỏi tòa nhà như vừa dự một lễ cầu hồn.

- Raimondo!

Tarzan đoán ngay lập tức. Hắn đảo xe đạp sang bên kia đường và dừng lại theo dõi trong bóng tối. Hắn tin rằng người đàn ông phải là lão Raimondo. Chỉ có lão mới làm bà Krause nhọc sức đưa đón nhưng một đấng cứu thế. Vậy thì người đàn bà bên cạnh lão là ai? Tại soa mụ ta lại cầm cánh tay lão mà dắt đi như dắt một đứa trẻ?

Khi lão thầy bói sắp bước vào chiếc xe hơi hiệu Limousine, cửa ngôi biệt thự mới yên tâm khép lại.

Ngược lại với sự hình dung của Tarzan, lão Raimondo không hề giống một gã phù thủy với cặp mắt thôi miên tà thuật và nước da trắng bệch xác chết. Lão dữ tợn như một tên… hải tặc.

Coi, tướng lão cao lớn và hùng vĩ như một thân cây không có lá. Còn phải hỏi, đầu lão cạo trọc lóc. Trên cái đầu trọc có cục thịt dư giống cái lưỡi liềm. Hai hàng lông mày lão rậm rịt như muốn đồng qui lại. Và đôi mắt, Chúa ơi, Tarzan không thể ngờ, dưới ánh sáng ngọn đèn vườn, hai tròng con ngươi của lão như hai hố nước đóng băng: rất sáng, một màu bạch lạp. Đâu đã hết, lão có bộ ria mép Mông Cổ giống một vệt đen hình chữ U lộn ngược bao quanh mồm. Còn nữa, dưới dái tai phải của lão là một chiếc vòng kim khí lấp lánh.

Raimondo mặc chiếc áo đen lụng thụng bỏ ngoài chiếc quần cũng màu đen bó sát. Lão như là đại diện của… đêm tối. Giờ thì người đàn bà có mái tóc vàng cắt ngắn như một thiếu nữ thời trang đã dìu lão lên xe. Mụ cầm tay lái và nhiệm vụ của Tarzan lúc này là ghi nhận ngay bảng số xe.

Chiếc Limousine chuyển bánh. Đúng lúc đó, cửa biệt thự lại mở. Cô gái Paris bước ra trong dáng vẻ thể thao áo pull quần Jeans đầy sức sống. Cô không có vẻ gì giống một kẻ giúp việc nhà Volker cả. Cô như một người mẫu thể thao với điếu thuốc phà khói trên môi.

- Ê, Suzanne!

Cô gái Paris lập tức ngẩng đầu lên và nhìn về phía bóng tối bên kia đường. Khi phát hiện Tarzan đang dắt xe cổng vườn mắt cô sáng lên. Suzanne lại gần hắn, khoanh tay trước ngực, miệng vẫn ngậm thuốc lá.

- Can đảm đấy Tarzan, giờ này những “đứa bé” mười sáu tuổi đều lên giường ngủ cả rồi.

Tarzan làm sao chịu lép vế. Hắn “phản pháo” liền:

- Mới mười bảy tuổi mà đã lén hút thuốc như thế quả là một cô gái đáng đánh đòn. Này Suzanne…

Suzanne nặng không quá 50 kí lô và cao chừng 1 mét 60, thua Tarzan tới một… cái đầu. Cha Suzanne là một luật sư có tiếng tăm ở Paris, mẹ cô là một chủ vườn nho ở Champagne nơi trồng những loại nho hảo hạng chưng cất rượu. Suzanne sang đây để học hỏi thêm tiếng Đức. Chỉ hơi tiếc là cô giúp việc bất đắc dĩ ở nhà Volker này lại thích rượt đuổi những mốt mới nhất, bằng không, cứ hồn nhiên để mái tóc đen rủ xuống vai và bớt chớp mắt liên tục làm dáng thì… Suzanne cũng đã đủ quyến rũ người đối diện.

Suzanne búng mạnh tàn thuốc xuống đất đầy điệu nghệ:

- Buồn quá hả Tarzan?

- Ờ, ờ… thằng Volker…

- Mình cũng buồn theo nỗi buồn của căn nhà này. Có lẽ bà Krause sẽ phải dùng đến thuốc ngủ.

- Cái gì? Thuốc an thần à?

- Chứ gì nữa. Bà chủ gục hoàn toàn.

- Nhưng… trước khi "gục", bà ấy vẫn tiếp khách. Đúng không Suzanne? Tôi thấy hai bóng người mới lên chiếc xe Limousine.

- Raimondo đó!

- Còn… người đàn bà tóc vàng cắt ngắn như con trai?

- Ờ, ờ… Amanda. Mụ là "bà đồng" của lão.

- Bà đồng. Kẻ trung gian giữa người sống và người chết?

- Đúng vậy. Ngoài ra Amanda còn là "con mắt" của lão Raimondo.

- Sao?

- Chậm chạp quá "cậu bé" ơi. Không thấy bà ta ngồi ở tay lái chiếc Limousine ư? Lão Raimondo là một ông thầy bói mù. Thiếu Amanda làm sao lão "nhìn" các thần linh như… chúng ta được.

- Thảo nào…

- Này Tarzan, mình… thích mái tóc của bạn đấy. Nó hung hung và xoăn tít trông thật nghệ sĩ, chẳng bù với cái đầu trọc lóc của lão Raimondo. Cứ lại gần lão là thấy… ớn xương sống. Tôi nói tiếng Đức thế nào hở Tarzan, đủ giao thiệp với bạn chứ? Ôi, một lão mù mà bày đặt tiên tri…

- Suzanne này, tôi muốn biết về mụ Amanda?

- Kẻ thôi miên người khác và bị người khác thôi miên. Vậy đó. Mụ ta là "bà đồng thiếp" mà. Mụ chính là "ân nhân" của nữ công tước Phôn Brabant đấy. Bà chủ Krause của tôi vẫn một mực cho rằng nhị vị thầy bói này sẽ biết được "cậu bé" Volker đang ở đâu?

- Bằng tà thuật?

- Phải đó! Tối mai là "buổi lên đồng quyết định" về số phận của Volker. Hiện giờ thì các thế lực độc ác đã phủ một màn sương lên "cặp mắt bên trong" của Raimondo. Lão vừa nói với bà Krause như thế.

Tối mai à? Bạn thật… tuyệt vời.

- Tuyệt vời? Tôi… cũng có ích lợi cho bạn phải không "cậu bé"? Coi vậy mà tốn tiền đấy. Chỉ cần một câu hứa hẹn vào tối mai của lão Raimondo là bà Krause đã tốn cả nghìn mark. Bà ta mới dúi vào túi áo lão.

- Này Suzanne, tôi không ưa bạn gọi tôi là "cậu bé" đâu nhé.

Nhưng tôi sẽ cho phép bạn gọi tôi như vậy từ giờ đến tối mai nếu bạn tạo điều kiện cho tôi có mặt tại "buổi lên đồng quyết định".

- Được chứ sao. Tôi cũng có mặt kia mà. Tôi sẽ nói với bà Krause rằng "cậu bé" là bạn của Volker, rằng "cậu bé" còn là một tín đồ của thông linh học. - Cảm ơn Suzanne. Chúc bạn… ngủ ngon.

Tarzan chờ cho đến lúc cô gái Paris khuất sau cánh cửa biệt thự mới dám… ngáp một cái thật dài. Hắn đã quá mệt mỏi và buồn ngủ.

*

Sáng hôm sau, Tứ quái TKKG mở ngay phiên họp bất thường vào giữa giờ giải lao. Gốc cây là điểm tụ tập của chúng.

Quân sư Karl lên tiếng trước:

- Thuyết… thông linh là thuyết minh chứng có mối liên hệ giữa linh hồn những người đã chết và những người đang sống. Thuyết… huyền bí là thuyết nói đến sức mạnh kỳ lạ của những người sống có… khả năng đặc biệt. Bà đồng Amanda thuộc lãnh vực này nếu bà ta có tà thuật thực sự.

Như mọi lần, Tròn Vo Kloesen luôn luôn là kẻ thắc mắc đầu tiên:

- Mày nói rõ hơn một chút đi Máy Tính Điện Tử?

Ừ, từ từ mà Tròn Vo. Rõ ràng là khoa học hiện nay vẫn chưa giải thích nổi một số hiện tượng ma quái của thiên nhiên dù loài người đã cố gắng rất nhiều trong chuyện bài trừ dị đoan mê tín. Điều tao muốn trình bày ở đây là vấn đề… khoa học huyền bí. Nó giống như pháp thuật. Này nhé, hãy xem thái độ một người đồng thiếp trong một buổi lên đồng: Từ một con người hít thở bình thường bà đồng bỗng lân vào trạng thái mê muội. Rồi đột nhiên bà ta nói bằng mọt giọng hoàn toàn của người khác từ thế giới bên kia. Linh hồn người chết nào nhập vào bà ta sẽ kể ra những chuyện mà chúng ta không thể ngờ tới…

Kloesen nổi hết da gà:

- Mày làm tao dựng tóc gáy…

- Phải dựng… chứ gì nữa. Người ta gọi sự… uyên bác của bà đồng là "Trường sinh học".

Công Chúa chỉ… so vai:

- Chính vì còn có người tin vào ma quỷ mà những kẻ như mụ Amanda còn tiếp tục lừa bịp được.

Tarzan thấy thằng Máy Tính Điện Tử cau mặt. Hắn cảm thấy cần phải giảng hòa:

- Gaby có quyền không tin mụ Amanda nhưng phải tin ở kiến thức của… quân sư chứ. Những lời nó nói đều là những điều mà khoa

học hiện nay chưa giải thích được. Nếu đùng một cái bà đồng Amanda xưng mình là Gaby Glockner, nữ vận động viên bơi ngửa nổi tiếng thành phố, rồi lại nói năng dịu dàng y hệt bạn vậy, rồi lại kể vanh vách những thực phẩm đang bày bán ở cửa hàng thực phẩm "Công Chúa" thì…

Cả đám phá lên cười vui vẻ. Nhưng riêng Gaby sau tiếng cười là một lời than "xanh rờn":

- Chao, mình cũng muốn có mặt tại buổi lên đồng tối nay quá đi!

Karl Máy Tính liếc qua Tarzan nháy mắt. Coi, đại ca của lớp 10A đành chịu im lặng trước ước muốn oái oăm của cô bạn.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang
Phóng tác: Bùi Chí Vinh

SÁU
HUNG THẦN BOSSELT

Tiết học sắp tới của lớp 10A cực kỳ khó chịu. Môn Giáo Dục Công Dân là một môn tối cần thiết nhưng với cách hướng dẫn của cô giáo Klamm, môn học trên hoàn toàn mang tích cách phục thù. Còn phải hỏi, cô Klamm khi sinh ra đời vốn đã có "nhan sắc của một người đàn ông không đẹp trai" nên khi bước vào sự nghiệp "gõ đầu trẻ", đối tượng mà cô để ý "chăm sóc" hơn ai hết là… các nữ sinh xinh xắn. Mà trong các nữ sinh của lớp 10A thì không có "người đẹp" nào sánh nổi "hoa khôi" Gaby.

Bao nhiêu lần cô chất vấn Gaby, khó mà nhớ hết. Chỉ biết rằng mỗi lúc Claudia Klamm bước vào lớp, ba quái đều hồi hộp nhìn Gaby với cùng một ý nghĩ "Chuyện gì nữa đây?". Gaby càng thông minh thì càng là cái gai nhọn trong con mắt ghen tức của cô giáo Klamm trên bục giảng. Những câu hỏi hắc búa nhất ngoài bài học đều được nhà nữ sư phạm ngoài ba mươi tuổi còn cô đơn trút Gaby. Và… Gaby vẫn khểnh răng trả lời xuất sắc khiến cô giáo Klamm tê tái.

Tiết Công Dân hôm nay không ngờ lại là một ngoại lệ. Gần một tiếng đồng hồ trôi qua khá êm ả có lẽ nhờ chiếc áo sơ mi mới của cô Klamm. Thông thường thì Claudia Klamm ăn mặc như một con rối với nhân dạng giống "đàn ông" qua gò má nhô lên xương xẩu.

Tứ quái chưa kịp hưởng trọn vẹn niềm vui thì… có chuyện. Heinz Bosselt biệt danh "hung thần", kẻ mà cả lớp 10A đều không ưa đã

bày tỏ sự ái mộ của nó với Công Chúa bằng một… mũi kim khâu. Coi, không biết thằng cô hồn trên đã thủ sẵn cái kim khâu trong túi từ lúc nào, chỉ biết rằng Bosselt thản nhiên cúi xuống ghế sử dụng vật nhọn kia đâm thủng quần Jeans của Gaby ngập ít nhất là nửa centimét.

Trong lớp này ai lại không biết thằng Heinz Bosselt thời gian gần đây thường chọc ghẹo Gaby, nhưng cách tán tỉnh con gái kiểu trên thì quả tình lố bịch. Nó đã lợi dụng vị trí chiếc bàn phía sau Công Chúa để giở trò đểu cáng, nó nghĩ rằng không đời nào "người đẹp" dám tri hô vì một lẽ giản dị: Kẻ thù của Gaby là cô Klamm đang chờ đợi với đầy đủ nanh vuốt.

Như bị nhện độc cắn, Gaby kêu thét lên:

- Á, đau…

Và… tiết Công Dân đã mất tiêu ngoại lệ. Nhà nữ sư phạm Claudia Klamm đùng đùng nổi giận như đã từng lồng lộn ngay từ lúc sinh ra.

- Glockner, chuyện gì đó?

- Thưa cô, em…

- Tôi không muốn nghe cái giọng ỏn ẻn của em nữa! Em đã dám rống lên trong giờ học… Đồ phá rối trật tự…

Đôi môi xinh xắn của Gaby run rẩy:

- Thưa cô, rõ ràng em bị một vật nhọn đâm từ phía sau…

- Thôi đừng vô liêm sỉ, từ lâu tôi đã quá rành sự xảo quyệt của em. Em lợi dụng mọi cơ hội để phá rối giờ học của tôi. Lần này tôi cảnh cáo em và chắc chắn tôi sẽ đưa sự việc này lên Ban giám hiệu. Em đúng là một ả phù thủy có khuôn mặt thiên thần.

Chưa bao giờ Gaby tức nghẹn ngào như hôm nay. Cô bé không cần quay đầu lại nhìn xuống bàn dưới, nơi cô biết chắc thằng hung thần Bosselt đang khoanh tay ngoan ngoãn trên bàn với bộ dạng tỉnh bơ và thằng Werner Kaufmann ngồi kế bên nó thì đầy… nhu nhược. Nước mắt cô ướt đẫm hàng mi tuyệt vọng.

Cả lớp xì xầm. Ai mà không yêu mến Gaby. Đã đến lúc Tarzan bày tỏ phản ứng. Chỗ Công Chúa ngồi gần cuối lớp và sau dãy bàn đó chỉ còn mỗi bàn của Werner Kaufmann và Heinz Bosselt. Hắn "chiếu tướng" dữ dội vào Warner khiến thằng nhãi ranh nhát như thỏ này phải liếc qua hung thần Bosselt trách móc. Chỉ cần một chi tiết đó là Tarzan hiểu hết. Thủ phạm chính là thằng Bosselt mặt lưỡi cày. Vậy mà hung thần không tỏ vẻ ngán chút nào. Nó nhe răng cười thách thức khoe bộ mặt lổ đổ tàn nhang và trứng cá. Bảng thành tích của nó chứng tỏ nó đâu phải là đứa dễ bị ăn hiếp: mười bảy tuổi còn học đúp lớp 10, chưa kể chuyện dám hút thuốc lá lén lút trong giờ học và

là ẩm khách thường xuyên của quán bia đêm. Nó sớm có dáng dấp "anh chị" ngay cả những lúc đốt tiền vào các máy chơi tự động mà người lớn thường gọi là "tên cướp một tay"
. Nhà nữ sư phạm bất đắc dĩ Claudia Klamm đã phát hiện lối "chiếu tướng" của Tarzan:

Peter Carsten, tôi muốn em quay mặt lên bảng!

- Thưa cô, em sẽ không quay lên nếu cô không đồng ý một điều này. Đó là sự bất công mà bạn Gaby Glockner phải gánh chịu. Em sẽ chứng minh rằng Gaby bị một kẻ xấu đâm vào chân thực sự, nếu em không làm được chuyện này thì em sẽ chịu kỷ luật. Miễn là cô khoan lên Ban giám hiệu báo cáo…

Cô giáo Klamm lặng người. Phải, cậu học sinh cao lớn mà cô có ý nể nang đã nói như đinh đóng cột như vậy. Claudia Klamm chỉ biết nhìn hắn đầy hậm hực. Bởi cô ta thừa hiểu vai trò thủ lãnh của Tarzan trong lớp này…

*

Không một học sinh nào thèm nhìn mặt cô Klamm trong giờ giải lao. Chỉ có Tứ quái quan sát cô như quan sát một người chọn lầm nghề dạy học. Lớp học vắng hoe. Đôi mắt Công Chúa hướng về Tarzan, Máy Tính Điện Tử, Tròn Vo long lanh ngấn nước. Tarzan níu tay thằng Werner Kaufmann vừa đi ngang qua:

- Ê, Werner, tao có chuyện cần bàn.

Werner Kaufmann đứng lại. Hung thần Bosselt cũng ép sát bên nó. Thì hung thần luôn luôn là chúa sơn lâm trước con thỏ đế Werner mà.

Tarzan đi… guốc vô tim đen Bosselt:

- Tao không định gặp mày.

Thằng anh chị mặt lưỡi cày cười ha hả:

Nhưng tao có quyền đứng đây. Mày muốn gì?

Tarzan vẫn điềm nhiên:

- Tao muốn mày nghe tao hỏi Werner. Này Werner, có phải mày đâm lén Gaby không? Hả?

Thằng Werner hết nhìn Tarzan lại quay sang Bosselt. Trời ạ, hoàn cảnh nó thật bi kịch giữa hai "ông sếp" trong lớp. Trả lời như thế nào đều tiến thoái lưỡng nan. Nó bặm môi:

- Tao xin thề trước Chúa không bao giờ làm chuyện tệ hại đó.

Vậy thì ai?

Bosselt cũng gầm gừ:

- Ai?

Tarzan cười khẩy:

- Không sợ hãi bất cứ kẻ nào, nghe chưa Werner, kể cả thằng Bosselt mà mày coi như hung thần. Tao biết mày là thằng yếu đuối nhưng trung thực. Mày có đành lòng để Gaby bị tội oan không? Nói đi Werner, tao đủ sức bảo vệ mày khi nào tao chưa bị đuổi khỏi trường này…

Lần đầu tiên trong đời, thằng Werner can đảm như một anh hùng. Nó hít một hơi thật dài:

Thằng Bosselt là thủ phạm. Nó đâm Gaby bằng mũi kim khâu. Tao thấy hết. Nó đe dọa nếu tao nói…

Bosselt ra tay liền. Nó hạ thủ chớp nhoáng và tàn bạo. Cú đấm bay vào mặt Werner khiến thằng nhân chứng "can đảm" đổ máu mũi.

Sau đó thì đến phiên Bosselt. Hung thần không còn biết chuyện gì xảy ra với mình nữa. Một cơn bão bạt tai lốp bốp hất đầu nó sang phải rồi sang trái. Hai má nó đỏ rực như cà chua chín nẫu. Nước mắt nó trào ra đau đớn và căm hận. Hung thần lùi hai bước và gào lên:

- Mày dám "chơi" tao. Được…

Bosselt lao vào Tarzan như một thằng điên. Nhưng nó thất bại thê thảm. Nhanh tới mức không ai kịp thấy, Tarzan bẻ quặt tay đối thủ ra sau lưng chỉ bằng một thế Nhu đạo căn bản
. Hung thần Bosselt rên rỉ. Khớp xương vai của nó muốn nhảy ra ngoài. Nó từ từ quỵ xuống.

Cũng còn may cho hung thần, cô giáo Klamm đã rời khỏi bàn giáo viên như một vị cứu tinh:

- Có chuyện gì vậy? Trời ơi, đánh nhau ư? Bỏ Bosselt ra ngay lập tức…

Tarzan nói rất nhẹ nhàng:

- Thưa cô, thằng Bosselt đã thú nhận tội lỗi. Chính nó đâm Gaby. Nào, khai đi… hung thần. Hay muốn tao nặng tay hơn?

Bosselt quỳ dưới sàn. Mặt nó sưng phồng như trái bong bóng bay bơm quá căng, tuy nhiên nó vẫn làm mặt lì nghiến răng ken két. Nó nhất định không hé miệng dù Tarzan đã buông cánh tay nó ra.

Werner Kaufmann lúc bấy giờ mới lên tiếng:

- Tarzan ơi! Cái kim khâu giấu sau vạt áo khoác của nó, phía bên trái kìa
. Cô Claudia Klamm sượng sùng nhìn Tarzan lôi chiếc kim khâu nhọn lẻu ra trước ánh sáng. - Gaby đã bị đâm bằng vật nhọn này đây, thưa cô Klamm. Rõ ràng thằng Bosselt quá tồi khi phủ nhận hành vi đốn mạt của mình. Suýt nữa Gaby đã bị cảnh cáo oan uổng,

cô…

Hắn đặt cây kim tang chứng vào lòng bàn tay xương xẩu của nhà nữ sư phạm. Coi, cô giáo Klamm chỉ xấu hổ khoảng một giây. Rồi hết. Đừng hòng cô ta giảng hòa với Gaby xinh đẹp.

- Ờ, ờ… được rồi. Thủ phạm là Bosselt. Nhưng… tôi thấy em quả thật buồn cười. Thời này hết hiệp sĩ rồi Peter Carsten…

Claudia Klamm nói xong quay gót. Tuy nhiên còn lâu Tarzan mới quay gót. Hắn cúi xuống Bosselt:

Nếu mày đụng đến một sợi tóc của Werner là… nhừ đòn với tao. Tao nói là giữ lời. Tin đi "hung thần". Bosselt không nhúc nhích. Tròn Vo Kloesen khều quân sư Karl một cách tươi rói và Tứ quái bước ra sân. Werner Kaufmann lặng lẽ bước theo sau, nó hả hê quá chứ còn gì nữa.

Gaby không nói cám ơn mà chỉ hướng về Tarzan cái nhìn… xanh biếc. Cô bé nhoẻn miệng cười. Tarzan thậm chí tỏ vẻ không nhận thấy gì, nhưng trong lòng như có cánh. Hắn cố tình ngó lơ đi chỗ khác, chỉ sợ tụi bạn cũng nhận ra vẻ biết ơn chan chứa trong đôi mắt Gaby.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang
Phóng tác: Bùi Chí Vinh

BẢY
THẾ LỰC CỦA BÓNG TỐI

Cuối cùng thì cũng đến giờ tan trường. Sắp đến hai giờ chiều, Tarzan đã nhanh chóng có mặt tại phòng điện thoại trong tòa nhà chính. Hắn quay số "phôn" gia đình Krause mặc kệ thằng Tròn Vo đứng ở ngoài nhấp nhổm như đứng trên đống lửa.

Đầu dây kia có người nhấc máy. Tiếng cô giúp việc Suzanne nghe như tiếng guitar thánh thót:

- Gia đình Krause đây.
- Chào Suzanne. "Cậu bé" Tarzan đang đợi tin tức.
- À, "người khỉ" đã thoát khỏi rừng rậm Phi Châu rồi ư…
- Sao? Vụ "lên đồng" tối nay ra sao? Thất bại à?
- Ngược lại là đằng khác, bà Krause nhiệt liệt chào đón "cậu bé". Tôi có kể với bà ta rằng Peter Carsten rất quan tâm đến thuyết… thông linh. Nhưng bạn phải đến sớm hơn dự kiến, đến từ bảy rưỡi thì

tốt. Ê, ông chủ Krause lần này cũng tham dự, dù ông ta trước giờ vẫn tẩy chay chuyện phù phép ma quỷ. Biết sao bây giờ, ông ấy bám vào mỗi cọng rơm…

- Cám ơn Suzanne!

Tarzan gác máy điện thoại và quàng tay lên vai Kloesen. Hắn thương thằng Tròn Vo vô cùng, cứ nhìn ánh mắt của thằng mập thì rõ, nó dám đánh đổi nửa kho dự trữ sôcôla chỉ để được tham gia buổi… lên đồng. Tarzan cố gắng đánh trống lảng:

- Mày thông cảm cho tao. Mục đích của chúng ta là tìm tung tích thằng Volker qua lão Raimondo.

Tròn Vo vẫn nuốt nước miếng háo hức:

- Tao thì chỉ muốn coi cách bà đồng Amanda liên lạc với người chết thử một lần. Nghe thằng Karl Máy Tính giảng suông thêm sốt ruột.

Tarzan trở nên nghiêm nghị:

- Đừng… tủi thân thám tử nữa Kloesen. Tao phải đơn thương độc mã tới đó cũng là bắt buộc thôi. Công việc mà. Giả sử lão Raimondo là hung thủ bắt cóc Volker thì sao, thì rõ rằng lão đã phạm tội đến hai lần. Đồng ý chớ, trong khi lão vẫn giao du với những người ruột thịt của nạn nhân và móc túi tiền họ bằng những buổi lên đồng, thì lão còn có lợi thế là nghe được hết kế hoạch mà cảnh sát đối phó với lão qua lời tâm sự của ông bà Krause. Thật hết biết.

- Coi, lão không chỉ phạm tội đến hai lần mà thu hoạch cũng đến… hai lần. Đại ca thử nghĩ xem, nếu gặp may mắn lão còn nhận được một số tiền chuộc khổng lồ nữa.

- Mày… xứng đáng là một thành viên có hạng của TKKG đó Tròn Vo. Cũng may là lão Raimondo và gã chủ quán Mario Frasketti không dính dáng gì với nhau. Nếu mafia và bọn phù thủy cùng hợp tác trong vụ bắt cóc Volker thì… khủng khiếp.

- Ừ nhỉ, khủng khiếp thật.

- Tao hy vọng thầy dạy sử Meinert trực đêm nay sẽ cho phép tao rời trường thăm… bạn bị ốm. Ông ấy là một thầy giáo tốt hơn cô Klamm nhiều, phải không Kloesen?

*

Đúng Meinert là một thầy giáo tốt thật. Ông hoàn toàn tin ở lý do Tarzan xin phép và chỉ yêu cầu hắn một điều: phải trở về trường nội trú lúc mười giờ đúng.

Mới bảy giờ mười lăm phút mà Tarzan đã bồn chồn. Hắn cảm thấy

trời sắp đổ mưa đến nơi. Y như rằng, những giọt mưa đầu tiên đã rơi lộp độp. Tarzan rời khỏi "Tổ đại bàng" sau khi dặn dò Tròn Vo phòng hờ sẵn "sợi dây leo" trên cửa sổ để đề phòng sự cố chậm trễ. Khi đến ngoài trời, hắn mới chới với vì gió. Chiếc áo mưa của hắn phồng lên như y phục phi hành gia, hai ống quần quật vào nhau như hai miếng giẻ con rối. Hắn lắc đầu ngao ngán và xuống hầm lấy xe đạp.

Nhưng thực tế dễ chịu hơn hắn tưởng, vì gió đã đổi chiều thổi từ phía sau lưng. Tarzan co hai chân gác lên thành xe phóng như một môtô không cần đạp, hắn chỉ dự trữ hai cánh tay nơi cần thắng. Đồng ruộng và bãi cỏ vùn vụt lùi lại. Thành phố bị bao phủ toàn hơi nước. Hắn đạp tới đích lúc bảy giờ hai mươi.

Bên lề đường trước biệt thự Krause đã có vài chiếc xe hơi đậu. Không thấy chiếc Limousine màu sẫm của Raimondo. Tarzan thong thả nhấn chuông. Suzanne ra mở cửa với nụ cười… Paris chánh hiệu:

- Vô nhanh đi Tarzan!

Cô gái Paris hôm nay khá kín đáo trong áo sơ mi màu vàng kem và quần nhung đen. Đôi khuyên vàng to tướng đu đưa nơi vành tai trắng nõn khiến Suzanne thêm trẻ trung. Cô giành chiếc áo mưa của Tarzan treo lên mắc và đưa hắn vào nhà.

Nào, bây giờ thì làm ơn sử dụng óc quan sát. Bà Krause đúng cạnh lò sưởi. Mắt bà có quầng thâm, mí mắt trái luôn luôn giật như có người ở xa đang nhắc, chưa lúc nào Tarzan thấy bà xanh xao đến như thế. Cung cách ngoại giao giả tạo và kiêu kỳ của bà biến mất, thay vào đó là những nếp nhăn trên vầng trán hẹp của người mẹ đang tuyệt vọng

. Kế bên bà là ông chồng chủ thầu xây dựng. Đó là một người đàn ông hộ pháp với đôi tay to bè quá khổ không có vẻ gì giống một tỉ phú. Ông hệt như một đốc công mới từ các công trường xây dựng trở về, vậy thôi. Bà Krause thân hành ra đón Tarzan:

- Chào cháu Peter Carsten. Cháu là bạn học của Volker…

Nói đến đây bà nghẹn lời. Bà đưa hắn đến chào ông Krause và một đôi vợ chồng già tên là Berger có nhân dạng khá cổ quái. Còn một cặp vợ chồng lạ lùng nữa có tên là Kleinschmidt thì bà ôn tồn giới thiệu:

- Peter Carsten có biết chuyện… mất tích của Volker.

Bà Kleinschmidt nắm lấy tay Tarzan với cái nhìn thăm dò đầy vẻ sợ sệt. Trời ơi, một người đàn bà tim đập mạnh như thế mà dám phiêu lưu với… người chết. Tarzan không thể hiểu nổi, hắn càng không hiểu khi nhìn qua người chồng: ông Kleinschmidt có khuôn

mặt được ráp bằng những góc nhọn, từ lông mày cho tới tóc tai. Thậm chí nếp nhăn quanh miệng cũng có hình tam giác.

Sau đó, bà Krause kéo Tarzan đến gần một người đàn ông tầm thước đang quay lưng lại phía hắn.

Giọng bà rành rẽ:

- Đây là Peter Carsten, thưa ông… Kramer!

Tarzan vừa định chìa tay ra đã… nín thở. Trời ạ, "ông Kramer" xa lạ nào đó không ai khác hơn là… cha của Gaby. Hắn còn chưa biết nói sao thì "ông Kramer" đã nở nụ cười:

- Thấy quen phải không Peter. Người giống người đó thôi cháu.

Trong chớp mắt Tarzan hiểu rằng thanh tra Glockner đang tiến hành… nghiệp vụ. Có nghĩa là ông cũng đã kể chuyện về sự giúp đỡ của băng Tứ quái trong công việc của ông. Hèn chi bà Krause ân cần với Tarzan đến thế.

Tuy nhiên không riêng gì Tarzan bị bất ngờ, cả thanh tra Glockner cũng sửng sốt không kém. Sau chiến công phá vỡ bọn mafia quán TRATTORIA, ông mới hiểu đám thiếu niên mà Tarzan là đại diện lợi hại đến chừng nào. Vậy thì tại sao "cậu bé" Peter lại có mặt ở đây. Hắn đã "ngửi" ra một cái gì khác lạ chăng? Và hắn tiến hành… đặc vụ? Tất nhiên là chưa có kết quả vì "hắn" chưa thông báo cho ông biết.

Glockner chỉ có thể nói lẫy:

- Có hy vọng ở thuyết… thông linh chứ Peter?

- Cực kỳ "hy vọng", thưa chú… Kramer. Danh sách hung thủ đang khép dần.

Câu "Danh sách hung thủ…" Tarzan cố ý nói thật nhỏ nhưng thanh tra Glockner vẫn lôi hắn ra chỗ bàn cao đã bày biện sẵn một số thức uống. Ông khui nắp một lon bia và thì thầm:

- Tôi rất tin tưởng ở con, Peter ạ. Nhưng hãy kiên nhẫn đừng để lộ chân tướng chúng ta ở đây. Nhớ kỹ điều đó.

- Lão Raimondo vẫn chưa đến sao chú?

Vừa lúc đó thì chuông reo. Đúng là quỷ tha ma bắt, vừa mới nhắc đã lộ mặt người. Suzanne và bà Krause chạy đôn đáo ra đón khiến không khí căn phòng căng thẳng theo. Raimondo và bà đồng của lão đã dừng ở tiền sảnh cởi bỏ áo khoác.

*

Lão thầy bói vận trang phục y hệt tối qua. Được Amanda dìu vào phòng, lão ngẩng cao đầu và cứng đơ, tựa như cái gáy lão bằng

thép. Vẫn là khuôn mặt đáng sợ Tarzan đã biết, nhưng đáng sợ nhất là cặp mắt. Cặp mắt không còn con ngươi, chỉ toàn một màu trắng đục thủy tinh thể.

Tarzan dồn sự chú ý vào người đàn bà. Amanda đẹp và lạnh lẽo như một nàng công chúa tuyết. Với mái tóc bạch kim, cái nhìn xanh rợn của loài mèo, nước da trắng như sáp, bà ta giống hệt một người mẫu biết di động. Amanda lơ đãng nhìn mọi người, ra vẻ như một nữ phù thủy thông thiên đạt địa, một ả bô-hê-miêng sống bằng hơi thở của thế giới bên kia.

Giọng bà chủ nhà Krause run run vì xúc động: - Giáo chủ Raimondo đã giữ lời hứa đến cùng chúng ta. Thầy và bà đồng Amanda lừng lẫy đã có mặt. Tối nay chúng ta không dùng thuyết thông linh để liên lạc với những người đã chết, mà…

Nước mắt giàn giụa quanh mắt bà. Bà khẽ nấc lên rồi tiếp tục:

- Mà… dùng thuyết "thần giao cách cảm" huyền bí để liên lạc với cháu Volker, con trai độc nhất của gia đình tôi. Bọn độc ác đã bắt cóc cháu. Chúng tôi rồi sẽ phải trả tiền chuộc theo yêu cầu của chúng. Nhưng trước hết chỉ có thầy Raimondo là biết cháu ở đâu. Tối nay…

Raimondo nói mà miệng vẫn không mấp máy:

- Có người lạ ở đây!

Bà Edith Krause giật nảy người:

- Dạ, thưa thầy, thầy quả thật có "con mắt bên trong". Hôm nay có mặt chồng tôi, ông ấy rất kính trọng thầy.

Ngoài ra còn có ông Kramer, người đang nghiên cứu thông linh học, và… Peter Carsten, bạn học của cháu Volker.

Tarzan không ngờ bà Krause đối phó nhanh đến thế. Có lẽ lần đầu tiên bà "nói dối"… giáo chủ. Kìa, coi mặt bà dường như tái hẳn đi.

Khỏi phải bàn đến ông bà Berger và ông bà Kleinschmidt. Hai cặp tín đồ này đang há hốc miệng ngắm… "con mắt bên trong" của giáo chủ. Họ khâm phục gần như định quỳ mọp xuống. Ôi trời đất ạ, ông thầy mù lòa "thấy" được "người lạ" hẳn hoi.

Chỉ riêng Tarzan và thanh tra Glockner là bình tĩnh. Họ cùng có một ý nghĩ khôi hài là có thể mụ Amanda đã véo tay lão thầy bói mù lúc không ai để ý.

*

Không gian lạnh ngắt. Cuộc hành lễ tại thư viện biệt thự Krause đã chuẩn bị đâu vào đấy. Tarzan hầu như chẳng nhận ra thư viện dù hắn đã đến đây với thằng Volker vài lần. Coi, trước các giá sách đều

kéo ruy-đô màu tối, những tấm rèm dày che kín cửa sổ. Mưa đang quất xối xả vào các khung kính nhưng nghe như ở xa lắc xa lơ, một thứ âm thanh mơ hồ. Các bức tường đều được cách âm.

Giữa phòng là một chiếc bàn gỗ u ám, ghế xếp chung quanh. Trên bàn là một ngọn đèn dầu cổ lỗ sĩ hắt ra quầng ánh sáng duy nhất. Trong bóng tối kinh dị, mọi người di chuyển như những bóng ma.

Bà Krause xếp Tarzan ngồi giữa thanh tra Glockner và… giáo chủ Raimondo. Hắn liếc thấy bà đồng Amanda tách ra khỏi mọi người. Mụ yên vị trên một chiếc ghế kê riêng trước một ô cửa sổ. Khi mụ đặt người xuống, một con cú ngoài vườn đột nhiên cất tiếng kêu ai oán làm mọi người rùng mình. Phải chăng tiếng kêu ai oán làm mọi người rùng mình. Phải chăng tiếng cú đêm nay là một điềm gở báo trước?

Raimondo giơ tay như giáo chủ ban phép lành. Lão từ từ quay cái đầu trọc lóc về phía Amanda. Mụ này đang nhắm mắt khít rịt, tay đặt trên đùi, đầu cúi, gối chụm, hai bàn chân dính liền nhau
. Raimondo nhếch mép hài lòng:

- Bây giờ thì mời các "tín đồ" nắm tay nhau. Chúng ta nối một vòng tròn ma thuật.

Cái giọng khàn khàn của lão như một mệnh lệnh của thầy mo trong một bộ lạc. Ai nấy đều đưa tay cho người bên cạnh. Thanh tra Glockner đặt bàn tay che chở và ấm áp lên tay Tarzan, trong khi hắn nổi da gà vì bàn tay của lão Raimondo. Nó lạnh và ươn ướt giống một con cá chết mới ướp đá cục.

Giọng Raimondo lại rè rè:

- Các ý nghĩ hãy hướng về Volker Krause. Các tín đồ hãy tập trung vào cậu bé. Bằng "nhân điện" trong đầu mình.

Amanda đã rơi vào trạng thái xuất thần. Khuôn mặt mụ bất động, nhưng thân trên thì lắc lư một cách vô thức, cặp môi mụ run run. Hình như mụ chờ Raimondo chất vấn.

Và Raimondo nói rền rĩ:

- Volker. Cháu có nghe chúng tôi gọi không? Hãy bắt liên lạc với chúng tôi, chúng tôi là bạn bè của cháu. Hãy lên tiếng hỡi Volker!

Amanda đột ngột ngẩng đầu dậy. Hai mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng âm thanh phát ra làm mọi người sững sờ. Đúng là giọng nói đặc biệt của Volker không còn nghi ngờ gì nữa:

- Mẹ, mẹ ơi. Con… con không thể… chịu đựng. Mẹ ơi… cứu… con, cứu con… với!

Sau đó là tiếng rít của cái lưỡi mụ nghe như ngôn ngữ của loài dơi rồi im bặt. Đầu Amanda lại gục xuống ngực như cũ. Sau đó là tiếng nức nở của bà chủ nhà Krause. Sau đó là… Raimondo thì thào:

- Màn sương mù dày đặc. Nó vẫn còn đó mang theo thế lực của bóng tối. Tuy nhiên tôi đã linh cảm được phương hướng, con đường sinh lộ dẫn về hướng tây. Ô kìa, sương mù đang loãng dần. Volker. Đúng thế, Volker đây rồi. Cậu bé vẫn còn sống, nhưng… cậu đang tê liệt vì sợ hãi. Nhân điện trong người cậu đã bị tắt lịm, vậy là thông điệp của Volker không phát được đến chúng ta. Có điều Volker vẫn… sống.

Raimondo vừa nói vừa bấu chặt bàn tay Tarzan khiến hắn phải áp dụng phương pháp thả lỏng theo luật nhu chế cương trong võ thuật. Trán lão thầy bói đầm đìa mồ hôi, đôi mắt trong suốt vẫn trừng trừng.

- Tôi không thấy gì nữa. Màn sương mù đã… trở lại.

Vậy là coi như tàn cuộc… lên đồng. Thanh tra Glockner ho húng hắng. Tarzan lén chùi bàn tay vừa bị Raimondo nắm vào ống quần. Hắn có cảm giác mới rút tay khỏi đống sình.

"Các thế lực của bóng tối vẫn mạnh hơn chúng ta". Lão Raimondo kết luận. Mọi người cùng thở phào. Ông Berger loay hoay hỉ mũi. Bà Krause lau nước mắt sụt sùi. Bà nói rất khẽ:

- Tôi xin cảm ơn thầy. Và bà nữa, thưa bà Amanda.

Hai vị "phù thủy" gật đầu rất kiểu cách. Khi trở lại phòng khách, Tarzan nghe mọi người trò chuyện loáng thoáng:

- Đội ơn… Chúa, ít ra thì thằng cháu Volker vẫn còn sống.

Tarzan không hiểu tại sao người ta có thể dốt nát cỡ đó. Bàn tay thanh tra Glockner đã đặt lên vai hắn:

- Về chứ Peter!

Tarzan gật đầu. Lúc đi ngang qua lò sưởi, hắn thấy lão Raimondo và mụ Amanda đang nâng ly rượu lên môi. Phải chăng cặp phù thủy kia sắp ăn mừng một món tiền lớn? Ra đến cửa hắn lại đụng đầu cô gái Paris. Suzanne nháy mắt với hắn cực kỳ ranh mãnh. Điều đó càng củng cố trong hắn một ý nghĩ xuyên suốt: Nào, chứng kiến xong trò lừa đảo những "tín đồ" nhẹ dạ thì… phải có biện pháp gì chứ?

*

Khi thanh tra Glockner và Tarzan rời khỏi biệt thự Krause thì trời đổ mưa tầm tã. Tarzan không còn cách nào khác là quăng xe đạp vào cốp chiếc Kombi rộng rãi của viên thanh tra.

Glockner cầm lái. Ánh đèn lướt ngoài cửa xe. Gió đang giành giật sự sống của các hàng cây trong những khu vườn.

- Nào, Tarzan, chú muốn biết cảm tưởng của con về buổi… lên đồng?

- Lão Raimondo và mụ Amanda diễn xuất cực giỏi!

- Một trò bịp bợm, đúng chớ?

- Hơn cả bịp bợm, thưa chú Glockner. Bịp bợm chỉ đánh lừa người ta một lần, còn lừa đảo đánh lừa người ta tới một ngàn lần. Cháu khẳng định đây là trò lừa đảo. Câu chuyện "bức màn sương và các thế lực bóng tối" là sản phẩm của tưởng tượng. Lão Raimondo moi tiền bà Krause đều đều chỉ vì bà ta mê tín và đã trở thành một "đồ đệ" của lão. Lão làm đủ mọi trò buông rèm đêm, đốt đèn dầu để bà Krause mỗi ngày mỗi bị ám ảnh bởi màu sắc u ám của cái chết đến nỗi trở thành tín đồ của lão lúc nào không hay. Thử hỏi đêm nào vị giáo chủ cũng rỉ tai bà Krause rằng bà ta là nữ công tước Editha Eleonora thì bà ta không mềm lòng sao được.

- Phải, tất cả những trò đó chỉ là lừa đảo thôi, kể cả nghệ thuật "nhái" giọng tài tình của Amanda.

- Có đúng ông thầy bói tên là Biersack không thưa chú?

- Đúng, Peter ạ. Ông ta và bà Klara Bichler, tức Amanda huyền bí, trước kia cùng sinh sống ở Viên nhưng cả hai đều không phải dân Áo. Ở đó họ chưa hề phạm pháp khiến cảnh sát phải sờ tới gáy. Hiện nay họ đang cư trú tại một nông trại đổ nát tới phân nửa ở Stockhausen.

- Nghĩa là trong thành phố của chúng ta?

- Ừ, ở ngoại ô thì đúng hơn. Stockhausen chưa được sát nhập vào thành phố, nhưng từ đó vào trung tâm chỉ tốn nửa giờ.

Tarzan đã biết Stockhausen. Đó là một cái làng. Mùa hè, lũ bò cái dạo bước trên đường phố và trên mỗi đống phân thải ra có ngay một chú gà trống gáy te te. Trong những năm sau này, làng Stockhausen dần dần đô thị hóa.

Tarzan đã đôi lần cùng bạn bè đạp xe đến đó để tìm không khí vùng quê trong lành.

Hắn thận trọng hỏi thanh tra Glockner một câu cuối cùng, tất nhiên là tối quan trọng:

Chú có nghĩ rằng cặp phù thủy Raimondo và Amanda là hung thủ bắt cóc Volker không?

Thanh tra hình sự Glockner nhìn Tarzan do dự:

- Chú chưa thể nói gì lúc này. Cảm giác và phỏng đoán không ích gì. Chú không ưa hai người đó và những trò phù thủy của họ, đó là một chuyện. Nhưng họ có phạm tội hình sự không thì lại là chuyện khác. Tuy nhiên, vẫn phải theo dõi họ. Biết đâu đó…

Vừa lúc chiếc Kombi dừng trước cổng trường. Thanh tra Glockner

giúp Tarzan lấy xe đạp rồi vẫy tay:
- Chúc con ngủ ngon, Tarzan!

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang
Phóng tác: Bùi Chí Vinh

TÁM
Làng quê huyền bí

Tarzan về đến "Tổ đại bàng". Tròn Vo vẫn đang kiên nhẫn bó gối chờ đợi hắn với thú giải trí duy nhất là nhai kẹo sôcôla. Hắn cảm thấy như mình có lỗi với Tròn Vo trong chuyến trinh sát không có nó tham gia này. Để vuốt ve nỗi cô đơn của thằng mập, Tarzan hào hứng kể kết các chi tiết trong buổi lên đồng ma quái tại nhà Krause cùng các suy đoán của hắn về lão Raimondo cho bạn nghe.

Khi thay đồ, Tarzan cẩn thận dốc túi. Ngoài chìa khóa xe, bóp, khăn tay, một con dao bấm, còn một vật rớt xuống…

Thằng Tròn Vo thấy ngay lập tức:

- Ê, cái gì rớt ra kìa Tarzan?

Tarzan cúi xuống. Chúa ơi, đó là một mảnh giấy gấp nhỏ có chữ in và những hàng chữ viết tay xiên xẹo. Một tờ biên lai đích thị!

Hắn tự đấm vào đầu mình:

- Trời đất, biên lại lấy hình của thằng Volker. Tại sao tao có thể lú lẫn đến thế kia chớ!

Tròn Vo Kloesen xáp lại. Nó sực nhớ rằng thằng Volker có chụp hình cả nó đứng cùng đám đông trong buổi liên hoan lớp. Nó reo lên:

- Tờ hóa đơn lấy hình phải không? Đưa cho tao. Trí nhớ của tao không đến nỗi tồi như mày. Mai tao sẽ lấy hình về. Tao thèm thấy hình tao càng sớm càng tốt.

- Được thôi. Tao với mày sẽ cùng đi lấy. Những tấm ảnh trong cửa hiệu còn đó chứ mất đâu mà sợ. Chỉ có điều tao ân hận là đã thất hứa với thằng Volker trong khi nó thì mất tích…

Tròn Vo thở dài:

- Đừng lãng trí lần nữa nghe đại ca. Tao sợ mày mải phiêu lưu đến làng Stockhausen rồi lại… quên thì khốn.

- Stockhausen. Phải rồi, mày lanh trí đó Tròn Vo. Làm sao mà tao lại không nghĩ ra nhỉ. Tụi mình phải đến đó. Trong cái nông trại tồi tàn của lão Raimondo phù thủy đầy những tầng hầm. Mày có thể gào

đến rách phổi mà bên ngoài cũng chẳng ai nghe thấy. Thằng Volker bị hắn giấu trong đó…

Tròn Vo chồm hết thân hình phốp pháp lên:

- Vậy thì bao giờ đi hả đại ca? Chẳng lẽ lần này tao cũng…

- Lần này mày không ở nhà đâu Kloesen. Chuẩn bị tư tưởng đi, mày sẽ là một thám tử rất quan trọng của Tứ quái.

- Trời ơi, cả đám cùng lên đường?

- Chứ sao. Nhưng tao hơi ngại cho Công Chúa. Gaby là con gái trong khi làng Stockhausen lại xa lạ và nguy hiểm…

Tròn Vo tỉnh queo:

- Chuyện đó thì tùy mày thu xếp với Gaby. Nhưng theo dự đoán của tao, không có Gaby là không ổn đâu. Cô ấy đâu có ngán mày như… tao ngán.

- Đừng nhảm nhí nữa Willi. Ngủ đi. Thứ bảy còn phải đối phó với mụ Amanda. Lão Raimondo bị mù không đáng sợ. Chỉ ớn Amanda…

Kloesen chưa chịu ngưng:

- Bộ mày quên "con mắt bên trong" của lão à. Bằng tà thuật Raimondo cũng sẽ thấy hết.

Tarzan nhún vai và đưa tay tắt đèn. Hai hiệp sĩ vừa nằm xuống đã ngủ lăn như chết.

*

Chưa tới tám giờ sáng, Tarzan và Tròn Vo đã vào tới thành phố.

Cửa hàng thực phẩm mang tên "Công Chúa" hiện ra trước mặt. Bà Glockner đích thân ra mở cửa đón bọn chúng:

- Chà, thứ bảy nghỉ học mà hai đứa đến sớm nhỉ. Gaby cũng dậy rồi đó các cháu. Lại hẹn nhau đi đâu chớ gì?

Tarzan gãi đầu ngọng nghịu:

- Dạ, hôm nay tụi con đến đón Gaby đi du ngoạn Stockhausen. Có lẽ Gaby chưa báo với thím.

Đúng lúc đó thì Gaby xuất hiện cùng với con Oskar. Con chó nhảy tâng tâng như một trái bóng cao su quanh chân Tarzan.

Tarzan thuật lại cho Gaby nghe những gì hắn chứng kiến tối qua cùng dự định của hắn hôm nay. Cô bé lúc thì tái mặt, lúc lại đỏ mặt theo diễn biến của câu chuyện. Sau cùng, mặt cô càng đỏ hơn khi Tarzan dè dặt đề xuất rằng có lẽ cô nên ở nhà vì công việc của nhóm hôm nay sẽ không ít nguy hiểm. Cô nói bằng giọng khỏi cho ai cãi:

- Không chỉ có mình, mà cả con Oskar cũng sẽ đi Stockhausen hôm nay. Bọn tôi là thành viên chính thức của TKKG mà, xin mọi

người đừng quên điều đó chớ.

Tròn Vo cười khoái trá. Coi, đôi mắt của Tarzan phải cụp xuống kìa. Chẳng bù với lúc hắn vênh mặt… ăn hiếp Tròn Vo.

Ba quái lên đường dẫn theo con Oskar đi đón… quân sư. Với thằng Máy Tính Điện Tử thì chuyện đi đứng quá dễ dàng. Chưa tới ba mươi giây nó đã xong xuôi mọi yên cương trên chiếc xe đạp để gia nhập phái đoàn cho đủ bộ… Tứ quái.

Chúng băng ngang qua bề mặt thành phố trên một con đường dài hun hút. Do không có đường dành riêng cho xe đạp, Tứ quái phải cố gắng né các luồng xe hơi bất tận cứ vùn vụt lướt qua. Cũng vì vướng con Oskar chạy theo trên vỉa hè mà Tarzan mấy lần suýt lao vào xe hơi bất tử.

Cuối cùng thì cuộc trắc nghiệm thần kinh cũng kết thúc. Chín giờ rưỡi sáng, làng Stockhausen đã chường những ống khói từ đằng xa.

Mặt trời càng lên cao càng ấm áp. Một tấm bảng màu vàng chào đón chúng với dòng chữ “STOCKHAUSEN”. Tarzan đạp xe thong thả dẫn đầu Tứ quái tiến vào đường làng. Hắn dừng xe tại một nhà trọ mang tên “GẤU ĐỒNG”. Ở đó có sẵn một thằng nhóc mặt đầy tàn nhang, tóc bù xù đứng chống nạnh ngay ngưỡng cửa.

Tarzan ngoại giao liền:

- Hello! Chào bạn. Tôi muốn hỏi thăm một chuyện…

Thằng nhãi đang trố mắt ngắm Gaby như ngắm một trong bảy kỳ quan thế giới bỗng… giật mình:

- Hả? Có chuyện gì cứ nói…

- Trong làng có một thầy bói, đúng không?

- Ông mù chứ gì. Lão đang sống ở đây. Sao? Muốn coi bói à, tôi sẽ dẫn đi…

Cái nhìn của thằng nhãi vẫn không rời khỏi Gaby. Cô bé xinh xẻo nổi bật giữa đường làng.

- Tụi này không coi bói. Chỉ cần bạn chỉ đường…

- Hả? Chỉ đường à… Ờ… Đi con lộ kia kìa, cứ đi thẳng đừng rẽ phải. Cuối làng có một đầm nước dành cho súc vật uống. Rồi tới một cánh rừng nhỏ xíu, các bạn sẽ gặp một con đường chạy qua. Ông thầy bói mù sống ngay sau rừng cùng bà vợ tóc vàng lai bạch kim. Họ có một nông trại, này…

- Xin cảm ơn ông bạn có lòng tốt.

Bốn chiếc xe đạp đồng loạt khởi hành cùng với tiếng sủa vang thỏa mãn của con Oskar.

*

Lúc đạp xe tới cánh rừng nhỏ, chúng mới cảm thấy lạnh. Những cây sồi đã trút lá, trải lên rừng một tấm thảm màu vàng nâu. Chim chóc và những con thú bé bỏng sột soạt xung quanh chúng. Tarzan đi tiên phong trinh sát. Hắn đã thấy nông trại lão Raimondo và đưa tay ra dấu. Nông trại quạnh hiu nằm trong một thung lũng chan hòa ánh mặt trời.

Hắn dừng xe và nấp sau một gốc cổ thụ. Ngôi nhà vẫn còn tươm tất với những tấm rèm màu phía sau những ô cửa sổ. Trước cửa nhà là một cái thớt chẻ củi đang hứng một lưỡi rìu dính chặt với cái cán dựng đứng.

Nhà chứa cỏ thật là tồi tàn. Vách gỗ cái có cái không. Cánh cửa biến đâu mất. Có lẽ nó được Raimondo trưng dụng làm gara vì chiếc Limousine đã nằm lù lù trong đó. Đằng sau nhà là một dãy chuồng gia súc dài cũng đang trong tình trạng đổ nát.

Công Chúa, Tròn Vo và Máy Tính Điện Tử đã đứng sau lưng Tarzan. Quân sư Karl mở miệng:

- Giống như một cái sào huyệt được ngụy trang bằng hai chữ "nông trại". Bí mật tuyệt đối.

Gaby than:

- Khung cảnh thơ mộng thế này mà không có bóng dáng một con vật. Thật đáng buồn!

Tròn Vo Kloesen chế giễu:

- Đám phù thủy chỉ có nuôi… âm binh thôi. Tôi đoán là nhà đầy… ma xó.

- Cúi xuống!

Tarzan kêu lên. Hắn vừa phát hiện một người đàn bà bước ra khỏi nhà.

- Bà đồng Amanda!

Hắn thì thào giải thích vì ba quái kia chỉ biết Amanda qua lời kể của hắn. Sáng nay bà đồng Amanda, tức Klara Bichler, mặc một chiếc áo măng-tô, chân đi giầy ống cao cổ. Cái giỏ trên tay mụ lúc lắc tiến về phía nhà chứa cỏ. Mụ đã leo lên chiếc Limousine.

- Biến! Mụ ta tới đây liền đó!

Tứ quái hành động như máy. Bốn chiếc xe đạp đã được che giấu sau những thân cây. Công Chúa bịt mõm con Oskar và cả đám chớp nhoáng rúc vào bụi thông non. Cũng vừa kịp chiếc Limousine trờ tới.

Chiếc xe hơi khuất sau những khúc quanh. Bây giờ Tarzan mới sung sướng thở phào:

- Có thể mụ đi chợ. Đêm qua mụ đã thu hoạch cả ngàn mark tạ ơn

của bà Krause. Đây là dịp để cặp vợ chồng phù thủy rủng rỉnh ăn xài. Chỉ còn một mình lão mù ở nhà, "con mắt bên ngoài" của lão đã biến mất. Không thể có cơ hội nào tốt hơn để đột nhập.

Máy Tính Điện Tử vỗ trán chừng vài giây:

- Phải cẩn thận đó Tarzan. Những người mù đều "nhìn thấy" bằng tai. Đó là "con mắt bên trong" của họ.

- Được rồi, tao hiểu thưa quân sư. Nhiệm vụ của mày và thằng Tròn Vo lúc này là làm cận vệ cho Gaby. Tụi bay có thể tiếp viện cho tao từ phía sau nếu Raimondo có đông thủ hạ. Nhớ nghe Karl, ám hiệu như cũ nghe.

- Thế nếu mày không quay lại thì sao?

- Thì tìm cách báo ngay cho ba Gaby chớ sao!

Gaby thở dài:

- Ba sẽ cho cả bọn một trận, nếu ba biết chúng mình mò tới đây.

Tarzan dứt khoát:

- Vậy thôi. Giờ tao đi xem thằng Volker nằm đâu!

Hắn đứng lên, nhằm phía đường, dỏng tai nghe ngóng rồi chạy men dưới cây ra tới bìa rừng, núp vài giây sau một bụi rậm.

Trong nông trại không thấy động tĩnh gì. Đến bọn chim sẻ cũng chẳng thấy nhảy lách chách trên mặt đất. Hình như đến chim muông cũng lánh xa ngôi nhà này.

*

Từ bìa rừng vào tới nhà cách chừng một trăm năm mươi mét, nối bởi một con đường cát, hai bên trồng liễu. Chẳng có một bụi cây nhỏ nào khả dĩ nấp được. Nhưng đành vậy, làm sao thay đổi được.

Tarzan quyết định chạy thật nhanh, nhưng cố gắng để càng êm càng tốt. Đôi giày đế kếp dày của hắn làm giảm tiếng chân chạy. Hắn đã tới nhà chứa cỏ.

Nhìn gần trông nó còn hoang tàn hơn. Chỉ một trận bão nữa khéo nó sụp hẳn. Đem một chiếc xe mới và đắt tiền như chiếc Limousine mà cất vào đây thì thật nhẹ dạ.

Tarzan đi vào, ngó quanh quất. Có mùi rơm ải, bụi và đất. Không có chỗ ẩn náu. Không một dấu vết của Volker.

Khom người, Tarzan lẻn đến ngôi nhà.

Tim hắn đập loạn xạ vì hồi hộp. Nhưng hắn biết ngoài kia bạn bè đang quan sát hắn. Tới đầu hồi, hắn thở phào. Ở đây chỉ có hai cửa sổ. Nhưng không thể lọt vào được. Những bức rèm bằng một thứ vải tồi được kéo kín. Hắn đứng lại nghe ngóng.

Không một tiếng động. Chỉ đâu đó phía trong rừng có tiếng cành cây gẫy kêu "rắc!" xa xôi.

Tarzan lập tức nhận thấy ngôi nhà này có tầng hầm. Một cái máng nghiêng, kiểu băng chuyền chuyển than chạy xuống một cửa sổ tầng hầm. Nhưng cửa sổ đóng, kính cửa dầy kịt bụi. Góc chăng đầy mạng nhện.

Tarzan vẫy tay về phía rừng, mặc dù không trông thấy các bạn. Rồi hắn lẻn ra sau nhà.

Vừa quành qua góc nhà, hắn suýt nhảy lùi lại.

Hắn nín thở mất vài giây, người cứng đờ, cảm thấy lạnh toát sống lưng. Bởi chỉ có một tích tắc nữa là hắn đâm sầm vào Raimondo…

Cách chỗ hắn chưa đầy ba bước, có một chiếc ghế dựa ngả ra sau đặt bên cạnh cái bàn mây nhỏ.

Lão thầy bói Raimondo ngồi đó, chân quấn mền, mặt ngửa lên hứng ánh mặt trời.

Lão ngồi nhắm mắt. Nhưng không ngủ. Nếu ngủ lão không thể thở êm như thế.

Trên mặt bàn mây có chai bia và cái cốc. Cạnh đó là một tờ báo, một miếng bánh mỳ bơ cắn dở và… Tarzan không tin vào mắt mình: một chùm gồm bốn chìa khóa khác nhau. Liệu có chiếc chìa mở nơi cất giấu Volker trong chùm chìa khóa đó không?

Raimondo động đậy mi mắt.

Tarzan định lẩn ra sau góc nhà theo bản năng. Nhưng rồi hắn thấy chẳng cần thiết, lão mù không thể trông thấy hắn. Mà lão cũng chỉ hơi hé mắt một chút, rồi lại hạ mi mắt xuống, và gãi đầu bằng móng tay cái.

Nhanh như chớp Tarzan hiểu rằng may mắn đang mỉm cười với hắn. Lúc này trong nhà không có ai. Vậy thì…!

Nhẹ nhàng, cực kỳ nhẹ nhàng, hắn lui lại sau góc nhà. Hắn chạy ra phía trước tới cửa nhà. Cánh cửa dày, tay nắm xấu xí, ổ khóa lỗi thời. Tarzan thận trọng vặn tay nắm. Hắn thất vọng buông tay ra. Cửa khóa trái!

Rủi quá! Vợ chồng Raimondo thật quá đa nghi!

Đúng lúc đó Tarzan nảy ra một ý táo tợn. Hắn không do dự một giây. Không có cách nào bí mật lẻn vào nhà được, hắn quyết định lấy cho được chùm chìa khóa.

Hắn thở êm ái, không tiếng động, cốt chế ngự cơn hồi hộp bất lợi của mình. Raimondo không thay đổi tư thế ngồi. Tuồng như lão bắt đầu ngủ gật. Rõ ràng lão không thể đọc được tờ báo nằm trên bàn kia. Có lẽ Amanda đã đọc cho lão nghe.

Tarzan mon men đến gần, không một tiếng động, rón rén từng bước một. Cầu cho áo quần hắn đừng sột soạt!

Raimondo lại hé mắt.

Lúc này Tarzan gần đến sát bàn.

Hắn phải khom người xuống để bóng hắn khỏi trùm lên lão mù. Vì mặt trời ở đây đứng đằng sau lưng hắn, chưa lên cao lắm.

Bây giờ hắn đã có thể với tới chiếc bàn mây. Nhưng lấy chùm chìa khóa cách chi để nó khỏi kêu lanh canh đây?

Hắn sẽ giơ cả hai tay ra. Hắn sẽ phải nắm cả bốn cái chìa khóa và giữ thật chặt để chúng khỏi động vào nhau. Thế là mọi việc sẽ ổn!

Lão thầy bói động đậy. Tarzan nhìn vào mặt lão. Hai người cách nhau không đến một mét. Mi mắt lão lại rung rung, cứ như là lão sắp sửa… mở mắt vậy. Đừng cuống chớ! – Tarzan tự ra lệnh cho mình. Cứ bình tĩnh! Lão sức mấy mà nhìn thấy hắn được.

Nhưng cuống họng Tarzan khô nghét và đầu gối hắn nhũn ra, thiệt kỳ lạ.

Lão thầy bói lại mở he hé mắt, hướng vào Tarzan.

"Lão không thể trông thấy mình! Lão bị mù! Mình sẽ lấy chùm chìa khóa ngay đây này!" – Tarzan một lần nữa trấn an mình.

Các đầu ngón tay hắn đã chạm vào đám chìa kim loại. Đúng vào giây phút đó, chợt có một cái gì như linh tính khiến hắn vội nhìn lên.

Raimondo đã mở mắt. Cặp mắt từ rất gần ngó chằm chặp vào mặt Tarzan: Một cặp mắt trong veo, soi mói, màu lơ nhạt – không còn trắng đục và xám xỉn như tối qua. Chúng có con ngươi hẳn hoi. Chúa ơi!

Thật là một cú trời giáng!

Mấy giây trôi qua, Tarzan cảm giác như bị tê liệt.

Raimondo đã phóng tay ra tóm lấy cánh tay Tarzan. Đồng thời lão bật dậy khỏi ghế.

Lão… hoàn toàn không mù! Tarzan sực hiểu.

Hắn xoay mạnh người vùng ra. Hắn lảo đảo, loạng choạng mất đà, cảm thấy Raimondo ở phía sau mình.

Cú ngã tưởng không thể tránh khỏi. Nhưng Tarzan phản xạ nhanh như chớp: vung cao một cánh tay, xoay một vòng theo thế Nhu đạo và… hắn đứng vững. Nhưng động tác đó cũng làm trễ 1/10 giây của Tarzan. Hắn bị tóm từ phía sau, một cánh tay rắn như thép thít chặt cổ. Tarzan bị lôi xềnh xệch. Nhưng rồi hắn đã trụ được hai chân, lấy đà, dùng hết sức thúc khuỷu tay ra phía sau.

Lão thầy bói lãnh đòn "tử" đúng phần dưới xương sườn, chỗ lá gan. Lão rú lên một tiếng như thể hụt hơi, lập tức buông Tarzan ra,

gập người xuống đau đớn.

Tarzan nhảy lùi một bước, xoa cổ, và nhìn thằng cha giả mù.

Lão đã thấm đòn. Mặt lão không còn là màu đồng hun, mà vàng ệch. Lão há miệng hớp không khí và gắng không ngã quỵ xuống.

Raimondo thở hổn hển:

- Thằng nhãi con khốn kiếp. Mày sẽ qua đời, tao…

- Chấm dứt trò hề đi ông Biersack. Ông sẽ chẳng làm gì được đâu. Tôi sẽ báo cho bà Krause biết hết sự thực về chuyện ông giả bộ đui mù. Té ra "cặp mắt bên trong" của ông chính là sự lừa đảo. Ông đã dùng loại mắt kính trắng đục đeo sát tròng để đánh lừa thị giác mọi người. Ai mà ngờ ông lại đồi bại đến mức sử dụng thành tựu của y khoa để lừa bịp mọi người. Và…

Từ bìa rừng bỗng cất lên tiếng huýt sáo lảnh lót. Tín hiệu của Máy Tính Điện Tử báo tin Amanda đã trở về.

Tarzan lẳng lặng đẩy Raimondo vào chiếc ghế dựa của lão như đang dồn vào chân tường một con tin và bảo:

- Bà đồng của ông đã về đó. Để xem mụ và ông ai quỷ quyệt hơn.

Lão thầy bói lúc này đã tương đối hoàn hồn. Lão giận dữ:

- Tao… tao… Mày muốn gì? Chẳng lẽ mày đến đây chỉ để lấy xâu chìa khóa…

Chiếc Limousine đã chạy vào gara… chứa cỏ. Tarzan nghe tiếng động cơ tắt và tiếng chân Amanda. Mụ đang lại gần.

- Ông mới nói gì vậy ông thầy bói? Xâu chìa khóa à. Đúng vậy. Tôi cần nó.

- Mày định…

- Khám xét ngôi nhà. Ông giấu thằng bạn tôi ở đâu, thằng Volker Krause? Này, ngồi yên cấm nhúc nhích, kẻo tôi ra đòn nặng hơn thì ông sẽ "chẳng thấy đường" thực sự. Thằng Volker đâu?

Tarzan biết rất rõ Klara Bichler đang tiến vào góc quành cùng với mớ chai lọ kêu lanh canh trong giỏ. Hắn bình tĩnh đợi bà đồng tiến vào, đợi mụ ngạc nhiên khi thấy lão Raimondo lộ tẩy vì không gắn cặp kính đục sát tròng vào mắt, hắn còn đợi cho mụ nghe hết câu chất vấn của hắn trước lão thầy bói đang bị uy hiếp.

Không hổ danh một kẻ lừa đảo bẩm sinh, mụ Amanda đã phản ứng cực kỳ linh hoạt:

- Ồ, anh bạn trẻ dự buổi lên đồng tối qua ở nhà Krause đây mà. Cậu lầm rồi cậu bé. Không hề có Volker ở đây. Chúng tôi còn muốn tìm ra bạn cậu để được nhận tiền thưởng của bà Krause nữa kìa.

Tarzan thoáng một chút bối rối:

- Vậy thì bây giờ… bà hãy dẫn tôi đi kiểm tra các ngóc ngách của

căn nhà. Đơn giản quá thưa bà Klara Bichler…

Klara Bichler, ngoại hiệu Amanda, biến sắc mặt. Mụ nhìn qua Raimondo nửa cười nửa mếu:

- Tính sao hả ông… Otto? Chúng ta nào biết tung tích của cậu Volker…

Lão thầy bói đột nhiên cười lên ha hả. Lão cười hả hê như chưa bao giờ được cười. Sau đó thì lão ôm lấy cạnh sườn bị thương và chảy nước mắt giàn giụa. Sự hóa thân của lão tuyệt vời như đang nhập hai vai trong một vở kịch. Lão vừa ho sù sụ vừa nói:

- Sinh nghề tử nghiệp rồi Klara. Có điều ai mà ngờ chúng ta lại bị lộ bởi một thằng nhãi chưa ráo máu đầu. Đưa nó đi “tham quan” cùng trời cuối đất rồi bảo nó cút xéo khỏi đây. Nó cũng… sắp điên đến nơi rồi.

Mụ Amanda nhún vai đặt cái giỏ xuống bàn. Trong giỏ chỉ có mấy chai vang đỏ, một ổ bánh mỳ, một đòn xúc xích dài bằng cánh tay. Mụ thở dài:

- Tôi sẽ chiều ý cậu, cậu… Peter ạ. Có phải tên cậu như vậy không, đêm qua bà Krause giới thiệu với chúng tôi mà. Nhưng cậu sẽ thất vọng…

- Tôi biết rằng ở đây có những tầng hầm!

Lão Raimondo rít qua kẽ răng. Lúc này mới thấy mắt lão chiếu ra những tia ác độc:

- Tao chưa từng thấy thằng nhãi nào táo tợn như mày. Ôi chà…

Sự cố gắng quá sức nhằm nguyền rủa đối thủ lại làm cạnh sườn lão đau nhói. Lão hất hàm về phía Amanda. Người đàn bà “lên đồng” hiểu ý mở toang tất cả mọi cánh cửa kể cả các ô cửa sổ mà Tarzan nghi ngờ là có thể dẫn xuống tầng hầm.

- Xin mời cậu… lục soát.

Tarzan bỗng trở nên nghiêm nghị hơn bao giờ hết:

- Tôi không rơi vào cái bẫy của bà đâu, bà Klara. Bà định lừa tôi vào một căn phòng bí mật rồi khóa chặt bên ngoài chứ gì. Xin lỗi hai ông bà, tôi không đến đây một mình.

Hắn bước ra trước cửa nhà, hy vọng các chiến hữu có thể nhìn thấy mình rồi chụm tay gào lớn:

- Karl ơi! Một mình Karl Máy Tính. Còn ai nấy ở nguyên vị trí.

Amanda tái mặt. Mụ đã thấy một cái bóng vừa lao ra khỏi rừng cây và chạy lại, mỗi lúc một gần.

- Chúa ơi, cậu… có tất cả bao nhiêu người?

Quân sư Karl đã đứng cạnh Tarzan. Nó ngó hai kẻ bị tình nghi mà sửng sốt. Tarzan giải thích liền:

- Ngài Raimondo đây không hề bị mù. Ông ta xài kính sát tròng màu trắng đục, về mặt khoa học kỹ thuật mày biết loại kính đó chớ. Hiện giờ hai vợ chồng họ đồng ý giải tỏa mối nghi ngờ của chúng ta bằng cách cho chúng ta khám xét. Tao muốn mày trở lại bìa rừng, còn Gaby và Tròn Vo phải túc trực ở một phòng điện thoại trong làng. Sau mười lăm phút tao không trở ra thì có quyền thông báo cho cảnh sát hình sự.

Máy Tính Điện Tử gật đầu cái rụp:

- Yên trí đi Tarzan!

Nó quay gót và biến mất nhanh như sóc. Tarzan cảm thấy cần "uy hiếp" thêm mụ Amanda đang nghệt mặt ra vì ngạc nhiên:

- Bà chưa biết hết đâu, thưa bà Klara. Trong nhóm chúng tôi đến đây có cả Gaby, con gái của thanh tra hình sự Glockner nổi tiếng. Bà nghĩ sao?

Ngược lại với sự chờ đợi của Tarzan, bà đồng Amanda rất… thoải mái:

- Ông Glockner sẽ hoan hô cậu, cậu Peter ạ. Cậu bố trí nhân sự sành sỏi như một tay tổ cảnh sát nhà nghề. Chỉ có điều cậu sẽ khiến ông ấy cười một trận nôn ruột.

Ngôi nhà tiều tụy bên ngoài té ra lại đầy đủ tiện nghi của một tổ ấm đằng sau mấy bức tường. Mụ Amanda đi trước hướng dẫn Tarzan. Phòng khách có lò sưởi, phòng ăn, phòng tắm xinh xắn, phòng làm việc chất đầy sách về thuyết thông linh, các trò yêu thuật và một phòng ngủ ấm cúng. Chiếc giường đôi được phủ carô xanh đỏ như sở thích thường thấy của một địa chủ.

Tarzan nghĩ thầm: "Mọi tiện nghi này của nông trại Raimondo được sắm bằng sự lừa đảo người khác".

Hắn chú ý nhất đến tầng hầm. Săm soi từng góc phòng, liếc phía sau những thùng dầu, gõ tay vào các bức tường… tất cả các động tác của một trinh sát đặc vụ đều trở nên thừa. Hòn toàn không dấu vết Volker.

Bất ngờ Tarzan hướng ánh mắt lên đầu tủ. Ở đó có một máy cassette lòng thòng sợi dây cắm. Hắn không một giây chần chờ chụp ngay lấy ổ cắm và ấn nút "play". Đủ loại thanh âm phát ra làm mụ Klara chới với. Tiếng nói của hàng chục người lần lượt mỗi người vài giây, từ ông Krause, bà Krause, cặp vợ chồng Kleinschmidt, cặp vợ chồng Berger, cô gái Paris Suzanne… cho đến giọng nói buồn tẻ của Volker. Trong một tích tắc, Tarzan hiểu hết. Hắn nhìn mụ Amanda khinh bỉ:

- Thì ra bà tập luyện giọng cho giống thiên hạ bằng cuộn băng

cassette này à. Thảo nào mà những kẻ mê tín cứ tin rằng hồn bà được người khác nhập vào.

Mụ Amanda đầy sượng sùng:

- Đừng trách trò phù thủy của chúng tôi, Peter Carsten. Nếu không có bọn nhà giàu tin dị đoan thì chúng tôi đã… giải nghệ. Tôi và Raimondo đủ sức kiếm nghề khác chứ, nhưng nghề… này thì mau hái ra tiền, vì họ cần chúng tôi. Đáng lẽ phải trách những kẻ ăn no rửng mỡ… Mà cậu thấy đó, tụi tôi đâu can hệ gì đến chuyện cậu Volker mất tích.

Tarzan cố lấy giọng nghiêm nghị:

- Hiện thời thì tôi tin ở sự thành thật của bà, đúng là Volker không có ở đây. Có thể ông bà giấu nó ở một chỗ khác hoặc có thể chúng tôi có lỗi vì sự hàm hồ của mình. Nhưng… xin bà từ bỏ chiếc máy cassette này càng sớm càng tốt. Trước sau gì các… môn đồ của ông bà cũng biết Raimondo rất… sáng mắt và bà thì… nhái giọng rất nhà nghề. Tôi tôn trọng ông bà bằng cách không mang theo cuộn băng ghi âm luyện giọng trong máy. Xin chào…

Hắn cúi đầu lịch sự và phóng một mạch ra bìa rừng. Thằng Máy Tính Điện Tử vẫn ở đó. Hai hiệp sĩ đạp xe vô làng tìm Tròn Vo và Gaby tại phòng điện thoại. Bốn quái nhìn nhau im lặng sau câu chuyện tường thuật khá ly kỳ của Tarzan.

Tròn Vo cuối cùng phải phá tan không khí nặng nề:

- Dù sao thì lão thầy bói cũng bị một vố nhớ đời đáng với tội lừa đảo. Giờ này cạnh sườn lão chắc đang được mụ Amanda bóp muối.

Công Chúa chỉ thở dài:

- Tội nghiệp Volker. Có lẽ bạn ấy giờ này đói lắm.

- Thôi chuyện đó hạ hồi phân giải. Bây giờ tụi mình còn phải đưa Gaby về nhà. Và Gaby có thể nói chuyện này cho “ba” Glockner cũng được.

Trên đường trở về thành phố, Tứ quái siết chặt tay nhau trong một cuộc hẹn hò mới: Tại nhà Gaby lúc năm giờ chiều nay.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang
Phóng tác: Bùi Chí Vinh
CHÍN
Kẻ khả nghi thứ ba

Lúc đi ngang qua trung tâm thành phố để về trường nội trú, Tarzan cố tình đạp xe qua biệt thự gia đình Krause để thăm dò, không hiểu vì đâu đôi chân của hắn lại lướt qua mục tiêu mà suốt hai tuần nay hắn hoàn toàn quên bẵng. Hắn giật mình bởi Tròn Vo Kloesen đạp kế bên vỗ vai:

- Cửa hàng chụp hình kìa đại ca. Họ đã chờ đợi chúng ta mất mười bốn ngày.

- Ừ nhỉ, tao có lỗi với thằng Volker quá!

Hai quái dừng bước trên một khu phố nhỏ. Trong quầy kính của cửa hiệu chỉ thấy toàn máy ảnh rẻ tiền, các máy quay phim cỡ nhỏ và máy chụp dương bản. Tarzan rút tờ hóa đơn của Volker ra khỏi bóp:

- Chị cho tôi lấy những tấm ảnh rửa.

Người đàn bà phụ trách quầy vui vẻ so sánh hóa đơn và lấy từ hộc tủ ra một chiếc phong bì. Vậy là quỹ tài chính của TKKG thâm hụt 12 mark.

Hai quái chụm đầu nhau xem các tấm hình lúc rời khỏi cửa tiệm. Coi, thằng Volker quả có tay nghề nghệ thuật không thua gì bố cục ảnh của các nhà nhiếp ảnh chuyên môn. Nó đã không từ khước một cử chỉ hài hước nào của các nhân vật tham gia buổi liên hoan lớp 10A bằng các kiểu bấm thật sống động. Này nhé, thầy dạy sử Meinert trở thành nhà ảo thuật khi tập thăng bằng với một ly rượu nho trên trán. Còn thằng mập Kloesen ư? Nó đang “nhát ma” Công Chúa bằng hai bàn tay nhòe nhoẹt sôcôla…

- Ủa!

Tarzan giơ lên cao một tấm ảnh kế tiếp. Không dính dáng gì đến buổi liên hoan lớp. Tấm ảnh có lẽ được chụp từ một khoảng cách khá xa người cầm máy. Đến ánh sáng cũng không chuẩn khiến mọi thứ thật u ám.

Rõ ràng Volker chụp một bãi đậu xe. Trên cái nền thập thò hơn chục chiếc xe hơi đang đậu, có một chiếc Mercedes màu kem đậu lùi lại phía sau. Và hai thằng trẻ tuổi đang mon men đến gần. Một thằng xây lưng lại ống kính, tay nắm chặt hòn đá. Thằng kia đứng đợi bên cạnh, vai so lên, mắt dáo dác. Tròn Vo phán đoán tức thì:

- Hình như hai thằng trong hình sắp đập bể kính xe. Thằng Volker phục kích ảnh này thật xuất thần.

Tarzan chỉ quan tâm đến gã “so vai”:

- Mày biết thằng này không?

- Không!

- Tính sau vậy. Còn thằng mặc quần Jeans tay nắm chặt hòn đá? Tao thấy quen lắm. Cái dáng to bè của nó…

- Khoan đã, còn một tấm hình cuối cùng. Mày coi…

Tròn Vo xòe ra trước mặt Tarzan. Ôi trời, cửa chiếc Mercedes lần này mở toang. Thằng lúc nãy đứng so vai canh chừng đã đổi vị trí. Nó thò đầu vào trong xe và thân trên khuất hẳn. Bây giờ thì gã lúc nãy xây lưng lại ống kính đã nhìn nghiêng về hướng người chụp. Cái mặt của nó thấy ghét đến mức Tarzan lẫn Tròn Vo đều không tin vào thị giác của mình. Cả hai quái la lên một lượt:

- Heinz Bosselt!

Hèn gì cái dáng… to bè ngó quen quen. Tarzan khẽ chép miệng:

- Có nghĩa là Bosselt và chiến hữu của nó bị bắt quả tang đang ăn trộm bằng… ảnh. Tao không ngờ thằng Volker cũng liều lĩnh dàn trời. Chắc nó núp từ một cái xe khác để chụp. Nếu thằng Bosselt biết được…

Tròn Vo gục gặc đầu. Làm như từ cái bụng căng phồng của nó vừa lóe ra một tia sáng trí tuệ:

- Nguyên lớp 10A chúng ta không ai ưa thằng Bosselt cũng như không ai ưa cô giáo Klamm, trong đó tất nhiên thằng Volker nhà giàu là khó chịu và dị ứng nhất. Nó luôn luôn bị hung thần "bắt địa". Vậy thì cách hay nhất là theo dõi thằng Bosselt sát nút rồi lén lút chụp hình trong lúc hung thần đang phạm pháp. Tao… suy đoán vậy đúng không Tarzan? Một kẻ "yếu" như Volker chỉ có thể trở nên "mạnh" nếu có được áp lực từ những tấm hình tang chứng đưa ra trước mặt Bosselt…

- Như thế… thì thằng hung thần kia bắt buộc phải đoạt lại các tang chứng. Thôi đúng rồi, trời ơi…

- Cái gì hả Tarzan?

- Còn cái gì nữa. Thằng Bosselt và đám chiến hữu của nó chỉ còn nước… bắt cóc Volker để bịt đầu mối. Dễ ợt vậy mà tụi mình không nghĩ ra.

Tròn Vo lúc này mới bật ngửa, tuy nhiên nó vẫn cố phân tích:

- Chúa ơi, Bosselt là kẻ thứ ba trong danh sách nghi ngờ sau Mario Frasketti và Raimondo ư? Tao thật lú lẫn, nhưng này đại ca, thằng hung thần… chỉ mới ở diện "nghi ngờ". Chứ sao, nó có thể dám bắt cóc Volker nhưng vấn đề gửi thư tống tiền thì không giống hành động của nó chút nào. Tao nghĩ…

- Mày ngây thơ quá vậy, Tròn Vo. Thằng Bosselt đã cả gan đập cửa kính xe để ăn trộm thì chắc chắn nó chẳng chùn tay trước một thủ đoạn nào. Tại sao nó lại không gửi lá thư tống tiền để… đánh lạc

hướng nhỉ. May ra thì thu hoạch thêm tới… 100.000 mark. Tại sao băng đảng của nó không dám làm kìa? Tụi nó sẽ chuồn ngay khỏi thành phố này nếu có trong tay một số tiền lớn…

- Còn số phận của thằng Volker?

- Cái thằng. Nghe tao nói đây Kloesen: đám Bosselt sẽ thả Volker với hai điều kiện, lấy được cuộn phim chụp lén chúng đang phạm pháp và… lấy được tiền. Có điều, chúng sẽ nện Volker một cách thật tàn bạo để dằn mặt những kẻ nào định theo dõi chúng. Không tin thì mày ơi, vài ngày nữa thế nào cũng có lá thư thứ hai yêu cầu giao cho bọn bắt cóc tờ hóa đơn ảnh của Volker. Chúng sẽ bắt bà Krause giữ tuyệt đối bí mật.

Tròn Vo như người từ trên trời rớt xuống. Nó có vẻ chưa được hài lòng:

- Vẫn còn một cái gì trục trặc. Thí dụ "lá thư thứ hai" mà mày nói. Không thằng bắt cóc nào "lạy ông con ở bụi này" chỉ vì một biên lai ảnh. Bà Krause sẽ nghi ngờ hơn và… khám phá ra hung thủ lúc rửa ảnh như chúng ta đang khám phá. Thằng Bosselt có thể trả thù Volker bằng cách làm cho nó mất tích nhưng hung thần sẽ chẳng bao giờ thèm… gửi thư.

Tarzan đuối lý. Lần đầu tiên hắn phải nể thằng bạn ục ịch mà cái đầu minh mẫn không kém quân sư Karl Máy Tính chút nào. Cứ thêm một cuộc phiêu lưu là cái bụng nó thóp được một ít và trí tuệ phát triển hơn. Thám tử TKKG là phải ngon lành vậy chứ sao.

Hắn cười có vẻ… kính nể:

- Mày "bảnh" đó Tròn Vo. Tuy nhiên tụi mình đồng ý với nhau rằng thằng Bosselt là kẻ đáng nghi ngờ thứ ba. Vậy cũng ổn. Nè, giao cho "ông địa" những tấm ảnh. Quản lý kỹ nghe Kloesen?

Khỏi phải nói, Kloesen sướng rơn vì… hãnh diện.

*

Đúng năm giờ chiều, hai quái đã có mặt tại nhà Gaby. Gaby mặt mũi nghiêm trang ra mở cửa:

- Ba Glockner đợi nãy giờ. Chắc có chuyện quan trọng.

Máy Tính Điện Tử vẫn chưa đến. Thanh tra Glockner ngồi trong phòng làm việc chật hẹp của ông. Trong phòng chỉ đủ kê thêm một cái đi-văng ngoài bàn viết và tủ sách. Công Chúa kéo Tròn Vo và Tarzan ngồi xuống đó nhìn ông đầy lo lắng.

Thanh tra Glockner nói chắc nịch:

- Tôi đã được nghe mọi chi tiết về vụ đột nhập làng Stockhausen

huyền bí qua lời kể của Gaby. Ái chà, các con đã hành động còn hơn những nhân viên điều tra của ngành cảnh sát. Các con đều xứng đáng nhận một cái nhéo tai đích đáng vì: thứ nhất, nếu hai vợ chồng Raimondo là thủ phạm bắt cóc Volker thì vô tình các con đã "đánh động" cho họ biết trước để đối phó. Thứ hai, công việc của cảnh sát đang bị chính các con cản trở vì nơi nào họ định điều tra thì các con đã xuất hiện trước… trên từng cây số. Hiểu chưa hả các người hùng? Các con có hứa với tôi là chấm dứt cuộc phiêu lưu kể từ hôm nay không?

Tròn Vo và Gaby hơi cúi đầu bối rối. Nhưng Tarzan tỉnh bơ. Hắn đã thủ sẵn một "bửu bối" cuối cùng. Hắn thò tay vào túi áo Tròn Vo lôi những tấm ảnh ra đặt lên bàn Glockner:

- Có thể đây là hung thủ, thưa chú!

Và hắn vừa kể vừa phân tích về hung thần Bosselt cho viên thanh tra nghe. "Bố già" của Gaby thay đổi ngay thái độ. Mắt ông sáng rực khi quan sát tấm ảnh thằng Bosselt đang nghiêng mặt. Ông gật gù:

- Lại thêm một thành tích "bắn một ná chết hai con chim" của các con. Cậu học trò hư Bosselt này đang nằm trong hồ sơ thanh thiếu niên phạm pháp của Sở Cảnh sát nhưng chưa có tang chứng. Chính gã chủ quán Mario Frasketti đã khai báo trong tù rằng từng sử dụng một học sinh của trường nội trú tên là Bosselt trong đường dây ma túy của gã. Bosselt thuộc loại sai vặt giống mụ quản gia Maria. Nhưng… lỗ nhỏ cũng có thể đắm thuyền. Tuy nhiên quan điểm của cá nhân tôi cũng như đội chống ma túy của Sở Cảnh sát là vẫn có thể giáo dục Bosselt, không thể vì lý do trên mà hủy bỏ sự nghiệp học tập của một cậu bé. Bây giờ với những bức ảnh này thì khó lòng…

Glockner nhìn vào cây viết:

- Bosselt sẽ phải ra Hội đồng kỷ luật nhà trường. Sau đó chúng tôi sẽ… để ý đến cậu bé.

Glockner lại rời khỏi ghế đi qua đi lại. Căn phòng quá hẹp khiến ông suýt vướng chân Tarzan. Thành tích liên tiếp của đám trẻ đã giúp ông bớt nỗi phập phồng về chúng. Ông quyết định nói cho chúng biết:

- Sáng nay ông bà Krause nhận được bức thư tống tiền thứ hai qua đường bưu điện. Và cũng ghép bằng chữ in như bức đầu tiên. Chúng hẹn đúng 12 giờ trưa mai ông Krause phải nộp đủ số tiền.

Trái tim của ba quái muốn nhảy khỏi lồng ngực:

- Ở đâu ạ?

- Tại bãi dừng xe mang tên "Chim Ó". Bãi nằm bên đường quốc lộ

sau Núi Đen. Chắc chắn các con không biết địa điểm này. Trên bãi có một thùng rác lớn. Đích thân ông Krause phải bỏ cái cặp da đựng tiền vào đấy.

Mặt Gaby đầy căng thẳng:

- Còn… thái độ của cảnh sát sao hở ba?

- Rất phức tạp, con gái ạ. Để tránh nguy hiểm cho Volker, cảnh sát không được phép đến gần đối phương. Nghĩa là chúng tôi không được phép trông thấy tên bắt cóc khi gã đến lấy tiền, nhưng chúng tôi sẽ bao vây khu vực đó chặt chẽ và ghi lại các số xe chạy vào khu vực. Chung quanh khu vực có bãi Chim Ó toàn là rừng. Tên bắt cóc có thể sẽ không bị phát hiện nếu gã chịu khó đi bộ. Hy vọng chúng sẽ thả Volker ra sau cuộc trao đổi kiểu "tiền trao cháo múc" này. Bây giờ thì các con đoán đi: thủ phạm là vợ chồng Raimondo hay Bosselt hay là ai khác nữa?

Đến đây Glockner phải ra đi vì có điện thoại từ Sở Cảnh sát gọi. Ông vừa bước ra khỏi nhà thì thằng Máy Tính Điện Tử đến. Quân sư đến muộn mà lại được việc. Sau khi nghe ba quái tường thuật nội tình, bộ óc robort của nó bắt đầu phát sóng… điện tử. Nó nói hăm hở:

- Tao biết bãi đậu xe Chim Ó. Núi Đen nằm phía sau làng Stockhausen. Năm ngoái thằng Volker có rủ tao đến đó để bàn chuyện siêu hình và khoa học giả tưởng. Tụi tao đến khá thường xuyên. Bởi vì ở đó tao và thằng Volker đã lập được một kỳ công là đào… được một cái hầm ngầm ở dưới đất. Có công mài đất có ngày nên… hầm cơ mà. Không ai có thể thấy chúng ta nếu mình chui vào trong. Cái hầm như bị mặt đất nuốt chửng, tao và thằng Volker đã trồng cỏ phía trên ngụy trang rất kỹ. Nằm trong đó mà ngắm sao làm… chiêm tinh gia thì vừa rờn rợn vừa tuyệt vời.

Càng nói Karl Máy Tính càng cao hứng hơn bao giờ hết:

- Lối xuống hầm chúng tao đậy bằng nắp thùng rác, nắp thùng cũng được đắp đất và trồng đầy cỏ. Để quan sát bên ngoài tao đã chừa mấy khe nhỏ nằm ngang giữa các thanh gỗ, so với mặt đất chỉ cách gang tay. Từ các khe nhỏ này, tụi mình không chỉ nhìn được khoảng đất trống trong rừng mà còn thấy toàn bộ bãi đậu xe Chim Ó.

- Mày đúng là… quân sư TKKG.

Tarzan đập mạnh lòng bàn tay hắn lên tay Karl. Hắn quyết định:

- Bảy giờ mai khởi hành. Tám giờ rưỡi có mặt ở bãi đậu xe và giấu xe đạp trong rừng. Chúng ta sẽ theo quân sư xuống hầm và theo dõi thủ phạm.

- Đồng ý!
Bốn quái đập mạnh bàn tay lên nhau.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang
Phóng tác: Bùi Chí Vinh
MƯỜI
Thủ phạm

Bọn trẻ đến bãi đậu xe Chim Ó vào lúc 8 giờ 27 phút, nghĩa là sớm hơn được ba phút so với dự kiến. Gaby không thể tham gia vì ông Glockner đã đề phòng trước chuyến phiêu lưu của cô con gái… rượu. Lần đầu tiên Công Chúa bị cấm cung. Cô bé mếu máo thò mái tóc vàng rực ra khỏi cửa sổ căn gác vẫy chào ba hiệp sĩ. Con chó Oskar hưởng ứng cuộc "biểu tình" bằng cách sủa "gâu, gâu" ầm ĩ khắp cửa hàng thực phẩm khiến mẹ Gaby phải chạy lên ngó chừng.

Ba người hùng của chúng ta đành thất thểu lên đường trong cảm giác thiếu vắng. Còn phải hỏi, Gaby là làn gió mát giữa trưa hè của bọn chúng kia mà. Tròn Vo than thở:

- Tội nghiệp Gaby. Bữa nay thì đúng là Công Chúa rồi đó.

Máy Tính Điện Tử cũng áy náy không kém:

- Có lẽ thanh tra Glockner trực tiếp phá vụ án này nên ông ấy không muốn có mặt con gái tại hiện trường. Phải không? Ông ấy đâu có nhà lúc chúng ta huýt sáo.

Tarzan chẳng nói gì. Khuôn mặt hắn lầm lỳ dễ sợ. Không thể chậm chân hơn ba của Gaby trong đặc vụ này được. Hắn nhất định sẽ đem chiến công này về làm quà cho Gaby một khi cô đã bị ba cô nhốt như vậy.

Và cả nhóm đạp như bay đến bãi đậu xe Chim Ó.

*

Bãi để xe phủ đầy sương mù. Karl quân sư hướng dẫn Tarzan và Tròn Vo giấu xe đạp vào một bức tường thiên nhiên được đan kết bằng cây dâu rừng. Chiếc hầm được ngụy trang hoàn hảo đến nỗi thoạt đầu chúng không tìm ra. Cuối cùng chính người xây dựng nó là

Karl vấp phải nắp thùng rác té chúi nhủi. Vậy là đâu vào đó, mọi thứ vẫn y như năm ngoái, trừ cỏ dại mọc cao che lấp hết những khe quan sát. Ba quái cẩn thận nhổ bớt cỏ. Chúng còn thừa thời gian.

Tarzan liệng bọc đồ của hắn xuống hầm và tụt xuống trước tiên. Mùi rêu ẩm mốc bốc lên ngai ngái, tuy nhiên những thanh xà bằng gỗ vẫn còn chắc chắn. Đến phiên Tròn Vo tụt xuống, thằng này thở phì phì. Cửa hầm có vẻ chật chội đối với thân hình đồ sộ của nó. Nó bị kẹt cứng. Tarzan phải lôi chân kéo trợ lực. Máy Tính Điện Tử thì chui dễ dàng hơn. Thân thể nó lều khều và mỏng như con cá lẹp.

Ba quái ăn sáng và sau đó nằm khểnh ra bày đủ 1001 trò chơi bằng… miệng. Tất nhiên thỉnh thoảng chúng vẫn dòm ra canh chừng. Bãi đậu xe nằm cách đó năm chục mét vẫn không một chút động tĩnh. Lúc này đám sương mù đã được thượng đế kéo lên cao, lòi ra… sáu con hoẵng đang hồn nhiên gặm cỏ.

Mười một giờ trưa…

- Không lẽ chúng ta bị thanh tra Glockner lừa. Dám lắm! Ông ấy sợ tụi mình làm vướng chân cảnh sát nên bịa ra một điểm hẹn lý tưởng. Đưa tao cái ống nhòm quân sư Karl.

Tarzan vừa lẩm bẩm vừa nheo mắt ngó đăm đăm về hướng Núi Đen.

- Có gì mới lạ chưa?

- Tao chưa thấy. Ờ, ờ mà hình như sắp thấy. Trời ơi, trong cánh rừng có gì mới lóe sáng. Một cái gì đó đang chuyển động.

Hắn chộp vội vàng cái ống nhòm của thằng Máy Tính Điện Tử.

- Đúng là một… con người tụi bay ơi! Bóng của gã lúc ẩn lúc hiện trong các lùm cây. Nghe rõ chớ Máy Tính Điện Tử, cái vật lóe sáng mà tao nhìn thấy hồi nãy là một cái… ống nhòm bị chói nắng mặt trời. Chúa ơi, gã cũng trang bị ống nhòm như mình.

Tarzan tiếp tục tường thuật làm hai quái không ngừng nhấp nhổm:

- Gã đi xuống. Băng qua rừng. Đầy hấp tấp. Chỉ có tên bắt cóc mới có thái độ như vậy. Gã khôn ngoan dàn trời. Đi bộ trong rừng để thoát sự mai phục của cảnh sát như lời tiên đoán của thanh tra Glockner. Gã đang hướng về bãi đậu xe…

Tròn Vo lắp bắp:

- Đại ca dòm kỹ coi gã có mang theo vũ khí không?

Tarzan ghì chặt cái ống nhòm:

- Chưa biết được. A, mà gã kia rồi. Này quân sư Karl, khoảng cách trong ống nhòm không quá một cánh tay thì trên thực tế tương đương bao nhiêu? Tám chục mét hả? Cám ơn mày, coi… trời ạ, không phải thằng bắt cóc Volker, đây chính là Volker bằng xương

bằng thịt!

- Là ai? Hả?

Tarzan thả ống nhòm xuống như một kẻ kiệt sức:

- Volker. Tụi mày quan sát đi. Nó đang chạy về phía chúng ta kìa.

Cả ba hiệp sĩ cùng nhìn qua khe cửa. Coi, thằng Volker chứ ai. Nó đã vượt qua bãi đậu xe. Tay trái cầm ống nhòm, tay phải chùi nước mắt. Nó chạy như một người mù hết té lên rồi té xuống nhưng vẫn tiến thẳng đến… căn hầm.

Tròn Vo rú lên:

- Nó cầu cứu chúng ta. Nó vừa thoát khỏi tay bọn bắt cóc. Trời ơi, Volker…

Volker bây giờ đã ở trên miệng hầm. Nó mở nắp thùng rác lên và… đặt chân lên ngay bờ vai Tarzan để tụt xuống.

Tarzan chụp lấy mắt cá chân Volker:

- Ở đây hết chỗ rồi… cậu bé.

Volker Krause hoảng hồn co cẳng lại và… khóc òa. Ba quái lần lượt chui lên như ba ông thần vừa thi triển xong phép độn thổ. Tarzan lên trước liền quăng người chụp ngang bụng Volker lúc nó định bỏ chạy.

- Tụi tao đây Volker: Tarzan, Tròn Vo và Máy Tính Điện Tử.

Mắt Volker sưng vù. Có lẽ do nó khóc nhiều trong những ngày bị giam cầm. Tròn Vo nghĩ như thế. Toàn thân thằng Volker mỏng dính và run rẩy. Hãy nhìn nét mặt nó xanh lét thất thần. Kloesen an ủi:

- Gặp tụi tao là… yên rồi. Mà sao mày trốn thoát được, hả Volker? Mày thật… bá phát.

Máy Tính Điện Tử cũng vỗ về:

- Đừng khóc nấc lên nữa. Tao biết thần kinh mày đang suy sụp.

Đúng lúc đó Volker ngẩng đầu lên. Mắt nó long lanh ngấn lệ:

- Trời ơi, chúng mày vẫn không hiểu gì sao? Chẳng có ai tra tấn và chẳng có ai bắt cóc tao hết. Tao đã tự đi trốn chui trốn nhủi suốt hai tuần qua trong ngôi nhà nghỉ ở Bắc Hải, cái nhà chỉ có tao với mày biết đó Karl! Tao tính…

Volker bỗng ôm mặt khóc rống lên. Karl và Kloesen chỉ còn biết nhìn nhau ngỡ ngàng. Riêng Tarzan chợt hiểu ra ngay mọi chuyện. Từ trò chơi thí mạng trên thành cầu xe lửa của Volker, tới bức thư tống tiền "viết" bằng cách cắt dán các chữ in báo vốn là sở thích của Volker…

Tarzan chụp vai nó bóp mạnh:

- Hả Volker? Mày làm khổ mình và khổ những người thân thuộc để làm gì?

“Thủ phạm vụ bắt cóc” mếu máo:

- Làm sao tụi bay hiểu được nỗi lòng tao. Gia đình các bạn còn là một tổ ấm, chứ gia đình tao thì… Tarzan à, mày nghĩ coi… ba tao gần như không có một giây rảnh để trò chuyện với tao. Lúc nào ông ấy cũng vùi đầu vào chuyện xây nhà, xây nhà và… xây nhà. Còn “bà già” tao? Bà ấy không cho phép tao gọi “mẹ”, bà trở thành… nữ công tước Editha Leonora Phôn Brabant lạ hoắc mất rồi. Chúa ơi, tao làm gì bây giờ? Sự cô độc khiến tao chỉ muốn trừng phạt “người lớn” hoặc tự sát và tao đã nghĩ ra trò “bắt cóc tống tiền” này. Để xem ông bà già tao có còn cần đến tao nữa không chớ.

Ba quái để mặc cho Volker khóc cho vợi nỗi buồn của nó. Đúng 12 giờ trưa, chúng trông thấy một chiếc Mercedes lăn bánh đậu lại bãi Chim Ó. Tarzan kề sát vành tai Volker nói một cách ngậm ngùi:

- Mày biết mẹ Editha của mày ra sao không? Bà ấy đã khóc tối ngày và phải dùng thuốc ngủ mỗi tối, bà còn bị vợ chồng lão phù thủy Raimondo lợi dụng. Chuyện lừa bịp trên đã bị tụi tao phát giác và cảnh sát cũng đã biết. Mày có ích cho mọi người đó Volker. Nhờ những tấm hình của mày mà thằng hung thần Bosselt bị vạch mặt trước pháp luật. Còn ba mày thì đó, ông ấy đã bước xuống xe rồi kìa. Ông ấy đang tiến đến thùng rác và sắp quăng cái cặp da chứa 100.000 mark chỉ để… nhìn thấy mặt mày đó thôi. Mày thấy rõ chưa Volker?!

Volker nhảy dựng lên. Không còn gì giữ nổi nó. Nó chạy mỗi lúc một nhanh, băng qua các mô đất nhấp nhô, ra bãi đậu xe.

- Ba ơi!

Tiếng gào thất thanh của thằng Volker cách xa hơn năm mươi mét mà như ở kế cận. Ông Krause há hốc miệng đánh rớt chiếc cặp da và chỉ còn biết… dang hai tay đón nó.

Tarzan thở dài:

- Rồi ông Krause sẽ được con trai mình cho biết chính nó là thủ phạm.

Tròn Vo tiếp lời:

- Và ông sẽ thương yêu cùng có trách nhiệm với Volker hơn.

Máy Tính Karl xúc động:

- Bà Krause chắc sẽ chẳng bao giờ dám nghĩ rằng mình là một “nữ công tước” nữa.

Tarzan thừ người. Hắn đang nghĩ tới người mẹ tần tảo của mình ở nơi xa.

Hết tập 2

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh.
Tập 3: Ngôi mộ trống trên đồng hoang -Chương 1
Ngôi sao nổ tung

Những tiếng rên rỉ vào lúc quá nửa đêm đánh thức Tarzan. Hắn ngồi dậy, với tay bật ngọn đèn trên chiếc tủ nhỏ đầu giường. Hắn nhìn đồng hồ:

2 giờ 15 phút sáng.

Khỏi thắc mắc, nguồn gốc tiếng rên rỉ phát sinh từ thằng mập Kloesen. Miệng nó ú ớ như bị một miếng vải quấn chặt:

- A, a… mọi, bọn mọi…

Tarzan cố lay thằng nhóc dậy. Hắn đoán rằng thằng mập Kloesen đang trả giá cho bữa nhậu sôcôla với thằng bụng bự Detlef ở lớp trên. Hai thằng thi đua xực một lúc hai thanh sôcôla thì có dạ dày nào mà chịu nổi. Đầy bụng thì nằm mơ là chuyện thường, có điều Tarzan chỉ ngạc nhiên không hiểu sao thằng chiến hữu của mình lại mở miệng rên rỉ toàn… bọn mọi.

- Ê, dậy đi… Tròn Vo!

Thằng mập ngưng tiếng ngáy và mở bừng mắt. Nó có vẻ khó chịu vì bàn tay cứng như sắt của Tarzan:

- Ề, ề… để tao ngủ. Ơ, bọn mọi đâu rồi, tao nhớ chúng trùm khăn kín đầu và rút dao găm sáng loáng. Chúng định tấn công tao… ủa, mày… mày hả Tarzan?

- Ờ, tao đang cần gặp bọn mọi trong giấc mơ của mày, nhưng mọi Phi Châu thì làm gì có khăn tùm kín đầu. Hả Tròn Vo? Hay là mày đụng… các chiến binh A-rập?

Mặt Tròn Vo nghệt ra. Nó không thể biết rằng Tarzan đang ngắm nghía hai cái má phính hết cỡ của nó như ngắm nghía hai cục bột dính vào da thịt.

- Ừ nhỉ, cũng có thể tao đã lọt vào một vùng đất A-rập… Ôi, tao buồn ngủ quá…

Sau một cú ngáp chưa từng thấy, hàng lông mi của Kloesen khít rịt liền. Nó bật ngửa thân thể đồ sộ ra sau và… lạy Chúa, chưa được năm giây tiếng ngáy vang như sấm của ông thần sôcôla đã cất lên.

Tarzan nhìn ra đêm trăng. Cửa sổ để mở, trời ấm lạ lùng. Bước vào tháng sáu, công viên của trường như quy tụ tất cả hương thơm trên trái đất. Lý do gì khiến hắn không thể trở lại giấc ngủ được, hắn chưa nghĩ ra. Những ngôi sao lấp lánh hồng, xanh đủ kiểu. Thậm chí có một số ngôi sao long lanh và rực rỡ như những viên kim cương ở cửa hàng đá quý. Tuy nhiên, trời ạ… đằng kia kìa, hình như có một ngôi sao nhỏ xíu đang chuyển động… “Có lẽ mình cũng sắp đi vào các giấc mộng như Tròn Vo” – Tarzan tự nhạo mình và định nhắm mắt lại. Đúng lúc đó thì hắn thấy ngôi sao nhỏ… nổ tung. Những tia sáng đỏ rực tung tóe trên bầu trời đêm như pháo hoa giao thừa. Tarzan sửng sốt. Hắn có cảm giác mình vừa nghe thấy tiếng nổ. Hắn căng mắt nhìn ra cửa sổ nhưng hiện tượng dị thường đó đã biến mất. Mình nằm mơ chăng? Hay là mình đã nhìn và nghe thấy thật? Hoặc giả đó chỉ là một vì sao đổi ngôi? Hoặc ly kỳ hơn thì đó là một đĩa bay từ hành tinh khác đến?

*

Sáng hôm sau trên đường vào lớp học với Kloesen, Tarzan nhắc lại:

- Đêm qua tao chứng kiến một ngôi sao nổ tung.

Thằng Kloesen Tròn Vo chưa kịp nói gì thì một giọng “thầy đời” đã chen ngang dễ ghét:

- Đó là sao đổi ngôi!

Hai thằng khỏi cần quay lại. Cách bình phẩm mang tính khẳng định kia còn của ai khác ngoài thằng Karl Máy Tính Điện Tử.

- Xin tiếp tục – Cặp môi thằng quân sư Karl cong lên – Nếu nó cháy bùng ở độ cao từ 100km trở lên là sao… đổi ngôi. Còn thấp hơn thì chắc là một trái… pháo.

Tarzan cười ngất:

- Mày nói điều gì cũng ăn chắc. Kết luận khôn ngoan như một cái… máy tính. Có điều, thưa ngài tham mưu, tao đang nghĩ đến một vì sao rụng. Trong nhân loại đã có một kẻ qua đời. Hoặc một ngôi sao nổ tung.

Ba đứa đang cao hứng thì Công Chúa đến. Mặt cô bé đỏ bừng bừng có vẻ như sắp sửa thông báo một tin rất quan trọng. Quả thật, Gaby đã cắt đứt tiếng cười sảng khoái của Tarzan bằng giọng nói hổn hển:

- Một tai nạn khủng khiếp vừa xảy ra đêm qua…

- Sao?

Ba quái chụm đầu vào Gaby ngay góc hành lang:

- Một chiếc máy bay bị rơi trên cánh đồng hoang Soine.

- Thảo nào nó nổ tung như pháo.

Công Chúa đưa cái nhìn xanh biếc về phía Tarzan:

- Bạn đã quan sát vụ nổ từ đầu đến cuối à?

- Chứ sao. Mình nhìn qua cửa sổ. Ngôi sao như một quả cầu lửa, và nổ tung trong tích tắc… Gaby, bạn theo dõi qua đài sao?

- Không. Những người ở khu vực trên đã thông báo cho ba mình.

Ba "thám tử học trò" ngó nhau ngơ ngác. Nếu người ta đã thông tin cho thanh tra hình sự Glockner thì chắc chắn phải có những nguyên nhân đặc biệt. Và Gaby đã không để các chiến hữu phải chờ đợi lâu:

- Tối đa là… một người chết. Tuy nhiên người ta vẫn chưa tìm thấy dấu vết thi thể nạn nhân.

Tarzan thắc mắc:

- Tại sao chỉ có một người hả Gaby? Không lẽ máy bay trống rỗng?

- Trống rỗng. Đúng. Vì đó là một chiếc Mystere 20 loại mini của Pháp.

- Nhưng nó có tới hai động cơ, mười chỗ ngồi, giá một triệu đô la, thuộc loại đắt tiền nhất trong các loại máy bay tư nhân đó!

Mặc kệ sự thông thái của Máy Tính Điện Tử, Công Chúa vẫn đủng đỉnh:

- Chiếc Mystere thuộc quyền sở hữu của tù trưởng A-rập Abu Yassir Khalun, một trong những người giàu nhất thế giới. Trên máy bay chỉ có người phi công riêng của ông ta tên là Harry Smith quốc tịch Anh. Hành trình bay của nó là từ A-rập đến Pháp. Ba mình cho biết các kẻ thù chính trị của vị tù trưởng đã đặt một trái bom nổ chậm

trên máy bay. Khi cách thành phố chúng ta khoảng mười cây số thì…

Môi Tarzan mấp máy. Hắn cảm thấy câu chuyện có điều gì không ổn, nhưng các chi tiết tường thuật của Gaby quá lôi cuốn khiến hắn im bặt. Còn phải hỏi, giọng cô bé lúc nào lại chẳng ngọt đến tê người.

- Này nhé, trên máy bay có một kho báu. Toàn là châu ngọc và những thỏi vàng, chưa kể đến kim cương. Tổng giá trị là 15 triệu mark. Vị tù trưởng A-rập muốn chuyển kho báu ấy đến Paris nhưng hiện giờ nó đang nằm đâu đó trên đồng hoang Soine.

Kloesen nhịn không nổi. Nó cứ dậm chân liên tục:

- Làm sao mà thu về được. Gió đã thổi bay tứ tán mọi thứ trên cánh đồng mênh mông. Ai mà tìm nổi…

- Bớt hấp tấp đi… Tròn Vo. Ai lại đi bỏ gia tài lộ thiên trên máy bay bao giờ! Tất cả châu báu kim cương được đựng trong một cái két sắt. Không bén lửa và không thể bị phá hủy. Chiếc két bất khả xâm phạm đó đang nằm trên đồng hoang Soine và ba mình cho đó là một thảm kịch. Các bạn không hay biết gì sao, cách đây vài ngày trên báo có đăng tin về chuyến vận chuyển kho báu A-rập này.

Karl Máy Tính nhún vai lẳng lặng:

- Tôi có đọc.

- Vậy đó. Người ta đã quan sát được vụ rớt máy bay từ đài quan sát của phi trường. Ngoài ra viên phi công Harry Smith có liên lạc trước với bộ phận không lưu dưới mặt đất. Thảm kịch là ở chỗ này, cho dù cảnh sát, cứu hỏa và đội cứu hộ có chặn các ngả đường vào khu vực máy bay rơi nhưng vẫn không thể ngăn nổi từng đoàn người lùng sục khắp cánh đồng tìm kho báu.

- Giống hệt phim Charlot tìm vàng. Chẳng lẽ lại tái diễn cảnh miền Tây hoang dã của Hoa Kỳ…

Tarzan xua tay:

- Chắc chắn là vậy. Người ta sẽ giành giật và thanh toán nhau như những con thú. Tôi muốn xác nhận điều vừa nói ngay tại hiện trường. Ai sẽ tham gia với tôi vào vụ này lúc tan học?

Máy Tính Điện Tử giơ tay:

- Tao. Với vũ khí là một cái ống nhòm!

Tròn Vo cũng hăng hái:

- Tao nữa!

Trong khi Tròn Vo xoa xoa cái bụng bự thì Gaby kéo Tarzan lại thì thầm:

- Hồi nãy lúc mình đang kể chuyện, bạn định… phát biểu gì vậy?

Coi, mặt Tarzan tươi rói lên. Trời ạ, Công Chúa cũng quan tâm đến

thái độ của hắn nữa sao?! Hắn thận trọng:
- À à, cái vụ kho báu trên chiếc Mystere đó mà… Mình cứ nghĩ… tại sao vị tù trưởng Abu Yassir Khalun không có mặt? Chẳng lẽ ông ta lại tin tưởng vào phi công riêng của mình đến thế, dám giao hết gia tài cho một kẻ khác quốc tịch và không có họ hàng gì?
Công Chúa nín thinh. Cô bé biết giải đáp thắc mắc của cậu bạn thế nào bây giờ. Cô chỉ còn biết tuyên bố tỉnh queo:
- Dù sao thì… Tarzan này, lúc tan học mình sẽ dắt theo con Oskar nghe…
Đúng lúc đó thì chuông reng… ngôi sao nổ tung đành nằm lại ngoài cửa lớp.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

hai
NGƯỜI GÁC RỪNG

Buổi trưa nóng như lửa, cả thành phố muốn bốc hơi vì nhựa đường. Tarzan và Kloesen đã có mặt dưới bóng râm một cây dẻ lớn nằm ở ngoại vi thành phố ngay sau bữa ăn. Chúng nheo mắt nhìn làn xe hơi nối đuôi nhau vô tận trên quốc lộ Soine, con đường sẽ kết thúc như một ngõ cụt về hướng nam mà phần chót sẽ là… cánh đồng hoang. Thiên hạ đổ xô đi đâu thì chúng thừa biết. Không thiếu những "người hùng xa lộ" thả hết tốc độ trên những chiếc xe gắn máy phân khối lớn, có cả những chiếc xe đạp thể thao gọn gàng như xe đạp của hai quái… Hình như có tới nửa dân số thành phố tham gia "chiến dịch" tìm vàng. Họ sẵn sàng bỏ quên cả quán trọ mang tên Thức Ăn Địa Ngục, một địa điểm du ngoạn khá nổi tiếng cách cánh đồng hoang khoảng mười cây số đang hé cửa mời mọc.
Tarzan nhún vai lắc đầu:
- Mọi con đường đều dẫn đến cánh đồng Soine. Mày thấy chưa? Soine và Soine. Chẳng phải dẫn tới La Mã như lời tuyên bố của ông tướng Cesar đâu.
- Tao biết. Quán trọ Thức Ăn Địa Ngục hấp dẫn là thế mà không một ma nào bước vào. Họ chỉ dừng ở đó để gửi xe rồi biến mất trong cánh đồng ma quái.
"Gấu, gấu…" Một loạt tiếng sủa vang lên thân mật sau lưng Tarzan và Tròn Vo. Con Oskar chứ ai, nó tỉnh bơ bỏ mặc cô chủ Gaby và

Karl đạp xe phía sau để chạy ào vào lòng Tarzan bắt tay hữu nghị. Thông thường, lệ tay bắt mặt mừng một người một… chó này kéo dài hai phút.
Gaby rút khăn tay thấm mồ hôi rịn trên trán và thông báo cho cả đám:
- Bây giờ cảnh sát đã huy động đến cả trực thăng để lùng sục.
Tarzan ngao ngán lắc đầu:
- Cũng chẳng thể nào giải tán được đám đông đâu. Cánh đồng hoang thừa chỗ núp cho hàng ngàn con người.
Thằng Tròn Vo thực thà hơn bao giờ hết:
- Tôi vẫn không thể hiểu được rằng thiên hạ tham lam đi tìm kho báu hay chỉ vì muốn cải thiện hoàn cảnh bằng cách lấy tiền thưởng của cảnh sát?
Máy Tính Điện Tử trề môi:
- Tiền thưởng là 5% của 15 triệu mark. Mày tính đi Tròn Vo? Ngân quỹ của TKKG bỗng phình lên tới 750.000 mark. Ái chà…
Tarzan chấm dứt ngay cuộc tranh luận vô bổ bằng cú phóng mình lên yên xe đạp. Hắn giữ sợi dây buộc con Oskar và ra lệnh:
- Chúng ta lên đường.
Mặt trời chói chang. Gió nóng thổi qua cánh đồng. Hoa thuốc phiên sáng lên lấp lóa. Con đường đang bằng phẳng bỗng xuống dốc. Hai bên là những bãi cỏ lầy lội. Chúng tiếp xúc với đủ loại thảo dã của vùng đất hoang vu. Cuối cùng thì Tứ quái cũng đã đến quán trọ Thức Ăn Địa Ngục. Trên bãi đậu xe có ít nhất hàng trăm chiếc xe hơi đủ loại, cũng may trong khu vườn bán bia đầy bóng râm những cây dẻ, cây sồi chẳng có ai ngồi. Quốc lộ Soine đến đây là kết thúc. Đằng sau quán trọ có một con đường cát rộng dẫn thêm một quãng ngắn, nơi rừng xe cảnh sát đậu chen chúc. Một vài nhân viên công lực ngồi duỗi chân trong bóng mát phe phẩy mũ. Họ có vẻ ngán ngẩm vai trò bảo vệ trật tự trị an bất đắc dĩ này.
Tarzan dừng xe:
- Ở đây có những con đường mòn bí mật. Đáng mừng là Công Chúa hôm nay mặc quần Jeans, sẽ va chạm với gai góc thiên nhiên đó Gaby ạ.
Bốn quái dựa xe đạp vào một cây lê và gom chúng lại bằng khóa vòng.
Con Oskar và Tarzan đi trước. Các thám tử mới lớn nối đuôi nhau theo sau đi cho đến lúc khựng lại trước một rừng cây chằng chịt tưởng như không thể nào vượt qua được. Đủ thứ cây cối và bụi rậm liên kết thành một bức tường cản đường như trong phim chiến tranh.
Tròn Vo bắt đầu rên rỉ:

- Phải băng qua cạm bẫy này hả Tarzan?
- Yên trí!
Tarzan phán một câu cho thằng mập bớt hoang mang. Hắn lôi cả đám sang một chỗ còn "cạm bẫy" hơn nữa, nhưng đằng sau là một lối mòn bề ngang chỉ nửa thước. Hắn kéo con Oskar đang thở hồng hộc vào bụi tức thì.
Chúng đi giữa hơi nóng hầm hập trên đầu và những tảng rêu lớn lõng bõng bùn dưới chân. Giày bốn đứa đều ướt sũng. Gaby lo lắng hỏi:
- Đại ca định lôi tụi này đi đâu vậy?
- Đến… Ngôi Mộ Trống. Chỗ đó hơi nhô cao một chút. Chỉ có ở đó tụi mình mới quan sát được khắp cánh đồng hoang. Được chớ Gaby?
- Nghe ly kỳ đó. Mình chưa đến đó bao giờ. Tại sao gọi là Ngôi Mộ Trống? Kể nghe đi Tarzan!
- Đó là một cái gò cao vài mét chất ngất bởi những tảng đá lớn. Một trong những tảng đá lớn này rỗng ruột: sâu chừng một mét, rộng nửa mét, dài hai mét. Cấu tạo của nó vừa giống một cái bồn tắm vừa giống một ngôi mộ. Cách đây ba mươi năm "cái bồn tắm" này đã có lần được sử dụng như một… ngôi mộ. Một kẻ đi săn trộm đã bắn chết người gác rừng, giấu thi thể nạn nhân vào ruột của tảng đá và đậy chỗ lõm bằng ba tảng đá khác. Nhưng chỉ vài ngày sau, bầy chó của cảnh sát đã phát hiện ra xác chết. Tử thi được đưa ra chôn cất tử tế ngoài nghĩa trang và tất nhiên tên sát nhân bị tóm cổ.
Kể từ đó, người xung quanh gọi nơi đây là Ngôi Mộ Trống cùng lúc với những lời truyền khẩu về ma quỷ lan tràn. Mấy bà phụ nữ mê tín hay ngồi lê mách lẻo đều quả quyết rằng ở gò cao này có ma. Chẳng ai dám mò ra Ngôi Mộ Trống vào ban đêm.
Gaby nghe chuyện mà không hề rùng mình, cô tưởng tượng một vấn đề lớn lao hơn:
- Ô, biết đâu cái rương chứa kho tàng lại rớt ngay đúng Ngôi Mộ Trống?
Tarzan phì cười:
- Sau cái chết của người gác rừng, suốt ba mươi năm qua, người ta đã bít kín chỗ rỗng ruột đó thành một cái nắp mồ…
Hắn ngưng bặt vì có tiếng chó sủa. Tiếng con Oskar! Hắn vội lao về phía tiếng sủa. Con Oskar đã vượt qua bụi rậm cuối cùng và đang chống hai chân lên một thân cây. Tarzan ngước nhìn tán lá của cây lê cao vút và hắn… tái mặt.
Coi, trên đầu hắn chừng ba mét có một xác chết bị treo lủng lẳng. Viên phi công chăng? Hắn hấp háy mắt ngó những tia nắng xuyên

qua kẽ lá. À không, chỉ là một con hoẵng.
Đúng là một con hoẵng. Đôi mắt ngây thơ khép kín, đầu chúc xuống, hai chân trước cứng đờ thò ra khỏi đám lá cây. Hai chân sau của con vật đáng thương bị cột bởi một sợi dây thừng cuốn nhiều vòng vào thân cây. Phần lông bên trái của con hoẵng bê bết máu. Điều ngạc nhiên là trên cổ con hoẵng còn hằn dấu răng chó cắn ngập.
Con Oskar vừa sủa vừa thè lưỡi thở, nó đang cần leo lên cây tức thì.
- Im đi Oskar!
Tarzan mới ngưng tiếng quát con chó thì giọng của Gaby đã hớt hải từ đằng sau: - Chuyện gì vậy Tarzan?
- Không, không… có gì. Đã đến… Ngôi Mộ Trống.
Hắn vội vàng nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô bé kéo ra khỏi khúc quanh và… lúc hắn quay đầu lại thì con Oskar đã biến mất tự hồi nào.
Tarzan giận run người. Bên tai hắn là tiếng "gâu, gâu" quen thuộc đã mơ hồ ở khoảng cách tối thiểu cũng hai trăm mét. Hắn quyết định: Các bạn cứ ở đây. Tôi phải đi tìm tên lang thang Oskar này về. Và hắn khuất sau những lùm cây nhanh như sóc. Tròn Vo và Máy Tính Điện Tử mò mẫm lên chỗ Gaby đang đứng trước phiến đá rồi đồng loạt chép miệng:
- Giống hệt một cái quan tài bằng đá! Ớn quá
. *
Đồng hoang Soine thuộc loại đầm lầy cao nguyên. Phía xa xa nhô lên những ngọn núi. Giữa đồng hoang và núi non là dải rừng thông màu xanh đen. Tarzan không còn cách nào tìm con Oskar hợp lý hơn là trèo lên một bụi cây cao nhất. Hắn vừa leo lên một thân cây khá nhiều nhánh vừa phân tích cái chết thê thảm của con hoẵng. Tại sao kẻ săn trộm thú lại không phi tang xác con hoẵng theo kiểu đơn giản nhất là đem về nhà mà treo lơ lửng trên một cành lê, cho dù cành lê đó tương đối rậm rạp khó giác? Tại sao hung thủ lại chọn cây lê gần sát Ngôi Mộ Trống? Hay là gã từng trú ẩn ở… ngôi mộ. Thôi đúng rồi, gã chỉ sợ một kẻ duy nhất: người gác rừng. Chẳng phải ba mươi năm trước đây có kẻ vi phạm luật cấm săn bắn ở cánh đồng hoang Soine này rồi giết cả người gác rừng hay sao? Vậy thì kẻ săn trộm hôm nay vừa tránh né người gác rừng vừa giữ nguyên vẹn con mồi săn được bằng cách treo con hoẵng lên cao để tránh lũ sói rừng xé xác. Đương nhiên gã sẽ đợi đến đêm để đưa con mồi xuống và…
Tarzan cười đắc thắng nhưng hắn lại lo thầm ngay: Vái trời cho Gaby đừng ngước mặt lên… cây lê, bởi cô bé mà thấy đôi mắt nhắm

nghiền thảm thương của con hoẵng là cô sẽ mất ngủ ít nhất một tuần lễ. Chỉ sợ hai thằng Karl Máy Tính và Tròn Vo Kloesen quen thói tò mò…
Hắn đã leo tới ngọn cây. Từ đây hắn quan sát mọi vật khá chi tiết. Giữ một bụi rậm đột nhiên chui ra một con thỏ trắng cuống quít như đang bị kẻ thù đuổi cận kề sau lưng. Đúng vậy chứ sao, chưa tới hai giây cũng từ bụi cây kia xuất hiện liền một con chó… chột mắt. Con Oskar chứ ai, nó chỉ "hực, hực" cái lưỡi dài thượt mà không thèm sủa một tiếng. Đúng là loài chó săn nguồn gốc Tây Ban Nha kinh nghiệm đầy mình. Hú hồn, cũng may mà chú thỏ tinh khôn đã kịp lủi vào một cái hang nhỏ xíu giữa hai tảng đá. Nhưng kìa…
Cách con Oskar chừng năm mươi mét là một người đàn ông có lẽ ngoài năm mươi tuổi, đôi má sưng húp vì dư thừa mỡ. Trời ạ, người đàn ông có cặp mắt xếch hung dữ đó đang lăm lăm cây súng trong tay. Linh tính bảo với Tarzan rằng mục tiêu của lão ta chính là con Oskar tội nghiệp.
Lão đã chạy đến gần chỗ con chó đến nỗi Tarzan dù có phép màu tụt xuống thần cây ngay bây giờ cũng không thể nào can thiệp kịp. Trời đất, lão giương súng lên nhắm vào bụi rậm cạnh tảng đá rồi… tiếp tục chạy đi. Tarzan có thể nghe rõ mồn một tiếng lão gầm lên hổn hển:
- Đồ… chó chết. Mày dám săn thú đồng hoang Soine. Ông giết… mày.
Con Oskar thật tuyệt vời. Nó chờ cho người đàn ông khuất dạng mới phóng ra từ một bọng cây rỗng. Nó cũng đã nhìn thấy "chiến hữu" của mình đang chạy lại. - Gâu, gâu…
Ôi, nếu con Oskar biết nói tiếng người thì hẳn âm thanh "gâu, gâu" kia là hai tiếng "Tarzan" ấm áp. Nó dụi đầu như khóc vào vai Tarzan làm hắn nghẹn lời:
- Tại sao mày có thể ngu xuẩn vậy hả Oskar? Mê mẩn gì một con thỏ trắng để suýt chết vì một nòng súng? Tại sao mày không nghe lời tao ở yên nơi Ngôi Mộ Trống? Hả?
Con Oskar có vẻ như biết lỗi. Nó ngước cái mõm đầy ăn năn hít hít khuôn mặt Tarzan:
- À, mày định nói về người đàn ông cầm vũ khí đó à? Tao biết rồi, chắc lão là một nhân viên kiểm lâm, có lẽ lão thương con thỏ trắng lắm…
Tự nhiên Tarzan giật bắn người:
- Thôi chết rồi, có khi lão lại nghĩ rằng con Oskar và bọn mình đã "bắn trộm" con hoẵng. Chứ gì nữa, trên cổ con hoẵng còn nguyên

dấu răng chó. Kẻ săn lén đã sử dụng một con chó khổng lồ thiện nghệ đuổi con hoẵng trước khi nổ súng. Hắn vỗ vào mông Oskar đang vẫy đuôi rối rít:
- Trở về Ngôi Mộ Trống liền Oskar. Lão gác rừng đang chĩa súng vào Công Chúa của mày đó.
*
Quả y như rằng, Tarzan đứng ngẩn người khi vừa vén đám lá định bước ra Ngôi Mộ Trống. Hắn bất chấp bầy muỗi đói đang háo hức tấn công khắp da thịt để chỉ dán ánh mắt vào… người kiểm lâm. Chính thị là lão béo đội mũ rộng vành đã chạy bán sống bán chết rượt theo con Oskar lúc nãy. Coi, bản mặt lão bóng lưỡng một cách hung dữ, khẩu súng hai nòng cứ đưa lên đưa xuống trên không, làm như ba người bạn của Tarzan sắp sửa bay lên trời vậy.
Lão không ngừng gầm gừ:
- Tao đã thấy… tận mắt. Chính con chó săn to lớn đã bám chặt con hoẵng. Bọn nhãi ranh chúng mày đừng hòng qua mặt tao… Vũ khí săn trộm của tụi bay đâu?
Kloesen và Karl chỉ biết nhún vai. Sự phân trần của chúng có lẽ vô ích đối với người đàn ông gàn dở này. Chỉ có Gaby là can đảm ngẩng đầu lên. Cũng là lúc Tarzan ló dạng ra khỏi đám lá. Đôi mắt Gaby đẫm lệ khiến Tarzan bàng hoàng. Không hiểu cô bé khóc vì chứng kiến xác con hoẵng bị treo lộn ngược hay vì bất lực trước sự vu khống của lão gác rừng?
Tarzan ôm chặt con Oskar vào ngực và ung dung bước từng bước một đến gần Ngôi Mộ Trống. Hắn nói thật lớn làm người đàn ông cầm cầm súng giật mình quay phắt lại:
- Nào, đừng ăn hiếp các bạn tôi nữa. Có phải ông muốn giết con chó này không?
Lão kiểm lâm hướng ngay mũi súng về phía hắn:
- Bỏ con chó xuống. Mày nói đúng đấy thằng nhãi. Con chó sẽ ăn đạn. Hàng tuần lễ nay con chó khốn nạn này tung hoành trong khu vực tao phụ trách. Nó đã “làm thịt” nai con, thỏ, gà gô. Tao đã thoáng thấy bóng nó đến chục lần. Mày hiểu chưa thằng nhãi, nó biến nhanh đến mức độ tao không kịp bắn. Nhưng bây giờ thì nó phải đền mạng, tao là người bảo vệ thú rừng tức là bảo vệ lẽ phải. Mày đồng ý chứ, nhãi? Chính mắt tao vừa thấy nó rượt theo một con thỏ trắng. Đồ… chó.
Tarzan bỗng bình tĩnh lạ thường. Trong lời buộc tội của lão kiểm lâm chỉ có một sơ hở duy nhất: “thoáng thấy bóng”. Hắn chụp liền cơ hội phản công:

- Thưa ông, có thể là con Oskar này vừa giỡn chơi với chú thỏ trắng một chút thôi, và con thỏ đã không bị phương hại gì. Ông vừa khẳng định là nhìn thấy con chó tuần lễ trước, nhưng con Oskar mới đến cánh đồng Soine này lần đầu và… bị lạc. Ông nói rằng ông đã gặp một "con chó săn to lớn" trong khi con Oskar thì nhỏ xíu, và ông chỉ "thoáng thấy bóng" thì làm sao xác định con Oskar là thủ phạm được. Tôi e rằng…
Mặt người đàn ông to béo giờ đỏ ửng như trái cà chua. Giọng lão run run vì tức giận:
- Tao là… Croebolo, nhân viên kiểm lâm. Tao chưa kết luận… sai bao giờ. Tụi bay định…
Gaby bắt buộc phải có thái độ. Tiếng cô bé đầy nước mắt:
- Ông không được bắn con chó của cháu, thưa ông Croebolo. Tuổi ông đã lớn và cái nhìn của ông không thể tinh tường như hồi còn trẻ được. Rõ ràng con Oskar mới đến khu rừng này lần đầu, nếu ông nhất định hạ con chó thì xin hãy bắn cháu trước đã. Tarzan nhảy ba bước đứng đối diện với Croebolo và đặt con Oskar vào giữa hai bắp chân, còn đôi tay ở trong tư thế chuẩn bị. Hắn biết cách tước khẩu súng hai nòng của đối phương bằng một đòn Judo tiếp cận nhất. Tuy nhiên sự chuẩn bị của hắn vô ích, lão gác rừng Croebolo đã chúc nòng súng xuống đất. Lão không ngờ một cô bé xinh đẹp như Gaby lại ăn nói cứng cỏi đến thế.
Lão lờ đờ nhìn Tarzan, hơi thở toát ra nồng nặc mùi rượu. Thảo nào. Tarzan nghĩ thầm. Một người có trách nhiệm bảo vệ thú rừng mà say sưa quanh năm suốt tháng thế kia thì trông gà hóa cuốc là phải.
Tarzan nói như đinh đóng cột:
- Tôi là một võ sĩ, thưa ông kiểm lâm. Tôi đủ sức bảo vệ bạn bè tôi. Nhưng tôi nói cho ông biết, con chó Oskar tuy thuộc nòi chó săn nhưng chưa bao giờ là một con chó khát máu. Là một người có kinh nghiệm đi săn, ông phải biết đây là một con chó nhà chứ. Tôi hứa sẽ tìm ra thủ phạm giết đám nai, hoẵng, gà gô mà ông nói, trong một ngày rất gần. Một ngày rất gần thưa ông Croebolo!
Lão gác rừng chiếu tướng Tarzan đúng năm giây. Giây thứ sáu lão đeo súng lên vai, rút một chai rượu Philipin từ túi quần ra và nốc một hơi dài. Lão quay lưng bước đi sau khi thòng một câu cuối cùng:
- Nhớ nhé thằng… hiệp sĩ. Mày phải xách cổ con chó sát sinh về đây cho tao, bằng không thì tao sẽ… thịt con chó của mày thế mạng.
Lúc lão tan biến vào bụi rậm, Gaby mới ôm chầm con Oskar khóc thút thít.

*
Tứ quái mở hội nghị bàn tròn ngay trên Ngôi Mộ Trống. Tiếng động cơ trực thăng rền rĩ trên đầu nhưng thực ra cái cánh quạt quay tít bầu trời kia không thể nào có đủ mắt nhìn thủng qua những hàng cây um tùm. Gần chục ngàn sinh linh phía dưới đang rình mò nhau bằng ống nhòm và những âm mưu nhỏ nhặt.
Quân sư Karl nói trước:
- Thực ra lão Croebolo có lý dù lão là một kẻ nát rượu. Từ tháng 2 đến tháng 8 hàng năm không ai được phép săn bắn hoẵng mẹ và hoẵng con. Riêng loài dê thì bị cấm từ tháng 10 đến tháng 5. Bây giờ mới là tháng 6 vậy mà kẻ nào nỡ giết một con hoẵng mẹ.
Tarzan thở dài:
- Tao lại tưởng mày và Tròn Vo không nhìn thấy xác con hoẵng… Mắt Công Chúa vẫn còn đỏ hoe. Kloesen, Tròn Vo phải cố gắng làm ra vẻ hài hước: - Nín đi… Gaby, đêm nay thám tử Tròn Vo sẽ bắt được hung thủ để xứng đáng là một chiến sĩ của TKKG. Tôi nói thật mà, thế nào thằng săn trộm lại chẳng ghé thăm cây lê để phi tang con hoẵng…
Tarzan gật đầu:
- Mày tuyệt đó Kloesen, vậy mà tao cứ nghĩ rằng kẹo sôcôla làm giảm mất sự thông thái. Thế này nhé, chúng ta sẽ phục kích tên săn bắn trộm vào trước lúc trời tối ở đây, bám sát gót gã và báo cho cảnh sát thộp cổ gã khi gã xẻ thịt con hoẵng tại nhà.
Máy Tính Điện Tử:
- Một công hai việc. Chắc chắn tên săn trộm có một con chó săn to. Chính con chó của gã đã tung hoành khu vực của lão kiểm lâm hàng tuần Biết đâu chúng ta chẳng giúp được lão say rượu Croebolo một tay… và giải oan cho con Oskar.
Gaby mở to đôi mắt… Công Chúa lo lắng:
- Chúng ta phải thật cẩn thận. Bọn săn trộm luôn luôn có súng. Cách đây ba mươi năm…
Tarzan kết thúc:
- Yên lòng đi Gaby. Nào, hôm nay là thứ sáu. Mai bắt đầu kỳ thăm nhà cuối tuần. Ngay từ tối nay mình đã có thể về nhà Kloesen với lý do thăm gia đình Sauerlich mà không cần thiết phải trèo tường trường nội trú. Và không được buồn nghe Gaby, ban đêm ở đồng hoang Soine đầy nguy hiểm này chỉ dành cho… bọn con trai.
Khác với những lần trước Gaby luôn nằng nặc đòi tham gia, lần này cô bé chỉ bĩu môi nũng nịu. Vậy là “êm” chuyện… con gái. Bây giờ thì đến phiên… Oskar, Tarzan hơi bất ngờ khi cánh mũi con chó phập

phồng lên xuống.
- Hực… hực…
Công Chúa thì thầm:
- Có người lạ đến.
- Lão Croebolo chăng?
Máy Tính Điện Tử chỉ tay về phía mà thiên hạ nghi là có xác chiếc máy bay rơi:
- Không. Một nhân vật khác nữa…
"Nhân vật khác nữa" đang hùng hổ từ thế giới… bên kia đi lại chỗ chúng. Lão cao gần hai mét, dáng vẻ khẳng khiu. Lão có nhân dạng nhìn một lần không thể nào quên được.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

ba

THỨC ĂN ĐỊA NGỤC

Coi, mọi phụ tùng về y phục trên thân thể người đàn ông mới chạy đến đều tả tơi, chỉ trừ cái nón mới cáu cạnh. Cái nón sang đến độ những người lịch sự cách mấy cũng nghĩ rằng đó là của ăn cắp.
Mà khuôn mặt người đàn ông cũng xứng đáng với nhận xét như thế: Trên cái mặt dài như lưỡi cày buông thõng một bộ râu xồm và đôi tròng mắt không ngớt láo liên. Hệt một thằng bù nhìn. Kloesen Tròn Vo nhận ra lão ngay lập tức:
- Lão già Maks Stunla!
- Đúng, một kẻ vô gia cư vô nghề nghiệp.
Karl Máy Tính đồng ý liền và tất nhiên trong bộ óc điện tử của nó cũng đã hình thành một đáp số khá gọn về thân thế Maks Stunla: Một con người không ai thân thích và không hề làm việc để sống đúng nghĩa sinh vật. Nghe đồn lão là người nước khác lưu lạc qua Đức sau thế chiến thứ hai. Thành phố nhẫn mặt lão.
Stunla vung vẩy một cây gậy lớn đe dọa lũ trẻ:
- Tụi bay cút ngay. Chỗ này là giang sơn của tao.
Lão không còn hơi sức để trèo lên ngôi mộ đá. Tarzan cảm thấy thương hại lão:
- Tại sao, thưa ông Maks Stunla?
- Còn sao gì nữa. Mày… mày hiểu chứ. Cánh đồng hoang Soine này đã được chia như… như cái bánh. Tao…

Lão thở ra hồng hộc:
- Tao… tao được chia khu vực này, kể cả Ngôi Mộ Trống… những chỗ ngon lành gần chỗ máy… máy bay rơi tụi khỏe mạnh đã giành hết, đây… là, là… giang sơn của tao.
- A, thì ra thế, các người đang cướp bóc thiên nhiên bằng lòng tham không đáy của mình.
Lão Stunla chống cây gậy xuống đất ráng làm bộ uy nghi như một nguyên thủ quốc gia:
- Có thể tụi bay mới nhập cuộc nên chưa… chưa biết. Ê, từ cây sồi kia đổ lại đây là phần đất riêng tao. Chỉ riêng tao mới có quyền lùng sục khu vực này, ôi… ôi kho báu, kho báu có thể nằm bất cứ chỗ nào, chỉ cần tìm thấy xác viên phi công…
Tarzan chỉ còn nước lắc đầu:
- Trời đất, thôi đi ông già. Chúng tôi chỉ đến Ngôi Mộ Trống rong chơi chứ không thèm rớ đến cái rương châu báu của ông đâu. Tôi có cảm tưởng như ông sắp nhận chức thị trưởng…
- Này, đừng đùa với tao chớ. Tao biết tụi mày cũng đang chảy nước miếng vì cái kho tàng A-rập.
Đất dưới chân Tarzan như sụp xuống. Coi, hắn không thể nào tin nổi. Cái lão Maks Stunla thường ngày rách nát như ăn xin ở thành phố luôn cầu cứu sự bố thí của người khác đã quay ngoắt 180 độ. Lão tưởng rằng mình sửa soạn là triệu phú đến nơi. Đã vậy thì…
Tarzan mím môi:
- Đã vậy thì… chúng tôi không đi đâu hết. Tôi sẽ ở đây tìm vàng cho đến khi nào chiều cao hai mét của ông lùn xuống. Đất đai hoang dã của trời đất mà.
Trời ạ, nhìn bộ mặt thảm hại của lão mà tức cười. Mắt lão cụp lại như muốn khóc, hơi thở phì phò thống khổ, và có vẻ như lão sụp lạy đến nơi. Tarzan không thể cười được, hắn nhìn sang các bạn ngao ngán:
- Chúng ta lên đường. Ở đây hôi hám quá.
Maks Stunla mừng như người chết sống lại. Lão cảm ơn rối rít:
- Đi đi và đừng trở lại. Các cậu phải biết đây là giang sơn của tôi.
Tứ quái rời khỏi Ngôi Mộ Trống. Tự nhiên quân sư Karl phát biểu một câu làm cả đám giật mình:
- Ê, Tarzan. Có bao giờ đại ca nghĩ rằng lão già Stunla là một tên săn trộm không? Con hoẵng chết tức tưởi ngay trên lãnh địa của lão? - Khó tin quá. Lão cầm cây gậy còn không nổi thì làm sao cầm vững một cây súng săn. – Nói vậy nhưng Tarzan vẫn bóp mạnh tay Karl.
Tiếng của thằng mập Kloesen vang lên đánh tan hết mọi nghi hoặc:

- Mình… khát nước quá. Tại sao không ghé quán trọ Thức Ăn Địa Ngục nhỉ!?
*
Chỉ một lát sau Tứ quái đã có mặt trong khu vườn bia của ngôi nhà trọ nổi tiếng. Hồi nãy lúc tạt qua quán, chúng chưa thấy bóng dáng một ẩm khách nào, nhưng bây giờ thì đã sờ sờ một gã võ biền đi ủng cao su mặc áo choàng xanh lá cây. Gã xắn tay áo để lộ hai cánh tay đầy lông lá và ực cạn ly bia trước mặt. Đặc biệt bên cạnh gã có một chiếc ba lô mở toang chứa đầy cây cỏ. Gã là một chủ nông trại tìm thức ăn cho thỏ hay là một ông thầy bào chế thuốc, có trời mà biết được.
Lúc ấy thì Lida Mon bước ra.
Cả bốn quái đều biết Lida. Cô đã mười tám tuổi, từng học cùng trường nội trú với chúng một thời gian dài. Cô chưa lấy xong bằng Trung học thì người cha qua đời. Lida đành bỏ dở dang việc học tập để kiếm việc làm nuôi bà mẹ đau yếu và bốn đứa em nheo nhóc. Cô đã chạy bàn cho nhiều quán ăn khác nhau hơn một năm qua. “Nghề tiếp viên có thể hái ra tiền được”. Lida đã có lần tâm sự với Gaby như thế, nhưng niềm mơ ước trở thành y tá viện cô nhi của Lida mỗi lúc một xa vời.
Bây giờ thì cô gái đáng thương đang đứng trước bàn gã đàn ông mang ủng:
- Thưa ông Fungco, ly bia tiếp theo của ông đây!
- Cảm ơn cưng…
Gã đàn ông nói giọng khàn khàn, không hiểu có phải vì thuận tay không mà gã nhéo vào mông Lida một cái sàm sỡ.
Cũng may mà cô gái né kịp. Mặc kệ ly bia suýt đổ, Lida đi một mạch qua bàn Tứ quái.
Cô gái gượng cười với Gaby:
- Gã Fungco đó là một thằng cha thô tục. Chị biết làm sao hơn được hở các em. Gã chuyên môn hái lượm lá thuốc trên đồng hoang Soine để làm dược thảo. Chỉ biết có… bia và… gái đẹp thôi.
Công Chúa ngậm ngùi:
- Tội nghiệp chị Lida. Tuy nhiên chị phải biết cách “phục vụ” gã đàn ông đáng ghét đó. Hay nhất là đá vào ống chân gã, Tarzan sẽ giúp chị…
Cô gái hầu bàn cảm động. Cô nhấp nháy đôi mắt nâu dưới mái tóc hoe đỏ tết thành bím sau gáy, giả vờ nói thật lớn:
- Quý vị uống gì?
- Tất nhiên là bốn ly đá chanh - Tròn Vo thì thầm vào tai Lida sở thích

đột ngột của nó bất chấp sự đồng ý hay không đồng ý của các bạn.
Khi Lida bước đi thì nó mới hé miệng:
- Coi như buổi… thám thính trưa nay thất bại. Không một mảnh kim loại, không một miếng kính vỡ. Chỉ thu hoạch bốn ly đá chanh.
Máy Tính Điện Tử cũng buồn buồn:
- Cái ống nhòm tao mang theo cũng vô dụng. Cứ nhích lên mắt là chỉ thấy toàn người và người hằm hè nhau từng gốc cây, bãi cỏ.
Tiếng Gaby nhẹ nhàng nhưng có hiệu quả như một mệnh lệnh:
- Con Oskar đang… khát nước.
Tarzan bật dậy ngay. Còn phải hỏi, nội chuyện con chó rượt theo chú thỏ trắng và thoát khỏi tầm bắn lão Croebolo cũng đủ… chết khát.
Tarzan chụp một cái gạt tàn trống rỗng trên bàn. Hắn đi lấy nước sạch trong vòi nước ở phòng vệ sinh. Hắn vừa mới bước từ phòng vệ sinh ra với cái gạt tàn sóng sánh nước trên tay thì đụng phải gã Fungco vừa đâm sầm đến. Cái gạt tàn suýt rơi khỏi tay Tarzan.
Tên đàn ông lỗ mãng chuyên sưu tầm lá cỏ không một lời xin lỗi mà còn ha hả cười. Trên chiếc thắt lưng ngoài áo khoác của gã vang lên một âm thanh náo nhiệt. Thì ra đó là một cái móc chìa khóa dưới hình thức một đồng tiền bằng bạc nặng nề. Hai cái chìa treo lủng lẳng đầu hai sợi xích ngắn.
Chỉ một chi tiết đó là quá đủ đối với cái nhìn bén như dao của Tarzan.
Cái gạt tàn đựng có một chút xíu nước biến thành một hồ nước cứu sinh đối với Oskar. Con chó độc nhãn chúi mõm vào như mới trở về từ sa mạc.
Đã đến giờ chia tay, Kloesen Tròn Vo kêu tính tiền, tuy nhiên người nhận lại không phải là Lida mà chình ình một ông chủ to béo với bộ râu quai nón xanh rì:
- Cô Lida không thể bỏ bếp lúc này được. Tôi là Kaipne, chủ quán Thức Ăn Địa Ngục.
Các hiệp sĩ đưa Công Chúa về tận nhà. Trong lúc Tròn Vo hít hà xoa xoa cánh tay mập ú đầy những vết muỗi cắn thì Tarzan thông báo: đêm nay chúng sẽ đồng loạt mặc áo quần xám để trà trộn cùng bong tối.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

bốn
TÊN SĂN TRỘM

Đúng bảy giờ tối, Tarzan và Kloesen rời khỏi ngôi biệt thự của gia đình Sauerlich, nơi cậu con quý tử Willi tự Kloesen Tròn Vo chọn làm chỗ nghỉ chân cuối tuần sau những năm tháng dùi mài kinh sử và đi… giang hồ.
Hai đứa đã làm mọi thủ tục "kính lão đắc thọ" đối với người lớn: bà mẹ Kloesen lúc nào cũng hiếu khách và lo lắng, còn ông chủ hãng sôcôla cha của Tròn Vo ư? Ông ta rất tự hào về thành tích… TKKG của quý tử Kloesen đến nỗi cứ sợ nó ốm đi vài kí lô…
Máy Tính Điện Tử Karl đã đợi hai quái dưới bóng cây dẻ lớn như quy ước. Giọng nói của "quân sư" khá nghiêm trọng:
- Chúng ta đã chậm chân hơn bá tánh nhiều. Đại ca hay gì chưa Tarzan? Những kẻ đi tìm kho báu đã căng lều ở đồng hoang Soine như đang thiết lập một doanh trại. Họ không để phí một chút ánh sáng ban ngày. Họ quên luôn căn nhà họ ở thành phố. Chỉ chờ đúng bốn giờ sáng trời vừa hửng là họ lại bắt tay vào cuộc săn vàng.
Kloesen ngược lại không hề băn khoăn chút nào:
- Càng tốt chứ sao. Điều đó có nghĩa là về mặt an ninh, tụi mình càng được bảo đảm. Ngoài cảnh sát, tên săn bắn trộm, đồng hoang còn nhiều đôi mắt nữa…
- Nhưng "gã" sẽ không dám mò ra?
Tarzan gằn giọng:
- Tại sao thằng bắn trộm lại không dám mò ra? Nếu gã để con hoẵng lủng lẳng ngoài đó lâu hơn nữa giữa thời tiết này thì nó sẽ sình chương lên. Gã đâu hay biết chúng ta phát hiện con hoẵng? Trừ khi "gã" là nhân viên kiểm lâm Croebolo hoặc lão sếu vườn lang thang Maks Stunla… lúc đó chúng ta sẽ tính cách khác.
Ba chàng thám tử đạp xe về hướng cánh đồng hoang. Những cái bóng đổ trên đường cứ dài thườn thượt. Rồi mặt trời lặn hẳn sau đường chân trời. Không khí vẫn còn ấm nóng nhưng hoàng hôn đã buông xuống từ các đám mây, và ánh sáng màu nâu chuyển sang nhập nhoạng màu lam tím.
Chúng đến quán trọ Thức Ăn Địa Ngục lúc vừa sập tối. Bây giờ thì hành động càng nhanh càng tốt, chúng khóa xe đạp, vượt đồng cỏ một cách vội vã, vừa kịp tìm thấy con đường mòn xuyên qua các bụi rậm lúc ánh sáng chung quanh đã nham nhở một màu đen.
Rõ ràng cuộc hành trình lúc này cực hơn hồi chiều. Tarzan luôn dẫn đầu bằng bước chân của một con mèo. Tròn Vo thở hồng hộc sau lưng hắn. Thằng mập bỗng vấp một bụi dâu dại té sấp mặt xuống, cái bụng sôcôla của nó ê ẩm:

- Đường sá gì như cạm bẫy của bọn… mọi!
- Suỵt. Mày vẫn còn mơ ngủ trên giường đấy à.
Máy Tính Điện Tử cũng bị ngáng cẳng. Cái kính cận thông minh của nó văng ra, nhưng nó lồm cồm bật dậy chụp lại ngay và đương nhiên khác hẳn cái bụng ưa càu nhàu của Tròn - Suỵt. Mày vẫn còn mơ ngủ trên giường đấy à. Máy Tính Điện Tử cũng bị ngáng cẳng. Cái kính cận thông minh của nó văng ra, nhưng nó lồm cồm bật dậy chụp lại ngay và đương nhiên khác hẳn cái bụng ưa càu nhàu của Tròn Vo, vị quân sư lịch sự không rên một tiếng nào.
Lúc ba đứa đến Ngôi Mộ Trống thì trời âm u đến nỗi cách xa nhau mười bước chỉ còn nhìn được lờ mờ. Đêm đen không một ánh trăng sao. Tarzan ngồi xuống ngôi mộ chép miệng:
- Ồ, đom đóm bay khắp nơi.
- Hả?
- Mày yếu bóng vía quá Tròn Vo ơi. Đom đóm… người cơ mà. Mày không nhận ra đó là ánh sáng lập lòe của vô số chiếc đèn pin sao? Đúng thế. Những chiếc đèn pin len lỏi như những hồn ma trong vùng rừng hoang dã của đầm lầy cao nguyên.
Máy Tính Điện Tử lầm bầm:
- Đám… người lớn thật là điên rồ. Y hệt lão Stunla.
- Ừ, quả đúng vậy. Nhưng này Karl, tao cứ nghĩ kẻ suốt đời làm biếng như lão Stunla có lẽ lại nhiều hy vọng trong cuộc "mò kim đáy bể" này…
- Sao vậy?
- Vì giang sơn của lão được chia có… Ngôi Mộ Trống, ma quỷ sẽ ủng hộ lão.
Ba đứa cố gắng nín cười trong cổ họng. Coi, những ngọn đèn phía xa đang bớt dần, trời tối mù mịt, lòng tham con người cũng có giới hạn chứ sao.
Chúng bắt đầu nối đuôi nhau thành một cái chuỗi theo thứ tự: Kloesen móc một ngón tay vào thắt lưng của Tarzan, thằng Karl thì nắm chặt thắt lưng của Kloesen. Bằng phương pháp đó chúng đã không lạc nhau khi vượt qua các bụi cây gai góc.
Bây giờ thì ba hiệp sĩ đã có mặt gần cây lê cao ngất. Chúng nhìn về phía Ngôi Mộ Trống. Trời ạ, ngay tại đó ngoài một con chim đêm đang đập cánh phành phạch trên mỏm đá, còn có một "cặp mắt" rực rỡ như lửa lưu huỳnh, lúc ẩn lúc hiện như đang quan sát chúng.
Thằng mập Kloesen rùng mình:
- Ớn da gà.
Tarzan ấn ngay đầu nó xuống:

- Suỵt. Có người đến. Cái "cặp mắt" đó đang di động. Ba quái nằm bẹp gí sát mô đất như ba con rắn mối. Không gian im lặng nghe rõ tiếng sột soạt. Có một nhân vật nào đó đang hấp tấp giẫm tấm thân ì ạch trên rêu, thạch nam và cỏ. Hơi thở gã hổn hển. Gã lia "cặp mắt" lưu huỳnh từ một ánh đèn đặc biệt lên thành một vòng sáng hẹp. Rồi… tắt ngấm. Tarzan nhìn trân trối vào bóng đêm. Hắn cảm thấy mơ hồ một hình thù xa lạ hằn lên nền trời tối. Có vẻ là một người đàn ông. Gã đã đến gần hơn, bước chân chậm dần. Gã đứng lại. Rõ ràng gã đang cố điều hòa hơi thở. Xong gã đi tiếp. Trong chớp nhoáng, gã biến mất giữa rừng lê bên cạnh.
Tròn Vo vừa khều tay Tarzan sửa soạn thì thầm ý kiến thì… ánh đèn pin lại lóe ra từ rừng lê. Luồng ánh sáng lần này chiếu lên trên, nơi treo xác con hoẵng.
Ánh sáng lại tắt lịm, người đàn ông đã bước khỏi đám cây lê. Gã chỉ đứng cách đám trẻ khoảng năm, sáu bước chân. Coi, các cơ bắp của Tarzan căng cứng, hắn sẵn sàng tấn công đối phương bất cứ lúc nào, dù hắn biết rằng "tên săn trộm" đang lăm lăm vũ khí trong tay. Nếu gã lại bật đèn lên lần nữa, chắc chắn ba đứa bọn chúng sẽ bị nhận diện, nhưng… đèn không bật lên. Người đàn ông hỉ mũi. Tarzan muốn hắt hơi vì mùi mồ hôi quen quen. Hắn chán nản khi khám phá ra tung tích của người đàn ông. Trời đất, cái dáng thấp lùn béo tròn đội mũ và đeo khẩu súng sau lưng kia còn ai khác ngoài lão Croebolo, người giám sát việc săn bắn của đồng hoang Soine này. À á a, nhưng… cũng không đến nỗi thất vọng lắm. Cứ ngó lão kìa, toàn thân lão được phủ một bộ đồ xám. Điều đó có nghĩa rằng lão cũng mang ý định phục kích "tên săn trộm" như Tarzan. Và tất nhiên tên của lão phải được đặt ngoài danh sách nghi vấn.
Croebolo quyết định tìm một chỗ núp. Quỷ tha ma bắt làm sao lão lại chọn một gốc cây đổ chỉ cách đám trẻ chừng mười mét. Lão lia đèn pin xuống gốc cây chưa tới nửa giây rồi gật gù hài lòng. Thế ngồi thu lu của lão giống như một con nhím kiên nhẫn, nòng súng ghếch lên một hòn đá đặt phía trước, lão lên đạn hai lần cho chắc ăn, ho đúng ba tiếng và… Chúa ơi, lão lại rút từ túi áo ra chai rượu dẹp Philipin đưa lên miệng tu ừng ực.
Sau đó là sự im lặng. Ếch nhái và dế lại tấu khúc vĩ cầm đầu tiên trong bản nhạc đêm với sự hòa âm của tiếng gió rì rầm trong tàng lá những cây lê bí ẩn.
Ba chàng thám tử của lớp 10A nằm yên không nhúc nhích.
Mỗi phút trôi qua kéo dài như một giờ đồng hồ. Còn tệ hại hơn cả những tiết học khó chịu nhất.

Tarzan ngó đồng hồ. Hai cây kim ngừng ở chín giờ rưỡi tối. Hắn hoảng hốt khi thằng Kloesen giơ bàn tay ra đập muỗi cái chát. Một trận đụng độ chênh lệch giữa võ Judo và nòng súng của lão Croebolo có thể xảy ra, nhưng mà… không. Lão gác rừng chỉ lè nhè ho như một kẻ đã say khướt.
*
Khi mọi người cảm thấy mất hết hứng thú thì bất ngờ một tiếng động lạ xuất hiện trong đám cỏ. Tiếng động cực khẽ nhưng cũng đủ làm lũ dế im bặt tiếng gáy.
Ba thám tử đều thấy bóng gã. Gã như người từ trên trời rớt xuống sát bụi cây: tối sẫm, cao lớn, đi không để dấu vết và đầy đe dọa. Croebolo đã tỉnh cơn gà gật. Lão là người phát giác sau cùng về sự có mặt của gã và cũng là người "tấn công" gã đầu tiên.
Luồng ánh sáng từ đèn pin của lão phóng qua bóng tối chĩa đúng vào tên săn trộm. Hành động của lão quả hết sức đột ngột.
- Giơ tay lên!
Thằng săn trộm quay người nhanh như chớp. Gã vận bộ đen ngòm như Fantomas với bộ mặt bôi bồ hóng tối ám từ đầu xuống chân. Trừ đôi mắt gã sáng rực, đôi mắt long lên và gã chỉ cần nhích một bước là bay ra khỏi ánh đèn.
- Đứng lại, thằng bắn trộm chó đẻ.
Croebolo hét lên ầm ĩ. Luồng ánh sáng rượt theo tên săn lén, nhưng chỉ dính vào người gã trong một tích tắc. Gã tội phạm đã tìm được sự che chở từ bóng tối các lùm cây. Gã biến mất giữa các tàng lá rậm.
Croebolo nổ súng. Tuy nhiên rõ ràng là lão đã bắn bừa.
- Đồ sát sinh, đứng lại.
Lão gác rừng hối hả rượt tên săn trộm. Một cuộc truy đuổi hoài công. Coi, lão té lên té xuống, hết đèn pin rồi đến khẩu súng văng ra. Mỗi lúc lão lại mỗi bỏ xa đám trẻ.
Tròn Vo lúc này mới đứng dậy phủi đất cát bám trên người và thở phào:
- Tội nghiệp cho ông già say rượu.
Máy Tính Điện Tử chắt lưỡi:
- Nhưng lão cũng là một người gác rừng mẫn cán và can đảm đấy chứ?
Tarzan buồn xo:
- Không nhận dạng gì được tên săn trộm.
Gã trang bị khuôn mặt đen sì như phim kinh dị Fantomas! - Thôi tụi mình về… - Ừ, yên trí mà Tròn Vo. Trước sau gì thì cảnh sát cũng

mò đến nơi đây, ở đằng quán trọ có lẽ họ đã nghe thấy tiếng súng. Nào, chúng ta chuồn…
- Còn con… hoẵng?
- Trời sẽ giải quyết nó. Ủa, mày sao vậy Tròn Vo?
Bọn chúng dừng lại giữa đám cây, nơi thằng Kloesen bị vấp ngã. Thằng mập ngậm ngùi đứng lên. Tay nó thảy tưng tưng một vật vừa lượm được.
- Nhờ trời ban cho tao cú té chúi nhủi. Thấy chưa, tao chụp ngay được một "đồng tiền trang trí" cạnh đường mòn. Có cả sợi dây dính theo nữa. Đa tạ Chúa.
Nó đủng đỉnh nhét vào túi:
- Lát nữa tao sẽ quan sát kỹ nó trước ánh sáng.
Ba đứa trở về chỗ cất giấu xe đạp. Quán Thức Ăn Địa Ngục đêm nay đông khách lạ thường. Những kẻ cắm lều ngủ đêm giờ đây đang lùng sục "kho báu" trong men bia và rượu vang. Tiếng trò chuyện của các thực khách hào hứng vọng qua những ô cửa sổ. Một vài hảo hớn quá chén đang nói về giấc mơ khoản tiền thưởng khổng lồ khi tìm ra… kho báu.
Một lúc sau Croebolo xuất hiện với cái chân cà nhắc. Lão chống khẩu súng như chống nạng và tiến vào phía sau quán trọ, nơi vẫn thường trực hai chiếc xe cảnh sát đậu.
Cuối cùng lão đi ra cùng ba nhân viên công lực cầm theo đèn pha. Tiếng của lão lồng lộng:
- Phải lấy xác con hoẵng.
Các nhà chức trách nhìn lão ái ngại. Một vị cảnh sát không giấu được sự bực bội:
- Này, về sau chúng tôi yêu cầu đừng khai hỏa bừa bãi như vậy nữa nhé.
Tarzan và Máy Tính Điện Tử nhìn cảnh đó lắc đầu. Riêng Tròn Vo, nó ôm bụng cười lăn lộn.
*
Karl chia tay hai chiến hữu để về nhà, còn hai kẻ lang bạt của trường nội trú thì đã có chỗ ở cuối tuần tuyệt hảo: ngôi biệt thự của gia đình Sauerlich trên đại lộ Cây Sồi. Phòng riêng của Kloesen quả là xứng danh với dòng dõi Willi Sauerlich trong khai sinh: rộng thênh thang, hai cửa sổ nhìn ra vườn, đồ gỗ toàn thứ cao cấp, trên các giá cơ man là sách.
Một chiếc giường thứ hai được đặt ở vị trí gần cửa sổ cho Tarzan. Tha hồ cho hắn tưởng tượng tới cảnh "vượt ngục" trong căn phòng "Tổ đại bàng". Chị bếp cũng đã chuẩn bị sẵn bữa khuya cho hai hiệp

sĩ, lúc lẻn về phòng cách đây mười lăm phút, Tarzan đã thấy đĩa trái cây nằm từ hồi nào trên giường, còn phần Kloesen Tròn Vo ư? Đương nhiên là kẹo sôcôla muôn thuở.
Tarzan vừa ăn vừa suy nghĩ mông lung về tung tích tên săn trộm. Hắn ngạc nhiên thấy Kloesen cứ loay hoay lục lọi túi quần Jeans của nó.
- Mày đánh rơi cái gì hả Tròn Vo?
- Ờ, tao nhớ là có nhét vào đây mà.
- Nhưng… cái gì?
- Cái "đồng tiền trang trí", mày không nhớ tao đã chộp được nó lúc té xuống đường mòn sao?
- …
- A ha, đây rồi.
Nó hí hửng giơ cao vật lạ lên ngang mặt. Dưới ánh sáng của ngọn đèn ngủ, đó đúng là một đồng tiền bằng bạc, lớn hơn đồng 5 mark. Một vòng dây xích ngắn dính theo để có thể tháo đầu dây ra lồng chìa khóa vào. Một cái móc khóa đúng nghĩa với hai chiếc chìa lủng lẳng.
Tarzan ngáp dài:
- Đưa tao coi thử.
Tròn Vo liệng qua giường hắn không một chút do dự:
- Tao cứ chờ đợi cái "đồng tiền trang trí" này là một miếng vàng rớt ra từ cái két sắt chứa kho báu. Tiếc thật!
Tarzan mới cầm đồng bạc lên đã tỉnh táo tức khắc:
- Trời ạ, mày lập được công trạng lớn rồi.
- Sao hả?
- Mày biết vật này của ai không? Của gã Fungco đó. Gã có bộ mặt lầm lì mà nghề nghiệp là sưu tầm lá cỏ. Chính tao đã thấy nó tòn teng ở thắt lưng gã lúc đi tìm nước uống cho con chó Oskar.
- Thì có gì lạ đâu Tarzan?
- Vậy mà không lạ à. Fungco đã tự tố cáo hắn là… tên săn trộm.
- Chúa ơi!
- Vểnh tai mà nghe đây Willi Sauerlich. Cuối buổi chiều tại quán trọ Thức Ăn Địa Ngục gã còn đeo chùm chìa khóa trên người. Ba lô của gã lúc đó đã đầy căng lá cỏ. Gã uống bia và ghẹo Lida một cách đểu cáng. Có nghĩa là gã đã hết việc trên đồng hoang Soine, vậy thì gã trở lại làm gì vào buổi tối? Nếu không vì con hoẵng, mày hiểu chớ Tròn Vo, chính con hoẵng đã rủ rê gã trở lại. Nhớ rồi hả Kloesen, gã đã nhảy vọt khỏi luồng đèn của lão gác rừng Croebolo và cái nhảy thoát thân ấy đã làm chùm chìa khóa văng ra khỏi túi. Trong khi mày

được trời phù hộ cho một cú vấp ngã bất tử, thế là…
- Thế là chúng ta đã nắm bằng chứng trong tay.
- Chưa đủ đâu Kloesen. Gã Fungco có thể thề thốt rằng gã đã đánh mất chùm chìa khóa từ hàng tuần lễ trước, lúc gã đang say sưa tìm lá thuốc trong các bờ bụi. Điều đó đúng với nghề nghiệp của gã, và cảnh sát sẽ tin gã hơn tin những đứa trẻ con như chúng ta.
Tròn Vo nhíu mày tư lự:
- Vậy phải… làm sao bây giờ? Hay là tụi mình kể cho thanh tra Glockner nghe vụ săn trộm ly kỳ này, dù gì ba của Công Chúa cũng là một chuyên gia hình sự…
Tarzan ngắt lời nó liền:
- Chờ một chút. Mày không nhớ mình còn một "cộng tác viên" đắc lực sao? - Ai hả?
- Chị Lida. Nào, cho tao biết mấy giờ rồi?
- Mười một giờ đêm.
- Hy vọng Lida vẫn chưa ngủ, chúng ta sẽ gọi điện thoại cho chị ấy.
Chân đất, hai người hùng lớp 10A ba chân bốn cẳng chạy ra hành lang. Ông bà Sauerlich đã đi vắng tới khuya mới về. Chú tài xế cũng vậy. Phòng của chị bếp và bà giúp việc ở tận sân thượng. Có lẽ họ đã mơ màng giấc điệp từ lâu.
Tarzan nhanh chóng tìm ra số điện thoại của Lida. Hắn quay số. Máy được nhấc lên lập tức. Tiếng Lida thật hiền lành:
- A lô, Lida Mon đây.
- Xin lỗi chị Lida, em: Tarzan đây. Em muốn hỏi thăm chị về gã Fungco.
- Một thằng cha nhắc đến chỉ thêm lợm giọng. Em định thanh toán với gã giúp chị sao?
- Có phải gã làm nghề sưu tầm lá cỏ?
- Ơ, làm gì có cái nghề kỳ cục đó. Thực ra Fungco mở một quán hàng gần ga, bán thuốc lá bánh kẹo và rượu. Gã đốn mạt đến mức độ cung cấp rượu cho cả trẻ con. Em trai chị đã từng chứng kiến cảnh đó.
- Trời ơi, em không ngờ gã nhẫn tâm đến thế. Còn chỗ ở hắn?
- Đằng sau những khu vườn bên rìa thành phố, ở phố Brich Aiden. Một căn nhà tồi tàn, nhưng lại nằm trong một khu vườn rất đẹp. Gã sống một mình. Chị đã có lần mang đến đó cho gã một cái gói theo lệnh ông chủ quán.
- Sao? Ông Kaipne, chủ quán Thức Ăn Địa Ngục ư?
- Đúng. Chị mang cho gã một cái gói nhỏ, nói đúng hơn là một phong bì. Còn trong phong bì có gì thì chị không tài nào biết được.

- Cho em thắc mắc một vấn đề cuối: Fungco có xe hơi không? - Gã chỉ đi xe đạp đến quán Thức Ăn Địa Ngục. Chị không thấy chiếc xe hơi nào ở chỗ gã ở, gara cũng không có.
- Cảm ơn Lida. Chúc chị ngủ ngon.
- Cảm ơn Lida. Chúc chị ngủ ngon.
Kloesen đứng lên cạnh Tarzan và tất nhiên nghe hết cuộc đối thoại từ đầu đến cuối. Mặt nó sa sầm:
- Nếu không có xe hơi thì Fungco sẽ chở con mồi săn trộm bằng cách nào. Chẳng lẽ đèo phía sau trên chiếc xe đạp chạy qua hàng loạt phố để bị lộ tẩy. Tao nghi ngờ gã không phải là… thủ phạm?
- Từ từ chứ Tròn Vo. Linh tính của tao chẳng bao giờ sai. Mày tính coi, lỡ gã giấu chiếc xe hơi ở đâu thì sao, hoặc một ông bạn có xe hơi nào đó cùng phân chia thực phẩm săn trộm với gã, hoặc Fungco luôn sử dụng một chiếc xe đẩy tay khi đêm đến…
- Đại ca định bám chặt gã à, nguy hiểm nghe, tên Fungco có thể dùng súng hạ mày như chơi.
- Tao có cách đề phòng, mày yên trí…
Tròn Vo nhét ngay vào miệng miếng sôcôla. Mặt nó vẫn chưa hết lo lắng:
- Đừng có để tái diễn cảnh ba mươi năm trước ở Ngôi Mộ Trống. Tao…
- Thôi đi ngủ, mai bàn tiếp. Chúc mày nằm mơ thấy bọn… mọi.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

năm

CHIẾN CÔNG CỦA OSKAR

Thứ bảy ông bà Sauerlich thường dậy trễ. Tròn Vo cũng định bắt chước truyền thống gia đình nhưng nó đã bị Tarzan phá bĩnh. Nó lầu bầu suốt bữa ăn sáng trong thời gian dài cỡ… năm phút và chỉ chịu câm miệng khi hai đứa lủi xe đạp vào nội thành.

Dọc dường chúng vớ được Máy Tính Điện Tử đang ngồi vắt vẻo trên yên xe nhăn nhó như khỉ. Quân sư Karl với cái mông ê ẩm quả quyết rằng sẽ không bao giờ ngồi lên bất cứ một gốc cây nào nữa ở cánh đồng ma quỷ Soine. Đúng là một buổi sáng toàn tiếng than vãn.

Chỉ trừ… Công Chúa. Sau tín hiệu chuông đã thỏa thuận trong nhóm, Gaby ló mặt liền ra cửa sổ, vẫy tay tíu tít, cười thật tươi và thè

lưỡi nghịch ngợm. Cô bé mới trình diễn vài động tác đó thôi mà Tarzan đã cảm thấy thanh thản lạ thường. Hắn lẩm bẩm:

- Hai thằng con trai thua cả một đứa con gái. Công Chúa lúc nào cũng dễ thương và vô tư. Đâu có "u ám" như…

Hắn ngưng lại vì tế nhị. Gaby đang dẫn con Oskar xuống. Cô bé mặc quần Jeans trắng, chỉ có một vết bẩn duy nhất dưới đầu gối. Tóc cô cột kiểu đuôi ngựa.

Như thường lệ, Tarzan làm cử chỉ ngoại giao với con Oskar, trong lúc Karl Máy Tính và Tròn Vo tường thuật cho Công Chúa nội vụ đêm hôm trước. Gaby mở to đôi mắt xanh biếc. Cô đặt một bàn tay lên ngực:

- Hú hồn. May mà không có một viên đạn nào lạc vào các bạn.
- Không có đâu, Gaby. Lão Croebolo say rượu bắn dở ẹt.

Đám trẻ lại lên đường cùng với con Oskar đã được bịt rọ mõm. Quốc lộ Soine thứ bảy đông nghẹt xe. Hàng đoàn xe nối đuôi nhau như trẩy hội.

Tứ quái bỏ xe đạp đúng chỗ chiều hôm qua. Con Oskar ngoan ngoãn để Tarzan dẫn đi. Cả đám bắt đầu hành quân ra Ngôi Mộ Trống. Chưa đến mười giờ, nhưng mặt trời đã lên cao và dữ dội đến nỗi Kloesen tuyên bố lúc trở về sẽ uống "trả thù" một trăm ly đá chanh ở quán trọ Thức Ăn Địa Ngục.

Nắng vẫn không giảm chút nào. Tứ quái ra đến Ngôi Mộ Trống và việc trước mắt là tìm kiếm lão Stunla lang thang. Chẳng phải vậy sao, lão là "chủ nhân" của cái giang sơn trời ơi đất hỡi này mà. Chẳng gặp bóng dáng lão sếu vườn đâu, bốn bề vẫn đồng không mông quạnh.

Tarzan đưa ý kiến:

- Đi coi xác con hoẵng!

Bốn quái băng tới chỗ đám cây. Đất dưới những gốc lê chằng chịt vết ủng nặng trịch. Tarzan đã thấy ngay cây lê đã từng làm nhiệm vụ treo con hoẵng. Dĩ nhiên là con vật không còn ở đó dù trên vỏ cây trắng bệch còn dính vệt máu chảy. Riêng con Oskar cứ sủa ầm ĩ như thể con vật còn treo lơ lửng tít trên kia.

Công Chúa nghẹn ngào:

- Tội nghiệp con hoẵng mẹ.

Oskar bất chợt chuyển sang một hành động khác. Nó hít hít mặt đất. Mõm nó bị bịt rọ tết bằng những miếng da đỏ phối hợp với bộ lông trắng khoang đen tạo nên sự di chuyển tương phản thật cầu kỳ.

Nó lồng lộn lên như điên dại khiến Công Chúa suýt ngã:

- Mày điên rồi hả Oskar?

Nó đã rời khỏi đám lê và gí mõm vài bụi cây thạch nam. Gaby buộc lòng phải chiều ý con chó nhích lên mấy bước.

Đất ở đây như đất ruộng của cải, tơi xốp và hơi nhão, phủ đầy những cành gỗ tạp và thân cây mục. Tuy nhiên phía sau lại có một mảng rêu rộng bằng một tấm ván, nhìn chỉ muốn ngồi lên.

Oskar ngửi ngửi chung quanh mảng rêu. Nó hít hít một tảng rêu bám hờ hững với mặt đất và bắt đầu bới sục bằng hai chân trước.

Gaby la ỏm tỏi:

- Thôi, đừng làm xiếc nữa Oskar!

Oskar bất cần mệnh lệnh của cô chủ xinh đẹp. Nào, muốn gọi nó là con chó ngoan ngoãn hay mất dạy cũng được, miễn là cứ để yên cho nó làm việc với "vật lạ" dưới lớp rêu. Nó đã cắn được một góc của "vật lạ" và kéo lên. Coi, một tấm vải trắng lộ dần mỗi lúc một lớn. Tấm vải bám đầy đất nhưng còn mới toanh. Oskar cứ thế kéo mãi, nó vừa giật lùi vừa gầm gừ, đuôi ngoáy cao kiêu hãnh, cương quyết không nhả "chiến lợi phẩm" vừa tìm thấy.

Kloesen trợn mắt:

- Ở đây mà lại có khăn trải giường?

Oskar đã lôi "vật lạ" lên trọn vẹn. Từ tấm vải vo tròn đó mọc ra những sợi dây nối liền với một chiếc đai lưng. Tarzan kêu lên sung sướng:

- Một… cái dù. Trời ơi, mày lập được công lớn rồi Oskar!

Máy Tính Điện Tử chưng hửng:

- Sao?

- Một cái dù, hiểu chưa… quân sư. Một cái dù cứu sinh kh người điều khiển máy bay gặp tai nạn.

- Nhưng… tao thấy nó không phải là loại dù phi công thông dụng, loại dù phi công thông dụng, loại dù trên không lớn hơn…

- Đúng. Đây là loại dù dành cho những người thợ lặn dưới đáy biển. Nó… mềm như lụa.

- Tao hiểu rồi…

- Mày thông minh đúng lúc đó Karl. Có thể hiểu như thế này, gã phi công đã chuẩn bị sẵn cái dù này cũng như đã biết trước máy bay sẽ bị đặt chất nổ. Phải không? Gã dự định nhảy xuống biển, ai dè…

Công Chúa chen vào:

- Ai dè máy bay nổ quá sớm, cho nên viên phi công đành phải nhảy xuống đồng hoang Soine bằng một cái dù thợ lặn. Đúng không Tarzan?

Tarzan chống nạnh ngẫm nghĩ. Trong đầu óc hắn đang rối tung các câu hỏi:

- Đến nay vẫn chưa ai tìm ra xác viên phi công. Tại sao? Và ở đây có một cái dù bị chôn giấu kỹ lưỡng. Câu trả lời thật ra không khó khăn lắm.

Kloesen hỏi dồn dập:

- Sao hả đại ca?

- Sao hả đại ca? - Thì gã phi công Harry Smith đã nhảy dù. Gã chôn dù và tự giấu biệt tung tích mình không cho ai phát hiện.

Máy Tính Điện Tử hắng giọng:

- Chưa chắc là vậy đâu Tarzan. Biết đâu có một nhân vật thứ hai đã chôn cái dù và những mảnh thi thể của Smith.

Gaby cảm thấy nghẹn thở:

- Lạy Chúa, cũng có thể Harry Smith đã bị giết sau khi chạm đất. Và thủ phạm đã phi tang mọi thứ để khỏi bị lộ. Ai dám làm chuyện đó? Gã Fungco ư? Và gã hành động như thế để được gì?

Tarzan không để cho trí tưởng tượng của quân sư Karl và Công Chúa đi xa hơn:

- Không thể có nhân vật thứ hai và Smith cũng chẳng hề bị giết. Không ai ngu xuẩn đi giết kẻ đang canh giữ và chuyên chở kho tàng vô giá bao giờ. Nếu có một nhân vật khác lúc Smith nhảy dù xuống thì y đã giúp đỡ Smith hết mình và thậm chí có thể che giấu gã. Tại sao không? Mọi người đều tưởng rằng viên phi công đã tan xác trong khi đó Smith cùng ân nhân của gã lặng lẽ chia phần… Hiện giờ tôi chỉ nóng lòng muốn biết: Smith đang ở đâu?

Quân sư Karl gật đầu. Nó đưa ống nhòm lên mắt quan sát tứ phía. Cái nhìn của nó không bỏ sót từng bụi cây nhỏ nhất. Lúc đưa mắt sang Ngôi Mộ Trống, quân sư Karl giật thót người:

- Cẩn thận các bạn. Thằng… Fungco!

Tarzan lập tức nhảy đến cạnh Karl. Hắn nhìn qua đám cây và nhận ra gã sưu tầm lá cỏ bằng mắt thường khá rõ.

*

Gã đàn ông đang rảo bước đi tới. Cũng chiếc áo choàng cũ và cái ba lô căng phồng sau lưng.

- Giấu cái dù đi Tròn Vo. Gã chưa phát giác ra tụi mình.

Đám trẻ nằm rạp xuống bụi cây thạch nam, phía trên là những tàn lê che chắn. Con Oskar sau chiến công bất ngờ chỉ muốn chồm tới lập thành tích mới khiến Công Chúa phải vỗ về nó liên tục.

Tarzan đỡ chiếc ống nhòm từ tay Karl chuyển qua. Hắn nhìn Fungco như gã đang đối diện trước mặt. Đó là một tên săn trộm ngoại hạng, nếu gã đã từng nhúng tay vào tội ác ghê tởm như Tarzan nghi ngờ. Bởi cặp mắt láo liên, cái cằm bạnh liều lĩnh, và hai

cánh tay đầy lông lá chứng tỏ gã không từ bất cứ thủ đoạn gì có lợi cho gã. Nhưng hiện giờ thì rõ ràng là gã rất căng thẳng.

Lúc này Fungco đã tới Ngôi Mộ Trống, đặt ba lô xuống và ngồi bệt trên nắp… quan tài đá.

Gaby nói thật khẽ với Tarzan:

- Gã bị buộc phải quay lại hiện trường.

- Ờ, nhưng chắc chắn chẳng phải vì con hoẵng. Gã thừa biết con hoẵng đã bị cảnh sát và lão gác rừng Croebolo lấy mất. Gã tìm kiếm gì ở đây? Thôi tôi hiểu rồi… gã cố tìm ra chùm chìa khóa bị rớt…

Tròn Vo cũng tham gia chiến dịch… thì thầm:

- Trời ơi, gã "ăn" kìa. Gã lôi từ ba lô ra bánh mì, dồi nóng và cả… chuối nữa. Tao muốn kết bạn với gã quá.

Và Fungco ăn thật. Gã vừa ăn vừa đảo đầu như một cái chong chóng soi mói chung quanh khiến Tròn Vo có thèm nhỏ dãi cũng phải ẩn thật kỹ. Gã đứng lên vặn mình răng rắc sau khi ngụy trang các mẩu thức ăn thừa rất cẩn thận. Ái chà, tên săn trộm kỹ tính còn hơn cả đàn bà. Tarzan mới nghĩ đến đó đã gặp ánh mắt đa nghi của gã về phía mình. Bây giờ thì hắn mới hiểu lý do của sự cẩn thận quá mức nơi tên săn trộm. Coi, Fungco đang xoay người dùng tay nắm một trong ba phiến đá đặt cạnh nhau che lấp cửa mộ.

Mọi căng thẳng trên gương mặt gã biến mất. Gã nhấc phiến đá không một chút nặng nhọc vì đã quá quen thuộc. Gã nhếch môi một cái thật hài lòng. Nhưng ngay liền đó thì mắt gã trợn ngược, mồm há hốc. Chỉ suýt chút nữa gã đã buông phiến đá. Và gã buông thật. Gã đứng ngây dại nhìn vào khoảng không.

Tròn Vo lên tiếng rù rì:

- Sao vậy?

- Hình như gã gặp điều gì trong ngôi mộ.

Gaby sửng sốt:

Trong ngôi mộ à?

Tarzan hạ ống nhòm xuống:

- Có vậy mà chúng ta không đoán ra. Này nhé, ngôi mộ chính là kho chứa vũ khí của Fungco. Đúng không, gã không thể săn thú vật bằng một khẩu súng lục mà phải là một khẩu súng trường có ống nhòm. Đúng không, khẩu súng săn thì lại rất cồng kềnh chẳng thể thu gọn trong ba lô hoặc dưới áo choàng. Như thế gã chỉ có thể giấu khẩu súng ở trong rừng bằng cách bọc giấy chống thấm và nhét vào chỗ trống của ngôi mộ để dễ bề hành động lúc cần thiết. Đúng không các bạn?

- Đại ca phân tích tuyệt vời. Thế nhưng tại sao gã Fungco lại hoảng

hốt đến như thế. Chẳng lẽ khẩu súng săn của gã bị "bốc hơi" rồi sao?

- Ờ, ờ, cũng có thể lão Croebolo và đám cảnh sát đã sinh nghi lục soát ngôi mộ và tịch thu vũ khí của gã. Tuy nhiên điều xảy ra đó đáng lẽ phải làm gã tức giận hơn và trợn mắt và há hốc mồm. Tao đoán gã bị "sốc" bởi một nguyên nhân khác.

Tarzan tiếp tục theo dõi bằng ống nhòm. Coi kìa, gã đang hớt hải dốc hết cỏ trong ba lô xuống đất. Bây giờ thì Fungco đã bình tĩnh hơn, gã nhấc phiến đá đặt sang một bên rồi khom lưng lôi từ trong cửa mộ ra một cái hộp bằng kim loại sáng bóng. Gã nhét cái hộp kích thước cỡ chiếc máy chữ vào ba lô và ngụy trang nó bằng mớ cỏ vương vãi. Xong, gã thít chặt miệng ba lô, buộc chặt, đặt phiến đá y nguyên chỗ cũ rồi đeo ba lô lên lưng.

Tarzan nín thở quan sát. Hắn tin chắc rằng cái hộp kim loại kia không phải là… thùng đạn của Fungco. Hắn nói như reo:

- Đó không phải là cái rương chứa vũ khí. Đích thị là cái két sắt chứa kho báu. - Trời ơi!

Ba chiến hữu lặng người. Chúng biết Tarzan không thể nói chơi vào lúc này. Gaby cố gắng chồm lên để nhìn cho rõ. Cô bé xác định gọn ghẽ: - Tarzan nói đúng. Gã đang chạy hối hả như một thằng điên kìa. Hẳn là gã đi tìm một nơi cất kho báu vừa mới khám phá.

Tarzan không quan tâm lắm đến cuộc tháo thân của Fungco. Địa chỉ của gã đang ở trong đầu hắn qua thông tin của Lida Mon. Hắn chỉ hơi mím môi một chút:

- Chúng ta đã đoán chính xác và hành động chính xác. Có nghĩa là Fungco không trở lại mở cửa Ngôi Mộ Trống này suốt ngày đêm hôm qua. Cho nên gã mới ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của cái két sắt. Nguyên hôm qua gã phải trốn chui trốn nhủi vì sự săn lùng của lão kiểm lâm Croebolo. Vậy thời gian Fungco vắng mặt thì ai đã đặt cái "kho báu" kia vào? Ai? Chỉ có một nhân vật chưa lộ diện nhưng đáng gờm nhất: đó là viên phi công mất tích mang tên Harry Smith…

Máy Tính Điện Tử ngập ngừng:

- Còn lão Maks Stunla?

- Gạt lão ra khỏi đầu đi quân sư. Thể lực của lão không cho phép lão bẩy nổi phiến đá.

Bốn quái đồng loạt bật dậy như lò xo. Gã Fungco đã khuất dạng. Chúng chạy lại Ngôi Mộ Trống tức thì…

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

sáu
BÍ MẬT NGÔI MỘ TRỐNG

Tục ngữ có câu “Thánh nhân đãi kẻ khù khờ”, tuy nhiên con chó Oskar chẳng hề khù khờ một mảy may mà vẫn được thánh nhân ưu đãi mới lạ. Nó hưởng gọn khẩu phần còn dở dang của gã Fungco một cách sảng khoái: mẩu dồi thừa đến giờ này vẫn còn nóng hổi khiến con mắt độc nhất của nó tha hồ lim dim.

Một chiếc trực thăng bay lên từ phía đông đồng hoang. Khi lấp lánh dưới mặt trời, chiếc trực thăng giống hệt mọt con bọ khổng lồ bằng kim loại.

Tròn Vo xoa tay trấn an:

- Nếu Tarzan không đoán sai thì khẩu súng vẫn nằm yên trong ngôi mộ. Ba thằng con trai bưng phiến đá choán ngay phía chính diện ra. Phiến đá không nặng như chúng tưởng.

Cửa nhà mồ mở ra tối om. Toàn lá cây, cát và gỗ mục. Mùi lá ải xộc lên mũi hăng hắc. Sự nghi vấn của Tròn Vo đã có ngay lời giải đáp khá sớm. Ê, một nòng súng dài thòng thò khỏi cửa mộ dù nó bị che lấp bởi một nửa phiến đá. Đầu mũi súng được gắn một thiết bị ngồ ngộ.

- A, ống giảm thanh! – Tarzan nói lớn – Gã Fungco đúng là một tên sát thủ chuyên nghiệp. Gã đã tính tới nước phải dùng súng giảm thanh để giữ bí mật đến mức tối đa. Đây nữa, chiếc đèn pha với công dụng làm cho thú rừng chói mắt. Gã đã tàn sát những con vật đáng thương một cách quá tiểu nhân.

Đám trẻ không thèm nhúng tay vào vật gì. Súng săn và đèn pha được bọc trong giấy bóng. Kinh nghiệm đặc vụ đã dạy cho chúng là chớ rờ vô tang vật, chỉ tổ làm lạc hướng cảnh sát điều tra.

Tarzan chỉ qua phiến đá bên kia:

- Chỗ này là nơi cất giấu cái két sắt. Dấu vết trên cát vẫn còn sờ sờ… Tròn Vo vẫn chưa hết thắc mắc:

- Đồng ý rằng Fungco vô tình cuỗm được kho báu ở đây, nhưng lý do gì mà cả khẩu súng và kho báu đều chui vào cùng một chỗ mà hai người quản lý chúng cứ thản nhiên cho đến khi…

- Sự tinh quái của chúng giống nhau…

Tarzan giải thích:

- Mày hiểu chớ Kloesen? Gã Fungco đã chọn Ngôi Mộ Trống làm nơi cất giấu vũ khí từ lâu nên miễn bàn. Riêng viên phi công Harry

Smith thì có thể diễn giải như thế này: Khoảng hai giờ sáng đêm hôm kia, anh ta nhảy dù xuống và ôm theo cái két. Anh ta không vác theo cái két bên mình vì một nguyên nhân nào đó chưa biết được và đương nhiên là anh ta quá hài lòng khi khám phá được một cái… kho tuyệt vời cỡ này. Hãy hiểu rằng Harry Smith đã chôn cái dù thợ lặn ở đằng kia, chỗ anh ta vừa chạm chân xuống mặt đất.

- Còn… khẩu súng?

- Mày "ngây thơ" như một con hoẵng. Hãy nhớ là lúc Smith nhảy dù thì trời tối thui đưa bàn tay cũng không thấy ngón. Chưa hết, cái két sắt được Smith giấu ở phiến đá bên phải trong khi khẩu súng của Fungco lại nằm ở bên trái. Tại sao viên phi công không chọn phiến đá bên phải, có trời mà biết, Thượng đế muốn chúng ta chứng kiến sự hấp dẫn của luật ngẫu nhiên đến giờ phút cuối cùng.

Máy Tính Điện Tử lúc này mới mở miệng cười:

- Thật… hoàn hảo. Trừ một sai lầm duy nhất lúc… khởi đầu. Chính mày đã xác nhận là chiếc máy bay nổ tung trên không, và nếu nó đã bị tan nát như thế thì viên phi công chắc chắn không thể đeo kịp chiếc dù vào người. Và nếu đã không đeo kịp chiếc dù vào người thì Harry Smith còn đâu mà vác theo cái két sắt…

Tarzan sung sướng kéo ghì cổ thằng quân sư xuống:

- Mày thăm dò tao phải không Karl? Cảm ơn những chi tiết khoa học của mày. Còn bây giờ là phần giả thuyết của tao. Rằng tao chưa bao giờ tin Harry Smith là một viên phi công trung thành với chủ cả. Bằng chứng là gã đã chuẩn bị nhảy dù xuống biển chứ không phải xuống… đất. Chỉ mình gã biết trái bom lúc nào sẽ nổ và gã đã thoát thân kịp thời, gã chỉ trật một chút khi tính toán chỗ rơi xuống… Tao nghĩ rằng chính Smith đã đặt trái bom hẹn giờ. Còn chuyện các kẻ thù chính trị định ám hại vị tù trưởng A-rập chỉ là chuyện khai thác thị hiếu độc giả của báo chí. Này nhé, khi Smith ôm cái két sắt cùng rơi với chiếc dù thì tốc độ tất nhiên sẽ nhanh hơn. Cũng vì nhanh hơn nên khi chạm đất gã đã bị tai nạn. Có thể đoán là gãy chân được không? Bởi chỉ có gãy chân, gã mới còn luẩn quẩn ở đây và tìm chỗ tốt cất giấu kho báu. Và giấu luôn tung tích gã nữa.

Gã không ngờ tới Fungco. Tên săn trộm như mọi ngày, thản nhiên lấy súng ra, bắn chết con hoẵng và bị phiền phức bất tử. Bởi lúc đó cảnh sát, cứu hỏa và đội cứu hộ đang tìm kiếm viên phi công mất tích. Fungco không thể đem con hoẵng về nhà, gã buộc lòng phải treo nó lên và giấu khẩu súng vào lại Ngôi Mộ Trống. Được chưa Karl, được chưa các bạn? Còn giờ đây thì đến hồi cuối cùng: gã săn trộm may mắn Fungco đang có trong tay kho báu từ trên trời rớt

xuống.

Không một ai phản đối, kể cả Karl quân sư. Nét mặt Gaby rạng rỡ:

- Hệ thống các dữ kiện của bạn rất hợp lý, tuy nhiên…

- Gì nữa Gaby?

- Tuy nhiên gã Fungco không đi trên đồng hoang sáng sớm một mình, gã đã đi với một…

- Một… con chó săn thiện nghệ. Hoan hô Gaby, phần cổ con hoẵng đã bị cắn đứt bởi dấu răng một con chó. Chúng ta sẽ tìm thấy hung thủ bốn chân này tại chính ngôi nhà của Fungco, cũng là để rửa oan cho con Oskar.

Tròn Vo há hốc miệng vì khâm phục Tarzan và Gaby. Nó nói như nằm mơ:

- Bây giờ tính sao hả các bạn?

Tarzan cười giòn tan:

- Tụi mình đang cầm chiến thắng ở trong tay.

Hắn thò tay vào túi lấy chùm chìa khóa ra lúc lắc:

- Trước sau gì chúng ta cũng lấy lại kho báu và vạch mặt tội ác của Fungco. Chúng ta có thể vào nhà gã bất cứ lúc nào chúng ta muốn nhờ chùm chìa khóa của… gã. Dĩ nhiên là không sợ mang tiếng vì công việc của chúng ta là lấy lại kho báu mà gã đang…

Máy Tính Điện Tử bóp trán đầy vẻ xúc động:

- Với 750.000 mark tiền thưởng chia cho bốn thì chúng ta quá giàu. Không hiểu Gaby định làm gì với phần được chia của mình?

Công Chúa trở nên nghiêm nghị:

- Mình sẽ dùng tiền đó giúp Lida Mon ăn học. Chị ấy muốn trở thành một y tá Viện cô nhi.

Tarzan cũng vừa nghĩ đến mẹ. Nhưng, coi kìa linh tính nhắc hắn thận trọng đưa ánh mắt nhìn về hướng Tây.

Đúng là… có chuyện. Một tia sáng chói chang rọi ngay con ngươi Tarzan. Tia sáng lóe lên từ bìa rừng.

*

Hắn khều Karl tức thì:

- Đưa tao cái ống nhòm.

Tia sáng đang lóe lên một lần nữa. Tarzan điều chỉnh cự ly theo khoảng cách thực tế, bìa rừng lồ lộ như chỉ còn cách hắn một sải tay.

Coi, một gã đàn ông đứng ngơ ngác ở đó. Gã tựa vai vào một gốc cây sồi bị sét đánh toang hoác. Gã cũng cầm trên tay một chiếc ống nhòm to tướng, mắt kính ống nhòm lớn như cái trôn chén. Cái "trôn chén" đó đã phản quang ánh nắng mặt trời. Tarzan hiểu rằng gã cũng đang ngắm nghía hắn. Hoặc tối thiểu gã cũng đã quan sát bốn

đứa nãy giờ.

Người đàn ông khá cao lớn mặc bộ đồ thể thao. Nghề nghiệp của gã bị lộ tẩy bởi chiếc áo khoác phi công màu xanh lơ bóng láng. Tarzan la lên:

- Một người đàn ông cao lớn, có ống nhòm, tóc vàng lợt, rất… chiếu tướng tụi mình và khoác lên người một chiếc áo khoác phi hành đoàn thì gã là ai hả các bạn?

Ba quái chồm tới một lượt:

- Harry Smith.

Tarzan không nói một lời nào. Đúng một trăm phần trăm, Harry Smith đã hạ ống nhòm xuống và lê bước một cách nặng nề. Gã níu lấy một cây gậy dựng sẵn ở gốc sồi rồi dựa cảngười lên đó. Vãn với cách di chuyển khập khiễng, gã mất dạng từ từ sau đám bụi rậm.

Lúc này Tarzan mới có thể khẳng định:

- Tụi mình đã tính toán đúng. Gã đã bị thương và phải dùng một cây gậy làm nạng gỗ mới cất bước nổi. Có điều là Smith đã trông thấy tụi mình, và đương nhiên là gã cũng đã thấy cả Fungco. Ít nhất là gã cũng biết chúng ta quan tâm đến bí mật trong Ngôi Mộ Trống. Smith nguy hiểm hơn chúng ta tưởng, với một kẻ dám hủy một chiếc máy bay để độc quyền chiếm đoạt kho báu thì…

Máy Tính Điện Tử nhíu mày:

- Tụi mình vẫn chưa đủ chứng cớ về gã…

- Đồng ý. Nhưng trước mắt chúng ta cũng không còn giả thuyết nào khác. Vụ này để tao.

Gaby hốt hoảng.

- Sao?

Tarzan tỉnh khô:

- Không có gì trầm trọng đâu Gaby. Bạn và Karl, Kloesen hãy đợi tôi ở đây hoặc ở quán Thức Ăn Địa Ngục. Chỉ là một cuộc thu lượm thông tin. Sẽ không có đánh nhau đâu!

Thằng mập Kloesen hí hửng:

- Được đấy Tarzan, hẹn gặp nhau ở quán trọ. Tụi tao đang khát khô cuống họng.

Bất chấp sự lo ngại của người bạn gái… đồng sinh đồng tử, Tarzan quay đầu chạy về hướng có Smith. Khi còn cách bìa rừng chừng hơn trăm mét, hắn dừng lại nghe ngóng.

Harry Smith trốn ở đâu? Sau đám cây kia chăng? Gã đang theo dõi hắn hay là rúc vào một chỗ kín đáo? Bao nhiêu câu hỏi dồn dập lúc Tarzan tiến đến cây sồi bị sét đánh toang hoác. Rõ ràng viên phi công đã giương ống nhòm ở địa điểm này.

Lúc này hắn gần như đã ở sát bên gốc cây sồi. Một cái gốc đầy mối mọt đục ruỗng. Hắn phát giác ngay con đường mòn sau gốc cây. Có thế chứ thưa phi công Smith, trước sau gì chúng ta cũng "biết mặt" với nhau.

Nào, cỏ dưới chân hắn bị giẫm nát, không phải bởi thú rừng mà bởi gót giày. Tarzan cúi xuống nhặt một điếu thuốc lá còn khét lẹt trên cỏ giữa khá nhiều điếu thuốc hút dang dở. Trời ạ, điều này chứng tỏ Smith đã "ngắm" chúng rất lâu.

Đúng lúc đó có tiếng sột soạt. Tiếng cành lá cọ vào quần áo nghe rõ mồn một. Ai? Tarzan không còn đủ thời gian để quăng mình vào bất cứ một bụi cây nào, vả lại hắn nghĩ rằng cũng không cần thiết phải né tránh địch thủ. Hắn thừa sức tự vệ trước một… người lớn di chuyển bằng… nạng.

Các tàng cây trước mặt hắn động đậy. Hai bàn tay khẳng khiu như ma rừng đang rẽ lá để lòi ra một hình người. Địch thủ vừa thấy hắn đã đứng sững như trời trồng.

Lão Stunla! Tarzan kêu thầm trong bụng một cách… ngơ ngác.

Kẻ lang thang cao hai mét lúng túng gào lên:

- Cũng lại là chú mày. Mày nhất định giành ăn với tao sao?

- Bình tĩnh chớ ông Stunla. Chỗ cây sồi bị sét đánh này đâu thuộc giang sơn của ông. Chỗ của ông ở tít đằng kia kìa.

- Nhưng… tại sao chú mày lại ở đây? Chú mày định tìm cái gì?

- Không phải tìm kho báu đâu, ông khỏi sốt ruột. Tôi tìm một thứ khác… - Hả? - Một… con người chống nạng, thưa ông Stunla. Ông có gặp "thứ" tôi đang tìm như thế trong rừng không?

Đôi mắt lão già xuất hiện những tia giảo hoạt, rồi lo sợ. Nhưng chỉ khoảng hai giây là hết. Lão lắc đầu quầy quậy:

- Làm gì có kẻ nào chống nạng. Tôi… đâu có… gặp ai.

- Vậy mà tôi cứ tin rằng ông đã gặp. Thưa ông Stunla, tóc gã màu vàng nhạt, gã khoác trên người chiếc áo phi công màu xanh lơ. Gã có vẻ bị thương ở mắt cá chân…

Lão Stunla hết chịu nổi. Lão thở hồng hộc vì tức tối:

- Đồ ranh con miệng còn hôi sữa. Mày khỏi phải chỉ vẽ cho tao!

- Không dám đâu, chào ông Stunla. Chúc ông đủ sức khỏe để chiến đấu với nhân vật tôi vừa kể đang xâm nhập vào lãnh địa của ông. Cái giá của kho báu có khi đổi bằng mạng sống đó.

Mặc kệ lão lang thang Stunla đứng ngây người, Tarzan phóng ngược về quán trọ. Hắn cười thầm khi nghe tiếng lão rủa lầm bầm.

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

bảy
SÀO HUYỆT CỦA FUNGCO

Khu vườn bán bia của quán Thức Ăn Địa Ngục không còn một bàn trống. Không riêng gì Lida Mon, cả ông chủ quán bụng phệ Kaipne cũng phải làm nhiệm vụ chạy bàn.

Gaby, Karl, Kloesen giống như đang ngồi trên thiên đàng giữa trời nắng chói chang với những ống hút thò ra từ các ly đá chanh quyến rũ.

Tarzan sung sướng nhận nửa ly nước từ tay Gaby.

- Uống đi… Tarzan. Chắc khát lắm rồi hả?

- Cảm ơn Gaby, mình…

Hắn định nói "Mình… hết khát từ lúc gặp lại bạn" nhưng cũng may là hắn ngậm miệng kịp. Chỉ tổ làm trò cười cho hai thằng Tròn Vo và Máy Tính Điện Tử đang nóng lòng chờ nghe mọi chuyện. Hắn hào hứng:

- Các bạn biết không, tôi không, tôi không gặp Smith mà lại đụng độ lão Stunla. Ngay gốc cây sồi bị sét đánh. Con mắt của lão già đã láo liên khi tôi hỏi về viên phi công. Điều đó nói lên kết luận gì? Quá đơn giản, rằng chính Stunla đã che chở cho Smith và nuôi nấng gã, rằng cũng chính lão tự nguyện làm "giao liên" cho Smith. Phải không nào, ai đã cung cấp băng bó bột và nạng gỗ cho viên phi công, nếu không là lão Stunla một mình một cõi trong khu vực đó.

Trong khi Công Chúa và hai quái tròn xoe mắt thì Tarzan tiếp tục:

- Mọi chuyện bây giờ đã trở nên phức tạp. Vụ Smith giả vờ nhảy dù sau khi máy bay nổ tung chỉ là tiểu xảo để đánh lừa sự điều tra của thiên hạ. Xui cho gã là quả bom đã nổ trên không phận đồng hoang Soine chứ không phải trên biển. May cho gã là gã đã gặp được một ân nhân cứu mạng với ý đồ chia đôi phần kho báu. Lão Stunla là "thổ địa" của cánh đồng Soine từ ba mươi năm nay thành thử chuyện lão có quan hệ với tên sưu tầm lá cỏ kiêm nghề săn thú trộm Fungco là chuyện có thể xảy ra. Như vậy qua báo cáo của "giao liên" Stunla, gã phi công Smith sẽ nắm rõ ai là người đang nắm trong tay kho báu của gã!

Tròn Vo rên rỉ:

- Và bọn chúng đều không ưa gì chúng ta vì chúng ta biết quá nhiều…

Nó chỉ mới than thở đến đó đã phải ngừng lại gấp vì Lida Mon bất

ngờ ghé lại bàn. Cô cười hớn hở:

- Quý vị đã có thông tin sốt dẻo chưa? Này nhé, đêm qua lão kiểm lâm Croebolo đã cực khổ rình một tên săn trộm ngay cái xác con hoẵng bị bắn chết. ai dè lúc thủ phạm xuất hiện thì lão bắn trật lất. Chúng ta phải hiểu là… rượu bắn chứ không phải lão bắn. Chưa hết, Croebolo buộc lòng phải kêu cảnh sát đến tiếp viện dù lão thừa biết đối thủ đã cao chạy xa bay. Tuy nhiên ra đến hiện trường thì con hoẵng cũng… mất tiêu.

- Ủa! Bốn cái miệng la lên chưng hửng. Vậy mà trưa nay Tứ quái đều nghĩ rằng lão Croebolo và cảnh sát đã thu dọn con hoẵng tang vật. Trời đất, vị đệ tam nhân nào đã "phỗng tay trên" con vật đáng thương của… lão gác rừng?

Giọng Lida vẫn hồn nhiên:

- Thôi chị đi làm việc nhé. Các em thử nhìn qua dãy bàn kia kìa. Lão Croebolo đang sụt sịt kể lể sự việc với chai rượu to tướng. Chào các em.

Cô vừa đi khỏi thì Tarzan đã tìm ra câu giải đáp. Hắn vung tay vào khoảng không:

- Lão Stunla không tầm thường chút nào. Một nhân vật lợi hại hơn tụi mình tưởng. Tao chắc là lão đã cuỗm con hoẵng để làm lương khô cho viên phi công. Lão cho Croebolo và Fungco đụng độ, còn lão tương kế tựu kế phỗng tay trên con mồi. Đáng nể.

Con Oskar hưởng ứng lập luận của Tarzan nhanh nhất:

- Ẳng, ẳng…

- Chết rồi, suýt nữa quên phần Oskar. Nó đói. Thấy không, nó chỉ xài "ẳng, ẳng" chứ không kêu "gấu gấu". Ê, Tròn Vo xuất quỹ mua thêm bánh mì…

Thằng mập gượng gạo đứng dậy. Riêng quân sư Karl vẫn băn khoăn:

- Tại sao chúng ta vẫn không thấy xác máy bay rơi, dù chỉ là một mảnh kim loại?

Tarzan gật gù:

- Rồi sẽ thấy, tụi mình đang có trong tay cơ hội ngàn năm một thuở. Khoan bận tâm chuyện đó quân sư. Sửa soạn lên đường đến sào huyệt gã Fungco là vừa.

Gaby la lên:

- Chờ con Oskar ăn xong bánh mì đã.

- Ờ thì chờ. – Tarzan chỉ còn biết "tuân lệnh".

*

Tứ quái đạp xe dưới cái nắng gay gắt. Tarzan và Karl thoải mái cởi

trần, chỉ khổ thân Kloesen phải chấp nhận chiếc áo ướt sũng mồ hôi vì nước da dễ bị cháy nắng. Khỏi đề cập đến Gaby, cô làm sao bắt chước bọn con trai được.

Đám trẻ rảo qua phố Fungco trú ngụ hai lần, một nơi toàn những mái nhà ẩn giữa những vườn rau và vườn cây ăn trái.

Sau cùng chúng hỏi thăm một thằng nhóc. Thằng này chỉ tay về căn nhà tồi tàn nhất phía cuối dãy phố. Tứ quái đạp xe lại đó lần thứ ba. Hai xác xe hơi nằm chình ình trong vườn, gỉ sắt bám đầy thành xe, căn nhà thấp, bề ngoài tàn tạ. Lớp vôi tường đã tróc nham nhở. Một đoạn ống máng gãy gập treo lủng lẳng rất khó chịu. Đằng sau các ô cửa kính đều kéo rèm, người đứng ngoài không thể biết những sinh hoạt bên trong.

Tarzan đưa mắt xem xét. Vườn vắng hoe, cửa vào khóa trái. Fungco vắng nhà và có thể đã đem cái két sắt đến một nơi khác chăng?

Đám trẻ dừng xe ở góc phố.

- Đột nhập chứ Tarzan?

- Khoan đã, tụi mình đến kiốt của Fungco trước. Biết đâu gã đang có mặt tại đó… Kiốt của tên săn trộm nằm ngay đầu con đường phụ bên nhà ga, dẫn ra một công viên nhỏ. Cửa kiốt mở toang. Chiếc xe đạp của Fungco dựa vào tường.

Tarzan không vội vã. Hắn khoát tay gọi Karl. Trong chớp mắt hắn đã ẩn thân sau một chiếc xe hơi đậu sẵn vào quan sát kiốt bằng… ống nhòm.

- Đúng là Fungco ngồi trong đó.

Máy Tính Điện Tử lầm bầm:

- Chúng ta đang đối diện với một trong những kẻ giàu nhất quốc gia.

- Và… vờ vịt cũng số một. Coi, gã làm như chẳng có một đồng xu trong túi dù mới cướp trên tay một kho báu. Thôi, để gã yên. Tụi mình nên tận dụng cơ hội này.

*

Đám trẻ đổ bộ xuống đầu đường Brich Aiden. Trong vườn nhà Fungco vẫn không một dấu hiệu gì chứng tỏ có người mai phục.

Tarzan nói:

- Bây giờ thì đề nghị các chiến hữu chạy lại bến xe ô tô buýt đằng kia và núp sau cái thân cây để canh chừng Fungco giùm tôi. Gã có thể trở về bất cứ lúc nào vì gã đã hết còn ai để phục vụ. Mọi người đã đổ ra đồng hoang Soine tìm kho báu hết rồi… Giọng Gaby thật

dịu dàng:

- Cẩn thận tối đa nghe Tarzan. Mình cho rằng, việc bao giờ bạn cũng hành động một mình là không đúng đâu. Tarzan đánh bài lảng. Biết làm sao, cái nghề… thám tử buộc con người cô độc như vậy. Càng ít người càng dễ tiến thoái chứ sao.

Tarzan lẻn vào cổng vườn. Cánh cổng khép hờ vì xệ bản lề. Hắn liếc chung quanh chớp nhoáng và vòng ra phía sau căn nhà. Những cây táo sum suê che khuất các gia đình hàng xóm. Ở đây ngoài những mái nhà chẳng còn quan sát gì được. Tuy nhiên với những bụi rậm và cây cối xuất hiện không theo một quy hoạch nào hết thì khu vườn quả là thiên đàng của trò chơi cút bắt đối với tụi nhỏ.

Tarzan lôi chùm chìa khóa của Fungco ra ngắm nghía. Hắn đặt tay lên khóa cửa xấu xí và… trời đất, mới vặn nhẹ mà cánh cửa đã mở. Fungco đãng trí đến mức không thèm khóa cửa ư?

Hắn đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn dọc hành lang u ám. Có thật tên săn trộm cẩu thả cỡ đó? Bây giờ là lúc phải đi bằng đầu ngón chân như vũ nữ ba lê. Toàn một mùi ẩm mốc bốc lên từ mặt sàn lát đá bẩn thỉu.

Trên tường chằng chịt những móc áo dính theo những chiếc áo choàng không bao giờ giặt, những chiếc mũ nhơ nhớp mồ hôi và những chiếc sơ mi hôi hám. Tarzan suýt đá trúng đôi ủng cao su cạnh tường.

Hắn giả vờ hô một cách tính toán:

- Chào gia chủ. Có ai ở nhà không?

Dĩ nhiên là chẳng hề có tiếng hồi âm. Đã đến lúc hắn yên trí đóng cánh cửa sau lưng lại. Có điều hắn chưa kịp huýt sáo ăn mừng thì cánh cửa ở cuối hành lang bỗng nhiên bật mở.

Tarzan hơi sững sờ. Người hắn tê cứng trong một giây. Nhưng gã Fungco có phóng xe hơi cũng chẳng về đến đây nhanh như thế được.

Một người đàn bà với dáng điệu ngái ngủ chường mặt ra. Mụ thản nhiên nhét gấu áo vào thắt lưng quần Jeans nhung, hớ hênh như không có kẻ đối diện. - Ơ, chú em làm cái trò gì vậy hả?

Tarzan đã bớt đánh trống ngực:

- Xin lỗi cô, à, xin lỗi… chị. Em định kiếm ông Fungco.

- Không có nhà.

Người đàn bà trả lời cộc lốc. Tuổi mụ có lẽ ngoài ba mươi. Mái tóc đỏ của mụ rối bù như tóc nhuộm. Đặc biệt là hàng lông mi trên đôi mắt, nó cong veo và đều đặn khiến Tarzan biết ngay là lông mi giả. Càng tốt, Tarzan nghĩ thầm, đám lông mi giả sẽ làm sự tò mò của mụ

bị trở ngại. Hai cái khuyên dài cỡ ngón tay tòn teng dưới tai mụ càng làm người đàn bà kỳ dị hơn với bộ mặt bê bết son phấn.

Mụ ngáp một cái thật dài:

- Tìm Fungco phải đi cửa trước chớ, sao chú em lại vào cửa sau? Và đáng lẽ còn phải bấm chuông mới đúng phép lịch sự. Nhưng thôi…

Người đàn bà trở nên dễ dãi:

- Cho tôi biết lý do đi cậu bé đẹp trai?

Tarzan khai thác ngay cơ hội tốt:

- Thưa chị, ông nội của em bị đau dạ dày. Ông nội biết ông Fungco là một người chuyên sưu tầm lá thuốc. Vì vậy em được cử đến đây để mua một số dược thảo…

- À, thì ra… Này, chuyện "dược thảo" thì chú em phải gặp trực tiếp Fungco. Nhưng… thuốc chữa dạ dày thì ở nhà luôn có sẵn. Có mang theo tiền không?

- Em chỉ có vài mark!

- Một gói lá thuốc trị bịnh dạ dày giá ba mark. Nào, vào bếp với tôi.

Bếp là căn phòng sau lưng người đàn bà. Trên kệ chất đầy chén đĩa chưa rửa. Dưới cửa sổ có một chiếc đi-văng rộng chứa một tấm mền sặc sỡ nhăn nhúm.

Rõ ràng mụ đàn bà son phấn vừa ngủ trưa tại đây. Mụ đưa cho Tarzan một gói giấy nhỏ nhất giữa một đám gói lá thuốc xếp trên giá:

- Nó đây. Tarzan ớn lạnh nhìn gói giấy. Bên ngoài gói là hàng chữ "Thuốc trị đường ruột" viết xấu ỉn.

Đúng thời điểm đó, hắn ngó qua cửa sổ, căn bếp nằm sát đường nên hắn có thể thấy được một phần phố Brich Aiden.

Hắn lạnh toát cả người. Fungco đang đạp xe vùn vụt với cử chỉ đầy sốt ruột. Người đàn bà cũng liếc thấy reo lên:

- Fungco về kia rồi. Chú bé cần gì thêm cứ nói với anh ấy.

Tarzan giúi đồng ba mark vào tay mụ. Hắn ấp úng:

- Vâng, vâng… nhưng em còn kẹt một… con chó ngoài vườn. Em phải chạy ra coi nó còn ở đó hay không?

Hắn chụp ngay gói thuốc phóng một mạch qua hành lang ra cửa sau. Lúc này phải tính đến từng phần trăm giây cho guồng chạy tốc độ.

Giọng người đàn bà rượt theo ơi ới: - Ở ngoài đó có con chó săn của Fungco trấn giữ rồi. Từ từ mà chạy…

Tarzan "bay" ra vườn. Fungco chưa ló mặt nhưng gã có thể xuất hiện bất cứ nào sau khi dựng xe ở góc nhà.

Tarzan đóng sập cửa lại đề phòng và nhanh như một tia chớp nhảy

ba bước khuất sau bụi cây dâu rậm rạp. Hắn dán người xuống đất vừa đúng lúc nghe tiếng "gừ gừ" của một con vật vĩ đại đang bị xích ở gốc cây gần đó. Chúa ơi, một con béc-giê thuộc giống chó săn nhà nòi. Cũng may là nó đã bị rọ mõm, nếu không tiếng "gừ gừ" đã trở thành "gâu gâu" và Tarzan đã mang họa vào thân. Fungco đang rẽ vô vườn. Gã vừa hắng giọng vừa nhổ nước bọt. Không có trang bị nào trên người gã…

Tarzan do dự. Hắn chưa quyết định nằm nguyên tại chỗ hay đánh bài chuồn, tuy nhiên hắn vẫn không nhúc nhích. Tiếng "gừ gừ" ghê rợn của con béc-giê đang choán hết đầu óc hắn.

Chưa được một phút, Fungco đã từ trong nhà trở ra. Gã còn hấp tấp hơn cả lúc phóng về. Coi, gã ngó chung quanh dáo dác rồi đi ra cổng. Phước ba đời cho Tarzan là gã không dừng ánh mắt ở chỗ gốc cây xích con chó dữ.

"Gã không tin là mình dắt theo một con chó, bởi nếu có thì con chó đó đã chạy lại chỗ đồng loại của nó là con béc-giê gớm ghiếc kia. Vậy thì chỉ có thể là gã đi tìm mình. Tarzan nghĩ đến đó, tiếng khàn khàn của Fungco đã nổi lên: - Ê, ba đứa nhãi ranh lại đây.

Tarzan nhấp nhổm không yên. Có nghĩa là Fungco đã phát giác ra Karl, Kloesen và Gaby. Tiếng Karl Máy Tính cực kỳ dõng dạc:

- Có phải ông định gọi chúng tôi?

- Còn phải hỏi. Tụi bay tưởng rằng trốn ở bến ô tô buýt là qua mắt được tao ư? Còn lâu bọn nhãi nhép ạ. Nào, nghe tao hỏi đây: tụi bay có thấy một thằng lỏi con chừng 16 tuổi dắt theo một con chó qua đây không?

Tiếng của Karl hơi mất bình tĩnh:

- Làm gì… có.

- Á à, không có hả. Vậy… con chó chết rấp đứng cạnh con nhỏ kia là con gì. Không thể tin tụi bay được. Có thể tụi bay cùng một băng với nhau. Hừm, tao nhớ ra rồi. Hồi nãy tụi bay túm tụm trên bãi xe cạnh nhà ga theo dõi tao bán rượu, còn hôm qua tụi bay rửng mỡ trong… Thức Ăn Địa Ngục.

- Thưa ông, chúng tôi chưa từng sống dưới địa ngục, và… - Tao muốn nói là quán trọ Thức Ăn Địa Ngục rõ chưa. À á a, thằng mới đột nhập nhà tao đúng là một thằng trong băng tụi bay. Nó đâu? Hả?

Không gian trở nên im lặng tuyệt đối. Một sự im lặng nghẹt thở.

Tarzan lại nghe gã săn trộm gầm gừ:

- Vậy chứ, cái xe đạp thứ tư là của thằng nào hả?

Máy Tính Điện Tử ngập ngừng:

- Của tôi. Xe đạp tôi bị hư hôm qua gửi sửa ở tiệm. Ông còn… thắc

mắc gì không?

Fungco đột nhiên im lặng. Gã nghẹn lời trong im lặng để chuẩn bị cơn điên tiết. Có điều chỗ gã đang đứng cách bọn trẻ không được gần lắm, chưa kể chúng đều có xe đạp trong tư thế nhảy lên yên. Gã dự định chụp cổ thằng Karl đang đứng khá xa bến ô tô buýt. Tiếng gã gay gắt:

- Đồ khốn nạn, tao…

Fungco vừa định tấn công thì đã nghe một âm thanh vang dội như tiếng búa thợ rèn nện mạnh:

- Coong!

Hòn đá lớn bằng trái banh nhỏ mà Tarzan mới lượm dưới bụi cây đã bay chính xác đến mục tiêu cần thiết. Hòn đá va mạnh vào xác chiếc xe hơi làm bắn ra những tia lửa đỏ rực.

Nhanh như sóc Tarzan lao thẳng đến góc nhà và… chạy theo hướng ngược lại. Trước mắt hắn đầy những bụi cây và hoa hướng dương cản đường.

Nháy mắt, hắn đã vọt qua cửa sổ nhà bếp. Các bạn hắn đang dắt xe đạp đứng ngơ ngác cạnh cửa vườn.

Chúng đánh lạc hướng gã bằng cách giả đò ngó khoảng vườn phía bên kia. Quả nhiên Fungco lọt bẫy. Gã đần độn nhìn theo lũ trẻ.

Khi ấy thì Tarzan thoát nạn. Hắn nhanh chóng băng qua bờ rào. Ba chiến hữu cùng con Oskar vẫy đuôi chạy đến. Tarzan nhảy lên xe.

- Biến!

Tarzan hét lớn. Cả đám đạp xe phóng liền, chỉ tội nghiệp con Oskar thu hết sức lực cạnh tranh tốc độ bằng sức… chó.

Chạy khoảng một trăm mét, bấy giờ Tarzan mới ngoái lại. Trời ạ, gã Fungco bắt đầu chạy ngược vào đúng con đường mà hắn đã thoát ra lúc nãy.

- Coi chừng gã đi kiếm xe đạp…

Tròn Vo hổn hển:

- Sao?

- Sao… trên trời, quỷ sứ ạ. Fungco định truy đuổi chúng ta. - Hả, chuồn cho lẹ các bạn ơi!

Gaby thở ra muốn khóc:

- Chúa ơi, con Oskar hết muốn chạy rồi…

Trước khi rẽ trái ở ngã tư, cô bé ráng nén hồi hộp liếc xéo. Ôi chao, Tarzan đã đoán trúng phóc. Gã Fungco đang phóng băng băng trên đường phố, chiếc xe đạp của gã đảo liên tục theo hình chữ chi.

- Núp sau bức tường quảng cáo mau lên các bạn!

Bốn đứa khuất sau tấm pa-nô quảng cáo tức thì. Chúng đồng loạt

xuống xe, ép mình sát vào tấm gỗ. Tấm gỗ tuy không đè sát mặt đất nhưng cỏ dại cao ngất đã che kín hết khe hở.

Gaby đứng sát Tarzan. Mùi thơm từ tóc cô bé tỏa ra chung quanh.

Tiếng Gaby nhẹ như hơi thở:

- Lạy trời gã không thấy tụi mình. Mình sợ gã này quá chừng.

- Có gì mà sợ, Gaby. Tụi mình đã làm gì động tới gã đâu. Tôi chỉ không muốn gã nhìn thấy tụi mình nữa nữa thôi.

Giữa các tấm gỗ liên kết thành cái pa-nô khổng lồ có những kẽ hở. Tarzan ghé mắt nhìn. Coi, gã Fungco đột ngột thắng xe lại và chống một chân xuống đất. Mặt gã đỏ như một con gà chọi. Tarzan hơi rợn người. Có cảm giác rằng gã đã thấy hắn. Lúc nhìn gần, mặt gã lộ hết nét đê tiện và gian xảo. Đối với một kẻ chẳng cần biết đến sự sống chết vì ngộ độc rượu của trẻ con, lại tỉnh bơ giết một con hoẵng mẹ vừa sinh nở thì… quả là chẳng còn gì để bàn. Gã hoàn toàn mất nhân tính.

Hãy coi "con thú" gào thét:

- Chường mặt ra bốn đứa nhãi con kia. Tao thừa biết tụi bay trốn ở đâu… Tròn Vo giật thót mình định cựa quậy nhưng nó đã bị ngay một cú thúc sườn đau điếng. Nó thấy Tarzan lạnh lùng đặt một ngón tay trỏ lên môi.

Fungco chỉ bắt nọn. Gã làm sao đủ bản lãnh để thi thố sự kiên nhẫn với lũ trẻ ở trò chơi quen thuộc này. Và tất nhiên gã mất kiên nhẫn trước. Fungco chờ đợi một cách vô ích để rồi đành… quay xe đạp ngược trở lại.

*

Mặt trời buổi chiều hắt ánh nắng vàng nhạt xuống băng đá. Hội nghị Tứ quái bắt đầu bằng lời tường thuật của Tarzan.

Tarzan kết luận:

- Tớ đâu có ngờ gã có cô bồ trong nhà. Dù sao, tụi mình đã đánh động Fungco mất rồi. Và bởi vậy, chuyến trinh sát vừa rồi đã thất bại.

Tròn Vo nhíu mày:

- Gã có thể giấu kho báu ở đâu, các huynh?

- Làm sao biết được. Nhưng chắc chắn không thể ở ki-ốt. Bởi lẽ, sau khi thuổng kho báu gã phải về nhà trước đã. Theo tao, hiện thời kho báu vẫn ở trong nhà. Này, ông mập, bữa nay thứ mấy rồi mày?

Tròn Vo cười ngất:

- Mày đãng trí rồi đại ca ơi. Hôm nay thứ bảy mà.

Tarzan cũng cười:

- Thì… thứ bảy nên tao mới hỏi mày. Thế này nhé, tối thứ bảy trước sau gì cô bồ tóc đỏ của Fungco cũng sẽ đòi đi chơi. Tao đã

chứng kiến mụ đánh son môi đỏ chót và bôi phấn bê bết rồi. Đợi anh ả đi khỏi, căn nhà chìm vào bóng đêm là tao sẽ vào ngay…

Gaby đặt tay lên cánh tay Tarzan:

- Chúa ơi, bạn lại "đơn thương độc mã" nữa. Nhớ đề phòng nghe.

Tarzan cố giữ cánh tay thật yên, cho tới lúc Gaby nhẹ nhàng rụt tay về.

- Yên tâm đi Gaby! – Giọng hắn chợt nhỏ lại.

Kloesen phá tan không khí ai oán:

- Nếu bị tóm, mày vẫn có thể huyên thuyên về ông nội tưởng tượng mà. Nhưng các gói "dược thảo" ở đâu rồi?

Tarzan bật cười:

- Mày nhắc tao mới nhớ. Tao liệng mất tiêu hồi nào. Bây giờ thì làm ơn xuất quỹ ba mark đi Tròn Vo. Lỡ đụng độ gã Fungco là tao có tiền xì ra ngay ba mark. Phải biết đóng vai đi mua lá thuốc trị dạ dày cho ông nội chớ… Hả?

Gaby lúc đó mới nhìn đồng hồ, kêu:

- Chết, mình phải về nhà lập tức. Đêm nay hai mẹ con sẽ khai trương món thức ăn gia chánh mới là… bánh hoa quả.

Tròn Vo thở ra toàn nước bọt:

- Bao giờ thì… ăn?

- Tận chiều mai, phải đợi ba mình đi làm về chứ. Cuối tuần này ba phải trực ở Sở cảnh sát. Ơ… bạn sao vậy Kloesen? Tôi sẽ để dành cho bạn một miếng lớn cơ mà…

tám
OSKAR MẤT TÍCH

Ba "chàng trai" đưa Gaby về đến nhà. Công Chúa khỏi vùng vằng về chuyện tham gia đặc vụ… Fungco, vì cô bé đã có việc làm với mẹ suốt buổi tối.

Tarzan, Kloesen và Karl đạp xe về gia trang Sauerlich. Ba đứa tha hồ vùng vẫy dưới hồ bơi trong nhà kính của cha mẹ Kloesen. Nước trong veo đến tận đáy, và đáy thì biêng biếc một màu xanh lộng lẫy.

Mặt trước của hồ bơi ngó ra vườn cũng được bao bằng kính. Thỉnh thoảng lại có những sinh vật có cánh như bướm, ruồi và ong vò vẽ lạc vào làm tăng thêm không khí thiên nhiên sảng khoái.

Sau khi bơi thỏa thích, ba quái bắt đầu tiết mục chơi bóng bàn. Khốn khổ cho Tròn Vo, ván nào nó cũng bại trận. Nó có vẻ như không phù hợp với bất kỳ môn thể thao căng thẳng nào có tính ăn thua. Đó cũng là lý do thằng mập dễ thương như nó luôn luôn bị điểm 1 môn thể dục thể thao.

Karl cuối cùng đã về nhà, bỏ lại Tròn Vo ngáy khò khò trên chiếc ghế bành to tướng. Trên sân thượng, ông bà Sauerlich đang tiếp hai khách quen bằng những cốc rượu vang.

Tarzan rảnh rỗi. Ít nhất từ lúc này cho đến khi trời tối. Hắn cảm thấy nhớ mẹ. Hắn lặng lẽ lên phòng Kloesen lôi ra một xấp giấy viết thư.

Lá thư vừa chấm dứt thì thằng mập ở đâu cuống cuồng chạy vào. Nó đã tỉnh ngủ.

- Ra nghe điện thoại gấp Tarzan. Gaby gọi mày. Đang khóc nức nở… Tarzan bật dậy. Hắn cầm máy đúng hai giây sau.

- Gaby đó à. Chuyện gì vậy?

Tiếng thút thít của Gaby vang lên bên kia đầu dây làm tay Tarzan run run. Hắn cuống quít:

- Nói cho mình nghe đi Gaby…

Gaby lại nấc lên:

- Oskar biến mất rồi…

- Sao? Nó chạy mất hay là bị người ta bắt mất?

- Không biết nữa. Nó mất thật rồi.

- Nào, bình tĩnh chớ Gaby. Mình thấy nó không rời bạn đến nửa bước…

Tarzan hiểu rằng hắn đã an ủi Công Chúa một câu quá thừa. Mới hôm đầu tiên do thám cánh đồng hoang Soine chứ lâu la gì, cũng chính hắn phải cuống cuồng đi tìm con Oskar đang mải mê săn đuổi một con thỏ trắng. Trời đất, con chó có máu giang hồ y hệt… chủ của nó.

Giọng Gaby nghẹn ngào:

- Có kẻ nào đó… đã bắt nó.

- Chưa chắc, có thể…

Cô bé sụt sịt:

- Không “có thể” gì hết. Mới đầu thì nó chạy đi, lúc mình cùng nó ghé công viên Humbold thư giãn một chút trước khi giúp mẹ làm bánh. Vậy mà…

- Cái công viên nhỏ xíu cách nhà mình không xa, phải nói là gần xịch. Vườn hoa vắng tanh và con Oskar chạy. Mình cứ tưởng nó đi vệ sinh bình thường, ai ngờ nó phóng ra lối khác của công viên. Mình không còn thấy được nó bởi các bờ giậu chắn trước mặt…

- Sao nữa?
- Và Oskar không trở lại.
- Đừng bi kịch quá Gaby.
- Còn hơn cả bi kịch. Một bà lão ngồi trên ghế dài cạnh bồn phun nước bảo rằng bà đã thấy con Oskar bị một người đàn ông dụ khị. Oskar ve vẩy đuôi chạy đến và bị gã túm cổ. Gã này đã kẹp nách con chó rồi phóng đến một cái xe chờ sẵn.

Tarzan mím chặt môi. Bàn tay hắn co lại thành nắm đấm.

- Tarzan ơi, lỡ Oskar bị hại thì…
- Đừng quá lo vậy, Gaby. Mình cho là có ai đó đùa dai đó thôi.
- Mình sẽ nổi điên thật sự nếu mọi chuyện không phải như bạn nói…

Tarzan ngập ngừng:

- Này, ba Gaby đã hay chưa?
- Mẹ mình đã điện ngay cho ba biết. Nhưng ông không có mặt ở văn phòng. Ông đang chỉ huy một cuộc vây ráp ở nhà ga để bắt quả tang bọn cờ gian bạc lận chuyên nghiệp. Hiện giờ mình không còn muốn làm bánh hoa quả nữa. Mẹ mình còn tuyệt vọng hơn mình.
- …
- Nghĩ ra được gì chưa Tarzan?
- Ờ ờ… trong đầu tôi vừa xuất hiện một giả thuyết. Rõ ràng không ai tự nhiên ăn trộm chó bao giờ. Thủ phạm phải bắt đầu từ một âm mưu đen tối, mà đối tượng không chỉ có một mình bạn. Hiểu chưa Gaby? Hắn nhắm cả vào Karl, Kloesen và… tôi. Gã biết bốn đứa mình cùng một băng với nhau cũng như biết Oskar lúc nào cũng quanh quẩn bên bạn. Có nghĩa là gã đã bám theo bạn sát nút, biết rõ nhà ở lẫn công viên Humbold nơi bạn dẫn Oskar ra. Chứ sao? Gã "dằn mặt" mình trong vụ gì? Vụ kho báu A-rập phải không? Gã là ai hở Gaby?
- - Fungco!

Gaby buột miệng. Tròn Vo đang đứng cạnh Tarzan cũng hưởng ứng tức khắc. Tarzan gật gù:

- Có thể. Mà cũng có thể là viên phi công Harry Smith. Cũng lại có thể là lão lang thang Maks Stunla. Chúng ta có quá nhiều kẻ thù.
- Trời ơi!
- Chúng chưa hạ Oskar bây giờ đâu. Đêm nay tôi sẽ có mặt tại sào huyệt Fungco và sẽ thu hồi con Oskar nếu tên đểu cáng này là thủ phạm bắt cóc. Nếu không phải gã thì sáng sớm tôi sẽ lùng sục cánh đồng Soine để "nói chuyện phải quấy" với lão Stunla và Harry Smith.

Gaby im lặng rồi sụt sùi bên kia đầu dây:

- Mình sẽ cầu nguyện cho bạn. Bất cứ lúc nào tìm được Oskar hãy gọi điện cho mình… dù là nửa đêm…

- Ngủ ngon nhé Gaby, và… bình tĩnh. Bạn sẽ nhận được điện gọi.

Tarzan gác máy. Khuôn mặt Tròn Vo đầy vẻ hãi hùng:

- Bắt cóc… chó. Thật đốn mạt.

- Ừ, nhưng chúng đã phạm một sai lầm căn bản, nếu chúng nghĩ rằng đã dọa được Gaby. Làm thế, chúng đã tuyên chiến với tụi mình rồi đó. Khốn kiếp!

Tarzan suýt nhổ một bãi nước bọt vì ghê tởm thủ phạm ném đá giấu tay. Hắn thấy mắt Tròn Vo rực lửa.

*

Gaby gọi điện lần thứ hai lúc 19 giờ 7 phút. Cô không khóc nữa nhưng tiếng nói nghe như lạc giọng:

- Này Tarzan, một người đàn ông vừa "phôn" tới. Mẹ mình đang ở trên nhà ông bà Gruytsne nên mình phải cầm ống nghe. Không thể phát giác gã qua giọng nói phát âm từ mũi. Gã đe dọa nếu mình hé ra cho cảnh sát biết về "vụ này" thì con Oskar coi như… qua đời. Rồi gã cúp máy.

Tarzan có vẻ hài lòng:

- Đúng như chúng ta tiên đoán. Nếu gã là Fungco thì "vụ này" của gã là chuyện xấu xa gì đó mà gã tưởng tụi mình đã biết. Nếu gã là Smith hoặc Stunla thì "vụ này" là vụ chôn kho báu ăn cướp nơi Ngôi Mộ Trống. Được rồi, chúng ta sẽ chấp nhận cuộc chơi: hai bên cùng giữ bí mật.

Gaby hơi khựng lại:

- Mình có được kể cho ba không?

- À… chuyện đó… cũng không có gì khó xử cả. Cứ kể cho ông nghe toàn bộ sự thật, trừ "vụ này" của tụi mình…

- "Vụ này" nào? Vụ truy lùng tung tích của Oskar hả? Mình hiểu… Chào bạn.

Tarzan vẫy tay kêu Kloesen lại tức thì:

- Ê, Tròn Vo. Tao không nỡ bỏ mày ở nhà một mình…

Thằng mập sung sướng muốn nhảy dựng lên:

- Huynh đệ sống chết có nhau mà. Tao biết mày sẽ thay đổi ý định.

Tarzan quàng tay qua cổ nó:

- Chớ vội mừng. Thực ra bỏ mày ở lại tao sợ giống như Oskar. Chúng sẽ bắt cóc vì… hình như… sắp tới lượt mày.

Kloesen méo xệch miệng:

- Còn thằng quân sư, chẳng lẽ…

- Nó cũng sẽ tham gia đặc vụ… Fungco nữa. Nhớ đấy, mười giờ

tối nay khởi hành. Mục tiêu là sào huyệt ma quỷ của Fungco.
*
Hai “tráng sĩ” âm thầm rời khỏi nhà Sauerlich lúc mười giờ tối sau khi ngụy trang mền gối cẩn thận như trên giường đang có người nằm. Tarzan rất sợ bà Sauerlich liếc qua phòng cậu quý tử.
Chúng gặp Máy Tính Điện Tử trước một rạp xinê đúng như ước hẹn qua điện thoại trước đó. Đêm trên phố Brich Aiden không trăng, ấm áp. Một chiếc xe tuần tra của cảnh sát đủng đỉnh chạy ngang.
Giờ này có lẽ gã Fungco cũng đang chờ đợi đối thủ xông đến, nếu gã là nhân vật bắt cóc con chó Oskar. Còn nếu không phải gã thì… căn nhà đương nhiên trống toác, bởi Fungco còn phải săn sóc cô bồ tóc đỏ ở một câu lạc bộ khiêu vũ nào đó.
Chúng dừng lại ngay đầu đường. Vài ngọn đèn cao áp vàng vọt thu hút bầy mối bay đến. Đêm ngào ngạt hương hoa. Đâu đó một con gà mái cục tác giữa giấc ngủ trong chuồng.
Karl nhìn vào nhà Fungco chắt lưỡi:
- Trời tối quá.
Căn nhà ở cách xa ngọn đèn đường. Càng tốt. Tarzan nghĩ thầm. Sẽ không có ai dòm ngó chúng lúc chúng lẻn vào lối cửa sau.
Tarzan đắn đo giây lát rồi quyết định:
- Tụi bay chờ ở đây. Núp sau bụi cây là ổn nhất. Tao cần sự báo động kịp thời lúc cặp nhân tình quay về. Mày phải ngậm ngón tay út vào miệng nghe… quân sư. Chỉ cách đó thì tiếng huýt sáo mới kêu lớn.
Máy Tính Điện Tử gật đầu:
- Đồng ý. Nhưng tao nghi Oskar không có trong nhà. Không nghe thấy tiếng “ẳng, ẳng”.
Tròn Vo trầm ngâm:
- Lỡ gã Fungco đánh thuốc mê con chó thì sao.
Cả ba đứa dắt xe chui vào một bụi cây mà ban ngày có lẽ cành lá khá thưa thớt nhưng ban đêm lại kín bưng.
Tarzan men theo bờ rào, chỉ trong chớp mắt đã mất hút. Hắn trườn như rắn tới cửa sau rồi đứng dậy nghe động tĩnh.
Trong nhà không một âm thanh. Xe đạp của Fungco dựng bên tường được khóa kỹ. Tarzan bắt đầu vặn nắm cửa, nhưng cửa không mở như hồi chiều. Hắn rút chùm chìa khóa ra thử hết hai chìa và thất vọng.
Tuy nhiên vẫn không sao. Có một ổ khóa an toàn nằm an toàn nằm nơi cửa trước. Hắn lặng lẽ tra chìa vào và lần này thành công. Cánh cửa mở ra không tiếng động. Hắn lách vào nhà, sập cửa lại giữa

bóng tối mênh mông.

Có lẽ hắn đang ở trong một căn phòng thiếu cửa sổ. Tarzan mò mẫm tới một cánh cửa thông với một phòng khác. Hắn kề sát tai vô thành cửa nghe ngóng. Sau cánh cửa mọi thứ im phăng phắc. Hắn mở hé cửa, im ắng như không. Căn phòng này cũng u ám không kém gì căn phòng trước, nhưng từ đây có thể nhìn qua hai cửa sổ ra đường. Tấm rèm cửa đã che gần hết ánh sáng, dù vậy chỉ một chút thôi cũng đủ để Tarzan xác định đây là phòng tiếp khách.

Hắn cần thực hiện liền hai mục tiêu trước mắt: tìm vị trí cái két sắt chứa kho báu và nơi giam giữ con chó Oskar.

Tarzan khởi sự kiểm tra các phòng nhỏ. Ngoài căn phòng khách rộng, chỉ còn phòng ngủ, căn bếp mà hắn đã biết, rồi một phòng tắm lối thời và thêm một phòng nhìn ra vườn phảng phất hương thơm dễ chịu. Hầu như đủ loại dược thảo Fungco đều chứa trong phòng này.

Bắt đầu từ đâu? Tarzan nghĩ rằng có thể bắt đầu từ phòng ngủ. Tuy nhiên trời ạ, hắn biết chắc một trăm phần trăm là sẽ tiến hành cuộc điều tra bằng đôi mắt của một người mù. Đố hắn dám sờ đến công tắc đèn, điện sáng lên là hắn đã tự tố cáo hắn. Mà rờ rẫm chậm chạp như thế này trong bóng tối thì biết bao giờ mới tìm được Oskar.

Trong lúc khổ sở vì chưa nghĩ ra cách gì, chân hắn đã nhích đến chiếc giường từ lúc nào.

Tarzan giật bắn người. Một tiếng động như tiếng thủy tinh vỡ vang lên phía sau nhà. Sau đó là một tiếng động rền hơn nữa.

- Choang!

Vậy là đã có kẻ thứ hai vừa đột nhập nhà Fungco. Hai tiếng choang liên tiếp. Ông bà chủ không bao giờ đập cửa kính nhà mình ra như thế. Tarzan cân nhắc trong một giây và hắn gật gù. Trong chớp mắt hắn đã chui tọt xuống gầm giường và nằm bẹp gí như một con gián.

Hắn may mắn nằm êm ái trên một tấm thảm. Tấm thảm như bốc lên mùi nước hoa sực nức. Hắn hiểu rằng mình đang "ngụ" dưới gầm giường ả tóc đỏ, vì nếu lọt vào giường gã Fungco thì tấm thảm chắc toàn mùi xú uế. Chỉ có điều, bụi mù mịt. Tarzan cố bịt mũi để khỏi bị hắt hơi.

Cửa mở. Một luồng sáng từ đèn pin rọi lần lượt qua giường, tủ áo rồi dừng lại trên các bức tường.

Giọng một người đàn ông:

- Không có ma nào ở nhà.

Tarzan giật mình. Cái giọng ngắt quãng kia đích thị là giọng lão già Stunla. Và lão đang nói với một kẻ thứ hai…

Đúng như hắn đoán, lão Stunla cười khoái trá:

- Hiểu chứ Harry Smith, chúng ta mặc sức tung hoành. Fungco và Onga Kretsme đi du hí rồi. Chúng tưởng bở nên ăn mừng quá sớm, hề hề…

Đáng lẽ hắn phải tính đến chuyện lão già Stunla và viên phi công Smith sẽ "thăm viếng" căn nhà Fungco. Bởi chúng không tìm kho báu ở đây thì tìm ở đâu? Cái ống nhòm của Smith đã hướng về Fungco và thấy hết mọi hành vi của gã ở Ngôi Mộ Trống.

Không nên ra tay sớm. Tarzan tự nhủ thầm. Cứ đợi hai tên cáo già lùng sục ra cái két sắt đã. Gã Smith tuy cao lớn nhưng một chân bị gãy, còn lão Stunla thì khỏi nói: một con thỏ đế đúng nghĩa. Với thành tích thi lên huyền đai hạ sáu đối thủ liên tục, Tarzan biết cách làm cho hai ông khách… người lớn nếm mùi Judo lịch sự.

Hắn nghe một âm thanh trầm trầm:

- Kiếm từng phòng. Cái két sắt không thể có cánh được. Ái chà, tiếng của Harry Smith. Gã phi công người Anh nói tiếng Đức khá trôi chảy. Rõ ràng hai con cáo già đang đứng trong hành lang. Ánh đèn pin tắt phụt.

Sau đó là tiếng nạng khua xuống sàn lộc cộc và tiếng kính vỡ loảng xoảng từ phòng chứa dược thảo. Hai kẻ đồng mưu hẳn đã chui vào cửa sổ, và một kẻ đã can đảm chui vào với cái chân cà thọt.

Vậy là bọn chúng phải có một chiếc xe hơi đậu sẵn ở đâu đó ngoài khu vườn để chở gã phi công què chân. Chiếc xe hơi đó có phải là chiếc xe đã chở người đàn ông bắt cóc con chó Oskar không?

Bọn chúng đã đi vào phòng khách. Tarzan nghe rất rõ tiếng nạng khua của Smith mỗi lúc một gần. Lão Stunla đang la lên:

- Đợi tôi bật đèn đã. Chúng ta cần ánh sáng để lục soát mấy cái tủ ở phòng ngoài. Thằng Fungco và con Kretsme tóc đỏ chưa về đâu mà lo.

Đèn trần sáng rực. Ánh sáng hắt qua cửa đe dọa. Hình như chúng đang moi sạch những đồ vật trong tủ. Chúng sục sạo như trên cõi đời này chỉ có chúng hiện diện.

"Rồi chúng sẽ mò vào đây và đương nhiên sẽ rọi đèn xuống gầm giường". Tarzan chờ đợi giây phút ấy. Hắn nằm tấn ngay trên tấm thảm, hắn có thể trườn nhanh như một ninja và bật dậy tấn công một lúc hai đối thủ.

Đúng lúc ấy hắn nghe thấy tiếng huýt gió. Tín hiệu báo động xuyên qua bóng tối tĩnh lặng nghe chát chúa.

Gã phi công có vẻ hốt hoảng:

- Ai vừa huýt gió đó Stunla?

Lão già lang thang đang mê muội trong cơn tìm báu vật:

- Không phải tôi, yên trí đi, ở khu này huýt sáo là thường. Người ta nuôi chó đầy rẫy. Ủa, mà cái két sắt nằm đâu kìa?

Tarzan suýt nữa thì ho sặc lên vì tức cười và vì bụi bẩn. Cái chết đến trước mặt mà hai kẻ đột nhập vẫn không hay. Này, gã hung thần Fungo sẽ xông vào với khẩu súng trên tay không biết lúc nào…

*

Nhưng… gia chủ không xông vào liền. Fungco chỉ lẳng lặng di động bằng bước chân của loài mèo. Cũng là kiểu rình rập của một tay săn trộm chuyên nghiệp. Gã thừa thị lực để thấy căn nhà mình đang tràn ngập ánh điện. Chứ sao, và gã có cách đối phó của gã. Gã luôn luôn áp đặt sự bất ngờ cho người khác, từ con béc-giê luôn luôn bị rọ mõm đến… cửa hàng bí mật mà gã tiêu thụ thịt rừng. Gã cần thiết phải tạo nên một sự bất ngờ mới cho bọn trộm tập sự này. Fungco nhếch mép trong bóng tối, gã rút từ lưng quần ra một khẩu súng lục nhỏ xíu.

Tarzan đã cố vểnh hết vành tai vẫn không nghe được tiếng bước chân của Fungco và ả tóc đỏ. Chúng lọt qua cửa trước như hai bóng ma.

Khi Tarzan nhìn thấy được đôi nhân tình từ cặp mông trở xuống thì đã muộn. Chúng xuất hiện đột ngột đến mức độ chắc chắn Smith và Stunla không thể có một phản ứng nào.

Fungco gầm thét như một con thú bị chọc tiết:

- Đưa tay lên khỏi đầu. Cấm cử động. Thằng chó đẻ kia bỏ cái nạng xuống, nghe rõ chưa? Bỏ xuống, tao bắn thủng tim mày ngay bây giờ.

Một phút im lặng. Fungco sửng sốt xì hơi qua kẽ răng:

- Ra là Maks Stunla. À a, tôi lại còn được vinh dự tiếp ai nữa đây? Rõ rồi, Harry Smith! Tôi đã thấy mặt mũi “ngài” trên báo chí rồi. Hừ, giờ thì thằng này rõ tất cả rồi, thưa ngài phi công láu cá.

Onga Kretsme thì thào:

- Đừng bắn chết họ Fungco. Hãy nghe họ nói vài tiếng cũng còn kịp chán. - Câm miệng lại Onga. Cô không khôn hơn tụi nó đâu.

Smith bắt đầu lên tiếng. Gã đã lấy lại tinh thần:

- Dẹp khẩu súng qua một bên đi Fungco. Chúng ta có thể thỏa thuận với nhau.

- Sao? Thỏa thuận với một gia chủ đang thắng thế? Ngon lành quá hả. Nhưng, thôi được. Hãy ngồi lên chiếc đi-văng đó. Cả lão Stunla nữa. Hai tay đặt lên bàn. Ờ, bây giờ thì nói đi…

Con sói đồng hoang Fungco vẫn lăm lăm khẩu súng lục và tất

nhiên, đứng nguyên chỗ cũ.

Harry Smith bắt đầu nói:

- Chúng ta chơi bài ngửa, thưa ông Fungco. Tôi là Harry Smith, phi công riêng của Abu Yassir Khalun. Tôi đã tự tay đặt trái bom hẹn giờ trong máy bay mình và định giờ nổ trên mặt biển với một chiếc dù cá nhân dành cho thợ lặn. Xui cho tôi là đêm đó thời tiết rất xấu, tôi buộc phải bay vòng vòng chệch hướng biển Măng và lọt vào không phận cánh đồng Soine. Một phút trước khi bom nổ tôi đã nhảy dù xuống cánh đồng này và vì không dám liệng cái két sắt trị giá 15 triệu mark nên tôi bị trật xương mắt cá chân lúc chạm đất. Trong quá khứ tôi đã nhiều lần đến thành phố và thông thuộc vùng ngoại ô này, nhưng hoàn cảnh lúc đó chỉ có nước chịu chết. Tôi đã chôn cái dù trắng tại chỗ và lết đến những tảng đá rỗng ruột chồng lên nhau, sau này tôi mới biết đó là Ngôi Mộ Trống. Giấu cái két sắt vào hõm đá tôi lại lết đến bìa rừng. Ở bìa rừng tôi gặp Maks Stunla. Ông ta đã biết tôi là ai qua chiếc áo khoác phi công. Ông ta báo tin cho tôi biết là nửa thành phố đã kéo đến cánh đồng Soine để tìm vàng. Lạy Chúa, Maks Stunla là ân nhân cứu mạng tôi, ông ta chẳng những không giao tôi cho cảnh sát mà còn cung cấp mọi thứ… thậm chí cung cấp cả con hoẵng mẹ mà ông săn trộm, thưa ông Fungco. Ông Maks Stunla đã thấy ông và con béc-giê rượt theo con hoẵng như thế nào. Tôi… tôi có bổn phận phải chia phần kho báu của tôi cho ông Stunla và ông.

Fungco nhíu mày:

- Kho báu của ông sao? Không, kho báu không phải của ông, thưa ông Smith! Kho báu là của vị tù trưởng A-rập. Và tôi, kẻ không hề chờ đợi ân huệ của Thượng đế đã được ngài ban phát kho báu nơi Ngôi Mộ Trống.

Gã nghiến răng kèn kẹt:

- Bây giờ thì mọi việc đã đổ bể. Tôi cũng không ích kỷ ẫm gọn 15 triệu mark mà sẵn sàng ăn đồng chia đủ với nhau.

Smith cười nhẹ nhàng:

- Thưa ông Fungco, phần chia của ông cũng đã là một gia tài quá lớn đối với một kẻ chuyên hành nghề săn trộm.

- Sao?

Bất chấp sự ngạc nhiên của Fungco, lão Stunla đắc chí tiết lộ:

- Giấu nhau làm chi Fungco. Tôi còn biết anh bán thịt thú rừng săn được cho ai nữa kia! Có phải anh mang cho lão Kaipne, chủ quán Thức Ăn Địa Ngục không nào?

- Trời ơi, lão như… một con quỷ.

Fungco cao hứng liền ba hoa một hồi về cái hầm bí mật chứa thịt nào đó ở quán Kaipne.

Smith kéo hung thần Fungco trở lại câu chuyện:

- Tôi có một ý kiến về kho báu. Bốn người chúng ta sẽ chia đều để người này không tố cáo người kia.

- Đúng là một đề nghị tuyệt hảo về tính… tin cậy.

Cả đám cười lên man rợ. Tarzan nín thở nghe ngóng. Rõ ràng mọi điều hắn đoán về Smith, Stunla và Fungco đều đúng. Chỉ trừ lão chủ quán gian ác Kaipne.

Có điều, tình thế đã không còn lạc quan như trước nữa. Hai băng ma quỷ bắt tay nhau khiến hắn phải chạm trán với… bốn kẻ thù. Ít nhất cũng một kẻ có súng.

Smith ngập ngừng hỏi:

- Cái két sắt… đâu rồi Fungco?

Tên săn trộm cười ha hả:

- Giờ thì tôi tiết lộ được rồi. Ngoài vườn…

Gã gạt bàn tay ả Onga định bịt miệng gã lại:

- Tình thế đã khác rồi. Cứ tin ở anh. Này, kho báu tôi đã chôn ngoài vườn dưới chân con chó béc-giê.

Smith vừa mừng rỡ vừa thất vọng:

- Đáng tiếc là cái két sắt không thể mở được…

Ba tên còn lại bàng hoàng:

- Sao?

- Vì nó là một trong những cái két nhỏ an toàn nhất thế giới. Lão tù trưởng bị thịt bao giờ cũng xài loại hàng cao giá nhất, cái két đó là sự liên kết của các hợp kim.

- Mẹ kiếp, đành phải dùng thuốc nổ mở két vậy. – Fungco đề nghị.

- Không được! Vì các báu vật bên trong sẽ bị hủy hoại. Đúng lúc nản lòng đó, Onga và Stunla đồng loạt hét lên:

- Thằng… Tesco!

Mắt Fungco sáng rực:

- À á a, Tesco. Đúng rồi. Chuyên viên phá két bạc, ông vua nổ tung mọi ổ khóa trên đời! Chúng ta sẽ chia thêm phần cho nó.

Lão lang thang Stunla nhấp nhổm:

- Tôi sẽ gọi nó lại đây ngay lập tức. Bởi vì… hề hề, tôi còn một chuyện khác phải làm…

Lão cười thật độc ác khiến Fungco giật mình:

- Chuyện gì nữa hả lão già?

- Ừ ừm, chuyện nhỏ thôi. Khởi sự từ ba thằng nhóc con và một con bé. Chúng mò mẫm khắp đồng hoang. Chúng chiếm giang sơn của

tôi, phát hiện khẩu súng của anh đấy Fungco, và lục tung cái dù chôn kín của Smith. Chứng "tuyên chiến" với tất cả chúng ta. Ừ… ừm, tôi nghĩ rằng chúng còn nguy hiểm hơn cả cảnh sát. Có vẻ như chúng đã biết rành rẽ rằng ai đang giữ kho báu. Hề hề, chúng có một con chó chột mắt gốc Tây Ban Nha lúc nào cũng quanh quẩn bên mình. Tôi đã quyết định bắt cóc con chó khốn kiếp kia để làm chúng chùn bước. Chuyện nhỏ mà Fungco. Con chó đang bị trói và giam giữ tại một kho chứa cỏ. Nó sủa ăng ẳng như một con chó điên. Bây giờ tôi phải cho nó ngưng… sủa.

Fungco rất hài lòng:

- Làm thịt nó đi Stunla. Lão cứ lột da và bán cho lão Kaipne như bán một con thỏ ngoại hạng. Lão chủ quán mua tất cả những sinh vật bốn chân không từ con nào.

Lão Stunla tiếp tục:

- Tôi đã gọi điện cho chủ của con chó. Cái con bé đó hình như tên là Gaby Glockner. Tôi đã bịt mũi khiến con bé không phân biệt được giọng nói. Tôi chỉ muốn chúng ngưng quấy rầy chúng ta bằng không thì sẽ… cứa cổ con chó. Nhưng lúc này chuyện đó xưa rồi phải không, chúng ta chỉ chờ thằng vua phá két Tesco mở kho báu ra là chia phần và biến. Khỏi sử dụng con chó làm áp lực nữa, tôi thề sẽ cho nó tan trong nồi súp hầm của lão Kaipne.

Fungco bây giờ mới chịu hạ khẩu súng lục xuống. Gã choàng tay qua vai ả nhân tình tóc đỏ.

- Vô phòng khách đi em. Mình sắp cần tiếp đãi hai… người bạn mới này.

*

Cánh cửa đóng sập sau lưng bọn chúng và… Tarzan chui ra khỏi gầm giường. Hắn dừng bước trước phòng khách nghe ngóng.

Tiếng Fungco:

- Bốn đứa nhãi đó làm tôi khó chịu. Cái thằng cao lớn cầm đầu bốn đứa đã mò đến đây do thám. Tuy nhiên tôi tin là chúng chưa biết gì về kho báu trong vườn, nếu không chúng đã báo cảnh sát… Ờ, uống đi chứ Stunla. Smith nữa, cụng nào…

Tiếng Stunla:

- Cho phép tôi uống ít thôi. Tôi còn phải tìm Tesco về bây giờ. À… ừm, xong nhé. Hoan hô sự hợp tác làm ăn. Tôi còn phải thăm… con chó.

Tarzan nghe tiếng lão xô ghế đứng dậy. Hắn chạy liền qua phòng hong dược thảo. Kính cửa sổ đã bị đập vỡ toang. Tarzan nhảy ra theo lỗ thủng đó. Hắn đợi ở góc nhà.

Vài giây sau Stunla bước ra. Bên ngoài lão có vẻ thật đáng thương với thân hình gầy gò có chiều cao hai mét. Chẳng ai ngờ chỉ vì một phần kho báu mà lão bị mất hết tính người.

chín
TAM QUÁI RA TAY

"Ta sẽ để yên cho lão già đi tìm thằng trùm phá két Tesco", Tarzan nghĩ bụng, dù hắn chỉ muốn ngay lập tức nhảy xổ đến đấm vào mặt lão lang thang bất lương nuôi ý định hạ sát một… con chó vô tội.

Hắn theo sát lão Stunla như bóng với hình. Stunla đi qua bụi cây ra phố, lão tự tin đến nỗi không biết rằng mình vừa trở thành mục tiêu của hai "thám tử" Karl và Kloesen.

Tarzan búng tay gọi đồng đội:

- Tao sẽ kể tỉ mỉ sau. Giờ thì phải bám gót Stunla. Chính lão bắt cóc Oskar và đang trên đường đi giết con chó tội nghiệp của tụi mình đó.

- Đồ súc vật. Lão sẽ biết tay tụi mình! – Kloesen điên tiết.

Ba quái đập nhẹ ba bàn tay vào nhau. Kia kìa, trước mặt chúng là cái bóng dặt dẹo của lão già gian ác. Stunla đột nhiên rẽ ngoặt vào một con phố nhỏ. Tarzan không chần chờ lao đến góc đường. Hắn vừa kịp thấy cái bóng lão biến mất trong một căn trọ tồi tàn. Tarzan dừng lại trước cửa. Bên cạnh các chuông điện là những tấm bảng nhỏ ghi tên người. Hắn đọc thấy hàng chữ "Fecdinan Tesco".

Quả là không hẹn mà gặp. Bọn lưu manh đang quy về một mối. Cuộc đàm đạo của vua phá két Tesco và lão lang thang kéo dài tới mười phút nên trong thời gian đó quân sư Karl và thằng mập Kloesen cũng được Tarzan kể lại từng chi tiết diễn biến tại sào huyệt gã Fungco. Cho đến khi lão Stunla lại xuất hiện.

Ba thằng rời khỏi chỗ nấp. Tarzan nói thật khẽ:

- Thế nào Stunla cũng lấy xe hơi. Chúng ta sẽ chặn lão trước khi lão kịp lên xe và buộc lão phải chở tụi mình theo.

Bỗng một trục trặc xảy đến không ai dự kiến. Khi không dãy phố rẽ rẽ làm đôi ở đoạn tối tăm nhất. Và vì ngọn đèn cao áp lù lù trước mặt, đám trẻ phải khựng lại vài giây sau lão Stunla. Chỉ có vậy thôi mà… mặt đất nuốt chửng lão.

Stunla “tàng hình” ư? Tarzan cảm thấy choáng váng. Hắn quyết định:

- Tụi bay rẽ phải, tao rẽ trái. Phát hiện ra lão thì huýt gió báo hiệu. Lúc này khỏi sợ lộ hình tích nữa. Trời ạ, con Oskar…

Ba thằng nhảy lên xe đạp, bật đèn trước và phóng không một phút chần chờ.

Tarzan là kẻ được Thượng đế ưu tiên. Hắn đang cắm cổ trên con đường đầy ổ gà thì nghe thấy tiếng sập cửa xe hơi. Máy xe nổ và đèn hậu chiếu sáng rực.

- Lão đó! Mình chậm chân rồi! – Tarzan giận dữ nghĩ thầm.

Chiếc xe hơi chuyển bánh. Tarzan đạp xuống pê-đan phẫn nộ như một cua-rơ sắp nổi cơn điên, tuy nhiên khoảng cách mỗi lúc một xa dần bởi lão Stunla đang tăng ga lao vun vút.

“Con đường tệ hại chưa từng thấy”, Tarzan rên rỉ. Chiếc xe đạp nhảy chồm chồm trên những ổ gà và những đống bùn mới khô. Coi, vậy mà vẫn còn cách chiếc xe hơi hiệu Open tới năm mươi mét. Và… đèn ở ngã tư thì màu xanh.

Chúa ơi, được ăn cả ngã về không. Vì Gaby và vì Oskar. Phải rượt kịp chiếc Open trước khi nó “tung cánh” trên trục đường chính.

Tarzan bay người trên yên xe như một thiên thần. Tai hắn toàn tiếng rền của gió. Hắn đang thu ngắn từng mét một bất chấp đinh ốc và bánh xe có thể sút tung ra.

Còn đúng mười mét nữa, nhưng lại gặp… ngã tư.

Chiếc xe hơi tự động giảm tốc độ. Trời đã phù hộ Tarzan. Đèn hiệu chuyển sang vàng. Rồi… đỏ. Chiếc xe đua của hắn đã ở thế song song với buồng lái lão Stunla.

Lão già đang cúi người trên vô-lăng bỗng quay đầu bởi tiếng thắng xe rít ghê rợn ngoài khung kính. Lão trừng trừng nhìn Tarzan. Không nói không rằng Stunla toan vô số vọt xe qua ngã tư bất chấp một triệu cái đèn đỏ.

Tarzan lúc này mới trổ tài… xuất quỷ nhập thần. Hắn nhanh như cắt nhảy khỏi yên xe tấp vào cánh cửa bên tay lái. Mặc số phận chiếc xe đạp mà hắn từng nâng niu như trứng, hai ngón tay thép của Tarzan đã bám dính nắm cửa. Chiếc Open sắp lồng lên thì cánh cửa đã bị hắn giật tung. Hắn chặt cườm tay xuống cổ tay trái lão. Mọi chuyện xảy ra chưa tới hai giây. Lão già lưu manh rú lên đau đớn. Lão quên luôn chiếc xe đang điều khiển và đánh trả hắn. Thật đáng tiếc cho lão, vị đại ca của TKKG đã kết thúc cuộc tấn công chớp nhoáng bằng một đòn chỏ trúng mặt lão. Tên tội phạm già đổ ập xuống chiếc ghế còn lại trong lúc Tarzan lao nốt nửa người đung đưa

ngoài thành xe vào buồng lái.

Hắn xoay chìa khóa điện, vừa vặn chiếc Open khựng lại trước cột đèn hiệu một gang.

Tarzan rút chìa khóa công tắc và nhảy khỏi xe. Coi, nửa khuôn mặt dưới của Stunla đầm đìa máu. Máu từ miệng tràn xuống bộ râu bẩn thỉu của lão. Lão lảo đảo bước ra khỏi xe với một con dao sáng quắc trên tay.

Tarzan nháy mắt:

- Tốt lắm. Hạ một kẻ cầm dao giết người là hành động tự vệ được pháp luật cho phép đó, thưa ông!

- Chó đẻ! Xéo ngay! – Con dao khua loang loáng trong tay Stunla.

Chờ lão sấn đến, Tarzan chụp ngay cổ tay và ngực áo đối phương, đồng thời đạp thật nhanh vào đầu gối lão.

Stunla rớt xuống đường trong tư thế ngực chạm đất trước tiên. Lão nới lỏng năm ngón tay tê dại cho Tarzan tước con dao một cách dễ dàng.

Đường phố không một bóng người. Tarzan huýt gió ầm ĩ.

Khi hai quái Karl và Kloesen đạp đến nơi thì lão già lưu manh mới bắt đầu động đậy.

Tròn Vo nhún vai:

- Lão nếm đòn rồi hả Tarzan? Thật đáng đời.

Máy Tính Điện Tử nhổ một bãi nước bọt:

- Sử dụng cả dao nhọn nữa à, đồ… sát nhân. Thành phố này sẽ đẹp hơn khi lão vào tù.

Tarzan đưa chìa khóa xe cho hai chiến hữu:

- Bỏ mấy chiếc xe đạp vào cốp sau đi các bạn. Lão sẽ làm tài xế cho chúng ta đấy!

Hắn ấn Stunla vào tay lái. Hai quái Karl và Kloesen yên vị phía băng dưới, riêng hắn thì đương nhiên ngồi sát Stunla.

- Nào, bây giờ thì làm ơn đưa tụi này tới kho chứa cỏ. Báo để ông biết, tụi tôi đã biết tất cả mọi chuyện về Smith, Fungco rồi. Cả về Tesco nữa. Và tụi tôi cũng không bỏ qua việc ông định giết con chó tai rủ của tụi tôi đâu. Khôn hồn thì cầm lấy tay lái đi!

Stunla cố gắng giữ vô-lăng trong tư thế của một kẻ sắp ói mửa.

*

Chiếc Open chạy vào quốc lộ Soine, hướng đồng hoang quen thuộc nhưng chưa đến năm cây số lão Stunla đã bẻ ngoặt vào một con đường đất. Chiếc xe lắc lư dưới ánh trăng.

Lão dừng xe trước một kho chứa cỏ. Tiếng kêu ai oán của con Oskar đã nghẹn lại như tiếng… khóc.

- Xuống xe, lão già. Xuống và đứng yên đó.

Mặt lão lang thang méo xệch. Sức của lão lúc này chắc không chống cự nổi một con chó cỡ… Oskar.

Tarzan gian Stunla lại cho Tròn Vo và hắn cùng quân sư đi vào kho chứa cỏ. - Gấu, gấu…

Hai đứa mò mẫm theo hướng tiếng sủa mừng rỡ. Trời đất, con Oskar chẳng cần ánh sáng cũng nhận ra bạn bè. Nó nhảy tưng tưng như hóa dại, liếm lấy liếm để hai tay Tarzan như thể nó được trời chó tới một trăm cái lưỡi.

Tarzan cởi sợi dây lòi tói trói con chó. Dây chắc đến mức phải dùng con dao của Stunla mới gỡ được. Hắn quăng sợi dây cho Máy Tính Điện Tử:

- Mày với thằng Tròn Vo trói gô lão bằng sợi lòi tói này. Xong quăng lão vào kho chứa cỏ như lão đã từng quăng con Oskar.

Ba quái nhấc xe đạp ra khỏi cốp xe. Chúng quay lại kho chứa cỏ một lần cuối ngắm lão Stunla đang bị "bó giò" cứng nhắc. Cũng là lần đầu tiên chứng kiến cảnh khôi hài như vậy mà thằng Tròn Vo không cười một chút nào. Nó gằn giọng:

- Đêm nay cảnh sát sẽ tới đây đưa ông về nhà tù. Chúng tôi còn phải thanh toán với đồng bọn của ông nữa. Chúng sẽ bị bắt hết. Chúng không sủa cầu cứu được như con chó của chúng tôi đâu.

*

Tam quái và con Oskar lại đủng đỉnh về thành phố. Việc trước mắt là kiếm ngay một trạm điện thoại. Tarzan quay số máy khẩn cấp tới Sở cảnh sát. Người nghe bên kia đầu dây là thượng sĩ Hube.

- Cho tôi gặp thanh tra Glockner.

Câu trả lời khiến Tarzan sững sờ:

- Xin lỗi, ông Glockner đang tiếp chuyện vị tù trưởng A-rập. Tôi không thể làm phiền ông ta…

Tarzan lắp bắp:

- Thưa thượng sĩ Hube, có phải tù trưởng Abu Yassir Khalun không ạ?

- Đúng, ông ta mới từ Paris sang. Này, cậu là ai đấy?

- Em là Peter Carsten, thưa ông thượng sĩ. Em muốn thông báo tin tức về việc săn thú trộm trên cánh đồng Soine.

- Hãy tin tôi chứ Peter?

- Vâng, thứ nhất: người tiêu thụ số thịt rừng săn trộm là lão Kaipne, chủ quán trọ Thức Ăn Địa Ngục…

- A, chúng tôi đã khám xét cái quán mờ ám này, nhưng không thu hoạch gì hết…

- Em sẽ báo chi tiết sau. Còn chuyện thứ hai: tại kho chứa cỏ cạnh cánh rừng Fadanen có một lão già gian ác bị trói tên là Maks Stunla. Lão này có dính dáng đến vụ cướp kho báu của vị tù trưởng A-rập. Em cũng sẽ báo về vụ này sau. Hết!

- Vậy hả? Nói tiếp đi cậu bé… sao… sao…?

Tarzan gác máy. Hắn quay lại nhìn khuôn mặt bàng hoàng ngây dại của Máy Tính Điện Tử lẫn Tròn Vo.

- Tụi mày kinh ngạc vì vị tù trưởng dám bỏ công việc từ Paris qua đây phải không? Chẳng có gì lạ lùng: 15 triệu mark chớ đâu phải đồ bỏ, chưa kể đến chiếc Mystere 20 giá một triệu đô la tan xác. Ê, ông ta đang trò chuyện với thanh tra hình sự Glockner.

Ba hiệp sĩ trở ra nơi dựng xe đạp. Tarzan gãi gãi đầu:

- Tao nghĩ rằng các con cá đã mắc vào lưới vì vậy không thể để chúng thoát được. Phân công thế này nhé, tụi bây sẽ theo dõi căn nhà của đám Fungco, Smith, Onga và tuyệt đối đừng để chúng biết. Nếu có biến cố nào xảy ra, hai đứa nhớ gọi điện ngay đến Sở cảnh sát. Tao phải đến Sở cảnh sát ngay bây giờ để gặp bố già Glockner. Tao còn phải đưa Oskar về cho Gaby trước đã.

- Mày… sao lại đến Sở cảnh sát, đại ca? – Tròn Vo ngạc nhiên.

- Đến chớ! Việc tiếp theo là của cảnh sát mà. Tụi mình làm sao bắt giữ được tội phạm. Nhưng nếu thiếu các thông tin vô giá của tụi mình thì cảnh sát hiện thời cũng bó tay đúng không các chiến hữu?! Karl và Kloesen tán đồng bằng cách nắm ghi-đông xe Tarzan lắc mạnh. Chúng lại đập mạnh tay vào nhau. Tarzan tạt qua nhà Gaby ngay sau đó. Khỏi phải nói về nỗi vui mừng của Công Chúa và Oskar sau mấy chục giờ xa nhau…

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

mười

BÍ MẬT CỦA HOÀNG TỬ

Đêm nay Sở cảnh sát có vẻ bận rộn. Trên bãi đậu xe dành cho khách lù lù bốn chiếc xe hơi Mỹ. Kế mỗi chiếc xe là một người A-rập đứng khoanh tay. Tất cả đều mặc áo chùng dài, đầu trùm khăn trắng.

Những con dao găm ở thắt lưng gặp ánh sáng lại lóe lên thị uy. Họ vốn là những chiến binh của sa mạc đang làm nhiệm vụ canh gác.

Tarzan dựng xe đạp ở bãi. Hắn đi vào trong sở. Đằng sau cửa chính là một phòng thường trực. Hắn bị một người đàn ông trong phòng chặn lại.

- Đi đâu vậy hả chú bé?

- Cháu cần gặp ông thanh tra Glockner. Thưa chú, chuyện rất quan trọng.

- Rất quan trọng? Một con chó nhà đi lạc hay một con chim sổ lồng chứ gì? - Cháu không đùa, thưa chú. Cháu biết rằng thanh tra Glockner đang có mặt ở đây. Hãy nói tên cháu là Peter Carsten.

- Tôi cũng chẳng đùa với chú bé, ông ấy đang tiếp xúc với vị tù trưởng… chú mày nên về ngủ thì hơn…

Tarzan mím môi. Hắn "chơi" một nước cờ cuối cùng: - Cháu đang có địa chỉ của những kẻ đánh cắp kho báu A-rập. Nếu chú có lòng tốt khuyên cháu đi ngủ thì xin thưa: chúc chú một đêm tốt lành.

Có lẽ chưa… nước cờ nào chiếu tướng địch thủ nhanh như thế. Đúng ba mươi giây sau, Tarzan đã được người hướng dẫn đưa đến một căn phòng lớn,

Có tám người A-rập đã ngồi sẵn trong phòng. Họ đều có nước da bánh mật, những hàng ria con kiến và cái nhìn đầy ngờ vực.

Không ai cười đáp lễ nụ cười thân thiện của Tarzan. Họ chỉ ngó hắn chằm chằm.

Người cảnh sát lại đưa hắn đến một cánh cửa khác. Anh ta chỉ rút lui khi có tiếng nói từ trong phòng vọng ra:

- Xin mời vào.

- Rõ, thưa ông chánh cảnh sát!

Anh ta đẩy Tarzan qua ngưỡng cửa. Trước mặt Tarzan là một căn phòng tuyệt đẹp.

Có bốn người đàn ông đang ngồi quanh một chiếc bàn trà. Tarzan có thể đoán được đâu là ông chánh cảnh sát, đâu là người thông dịch đeo kính gọng sừng, đâu là tù trưởng Abu Yassir Khalun, ngoài thanh tra Glockner quen thuộc.

Hắn không một chút sợ hãi:

- Chào các ngài.

Thanh tra Glockner đứng dậy giới thiệu:

- Cháu đây là Peter Carsten, bạn của con gái tôi. Sao Tarzan, có chuyện gì quan trọng lắm phải không?

- Dạ, cháu tin là như vậy!

Tarzan bắt đầu bản tường trình trong khi người thông dịch viên nói

lại với vị tù trưởng bằng ngôn ngữ A-rập. Hắn chỉ ngồi xuống ghế khi chấm dứt câu chuyện.

Hắn cố gắng diễn tả thêm cùng vị tù trưởng có cái nhìn tinh quái và một thân hình gầy đét:

- Thưa quý ngài, gã Harry Smith hiện nay đã liên kết được với bọn tội phạm trong thành phố này, chúng đã mời Fecdinan Tesco đến để mở cái két sắt.

Coi, bốn nhân vật có thẩm quyền trong văn phòng há hốc miệng với bốn thái độ khác nhau. Viên chánh cảnh sát thẫn thờ như bị ai rút mất cái ghế. Viên thông dịch thì trố mắt nhìn. “Bố già” Glockner liên tục gật gù. Còn vị tù trưởng không ngừng thúc giục viên thông dịch giải thích.

Bây giờ mới thấy cặp môi mỏng của vị tù trưởng nhoẻn cười. Ông ta hấp háy mắt với Tarzan và nói bằng giọng khá chói tai. Âm thanh líu ríu như tiếng gọi gà ngoài vườn.

Người thông dịch chuyển ngữ:

- Abu Yassir Khalun sẽ thưởng cho chiến công của các em. Ông rất hài lòng được gặp mặt Peter. Tuy nhiên khoản tiền thưởng năm phần trăm như ở đây người ta vẫn nghĩ là không có vì một lý do bí mật. Hoàng tử Abu Yassir Khalun sẽ giải thích sau.

Chúa ơi, một… hoàng tử. Abu Yassir Khalun là một hoàng tử kia à? Tarzan không thể tưởng tượng được, một vị hoàng tử.

*

Một loạt xe cảnh sát đã xuất phát từ Trung tâm, di chuyển như những cái bóng hướng về phố Brich Aiden không một tiếng còi hụ và không ánh đèn hiệu loang loáng như thường lệ. Trong chiếc xe đầu tiên có đủ mặt ông chánh cảnh sát, thanh tra Glockner và Tarzan.

Tarzan cảm thấy tự hào hơn bao giờ hết. Hắn càng cảm động khi Glockner bóp nhẹ vào tay hắn:

- Cám ơn con vì con đã cứu được Oskar, Tarzan à!

Phải chi có Gaby ở đây lúc này – Tarzan chợt mỉm cười.

Khi đoàn xe dừng ở đầu đường Brich Aiden, Karl và Kloesen đã ra đón sẵn. Giọng Tròn Vo đầy yêu đời:

- Tesco đã đến với một túi đồ nghề. Còn các thủ phạm khác vẫn chưa ló mặt ra cửa.

Phần tiếp theo là nhiệm vụ của cảnh sát. Họ có những mệnh lệnh hành động riêng. Chỉ thấy căn nhà bị bao vây chớp nhoáng. Thanh tra Glockner và ba nhân viên an ninh xuất hiện trước cửa. Ả Onga ra mở cửa khi họ bấm chuông. Đám trẻ dù quan sát từ xa cũng thấy mái tóc đỏ của mụ như sắp rụng xuống đất.

Bọn tội phạm bị còng tay giải đi. Tarzan đếm đủ mặt Smith, Fungco và một người đàn ông có vết sẹo chạy ngang gò má, có lẽ là trùm phá két Tesco. Riêng mụ Onga vì là đàn bà nên vấn đề còng tay được miễn.

Cái két sắt vẫn nằm y nguyên trên bàn, trong phòng khách của Fungco. Nó trầy trụa, đầy vết lõm và bị khoan thủng hai lỗ. Tesco có lẽ đã đầu hàng trước sự kiên cố ngoại hạng của nó. Bây giờ thì cái két sắt báu vật làm chảy nước dãi hàng ngàn người ở đồng hoang Soine đang được ông chánh cảnh sát nâng niu trên tay. Nó có nơi trú ẩn mới là cái cốp xe chỉ huy của Sở cảnh sát.

Đúng lúc đoàn xe nổ máy thì đám trẻ thấy một người đàn ông mập béo đội cái mũ rộng vành hớt ha hớt hải chạy đến. Ông ta suýt xô ngã những kẻ hiếu kỳ khi nhào vô khu vườn nhà Fungco.

Máy Tính Điện Tử la lên:

- Trời đất, lão gác rừng Croebolo!

Đích thị là lão Croebolo chứ ai vào đây. Tiếng của người kiểm lâm coi sóc đồng hoang Soine oang oang khắp khu vườn:

- Tao đã tóm được mày rồi, con béc-giê đểu cáng ạ. Chủ của mày đã vào xà lim còn mày sẽ được vào một cái cũi chó để làm mồi cho cọp trong sở thú. Suýt nữa thì tao đã làm hại con chó nòi Tây Ban Nha…

Coi, cái lối "ơn đền oán trả" của lão đặc biệt như toát ra từ… men rượu. Lão làm thằng Tròn Vo ôm bụng cười bò lăn.

*

Tại căn phòng của ông chánh cảnh sát, người thông dịch viên đã khiến mọi người té ngửa:

- Hoàng tử cảm ơn quý vị. Tuy nhiên ông không nghĩ đến chuyện phải mở cái két sắt ra để kiểm tra tài sản, vì trong đó… không có gì hết. Không có vàng, không có kim cương cũng như không có ngọc thạch, chỉ có những thứ vô dụng nhằm làm cho cái két nặng lên. Thưa quý vị, bởi trước đó hoàng tử đã có linh tính về một âm mưu tội ác của viên phi công riêng: gã Harry Smith. Ông đã thử thách Smith bằng một cái… kho báu tưởng tượng và ông đã không ngộ nhận về gã chút nào.

Coi, cứ như là một câu chuyện tiếu lâm mà vị thông dịch viên vừa bịa ra vậy. Trời ạ, hãy ngó mặt vị… tù trưởng. Ông ta vừa nhếch mép một cách… cay nghiệt. Một con cáo già phương đông. Ông ta xì xầm một loạt dị ngữ vào tai người thông dịch viên nhưng đôi mắt lại hướng mọi thân mật đến… Tarzan.

- Hoàng tử nói rằng vì kho báu không có thật nên ông không thể trả

năm phần trăm tiền thưởng như đã hứa. Tuy nhiên để tỏ lòng ngưỡng mộ đối với bốn em thiếu niên, ông sẽ tặng mỗi em một tờ "séc" 10.000 mark. Ông rất yêu thích trẻ con, bản thân ông có tới 28 đứa con lớn nhỏ đủ cỡ. Bây giờ thì cho phép tôi được thay mặt hoàng tử viết ngay những tờ séc. Hoàng tử đã ủy quyền cho tôi.

Tarzan lặng người. Hết trò chơi hư ảo của cái két trống rỗng lại đến sự đáp nghĩa đột ngột của người đàn ông thuộc hoàng tộc A-rập. Hắn chỉ còn biết nói với người phiên dịch một câu đơn giản:

- Xin ông ghi kỹ tên họ của các bạn tôi trong tấm séc kẻo họ không lãnh tiền được ở ngân hàng: Willi Sauerlich, Gaby Glockner, và Karl Vierstrein. Vierstrein chứ không phải Einstein thưa ông – mặc dù về khoản trí nhớ, cậu ấy quả có thể mang họ nhà vật lý vĩ đại.

- Em muốn nói đến nhà sáng lập lý thuyết tương đối phải không?

Hoàng tử bỗng lên tiếng, giọng vẫn chói tai nhưng… bằng thứ tiếng Đức tuyệt hay. Ông ta mỉm cười nói thêm:

- Tôi có biết một chút ngôn ngữ của các vị. Nhưng rất ít khi sử dụng. Với lại, nếu tôi cũng nói tiếng Đức thì các thông dịch viên sống bằng gì!

Cái con cáo sa mạc này! – Tarzan thích thú nghĩ – Giá như mình cũng tinh ranh được như ông ta.

*

Khi nghe đến khoản tiền thưởng, Karl và Kloesen quá đỗi bàng hoàng. Mãi sau, lại chính là Tròn Vo lên tiếng bằng giọng run run:

- Tụi mình phải gọi điện cho Gaby ngay, để Công Chúa còn mua tặng Oskar một khúc xương. Và tụi mình cũng đã có tiền để giúp Lida Mon, phải không các huynh!

Tarzan lại nghĩ đến mẹ, và đến vẻ mặt sung sướng của Gaby nữa, khi cô bé lên tiếng ở đầu dây bên kia… Sợ mình lại đỏ mặt trước thằng Karl tinh quái, hắn bối rối quay đi và buông một lời ngắn ngủi:

- Ờ, phải đó!

HẾT TẬP 3

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

Tập 4 - Tử thần trắng - Chương MỘT

BỌN CƯỚP BỊT MẶT

Gió rền rĩ như được phát ra từ những cành dẻ trụi hết lá. Từng mảng

tuyết lớn tuột xuống từ hàng thông làm hiu quạnh thêm con đường lẻ loi trong khu rừng.Tarzan cảm thấy lạnh buốt lưng vì một mảng tuyết rơi lãng xẹt. Hắn bỗng càng ớn lạnh hơn vì một âm thanh nghèn nghẹt đến rợn người:
- Cứu… cứu… tôi…
Gió hú quá các cành cây ù ù. Trời ạ, có thật đó là tiếng thét của một con người… hay đó chỉ là tiếng gió tàn bạo giữa mùa đông băng giá, hoặc giả có khi là một tiếng sói tru vì lạc mất bầy đàn?
Tarzan bắt đầu chạy. Hắn tung hết guồng chân vào khúc ngoặt của con đường…
Cảnh tượng trước mặt khiến toàn thân hắn nóng ran vì tức giận. Cơn lạnh mới đó đã tan biến.
Coi, trước mặt hắn là một… ông già đang vùng vẫy tuyệt vọng bởi đôi tay gầy yếu đã bị một thằng thanh niên phía sau giữ chặt. Lũ sóc và đàn chim sẻ núp quanh đó thì đang tức giận can thiệp bằng những âm thanh líu ríu.
Cùng với thằng thanh niên kia, còn một thằng khác đang không ngừng đấm vào ngực ông lão. Gã này luồn tay móc bóp của nạn nhân một cách thành thạo.
- Dừng lại!
Tarzan gầm lên làm hai thằng cướp sửng sốt quay phắt lại. Ồ, hoàn toàn không thấy mặt mũi chúng. Chúng chụp mũ vải kín mít phủ xuống tận cổ như những tên không tặc hoặc khủng bố trong loại phim viđêô xã hội đen. Chỉ chừa ra cái nhìn toàn… tròng trắng.
Tarzan ngắm nghía đối thủ. Hai thằng mặc quần Jeans dày cộm, khoác áo phi công nhồi bông và đi ủng lội tuyết. Chúng cao hơn hắn một chút và có lẽ cũng không hơn tuổi hắn bao nhiêu.
Cái thằng vừa sử dụng ông già như một “bao cát” có đôi găng da màu đỏ thường trang bị cho các võ sĩ quyền Anh, nhưng Tarzan biết rằng đây chỉ là loại găng trượt tuyết “mô đen” nhất mới xuất hiện gần đây trong những cửa hàng thể thao thượng hạng.
Ông già đang cố gắng kêu cứu lần nữa trước khi đầu gối quỵ xuống:
- Cướp… gọi… gọi ngay… cảnh sát, cháu… ơi!
Tarzan đã rút ngắn được khoảng cách cần thiết. Hắn nghe thằng đeo găng da quát lớn:
- Cút ngay, thằng nhãi con. Mày…
Cái nhìn của gã này khiến Tarzan chợt linh tính hình như gã có biết hắn. Tuy nhiên hắn không dư thời gian để băn khoăn chuyện này, bây giờ là lúc nhập nội trong tư thế của một hiệp sĩ… Nhu đạo.
- Vèo… vèo…

Hai cú ra đòn quyền Anh đầu tiên của thằng đeo găng cao lớn bay vô… không khí. Tarzan đã thụp đầu xuống và ôm gọn cánh tay gã. Tiếp đó gã rú lên đau đớn vì cánh tay bị vặn chéo như một chiếc khăn mặt vắt kiệt nước. Cơ thể gã uốn éo giống hệt một con rối. Lúc Tarzan buông cánh tay ra, gã chọn mặt đất làm chỗ ngả lưng tức thì. Gã nằm đó rên như chết đến nơi.
- Cẩn thận kìa cháu!
Ông già bỗng la lên và Tarzan chỉ còn biết phản xạ bằng cách hứng gọn quả đấm của thằng cướp thứ hai vào phần trán thay vì vào phần gáy. Vầng trán của hắn "thép nguội" là thế mà vẫn nẩy đom đóm mắt. Hắn loạng choạng lùi lại cười khẩy vì đòn đánh lén. Nụ cười của hắn lạnh lẽo làm sao.
Kia kìa, trước mặt là ông già đã rảnh tay cúi xuống nhặt cây ba-toong nặng trịch lên, còn bên trái thì… thằng đánh lén tiểu nhân đang xông tới.
- Hự…
Gã bịt mặt "hự" một tiếng đúng lúc cánh tay gã vung lên. Đòn cận chiến của Tarzan trúng nách gã thật điệu nghệ và con đại bàng của lớp 10A không chần chừ một giây quàng tay qua bụng gã vật nhào xuống tuyết. Ưu thế của Judo đã có ngay đáp số lúc Tarzan và thằng kia vật lộn.
Tarzan nắm hai đầu chiếc cổ áo khoác phi công của thằng cướp dựng dậy:
- Đầu hàng chưa, thằng tồi…?
Thằng này thở hắt ra:
- Buông… buông…
Đúng thời điểm mọi chuyện đang xuôi chèo mát mái thì một… tai nạn xảy ra. "Tai nạn" ai dè lại khởi sự từ tiếng kêu thất thanh của ông lão:
- Ta sẽ cứu cháu… Yên trí, né qua một bên… nào…
Tarzan chưa kịp quay đầu lại giải thích thì… trời sập. Bầu trời mang hình… một cái ba-toong nặng trịch quất xuống lưng hắn.
Hắn buộc phải "nhả" thằng cướp ra vì hai cánh tay như bị liệt. Cơn đau từ cột sống dội tận ngực khiến hắn không thở nổi. Hắn hớp không khí như một con cá.
Ông già bây giờ mới biết được sự can thiệp tai hại của mình. Giọng ông hãi hùng:
- Lạy Chúa! Tôi… tôi đánh nhầm rồi…
Trong khi Tarzan gần như bị tê liệt thì thằng cướp đang nằm lăn trên tuyết lồm cồm bò dậy. Gã thều thào với thằng cao lớn vẫn còn rên như chết:

- “Go home” chớ… Tonny!
Phước ba đời cho Tarzan, hai thằng cướp đã… ngán đòn. Chúng bật tấm thân ê ẩm xông về phía trước như bị ma rượt. Nếu chúng biết hắn đã bị đo ván bởi cái ba-toong của ông già thì…
*
Lúc này trên các ngọn thông, lũ quạ đang quàng quạc ca khúc chiến thắng. Sự hào hứng của thiên nhiên làm Tarzan tỉnh người. Hắn cũng vừa điều tiết hơi thở bằng khí công vừa đứng dậy phủi tuyết:
- Ông đã vô tình giúp hai thằng cướp tẩu thoát. Nếu không lãnh đủ cây gậy trời giáng của ông thì cháu đã lột mặt nạ chúng rồi…
Giọng ông già đầy phiền muộn:
- Đôi mắt ta đã trông gà hóa cuốc còn cánh tay ta lại… lực bất tòng tâm. Cháu tha lỗi cho ta, nào ta có nhằm vào cháu đâu. Khi người ta đã lên lão tám mươi thì…
- Nhưng ngó ông chưa tới tuổi đó đâu, ông!
- Đừng an ủi ta nữa cháu. Ta biết sức… ta mà. Nào, có ai ngờ tệ nạn xã hội lại hoành hành ngay tại khu rừng của thành phố này. Hai thằng đó như từ trên trời rớt xuống tấn công ta trong lúc ta đang cho đám chim sẻ ngô ăn. Chúng định cướp cái bóp. Lạy trời, cái bóp vẫn nằm kia…
Ông lão run run mở bóp. Bên trong là một xấp tiền khá dày. Ông gật gù hất cái cằm nhọn:
- Này cháu, ta là đại tá Criuo. Đại tá về hưu Criuo. Nhân danh một cựu chiến binh, ta nghiêng mình trước lòng dũng cảm của cháu. Cháu hãy cho ta biết tên họ!
- Thưa ông, Tar…zan. Ồ, cháu xin lỗi. Thực ra cháu là Peter Carsten còn Tarzan chỉ là biệt danh của cháu. Cháu đang theo học lớp 10A trường nội trú ở gần đây…
Đại tá Criuo cười ha hả:
- Ồ, ta đã từng coi phim “Tarzan, chúa tể rừng xanh” cách đây gần ba mươi năm. Cháu xứng đáng là chúa tể của khu rừng thông… hôm nay. Hãy cho phép ta được thưởng công cháu.
Tarzan có vẻ luống cuống. Hắn đoán ngay được ý định của ông lão.
- Cháu không nhận gì của ông đâu, nhất là…
- Nhất là… tiền, phải không? Ồ, cháu… ngoan lắm, nhưng này, đừng làm ta buồn. Người già mà buồn thì đáng thương biết bao nhiêu. Hãy nhận của ta chút quà mọn!
Ông lão dúi vào tay Tarzan tờ 100 mark khiến hắn chỉ còn nước há hốc miệng. Và thản nhiên, vị cựu đại tá rút từ túi ra một gói thức ăn chúm môi gọi bầy sẻ lang thang đến.

Tarzan không còn cách nào khác. Hắn cảm ơn ông lão và lên đường. Coi, tám mươi tuổi như ông Criuo đâu phải xoàng. Ông còn đủ sức giáng trả "kẻ thù" bằng cú ba-toong mạnh như trời giáng. Ông lão lại cũng chẳng thèm đi báo cảnh sát, cứ ngó ông tỉnh bơ làm bạn với bầy chim đố ai biết ở đây vừa xảy ra một chuyện tày trời.
Bây giờ thì đến phiên Tarzan thắc mắc. Hai thằng cướp bịt mặt đó là ai mà lại có vẻ giật thột khi thấy hắn xuất hiện? Một thằng tên là Tonny thì rõ rồi, còn thằng kia?
Đột nhiên hắn rùng mình. Cái dáng cao ngồng ngờ ngợ của thằng đeo găng tay da hình như hắn đã gặp ít ra là một lần. Trong trường nội trú của hắn chứ còn đâu, trời ạ, chẳng lẽ hai thằng tội phạm trẻ tuổi kia là học sinh trường nội trú?
Có cái gì vướng dưới ủng của hắn – Tarzan cúi xuống.
Một cái túi đựng thuốc lá cũ kỹ. Hắn kéo phéc-mơ-tuya và… sững sờ. Trong túi có đầy đủ vật dụng của một "bộ đồ nghề": một cái muỗng, nửa trái chanh gói trong bọc nilông, một hộp quẹt gaz, một ống tiêm dơ dáy đến mức không vị bác sĩ nào dám rờ đến.
Tarzan lẩm bẩm một mình:
- Chúa ơi, một… bộ đồ nghề của dân nghiền ma túy. Một bộ… "choác".
Còn phải hỏi, trên các tấm bích chương dán ở các trạm y tế, Tarzan đã từng thấy những bức tranh minh họa đủ thứ dụng cụ "tiêm chích" khủng khiếp này.
Hắn hiểu ra lập tức. Chính một trong hai thằng bịt mặt đã đánh rơi cái túi. Thì ra chúng là dân "choác" chuyên nghiệp. Khi lên cơn nghiền chúng dám làm bất cứ tội ác gì để có tiền mua độc dược trắng, kể cả việc tấn công một ông cụ về hưu.
*
Tarzan cắm đầu cắm cổ chạy qua những con phố hẹp để đến nhà Gaby. "Công Chúa" hôm nay chọn một băng ghế nhỏ bằng gỗ dưới gốc cây lê để làm "Mỹ viện chó". Cây lê trong vườn nhà Gaby bao giờ cũng kết trái vào mùa thu và có đúng chín trái. Phải chăng đó là điềm lành nếu bói theo bài tây: nhất chín nhì bù… Và đã là… Công Chúa tất nhiên thường… chín nút.
Coi, cô bé đặt một cái nệm để ngừa cảm lạnh khi ngồi lên ghế ra dáng tiểu thư một cách đường hoàng. Gương mặt cô thì chẳng có gì để ngừa, nó cứ hồng lên khỏe mạnh.
Sáu con chó ngồi quây quần trước mặt Gaby, đuôi vẫy rối rít và chờ đến phiên cô săn sóc "sắc đẹp". Với mọt chiếc bàn chải trong tay cô chủ, chúng hy vọng sẽ được xoắn lông và chải đuôi. Bằng chứng là

con chó nào cũng lim dim khoan khoái lúc Gaby ngoáy tai.
Tarzan biết từng con vật. Chúng đều có "hộ khẩu" ở khu phố này. Hắn đếm từng con theo danh sách: con Benlo, con Vandi, con Pecgi, con Chico, con…
Bất ngờ Gaby ngước cái nhìn xanh biếc về phía hắn, chỉ có vậy thôi mà công sức đầu tư trí nhớ của hắn về… tên chó đã bay mất tiêu.
- Chào người hùng, lại có chuyện… hả?
- Ờ, ờ…
- Làm gì mà đờ đẫn vậy, mới ngủ dậy phải không? Ngồi xuống đây đi Tarzan…
Tarzan bất chợt bối rối, y như mọi lần, khi Gaby đột nhiên quan tâm "săn sóc" đến hắn.
- Dẹp chuyện… chó được không Gaby?
- Hở?
- Tôi bắt buộc phải kể bạn nghe chuyện này: vừa rồi tôi mới đụng độ với hai đồ đệ của… ma túy.
- Vậy hả!
Tarzan cảm thấy hả hê. Tối thiểu thì hắn cũng làm Công Chúa phải chú ý đến hắn hơn là chú ý tới… sáu con chó. Hắn thích thú nhìn cô bé hạ bàn chải xuống.
- Qua một số chi tiết, tôi nghĩ rằng có thể đám này là học sinh trường nội trú. Hai thằng đều bịt mặt, nhưng tôi đã làm trầy da cổ tay một thằng bự con lúc vật lộn trên tuyết. Hiểu chứ Gaby, vết thương nhỏ của gã sẽ giúp tôi tìm ra gã.
Gaby sửng sốt trước bộ đồ nghề tiêm chích hắn xòe ra.
- Đúng là những thứ của bọn nghiện ngập đây mà…
- Ủa, sao… sao Gaby cũng rành…?
- Có gì đâu. Thời gian gần đây ba mình có làm việc với đội chống ma túy trong thành phố. Ba bảo là tình hình tiêu thụ loại hàng hóa chết người này trong thanh thiếu niên đang có chiều hướng tăng lên. Có nhiều loại ma túy khác nhau, nhưng hêrôin hoặc bạch phiến là nguy hiểm nhất. Kẻ nào tự sát mới đụng đến nó.
- Ba bạn đã biết ma túy từ đâu ra chưa?
- Cảnh sát vẫn còn chưa biết gì về đường dây cung cấp thứ hàng ghê tởm này. Nhưng hiện giờ thành phố đã trình làng một loại tội phạm mới: Những kẻ nghiền ma túy. Tarzan biết không, vụ hành hung đại tá Criuo mà bạn chứng kiến đang xảy ra như cơm bữa. Một kẻ nghiền ma túy không từ khước bất cứ hành vi phạm pháp nào miễn có được nhiều tiền. Thậm chí chúng còn có thể biến thành người phân phối trong đường dây.

- Thật không hiểu nổi. Riêng việc thanh thiếu niên tập làm người lớn bằng cách hút thuốc lá và nhậu nhẹt tôi đã không hiểu nổi, nói gì đến trò chơi giỡn mặt tử thần với hêrôin và bạch phiến. Tại sao họ lại không sinh hoạt lành mạnh cùng loài vật, như… Gaby đang làm, tại sao họ không đọc sách, tại sao họ không biết ý nghĩa việc chải lông cho một… con chó?
- Chà, người hùng "ga-lăng" thật. Xin cảm ơn sự chiếu cố, tuy nhiên ba tôi nói… có nhiều nguyên nhân khiến tuổi trẻ lao vào con đường nghiện ngập. Thí dụ như bắt đầu từ tò mò, rồi bị rủ rê, hoặc căm giận cha mẹ hay người nuôi dưỡng mình, hoặc chán chường không biết làm gì…
- Cả ở trong trường nội trú chúng ta ư?
- Chứ sao. Ba mình nói rằng có những dấu hiệu cho thấy ma túy đã xâm nhập vào đó.
- Trời đất. Tôi có cảm giác như dưới gầm giường mình nằm có một con chuột chết. Gaby này, tôi sẽ không thờ ơ trước chuyện này đâu. Phải làm một… cái gì đó, đúng không Gaby? Phải khám phá kẻ nào đang cung cấp ma túy, kẻ nào là người tiêu thụ và phải dành cho họ những bản án xứng đáng. Tôi nghĩ đây cũng là một dạng… đặc vụ.
Đôi mắt Tarzan long lên. Cái nhìn của hắn khiến Công Chúa tự nhiên ái ngại, cô bé thừa hiểu tính cách hắn. Cô xoa dịu hắn bằng cách của mình:
- Được rồi Tarzan, hai thằng cướp bịt mặt trước sau gì cũng lộ tung tích. Nhưng… còn việc đón mẹ của bạn? Chúng ta chưa thể hành động khi mẹ bạn chưa rời khỏi đây.
Tarzan thở thật mạnh như vừa trải qua một cơn đồng thiếp. Hắn liếc nhìn đồng hồ:
- Cảm ơn sự nhắc nhở của Gaby. Còn khoảng một tiếng nữa thì tàu hỏa chở bà mới đến.
Công Chúa cắn môi:
- Ngoài ga, chắc chắn Karl và Kloesen đã đợi sẵn. Bà sẽ được chúng ta đón tiếp chu đáo.
Tarzan có vẻ xúc động. Còn phải hỏi, hôm qua mẹ hắn đã gọi điện thông báo bữa nay bà sẽ tới thăm đứa con trai… lưu lạc. Vì rằng bà được hãng làm việc ủy thác một chuyến công cán đến chi nhánh tại Dansbourge thuộc nước Áo. Bà Carsten đã tận dụng cơ hội hiếm hoi này để ghé thăm Tarzan, dù chỉ giới hạn ở hai ngày cuối tuần.
Nhưng đối với Tarzan như vậy là quá đủ, hắn đã đặt ngay phòng cho bà tại khách sạn Cung Đình kế bên nhà ga.
Lúc này Gaby đã chải… tóc xong cho con chó thứ sáu: Con Galan.

Cô bé dắt dây tất cả đàn chó đang tỏ lòng biết ơn bằng vẻ ngoan ngoãn. Rồi nói thật… hồn nhiên:
- Giúp mình nghe Tarzan. Không lẽ bạn lại từ chối đưa con Benlo hoặc Chico về nhà trả cho chủ của chúng? Vì xin thưa với bạn, trước khi tụi mình ra ga, mình còn phải thực hiện một động tác là dọn phòng cho Evi ở nữa. Hôm nay Evi cũng đến. Có lẽ chị ấy và mẹ bạn sẽ đi khác chuyến tàu…
- Ủa, đáng lẽ theo lịch là ngày mai… tàu chị Evi mới đến ga?
- Thay đổi giờ chót ông thần ơi, chị ấy đã lên chuyến xe lửa từ Frankfurt và sẽ tới đây lúc 6 giờ tối.
- À, thì ra… Còn mẹ mình đến lúc bốn giờ chiều. Nghĩa là bạn sẽ ở lại ga đợi Evi ư?
Gaby không trả lời. Cô bé đang hình dung lại người chị họ. Hai chị em đã không gặp nhau suốt một năm, trong thời gian đó Evi đã học xong trung học và định tháng tư năm tới sẽ học tiếp nghề trợ lý bác sĩ. Evi đã mười tám tuổi, có khuôn mặt cực kỳ dễ thương, ít ra là qua tấm ảnh mà Gaby cho Tarzan xem.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

HAI
TRONG NHÀ GA

Một thành phố có tầm cỡ bao giờ cũng kèm theo một nhà ga tầm cỡ. Người ta dễ dàng bị hoa mắt trước hàng ngàn con người giống họ đi qua đi lại lộn xộn. Chưa kể đến tiếng ồn, ở nhà ga người ta sẽ biết thế nào là sự tra tấn của tiếng ồn: tiếng tàu lửa chạy xình xịch trên đường ray, tiếng thông báo ầm ĩ trên loa, tiếng gọi nhau í ới như rượt đuổi.
Tứ quái đã quen với mọi chuyện trong những cuộc phiêu lưu nên cảm thấy không hề hấn gì. Chỉ khổ cho con chó Oskar, nó chỉ muốn đưa hai chân trước lên bịt đôi tai rủ xuống vì ô nhiễm… tiếng động.
Cả đám đang đứng trên sàn đợi số 9. Mắt Tarzan chăm chú như đang dùng thuật thôi miên. Trên tay hắn là một bó hoa to tướng. Hắn thấy thằng mập Tròn Vo đang run lên. Và, nó giải quyết cơn run bằng cách nhét ngay một miếng sôcôla vào miệng:
- Tại… tại tao ra đây sớm tới… mười bảy phút.
Thằng Karl Máy Tính Điện Tử hưởng ứng liền. Thân thể gầy nhom

của nó vốn ít mỡ đề kháng:
- Nếu xe lửa đến chậm chắc tao thành… nước đá.
Gaby mặc áo khoác màu xanh lam có nhồi bông cẩn thận, nhưng cô bé cũng vẫn đung đưa người cho đỡ lạnh:
- Mình cũng như hai bạn. Buốt cả chân, Tarzan này, bạn không lạnh sao?
Cô định chất vấn hắn về phương pháp chống… rét, nhưng hình như hắn đang có vẻ căng thẳng:
- Thưa ngài Carsten! Tôi hỏi ngài đó. Ủa, có chuyện gì vậy?
Tarzan vẫn dán cái nhìn sang sàn đợi bên cạnh. Hắn càu nhàu:
- Không thấy gì hay sao Gaby? Chúng…
Hắn đưa một ngón tay lên môi ra dấu khi Tròn Vo Kloesen định mở miệng.
Trên sàn đợi số 11 đang chen chúc ít nhất một trăm mạng với những chiếc xe chở vali mạnh ai nấy đẩy. Rõ ràng là thiên hạ đang chia tay nhau. Họ ăn uống, vung vãi, trang bị và mất mát ra trò. Một ngàn không trăm lẻ một chuyện ly kỳ xảy ra nơi sàn đợi, nhưng đó đâu phải là mục tiêu của Tarzan.
Mục tiêu của hắn nằm ở chỗ khác kia: cái thằng xương xương, cao lớn, đi ủng lội tuyết, mặc quần Jeans, thêm áo khoác phi công. Trên cổ áo chật cứng của gã là mái tóc vàng nâu thậm thượt.
Gã đứng xoay lưng lại:
- “Nó” là một trong hai thằng cướp bịt mặt, hiểu chứ các bạn.
Tròn Vo có ý kiến tức thì:
- “Thằng đó” phải không đại ca? Tao… tao thấy quen quen…
Máy Tính Điện Tử lục soát ngay… bộ nhớ:
- Đúng “nó” hả? Vậy thì nó là Detlepho Eco, lớp 12A. Nó là học sinh ngoại trú. Thằng này dám làm “chuyện đó” lắm. Nó là một tên bại hoại.
- Sao?
- Gia đình Eco làm chủ một xí nghiệp chế tạo máy móc lớn. Gã này thuộc dạng “con ông cháu cha”, nhưng gia đình gã chẳng có uy tín gì về đạo đức, hầu như chẳng ai ưa…
Thằng thanh niên đang là đề tài bàn tán của Tứ quái đột nhiên nghiêng người. Coi, bản mặt tai tái của gã đang hất lên cao ngạo. Gã có cặp mắt nhiều tròng trắng.
Tarzan chợt nhớ. Hắn đã từng chú ý đến gã này trên sân trường: một cơ thịt dưới con mắt trái của gã luôn giật giật như muốn tách ra. Triệu chứng của một kẻ bị thần kinh trầm trọng.
Tarzan hỏi bâng quơ:

- Nó cỡ bao nhiêu tuổi?
Máy Tính Điện Tử trả lời:
- Mười tám tuổi chắc chắn. Này… tao nghĩ rằng nó sửa soạn đi đâu hơn là đợi một người nào.
Đúng lúc đó một đoàn tàu sầm sập chạy tới.
Detlepho Eco lùi lại vài bước. Gã đảo mắt lia lịa như đang tìm kiếm ai từ đoàn tàu vừa dừng.
Trời không phụ lòng gã, một người đàn ông mặc áo choàng lông lạc đà lướt qua gã sát rạt. Hai thằng chiếu tướng nhau và sau hai cái nheo mắt, Detlepho gật đầu. Người đàn ông biến mất trong đám đông. Còn Detlepho ư? Gã thọc hai tay vô túi quần đủng đỉnh đi về hướng văn phòng nhà ga.
Tarzan liếc đồng hồ. Chuyến tàu chở mẹ hắn còn tới mười bốn phút nữa mới tới. Hắn nói nhỏ:
- Bọn… "xã hội đen". Một trăm phần trăm không sai. Chúng đã hẹn nhau bằng tín hiệu. Các bạn đều đã thấy lão đàn ông đó chứ. Y và thằng Detlepho có thể cùng một đường dây mờ ám.
Tứ quái khỏi cần hội ý cũng tự hiểu phải bám hai nhân vật trên sát gót. Chúng thấy Detlepho Eco tiến vào một quán nước trong ga. Riêng người đàn ông mặc áo choàng lông lạc đà thì rẽ ngang đột ngột. Y biến vào một chiếc cửa quay dẫn xuống tầng dưới, nơi có những ngăn gửi đồ tự động.
- Y đi gửi đồ. Chỉ là cái cặp tài liệu mà cũng phải gửi sao? – Tròn Vo thắc mắc.
Tứ quái đem theo nỗi thắc mắc đó đến bên cánh cửa sổ quán nước. Coi, thằng Detlepho Eco vẫn luẩn quẩn ở quầy. Gã gọi một ly bia rồi đưa lên miệng tu ừng ực mà không biết mình đang bị theo dõi.
Bây giờ thì người đàn ông đã quay lại từ chỗ gửi đồ. Cái cặp "tài liệu" gì đó của y lúc này coi bộ nhẹ tênh.
Tarzan quan sát mặt y. Suốt đời hắn không bao giờ quên bộ mặt lưu manh ấy. Ê, dính với sống mũi gẫy, hai mắt sâu hoắm là vô số nếp nhăn thảm hại. Y ngậm một điếu xì gà Havatampa, cứ mỗi lần trề môi là cái miệng lại đầy răng vàng lấp lánh. Y có lẽ hơn bốn mươi tuổi.
Gaby khó chịu hơn ai hết:
- Một lão già gian ngoan. Lão đánh bộ cánh sang trọng và lừa cảnh sát đường sắt trót lọt.
Tarzan không đồng ý:
- Cái áo không làm nên ông thầy tu – tục ngữ nói vậy. Cái áo choàng lông lạc đà đó không phù hợp với bộ mặt lưu manh của lão. Nếu lão khôn ngoan sử dụng một bộ canh rẻ tiền thì sẽ dễ trà trộn và ít bị chú

ý hơn.
Lão răng vàng đã đi vào quán nước. Lão lượn quanh mấy cái bàn trống một cách do dự rồi tiến thẳng đến chỗ quầy. Chỗ lão dừng bước cách Detlepho Eco vừa vặn một sải tay. Lão gọi người bồi rót một ly rượu.
Detlepho và lão vờ vĩnh như không quen biết nhau.
Tarzan thì thầm ngoài cửa sổ:
- Một màn kịch vụng về. Chúng ta ráng chờ khúc chót.
Khỏi phải chờ đợi lâu, Detlepho đã chống một cánh tay lên quầy. Khi thằng này rút tay về thì… lòi ra một chiếc chìa khóa. Lão mũi gãy lập tức phủ bàn tay xương xẩu lên chiếc chìa khóa vài giây, rồi tỉnh bơ nhét nó vào túi áo choàng bên trái.
Tròn Vo đoán mò:
- Có lẽ một trong hai thằng sợ bị kẻ thứ ba theo dõi. Hoặc đây là biện pháp đề phòng có bài bản của tụi anh chị.
Detlepho thản nhiên nốc cạn ly bia. Lúc người bồi quay mặt đi, lão mũi gãy cũng dốc hết ly rượu vào miệng rồi móc vật gì đó từ túi phải áo choàng đặt lên mặt quầy.
Khi lão rụt tay lại, Tròn Vo hết cơ hội… đoán mò:
- Kìa, một chiếc chìa khóa nữa!
Tarzan nhận xét:
- Một chiếc chìa khóa khác! Chúng đã đổi chìa khóa cho nhau, những chiếc chìa dành mở các ngăn gửi đồ tự động. Detlepho sẽ lấy hàng hóa của lão mũi gãy và ngược lại. A, đây là một vụ làm ăn được tính toán đến từng chi tiết nhỏ như kịch bản xi-nê. Kia kìa, thằng Detlepho đang trả tiền bia và rượu còn lão gian ác thì xỉa tiền “poa” cho người bồi. Lịch hành động của chúng ta bây giờ là: Karl và Kloesen đảm nhiệm lão mũi gãy. Còn tao và Gaby bám thằng Detlepho.
Mặt Công Chúa đầy hớn hở:
- Cứ tưởng bạn sẽ cho mình ra ngoài vòng chiến đấy, nhưng cả con Oskar cũng tham gia nữa chứ?
- Ừ, chuyện này không phải đơn giản đâu. Nguy hiểm cỡ loại một, nhưng cái bĩu môi của bạn còn… nguy hiểm hơn… Kìa, hai thằng đã bước ra.
Bọn chúng cùng rời quán nước. Lão mũi gãy nhắm thẳng tầng dưới có gian gửi đồ, riêng Detlepho thì dừng lại trước một quầy bán sách báo.
Máy Tính Điện Tử kéo Tròn Vo lao liền theo lão mũi gãy. Đúng lúc đó một thông báo mới được phát ra trên loa phóng thanh. Trừ con chó Oskar co rúm tai vì lạnh, vàng tai của Tarzan và Gaby đều dựng lên

đợi thứ tiếng động trời ơi đất hỡi này. Cô bé thở dài:
- Chuyến tàu của mẹ bạn vậy là trễ mười phút. Không hiểu bó hoa còn tươi được không đây?
Tarzan cười ranh mãnh:
- Không hề hấn gì đâu, Gaby. Bó hoa nào trong tay bạn mà lại héo được!
Hai má Gaby đỏ ửng, tuy nhiên…
- Chú ý kìa Gaby, thằng Detlepho bắt đầu nhúc nhích…
*
Nhanh như sóc, hai "thám tử" nhập vào một nhóm thiếu niên xách va li và đeo ba lô đi ngang. Chúng bám theo Detlepho đến cửa quay như hình với bóng.
Detlepho thật đáng gờm. Gã đi thủng thỉnh, chốc chốc lại quay đầu dáo dác. Gã có đủ kinh nghiệm để "cắt đuôi" trước khi biến vào cánh cửa quay.
Hai quái cứ để tự nhiên cho gã xuống bậc thang, nơi thiên hạ đang bước lên nườm nượp. Lão mũi gãy cũng xuất hiện trong đám đông tấp nập với chiếc cặp tài liệu lủng lẳng. Lão hài lòng trề môi chìa nguyên hàm răng vàng chóe đang ngậm điếu xì gà Havatampa còn phân nửa.
Tarzan, Gaby và chó Oskar xuống từng bậc bởi sàn thang khá nhớp nhúa. Detlepho đi trước chúng một đoạn, gã hơi khựng lại vì Karl và Kloesen đứng ở chân cầu thang. Hai thằng quái giả đò ngó lơ nhưng bóng Detlepho vừa thoáng qua là chúng lao đến Tarzan và Gaby cấp kỳ.
Thằng Karl quân sư vân vê ngón tay trỏ lẫn ngón tay cái:
- Mày hiểu ý tao chứ, đại ca?
- Tiền, phải không?
Máy Tính Điện Tử nhếch mép:
- "All right!", mày đoán đúng. Một phong bì dán kín nằm trong ngăn gửi đồ, ngoài ra chẳng có gì nữa. Lão mũi gãy đã lột phong bì với vẻ mặt hí hửng. Tao cho rằng không dưới vài ngàn mark…
Tarzan khoát tay:
- Tốt lắm. Tất cả đợi tao ở đây. Tao sẽ thăm ngăn kéo của thằng Detlepho. Gaby cho mình mượn bó hoa nào.
Y như rằng. Thằng Detlepho đã dừng ở cuối dãy. Gã huýt sáo tra chìa vào ổ khóa mà không ngờ Tarzan đang đứng ngay sau lưng. Tarzan kiễng chân lên. Hắn cao suýt soát Detlepho nên có thể ung dung nhìn qua vai gã. Coi, trong ngăn có một cái hộp lớn bằng nửa hộp đựng giầy bọc giấy màu xám. Trên nền giấy là một chiếc đầu lâu

với hai khúc xương bắt chéo phía dưới đầy đe dọa.
Giờ thì Detlepho rút từ áo khoác ra một túi nhựa mỏng. Gã ấn chiếc hộp hình sọ người vào túi một cách vội vã.
Lúc xoay người, gã húc phải… Tarzan.
Tarzan dửng dưng đưa cao bó hoa khỏi đầu, nói từ tốn:
- Xin lỗi…
Thằng Detlepho ngó hắn trừng trừng. Trời ạ, da mặt gã xám xịt như đống tuyết bẩn trên đường phố. Cặp mắt đầy tròng trắng của gã lúc này khép chặt như… mắt rắn để dễ bề dò xét đối thủ. Tarzan lên tiếng liền:
- Ái chà, tôi cứ tưởng cái ngăn này còn trống. Tôi muốn gửi bó hoa…
- …
- Mà có lẽ cũng không cần thiết nữa. Xin cảm ơn…
Không nói một lời, Detlepho lách qua hắn như tên bắn về phía cầu thang. Tay gã dính như keo vào cái túi đựng chiếc hộp.
Tới cầu thang gã phải đi qua đám các bạn của Tarzan. Ánh mắt của chúng khiến gã hết hồn. Con Oskar thì không ngừng “hực, hực” trước mùi lạ.
Gaby chặn đầu Tarzan hỏi trước:
- Sao?
- Trong ngăn có một cái hộp vẽ hình sọ người và hai khúc xương bắt chéo.
Tròn Vo la lên:
- Trong y khoa, đó là dấu hiệu của… thuốc độc.
- Tao nghĩ rằng đó là… ma túy, hoặc là… bom nổ chậm.
Gaby cười khoe chiếc răng khểnh:
- Dọa Tròn Vo chi Tarzan. Tuy nhiên trong cái hộp chắc chắn có một thứ hàng hóa tương đương với vài ngàn mark mà lão mũi gãy vừa nhận.
Tarzan gật đầu:
- Thì vậy chứ sao. Biết đâu từ “cái đầu lâu” chúng ta lại lần ra đầu mối cả đường dây bạch phiến. Này các bạn, tôi đã “chiếu tướng” Detlepho, gã chỉ có thể là một trong hai thằng cướp bịt mặt tại khu rừng.
- Coi như tụi mình đang đương đầu với bọn… xã hội đen chính cống. Vậy thì tao khỏi lo chuyện lên lớp cuối năm. Chắc tao chẳng còn sống tới lúc đó quá.
Tarzan cười lớn:
- Với mày, mối nguy hiểm từ sôcôla còn lớn gấp trăm lần đó mập. Thôi, đi nào. Năm phút nữa tàu đến.

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

BA
TÊN ĐẠO CHÍCH TRONG KHÁCH SẠN

Đoàn tàu xình xịch chạy vào ga. Trên sàn đợi, mọi người tha hồ nhốn nháo. Tarzan đã nhìn thấy mẹ ngay từ lúc bà chưa bước xuống sân ga. Chỉ một phút sau, hắn đã ôm chầm lấy mẹ đầy xúc động.
Hắn chỉ muốn nhấc bổng mẹ lên và quay một vòng, nhưng… đâu có được, giữa sân ga này, lại còn ba người bạn chí cốt của hắn đang cười bối rối đằng kia. Gaby ôm trong tay bó hoa tươi tắn của cả đám.
Cô bé chăm chú ngắm bà Carsten. Năm nay bà khoảng 38 tuổi, người thon thả và còn rất duyên dáng. Mái tóc vàng nâu của bà thật tuyệt vời: dài vừa phải và… đúng mode – mà không phải là kiểu tóc cầu kỳ để mỗi tuần phải đến thợ uốn lại một lần. “Không khác gì… mẹ mình”. Cô bé đỏ mặt nghĩ thầm.
Bà cười mà đôi mắt như đẫm lệ:
- Má sung sướng lắm Peter. Nhưng… con đang ghì má đau lắm đó.
Tarzan buông mẹ tức khắc. Hắn xách vali và chiếc cặp tài liệu mỏng của bà, cùng lúc Công Chúa cũng tiến đến với bó hoa nâng cao:
- Thưa cô, đây là hoa do Tarzan tự chọn để tặng cô. Còn cháu là… Gaby Glockner.
Bà Carsten chìa tay cho Công Chúa:
- Cô có thể nhận ra cháu giữa hàng ngàn cô bé. Thư Peter tả dung mạo cháu rất… tỉ mỉ. Dĩ nhiên là cả hai cháu trai nữa, phải cháu là Kloesen Tròn Vo còn cháu thì là… quân sư Karl không nào. Và chú chó một mắt này có tên là Oskar, đúng không?
Như gặp được kẻ tri âm, con Oskar thích chí đưa chân phải ra chuẩn bị bắt tay.
- Chúa ơi, con chó khôn như người. Gaby khéo dạy quá, cô phục thầy trò cháu hết cỡ.
Gaby bắt buộc phải giải thích:
- Oskar không phải là một anh chàng công tử đâu, thưa cô. Cháu đã đón nó ở trại nuôi thú hoang về. Lúc đó nó chưa bị mù. Nó còn một mắt sau một trận đấu với con bec-giê hàng xóm.
Tròn Vo cảm thấy ngứa ngáy. Nó không có hoa mà chỉ có… sôcôla. Nó bẻ thanh kẹo làm đôi.
- Cô dùng với cháu một miếng sôcôla được không cô Carsten?

- Ồ, cô rất muốn nếm thử…
Tarzan làm bộ thản nhiên cố giấu niềm tự hào đang làm mũi hắn phồng to. Coi, các bạn hắn quý mẹ biết chừng nào. Và mẹ nữa, mẹ mới tuyệt vời làm sao chớ.
Bà Carsten đi giữa Tứ quái hướng về văn phòng nhà ga. Lúc đi ngang kiôt bán sách báo, bà kéo Tarzan lại nói nhỏ:
- Peter, con phải đặc biệt để ý đến chiếc cặp tài liệu. Trong đó có những hồ sơ quan trọng mà má phải chịu trách nhiệm bảo mật. Trưa thứ hai, má sẽ mang chúng đến chi nhánh của hãng ở Dansbourge.
Tarzan chưa kịp trả lời thì đôi mắt sáng như sao của hắn bỗng thấy một bóng người thập thò ngay sau kiôt.
Đích thị thằng Detlepho Eco.
Tarzan lập tức quay người nhìn theo và chạm phải một cái nhìn đầy thù hận. Hai cánh tay Detlepho buông thõng nhưng bàn tay co lại thành nắm đấm. Cái hộp hình đầu lâu đã biến khỏi tay gã. Khi biết Tarzan đã nhận ra, gã lặng lẽ biến mất sau gian hàng.
Tarzan chột dạ. Mình còn phải nhức đầu vì thằng cướp lợi hại này. Gã đã biết mình là kẻ “nốc-ao” gã và Tonny trong rừng. Có thể gã đoán ra rằng mình đang giữ trong tay bộ đồ tiêm chích ma túy nữa. Và bây giờ thêm vụ bắt quả tang gã bỏ hàng đống tiền để đổi lấy cái hộp vẽ hình sọ người. Ái chà, sẽ chẳng có gì ngạc nhiên nếu Detlepho là một mắt xích trong đường dây hêrôin thần chết. Tuy nhiên tại sao gã và đồng bọn lại tấn công một ông già để lấy tiền trong khi gã lắm tiền cỡ đó? Đúng là có chuyện… nhức đầu đây.
Hắn chỉ ngưng ý nghĩ khi nghe tiếng mẹ hỏi nhỏ:
- Mình đến khách sạn Cung Đình phải không con?
- Dạ…
Họ ra cổng ga. Từng chùm bông tuyết dày đặc giăng giăng đổ xuống mặt đường. Hoàng hôn sớm xuất hiện từ các đám mây. Chung quanh nhà ga, các cửa hiệu đã bật đèn quảng cáo. Trên các bãi xe, kiếm một chỗ đậu lúc này không phải dễ. Thiên hạ đang đổ xô đi mua sắm cho dịp nghỉ cuối tuần.
Cả hội đã dừng chân trước một khách sạn nhỏ nhưng xinh xắn trên một phố phụ.
Trong lúc bà Carsten đi lên phòng, đám trẻ chui vô quán ăn nằm bên sảnh sát lối vào. Qua cửa kính, chúng có thể thấy được quầy tiếp đón.
Một tiếp viên nữ bước tới bàn chúng chào hỏi thật lịch sự. Tất nhiên thằng Tròn Vo hảo ngọt chọn liền cacao sữa. Gaby gọi một ly nước nho còn Karl và Tarzan quyết định uống cà phê. Tarzan gọi thêm cho

mẹ tách trà kèm ly rượu anh đào để sẵn. Con Oskar nằm dưới gầm bàn, dửng dưng. Không có món thịt nó chẳng cần xin xỏ gì.
Công Chúa "phê" một câu thật mát lòng:
- Má Tarzan tuyệt vời trên mọi phương diện.
Hai thằng Tròn Vo và Máy Tính Điện Tử nheo mắt đồng tình nhưng Tarzan thì lại nheo mắt nhìn ra cửa sổ. Giữa nhá nhem tối rõ ràng có một "nhân vật lạ" mới chăm chắm ngó vào và vừa biến mất. Tarzan chỉ kịp thấy gã lướt qua. Chưa thể kết luận gã là Detlepho nhưng hắn vẫn tin là vậy.
Hắn cố nén không nói chuyện này với các bạn vì không muốn làm mất đi vẻ ấm cúng đang có sẵn. Hãy nhìn bạn bè hắn uống nước, chúng mới vô tư làm sao.
Tarzan cảm thấy yên tâm trở lại vì bà Carsten đang bước xuống. Bà mặc bộ đồ màu kem sang trọng, đeo những xâu chuỗi giả ngọc bích nhưng lại rất hài hòa với quần áo. Hắn đứng lên kéo ghế cho bà.
- Thưa má, hôm nay con chiêu đãi hết mọi người. Nghe đồn bánh ngọt ở quán này khá… chất lượng.
- Ủa, Peter. Các con là khách quý của má mà. Cứ để dành tiền tiêu vặt…
Tarzan cười:
- Nhưng con đang có tới 100 mark trong túi đây, thưa má. Con đã cứu một ông đại tá già bị hai tên cướp bịt mặt trấn lột. Và cho dù con không nhận, ông lão vẫn nhét vào tay con 100 mark.
- Tới… 100 mark sao?
Bà Carsten kinh ngạc đặt chiếc chìa khóa phòng kế bên cái khay đựng bình trà. Số phòng 211 được dập nổi sờ sờ trên miếng kim loại gắn với mảnh gỗ tròn dùng để treo chìa khóa. Giọng bà đầy lo âu:
- Tại sao con không báo cảnh sát mà lại đi can thiệp như vậy? Lỡ có bề gì…
- Ôi má, má quên rằng con là vô địch huyền đai Nhu đạo của võ đường ư?
Rồi hắn thận trọng thuật lại câu chuyện xảy ra trong khu rừng quanh thành phố, trừ một chi tiết đặc biệt: không nhắc gì về bọn buôn bán ma túy. Hai chữ "ma túy" sẽ làm mẹ hoảng sợ.
Bà Carsten thì thào:
- Tính tình con y hệt ba con lúc còn sống. Ông ấy cũng không lui bước trước bất cứ hiểm nghèo nào…
Tarzan không để mẹ liên tưởng xa hơn. Hắn cắt ngang:
- Yên trí mà má. Con xin hứa từ nay sẽ thật… nghe lời má. Má chịu chưa?

Bà Carsten đến bây giờ mới cười nổi, dù chỉ cười gượng gạo. Tuy nhiên bà lại nhập cuộc rất nhanh với các bạn của con trai mình. Coi, Gaby thì kể chuyện về thành tích của con Oskar, về các trò chơi trong lớp học. Kloesen thì khoanh vùng nội dung về trường nội trú và… kẹo sôcôla. Còn Karl Máy Tính thì nói về tình nghĩa của các thầy cô.. Họ quây quần giống một gia đình ấm cúng.
Không một ai hay biết tai họa đang xích lại gần, trừ Tarzan. Lúc người đàn ông khoác áo lông lạc đà bước vào quầy tiếp đón của khách sạn, Tarzan đã có linh tính không ổn.
Lúc đó kim đồng hồ chỉ đúng 5 giờ 11 phút chiều.
*
Hắn đã quan sát lão nhờ chỗ ngồi thuận lợi sát khung cửa kính. Bộ mặt lưu manh của lão khiến hắn lợm giọng.
Lão mũi gãy đứng bên quầy tiếp đón. Những bông tuyết đang tan trên chiếc nón đen của lão. Tay trái lão xách chiếc cặp và điếu xì gà thì luôn luôn dính ở mồm.
Rõ ràng lão có ý định thuê một phòng.
Có luật ngẫu nhiên ở đây không? Khi hết thằng Detlepho phục kích ở gian hàng bán sách báo rồi lại đến lão mũi gãy gõ cửa khách sạn Cung Đình? Sau cuộc trao đổi "hàng hóa" ở ngăn gửi đồ thì chúng đã tự lộ tẩy là chung một đường dây, vậy thì thằng Detlepho có liên hệ gì với việc lão mũi gãy xâm nhập nơi cư ngụ tạm thời của mẹ Tarzan? Liệu lão tội phạm này có thể gây ra chuyện gì cho mẹ? Có nên báo cho mẹ biết chuyện này không đây? Thôi đừng! Má cần được hưởng một kỳ nghỉ cuối tuần dễ chịu…
Mới "đầu tư" suy nghĩ đến đó, Tarzan đã bị Gaby cắt ngang bằng một cú huých… dịu dàng:
- Lão tiến lại chỗ mình ngồi kìa Tarzan!
Thì ra cả cô bé cũng đã nhận ra lão mũi gãy.
Cú huých của Gaby làm tim Tarzan đập thình thịch. Ồ, lão mũi gãy đã bước vào quán ăn. Lão đứng gần cửa, đầu lúc lắc sang hai bên như có ý tìm ai. Cũng cần phải nói thêm là ánh mắt lão có lướt qua chỗ năm người ngồi nhưng không lộ một chút quan tâm nào.
"Lão già láu cá, rồi nhà ngươi sẽ mò lại đây cho mà xem".
Tarzan đoán không sai. Lão già láu cá đã đi sát qua bàn hắn. Trong tích tắc Tarzan vừa giống một chiếc lò xo bị nén vừa giống một con hổ sắp nhảy xổ vào đối thủ với tất cả móng vuốt.
Gaby run rẩy đến nỗi mặt tái nhợt đi.
Còn quân sư Karl ư? Nó cũng đã thấy lão mũi gãy, mắt nó "nghía" lão trừng trừng.

Lão dừng lại sau lưng Tarzan hai bước. Máy Tính Điện Tử cảm thấy lão đang liếc rất nhanh lên mặt bàn nó đang ngồi.
Lão hỏi cô tiếp viên ngồi gần đó:
- Xin lỗi cô, tôi có hẹn với một người bạn tên là Lamporech. Cô có thấy…
- Ồ không, nãy giờ chưa có ai nhắn gì với tôi. Xin ông cho biết quý danh?
- Saulich. Tôi có mướn phòng trong khách sạn.
- Nếu ông Lamporech đến tôi sẽ báo cho người thường trực, thưa ông Saulich.
Lão mũi gãy gật gù và đi một mạch ra khỏi quán. Có lẽ lão về phòng. Tại sao lão lại nêu tên là Saulich, cái họ khá giống họ của gia đình Sauerlich lừng danh? Cũng có thể đó chẳng phải là tên thật của lão, lão tự chế tạo ra một bản lý lịch nóng hổi cho từng công việc "xã hội đen" khác nhau. Có thể lắm chứ?
Đúng là lão Saulich lên phòng, bằng chứng là lão đã rẽ phải đi về phía cầu thang.
Tarzan quay sang mẹ. Hắn càng bồn chồn hơn bao giờ hết. Đồng hồ chỉ sáu giờ kém mười lăm. Hắn chờ cho bà Carsten ngưng cuộc đối thoại với Tròn Vo để hỏi nhỏ Karl một câu tối quan trọng:
- Ê quân sư, mày có biết lão để ý cái gì trên bàn mình không?
Máy Tính Điện Tử nhún vai:
- Cái số phòng, mày nghe chưa. Có vẻ như lão nhòm ngó số phòng. Nhưng… để làm gì?
Ừ, để làm gì… Tarzan không thể biết. Mẹ hắn là một người rất kỹ lưỡng về chuyện cửa nẻo, hơn nữa chìa khóa phòng bà đang giữ trong tay. A, hay lão mũi gãy định rình rập bà để bắt cóc hòng làm áp lực với đám trẻ. Chuyện đó còn khuya, vì Tarzan còn ở bên cạnh bà dài dài và mẹ hắn thì sờ sờ trước mắt. "Để làm gì kìa?" Tarzan có cảm tưởng đầu hắn vừa bị đóng đinh.
Bây giờ thì ba quái phải chào tạm biệt mẹ Tarzan. Gaby còn phải đón cô chị họ Evi Pecthigon kịp chuyến tàu 16 giờ. Tất nhiên là Karl và Kloesen tháp tùng theo Công Chúa.
Khi ba chiến hữu đứng dậy thì… lão mũi gãy không hiểu nguyên nhânnaof lại thò mặt trong quầy tiếp đón. Lão giao chìa khóa phòng cho người thường trực và mất hút sau cánh cửa.
Coi, quả là kỳ cục. Sao lại đi dạo trong khi lão có hẹn với ai đó ở đây? Mặc xác lão già láu cá, giờ chỉ còn hai mẹ con với nhau. Tarzan tự "gỡ cái đinh khỏi đầu mình" và kêu chủ quán cho một khay thịt lớn xắt mỏng. Hắn và bà mẹ yêu quý cần phải bồi dưỡng một chút gì đó

cho xứng đáng với hai ngày hiếm hoi của tình mẫu tử.
Bà Carsten nhấp một chút bia và tủm tỉm cười:
- Má thích các bạn con lắm. Riêng Gaby thì thật xinh đẹp và đáng yêu.
- Dạ.
Bữa ăn chiều kết thúc vào lúc sáu giờ rưỡi. Ngoài trời, tuyết bắt đầu tung hoành. Hai mẹ con rời quán để lên phòng, trên đó thừa ấm áp. Trời đất, lúc Tarzan sắp rẽ về phía cầu thang thì… đụng thằng Karl Máy Tính. Nó vẫy tay gọi một cách rất gấp gáp. Tarzan trấn an mẹ tức thì:
- Karl quay lại đây chắc có cớ sự. Má lên phòng trước đi. Phòng 211 đúng không má?
Bà Carsten vừa bước đi là Máy Tính Điện Tử trám chỗ. Nó báo cáo dồn dập:
- Tụi tao vừa thấy lão Saulich. Đích thị. Lúc tụi tao cùng chị Evi ra trước nhà ga thì một chiếc taxi đậu lại. Lão Saulich bước xuống. Có nghĩa là lão đã ở một nơi nào đó khá lâu trước khi ra ga.
- Ờ, mày nói đúng. Lão rời khỏi khách sạn lúc chưa tới sáu giờ. Có thể lão đi tìm gã bạn Lamporech?
- Còn khuya. Lamporech chỉ là một cái cớ, cái tên đó không có mặt trên đời, mày tin "quân sư" đi Tarzan, bởi lão đã lên xe lửa rồi.
- Cái gì? Lão chuồn ư?
- Ô kê, chuồn với đoàn tàu tốc hành đi Hambourg. Tao muốn mày nhớ kỹ điều đó.
- Cảm ơn mày, Karl. Tin này là một tin lành. Lúc mày nói lão Saulich chú ý đến miếng kim loại ghi số phòng, tao cứ sợ lão và đồng bọn toan tính một âm mưu bắt cóc mẹ tao. Nhưng bây giờ thì…
Karl cười mỉm. Nó vẫn chưa hết nghi ngờ, nhưng chưa biết nói sao để "đại ca" hiểu lúc này, bởi Gaby, Kloesen và cô chị họ đỏng đảnh Evi Pecthigon đang đợi ngoài cửa.
*
Tarzan gõ cửa phòng 211.
- Con đây má ơi!
Hắn khoái trá bước vào, và nụ cười mới nở trên môi hắn bỗng tắt phụt.
Bà Carsten ngồi trên giường, mặt tái mét không còn một hột máu. Hai bàn tay như đang bị co giật.
- Chúa ơi, má bị bịnh à?
Hắn ôm choàng bà trong vòng tay và định bắt mạch. Tuy nhiên bà Carsten đã lắp bắp:

- Cái... cái cặp… Peter ơi. Cái cặp… cặp tài liệu biến mất rồi.
- Lạy Chúa! Lạy Chúa tôi!
Ít khi Tarzan thốt lên lời kêu gọi Đấng tối cao đến hai lần liên tục. Hắn đưa mắt ngó dáo dác. Trên chiếc giá chỉ còn… một cái vali con.
- Sao vậy, hả má?
- Má đã để cái cặp hồ sơ quan trọng đó vào tủ quần áo. Má còn khoác áo choàng lên. Chiếc áo còn nguyên.
- Hay là cô hầu phòng…
- Đừng nghi ngờ họ Peter. Chưa có cô hầu phòng nào vào đây. Giường vẫn chưa trải nệm.
- Hay do khóa cửa…
- Cũng không nốt Peter ạ. Má đã khóa hai vòng cẩn thận. Lúc nãy mở ra vẫn như vậy. Cái cặp biến đi như có ma.
- Cho con hỏi má một câu cần thiết. Má có bị mất tiền không?
- Không, con ơi. Bóp tiền vẫn nằm đây. Rõ ràng chúng chỉ muốn lấy cái cặp.
Bà Carsten gục đầu xuống. Hai vai bà rung lên. “Má đang khóc”, Tarzan cảm thấy nghẹn ngào. Hắn tuyệt vọng vuốt tóc mẹ. Bà ngẩng lên cười gượng gạo với đôi mắt đầy lệ. Tarzan chưa bao giờ gặp ở mẹ thái độ yếu đuối như thế.
- Con không hiểu hết sự tai hại đâu Peter. Trong chiếc cặp toàn những hồ sơ tuyệt mật về sự phát triển một nhà máy. Những bản kế hoạch và mã số. Chúng có giá trị đối với hãng đến nỗi ông giám đốc không dám chuyển giao bằng đường bưu điện. Chúng phải được một đặc phái viên mang trực tiếp sang Dansbourge. Ông giám đốc hoàn toàn tin tưởng ở má. Vậy mà… con hiểu chứ Peter, ngoài chuyện bị khiển trách, má còn có thể bị thất nghiệp. Làm sao má có thể nuôi con…
Trái tim Tarzan tan nát:
- Nhưng má đã làm hết sức mình kia mà, má đâu có dính dáng gì đến tên ăn trộm…
- Không phải đơn giản vậy Peter. Vì không một ai trong hãng biết má ghé thăm con trong hai ngày cuối tuần. Người ta có thể cho rằng nếu má không sử dụng riêng hai ngày đó thì chẳng có chuyện gì xảy ra. Chưa hết đâu, chắc con cũng đã nghe nói về một loại tình báo mới: tình báo công nghiệp. Các hãng lớn đều giữ kín các phát minh của họ trên mọi lĩnh vực như sản xuất, lưu thông hàng hóa, nghiên cứu thị trường… Các phát minh của họ bí mật đến mức “sống để bụng, chết mang theo”. Như các hãng điện toán đang cạnh tranh “phần mềm” với nhau từng chút một từ Mỹ, Pháp đến Nhật Bản. Họ cài tình

báo để thu thập phát minh của đối phương và sẵn sàng bỏ tiền để mua chuộc nội tuyến. Má không nghĩ rằng ông giám đốc kết án má nhận quà hối lộ, tuy nhiên má không thể thoát cảnh bị nghi ngờ…
Con mắt Tarzan như bị rách ra. Hắn sững sờ:
- Nghĩa là người ta sẽ nghi ngờ má bán hồ sợ tài liệu của hãng cho các hãng cạnh tranh khác?
Trời ạ, bàn tay Tarzan nắm chặt. Bàn tay co lại thành nắm đấm không biết lúc nào. Coi, cả một khúc phim loang loáng trong đầu hắn và hắn tự nhiên sáng suốt lạ lùng: Nào, thử thống kê các dữ kiện xem sao. Thằng Detlepho Eco thập thò hồi chiều sau kiôt của nhà ga đương nhiên nghe lọt hết những lời má dặn dò hắn "Peter, con phải đặc biệt để ý đến chiếc cặp tài liệu. Trong đó có những hồ sơ quan trọng mà má có trách nhiệm bảo mật. Trưa thứ hai, má sẽ mang chúng đến chi nhánh của hãng ở Dansbourge". Vậy là rõ. Sau đó thì lão mũi gãy Saulich xuất hiện hợp đồng tác chiến với thằng chỉ điểm bằng cách tìm biết số phòng 211 mà má hắn trọ. Vậy là rõ luôn.
Bà Carsten đã phần nào qua cơn khủng hoảng. Bà nói:
- Má phải gọi điện báo cho cảnh sát ngay.
- Ồ… má hãy bỏ điện thoại xuống. Con nghĩ rằng…
Bà Carsten ngạc nhiên. Chưa lúc nào bà thấy con trai mình cứng rắn như vậy.
- Con nghĩ rằng… má không nên cho cảnh sát biết. Thứ nhất, hãng má làm sẽ được thông báo tức khắc. Thứ hai, con bị cản trở trong việc điều tra về thủ phạm ăn trộm chiếc cặp. Má hãy tin con đi, có một băng tội phạm trẻ tuổi định "dằn mặt" con bằng cách lấy chiếc cặp. Chiếc cặp quan trọng với má nhưng không quan trọng với chúng, chúng có những âm mưu khác nữa kia. Má à, đây là một trò đùa trẻ con. Con xin hứa sẽ đem chiếc cặp về cho má trước thứ hai mà không cần sự nhúng tay của cảnh sát.
Căn phòng tự nhiên im lặng khác thường. Tiếng máy sưởi kêu ro ro nghe buồn như tiếng than của những con muỗi. Bà Carsten ngắm con trai thật lâu. Rồi bà gật đầu:
- Càng ngày con càng giống hệt ba, Peter. Hồi xưa mỗi lần ba con quyết định việc gì má đều nhắm mắt tin tưởng ông tuyệt đối. Ngay cả cái chết của ông do cứu một người sắp bị tai nạn lao động trên công trường má cũng tin là đúng! Con mới 16 tuổi và má không muốn sự mất mát trên lặp lại. Hãy hứa với má là con sẽ tránh xa mọi nguy hiểm nếu nguy hiểm ấy trả giá cho việc lấy lại chiếc cặp. Má sẽ chết nếu thiếu con. Hãy hứa với má nhé Peter?
- Con xin thề, thưa má. Không phải hứa mà là một lời thề.

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

BỐN
ĐỐI MẶT

Đối diện với khách sạn Cung Đình là một phòng điện thoại. Tarzan nhấc máy gọi Gaby. Giọng Công Chúa hoan hỉ:
- Ủa, Tarzan hả? Mọi người đang nhắc đến bạn đây. Chị Evi của mình rất hồi hộp mong được làm quen với bạn. Đồng ý chớ Tarzan?
- Suỵt. Có chuyện rồi. Một tai nạn khủng khiếp. Tôi muốn bạn đừng tiết lộ cho ai…
Hắn nặng nhọc kể cho Công Chúa nghe mọi việc. Tiếng cô bé thảng thốt:
- Lạy Chúa, ai mà ngờ bọn chúng lại đốn mạt và hèn hạ như vậy. Bạn định làm gì bây giờ?
- Tôi muốn biết địa chỉ của gia đình Eco?
- Mình có. Để mình đọc cho bạn nghe.
Tarzan nói trước khi gác máy:
- Tôi không muốn Gaby và hai thằng Kloesen, Karl nhúng tay vào vụ này. Đây là… chuyện riêng. Nếu cần, tôi sẽ gọi điện. Chào!
Hắn đã nói với cô bé thật cộc lốc. Có lẽ hắn chưa bao giờ chuyện trò với cô bé một cách vô duyên như vậy. Nhưng biết làm sao được, lòng hắn đang nóng như có lửa đốt, mặc dù gió ù ù dọc phố và tuyết rơi lạnh buốt từ các mái nhà.
Hắn kéo khóa cổ áo blouson che kín tận cằm. Rồi cắm đầu chạy.
*
Khu vực có biệt thự của gia đình Detlepho Eco nằm khá xa. Đó là nơi tập tủng những căn nhà sang trọng mới xây dựng trong vài năm gần đây.
Biệt thự số 2 là ngôi nhà bảnh bao nhất phố. Gia đình Eco sinh hoạt ở đó như những nhà quý tộc trước thế chiến nhưng kiến trúc ngôi nhà thì "xịn" cỡ thời tương lai. Đằng sau những bức tượng kính cao ngất là những tấm rèm màu da cam lộng lẫy cố tình kéo lấp lửng để khoe khoang giá trị bên trong một cách hợm hĩnh.
Bể bơi lớn thật có… uy với những cầu nhảy lát gạch men xanh lá cây. Ngoài thành bể bơi được phủ toàn cát biển. Rồi hàng loạt chiếc ghế xen kẽ với một rừng cọ. Chưa kể một bar rượu với những chiếc ghế cao trước quầy. Sau đó thì đến… vẹt, cả một bầy vẹt đủ màu đỏ,

xanh, vàng uốn éo trên một thanh ngang như làm xiếc. Chỉ thiếu mấy con khỉ chuyền trên những cành cọ là ngoại cảnh ngôi nhà trở thành rừng Phi Châu.
Có ít nhất hai chục người lớn hoặc ngâm mình dưới hồ bơi hoặc đung đưa thân thể ở quầy rượu. Họ gần như để nguyên mũ nón của một cuộc hội hóa trang, cụng ly chúc mừng nhau và bơi lội tung tóe như con nít. Tiếng cười hả hê vang tới ngoài đường.
Tarzan nhìn vào. “Gia đình Eco đang mở hội hóa trang. Có điều không thấy thằng Detlepho”. Hắn nghĩ bụng như vậy và bấm chuông trước cổng – một cái cổng… quý tộc, bằng cách khép mở tự động.
Một nhân vật của thời hoàng kim hiện ra với quần đen ủi lòi li bén như dao, áo ghilê kẻ sọc, sơ mi trắng toát và thắt nơ ở cổ. Ông này nhìn Tarzan qua đôi mắt lơ láo của một con cá có… hai chân trên bờ.
Tarzan lịch sự:
- Chào ông, cháu cần gặp Detlepho. Ông hãy nói tên cháu là… Tarzan.
- Gặp… cậu cả hả, để tôi xem.
Dáng ông ta đi lên cầu thang cứng đơ như nuốt phải một cái thước.
Năm phút trôi qua dài cỡ năm giờ.
Người quản gia không quay lại nhưng Detlepho Eco đang từ cầu thang đi xuống. Gã đang nghĩ gì trong đầu? Lo sợ hay khinh thị, Tarzan chẳng màng quan tâm. Detlepho đi đôi ủng cao tới mắt cá chân làm từ loại da mềm mại nhất tiến lại gần.
Detlepho lên tiếng khi còn cách Tarzan ba bước:
- Hình như tao đã gặp mày ở đâu. Mày đổi tên đi, cái tên Tarzan nghe giống một con khỉ.
Tarzan gật gù:
- Ừ, có lẽ vậy. Hình như chúng ta gặp nhau trong khu rừng của thành phố, nơi tôi đã dạy anh lẫn bạn anh một bài học nhớ đời. Còn sau đó thì “tao ngộ chiến” liên tục ngoài nhà ga xe lửa.
- Mày nói sao? Mày nhầm lẫn mất rồi…
- Ồ, tôi làm sao nhầm được, dù lúc đó… anh đã bịt kín mặt như một tên ninja.
- Mày muốn gì, Tarzan?
- Nói chuyện với anh một cách đứng đắn.
- Nội dung?
- Anh không có một chỗ khác để đối thoại phải quấy sao?
Cậu cả Detlepho cười ngất:
- Chỗ nào nữa. Hay mày tưởng tao sẽ mời mày vào dự tiệc chắc? Cái tướng của mày mà… Hay là mày muốn tao mời lên tận phòng?

Còn khuya nghe chưa nhóc… đừng làm tao phải nôn ọe ở đây. Nào, nói gấp đi, rồi… cút.
Tarzan lẳng lặng lôi cái túi đựng thuốc lá chứa bộ đồ nghề tiêm chích ra. Hắn nói từng tiếng một:
- Bây giờ tôi đề nghị một sự thỏa thuận. Anh trả lại cái cặp hồ sơ của mẹ tôi và tôi giao anh túi dụng cụ anh đánh rớt, được chớ?
- Mày… điên đến nơi.
- Nhưng không điên bằng anh. Detlepho, dấu vân tay của anh còn nguyên trên dụng cụ tiêm chích. Nó sẽ là tang chứng trước cảnh sát, nếu…
- Nếu… mày ngu xuẩn nghĩ rằng một thằng ngon lành như tao lại đi xài thứ đồ bỏ này. Tao vẫn không hiểu mày lảm nhảm gì?
- Vậy mà tôi hiểu. Anh không xài thì bạn anh xài. Thằng Tonny chứ ai. Dấu vân tay không của anh thì của nó. Tôi sẽ tìm ra nó, và anh sẽ không vờ vĩnh nổi nữa đâu Eco?
Cậu cả nhếch mép tỉnh bơ:
- Ô kê, mày làm vụ đó đi. Tuy nhiên tao tổng hợp các chi tiết giùm mày nghe: Mẹ mày bị một thằng đạo chích nâng nhẹ cái cặp, đúng không? Có lẽ nó định dằn mặt mày một bài học nhập môn về lễ độ giang hồ. Mày đang nghĩ trong đầu như thế, đúng không? Vì nghĩ như thế nên mày hy vọng sẽ lấy lại cái cặp bị mất. Mày mò ở đâu được cái địa chỉ của tao để xin ý kiến, đúng không? Trong khi tao lại không biết gì hết mới chết. Nhưng…
Detlepho nhún vai:
- Nhưng tao biết rằng trong các tiểu thuyết hình sự thường có luật… im lặng. Mày đọc "Bố già" rồi chứ gì. Đó, vậy đó. Im lặng là vàng. Nghe được gì thấy được gì cũng phải câm miệng. Không phải chỉ mày câm mà các chiến hữu của mày cũng… nín nốt. Đó, vậy đó. Đây là tao đang nói "tiểu thuyết" nghe nhưng ở ngoài đời cũng vậy, biết giữ mồm giữ miệng là đâu lại vào đấy hết.
Trời đất, thằng Detlepho lợi hại thật. Gã thành thạo đủ ngón nghề cỡ bậc thầy trong đám… xã hội đen. Đưa ra các điều kiện từ trong một… cuốn sách. Mà lại rất sòng phẳng dù cái mặt cứ ngơ ngơ ngác ngác theo kiểu con nhà lành. Gã xứng là một "kỳ phùng địch thủ" của Tarzan. Điểm lại cách hành sự của gã mới thấy đáng gờm. Trước giờ, Tarzan chỉ theo dõi đối phương chú chưa lần nào bị đối phương bám đuôi ngược lại. Thằng Detlepho có "cái đầu" còn đáng nể hơn cả… Máy Tính Điện Tử.
Tarzan chỉ còn một nước đi tối hậu là… tấn công:
- Nghe đây Eco! Đúng sáng thứ hai, tao sẽ không có nhu cầu lấy lại

cái cặp nữa, tao thông báo cho mày biết như thế. Còn mày, chuẩn bị thứ hai làm việc với cảnh sát về hai tội: buôn bán ma túy và ăn cướp. Xong.
Không gian đột ngột im lặng đến nghẹt thở. Thằng Detlepho có vẻ chới với vì thấm đòn. Gã rít lên:
- Mày dọa dẫm tao phải không?
- Tao chỉ cảnh cáo mày và vẫn đợi mày trả lời về điều kiện tao đã đưa ra…
- Ê, Tarzan. Tao nhẫn mặt mày ở lớp 10A. Tao cũng biết mày là võ sĩ Judo có hạng, nhưng này… hình như mày có một con nhỏ bạn khá đẹp, một con Gaby nào đó với một con chó nhép luôn cặp kè, đúng không? Mày có thích con bé đó bị tàn phá nhan sắc bởi vỏ chai bể của một thằng say rượu không? Mày có thích con bạn mày đang chạy xe đạp bất ngờ gặp tai nạn không? Mày…
Tarzan sửng sốt. Hắn không nghĩ rằng một thằng có bản lĩnh như Detlepho mà lại chọn cách trả thù tiểu nhân và bẩn thỉu cỡ đó.
Tarzan cười gằn:
- Đây là những lời sau cùng của tao: Nếu mẹ tao, nếu Gaby, nếu bất cứ bạn bè nào của tao và con chó Oskar gặp phải chuyện gì, dù chỉ là tai nạn vặt, thì tao sẽ nghiền nát mày ra như cám. Tao đã nói là làm. Và tao đã ra tay thì mày có sống được cũng sống dở chết dở.
Detlepho Eco lùi lại tái mặt. Gã đưa hai ngón tay lên miệng huýt sáo như cầu cứu. Ngay lập tức người quản gia xuất hiện liền trên cầu thang. Ông ta đủng đỉnh bước xuống.
- Đồ… du đãng vườn. Cút.
Detlepho rít qua kẽ răng nhưng gã khép mồm ngay vì đôi mắt Tarzan lạnh tanh không biểu lộ một chút cảm xúc. Coi như cuộc thương lượng thất bại, Tarzan bước ra khỏi cửa trong sự đề phòng của người quản gia cúc cung tận tụy.
May phước cho Tarzan, hắn vô tình thu lượm được một thông tin trời cho nhờ một giọng nữ văng vẳng từ phía hồ bơi. Thông tin đó chẳng khác gì cái phao cứu sinh giữa lúc hắn sắp bị chết đuối:
- Detlepho, lại đây với mẹ đi con. Mọi người đang chờ.
Tiếng của cậu cả nghe não nuột:
- Cảm ơn mọi người. Con đang đợi một thằng bạn.
Đối với Tarzan, vậy là quá đủ dù cánh cửa sắt đóng sầm sau lưng hắn một cách không thương tiếc.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

NĂM
VŨ TRƯỜNG "SIÊU ÂM THANH"

- Mày đang đợi "một thằng bạn" hả Eco. Tuyệt lắm!
Tuyết lạo xạo dưới gót giày khi Tarzan đi đến công trình xây dở bên kia đường, đối diện với dinh cơ nhà Eco.
Hắn đi qua một chiếc máy trộn bê tông nằm lù lù, rồi qua một đống vữa, cuối cùng lọt vào một khung cửa chìm lấp trong bóng tối. Từ đây hắn có thể quan sát suốt nửa con phố, nhưng quan trọng hơn hết là quan sát được những gì diễn ra trong biệt thự nhà Eco.
Coi, "thằng bạn" nào mà Detlepho đang chờ hẹn gặp? Phải thằng Tonny bịt mặt ăn cướp?
Ái chà, một dáng người đang tiến từ từ. Có vẻ như gã đến từ trung tâm thành phố và đang cố chống cự với luồng gió ngược thổi tới.
Một thằng bự con với một dáng điệu vung vẩy khá quen thuộc dù Tarzan chỉ giáp chiến cùng gã đúng một lần. Bề ngoài gã đã ngụy trang tương đối kỹ bằng chiếc áo sùm sụp như một ông già nhưng cũng chẳng thoát khỏi cặp mặt tinh tường của Tarzan. Còn phải hỏi, thằng Tonny chứ còn ai.
Tarzan ngó gã bấm chuông. Lúc này thì Tonny kéo chiếc mũ dính liền với cái áo Eskimô xuống, thò ra một cái đầu tóc xoăn sẫm màu.
Người quản gia có cái nhìn của loài cá để gã vào nhà. Tarzan kiên nhẫn chờ mười lăm phút nữa thì… cánh cửa mở ra trở lại.
Kìa, Detlepho cùng Tonny hùng hục đi ra. Tiếng "cậu cả" tiễn bạn nghe lồng lộng:
- Ráng lo cho tao vụ ấy nhé Tonny. Lo xong gọi điện cho tao liền. Mày nhớ cách nói chuyện với Lemco chưa, hãy nói rằng theo tao vụ này tụi mình nên nhượng bộ. Rồi tao sẽ tìm cho kỳ được thằng nào ẩn sau vụ này, khi đó thì…
Detlepho cười độc địa, tay vung một nắm đấm tưởng tượng. Thằng cô hồn Tonny gầm gừ trong cổ họng, sau đó cười hí lên như một con ngựa bị cuồng trí.
Cánh cửa sập lại nhẹ nhàng. Tonny lại băng qua tuyết lùi lũi như không hề có cuộc hội ngộ. Gã chẳng thể nào biết được cái bóng của Tarzan đang bám theo như đeo lấy gã.
Đợt đeo bám lần này dài đằng đẵng. Bởi mục tiêu của thằng Tonny ở tận khu vực bị cảnh sát khoanh vùng trong thành phố cổ. Ở đó có đủ "mặt hàng" cặn bã: những phòng chơi bida cá độ, những bar rượu tối

tăm, những sòng bạc casinô kiểu mới, những rạp chiếu phim và những vũ trường mờ ám. Đó là một trung tâm nguy hiểm đến nỗi các trường học dứt khoát cấm học sinh bén mảng tới.
Tarzan hồi hộp lạ thường. Rõ ràng Tonny đến nơi này nhằm thực hiện "hợp đồng" với thằng Detlepho. Vậy thì thằng… Lemco mà chúng nhắc đến lúc nãy là ai?
Dãy phố hẹp và ma quái với những bức tường nhà xám xịt nhấp nháy đủ loại đèn quảng cáo. Bất cứ cánh cửa nào mở ra tại đây đều rền vang tiếng nhạc xập xình. Mặc tuyết lẫn gió lạnh, những con "thiêu thân trẻ tuổi" đang lượn quanh các quán rượu với khói thuốc phun mù mịt. Đôi mắt của chúng hầu như tập trung về một điểm: VŨ TRƯỜNG SIÊU ÂM THANH.
*
Tonny ung dung tiến vô vũ trường khét tiếng "xã hội đen" này. Tất nhiên Tarzan cũng không hề yếu tim chút nào. Hắn mím môi theo bén gót.
Qua khỏi cửa là ngàn lẻ một kiểu âm thanh huyên nào. Hai thiếu nữ chỉ trạc tuổi Tarzan, vừa băng ra cấp tốc với những khuôn mặt bệnh hoạn. Tarzan "mím môi" lọt tiếp một cánh cửa nữa thì bị một thằng vạm vỡ chặn lại.
- Đóng ba mark tiền vô cửa chớ… huynh đệ.
Tarzan móc túi ra ba mark. Thằng kia thản nhiên lật lòng bàn tay hắn mà đóng sầm một cái dấu ngon ơ. Tarzan thản nhiên:
- Rửa sạch không đó?
- "Huynh đệ" yên tâm đi. Nó sẽ mờ đi sau đúng mười tiếng đồng hồ. Tôi là "mặt rô" ở đây mà, đâu có chuyện cái dấu cứ còn hoài rồi tối mai ai cũng vô cửa nữa.
- Hỏi chơi thôi chớ ba cái thứ này chỉ là… chuyện nhỏ. Tôi muốn biết…
Tarzan hất hàm một cách thật… anh chị. Hắn quyết định đánh bài liều:
- Tôi muốn biết Lemco đã có mặt ở đây chưa?
Thằng "mặt rô" tưởng cô hồn ai dè lại quá đỗi hồn nhiên:
- Ai? Muốn hỏi "sếp" hả?
- Chứ gì nữa!
- Ô, bao giờ sếp Lemco lại không túc trực thường xuyên. Nhưng hình như điều này không được nói rộng rãi đâu. Hồi nãy Tonny cũng mới hỏi thăm sếp. Chắc giờ họ đang đàm đạo ở quầy rượu.
Tarzan gật đầu và xoa tay ra vẻ đàn anh. Hắn không ngờ mới áp dụng thử chiêu "diễu võ dương oai" đã qua được thằng mặt rô này.

Té ra bọn lưu manh thường yếu bóng vía khi nói đến… sếp.
Sàn nhảy trước mặt hắn toàn là tiếng ồn. Nhạc disco giậm giựt như một mũi dao rạch tung mọi thần kinh thính giác. Hắn quan sát khá khó khăn giữa mê cung tranh tối tranh sáng, có tới ba luồng sáng đang lướt trên đám đông dị dạng: một luồng xanh, một luồng đỏ, một luồng vàng. Chúng lướt đến đâu là con người đổi màu một cách bệnh hoạn đến đó.
Còn trên sàn nhảy, mấy chục thanh thiếu niên trai gái đủ kích thước cao thấp đang lắc mông nẩy ngực. Khói thuốc lá xông vào mũi khiến hắn sặc sụa như sắp bị chết ngạt vì tra tấn trong một phòng giam.
Lúc đó thì… Tonny hiện ra. Mặt gã đùn lên đầy thịt, to rộng với bộ ria khó coi và cặp mắt gian xảo dáo dác. Gã chưa tìm thấy đàn anh Lemco ư?
Một cô gái tóc vàng rủ xuống từng lọn như… thiên tài bóng đá Gullít thong thả đến sát bên Tarzan. Hắn nhanh chóng lợi dụng cơ hội đó theo dõi thằng Tonny qua mái tóc dày cộm quái đản của cô gái. Cô nàng lả lơi tức thì:
- Mình nhảy nghe… anh!
Hắn trợn mắt và gào lên vì kinh hãi:
- Không, lát nữa…
Bây giờ thì Tonny đã hết dáo dác. Cuối quầy rượu có một người đàn ông đang vỗ tay gọi gã. Mắt Tonny sáng rực, có nghĩa người đàn ông chính là Lemco.
Cái nhìn của Tarzan không bỏ sót thứ gì trên người ông chủ VŨ TRƯỜNG SIÊU ÂM THANH dù hắn ngắm Lemco từ đằng xa qua mái tóc… Gullít. Coi, gã khoảng hơn ba mươi tuổi, cao lớn, xương xương, mặt lạnh lẽo với mớ tóc quăn vàng sẫm. Lemco để bộ ria mép giống người Mông Cổ, áo sơ mi đen trong bộ comlê trắng, cổ lủng lẳng sợi dây chuyền vàng nặng trịch. Giữa khung cảnh hỗn độn mà âm nhạc xé vành tai đang ngự trị, rõ ràng Lemco và thằng Tonny chẳng thể trò chuyện được với nhau.
- Không nhảy thật hả anh?
Tarzan bỏ mặc tiếng nài nỉ của cô gái để lao tới cuối quầy rượu. Trời ạ, hai gã kia chợt biến vào bóng tối ở góc phòng. Một cánh cửa mở sẵn như đợi chúng. Tarzan thấy có ánh sáng hắt khá rõ xuống một lối đi. Có điều nhìn lên trên cánh cửa hắn sững lại bởi hai chữ “Nhà riêng”.
A, thì ra đây là “sào huyệt” của ông chủ vũ trường – đại ca Lemco “siêu âm thanh”. Tarzan nghe ngóng mười giây lúc cánh cửa khép lại. Giây thứ mười một hắn liếc về phía sàn nhảy. Cô gái tóc vàng đã

tuyệt vọng bốc hơi trong đám đông. Hắn yên trí lẻn liền vào lối đi sau cánh cửa.
*
Các thứ tiếng ồn giờ đây không còn ý nghĩa gì cả, hắn len lỏi giữa những bức tường vàng vọt, rồi thấy lối đi đột ngột rẽ qua phải. Tarzan phóng đến chỗ khúc ngoặt. Hắn tập trung thính giác. Hình như có tiếng người rù rì như tiếng cầu kinh từ xa lắm. Tarzan định thần. Ồ không, không phải. Hắn đang đứng ngay cạnh một cuộc hội đàm rất to giọng đằng sau một cánh cửa bằng gỗ màu sôcôla, phía trên là hai chữ "Văn phòng" mạ vàng sáng chói.
Nhờ trời, cánh cửa gỗ khá mỏng đủ cho hắn áp tai làm một điệp viên nghe trộm.
Một giọng rè rè:
- Mày uống Whisky chớ?
Sau đó đúng là giọng của Tonny:
- Dạ, thưa đại ca.
Lemco chửi thề:
- Chó đẻ thật!
"Không phải rượu Whisky chó đẻ", Tarzan hiểu ngầm như thế. Một cái gì đó "chó đẻ" mà hai thằng xã hội đen này vừa bàn tới xong.
Tiếng thằng Tonny hổn hển vì sặc rượu:
- Vụ này quá dễ hiểu. Có một thằng "chơi" tụi mình. Nó biết đại ca là người phụ trách tiêu thụ "hàng" trong đường dây. Nó biết em và thằng Detlepho là người cung cấp. Nó đòi 50.000 để khỏi "xì" chuyện này cho cảnh sát. Năm chục ngàn mark đâu có đáng gì với thu nhập của đại ca, phải không? Em hiện giờ không có tiền nhưng thằng Detlepho thì vơ vét được mười ngàn. Mười ngàn của nó đây, đại ca Lemco. Em sẽ bù số tiền phần em đóng trong một thời gian ngắn. Đại ca nghĩ coi…
- Nghĩ cái gì, hả? Tụi mày mà cũng định ép tao sao. Một mình tao lo bốn chục ngàn còn hai đứa bay chỉ có mười ngàn. Mẹ…
- Nhưng tụi em đào đâu ra tiền…
Không khí trong phòng tự nhiên im lặng rừng rợn khiến ngoài cửa Tarzan cũng toát mồ hôi. Một lát sau thì Lemco lên tiếng:
- Thôi được. Tao đành "bỏ con tép bắt con tôm". Mẹ, vũ trường của tao mới phất thì đã có thằng kèn cựa dòm ngó. Tao muốn biết thằng đó là thằng nào. Tại sao nó biết tao đang tiêu thụ "hàng cấm" đó tại vũ trường? Tại sao nó gọi điện đe dọa thằng Detlepho mà không gọi điện cho tao? Và tại sao nó cũng… không gọi cho mày? Mày có giữ đúng luật im lặng không hả Tonny, chuyện "hàng hóa" chỉ có ba

thằng biết, thằng Detlepho thì đã thề bán sống bán chết với tao là không tiết lộ với ai. Vậy chỉ còn mày… Mày biết số phận ra sao nếu vi phạm điều lệ rồi chớ? Tao muốn mày nói một tiếng.
- Em xin thề với đại ca: em im lặng tuyệt đối cho đến… chết. Em nghĩ rằng chúng ta đã bị "nó" theo dõi khi phân phối…
- Xong. Bởi vì mày dã dám thề thốt. Xong buổi "nói chuyện phải quấy". Tao sẽ bố thí cho tụi bay bốn chục ngàn. Nhưng tao dặn rằng nếu còn tái diễn cái trò tống tiền này thì mày lẫn thằng Detlepho sẽ "mất tích" trước. Tụi bay sẽ phải lùng sục và "xử" nó. Tao không muốn nghe tụi bay cầu cứu lần thứ hai. Giờ thu xếp thế nào, hả?
- Dạ, thưa đại ca, mới đây thằng tống tiền khốn nạn đã gọi điện cho Detlepho và bắt phải giao tiền vào đúng nửa đêm, nếu không "nó" buộc phải chỉ điểm cho cảnh sát.
- Trời đất, có chuyện đó nữa.
- Em phải mang tiền tới đó.
- Ở đâu?
- Tại khu lều trại của dân giang hồ đằng sau nghĩa địa.
- A, tao thấy vụ này hay đây. Tao sẽ tóm gọn cổ nó.
- "Nó" đâu có ngu, thưa đại ca. Nó hướng dẫn chúng ta phải bỏ tiền vào một cái túi. Và đích thân em, thằng Tonny đáng thương này, phải đem cái túi vào phòng trong cùng, nói có một bàn bida bỏ không. Em phải đặt cái túi lên bàn rồi biến. Thằng tống tiền còn nói "nó" mang theo sẵn vũ khí và đã chuẩn bị một kế hoạch đương đầu với sự phản phé, nếu chúng ta giở trò thì lá thư tố cáo mà nó để sẵn ở nhà bạn nó sẽ đến tay cảnh sát sáng mai.
- Chó đẻ thiệt.
- …
- Hai đứa bay đã tâm sự vụ này cho "bố già" Saulich chưa?
- Dạ chưa, thưa đại ca. Em đâu dại dột gì thèo lẻo cho ông ấy. Tuy nhiên vừa rồi ông ta cũng có công việc để làm. Saulich đã lượm gọn một cái cặp tài liệu trong khách sạn Cung Đình. Ông trùm làm như vậy là để cảnh cáo "một thằng nhóc".
"Một thằng nhóc", Tarzan cười khẩy trong bụng. Hắn hài lòng tiếp tục công cuộc nghe trộm bổ ích chưa từng có.
Tiếng của gã Lemco oang oang:
- Hay đứa tống tiền chính là "thằng nhóc" đó?
- Không phải hắn, thưa đại ca. Thằng nhóc này dây với tụi em do sự xô xát trong rừng chiều nay. Còn kẻ tống tiền thì đã gọi điện cách đây ba ngày trước.
- Xì, tao đếch tin nổi. Hai thằng làm ăn chuyên nghiệp, cao lớn như

tụi bay mà bị một thằng nhóc mới 16 tuổi tẩm quất…
- Tại… tại đại ca chưa tỉ thí với nó nên chưa biết. Thằng Detlepho rành thằng này. Nó có biệt hiệu là Tarzan, mới học lớp 10 nhưng là đương kim vô địch Judo trường nội trú. Thằng này cực kỳ lợi hại.
- Lợi hại cái… cục cứt. Mà tại sao tụi mày lại tấn công lão khọm đó chứ?
- Đầu đuôi là tại cái súng cao su của em. Em có một khẩu súng cao su thể thao bắn loại đạn thép có thể xuyên thủng những tấm gỗ. Em xách súng đó vô rừng săn chim và ngẫu nhiên gặp lão đại tá già Criuo. Lão này gọi điện kêu xe tuần tra của "cớm" đến. Em bị tịch thu súng và thời gian tới phải ra tòa án thanh thiếu niên. Đại ca nghĩ coi, em phải trả thù chớ. Em rủ thằng Detlepho rồi bịt mặt kiểu ninja hành hung lão già hệt một vụ trấn lột. Để lừa tụi cớm cho bõ ghét, em giả bộ làm rớt bộ đồ nghề tiêm ma túy trên tuyết. Thế nào lão già Criuo lẫn cảnh sát cũng nghĩ rằng tụi em chỉ là hai thằng nghiện ngập thiếu tiền chích nên làm ẩu. Em đã hành động chu đáo quá phải không? Vậy mà cái thằng nhãi lại dẫn xác tới.
Tarzan nghe máu nóng dồn lên tới đầu. Trời ạ, té ra hai thằng Detlepho và Tonny không bao giờ ghiền ma túy. Chúng chỉ tàn sát chim chóc như một thú vui và buôn bán ma túy thu lợi nhuận bất chấp sinh mạng của hàng ngàn thanh niên cùng lứa tuổi chúng.
Giọng của Tonny nhỏ dần:
- Đại ca biết không, thằng nhóc Tarzan đó vừa mò đến nhà Detlepho. Nó đã đoán được Detlepho đang giữ cái cặp của mẹ nó. Nhưng… hề hề, còn khuya…
Tarzan rút lui không một tiếng động. Bản năng nói với hắn như vậy. Đã quá đủ điều kiện để… bốc hơi.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

SÁU
TRÁI TIM CỦA EVI PECTHIGON

Tarzan đã ra đến phòng nhảy. Hắn muốn rửa tay sạch sẽ trước khi rời khỏi VŨ TRƯỜNG SIÊU ÂM THANH. Hắn đi qua một loạt những gã trẻ tuổi đang tập làm người lớn với đôi mắt lờ đờ chứa các đồng tử nhỏ xíu. Trong một tờ báo hắn đã đọc, khi đồng tử con người thu nhỏ lại thì đích thị kẻ đó đã dùng ma túy.

Tarzan lắc đầu ngán ngẩm. Hắn chui vào phòng vệ sinh nam mà không dám đụng bất cứ thứ gì. Lúc đầu hắn chỉ có một mình, tuy nhiên lúc hắn rửa xong thì trên tấm kiếng phòng vệ sinh đã xuất hiện một thằng con trai khác.
Thằng này chỉ chực nhào vô hắn:
- A, Tarzan. Hoan hô cứu tinh! Bạn đã có mặt đúng lúc để cho mình 10 mark. Thượng đế sẽ cảm ơn bạn.
Tarzan nhìn thằng nhãi sửng sốt. Coi, thằng mới nói cao cỡ hắn chỉ có điều nước da vàng khè và xương gò má nhô lên thê thảm. Dưới mắt nó đầy những quầng thâm, còn trên trán ư? Mồ hôi lạnh đầm đìa. Tarzan ngó nó ngờ ngợ:
- Mày là thằng… Frank Wayle phải không?
- Đúng một trăm phần trăm thưa… ngài Tarzan. Ngài vui lòng cho tôi xin 10 mark.
Nó nói đến đó là thều thào và khuôn mặt xanh như tàu lá chuối. Trời ạ, thằng Frank Wayle đích thực đây sao? Năm ngoái nó với Tarzan học một lớp. Rồi nó… bỏ học không biết làm nghề nghiệp gì. Nghe đồn gia đình Frank lục đục. Vậy mà bây giờ gặp lại, từ một đứa học sinh cường tráng nó đã biến thành một bóng ma.
- Mày cần tiền để làm gì hả Frank? Không lẽ mày đã dùng… ma túy?
Cặp môi méo xệch của Frank đã phát biểu tất cả:
- Tiền… Tarzan ơi, tao… tao cần chích một mũi.
- Mày "choác" thứ gì hả?
- Hêrôin. H. đó. Mày… thương tao.
"Hêrôin", Tarzan chết điếng. Thằng bạn học đáng thương của hắn đã lún sâu vào ma túy đến mức độ phải chọn H. để có thể hít thở được không khí bình thường như mọi người. Hắn đâm ra nghẹn lời:
- Còn cách nào cứu vãn mày không Frank? Mày…
- Tao lạy mày, Tarzan. Tao… tao sẽ quỳ xuống van lạy mày. Tao… quỳ đây…
Mặc kệ thằng Frank đang giở trò ăn mày theo phương pháp hạ đẳng, Tarzan xốc cổ áo nó lên ngay lập tức. Hắn không đủ can đảm chứng kiến một thằng con trai 16 tuổi sớm biến thành đồ bỏ trong xã hội. Hắn gần như bế xốc nó ra ngoài trời, dù lúc đi ngang tiền sảnh, hắn ra vẻ như đang dìu một bằng hữu nhậu quá chén. Ít nhất thì cũng phải lừa đám đàn em tai mắt của đại ca Lemco.
Hắn nói với Frank khi hai đứa đã lọt ra ngoài phố:
- Tao sẽ gọi điện cho Karl và Kloesen. Tụi nó đang giữ của tao tới… 100 mark.
- Ờ, ờ… dặn tụi nó lại chỗ tao… đường Pháo Đài, nhà số 11 ở tầng

3. Tụi nó đến đó trước mười giờ tối thì tao mới mua được… H.
Trước mặt Tarzan là một phòng điện thoại công cộng. Hắn nhanh chóng gọi về nhà Công Chúa, cũng may nhằm lúc hai quái Tròn Vo và Máy Tính Điện Tử chưa kịp rời khỏi đó. Hắn giải thích cho Công Chúa đầu đuôi câu chuyện khiến cô bé bàng hoàng:
- Mình… mình sẽ tới ngay đường Pháo Đài…
Quay qua Frank, Tarzan ngao ngán:
- Nào, bây giờ thì về nhà mày. Ở đâu hả?
Thằng tín đồ của ma túy đã có vẻ tỉnh táo hơn. Có lẽ cú điện thoại "100 mark" của Tarzan đã làm nó hồi sinh được chút ít. Nó khạc mạnh nhưng cổ họng khô queo không còn nổi một miếng nước bọt.
- Tao khổ vì gia đình, mày có nghe đồn đại chuyện đó không Tarzan? Ba tao chết, má tao mê lão Paul Lorenso, một gã đàn ông quanh năm nát rượu độc ác, vũ phu. Lão ghét tao. Tao trở thành con vật bị dư ra dưới một mái nhà. Vậy đó.
- Má mày không… khóc sao?
- Về chuyện tao bỏ đi bụi đời à? Đừng hòng, bà ta thừa biết tao lang thang ở đường Pháo Đài và tìm được một chỗ che mưa che nắng trong dãy nhà bỏ hoang tạm bợ, nhưng bà ta đâu có màng. Coi như quan hệ mẹ con đã hết rồi, bà ta đã kiếm được một ông chồng mới, thế là…
- Mày đã làm gì để sống suốt thời gian như vậy?
- Không… làm gì hết. Tao đã "ăn mày" đủ kiểu. Lau kính xe hơi ở bãi đậu xe, xin tiền những người ngoại quốc, bán… máu.
- Chúa ơi!
Tarzan đưa hai tay bưng lấy đầu. Có thể đổ thừa tại số phận mà Thượng đế dành sẵn cho mỗi con người hay không? Hoàn toàn không, thưa… Thượng đế. Hắn không cho phép thằng Frank Wayle tự sát đơn giản như bà mẹ vô trách nhiệm của nó đã cho phép.
Lúc hai thằng đến chỗ rẽ vào đường Pháo Đài, thằng đồ đệ của ma túy đột nhiên mềm nhũn người. Nó đổ ập xuống mặt tuyết như hai chân bị chặt đứt.
Tarzan vác thằng bạn chỉ còn da bọc xương lên vai và chạy dọc con phố. Căn nhà số 11 là bốn bức tường và cái nóc còn sót lại của những kẻ thuê nhà đã bỏ đi từ lâu. Hắn cõng Frank lên căn gác đã hư hỏng hệ thống điện.
- Cửa kia kìa…
Thằng nhãi thều thào và đưa hắn chìa khóa.
- Mày có cho tao một… mũi chích thật không, hả? Hay mày… lừa tao?

Mặt mũi Tarzan bây giờ khó coi chưa từng thấy. Đã đến lúc phải nói sự thật với thằng Frank. Không thể tiếp tục giả dối nhằm an ủi nó nữa.
Hắn thở dài:
- Tao đã phải "lừa" mày đó Frank. Tao xin lỗi mày, nhưng tao không muốn mày chết. Tao biết rằng cơn ghiền ma túy sẽ hành hạ con người ta như súc vật nhưng chắc chắn chẳng qua đời liền được. Mày sẽ tự cắt cơn nghiện nếu vượt qua chặng nhất sinh thập tử này. Mà hình như mày đang "vượt qua" được đó Frank. Mày sẽ không cần đến mười mark trong túi tao nữa. Mày phải sống để chứng tỏ cho lão Paul Lorenso rằng không có ba mày hướng dẫn mày vẫn thành một con người xứng đáng hơn cả lão. Mày nghe tao chứ Frank?
Frank Wayle khóc òa. Nó thất vọng gục đầu xuống nhưng Tarzan thì lại ngẩng đầu lên. Hắn vừa nghe tiếng chân ai đó dẫm ngoài hành lang. Hắn nhào ra cửa vì biết rằng ba chiến hữu đã đến kịp.
Gaby thì thầm với hắn:
- Phải đưa Frank đến chỗ thầy Binot. Ông đang chăm sóc một nhóm thiếu niên nghiện ngập. Ông đã có dự định mở một trung tâm cai nghiện từ lâu, không nhớ sao?
Tarzan vỗ tay vỗ trán:
- Có vậy mà tôi đã không nghĩ ra. Đúng rồi, thầy Binot.
Đúng như vậy, thầy Binot là giáo viên trong trường nội trú của chúng. Do bà vợ làm việc tại một cơ quan từ thiện nên ông cũng… ảnh hưởng lây. Ông cùng với bà thành lập một tổ chức thể nghiệm nhằm gom góp những đứa bé giang hồ và bụi đời, trong đó có những thiếu niên ghiền ma túy. Ông không đành lòng nhìn chúng phạm pháp vì các lý do ngu xuẩn. Bước đầu Binot đã thành công với "tổ ấm" của mình.
Tứ quái ngồi vây quan Frank. Nó đã được Gaby xoa dịu thần kinh bằng hai viên thuốc ngủ. Trong hố mắt sâu hoắm của nó những giọt lệ vẫn còn đọng lại. Nó không hề kháng cự khi biết rằng sau đây nó sẽ chuyển "hộ khẩu" sang nhà thầy Binot. Nó chỉ lầm bầm:
- Tôi tưởng rằng hêrôin giải quyết được sự tuyệt vọng…
Tarzan vỗ về đầy thông cảm:
- Thôi bỏ đi Frank. Tao chỉ muốn biết mày kiếm đâu ra hêrôin?
- Một thằng bảo vệ quán nhậu. Gã quen tao.
- Có phải thằng đó thường có mặt trước vũ trường không, và trong tay nó luôn luôn cầm một con dấu thu ba mark thay cho vé vào cửa?
- Không phải, nhưng mà… phải. Một chiến hữu của thằng đó. Gã này

thường đợi tao ở nhà vệ sinh nam.
- Còn… thằng Detlepho Eco chắc mày biết?
- Tao biết chứ, hồi đó nó học hơn tụi mình hai lớp mà. Detlepho là một… ông trùm giấu mặt. Không ai biết nó giữ ngôi vị gì, nhưng ở đâu có mặt nó là ở đó có hêrôin.
- Còn thằng Tonny?
- Mày định nói thằng Tonny Vidoman có cái cằm bạnh và bộ râu mô-đen phải không?
- Ờ…
- Vậy thì thằng này cùng băng với Detlepho. Tonny xuất thân từ một trại mồ côi rồi đi bụi đời. Thằng này nguy hiểm hơn cả Detlepho bởi nó không có "cái đầu". Nó tiến công những thằng nào dám cạnh tranh nó bằng mọi thủ đoạn tàn độc. Biệt danh của Tonny là… "Chó chết".
Frank ngồi dậy để nói một câu kết thúc:
- Tao phải nói với tụi mày điều này nữa. Tao sẽ điều trị ở trung tâm của thầy Binot với hai điều kiện: Thứ nhất, không ai được hỏi tao về nguồn gốc ma túy mà tao được cung cấp. Thứ hai, coi như không có câu chuyện về tụi mặt rô, tụi "ông trùm", tụi "Chó chết", mà tao kể đêm nay. Tao sẽ chối sạch. Dù tụi bay có báo cho cảnh sát hoặc thanh tra Glockner, ba của Gaby, tao cũng sẽ… chối biến. "Luật im lặng" có cái giá của nó.
*
Đám trẻ rời khỏi dãy nhà hoang bằng xe taxi. Gaby hiểu hơn ai hết về mối quan hệ của ba cô bé với thầy Binot, bởi công việc của ông là điều tra các vụ phạm pháp trong lứa tuổi thanh thiếu niên dính líu đến ma túy. Cô bé tôn trọng câu kết thúc của Frank Wayle, và cô chỉ thở phào nhẹ nhõm lúc ba đứa con trai dìu Frank vào gia trang Binot.
Tarzan đã trở ra:
- Frank đang được thầy Binot săn sóc tối đa. Ông quyết định giữ nó lại và sau này sẽ báo tin cho mẹ nó.
Công Chúa ngậm ngùi:
- Vậy là xong vụ Frank. Hy vọng cuộc đời bạn ấy sẽ rẽ qua một bước ngoặt sáng sủa hơn trước. Này Tarzan, bây giờ mình càng nghĩ càng thương Kloesen Tròn Vo. Tròn Vo chỉ mới ghiền sôcôla mà chúng ta đã phê phán tới tấp.
Tròn Vo đã đứng sau lưng Gaby từ hồi nào. Thằng mập nghe câu nói mát lòng của Công Chúa thì cười tít mắt.
- Gaby phát ngôn chí phải. Các bạn mà đẩy tôi vô đường cùng, tôi sẽ bỏ tật ghiền sôcôla chuyển sang ghiền… hêrôin thì ráng chịu.

Máy Tính Điện Tử trầm ngâm:
- Thực ra ma túy không phải thuần túy là độc dược nếu người ta biết dùng nó đúng chỗ. Trong y khoa, nó giúp con người bớt đau đớn và điều trị một số bệnh tật nhất định. Vấn đề là sự lạm dụng ma túy, bất kỳ sự làm dụng nào dẫn đến nghiện ngập đều tương đương với tội ác. Đáng lẽ…
Gaby vỗ đôi tay xinh xắn, cắt ngang lời Karl:
- Thôi, chúng ta đừng bàn đến chuyện này nữa. Có một chuyện khác quan trọng hơn tôi cần thông báo với mọi người. Chuyện có liên quan đến Detlepho Eco.
Tarzan sốt ruột:
- Chuyện gì nữa, Gaby?
Công Chúa đột nhiên đỏ mặt:
- Evi Pecthigon, chị họ mình, người mới đến đây lúc chập tối. Mình không nghĩ rằng Evi Pecthigon lại có quan hệ sâu đậm với "cậu cả" Eco đến thế. Chị ấy hỏi thăm về Eco nhiều đến mức mình phải nghĩ rằng chị Evi đến đây là… để thăm gã chứ không phải thăm gia đình mình. Bạn có tưởng tượng nổi không: Chị Evi đã làm quen với Eco tại một vũ trường trong thành phố này vào dịp lễ Giáng sinh năm ngoái. Trời đất, Evi đã không kể cho mình nghe điều gì trong khi vẫn tiếp tục trao đổi thư từ với gã đồi bại này thường xuyên. Chị ấy chê và khen gã ở hai điểm: thích khoe khoang và… đẹp trai.
Tarzan lo lắng:
- Gaby đã kể gì cho Evi nghe chưa?
- Ồ, mình không dại gì mà kể xấu gã với chị ấy. Lỡ chị Evi mù quáng làm "nội tuyến" cho gã đó thì sao…
Mặt cô bé cau lại vì giận dữ:
- Đáng buồn là Evi mê gã như điếu đổ. Tối mai gã tổ chức một dạ hội hóa trang rầm rộ tại khu vực hồ bơi của gia đình. Gã tha thiết mời Evi và chị ấy… trời ơi, chị ấy đã mừng như sắp sa vào tay… hoàng tử. Gã còn biết cả chuyện ghé lại thành phố lần này Evi có mang theo trang phục dạ hội. Khỏi nói thái độ của Evi lúc này, bởi chị luôn luôn ca ngợi đêm hội hóa trang sắp đến với tất cả mọi người. Chị ấy lại còn rủ mình tham dự nữa…
- Biết giải làm nào hở Gaby, nếu trái tim của Evi dễ xiêu như vậy. Nhưng khi thằng Detlepho Eco lại có ý định mời cả Gaby nữa thì phải coi chừng đó.
- Đúng ra thì gã chỉ dặn trong thư gửi cho Evi là "Evi có thể mời thêm những bạn gái nào Evi muốn".
- Hội hóa trang thì phải có mặt nạ…

- Chứ sao. Chị Evi sẽ cải trang làm một thiếu nữ Bôhêmiêng. Như sự lãng mạn của chị ấy. Chị ấy đã chuẩn bị sẵn trang phục.
Tròn Vo đưa ra một ý kiến khá tuyệt vời:
- Tại sao chúng ta không thể trà trộn vào đó. Sẽ không ai nhận ra tôi trong chiếc mặt nạ nghệ sĩ vĩ cầm đâu. Và tôi sẽ được băng ma túy tiếp đón bằng một nhúm bột hêrôin hảo hạng.
Tarzan cười khoái chí trước bộ dạng xăng xái của thằng mập. Tuy nhiên hắn liếc vội đồng hồ:
- Ái chà, đã đến giờ phải vào trường nội trú rồi Kloesen. Cũng nhờ có chuyện mẹ tao đến thăm nên tụi mình mới được ung dung thế này. Bây giờ thì…
Thằng mập Tròn Vo không một chút hốt hoảng. Nó kéo tay Tarzan:
- Nhắc đến… cô Carsten tao mới nhớ. Sao, má mày khỏe mạnh không? Nghe nói mày vừa đến nhà thằng Detlepho thám thính. Chuyện đại sự gì vậy?
Gaby lặng lẽ nhìn Tarzan. Nhưng cô bé cũng không nỡ nói dối Kloesen:
- Cô Carsten đã bị mất cái cặp tài liệu tại khách sạn Cung Đình. Tarzan à, mình nghĩ bạn nên kể ra cho các bạn…
Trong khi cả bọn xuyên màn tuyết rơi êm dịu đi vào thành phố, Tarzan đành tường thuật lại nội vụ chuyến thăm viếng của hắn tại nhà Detlepho và "sào huyệt" của ông chủ Lemco tại VŨ TRƯỜNG SIÊU ÂM THANH. Ba quái đều sững sờ trước những chi tiết ly kỳ của chuyến phiêu lưu mạo hiểm, đúng kiểu "Tarzan".
Quân sư Karl thì thào:
- Trại của dân giang hồ tứ chiếng đằng sau nghĩa địa phía tây thì tao biết. Đó là khu vực dành cho bọn sống ngoài vòng pháp luật. Tao không thể tưởng tượng có thằng anh chị nào lại cả gan tống tiền băng Lemco lừng danh tới 50.000 mark. Tao nghĩ rằng thằng đó đã tới số dù nó có trang bị một chục tay súng. Có lẽ tao sẽ tham gia cuộc phiêu lưu này.
Klosen mơ màng:
- Thằng Tonny Vidoman sẽ mang tiền tới đó, còn Tarzan thì núp sau một tấm bia mộ. Vậy thì thám tử Tròn Vo này ở đâu? Không được, tao cũng tham gia luôn.
Tarzan nhìn sang thăm dò thái độ Gaby. Không thấy cô bé tỏ thái độ gì, hắn an ủi liền:
- Đây chỉ là một việc nhỏ thôi Gaby. Mình hứa là bạn sẽ có mặt tại cuộc điều tra cuối cùng. Hơn nữa, nghĩa địa là nơi đầy rẫy ma quỷ, thường tối kỵ với… con gái.

Quay qua quân sư, hắn bỗng lầm lỳ một cách lạ lùng:
- Tròn Vo nói đúng. Tụi mình sẽ phục kích tại nghĩa địa đêm nay nhưng là để tóm cổ thằng… Detlepho Eco.
Ba quái há hốc miệng:
- Cái gì? Gã Detlepho chú không phải thằng Tonny sao?
- Tao cho rằng nó chính là thằng tống tiền. Chỉ có cái đầu của "cậu cả" được gọi là "ông trùm" kia mới nghĩ ra cách đó.
- Nhưng thằng Detlepho cũng phải chi ra 10.000 mark.
Tarzan cười to:
- Bởi vì như thằng nghiện Frank nói là thằng Detlepho chỉ biết có tiền và tiền. Không bao giờ một thằng mê tiền như nó lại mất khơi khơi 10.000 mark mà không thu hoạch một món lớn hơn. Nó qua mặt luôn thằng chiến hữu Tonny bằng cách báo tin rằng đã nhận được một cú điện thoại nặc danh như vậy. Nó biết rằng Tonny chỉ có cái miệng nhưng không có tiền và điều quan trọng là nó biết Lemco có tiền. Thằng Tonny vô tình lọt bẫy và làm gạch nối cho nó để thuyết phục sếp. Đại ca Lemco làm sao trí tuệ bằng Detlepho được, cậu cả ngụy trang khéo léo với 10.000 mark hùn hạp để chứng minh mình ngoại phạm trong khi sau đó thì lời tới 40.000 mark.
Kloesen vẫn băn khoăn:
- Không lẽ tụi nó lại "chơi" nhau. Theo tao thì lão Saulich là "bố già" ma túy và phụ trách luôn vụ trộm cái cặp. Lão Saulich cung cấp ma túy và cái cặp cho Detlepho. Thằng Detlepho thì sử dụng Tonny Vidoman làm chuyên viên phân phối. Thằng Tonny lại giao hết tất cả ma túy đã nhận cho ông chủ Lemco tiêu thụ. Một đường dây chặt chẽ như thế thì khó phản trắc trước món lợi chỉ 50.000 mark. Và gia đình thằng Detlepho lại quá giàu?
Tarzan ngưng tiếng cười. Lại một lần nữa hắn ngớ người trước lời "phán" của Kloesen. Hắn còn lúng túng chưa biết lý giải ra sao thì Máy Tính Điện Tử tung chiêu quyết định:
- Hai ý kiến của Tarzan lẫn Tròn Vo đều đúng. Theo tao thì chắc chắn có một thằng làm phản trong vụ này chỉ vì… kẹt tiền. Chính nó đã đạo diễn ra trò chơi gọi điện thoại và thu hoạch một cách không ngờ tới. Này, thằng nào "đuối" nhất về tài chánh trong băng ma túy? Rõ ràng chỉ có gã Tonny Chó chết mà thôi.

Tứ quái chưng hửng nhìn nhau. Chỉ có nghĩa địa đêm nay mới giải đáp được chuyện này.

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

BẢY
TRONG NGHĨA ĐỊA

Lúc ba quái TKK có mặt tại vùng Khiecshauden thì trên tháp nhà thờ đổ chuông báo đúng 11 giờ rưỡi đêm. Tất nhiên là G không thể đi theo. Phận nữ nhi nửa đêm không được phép rời nhà.
Nghĩa địa nằm tận ngoài rìa thành phố, ngoài ra chỉ còn các cánh đồng và những nông trại xa lắc xa lơ. Một loạt các ngôi nhà thụt lùi dần dần, ba quái băng qua những khu vườn hoang tàn cây cối trơ trụi. Những thân cây và cành cây đen đúa hằn lên trong màn đêm như những bộ xương khẳng khiu.
Tròn Vo hơi tái mặt:
- Lạy Chúa, cũng may mà chúng ta chiến đấu với bọn buôn ma túy chứ không phải với… ma quỷ.
Một bụi cây khổng lồ tối om om hiện ra trước mắt ba quái. Có nghĩa là đã tới… nghĩa địa. Nghĩa địa rộng mênh mông, lấn thêm ra các cánh đồng, được che chắn bởi hàng rào sắt. Còn hàng rào ư? Chúng được trang trí bằng những mũi nhọn lỗi thời rờn rợn nhưng cả bọn trèo qua không mấy khó khăn.
Bây giờ thì ba thằng con trai chọn nghiệp phiêu lưu đang đứng trên một con đường trải nhựa. Đêm đông ảm đạm đến nỗi đưa bàn tay lên mặt không thấy ngón, có điều nhờ một chút ánh sáng hắt lên của tuyết trắng, ba đứa cũng nhận ra các ngôi mộ lờ mờ. Gió tự đâu thổi lồng lộng làm những cành cây và bụi băng tung lên như muốn đe dọa ngay cả những trái tim cứng cỏi nhất.
Ba kẻ giang hồ lầm lũi bước. Tarzan đi sau cùng. Trong tình thế lúc này, đây là vị trí đáng ngại hơn hết vì luôn có cảm giác sắp bị đấng… vô hình tóm gáy đến nơi. Tuy nhiên, hắn không có quyền biểu lộ cảm giác này. Hắn đặt bàn chân mạnh mẽ trên tuyết xốp, qua những hàng bia mộ, những đài tưởng niệm và… rồi cũng đã đến lối ra khỏi nghĩa địa.
Ngay sau nghĩa địa đã là Trại lang thang, một khu nhà đổ nát vốn là nơi trú ngụ của những kẻ vô gia cư trong thành phố. Trên nền đêm xám xịt, Trại lang thang hằn lên đen thui như một quái vật. Gió hú qua các ô cửa sổ trống hoác. Một cánh cửa kẽo kẹt nghe như tiếng rền rĩ của ai đó.

Ba đứa đứng lại bên cổng nghĩa địa. Tròn Vo thì thào:
- Rùng rợn quá!
Tarzan chẳng bận tâm. Hắn bấm đèn pin dòm cánh tay giấu dưới áo khoác:
- 12 giờ kém 10 phút. Chúng ta sắp… tiếp khách. Nào, giờ thì tụi mình chia nhau ra bao vây dãy nhà này. Kloesen ở lại đây canh chừng phía trước, tốt nhất là ẩn thân sau tường rào. Karl thì núp vào đống gỗ phía bên phải. Tao chịu trách nhiệm bên trái. Chúng ta phải tìm ra một điều: Thằng tống tiền đã có mặt ở đây chưa hay nó chờ Tonny Vidoman biến mất rồi mới mò lại?
Máy Tính Điện Tử gật đầu. Nó rút từ túi áo trong ra một thứ trang bị cực kỳ đặc biệt. Nó bấm nhẹ Tarzan:
- Mày giữ ống nhòm luôn đi đại ca. Loại hồng ngoại tuyến, nhìn ban đêm như ban ngày đó.
Tarzan đỡ lấy chiếc ống nhòm chưa kịp đeo vào cổ thì thằng Tròn Vo đã… biến mất. Nó đang sung sướng trước sự phân công có lợi cho trái tim vốn… kỵ ma quỷ của nó.
Karl Máy Tính men theo bờ tường. Trong chớp nhoáng nó cũng bị bóng tối nuốt chửng.
Coi, hiện tại chỉ còn mình Tarzan. Và thằng… Detlepho nữa. Ê, Detlepho, tao biết chắc thằng tống tiền là mày, mày không thể yên ổn "ngậm" 40.000 mark qua mặt tao đâu.
Hắn lom khom một hồi rồi vọt nhanh như con sóc về đám lều trại ma quái.
Cách đám lều trại chừng trăm mét, Tarzan đứng lại cố nâng đôi găng quá dày cầm lấy ống nhòm. Hắn đặt ống nhòm sát hai mắt và suýt nữa thì la lên. Trời đất, đêm đang tối như mực bỗng bừng rạng giống đang lúc ráng chiều. Hắn quan sát quá dễ dàng khu trại. Này là những khung cửa sổ toang hoác, này là những mảng vôi tróc khỏi tường, này là một mảnh vải vướng xà ngang bay phần phật như bàn tay vẫy hắn.
- Hoan hô "đôi mắt xuyên màn đêm", hoan hô ống nhòm tia hồng ngoại.
Tarzan bỗng im lặng. Niềm hân hoan của hắn nguội liền vì… tiếng động cơ ô tô. Quả vậy, tiếng động cơ xuất hiện ở con đường cụt bên kia nghĩa địa và bỗng lại đột ngột im bặt.
"Mày hả Tonny?" Tarzan lầm bầm. Đúng như hắn dự đoán, thằng… Chó chết sẽ đi qua nghĩa địa. Có nghĩa là nó sẽ đi qua chỗ Kloesen nằm phục kích. Gã mới giữ chữ tín làm sao. Sắp nửa đêm còn gì.
Tuy nhiên Tarzan đoán rằng thằng Tonny không thể đi một mình, tự

gã không dại dột lái chiếc xe hơi đến đây với một đống tiền khổng lồ để cho đại ca Lemco nghi ngờ kết án. Gã phải đi với ông chủ VŨ TRƯỜNG SIÊU ÂM THANH. Đích thân ông chủ Lemco muốn chứng kiến gã có giao tiền thật.
Chưa đến ba phút, bên cổng nghĩa trang đã xuất hiện một cái bóng đen thẫm.
*
Tarzan ghì chặt ống nhòm. Đúng y chang thằng Tonny Vidoman vừa nhô đầu khỏi hàng cây. Cách di chuyển như con gấu của gã dù không nhìn tận mặt cũng chẳng lẫn lộn vào đâu được.
Tên buôn bán ma túy đi ra cổng. Một tay gã giữ kỹ cổ áo Eskimô, một tay gã xách cái túi màu bạc. Đó là loại túi được dùng để nhét các đồ tập luyện thể thao. Gã đi đứng khoan thai chẳng hề lo lắng chút nào. Cứ nhàn hạ, gã xông thẳng đến khu lều trại.
Nào, Tonny lôi từ quần ra một cái đèn pin và bước vào dãy nhà hoang. Tarzan chỉ thấy ánh sáng chập chờn lóe lên sau những khung cửa toang hoác. Rồi… ánh đèn tắt ngấm. Có lẽ gã đang tìm căn phòng sau cùng có chiếc bàn bida. Còn phải hỏi, ánh sáng lại vừa lóe lên một lần nữa.
Bây giờ thì Tonny đã ung dung ngoài trời. Gã âm thầm đi vô cổng nghĩa địa và mất tích sau những rặng cây. Gã không ngờ có một kẻ còn âm thầm hơn gã. Thằng Kloesen chứ ai, nó đã lặng lẽ chui khỏi chỗ núp và im lìm bám theo thằng Chó chết. Nó bám tài tình giữ một khoảng cách vừa đủ khiến Tarzan cũng phải chắt lưỡi thán phục. Kloesen đã hành động chính xác! Cần phải xem Tonny về thật hay chỉ vờ bỏ đi để tận mắt rình tên tống tiền.
Bây giờ thì không riêng gì Tarzan, cả thằng Karl và cả… đại ca Lemco đang rình rập ngoài xe đều nhẩm tính xem bao giờ thì "kẻ tống tiền" đến? Hay là gã đã tàng hình ở một xó nhà nãy giờ?
Tarzan có thể nhìn bao quát cả ba mặt tòa nhà, mặt thứ tư đã có Karl. Hắn đã xếp đặt rất hoàn hảo một chương trình theo dõi không sơ hở.
Mười phút trôi qua im lặng rồi… rặng cây bỗng động đậy. Trời đất, thằng Kloesen Tròn Vo. Nó ba chân bốn cẳng từ rặng cây chạy về chỗ nấp dưới bờ tường. Không có triệu chứng bất thường nào trên mặt mũi thằng mập!
Tarzan cũng không nghe thấy tiếng ô tô chuyển bánh. Nhưng điều đó chẳng nói lên cái gì. Tai hắn toàn tiếng rú rít của gió.
Bốn mươi lăm phút chịu trận dài vô tận. Gió lắng dần cùng với chuông đồng hồ trên một tháp nhà thờ ở Kiecshauden đổ dồn dập.

Lạy Chúa, một giờ sáng.
Đã đến lúc phải kiểm tra cái túi. Tarzan nhún nhún đầu gối cho khỏi đông cứng trước khi đến chỗ Kloesen. Hắn lù lù trước mặt thằng mập khiến nó kinh hoàng:
- Ối! Đại ca hả. Mày lặng lẽ như đội mồ mà lên vậy.
- Ờ lần sau tao sẽ đem theo còi ô tô để báo trước cho mày. Tonny sao rồi?
Tròn Vo đã hoàn hồn. Nó nói một cách kiêu hãnh:
- Ờ, nó đến trên một chiếc xe hơi Mỹ. Trên xe có sẵn một đứa, tao đoán là đại ca Lemco. Tonny vừa ngồi xuống là chiếc xe vọt đi. Có vậy.
- …
- Ý chà, quên! Còn nữa. Tao có cảm giác thằng Tonny lên xe với vẻ sợ hãi cái gì đó, sau khi hắn thụt vào một bụi cây bên khu mộ gia đình ở đàng kia. Cứ như hắn vừa sa chân xuống một lỗ huyệt vậy.
- Giờ thì tao phải lại xem túi tiền ở bàn bida. Mày có nhiệm vụ báo cho thằng Máy Tính biết và giả tiếng cú kêu nếu có động nghe Tròn Vo!
Tarzan im lìm đột nhập ngôi nhà. Hắn bật đèn pin rọi tứ phía. Ái chà, có tới hai cánh cửa. Cửa trái đưa hắn tới một gian phòng rộng ăm ắp gió. Gió hất tuyết thành từng đống trên sàn nhà. Những tấm gỗ và những tờ báo rách tả tơi nằm ngổn ngang.
Tarzan mở cánh cửa thứ hai. Đó là một hành lang của nhiều phòng, ngoài ra còn một cầu thang dẫn xuống tầng hầm. Có điều chỗ nào cũng ngập rác rưởi và… bằng linh tính, Tarzan cảm thấy có một kẻ nào đó đang lẩn khuất trong bóng tối chung quanh hắn, rất gần. Trải qua vô số cuộc mạo hiểm sinh tử, trực giác chưa đánh lừa hắn bao giờ.
Hắn tắt đèn pin thận trọng bước không một tiếng động vào hành lang. Chiếc bàn bida sẽ nằm trong gian phòng cuối cùng. Phòng cuối cùng đây rồi, với cửa ra vào đã mất cánh. Tarzan dừng lại trên ngưỡng cửa. Có ai đó di chuyển trong bóng tối trước mặt hắn. Một thanh ván lát sàn kêu rắc. Rồi mơ hồ tiếng va vào đồ gỗ. “Liệu gã có mang theo vũ khí không? Mặc kệ, thế bất ngờ ở phía mình…”.
Tarzan cân nhắc rồi chĩa đèn pin thẳng vô gian phòng, bật đèn. Một hình người đứng sững như khúc gỗ.
*
Không phải Detlepho!
Gã đàn ông dựa lưng vào chiếc bàn bida mọt ruỗng. Gương mặt to bè điểm trang bằng một bộ râu quai nón rậm rì tua tủa như lông

nhím. Cái mũi đỏ hệt một trái dâu tây. Trên mái tóc rối bù là một cái mũ len ngó giống cái giỏ bình tích. Gã đàn ông còn quấn đầy chủng loại giẻ rách tren người. Tarzan biết lão này. Đây là một trong những đệ tử lưu linh, thỉnh thoảng hắn vẫn thấy ngoài nhà ga với hai chai rượu kẹp nách.
Lão gầm gừ trước mới… bảnh:
- Ê, tắt đèn đi… mày.
Tarzan ngó lên bàn bida. À á a, một chiếc túi thể thao sờ sờ trên đó. Chiếc túi màu bạc và đã được kéo phéc-mơ-tuya kín miệng. Hắn bước ngay lại gần bàn, nói bằng giọng giễu cợt:
- Từ từ đã, cha nội!
Lão già lang thang sửng sốt:
- Ủa một thằng nhóc à? Ê, mày định… làm gì. Lấy cái túi hả? Nó là của tao chớ!
Tarzan chụp lấy món hàng cần thiết. Không ngờ bàn tay nhớp nhúa của lão già xòe ra còn nhanh hơn cả hắn, móng vuốt lão bấu chặt sợi dây quai.
- Nó đâu phải của ông, tôi biết rõ mà.
Lão già không thấy Tarzan vì hắn đứng sau luồng đèn, nhưng nghe giọng nói lão biết hắn chỉ là một thằng oắt. Lão liền phản ứng thật dữ dội:
- Buông cái túi cho tao, nếu mày chưa muốn… chết.
Tiếng "chết" vừa dứt là lão thọc bàn tay còn lại vào áo choàng. "Xoẹt" lão giơ lên một lưỡi dao bấm sáng quắc.
Tarzan mới nhả cái túi ra và lùi lại chừng hai bước là lão tấn công ngay. Coi, lão cũng biết cách tấn công y hệt xinê, dùng cái túi để che cho khỏi chói mắt rồi… đâm đại.
Không còn cách nào khác, Tarzan xoay người đá thốc vào bụng lão, nhân tiện chặt gọn luôn một đòn xuống ống quyển. Lãnh đủ hai chiêu một lúc, lão già đổ ụp xuống sàn như thân cây trốc gốc, có điều lão vẫn chưa mất hết nhuệ khí. Lão tung lưỡi dao thật hiểm lên phía đùi Tarzan.
Hắn phản xạ như thần. Bàn chân đi ủng đè bàn tay cầm dao của lão xuống sàn khiến con dao rơi tuột. Hắn đá con dao bấm vô gầm bàn bida.
Lão lang thang nằm bẹp như quả bóng xì hơi. Tiếng rên của lão thật thê thảm dù "thằng nhóc" đã bỏ bàn chân dễ sợ ra.
Tarzan lạnh lẽo nói:
- Ông đã sử dụng vũ khí để cố sát. Nội điều đó cũng đủ tù mọt gông nếu tôi nộp ông cho cảnh sát.

Lão già hốt hoảng:
- Trời ơi là trời, tôi chỉ định dọa thôi. Tôi đâu phải hạng người đâm chém…
Tarzan đã hớp hồn đối thủ. Hắn bắt đầu cuộc thẩm vấn:
- Ông tên là gì?
- Erích Stanopski!
- Ở đây làm gì?
- Lạy các Đấng bề trên, chú mày không biết đây là "quán trọ" của tôi sao. Tôi ngủ dưới tầng hầm cả tháng nay rồi. Tôi nghe tiếng động… lúc nãy, là cậu phải không?
- Lúc nãy hả? Không. Một kẻ khác. Ông cứ nói tiếp!
- Lúc nãy có tiếng chân bước vô chỗ này, tôi cứng đờ dưới hầm không dám nhúc nhích vì sợ là cảnh sát. Tuy nhiên chẳng có ma nào sờ vào tôi, vậy thì tôi phải can đảm rời khỏi "quán trọ" với một con dao bấm. Cậu hiểu rồi chứ, trước khi cậu tới, tôi đã bật một que diêm lên và nhìn thấy cái túi. Tôi nghĩ rằng ai thấy trước thì người đó được. Cơ hội ngàn năm một thuở mà, cậu có định chia đôi không? Tụi mình cho cảnh sát ra rìa, hả?
Tarzan không còn tâm trí nào để bật cười trước cái giọng dụ khị của lão già lang thang. Hắn lạnh lùng:
- Đứng úp mặt vào tường. Ông già! Hễ động đậy đừng trách tôi.
Tarzan tước gọn cái túi màu bạc ở bàn bida. Hắn kéo khóa ra trong ánh sáng ngọn đèn, liếc vô miệng túi và bỗng… trợn tròn mắt.
Cái túi rỗng không!
Trong chớp nhoáng, hắn tưởng như bị ai đánh trúng đầu. Lão già lang thang Stanopski đã phỗng tay trên đống tiền rồi chăng, hay là kẻ tống tiền đã vào lấy trước cả lão? Nhưng rõ ràng kẻ tống tiền chưa thể xâm nhập căn nhà này trước tụi hắn, hay là thằng tống tiền còn ẩn núp đâu đây?
Lúc này Tarzan chỉ có thể giải đáp được một thắc mắc. Hắn chụp cổ áo lão Stanopski tức thì:
- Thứ vừa nãy ở trong túi đâu? Tôi sẽ khám người ông. Đứng nguyên đó.
Lão già có vẻ phẫn nộ:
- Tôi đâu có biết thứ gì trong đó. Tôi chưa động đến cái túi. Cậu muốn khám, xin cứ việc. Nhưng chớ thọc lét tôi đó. Tôi có máu nhột mà.
Tarzan mím môi. Hắn chuẩn bị nín thở trước mùi hôi đặc biệt trên trang phục lão lang thang để… khám xét cho ăn chắc. Bàn tay hắn

vừa đặt lên người lão thì một tia sáng bỗng lóe lên trong đầu hắn. Hắn buông lão già xách túi chạy ngay khỏi gian phòng.

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

TÁM
NĂM MƯƠI NGÀN MARK Ở ĐÂU?

Tại cổng nghĩa trang, hai thằng Máy Tính Điện Tử và Tròn Vo đã rời nơi ẩn núp đứng chờ sẵn. Tarzan đung đưa cái túi và tường thuật mọi việc vừa xảy ra.
Tròn Vo có vẻ không hài lòng chút nào:
- Sao đại ca lại buông lão Stanopski? Lão không phỗng tay trên thì còn ai vào đó chớ!
Tarzan cười ngất:
- Mày lú lẫn nhanh vậy Tròn Vo. Hồi nãy mày kể cho tao nghe những gì nào: Rằng mày theo dõi Tonny Vidoman và thấy trên đường chuồn khỏi đây gã đã vào khu mộ gia đình. Bây giờ tụi mình phỉa có mặt tại mấy ngôi mộ trời ơi đất hỡi kia ngay, bằng không thì thằng Detlepho sẽ ẵm gọn…
Trước vẻ ngơ ngác của Tròn Vo và Máy Tính, Tarzan nói thêm:
- Tao nghĩ thế này. Hai thằng Tonny và Detlepho đã chơi gác Lemco. Tuy nhiên để tránh sự đa nghi của ông chủ, Tonny phải đi tới dãy lều trại làm như giao tiền thật. Chỉ khác một chi tiết là "tiền" thì Tonny lấy ra trước chừa lại cái "túi" bỏ ở bàn bida. Chứ sao, gã phải làm vậy mới thoát cặp mắt cú vọ của Lemco theo dõi từ trên xe.
Tròn Vo lúc này mới dám thở ra… nhè nhẹ:
- Té ra là vậy. Nhưng hồi nãy tối om om làm sao tao nhớ nổi ngôi mộ nào. Lạy Chúa, hình như chỗ đó có tượng một thiên thần lớn bằng đá cẩm thạch đứng trên một cái trụ, tay dang ra như giăng len để cuộn ấy.
- Dang tay để ban phước đó, Tròn Vo. – Tarzan bật cười – Thiên thần bằng đá thèm gì biết đến len với sợi. Giờ thì đi thôi, bây nhiêu cũng đủ để tụi mình tìm ra 50.000 mark rồi.
Cả đám băng theo hướng Tròn Vo chỉ. Và tất nhiên chúng tìm được vị thiên thần nọ.
Coi, giữa các bụi cây, ba tấm bia mộ lớn quây thành vòng tròn quanh bức tượng. Bọn trẻ thấy rõ những dấu chân mới. Rõ ràng thằng

Tonny đã len lỏi qua rặng cây rồi dừng lại sau tấm bia mộ đứng giữa. Gã đã rẽ các cành cây và bới tuyết ngay chỗ tấm bia bằng… tay. Cái gói được vùi xuống và lấp tuyết lên.
Tròn Vo hùng hục bới tuyết như chuột chũi. Nó đắc thắng đưa lên trời một cái gói bọc nylông với sợi dây ràng lỏng lẻo không lớn hơn hộp xì gà. Nó bứt đứt sợi dây và lôi trong gói nhựa ra những xấp bạc xếp gọn ghẽ. Tất cả là 50.000 mark.
Tròn Vo khen ngợi:
- Hoan hô Tarzan, mày… số một.
Tarzan cũng muốn điên lên theo Tròn Vo. Hắn hài hước:
- Thằng Tonny Vidoman cũng "thực thà" đó chớ. Có phải ai nó cũng lừa như lừa Lemco đâu, hả.
Cả bọn phá lên cười khoái trá.
Quân sư Karl bàn:
- Hiện giờ mình đã nắm trong tay phương tiện áp đảo tụi Detlepho và Tonny. Số tiền này mà tung vào mặt Lemco là hai thằng đi đời hết. Chúng ta phải sử dụng ưu thế này để lấy lại cái cặp tài liệu.
Tarzan nghĩ ngợi:
- Tao không muốn bọn tội phạm thanh toán lẫn nhau. Hy vọng rằng thằng Detlepho sẽ mò ra đêm nay. Theo tao, tụi mình chờ ở đây và thương lượng với nó về cái cặp.
Tròn Vo làu bàu:
- Bây giờ mà chờ nữa sao? Sáng đến nơi rồi, đại ca nên nghe ý kiến quân sư.
Nó ngáp liên tục mấy cái như thúc giục làm Tarzan cũng thấy hết hưng phấn:
- Ừ, ừ… Thôi được. Tao sẽ để lại mẩu giấy nhắn tin vậy. Cho tao mượn cuốn sổ đi Karl!
Máy Tính có bao giờ lại không kè kè một cuốn sổ kẹp cây bút chì trong người. Tarzan kể sổ lên lưng thằng mập để viết cho ngay thẳng. Hắn đọc nội dung cho hai quái kia nghe:
"Tôi đã tìm thấy tiền. Anh có thể lấy lại chúng nếu trao đổi bằng cái cặp tài liệu. Thứ bảy lúc 14 giờ tôi có mặt tại quán Con Bò Cười. Xin chào."
Tất nhiên cách viết vừa khiêu khích vừa tế nhị trên được hai quái hoan nghênh ngay lập tức.
Tarzan xé mảnh giấy khỏi cuốn sổ, gập lại bỏ vào trong chiếc túi nhựa mỏng rồi giao cho Tròn Vo chôn xuống tuyết cạnh ngôi mộ.
Ba thám tử ôm cái túi thể thao có chứa năm chục ngàn mark ra về.

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh
CHÍN
BỌN BUÔN LẬU XUẤT CHIÊU

Ba "ông thần" co cẳng chạy. Thành phố hiện ra trước mặt. Karl chỉ cần một quãng ngắn nữa là về tới nhà. Nó giấu biệt gia đình về những cuộc phiêu lưu ban đêm này, phước cho nó là phòng ngủ nằm ngay tầng một lại khuất bởi khu vườn, vì vậy nên Máy Tính Điện Tử có thể vào bất cứ lúc nào mà chẳng sợ bị phát giác.
Còn Tarzan và Kloesen thì… miễn bàn. Chúng phải "chạy" tiếp đến trường nội trú. Ba giờ sáng đúng. Hú hồn cho đợt mạo hiểm leo tường đầu tiên của Tròn Vo: chiếc thang dây vẫn y nguyên chỗ cũ. Giả sử chiếc thang mà mất tiêu chắc nó chỉ có nước nằm lăn ra cỏ mà khóc, bởi tấm thân bồ tượng của nó đâu có thể bám vào lưng Tarzan như một… con khỉ được.
Trong nháy mắt, hai thằng quái đã cuốn chiếc thang dây và rúc êm ái vào "Tổ đại bàng".
Lúc này thằng Kloesen mới yên trí cười hớn hở:
- Mày định giấu túi tiền dưới gối hả?
Tarzan bóp trán:
- Giấu làm sao cho khỏi bị nhà trường phát hiện. Mày thử tưởng tượng nếu 50.000 mark này bị một thầy giáo phát hiện? Tai họa đến như chơi. Tao tính nhét vào trong tủ riêng.
- Ai mà dám đột nhập "Tổ đại bàng", mấy thằng "quậy" nhất trường này gặp mày đều ngán. Ớn là ớn các "nhà sư phạm" mẫu mực, có điều phòng mình đã qua đợt "kiểm tra tủ". Cứ vậy mà làm đi.
Tarzan vẫn còn thoáng chút lo lắng. Nhưng hắn cũng biết chẳng có phương pháp cất giấu nào tối ưu hơn. Hắn cất cái túi trong ngăn đồ lót đằng sau chồng áo len cao nghệu.
Bây giờ thì dại gì suy nghĩ nữa, thằng Tròn Vo đã há miệng như sắp ngáy. Tarzan ngả lưng và… chỉ một lát sau là không biết gì hết.
*
Hắn đã ngủ một hơi đến tám giờ rưỡi sáng. Mặc kệ thằng Tròn Vo còn hốt hoảng cụ cựa vì những con ma từ nghĩa địa về trong giấc mộng, Tarzan nhảy ngay xuống giường. Công việc đầu tiên là làm vệ sinh.
Công việc thứ hai là… thực hiện bữa ăn sáng thứ bảy. Hắn phết mật

ong vào ổ bánh mì nhỏ và ngồi uống trà. Coi, bữa ăn chưa kết thúc thì một thông báo đặc biệt vang lên trên loa phóng thanh của trường. Giọng ông hiệu trưởng trên hệ thống loa đầy… nghiêm trọng:
"Tất cả học sinh thuộc dãy nhà chính, hiện không ở trên phòng mình, hãy lập tức trở về phòng chờ sự hướng dẫn của thầy giám thị"
Tarzan ngao ngán uống cạn tách trà. Hắn vừa gặm bánh mì vừa đi về "Tổ đại bàng". Ê, thằng mập Kloesen vẫn ngáy khò khò thản nhiên như không.
- Dậy đi Tròn Vo, có chuyện… lớn.
Thằng bạn quái chiêu của hắn chỉ phản xạ bằng cách dụi mắt và ngáp. Tarzan chưa kịp đánh thức nó thì ngoài hành lang đột ngột nổi một hồi còi dài. Trời đất, tín hiệu tập họp của thầy Venighe chứ sao. Tarzan phóng vội vàng ra hành lang, cùng lúc Tròn Vo cũng uể oải ngồi lên… từ từ.
Mọi học trò sống trên tầng hai đều đã tập họp lần lượt trước phòng chúng. Đa số vẫn mặc quần áo ngủ và không ngớt xầm xì.
Tarzan hoang mang khi thấy dủ sáu giáo viên đứng trong hành lang, nghĩa là không thiếu một thầy giáo nào, chưa kể sự có mặt của ông… hiệu trưởng.
Hiện tại ông hiệu trưởng Phoroiundo biệt danh học trò đặt là "Nguyên lão nghị viên La Mã" đang lướt qua "hàng quân" một cách nghiêm khắc. Tất cả im phăng phắc lúc ông giơ tay lên:
- Thế này, một bạn học của các em, em Dito Haidogot, học lớp 9A, vừa mua một món quà quý giá tặng cha nhân kỷ niệm ngày thành lập hãng của ông, đó là "năm đồng tiền vàng". Món quà được cất trong chiếc túi da màu xanh đặt vào tủ riêng của Dito Haidogot ở đầu giường. Và đã biến mất. Cuộc tìm kiếm trong phòng em ấy không đem lại kết quả nào. Vì vậy chúng tôi buộc lòng đi đến kết luận: những đồng tiền vàng đó đã bị lấy cắp. Hiện giờ các học sinh đang tập họp đông đủ, chưa em nào rời khỏi tòa nhà. Để tránh sự khó chịu của các học trò trung thực trước một cuộc khám xét, tôi kêu gọi em nào trót lấy những đồng tiền vàng hãy trình diện. Nếu em đó không cam đảm tự thú, tất cả các phòng sẽ bị các đồng nghiệp của tôi lục soát kỹ lưỡng.
Im lặng đến… nghẹt thở dành cho Tarzan. Chúa ơi, vậy là trong trường có một thằng ăn cắp bẩn thỉu. Ai? Tarzan không hề biết, nhưng hắn biết là sau đó một bậc gõ đầu trẻ đáng kính sẽ gõ phòng mình. Ai? Nguyên "hàng quân" không một ma nào nhúc nhích, và cuối cùng cái tủ riêng của hắn phải lòi ra 50.000 mark. Chết thật, hắn không có trong tủ "năm đồng vàng" nhưng lại có tới 50.000 mark

không rõ xuất xứ và… một cái thang dây trong tủ của Tròn Vo. Chỉ cần hai tang chứng đó cũng đủ cho đầu đề của một bài báo “Hai học sinh trường nội trú dùng thang dây vượt tường ăn trộm”.
Mới hình dung sơ sơ mà Tarzan đã lạnh toát người. Hắn không hiểu rằng thầy hiệu trưởng còn lạnh toát hơn:
- Vậy là không có ai? Thôi cũng được. Ai ở đâu đứng nguyên đó. Thầy Venighe sẽ canh chừng giùm tôi. Các thầy khác tiến hành khám phòng.
Tarzan nhắm mắt trong tuyệt vọng. Hắn càng tuyệt vọng cùng cực khi thấy thằng Kloesen đang nhắm mắt vì… ngái ngủ.
Tarzan quay lại thầy Venighe. Coi, ông ta gườm gườm như một con kên kên đầy móng vuốt. Hắn chợt nảy ra một sáng kiến.
- Thưa thầy, má em có hẹn sẽ nhận điện thoại của em vào giờ này. Xin thầy khám người em trước.
Móng vuốt của con kên kên rụt lại. Thầy Venighe có bao giờ không tự hào về thằng học trò như Tarzan – vận động viên bóng chuyền số một của trường, trong khi ông ta vốn là một tín đồ cuồng nhiệt của môn thể thao này.
- Hừm, tôi cho phép. Nhưng cấm em về phòng mình nghe không!
Tarzan “dạ” ran một tiếng rồi lao xuống tầng dưới nhanh hơn tia chớp. Nào, bây giờ thì phải năn nỉ mẹ, phải nhờ mẹ thông tin với trường rằng 50.000 mark trong tủ là do bà gửi nhờ cậu con trai giữ giùm. Ôi, tội nghiệp mẹ. Bà đã khổ vì mất cái cặp tài liệu còn chưa đủ sao?
Tuy nhiên mọi tính toán của Tarzan trật lất. Trời ạ, thầy giáo Boraun đang “trụ” trong buồng điện thoại. Ông ta không ngừng gật gù bên ống nghe bất chấp thằng học sinh đáng thương đang nhấp nhổm như ngồi trên lửa ở bên ngoài.
Có lẽ ông ta đã ba hoa tới gần mười phút. Tarzan sắp… tắt thở thì Tròn Vo hiện ra. Cái bụng đầy ứ sôcôla của nó đang bay nốt những bậc thang cuối cùng. Nó xông tới Tarzan nửa cười nửa mếu:
- Về phòng Tarzan. Xong rồi. Thằng ăn cắp năm đồng tiền vàng đã tự thú lúc mày vừa đi.
- Hả?...
- Về. Khỏi điện thoại cho cô Carsten nữa. Tao hiểu ngay sự đối phó của mày. Suỵt. Mày biết tại sao thằng ăn cắp Anphoret Guytlich tự thú không? Nó định “hy sinh chuyện nhỏ để mưu cầu đại sự”. Tao không ngờ Tarzan ạ, nó muốn ngăn chặn các ông thầy lục tủ của nó. Nhưng thái độ đáng nghi của Guytlich đã khiến họ tiếp tục cuộc khám xét. Thế là…

- Thế là chình ình trong tủ năm đồng tiền vàng.
- Sai bét thưa đại ca, năm đồng tiền vàng giấu dưới gối nó đã đưa ra trước. Vấn đề "mưu cầu đại sự" của Guytlich nguy hiểm hơn nhiều. Ma túy. Mày nghe rõ chưa?
- Trời đất!
- Một nhúm bột trắng nằm trong cái túi nhỏ. Thầy dạy hóa Vacne đã phát hiện đó là… bạch phiến.
Tarzan sững sờ:
- Tao… hiểu rồi. Như vậy là tụi mình sắp đối phó với tình hình còn khốn đốn hơn nữa. Một thiếu niên còn cắp sách mà dám tích trữ ma túy trong phòng thì ngôi trường nội trú sắp tan hoang đến nơi. Sẽ có một chiến dịch lục soát toàn diện từng ngõ ngách ngay bây giờ vì có thể còn những học sinh khác đang giấu ma túy. Mày tính sao Kloesen?
- Tẩu tán ngay 50.000 mark và cái thang!
- Ô kê! Chỉ có một chỗ tương đối ổn: Phòng sinh vật. Có điều…
Mặt Tròn Vo "láu cá" hơn bao giờ hết:
- Có điều chạy ngược lầu lên phòng thì mình sẽ bị lộ tẩy phải không? Khỏi lo, mày không thấy cái bụng tao phình như cái trống đây sao? Ai dám nghi ngờ tao, tao vốn mập từ cha sinh mẹ đẻ mà. Hà hà, coi đây đại ca. Tao đã cuộn cái thang dây trong cái túi màu bạc. Bá phát chớ? Cả một gia tài… nằm trong áo.
Hoan hô thằng mập. Lúc nó xổ lớp trung gian giữa cái bụng và chiếc áo khoác phùng phình Tarzan không nén được cười. Hắn tha hồ cười vì chúng đã kịp lọt vào phòng sinh vật, nơi không học sinh nào dám bén mảng đến vì toàn xương thú và xương người… khủng khiếp. Tarzan giấu tiền đằng sau con đại bàng nhồi bông còn Kloesen hì hục đút cái thang dây dưới một gầm tủ.
Chúng trở về phòng vừa kịp thấy thầy Venighe moi sạch "Tổ đại bàng" dưới sự chứng kiến của ngài "Nguyên lão nghị viên La Mã" kiêm hiệu trưởng.
*
Thằng ăn cắp Anphoret Guytlich cũng học lớp 10 như Tarzan và Kloesen nhưng khác lớp. "Ông bà già" nó thuộc tầng lớp có của ăn của để và chẳng bao giờ quan tâm đến con. Tính tình Guytlich rất khó đoán, nó không giao du với ai và kín tiếng như một thành viên mafia quen dùng "luật im lặng". Cả niên học Tarzan chỉ đụng độ nó một lần lúc hắn đem về tấm huy chương vàng Nhu đạo trong đợt tranh giải vô địch các trường cấp ba. Lần đó Guytlich đứng lẫn lộn trong hàng ngũ người xem và nói với hắn chỉ một câu gọn ghẽ:

- Mày là quán quân Judo, còn tao là quán quân nghệ thuật. Tao có tới mười hoa tay trên mười ngón tay.
Rồi thôi. Có thể nó thách thức nhưng Tarzan để ý làm gì kìa. Giữa một thằng học lớp 10A và một thằng học lớp 10B ít khi có dịp để thân mật. Còn hiện nay ư? Hiện nay thì Anphoret Guytlich "thân mật" với toàn trường. Mười ngón hoa tay của nó đã phát huy tác dụng… ăn cắp và tàng trữ bạch phiến. Coi, một biến cố không thể đùa chút nào. Vào tù ra khám như chơi.
Thanh tra Glockner, ba của Gaby Công Chúa, được thầy hiệu trưởng mời tới. Thằng Guytlich trải qua cuộc sát hạch phức tạp một cách ngon lành khiến thanh tra Glockner cũng phải ngỡ ngàng. Ông chưa kịp đặt những câu hỏi chất vấn thì nó đã khai cung trước sau như một. Rằng vì tò mò mà nó mua lầm bạch phiến của một người đàn ông đứng trong bóng tối ở một góc phố. Chỉ có vậy. Còn vụ cuỗm năm đồng tiền vàng thì do nó muốn giỡn chơi.
Kết quả thật nghèo nàn, buổi thẩm vấn bế tắc. Thằng Guytlich "bản lãnh" hơn thanh tra Glockner tưởng nhiều. Ông hiểu ngầm rằng ông đang đối đầu cùng một gã tội phạm bậc thầy trong thời gian vài năm tới.
Trong lúc đó thì các phòng của ký túc xá đã được khám xong. Ngoại trừ nhúm bạch phiến của Guytlich người ta không tìm thấy ma túy ở bất kỳ chỗ nào khác.
Tarzan trở lại phòng sinh vật thu "gia tài" về "Tổ đại bàng". Hắn không gặp được Glockner vì ông đã về thành phố. Hắn chỉ gặp khuôn mặt thằng chiến hữu Kloesen đang bực bội chưa từng thấy:
- Mày hay chưa Tarzan, thằng gian xảo Guytlich không hề hấn gì. Nó chỉ bị an trí tại phòng có thời hạn. Tao không sao hiểu nổi, hiện giờ cái mặt nó cứ vênh vênh. Đám bạn bè Guytlich lăn xả vào nó phỏng vấn như là phỏng vấn một người hùng. Chứ sao, "độc quyền tiêu thụ ma túy" mà. Tao chán thanh tra Glockner quá.
Tarzan an ủi thằng quái:
- Đừng chán Kloesen. Thằng Guytlich sẽ là đầu dây mối nhợ để ba Gaby tìm ra đường dây ma túy ở trường mình. Thằng này ghê gớm đó. Nó từng nói với tao nó có tới "mười hoa tay" kia mà.
*
Buổi trưa Tarzan lôi Kloesen đến nhà Gaby. Hai quái đến trễ nửa tiếng, quân sư Karl đã có mặt ở đó và đã kịp tường trình cho cô bé nghe hết mọi chuyện ở nghĩa địa đêm qua. Lúc đó thì Evi Pecthigon, chị họ Gaby, đi mua sắm về.
Lần đầu tiên Tarzan chạm trán Evi bằng xương bằng thịt. Ngó từ xa

Evi có vẻ chưa đến 18 tuổi do thân hình quá mảnh mai. Đúng như Gaby nói, trông cô như một cô gái Bôhêmiêng. Cô có cặp mắt du mục, mái tóc đen nhánh Đông phương, gương mặt xinh, có điều khi cười môi trên hớt lên lộ cả lợi. Ngó chán hẳn – Tarzan nghĩ thầm.
Evi vồn vã chào cả ba, tuy nhiên cô không rời mắt khỏi Tarzan và chọn cậu để khoe những đồ đạc mới sắm. Toàn những thứ chán ngấy cho dạ hội hóa trang tại nhà Detlepho Eco tối nay.
Tarzan chăm chú xem tất cả, cuối cùng buông một câu:
- Đẹp lắm. Nhưng… đáng tiếc.
Người chị họ của Công Chúa ngơ ngác:
- Sao lại "đáng tiếc" chứ Tarzan?
- Bởi vì chị đang giao du với một thằng tồi, chị hiểu chưa Evi. Chị đã hiểu gì về thằng Detlepho Eco nào? Chị không biết rằng nó…
Tarzan ngưng lại vì ánh mắt nhấp nháy của ba chiến hữu, nhưng thái độ ngớ ngẩn của Evi lại làm hắn điên tiết. Hắn thẳng thừng:
- Tôi đành phải nói sự thật với Evi vậy. Detlepho Eco có ngoại hiệu là "Ông trùm". Nó vừa là thằng trấn lột một ông già, vừa là thằng buôn bán ma túy, vừa là thằng tống tiền đồng bọn.
Cô gái "Bôhêmiêng" mở to mắt:
- Vậy hả???
- Tụi tôi sẽ kể tất cả cho chị nghe với một điều kiện: chỉ phải hứa là sẽ câm lặng như một nấm mồ.
Mặt Evi thoáng bối rối, tuy nhiên cô quả quyết:
- Không một lời, với bất kỳ ai. Tôi xin thề với các bạn!
Tarzan hài lòng. Hắn quay sang Công Chúa:
- Bây giờ Gaby kể đi. Nhiệm vụ tế nhị của tôi coi như xong.
Gaby vốn không bao giờ biết thích thú một cách ác ý, nhưng rõ ràng việc kéo người chị họ từ trên chín tầng mây xuống mặt đất là cần thiết nếu không muốn nhìn thấy Evi bị gã Detlepho lợi dụng. Cô thuật lại cho Evi nghe đầu đuôi câu chuyện.
Mặt Evi hết tái rồi lại đỏ. Cuối cùng cô nắm chặt hai tay:
- Một gã khốn kiếp. Vậy mà tôi lại thích gã. Cảm ơn các bạn. May mà tôi đã biết được một chân dung khác ngoài cái mẽ ngoài của gã. Ôi, những đồ giả trang…
Gaby cầm tay người chị họ:
- Những đồ giả trang rồi sẽ được dùng trong bữa liên hoan của tụi mình. Chị Evi yên tâm đi. Sẽ có buổi liên hoan trong những ngày tới. Nào, mình coi lại mọi thứ chứ Evi?
Tarzan giả bộ ho húng hắng. Trời ạ, lúc này hắn ghét đám con gái phiền nhiễu đến chừng nào. Hắn liếc đồng hồ:

- Sắp hai giờ chiều. Đã đến cái hẹn gặp thằng tống tiền Detlepho Eco ở quán Con Bò Cười. Tôi phải đi đây.
Hai thằng quái và Gaby bật dậy nhưng Tarzan đã gạt phắt:
- Một mình tôi thôi, vì hai lý do: Thứ nhất, giải quyết công chuyện riêng của tôi về chiếc cặp. Thứ hai, thằng Detlepho sẽ hoảng nếu cả bốn cùng kéo đến. Tôi đi rồi sẽ quay lại ngay.
*
Quán Con Bò Cười cách cửa hàng thực phẩm "Công Chúa" chừng mười phút đạp xe. Quán nằm trên một quảng trường đông người qua kẻ lại, phía trên cửa ra vào là một tấm biển vẽ một con bò sữa đang cười như mời khách.
Tarzan dựa xe đạp vào một mũi tên chỉ đường bằng đá rồi bước vô quán. Quán khá đông đúc nhưng hắn đã nhận ra một lúc tới hai mạng: Tonny Vidoman lẫn Detlepho Eco.
Hai thằng ác ôn ngồi ở một chiếc bàn trong cùng để dễ bề liếc mắt ra cửa chính. Chúng đã thấy Tarzan tuy nhiên vẫn vờ vịt nói chuyện với nhau.
Tarzan tỉnh bơ đi qua các dãy bàn chen chúc người và thản nhiên ngồi xuống cái ghế để trống cạnh… hai thằng kia. Hắn đặt hai cánh tay trên đầu gối chờ hai gã tội phạm quay mặt lại. Ba kẻ trong cuộc quan sát nhau dè chừng.
Tarzan chỉ vào cổ tay thằng Chó chết Tonny:
- Vết thẹo này là quà tặng của tao trong rừng bữa trước phải không Tonny? Nghe đồn mày có biệt danh Chó chết?
Thằng Tonny tái mặt. Gã có cảm giác gã biết về đối phương quá ít qua câu thăm dò vừa rồi. Gã chưa kịp có một phản ứng gì thì Tarzan đã quay sang Detlepho:
- Còn mày, cậu cả Eco? Mày có mang theo cái cặp không?
Thằng… "Ông trùm" đưa hai tay lên trời:
- Nhóc à, mày… điên riết thành mãn tính. Bộ mày vẫn thường xuyên nằm mơ thấy cái cặp đó sao, nhóc?
- Tao có rất ít thời gian để mà nằm mơ. Đêm đêm tao còn phải lượn lờ giữa các nấm mồ ở nghĩa địa.
Tonny Vidoman chen vào, đầy vẻ khinh bỉ:
- Đáng tiếc là tao chẳng gặp mày nằm dưới các lỗ huyệt.
- Ừ… ừm, nếu tao nằm dưới huyệt thì ai sẽ trả lại 50.000 mark cho tụi bay hả Chó chết. Tiền bạc có vẻ đoàn kết đấy chứ. Detlepho Eco 10.000, ông chủ Lemco 40.000. Ái chà, ông bạn Tonny thân mến, tôi đã nghe hết tâm sự của ông với Lemco và chứng kiến cảnh ông bạn "qua mặt" đại ca Lemco của mình ngoài nghĩa địa ra sao. Ông bạn vô

cùng khéo léo khi giấu túi bạc đằng sau bức tượng thiên thần bằng đá cẩm thạch. Ông bạn đợi người chủ mưu là "Eco cậu cả" đến lấy phải không? Thật hoàn hảo, chỉ tội nghiệp cho thằng trùm ma túy Lemco bị gạt một cách ngon lành bởi hai cận tướng. Mà thôi, chuyện lừa đảo nội bộ là chuyện cơm bữa của tụi bay, tao không can thiệp. Tao chỉ muốn lấy lại cái cặp của mẹ tao. Nó ở đâu?
Thằng Detlepho suy nghĩ vài giây rồi cười ngất:
- Thằng nhóc này quá nhảm nhí phải không Tonny. Hết mơ đến cái cặp lại mơ đến 50.000 mark. Ê này, tao rất muốn trả cái cặp tài liệu cho mày để có được năm chục ngàn. Số tiền đâu có ít phải không nào! Tiếc rằng tao lại không có cái cặp nào. Mày có nhiều tiền vậy sao? Và mày đem theo tới đây chăng?
Tarzan đứng bật dậy:
- Tiền tao đã cất ở một chỗ chắc chắn. Chúng ta có thể cùng đến đó lấy nếu…
Detlepho quay mặt đi. Cái nháy mắt của "Ông trùm" cho thằng Chó chết kín đáo cực kỳ. Gã Tonny hiểu ý lập tức. Gã ôm bụng:
- Tao ra đằng sau một chút…
Gã Chó chết vừa đi khuất là Tarzan gằn giọng:
- Sao?
- Cái gì?
- Cuộc thương lượng này lại thất bại nữa sao?
- Mày… khờ lắm, chú nhóc.
- Nếu tao là mày, tao chẳng nói to như vậy, nếu mày không muốn về nhà bằng xe cứu thương.
Detlepho có vẻ hơi giật mình, nhưng vẫn giữ giọng nhạo báng:
- Thương lượng gì khi mà mày nói láo tuốt luốt vậy!
Tarzan không hề biết rằng Detlepho Eco đang kéo dài thời gian trì hoãn. Gã cố tình chờ Tonny trở lại. Trong khi dó thì Tarzan cứ nghĩ là gã đang sợ sự trả thù của Lemco nên tránh né thú nhận chuyện tống tiền.
- Tao buộc phải báo vụ này cho ông chủ Lemco vậy. Tao nói một lần cuối đó.
Mặt thằng Detlepho bây giờ hết sức lầm lỳ. "Tối hậu thư" của Tarzan rơi vào khoảng không. Hắn chợt ớn lạnh cảm thấy có gì không ổn, có gì như bị hố, như đang sơ hở. Tại sao thằng Tonny vào nhà vệ sinh lâu như vậy, gã chuẩn bị thứ "vũ khí" nào để đối phó kìa? Rõ ràng chưa lúc nào Tarzan lúng túng đến thế.
Tonny Vidoman đã trở lại. Gã ngó sang Detlepho gật đầu cười.
Thằng này liền phán:

- Thằng nhóc định tâu hót với Lemco về tụi mình đó Tonny!
- Cứ mặc nó tâu hót. Đại ca Lemco minh bạch lắm. Đại ca sẽ hiểu rằng kẻ tống tiền bằng điện thoại là kẻ đang giữ 50.000 mark trong tay.
Tarzan chới với thực sự:
- Không thằng ngu nào nghĩ như vậy.
Tonny cười ha hả:
- Thì mày cứ thử đi Tarzan. Nhưng tao nói trước là Lemco bắn súng hai tay như một. Bách phát bách trúng. Giờ thì tao có một lời khuyên đơn giản: Mày hãy ăn hiền ở lành giữ mồm giữ miệng là đâu lại vào đó. Biết đâu cái cặp sẽ được trả lại.
Tarzan cố để bọn kia không nhận thấy lòng hắn đã mềm nhũn. Hắn nói từng tiếng một:
- Hôm qua thằng Detlepho nói câu đó, hôm nay đến lượt mày. Được rồi, tao sẽ "giữ mồm giữ miệng". Nhưng nếu đúng tám giờ tối nay tụi bay chưa trả chiếc cặp tao cần thì năm chục ngàn sẽ được nộp cho cảnh sát. Tất nhiên là tao cũng cung cấp cho họ đường dây ma túy lẫn tống tiền của tụi bay…
Lạy Chúa, hắn đã "đe dọa" cỡ đó mà hai thằng ác ôn vẫn nhơn nhơn. Làm như chúng vừa thu xếp xong mọi việc. Chúng phát ngôn đồng loạt:
- Tụi tao chờ chiến công của mày.
Hai tên vẫy tay gọi chị hầu bàn. Chúng không thèm liếc Tarzan nửa con mắt:
- Tính tiền hai ly tụi tôi. Thằng kia tự nó trả. Hồn ai nấy giữ phải không chị hai? Ê, tiền "poa" của chị đây, được chứ?
Chị phục vụ cười hồn nhiên. Chị ta cứ tưởng đang coi một cuốn phim hài. Còn… hai thằng quỷ sứ đã nhanh chóng chuồn ra cửa như sợ ma đuổi.
Tarzan ngồi thêm một phút trước ly sữa còn đầy nguyên. Tiếng muỗng chạm vào thành ly lanh canh khiến hắn tỉnh ngộ. Trời ơi, có vậy mà hắn không hiểu ra. Sự u mê vì chuyện "cái cặp" đã làm hắn lú lẫn.
Tarzan dúi mớ tiền cho chị hầu bàn và nhào ra chỗ dựng xe đạp. Hắn đua hết tốc lực qua các phố vùn vụt. Hai lần hắn suýt lộn đầu xuống đường ở các chỗ ngoặt.
*
Cuối cùng hắn cũng đạp tới con đường dẫn về trường nội trú. Coi, một chiếc xe taxi đang phóng ngược chiều, nhanh đến nỗi bốn bánh gần như không dính với mặt lộ. Chiếc taxi thổi tung mái tóc hắn và

mất hút nhưng Tarzan còn kịp ghi nhận bóng người “khủng khiếp” trên xe thoáng qua tầm mắt mình: thằng Anphoret Guytlich. Cái thằng mười ngón có hoa tay từng một lần khiêu khích hắn.
Điều vừa chợt hiểu khiến hắn nghẹt thở. Hắn phi như cuồng về trường, chạy vội lên “Tổ đại bàng” và há hốc miệng. Nguyên tầng hai không có một bóng người. Tarzan khóa trái phòng rồi đến tủ của mình. Khóa bị phá, tất cả các ngăn lộn xộn chưa từng thấy. Túi tiền giấu sau chồng áo len cao nghệu đã… bốc hơi.
Trong một giây hắn muốn khóc. Không còn gì để cứu vãn nữa. Hắn đã mê muội kéo dài cuộc thương lượng tại quán Con Bò Cười như một thằng… điên. Detlepho nói đúng, hắn đã điên khi để mặc thằng Tonny rời bàn tới gần chục phút. Thằng Tonny đã phôn một cú điện thoại về trường nội trú. Và người nghe tất nhiên là… Guytlich. Với tài nghệ của thằng kẻ cắp đó thì cái tủ khóa kín của Tarzan nhằm nhò gì, nó từng ghi thành tích “năm đồng tiền vàng” đó kìa.
Tại sao Tarzan có thể ngu xuẩn tới mức hé ra với chúng là đã cất tiền vào chỗ… chắc chắn. Đối với con mắt nhà nghề của thằng cậu cả Eco thì chỗ chắc chắn của một thằng học trò nội trú còn có gì khác hơn là cái tủ riêng trong phòng. Thế là… a lê hấp.
Mắt Tarzan đỏ hoe. Trong tích tắc hắn hiểu hết. Anphoret Guytlich và băng Detlepho, Tonny Chó chết cùng một giuộc. Tarzan nghiến răng. Chiều thứ bảy mọi học sinh đã đổ bộ xuống thành phố, không có một nhân chứng. Khủng khiếp! Bọn Tonny đã điện trước một chiếc taxi hờm sẵn. Thằng Guytlich thì ung dung bẻ khóa…

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

MƯỜI
CƠ MAY CUỐI CÙNG

Tarzan lủi thủi đến nhà Gaby với bộ mặt của một anh chàng thất thế. Cả đám chiến hữu của hắn chỉ nhìn qua là hiểu hết mọi chuyện.

Hắn kể cho ba quái và Evi Pecthigon biết nỗi bất hạnh của mình. Hắn tê tái kết luận:
- Tôi đã quên mất thằng Anphoret Guytlich – con bài tẩy bất ngờ của băng ma túy.
Ngược lại với nỗi tuyệt vọng của Tarzan, Karl quân sư điềm tĩnh lạ

lùng. Nó bóp trán chưa tới mười giây:
- Chưa có gì đang tuyệt vọng cả. Thằng Guytlich là đàn em của Detlepho vì vậy mọi chiến lợi phẩm đều đang tập trung về tay cậu cả. Trong biệt thự của gia đình Eco theo tao hiện giờ có các thứ: các túi đựng 50.000 mark, cái hộp hình sọ người đầy hêrôin hoặc bạch phiến và… nếu không bị nhà trường lục soát thì sẽ có cả "năm đồng tiền vàng". Cái cặp tài liệu của mẹ mày cũng nằm ở đó không sai. Tao nghĩ rằng chúng ta phải tìm cách đột nhập…
Tarzan nhìn lên tường. Coi, bộ đồ giả trang một thiếu nữ du mục của Evi treo lửng lơ như trêu ghẹo mọi người. Hắn chợt thấy mình thông minh không thua kém Máy Tính Điện Tử:
- Xong. Tụi mình vẫn còn một cơ may cuối cùng. Tao phải có mặt ở hội hóa trang đêm nay tại nhà Eco với một chiếc mặt nạ lạ hoắc. Dĩ nhiên là phải có cả Evi cùng đi để chúng khỏi đặt dấu hỏi. Được chứ Evi?
Công Chúa nhảy lên như bị kiến cắn:
- Luôn cả mình nữa chớ Tarzan. Mình được "Cậu cả" mời qua thư gã gửi chị Evi mà.
Tarzan gật đầu:
- Được, chúng ta chuẩn bị là vừa đó.

Cả đám khá ồn ào quanh đống đồ hóa trang. Tarzan sẽ đeo chiếc mặt nạ nào đây? Mặc kệ Gaby tíu tít tưởng tượng đại ca của chúng sẽ trình diễn nhung phục hoàng tử. Thằng Karl chỉ nhún vai:
- Theo tôi Tarzan phải ra mắt quan khách như một con quái vật. Trong truyện cổ tích, trước khi làm hoàng tử, người ta thường đội lốt con… quái vật. Tôi có những thứ đó ở nhà. Tôi sẽ về lấy đem lại đây ngay. Chào!

Karl biến khỏi phòng tức thì. Kloesen bắt đầu cố hình dung nhan sắc của Gaby Công Chúa qua vai một gã hề. Kìa, cô bé đang xếp bộ đồ giả trang trên chiếc đi-văng gần đó: cái mũ chóp nhọn hoắt, chiếc mặt nạ lụa gắn cái mũi củ tỏi đỏ lè, bộ comlê đầy những miếng vá. Ngó cô bé vẫn tuyệt vời với mái tóc vàng ló ra khỏi mũ.

Riêng Evi thì không có gì phải bàn, chưa hóa trang cô đã giống một thiếu nữ du mục, huống hồ lúc này thêm cái váy Bôhêmiêng sặc sỡ, khăn quàng hồng, cặp khuyên tai lớn như cái đĩa, chiếc mặt nạ ngăm đen… trông lại càng giống hơn.

Tarzan mới là đáng nói. Karl Máy Tính đã đem đến cho hắn những thứ như lấy từ… địa ngục. Chiếc mặt nạ bằng cao su vừa giống quỷ vừa giống mặt người chết trôi, sưng vều, nhợt nhạt, chằng chịt những vết sẹo bầm máu, dính liền với mớ tóc rối bù trơ cả mảng sọ. Hắn khoác thêm chiếc áo choàng da màu nâu xám y chang Dracula.

Tròn Vo nói giọng khàn khàn:
- Đại ca "âm binh" quá. Nhìn là phát… nóng lạnh.
Quả vậy, bà mẹ của Công Chúa vừa bước vào với cái khay đựng bình trà và mấy cái ly đã suýt… ngất xỉu. Bà ngó Tarzan trân trối:
- Tại sao cháu lại có thể… khủng khiếp đến như thế. Cô sợ…
Đến khi đám trẻ giải thích bà mới hoàn hồn. Té ra là chúng sắp dự một dạ hội hóa trang.
*
Đêm hội hóa trang được ấn định vào lúc bảy giờ ba mươi. Năm đứa lên đường khá sớm. Họ đi tàu điện một chặng. Trừ Tarzan giấu biệt chiếc mặt nạ quái vật, còn Evi và Gaby trong "khuôn mặt mới" dễ thương đến nỗi ai cũng phải nhìn. Lúc xuống tàu, Tarzan mới chụp vô đầu chiếc mặt nạ quái vật.
Hai thằng quái Máy Tính Điện Tử và Tròn Vo phục kích ngoài cửa để bất cứ lúc nào xảy ra biến cố là "phôn" liền cho cảnh sát. Tarzan, Evi và Gaby thản nhiên tiến vào căn biệt thự sáng trưng.
Ê, ít nhất phải có hai chục cái mặt nạ khác nhau trên đường họ đi qua. Tarzan bấm chuông nhà Eco và nheo mắt trấn an hai cô gái đang lo sợ tới mức tim đập thình thịch. Thằng Detlepho Eco đích thân ra mở cửa.
Không thể biết gã muốn thành nhân vật nào. Trong bộ giả trang, cậu cả Eco vừa giống một dân chơi vừa giống một tên cướp biển. Mặt gã bôi toàn màu nâu và khoác trên mình đầy lụa trắng. Gã đẹp trai như một Don Juan thế hệ mới.
Evi Pecthigon bắt đầu tháo mặt nạ.
- Trời đất, em… Evi. Em đẹp… bá phát. Cảm ơn em đã giữ lời hứa đến cùng anh.
Evi nhận cái hôn ngoại giao của gã vào má và cố giữ bình tĩnh để làm thủ tục giới thiệu:
- Đây là em họ Henga của em. Cô bé học trường nữ sinh Khiecshauden. Đây là người bà con Peter từ Hannove đến chơi. Cậu ta không thể bỏ mặt nạ chào anh vì…
Tiếng của Tarzan như ma tru từ đáy mộ:
- Vì nó dính chặt vào trán, thưa anh.

Detlepho Eco lạnh nhạt nhìn hai quái. Gã làm như chúng đang kỳ đà cản mũi gã vậy. Gã đưa cánh tay quàng qua eo Evi và dìu cô đi về phía hồ bơi.
Chung quanh hồ bơi mọi người đang khiêu vũ. Ở bar rượu, hơn hai chục chai đã mở nút. Rượu Whisky, Cônhăc, Rum và Jin được rót trong những cái ly giấy. Dưới tán lá cọ là một "gã cao bồi Viễn Tây" nằm gục ợ lên từng chặp như sắp ói.
Khách đến càng lúc càng đông chật kín hồ bơi. Hầu như ai cũng đeo mặt nạ. Đặc biệt hai thằng Tonny Vidoman và Anphoret Guytlich thì thoải mái như đang ở nhà chúng. Chúng chẳng thèm hóa trang bộ mặt. Thằng Chó chết câng câng trong bộ đồ thủy thủ, còn thằng chuyên bẻ khóa Guytlich thì vẽ chằng chịt những hình thù kỳ quái trên áo sơ mi.
Khoảng chín giờ rưỡi tối thì Tarzan kéo Gaby ra một góc. Hắn thì thầm:
- Chờ ở đây nhé Gaby. Tôi "bay" lên gác. Phòng thằng Detlepho trên đó.
Hắn phóng lên cấp kỳ. Coi, dọc hành lang hun hút chỉ thấy cửa và cửa. Có tiếng bước chân ai xê dịch khiến hắn thót tim. Hắn núp ngay chỗ lõm bức tường có kê một cái tủ nhỏ. Trời ạ, lão quản gia có cặp mắt cá chết. May phước.
Lão quản gia dừng lại một giây ở trước cái tủ rồi tiếp tục đi hết hành lang. Khi lão vừa khuất dạng thì Tarzan lao ra khỏi chỗ trú ẩn và xoay hết cánh cửa này đến cánh cửa khác.
Đến cánh cửa thứ năm, hắn đạt được mục đích. Còn phải hỏi, mới nhìn đã biết là phòng cậu cả Detlepho. Căn phòng rộng, đủ tiện nghi và trên bốn bức tường dán kín các hình ảnh thiếu nữ mặc đồ tắm.
Tarzan đóng cửa lại. Bật đèn, mở toang các cánh tủ.
Chúa ơi, chiếc cặp tài liệu tội nghiệp của mẹ hắn lù lù sau đôi giày của Detlepho. Hắn run run xách lấy chiếc cặp và định biến luôn thì nhìn thấy cái bàn viết gần cửa chính. Tại sao hắn có thể… ích kỷ thế nhỉ. Một công ba bốn việc kia mà.
Hắn lục tung các ngăn kéo bàn. Vô ích. Tuy nhiên còn cái đi-văng đáng nghi nằm trước mặt? Tarzan kiểm tra luôn và… trời ạ, hắn lôi từ các ngăn hộc dưới gầm đi-văng ra tới hai chiến lợi phẩm quan trọng: Một chiếc hộp vẽ hình đầu lâu và một chiếc túi thể thao màu bạc chứa đầy tiền.
Hắn bặm môi suy nghĩ đúng hai giây và… để nguyên hai chiến lợi phẩm ở chỗ cũ.
*

Hắn thì thào bên tai Gaby trong lúc cô bé xúc động đến run rẩy:
- Đợi tiếp nhé Gaby. Tôi phải mang cái cặp ra cho hai thằng Karl và Kloesen trước đã.
Tarzan thản nhiên đi qua hết mọi đám đông và… huýt sáo. Khi hắn ra tới ngoài đường, hai thằng quái nhảy xổ lại.
- Lạy Chúa, mày đã thành công rồi hả?
- Ừ, giữ cái cặp tài liệu giùm tao. Rồi gọi điện cho thanh tra Glockner ngay. Dặn chú ấy đem theo một xe cảnh sát. Trong phòng Detlepho dưới gầm đi-văng đang có hai thứ: nửa ký hêrôin trong chiếc hộp sọ người và túi tiền bất chánh ở nghĩa địa. Tao hỏi tụi bay còn tang vật nào tuyệt chiêu hơn?
Ba thằng rẽ ra hai ngả nhanh còn hơn điện xẹt. Hai quái phóng tới trạm điện thoại còn Tarzan trở lại ngôi nhà.
Tuy nhiên nhìn về phía hồ bơi, đôi mắt hắn căng ra như sắp rách. Coi, một đám đông đang vây chặt bên hồ bơi trong một trò chơi man rợ. Nạn nhân chính là Gaby, người mà Tarzan có thể hy sinh cả tính mạng để bảo vệ.
Chúng đã lột mặt nạ hề của Gaby. Hai thằng mất dạy nào đó ghì chặt tay chân cô bé nhấc bổng lên chuyền như chuyền một trái banh giữa đám đông cười khả ố. Đứng ngoài quan sát tất nhiên là cậu cả Detlepho Eco. Thằng tội phạm mặt hằm hằm đang chỉ huy cuộc hành hình có một không hai trong đêm dạ hội.
Tarzan băng mình đến cửa. Chúa ơi, cửa đã bị khóa. Hắn bấm chuông và không ngừng cầu nguyện. May sao, Evi Pecthigon ở đâu đã ra mở cửa, khuôn mặt cô nước mắt đầm đìa.
- Lộ rồi Tarzan. Gã Eco sinh nghi nên giật phăng mặt nạ của… Gaby… Gã đoán rằng Gaby cùng đi với… với…
"Con quái vật" Tarzan không cần nghe nữa. Hắn lột chiếc mặt nạ quỷ ra và "bay" thẳng đến hồ bơi:
- Tụi bay dừng tay lại!
Nhìn thấy Tarzan, Gaby tủi thân khóc òa. Những giọt nước mắt làm mềm trái tim hắn. Chưa bao giờ hắn trở thành Samson thần thoại một cách nhanh chóng như vậy. Hắn xoay như một con bông vụ giữa đám đông nháo nhác. Hắn tung hoành lẹ làng đến mức không thằng mọi rợ nào kịp trở tay.
Ê, cả một đám đông tan tác sạch. Thằng bay như chim, thằng lội như cá. Hai thằng mất dạy vừa ghì tay Công Chúa thảm thương nhất. Chúng đã bị tê liệt hết mọi huyệt đạo. Dưới hồ bơi lóp ngóp đủ chục mạng người.
Nào, bây giờ thì thằng Tonny Chó chết xông lại với một cái vòng sắt.

Tao đợi mày từ lâu rồi. A lê hấp, Tarzan thụp đầu né gọn cái vòng và thúc một cú trời giáng hất gã xuống… hồ bơi.
Còn thằng nào nữa hả Tonny? Sáu bảy đứa bự con cứ đần độn ngó Tarzan như ngó… đại hung thần. Chúng run bần bật như lên cơn sốt rét mặc cho cậu cả Detlepho cố gằng gào khản tiếng:
- Tụi bay hãy cho nó biết tay! Hãy… tiêu… diệt nó đi chớ! Ồ…
Detlepho đột ngột câm bặt. Đại hung thần Tarzan đã chiếu tướng gã. Chỉ bằng một cú tự nhấc mình lên không trung với đôi chân cắt kéo, hắn đã kẹp chặt cổ gã Detlepho và dập mạnh xuống thành hồ bơi.
Tarzan đi qua lũ lâu la của cậu cả Eco như… duyệt binh. Hắn nắm bàn tay thon thả của Công Chúa:
- Nín đi Gaby. Xong rồi.
Mà xong thật. Xe tuần tra của cảnh sát đã hú còi inh ỏi trước ngôi nhà. Thanh tra Glockner bước xuống với các nhân viên công lực cần thiết. Số phận Detlepho, Tonny, và Guytlich đã được định đoạt. Ông trở ra đem theo ba thằng tội phạm bị còng tay và hai "tang chứng" đặc biệt từ gầm đi-văng. Nhiệm vụ tiếp theo của ông là hốt gọn thằng trùm tiêu thụ ma túy Dito Lemco, ông chủ VŨ TRƯỜNG SIÊU ÂM THANH mờ ám.
Ông vỗ vai Tarzan:
- Quan trọng nhất là lão Saulich. Lão là "bố già" ma túy loại có đẳng cấp. Các đồng nghiệp của chú tại thành phố Frankfurt đã tóm gáy lão.
Sau phần thanh tra Glockner là phiên Kloesen. Nó nói nở mày nở mặt:
- Mày biết không, lão già lang thang ở nghĩa địa Stanopski đã giúp tụi mình. Lão nhận lời chỉ chỗ đại ca Lemco trốn cho cảnh sát. Lão giang hồ cũng khá đó chứ?
Giờ đến phần… quân sư. Karl chỉ nói một câu:
- Theo tao, việc tụi mình cần làm tức thì là đem cái cặp tài liệu về khách sạn cho má Tarzan. Đề nghị đại ca và hai bạn cứ để nguyên đồ giả trang hù cô Carsten cho vui. Bữa nay, tụi mình là "Ngũ quái" – một băng ngon lành chớ bộ!

*

"Một băng ngon lành". Tarzan nhìn bạn bè vây quanh mà xúc động. TKKG không rời nhau nửa bước. Hắn mơ màng nhớ tới lúc gặp mẹ sắp tới. Chắc chắn bà sẽ rưng rưng khi nhận lại chiếc cặp. Còn hắn, không lẽ hắn không biết rưng rưng trước tình mẫu tử và tình bằng

hữu… vĩ đại sao?

HẾT TẬP 4

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh
Tập 5 - Bóng ma trên mô tô bay - 1 -
CHẾT NHƯ CHƠI

Kim đồng hồ của xe hơi đã chỉ tới 80 cây số khi sắp đến chiếc cầu. Thầy Binot, giáo viên tiếng Anh kiêm giáo viên thể dục cầm lái, Tarzan ngồi cạnh ông. Cả hai đều đeo dây an toàn.

Chiều cuối tháng năm ẩm ướt mưa phùn. Tarzan hững hờ nhìn xuyên qua cửa kính buồng lái. Hắn im lặng suy nghĩ về bài báo tường thuật trận đấu bóng chuyền chiều nay. Đội của hắn đã thua sát nút đội tuyển trường Humboldt trong trận lượt đi. Trận chung kết lượt về sẽ diễn ra tại trường nội trú vào chủ nhật tới để xác định chức vô địch bang thuộc về đội nào. Một cánh rừng không thể có hai con cọp, chứ sao, thầy Binot huấn luyện viên và hắn đều không thể chấp nhận điều này. Họ đang có những dự định mới về một số phương án chiến thuật.
- Chúng ta đã bỏ quá xa xe buýt chở đội tuyển rồi, thưa thầy!
- Không sao đâu Tarzan, chưa ai muốn về nhà liền lúc mới thất trận đâu.

Lúc đó thì đôi mắt tinh tường của Tarzan chạm trán bất ngờ với… định mệnh. Coi, chiếc cầu. Chiếc cầu vắt qua hai bờ dốc, nằm cao hơn mặt đường đang lượn xuống khoảng mười mét. Trên cầu, ẩn hiện một bóng người cô độc giữa bầu trời lam sẫm. Đó là một người đàn ông ngạo nghễ, chắc chắn vậy. Hình như người đàn ông mặc bộ đồ đua mô tô bằng da màu đen, đội nón bảo hộ, đeo kính.

Còn bốn mươi mét nữa thì xe tới gầm cầu.
Tiếng thầy Binot:
- Về lỗi của Hanco, đáng lẽ trọng tài phải…
Tarzan rùng mình. Hắn có linh tính của một kẻ sắp gặp… tai họa. Sự phân tích của thầy Binot bay vào khoảng không, chỉ còn nỗi kinh hoàng khi gã đàn ông trên cầu bắt đầu vung cao hai cánh tay. Tảng

đá trong tay gã đã làm Tarzan cứng người.
Hắn hét lên muộn màng:
- Thầy ơi, cẩn thận…

Tảng đá lao thẳng xuống như một thiên thạch với tốc độ ghê rợn, đập mạnh xuống nắp máy, tung lên va vào cửa kính trước xe hơi khiến nó nứt rạn thành hàng ngàn mảnh li ti đục nhòe. Bánh xe rít lên. Chiếc xe như bị một sức hút rời khỏi mặt đường. Cú giật khủng khiếp làm Tarzan đổ ụp về phía trước, nhưng sợi dây an toàn đã kịp kéo hắn trở lại. Hắn suýt trở thành mũi tên tuột khỏi dây cung.

Thầy Binot kêu lên một tiếng "A" trước khi chiếc xe đâm sầm vào một cột chống cây cầu. Theo quán tính, chiếc xe đâm tiếp vào thành dốc, lộn mui xuống mặt đường, bật trở lại trên bốn bánh và nằm im trước số phận.

Tarzan quay đầu nhìn. Chúa ơi, mặt thầy Binot nhuộm đầy máu trong tư thế tựa người vô cửa xe. Mắt ông nhắm nghiền bất động.
- Thầy ơi, thầy…
Cổ Tarzan nghẹn lại:
- Thầy Binot ơi, thầy có sao không ạ? Lạy Chúa…

Hắn kéo tay người thầy khả kính ra khỏi vô lăng và bắt mạch. Mạch vẫn đập, ơn trời, gần như trong tình trạng bình thường. Có lẽ ông chỉ bị ngất đi đột ngột. Vết lõm trên mui xe ở ngay trên đầu ông, tảng đá đập qua cái mui chắn trung gian đó đã làm ông choáng váng.
Tarzan nghiến răng:
- Thằng sát nhân.

Khi tháo dây an toàn, hắn chợt thót tim bởi chiếc xe đang chình ình giữa quốc lộ. Đèn pha thì đã vỡ nát ra a tòng với bầu trời càng lúc càng tối. Hiểm họa thứ hai có thể xảy đến ngay tức khắc nếu có một kẻ điên nào đó phóng xe với tốc độ 120 cây số một giờ ngang đây.

Tarzan xô mạnh cửa. Cửa xe kẹt cứng. Hắn đành chui qua cửa sổ ra ngoài. Tới lúc này hắn mới biết mặt mình cũng chảy máu. Một mảnh vỡ nào đó đã làm quen với cái trán thách thức của hắn.

Hắn chạy vòng quanh chiếc xe. Trên cầu, tên sát nhân đã biến mất. Nhưng ở đằng xa, trong khu rừng, tiếng động cơ xe gắn máy vang lên.
- Bóng Ma!
Đúng rồi, té ra đây là "Bóng Ma trên mô tô bay" mà báo chí đã từng đề cập. Bóng Ma vô hình lồng lộn trên chiếc mô tô phân khối cực lớn đã gieo rắc tai họa cho nhiều người trong thời gian gần đây. Báo chí gọi gã là "vô hình", nhưng Tarzan đã thấy được… hình, chỉ có điều quá mờ mờ nhân ảnh. Đụng gã thì… chết như chơi là phải rồi.

*

Tarzan kéo thầy Binot đặt vào lề đường. Hắn thận trọng xốc nách ông chỉ để cho gót giày chạm xuống đường nhựa.

Nào, bây giờ chính là lúc áp dụng nghệ thuật sơ cứu. Hắn xếp ông nằm nghiêng đề phòng cơn nôn ói bất ngờ sẽ làm ông tắc thở. Sau đó, hắn tìm cách mở cốp xe lấy ra một chiếc áo măng-tô và một tấm mền cá nhân. Phải đắp thật kín cho thầy Binot. Một người bị thương càng phải ổn định thân nhiệt hơn bao giờ hết. Việc tiếp theo là nhổ ngay tấm bảng báo "Lưu ý" để cắm chắn trước chiếc cầu. Những ngọn đèn xa xa nhạt nhòa trong sương mù. Có lẽ ánh sáng mờ ảo đó từ một ngôi làng hoặc nông trại.

Chiếc xe buýt đến lúc nào thì mới tới hả trời?

Tarzan trở lại chỗ thầy Binot, hắn yên lòng khi thấy mạch ông vẫn đập đều đặn. Coi, ánh đèn xe hơi đã thấp thoáng. Tarzan nhảy lên sung sướng, nhưng hắn tiu nghỉu liền vì không phải là xe buýt của nhà trường. Mặc kệ, thầy giáo của hắn cần phải có một bác sĩ cấp

cứu gấp.

Hắn phóng ra giữa đường, giơ tay vẫy.

Ánh đèn của chiếc xe rọi vào Tarzan tuy nhiên người lái không hề giảm tốc độ chút nào. Tarzan vẫy tay như thằng khùng. Vô ích, chiếc xe đã ở dưới gần cầu, vị tài xế thiếu lương tâm nhân loại bóp còi muốn xé màng tang hắn. Hắn phải nhảy sang một bên bởi chiếc xe đã lao đến sát rạt.
- Ê, dừng lại. Chúng tôi cần giúp đỡ.

Tiếng gọi của Tarzan tuyệt vọng đến não nùng. Được rồi, chiếc xe và con người nhẫn tâm với đồng loại đã mất hút, nhưng cái số "…49" phía đuôi còn để lại rành rành. Chắc chắn là chiếc xe có biển số lưu hành trong thành phố này.

Nỗi đau đớn trong lồng ngực của hắn cũng nguôi ngoai bởi… xuất hiện chiếc xe thứ hai. Lần này là từ hướng ngược lại, và với tốc độ của một kẻ cực kỳ nhàn du rảnh rỗi. Đó là một chiếc xe tải cỡ nhỏ. Chạy ì ạch. Bạt được phủ kín mít.

Chiếc xe đậu liền bên kia đường lúc Tarzan vừa giơ tay.

Người đàn ông bước xuống hỏi han tíu tít như đã quen với hắn từ trước:
- Sao chú mày, sao vậy, tai nạn hả? Hy vọng không có ai qua đời đột ngột chớ?
Giọng người đàn ông nghe dồn dập nhưng lại lạnh lẽo như băng, có điều lúc này Tarzan không quan tâm đến chi tiết nhỏ mọn đó. Hắn chỉ biết "cứu tinh" đã ở trước mắt.
- Cháu cần được giúp đỡ, thầy giáo cháu đã bất tỉnh vì vết thương ở đầu. Cháu rất cần một xe cứu thương có bác sĩ, và phải báo cho cảnh sát biết.
- Vậy hả, chuyện xảy ra thế nào?

Người đàn ông ngắm nghía thầy Binot. Bóng ông ta in trước ánh đèn pha. Coi, dáng dấp ông ta chẳng có gì đặc biệt, trừ chiếc áo mưa rộng thùng thình phát khiếp và đôi ủng cao su dị dạng kéo lệt bệt. Ông ta ậm ừ:
- Xin tự giới thiệu, tôi là Storuethe. Phoranx Storuethe.
- Trời ơi, nhưng… thầy của cháu đang bị thương?
- Từ từ chú bé. Cái gì cũng phải xã giao trước đã. Ông ta chưa chết đâu.
- Ông làm ơn lái xe đến làng gần đây nhất và báo cho một bác sĩ ở đó. Hoặc ông có thể giúp cháu đặt người bị nạn lên khoang chở hàng…
- Chú mày nóng nảy quá. Xe của tôi đang chở đầy hàng. Chú em biết không? Tôi là thợ khắc gỗ nổi tiếng đấy. À thế này nhé, gọi… bác sĩ à? Được, cái khoản đó thì được. Còn… cảnh sát thì miễn. Một kẻ say sưa rượu chè như tôi thì cảnh sát là kẻ thù, chú mày biết điều đó chớ?
- Ông Storuethe, xin ông làm ơn đi liền. Sinh mạng một con người phải tính từng phút…
- Tôi biết. Nhưng tôi chưa biết nguyên nhân nào đã gây ra tai họa cho thầy trò chú bé. Ít ra tôi cũng…
- Được, thưa ông Storuethe. Nguyên nhân là… Bóng Ma.
- Hà hà, có thế chứ. Bóng Ma là hung thần đáng sợ nhất ở thành phố này mà. Tôi có vẻ… nể hắn đấy. Thôi, giờ thì cứ yên trí đi. Bác sĩ đến liền mà. Chú bé biết làng Klethenbon chớ, làng Klethenbon êm đềm nơi tôi cư ngụ, lúc nào rảnh ghé làng chơi với tôi. Rồi kể thêm cho tôi về nhân vật Bóng Ma rùng rợn. Hà hà, để tôi tặng chú mày cái này… Ông ta lệt bệt đôi ủng dị dạng về chiếc xe tải và quay lại với một con lừa nhỏ chạm bằng gỗ.
- Đây là con lừa Banthada. Tôi đặt tên cho nó đấy. Tác giả là tôi nghe. Mặt hàng này đang ăn khách lắm đó.
- Cám ơn ông Storuethe, nhưng cháu không còn lòng dạ nào…
- Tôi biết chú em đang sốt ruột chờ bác sĩ đến. Hà hà, tôi đi kêu đây. Chiếc xe tải bắt đầu lăn bánh chậm chạp, có lẽ nó cũng ngất ngư như men rượu của người tài xế. Tarzan nhìn theo ngao ngán rủa thầm. Hôm nay đúng là một ngày bất hạnh, trong khi cái chết đến như chơi thì một kẻ dửng dưng phóng qua luôn, một kẻ dừng lại thì ăn nói như người bị bịnh tâm thần. Tội nghiệp thầy Binot.
- Tarzan!

- Ồ, thầy đã tỉnh. Lạy Chúa, thầy thấy trong người thế nào?
- Em, em… có… bị thương… không?
- Em không sao. Đầu thầy bị đập mạnh vào mui xe…
- Đúng vậy, đầu tôi rất… khó chịu. Cám ơn em đã chăm sóc tôi, những người khác… đâu?
Tarzan ngẩng lên. Hắn mừng rỡ như sắp điên đến nơi bởi chiếc xe buýt vừa trờ tới cuối đường.
- Họ đã tới kia, thưa thầy. Còn em thì đã nhờ… một người đi gọi bác sĩ.
- Tôi không ngờ… tại sao lại ra nông nỗi này chớ?
- Bóng Ma. Thưa thầy, Bóng Ma từ trên cầu đã ném một tảng đá lớn xuống thầy trò mình. Cũng may là thầy không hay biết gì nên vẫn tự chủ tay lái…
- Chúa ơi, tôi nhớ rồi.
Bóng Ma! Tarzan mím môi. Hắn gieo rắc kinh hoàng đã hàng tháng nay. Tuy gã chưa đưa ai đến địa ngục nhưng như vậy cũng đã quá đủ rồi. Danh sách nạn nhân của gã sẽ là vô tận trong những ngày tới. Này Bóng Ma, mày có bùa phép quyền lực cỡ nào mặc kệ, mày đã là kẻ thù chung của nhân loại và là kẻ thù riêng của Tarzan này. Tarzan sẽ đương đầu với mày!

Mơ hồ trên bầu trời xám xịt trước mắt hắn, có hình ảnh một chiếc mô tô phân khối lớn đang bay.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

- 2 -
CHIẾC LỀU BỊ PHÁ HOẠI

Người thợ khắc gỗ kỳ dị Storuethe đã không bội tín với Tarzan. Một bác sĩ từ ngôi làng gần đó đã xuất hiện gần như cùng lúc với chiếc xe buýt. Xe cứu thương và xe tuần tra của cảnh sát địa phương cũng đồng thời có mặt. Vết thương trên đầu thầy Binot theo chuẩn đoán sơ bộ của bác sĩ không nguy hiểm đến tính mạng. Ông được đặt trên băng ca đưa đi bệnh viện tức khắc, nhưng trước khi xe cứu thương chuyển bánh, ông đã kịp trút nỗi ray rứt duy nhất vào đứa học trò "ruột" của mình:

- Tarzan ơi, còn một tuần nữa là đấu trận lượt về. Tôi đã chuẩn bị sẵn lối chơi mới cho đội bóng chuyền trường mình. Bây giờ thì…
- Tụi em sẽ cố gắng.
Tarzan an ủi ông một cách tuyệt vọng. Hắn thừa biết để trở thành vô địch học sinh toàn bang lúc này khó còn hơn có cánh bay lên trời. Tuy nhiên chuyện tranh giải tính sau, hắn cần phải tường trình nội vụ cho cảnh sát lập biên bản trước đã.
Vị cảnh sát trưởng lắc đầu quầy quậy:
- Lại là gã. Tên tội phạm này hình như sinh ra từ một hành tinh khác. Chiếc mô tô của gã bao giờ cũng "bay mất" lúc chúng tôi đến hiện trường.
- Tại sao chúng ta không chặn các ngả đường và khoanh vùng?
- Đã làm rồi nhưng vô ích. Đã nói hắn từ một hành tinh khác đến mà. Gã thèm gây tội ác như đang lên cơn nghiện và tiến công bất cứ nạn nhân nào trên lộ trình hành động của mình. Căng dây thép ngang những con đường vắng nhé, liệng từ trên cầu xuống những hòn đá lớn nhé, núp trong bụi rậm bắn đá vào cửa kính xe hơi nhé… Rõ ràng trò chơi này chỉ có thể là của một thằng điên.
- Nó chỉ là một… bóng ma không hơn không kém.
- Cậu bé nói đúng. Gã là Bóng Ma trên mô tô bay. Có lẽ cuối cùng gã sẽ buộc cảnh sát phải thẩm tra toàn bộ chủ nhân xe gắn máy đang lưu hành trên thành phố này. Và như thế để tìm được tung tích gã, cảnh sát sẽ phải tốn thời gian hàng năm trời mà chưa chắc tìm ra. Quỷ quái thật.
Tarzan thở dài. Hắn ngao ngán nhìn chiếc xe cảnh sát. Chắc chắn gã tội phạm vô hình kia chỉ quanh quất đâu đây, vậy mà gần như cả hệ thống an ninh địa phương phải bó tay bất lực.
Hắn bước lên xe buýt. Đường về dài thăm thẳm như nỗi bất lực của chính hắn.
*
Tarzan mở cửa "Tổ đại bàng" định bước vào nhưng hắn bất chợt khựng lại vì một hợp âm thê thảm từ bên trong vọng ra:
- Đồ đê tiện, vô liêm sỉ, quân đạo tặc…
Cái miệng bài hãi của thằng Tròn Vo chứ còn ai. Tarzan chỉ còn nước nhăn nhó:
- Mày nguyền rủa đứa nào vậy Kloesen?
- Thằng ăn trộm, thưa đại ca. Hộp sôcôla của tao bị mất trộm gần hết. Tức ơi là tức…
- "Stop" chuyện đó đi mập. Tao đang nhức đầu đây.
- Sao? Đội trường mình thất trận hả?

- Ừ, nhưng đó chỉ là một bất hạnh nhỏ so với một bất hạnh tiếp theo.
Và Tarzan chậm rãi tường thuật lại cuộc tấn công man rợ của Bóng Ma khiến Tròn Vo thè lưỡi hít hà quên luôn mớ tài sản gia bảo bị mất cắp.
- Trời ơi, thiệt vậy sao? Tội nghiệp thầy Binot quá, dù ông luôn cho tao bốn điểm môn thể dục, và cũng không cho tao đi cổ vũ đội nhà bữa nay.
Tarzan lặng lẽ dỡ quần áo ra khỏi túi thể thao. Hắn thèm những tia nước mát lạnh hơn bao giờ hết.
- Này đại ca…
- Gì nữa?
- Nếu kẻ thù của tụi mình đích thị là Bóng Ma thì giá trị của gã khá lớn. Tao đã đọc thông báo của cảnh sát trên báo, tiền thưởng cho vụ truy nã gã lên tới 10.000 mark.
- Tao không cần tiền.
- Nhưng má của mày, tao nghĩ rằng…
Tarzan cáu kỉnh ngó Kloesen, tuy nhiên lòng hắn dịu xuống lập tức. Coi, thằng bạn tri âm hiểu hết hoàn cảnh gia đình hắn. Hắn không có quyền gì bịt miệng một kẻ biết "nghĩ đến người khác" như vậy.
Tarzan đánh trống lảng:
- Đúng. Bóng Ma sẽ là mục tiêu trước hết của TKKG. Chiều mai như đã hẹn, tụi mình sẽ đến hồ Heront bơi. Được, tao sẽ tốn mười phút từ hồ Heront để thăm thú chiếc cầu. Cần phải xem kỹ mọi dấu vết trên cầu mà cảnh sát bỏ qua. Phải không Tròn Vo? Bóng Ma thì cũng là một con người chớ, nó chắc chắn phải để lại dấu vết…
- Tuyệt vời. Thế nào Công Chúa và Máy Tính Điện Tử cũng tham gia vụ này. Hai bạn ấy sẽ thấy "chiếc lều mơ mộng" của tụi mình không còn hấp dẫn nữa.
Kloesen vừa nhắc đến… chiếc lều. Đúng vậy. Bốn đứa bọn chúng sẵn dòng máu phiêu bạt đã dựng chiếc lều bên hồ Heront từ một tuần lễ nay. Chiếc lều được "xây cất" một cách lý tưởng giữa những bụi cây cao vút và chằng chịt như rừng rậm. Chúng để đồ bơi trong lều không một mảy may nghi ngại bởi còn lâu mới có ai phát hiện và mò đến chỗ này.
Kloesen càng lúc càng hào hứng:
- À, nhân vụ hẹn hò ở hồ Heront, chúng ta còn có thể ghé thăm cái ông điêu khắc của đại ca nữa.
- Ông say rượu Storuethe! Mày nhắc tao mới nhớ. Còn món quà nhỏ của ổng nữa đâu rồi kìa!
Hắn moi trong ngăn phụ của cái túi thể thao ra một chú lừa gỗ quái

dị.
- Nó đây. Ái chà, chào chú lừa Banthada. Mày đã được ra đời từ một nhà điêu khắc thiên tài về… tửu lượng.
- Chậc, tao thấy chú lừa dễ thương quá. Đặt "quà tặng lúc hoàng hôn" lên tủ chớ đại ca?
- Mày sẽ dẹp ngay ý nghĩ đó nếu chạm mặt với ông ta. Có một cái gì đó giống như dị dạng…
- Ủa, hay ông Storuethe bị… chột mắt, tao định nói giống con Oskar của Công Chúa, hay ông ấy…
- Mày đoán bậy bạ mà đâm ra gần trúng, Storuethe có thể bị thương tật về tâm hồn. Nào, quan sát con lừa gỗ Banthada thử coi: không hề giống bất cứ con lừa chuyên gặm cỏ nào trên thế gian này, nó giống một con người đằng đằng sát khí. Có thể ông ta chạm trổ nó trong cơn say lúc thiếu tiền mua rượu. Tao nói đúng không? Ông ta mà gặp mày ghé thăm là… hết ý. Dám ông ta tưởng thân thể mày là một súc gỗ tròn thì…
- Thì lão sẽ đục đẽo tao thành một bức tượng chớ sao! Chúa ơi…
*
Trong giờ giải lao đầu tiên sáng thứ hai, Tứ quái TKKG họp mặt liền để bàn về kẻ thù không hình không bóng nọ.
Gaby Công Chúa bàng hoàng:
- Thằng cha… Bóng Ma, ghê quá! Nhưng điều đó đâu có ngăn mình đi bơi sau bữa ăn trưa phải không các bạn?
Máy Tính Karl gật gù:
- Ờ, nhưng tôi muốn đọc bài báo của Tarzan về trận tranh giải bóng chuyền trước đã.
- Tao sẽ viết lúc cần thiết. Mày phải hiểu là tụi tao chơi không đến nỗi tồi tệ lắm. Chính thầy Binot cũng xác nhận một trận đấu quan trọng như thế, yếu tố may rủi có khi lại quyết định.
Công Chúa xoa dịu Tarzan bằng một kết luận ngọt ngào:
- Thì cũng phải biết chấp nhận thất bại chứ. Ở cúp vô địch bang vừa rồi, mình cũng chỉ đoạt huy chương bạc môn bơi ngửa đó thôi!
Tròn Vo cười ha hả:
- Thà mập như Kloesen này mà sướng. Khỏi phải mang tiếng bại trận.
Công Chúa lừ đôi mắt xanh biếc khiến Tròn Vo im bặt. Gaby và Karl đang là biên tập viên của tờ báo tường, trong đó có muc bình luận thể thao giao cho Tarzan quản lý. Chuyện viết bài tường thuật là nhiệm vụ bắt buộc chớ đâu có khơi khơi giống cái bụng sôcôla của thằng Tròn Vo hảo ngọt.

Sau cùng cả băng kéo nhau xuống buồng điện thoại cạnh tấm bảng đen. Tarzan "phôn" ngay đến bệnh viện thành phố.
Giọng thầy Binot đã có vẻ tươi tỉnh:
- Cảm ơn em, tôi đã đỡ nhiều rồi. Chiều thứ năm em có thể vô đây được không? Chúng ta sẽ cùng bàn bạc về chiến thuật mới.
- Dạ được. Hai giờ chiều hôm đó em sẽ đến.
Tarzan quay qua Công Chúa:
- Thầy Binot đã tìm ra chiếc đũa thần. Vậy là ổn.
*
Hồ Heront có diện tích gấp ba lần một sân banh, được thiên nhiên ưu đãi khá kỳ lạ. Một bên bờ cỏ mọc lan tới sát mép nước dùng làm bãi tắm mùa hè. Chung quanh ngổn ngang những vỏ chai nước ngọt và giấy gói vương vãi đâu từ năm ngoái. Phần bờ còn lại bị bao vây bởi cây cao bóng dài của rừng rậm hoang dã. Đó cũng là nơi cư trú của nhền nhện và chủng tộc rắn vipe.
Gaby Công Chúa nhảy xuống xe đạp trước tiên:
- May mà lều của tụi mình là loại lều không thấm nước. Mấy ngày vừa rồi mưa quá.
Cô bé dựa xe vào một gốc cây và dắt theo con chó Oskar đang ngoe nguẩy đuôi hí hửng.
Tròn Vo thì vừa đi vừa nhảy chồm chồm liên tục vì sợ… rắn cắn. Nó hầu như áp sát Tarzan đang lầm lũi vẹt rừng phía trước. Mặt Tarzan mỗi lúc một cau có. Có kẻ đã tới đây! Hắn biết điều đó qua những cành cây bị bẻ gãy trên đường.
Cuối cùng chiếc lều cũng hiện ra nơi bãi đất trống. Lúc gạt những cành lá che kín mặt, Tarzan đứng sững lại, kinh hoàng.
Tròn Vo cũng linh tính có chuyện chẳng lành. Nó nói vọng lên thăm dò:
- Có chuyện hả Tarzan?
Tarzan nghẹn ngào:
- Thật chẳng ngờ…
Hai thằng cùng bước ra bãi đất trống. Lạy Chúa, túp lều của bọn chúng đã bị cắt thành từng mảnh vụn tả tơi giống một mớ nùi giẻ. Coi, không có mảnh nào lớn hơn chiếc khăn tay. Chưa kể những mảnh vải màu từ bộ bikini tắm nắng của Gaby, mảnh quần bơi màu đỏ của Tarzan và búi sợi bị cào nát từ chiếc khăn bông của Máy Tính Điện Tử.
Chính giữa mớ giẻ vụn là một cây gậy cắm xuống đất. Đầu gậy cài một mẩu giấy bìa nguệch ngoạc mấy dòng nhắn tin bằng bút chì. Công Chúa muốn khóc òa tức thì:

- Trời ơi, quân tồi tệ…
Tarzan cầm mẩu giấy và đọc lớn:
“Bọn nhãi con khốn kiếp, hãy cút về thành phố để tránh bị ăn đòn. Nên nhớ câu rừng nào cọp nấy”
Gaby dậm chân thình thịch, nước mắt cô bé ứa ra:
- Tại sao nó có thể hành động vô liêm sỉ như vậy? Tụi mình có động tới ai đâu?
Tarzan nhún vai:
- Xét theo lời tuyên chiến của mẩu nhắn tin, chúng ta có cảm giác thủ phạm là một thằng ngốc nào đó ở trong làng. Nó không thích sự có mặt của tụi mình ở đây. Hoặc có thể nó là kẻ đang hận một cái gì đó. Và mối hận đó đã làm nó sinh ra kiêu ngạo và phục hận. Nó thù ghét mọi niềm vui của người khác trong đó có niềm vui của chúng ta. Không thấy nó khuyên răn rằng “rừng nào cọp nấy” sao?
Máy Tính Điện Tử nhăn mặt:
- Với một thằng xưng hùng xưng bá kiểu đó thì cách thức duy nhất để nói chuyện không phải là sách vở mà là nắm đấm. Đại ca tính sao?
Tarzan lạnh tanh:
- Còn phải tính toán gì nữa. Một loại “du đãng vườn”. Phải tìm ra nó và dạy nó một bài học để đời. Tao chỉ xót xa cho chiếc lều của mày.
Tarzan chợt nhìn sang Gaby. Trời ạ, Công Chúa đang cúi xuống vuốt ve con Oskar mặc những giọt lệ thổn thức lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp. Tarzan nghẹn lời, hắn có cảm tưởng như mình có lỗi trước nỗi buồn cay đắng của cô bé.
- Nín đi Gaby. Ở đời luôn luôn là vậy. Thiện ác hai mặt. Đã có những người bạn tuyệt vời thì cũng có cả những đứa bẩn thỉu.
Gió nhẹ bắt đầu thổi qua các bụi cây. Lá rì rào. Có thể ngửi thấy cả mùi nước hồ.Có điều chuyến đi bơi thú vị của chúng đã bị vẩn đục rồi. Nó sẽ không thể có vào hôm nay.
Tarzan đổi không khí:
- Tôi đề nghị chúng ta cùng đạp xe đến cái cầu mà gã Bóng Ma đã xuất hiện để nghiên cứu dấu vết. Trên đường quay về sẽ ghé thăm ông Storuethe ở làng Klethenbon. Chắc chắn ông ta biết rõ lai lịch từng người trong làng này và biết đâu chúng ta sẽ chẳng tìm ra kẻ phá hoại chiếc lều. Chúng ta có mảnh giấy tang chứng trong tay mà, biết đâu ông ấy lại nhận ra nét chữ.
Hắn gấp tờ tối hậu thư, nhét vào túi sau quần Jeans. Coi, Công Chúa hình như đã ngưng thút thít…

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

- 3 -
KẺ KHẢ NGHI BÊN BÌA RỪNG

Cát lạo xạo dưới bánh xe. Con Oskar thở phì phò chạy bên xe đạp của Gaby. Nhưng ông bạn mập Kloesen còn thở hồng hộc hơn nữa. Đã tới cuối cánh rừng. Giữa những tia nắng xuyên qua kẽ lá, Tarzan trông thấy chiếc cầu.
Đám trẻ dừng lại. Không ai nói câu gì. Rừng đã nằm sau lưng chúng. Từ chỗ này có thể quan sát tổng thể đồng cỏ. Làng Klethenbon ẩn hiện dưới thung lũng. Ngọn tháp nhà thờ chĩa lên trời y hệt một ngón tay trỏ của Thượng Đế.
Thành cầu sáng lóe dưới mặt trời. Trên đường nhựa còn hằn một vệt phanh xe đen sì. Cái gì vậy? Tarzan đứng đúng vào chỗ vệt đen đó và chỉ tay xuống con đường quốc lộ.
- Bóng Ma đã mai phục ở nơi đây, còn mình và thầy Binot từ đằng kia lại.
Cả đám nhíu mày ngắm nghía con đường. Tarzan tiếp tục:
- Thằng sát nhân biết rất chính xác lúc nào thì liệng cục đá. Rõ ràng xe mô tô của gã được giấu trong bụi rậm. Hành động xong gã chạy xuyên rừng. Mà phía bên kia rừng thì chúng ta đã biết, gã muốn tẩu thoát hướng nào chẳng được.
Chúng đi sang thành cầu để Tarzan có thể chỉ chỗ xảy ra tai họa. Nơi chiếc xe bị lật, cỏ bị giập nát. Mất mười lăm phút lùng sục dấu vết, cả đám không tìm thấy chút manh mối gì. Ngó con Oskar là đủ thấy nản, nó thất vọng vì chẳng đào đâu ra một khúc xương cho đáng công lao… loài chó. Bỗng nhiên từ phía làng Klethenbon một chiếc xe hơi đang đủng đỉnh rề lại. Chiếc xe hơi màu lam với người lái cũng ung dung không kém gì nó.
Tarzan nheo mắt. Chiếc xe có vẻ quen quen. Hắn chụm tay ngắm kỹ hơn và bất chợt run bắn. Cái bảng số xe đăng ký ở thành phố có con số làm hắn như bị điện giật:
- 49…, đúng rồi!
Tarzan nghĩ thầm. Gã đấy. Chính là gã tài xế vô lương tâm đã phớt lờ thầy trò hắn lúc xảy ra sự cố thảm khốc. Hôm qua gã phóng như bay dưới mặt đường, tại sao hôm nay gã lại mò mẫm trên cầu? Gã là ai, và muốn gì ở đây?

Chiếc xe hơi lăn bánh chậm chạp qua Tarzan. Cách chiếc xe một cánh tay, hắn thấy gã đàn ông rõ mồn một. Gã trạc cỡ trung niên, có gương mặt đỏ au, lấm tấm tàn nhang và cặp mắt màu sáng. Mái tóc màu lửa của gã hất ngược ra phía sau. Quanh khóe miệng và mắt là những nếp nhăn khắc khổ.
Gã đàn ông liếc Tarzan một cách chớp nhoáng. Có cảm giác đó là một cái nhìn tóe lửa. Rồi chiếc xe cũng khuất dần dưới những rặng cây, chỉ trừ con số trên tấm bảng đăng ký ở lại mãi trong ký ức của hắn. Số xe nguyên vẹn là “4963”.
Tarzan la lên:
- Các bạn đã thấy chiếc xe vừa đi qua chớ gì. Đó chính là kẻ đã phớt lờ trước cái chết của người khác hôm qua. Mình nhớ như in hai con số 49…, bây giờ thì đã rõ. Bộ mặt không một chút cảm tình của gã đã nói lên tất cả.
- Hay gã là Bóng Ma, biết đâu được?
- Ý kiến của mày cũng có lý đó Tròn Vo. Ủa… hình như có tiếng động cơ xe vừa rền rĩ?
Máy Tính Điện Tử gật đầu:
- Gã đã dừng xe và tắt máy.
- Tốt lắm, vậy là tụi mình sẽ có cơ hội tìm hiểu gã định âm mưu gì ở trong rừng.
Tarzan nhảy phắt lên xe đạp vào lao theo con đường ngoằn ngoèo. Ba quái không đợi nhắc cũng phóng liền bén gót. Ngay sau khúc quanh thứ nhất, bọn chúng đã trông thấy chiếc xe nằm sát lề đường bên phải. Trong xe không một bóng người.
Từ chỗ xe đỗ tới bìa rừng không đầy trăm mét toàn dẻ gai và thông lá nhọn. Tarzan dò dẫm theo vết chân. Hắn đã phát hiện một cái gì đó động đậy dưới những tán cây.
- Gã kia kìa. Để tránh bị lộ, các bạn hãy chờ ở đây. Tôi sẽ tìm ra chỗ giấu chiếc… mô tô bay của gã.
Đất ẩm ướt, đầy rêu dưới chân Tarzan. Gã đàn ông đứng cạnh một gốc cây cách chỗ Tarzan rón rén chừng năm bước. Gã cao lớn hơn Tarzan tưởng, chiếc áo veston màu lam căng cứng trên tấm lưng to bè.
Tay trái gã cầm một chiếc ống nhòm đưa lên ngang mặt. Trời ạ, gã quan sát mục tiêu nào vậy. Sau cánh đồng lúa mạch chỉ có trảng cỏ với một nhà kho lớn. Ngoài ra là con đường mòn dẫn tới một nông trại cách chỗ gã đứng tới… hai cây số. Có thể mục tiêu của gã là cái nông trại, bởi con người không thể thấy những chú bò sữa gặm cỏ ở đó bằng mắt thường.

Tarzan chưa kịp rút lui thì gã đàn ông đột ngột quay đầu lại. Gã ngó hắn trân trối. Bộ mặt vốn đã đỏ sẵn lại càng "bốc lửa" hơn.
- Ê nhỏ, mày muốn gì?
- Ồ… ồ không, tôi nghĩ là ông mới đang muốn gì chớ…
- Đừng láu cá với tao, hồi nãy tao đã gặp mày trên cầu. Bây giờ mày lại theo rình tao.
- Ông có điều gì đáng để tôi rình chăng?
- Thằng nhãi khốn kiếp. Tao cho mày một cái tát tai giờ!
- Nếu tôi là ngài, thưa quý ngài, tôi sẽ chẳng dại dột mà làm vậy. Bởi lẽ, tôi sẽ giáng trả đó!
Gã đàn ông nắm chặt ống nhòm cứ như nó đang là một… khẩu súng. Tròng con ngươi gã đảo lia lịa về phía những bụi rậm sau lưng Tarzan. Không có ai! Gã thở phào rồi cười đấu dịu:
- Nào, trả lời tôi đi chú em. Tại sao chú em bám đuôi tôi?
- À, à… Tôi cần sưu tầm một số lá cây cho giờ học sinh vật. Gặp ông chỉ là tình cờ…
- Thì ra thế. Còn tôi… tôi cũng cần tìm một phong cảnh ngoạn mục. Bằng… bằng cái ống nhòm này…
- Ông lãng mạn quá. Chào ông.
Tarzan trở về với ba chiến hữu đang đứng chờ bên vệ đường. Con Oskar đón hắn rất hờ hững, không chịu bỏ dở công việc liếm chân ưa thích.
- Thế nào hả Tarzan?
- Gã đã nhận được mặt tao.
Tarzan kể hết mọi chuyện. Và kết luận:
- Gã chọn một cái cớ đầy sơ hở là "tìm phong cảnh ngoạn mục". Còn lâu, có thể gã đang tìm một địa điểm thuận lợi để chuẩn bị cho cuộc phục kích mới. Chúng ta cần phải có hồ sơ về gã.
Quân sư Karl chen vào như một ông… trời:
- Khỏi cần điều tra. Hồ sơ gã đây: gã tên là Paul Hephuoc, cư ngụ tại đường Công Tước, số nhà 22. Nghề nghiệp: đại diện hãng sản xuất rượu mạnh. Đủ chưa?
Tarzan há hốc miệng vì sửng sốt, trong lúc Karl tiếp tục:
- Gã đã khóa cửa xe, nhưng cửa sổ bên phải để mở. Tao liếc vào ngăn đựng găng tay và chỉ cần xem cái túi chứa giấy tờ xe cùng vài lá thư và…
- Mày… tinh ranh như một con chồn. Đáng mặt quân sư đó.
Lúc ấy thì Công Chúa báo động:
- Ê, lão ta tới kìa!
Bây giờ thì Tarzan không cần thiết "sưu tầm lá cây sinh vật" nữa bởi

ông khách lạ cũng chẳng thèm ngó ngàng gì đến bọn chúng. Gã leo lên xe, lái qua chỗ ngoặt và… biến mất.
Tarzan gật gù:
- Gã tỏ ra thật khả nghi. Ái chà, đường Công Tước, số nhà 22… Mình biết rành khu phố này. Chúng ta sẽ đến đó để thu lượm các thông tin về gã. Hy vọng Hephuoc sẽ đúng là… Bóng Ma cho gọn một công hai việc.
Gaby xem đồng hồ:
- Chuyện Bóng Ma tính sau. Theo chương trình, hình như mình sẽ ghé làng Klethenbon phải không?
Tròn Vo cười không đúng lúc chút nào:
- Ở làng có quần tắm không hả đại ca? Tao thèm ùm xuống hồ Heront càng sớm càng tốt?
- Thằng… quỷ sứ!

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

- 4 -

NGƯỜI THỢ KHẮC GỖ KỲ DỊ

Làng Klethenbon đang trong cơn ngái ngủ. Đường sá vắng teo. Bốn thám tử tí hon đạp xe qua một ngôi nhà xiêu vẹo, gặp một cụ già ngồi trên ghế đá trong vườn vừa nhai thuốc lá vừa nhổ thứ nước đắng nghét đó xuống luống hoa kề bên. Tarzan dừng lại hỏi thăm đường và chúng được thưởng thức một màn chỉ đường quái chiêu khi cụ già ngoáy tít ngón trỏ lẫn ngón cái lên không trung.
Coi vậy mà cũng đến được nơi cư trú của Storuethe. Cạnh căn nhà nhỏ là gian nhà kho. Qua cánh cổng để mở, có thể thấy rành rành chiếc xe tải của ông ta kềnh càng nằm trong sân. Điều đó chứng minh gia chủ có nhà.
Đám trẻ tự nhiên ngần ngại trước cảnh vườn không nhà trống xơ xác.
Tarzan kiên quyết:
- Tôi sẽ vào trước. Biết đâu ông ta là “chiếc chìa khóa” cho cuộc điều tra của tụi mình.
Hắn mạnh dạn giật cái chuông cổ lỗ sĩ. Bên trong cửa có tiếng gì như cả chồng đĩa sứ bị rơi xuống đất. Sau thứ âm thanh chết người ấy thì cánh cửa mở ra.

Tarzan nhìn người đàn ông mà choáng váng. Storuethe bằng xương bằng thịt là đây ư? Coi, vầng trán "bác học" của ông ta cao ít nhất là 10 centimet và dô kinh khủng. Cái đầu càng oái oăm, giống hệt một trái lê lộn ngược mà phần cổ là cái… cuống. Mái tóc vàng thưa thớt, gương mặt choắt lại như mặt chuột. Thêm vào đó là những cái răng chìa ra dưới môi, hai con mắt thụt sâu trong hai hốc như ánh đèn giữa hang đá. Trời ạ, nhân dạng Storuethe cổ quái đến lạ lùng.
Ông ta cười khoe thêm những cái răng chuột:
- Chú bé hôm qua phải không? Xin mời.
Hơi thở ông ta nồng nặc mùi bia. Tarzan nghĩ thầm: Diện kiến Storuethe trong bóng tối có khi hay hơn.
Hắn ấp úng:
- Như đã hứa với ông, tụi cháu đến chơi cho biết nhà.
- Ờ, ờ… tốt lắm. Tôi thừa chục vại bia để đãi khách.
Đám trẻ đã dựa xe vào hàng rào. Tarzan lần lượt giới thiệu từng người bạn. Hắn không ngờ ông ta cũng có thể đỏ mặt và bối rối lúc Gaby cúi chào. Thật kỳ cục. Liệu ông ta có tặng cô bé một con lừa không đây!?
Storuethe hướng dẫn đám trẻ vô phòng khách. Trên tường treo đầy những bức phù điêu bằng kim loại hoặc những bức tranh sơn dầu được đóng khung cẩn thận. Tất cả đều bụi bặm trong thứ không khí u ám, khó thở. Ông ta mời bọn chúng ngồi vào bàn và xuống bếp lấy nước ngọt.
Gaby thì thầm:
- Ở đây cứ như trong một nhà mồ.
Tarzan chia sẻ với cô bé tức thì:
- Tôi cũng có cảm giác tương tự, nhưng đó đâu phải lỗi của ông ta, Gaby!
Storuethe đã xuất hiện với cái khay trên tay. Trên khay có bốn chiếc ly cáu bẩn, một chai nước ngọt to tướng và một chai bia đã khui nắp. Người thợ khắc gỗ không nói không rằng, xách chia bia tu ừng ực. Chỉ có một mình Tròn Vo là dám thù tạc với ông ta, nó uống nước ngọt sạch bách một hơi rồi thong thả liếm mép.
Storuethe ngả lưng xuống chiếc ghế bành dơ chưa từng thấy và nhe hàm răng chuột:
- Cái ông giáo ấy chưa… chết hả, cũng mừng. À mà chú mày tên gì vậy, Tarzan ư? Cái tên nghe "bảnh" đấy. À, báo chí đã đăng tin gì chưa hả các bạn nhỏ? Nếu đăng thì… tôi sẽ mua đủ mọi loại báo. Hy vọng họ sẽ nhắc đến tôi trong vụ "đi gọi bác sĩ". Ê, Tarzan, chú mày có kể chuyện đó cho các nhà báo không vậy?

- Chưa, thưa ông Storuethe. Cháu chẳng gặp bất cứ một phóng viên nào. Nhưng cháu sẽ viết về biến cố đó trên tờ báo tường của trường.
Vầng trán lồi của Storuethe muốn lồi ra thêm vì thất vọng. Tuy nhiên ông ta đã nhanh chóng đặt bàn tay xương xẩu lên vỗ vỗ như trấn an cái trán kịp lúc.
- Thôi bây giờ tính chuyện khác. Các bạn có muốn nhìn qua xưởng điêu khắc của tôi không?
Khuôn mặt Tròn Vo trở nên hết sức nghiêm trang:
- Cháu đã được chiêm ngưỡng "con lừa Banthada" của ông.
- Hà hà, phải rồi! Đó là con lừa đầu tiên tôi cho ra lò.
Sao? Tarzan ngơ ngác. Mới tối qua chính miệng ông ta tuyên bố với hắn là "mặt hàng này đang ăn khách", vậy mà lúc này thì lại… đang ở giai đoạn thể nghiệm. Ôi, thây kệ lời nói gió bay của Storuethe, một kẻ ẩn cư xa lánh thiên hạ như ông ta thì gàn dở là tất nhiên rồi.
Và "kẻ ẩn cư gàn dở" nhổm dậy thình lình đến nỗi con Oskar giật mình sủa ầm lên vì hoảng hốt.
- Gấu, gấu…
- Câm mõm lại. Đồ chó đẻ. Tao cho mày một tát tai bây giờ!
Trời đất! Bốn quái nhìn nhau chết điếng. Thái độ Storuethe thay đổi như chong chóng. Coi, mặt ông ta ửng đỏ như tôm luộc. Hai con mắt trong "hang" tóe lửa. Cơn giận dữ làm bọt mép ông ta sùi ra.
Con Oskar sợ hãi cụp đuôi sau chân Gaby nhưng vẫn không ngừng gầm gừ. Tarzan hiểu rằng hắn cần phải can thiệp:
- Thưa ông Storuethe, có lẽ ông làm con chó giật mình. Bình thường con Oskar không bao giờ sủa ầu tả như vậy nếu không gặp kẻ thù.
Sắc mặt người thợ khắc gỗ dần bình thường trở lại:
- Tao không ưa nổi loài chó. À… à mà không, xin lỗi, xin lỗi nhé các bạn. Xin mời các bạn ghé xưởng điêu khắc của tôi, các bạn sẽ thích thú…
Tarzan ngó sang Công Chúa nháy mắt trấn an. Hắn biết Gaby sẽ không dễ dàng "bỏ qua" chuyện vừa rồi.
*
Xưởng thợ của Storuethe là một gian nhà dài nhìn ra sân, bốc mùi gỗ dễ chịu. Bộ dụng cụ nhà nghề của thợ khắc nằm lềnh khềnh dưới sàn nhà hoặc lủng lẳng trên tường.
Tác phẩm của "kẻ ẩn cư" toàn những chân dung quái đản. Những người yếu bóng vía có thể thót tim bất tỉnh như chơi. Nào, các mặt nạ gỗ treo la liệt, rồi những pho tượng cao đến 80 centimet đe dọa người xem bằng những hình hài dị dạng: còng gập, gù lưng, què chân, vẹo xương sống. Rõ ràng loại sản phẩm méo mó, bệnh hoạn

kia chỉ dành cho những ai thích cảm giác mạnh lúc 0 giờ.
Lũ trẻ trân trối nhìn đám đồ vật cổ quái.
Storuethe cười rờn rợn:
- Các bạn chắc chưa hề thấy một công trình nào giống công trình này. Phải nói là "kỳ quan" mới đúng. Ờ, tôi là một nghệ sĩ ngoại hạng. Không sáng tác những cái mà các thợ khắc bình thường vẫn làm. Sáng tác kiểu đó thì thà chặt tay mình còn hơn. Tôi quan tâm đến những sinh vật bên lề nhân loại. Các bạn hiểu chứ, tác phẩm của tôi phục vụ một thế giới bi thảm có thực. Hà hà, tuy khó bán những chúng vẫn là những kiệt tác bất hủ.
Karl Máy Tính nói bằng giọng khô khan:
- Những bức tượng chạm trổ rất khéo, nhưng chỉ thích hợp với một sở thích đặc biệt.
- Sao? Chú "cận thị" này định nói gì?
- Có nghĩa là cháu thích những gì hợp với thẩm mỹ nhân loại hơn.
- Vậy chú mày quan niệm thế nào là cái đẹp?
- Dĩ nhiên, thật khó phân định rõ ràng, thưa ông. Chẳng qua đây chỉ là sở thích của cháu.
- A, sở thích. Ôkê. Tôi đồng ý. Tôi cũng có một sở thích đặc biệt. Tôi là một con người ngoại hạng. Một nghệ sĩ…
Ông ta đột ngột ngừng bặt vì tiếng kính vỡ loảng xoảng vang lên từ phòng khách. Không nói thêm một lời nào, Storuethe lồng lộn lao qua đám trẻ như một kẻ hóa rồ.
Bọn chúng cũng nhanh chóng nối gót ông ta vô phòng khách và… chưng hửng vì tấm kính cửa sổ đã không còn nữa. Trên thảm, sờ sờ một cục đá lớn bằng nắm tay.
Storuethe rú lên rùng rợn như một con sói tru. Ông ta nhảy hai bước là tới bên cửa sổ. Coi, Tarzan vẫn còn kịp trông thấy hai thằng nhóc đang sử dụng một con dao bấm cứa phăng bụi hướng dương dọc hàng rào.
Phựt, phựt… Trong nháy mắt, bụi hoa tuyệt đẹp chỉ còn trơ bốn cuống hoa cao ngang thắt lưng người.
Giọng Storuethe vô cùng tức giận:
- Tụi khốn nạn, lưu manh, mất dạy, chó đẻ, súc vật, phạm pháp… Tao sẽ giết tụi mày như giết những con kiến hôi. Tao sẽ thanh toán tụi mày.
Ông ta đứng dựa hẳn vào tường thở hồng hộc. Cái trán đồ sộ lóng lánh mồ hôi, mặt xám ngoét. Tarzan nói sau một lúc im lặng:
- Hai thằng nhãi ranh đó là ai, thưa ông?
- Ai hả? Không cần biết! Bọn tội phạm đứa nào mặt mũi cũng giống

nhau. Toàn thể dân làng này đều là… tội phạm. Bọn chúng đồng loạt chống lại tôi. Đây là tấm cửa kính thứ năm bị bể kể từ lễ Phục sinh. Đêm đến chúng còn hành hạ tôi bằng cách kéo chuông cửa. Năm ngoái chúng còn vặt trộm hết cả lê của tôi. À, không, tôi lại không có lê! Chúng vặt táo nữa.
- Sao ông không đi báo cánh sát?
- Bọn cảnh sát lại càng không ưa tôi.
- Cháu không tin.
- Chú mày không tin mặc kệ. Tôi chỉ biết kẻ thù của tôi là cảnh sát, những thằng nhóc, cha mẹ chúng và cả dân làng. Hà hà, chúng muốn tôi phải rời cái xưởng thiên tài này mà ra đi. Còn lâu, tôi sẽ ở lại đây để đương đầu với… tất cả. Để rồi xem ai sẽ thắng.
- Rồi chúng sẽ lại cắt bỏ những bông hướng dương?
- Cắt bỏ càng tốt. Trồng chúng chỉ thêm tối căn nhà. Trước sau gì tôi cũng dẹp đám bụi hướng dương mà, có điều phải tự tay tôi cắt. Chú mày hiểu chưa?
Tarzan lắc đầu. Không phải hắn không hiểu lối giải thích của ông ta mà do quá… hiểu nên đành lắc đầu đầu hàng vô điều kiện. Ở tình cảnh này thì tốt nhất là nên tranh thủ dò hỏi về kẻ đã phá hoại chiếc lều ở bờ hồ.
Hắn chìa mảnh giấy cho ông ta coi:
- Có thể kẻ thù của ông cũng là kẻ thù của tụi cháu. Cháu tin rằng tên khốn kiếp đó ở đâu đây trong làng này. Ông xem nét chữ…
Storuethe nghe sơ sơ câu chuyện của Tarzan rồi hé một con mắt từ trong hốc sâu liếc qua.
- Ồ, tôi chẳng cần nhìn nét chữ cũng biết. Có lẽ thủ phạm không ai khác hơn là thằng Ivan Bạo Chúa.
Bốn thiếu niên há hốc miệng:
- Ivan Bạo Chúa?
- Ồ, hẳn nhiên không phải cái ông Sa hoàng Bạo Chúa nào đó ở nước Nga rồi. Thằng này tự xưng vậy thôi. Nó là chúa tể đám choai choai mới lớn trong cái làng "tội phạm" này. Tên thật nó là Dito Betx, 17 tuổi, con lão bán thịt. Thằng này ngu như chó nhưng lại khỏe như cọp. Nó thường chỉ huy đám mất dạy tấn công kẻ nào dám mò đến tắm ở hồ Heront. Hãy đề phòng nó.
- Dito Betx!
Tarzan lẩm bẩm. Hắn cảm thấy chuyến viếng thăm ông thợ khắc kỳ dị như thế là quá đủ. Chúng chào ông ta ra về.
*
Tứ quái bây giờ có quá nhiều vấn đề phải giải quyết. Công Chúa

hắng giọng:
- Lão Storuethe thật đáng ghét.
Máy Tính Điện Tử cũng rùng mình:
- Cách sống và quan niệm về cuộc đời của ông ta thật bệnh hoạn. Lúc thì thấy mình là họa sĩ vĩ đại, lúc thì thấy mình là chúa tể… Mà sao ông ta khắc toàn những thứ quái dị vậy chớ.
Tròn xoay cười tít:
- Từ lúc ngó chúng, tao thấy tao mới dễ thương làm sao, xinh đẹp làm sao!
Mặt Công Chúa hơi biến sắc:
- Sự xấu xí của lão là do trời sinh chớ đâu phải do con người. Vậy tại sao lão thù hận mọi người và cả đến một con chó? Hễ nhớ tới lời lão hăm dọa "giết" con Oskar là mình lại giận sôi lên. Sự độc ác do tự ti mặc cảm quả là đáng sợ.
Tarzan nói với vẻ dè dặt:
- Ông ta có "đáng sợ" bằng thằng Ivan Bạo Chúa không, có lẽ chúng ta cần phải tìm hiểu. Riêng tôi thì "chấm" thằng kia. Ái chà, Sa hoàng mà cũng muốn tắm hồ độc quyền.
Tròn Vo nghe nhắc tiết mục "tắm" là rên rỉ cấp tốc:
- Hay tụi mày đi trước đi. Tao nhảy xuống hồ Heront một lát đây! Nóng nực hết chịu nổi.
- Không quần bơi sao? – Karl ngạc nhiên.
- Thì có sao. Tao cần tẩy sạch mùi đám đồ gỗ quái dị. Chỉ có nước mới xua nổi ác mộng đêm nay. Tao nhất định… tắm.
Thằng Karl gỡ kính cận nheo mắt một cách tinh quái:
- Tắm kiểu thời tiền sử hả? Tao… theo mày.
Trước mặt Tarzan hiện ra hình ảnh một mặt hồ trong vắt. Trời ạ, viễn cảnh vẫy vùng giữa làn nước tinh khiết quyến rũ hắn biết bao. Tuy nhiên hắn buộc phải ngó xéo Gaby. Và Công Chúa cũng… hưởng ứng.
- Mình đồng ý đi… tắm. Nhưng với một điều kiện, các bạn hãy hứa là sẽ quay mặt đi khi mình xuống nước, và cũng không được nhìn khi mình lên bờ.
Tarzan mỉm cười, nháy mắt với cánh con trai:
- Còn… Gaby cũng phải bịt mắt trước tụi này chớ?
- Ờ, mình sẽ lặn thật sâu. Nào, ngoéo tay.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

- 5 -
HỎA HOẠN Ở NÔNG TRẠI

Tứ quái tắm "kiểu thời tiền sử" thật. Mặt trời thì lấp la lấp lánh trên mặt hồ Heront. Rừng rậm thì không một bóng người. Xe đạp thì ém nhẹm ngoan ngoãn trong các bờ bụi. Sóng nước thì lăn tăn cực kỳ hấp dẫn. Thử hỏi giữa phong cảnh hữu tình ấy mà không hòa mình với thiên nhiên thì còn có dịp nào hơn.
Công Chúa xuống nước ở chỗ không đứa nào có thể nhìn thấy được. Mãi đến khi cô bé đưa tay vẫy và kêu lên ơi ới, ba thằng con trai mới hoàn hồn. Chúng tức tốc trút bỏ mọi thứ trên người ở nơi chiếc lều bị cắt vụn. Và… chờ cho Công Chúa lặn thật sâu dưới đáy hồ, ba ông con trời mới đồng loạt hét lên một tiếng đinh tai nhức óc đầy khoái trá rồi "ùm" bằng ba tư thế khác nhau xuống làn nước xanh biếc. Karl la lên:
- A, đã quá…
Tròn Vo thì khỏi phải nói. Nó phun phì phì thật hả hê:
- Từ nay tao sẽ chỉ đi bơi kiểu này thôi. Đỡ mất công phơi khô quần tắm.
Sáng kiến của nó chưa chắc đã được Gaby hướng ứng, bằng chứng là cô bé luôn luôn giữ khoảng cách tế nhị với mấy đứa con trai trời gầm. Chỉ riêng Tarzan, trong khi bạn bè còn tung tăng ở khúc giữa bờ hồ, không hiểu làm sao linh tính cứ thúc giục hắn liếc trở lại chỗ căng lều cũ.
Và hắn líu lưỡi khi khám phá một tai họa khủng khiếp.
Trời đất, một thằng nhãi ranh đã có mặt ở đó từ hồi nào, đang thập thò gom hết mớ quần áo của hắn, Máy Tính Điện Tử, Tròn Vo như một kẻ ăn trộm sành sỏi. Chưa hết, thêm thằng thứ hai xuất hiện từ trong bụi cây, trên tay là chiếc quần Jeans của Gaby, cái áo phông màu xanh và các thứ lỉnh kỉnh của con gái.
- Lạy Chúa…
Cổ Tarzan nghẹn lại. Hắn lộn ngược người và… mở hết tốc độ bơi vào bờ. Trong lúc lao vùn vụt dưới nước, hắn cũng xác định ngay "lý lịch đen" của hai thằng đốn mạt kia: chúng chính là những kẻ đã liệng đá làm bể kính nhà người thợ khắc gỗ Storuethe và dùng dao bấm cắt cụt những bông hướng dương.
Tới chỗ cạn, Tarzan lội bì bõm không một chút do dự. Hắn băng băng qua các bụi cây như một con lợn lòi bất chấp những cành lá bật

lại đau rát. Còn hỏi, không tóm cổ được hai thằng nhãi ác ôn thì Tứ quái chỉ có nước dở khóc dở cười.
Tarzan nghe thấy tiếng chúng từ bên kia bụi rậm.
- Nhanh lên, tao chuẩn bị đạp pê-đan bây giờ.
Cả hai thằng ác ôn không ngờ đến tốc độ chóng mặt của Tarzan. Thằng cao lớn yên trí ngồi trên yên xe, một chân chống xuống đất. Thằng còn lại mặt đầy mụn trứng cá đang loay hoay cột mớ "chiến lợi phẩm" sau xe. Chúng gần như lồi hết tròng mắt khi phát hiện ra Tarzan. Nhanh như chớp, chiếc xe đạp của thằng lớn vọt mạnh về phía trước.
Quá muộn. Khoảng cách vài mét đối với vô địch chạy 100 mét nước rút học sinh toàn bang không có ý nghĩa gì. Tarzan như con đại bàng trên không trung tung móng vuốt chụp dính thằng cao lớn khỏi chiếc xe. Nạn nhân của hắn tối thiểu cũng phải 17 tuổi có cặp môi trề ra và thân thể lực lưỡng.
Thằng này đập vai xuống đất và rút lên đau đớn:
- Chết tao rồi…
Thằng thứ hai vừa có ý định tẩu thoát đã bị Tarzan chặn đường. Hắn bóp chặt cườm tay thằng nhãi giật phăng khỏi chiếc xe. Cái thế giật vừa vặn đẩy nó nằm gọn trong bụi cây.
Lúc này thì thằng cao lớn đã lồm cồm bò dậy. Mặt đỏ phừng phừng, miệng không ngừng gầm thét, tay chân múa may loạn xạ. Cũng ổn thôi, Tarzan có cách chữa trị nó thật dễ dàng. Nó vừa xông tới thì Tarzan đã lẹ làng khóa tay và sử dụng Nhu đạo quật ngã trên bãi cỏ. Nào đã xong, hắn tiếp tục dựng cổ nó dậy và tát tai cho mấy cái như trời giáng.
- Đừng đánh tôi, trời ơi, tôi có làm gì đâu…
Thằng thứ hai chui ra khỏi bụi cây nhìn cảnh đó mà chết điếng. Chân nó như bị dính chặt xuống đất. Tarzan mặt lạnh như tiền:
- Mày đứng yên đó. Chưa đến phiên mày.
Thằng mụn trứng cá hoảng sợ té nhào dù Tarzan vẫn không hề nhúc nhích. Nước mắt nó sắp trào ra:
- Tôi… tôi không… phá lều của các anh… đó là Bạo Chúa.
- Thằng Dito Betx?
- Dạ…
Vẫn không rời mắt khỏi hai thằng chiến bại, Tarzan lục tìm quần áo của mình. Hắn mặc quần Jeans và xỏ giầy một cách rất… anh chị. Hắn gầm gừ:
- Tao cấm tụi bay cử động, cãi tao là nhừ đòn!
Hắn dùng chiếc khóa vòng cột dính xe đạp của bọn chúng lại. Vậy là

yên trí. Bây giờ thì khỏi sợ hai thằng ác ôn biến mất. Tarzan ôm đống quần áo của các bạn chạy ra bờ hồ. Coi, mặt mũi thằng Karl và Kloesen nãy giờ tái mét. Còn Công Chúa ư? Cô bé đã qua cơn run rẩy và tươi tỉnh trở lại. Có điều nàng phải bơi thêm một quãng để thay đồ ở một chỗ khác. Tarzan đã ý tứ đặt nó ở phía sau một bụi cây rậm rịt.
Đội ơn trời, suýt nữa Tứ quái phải đạp xe về nhà mà không một mảnh vải che thân.
*
Tarzan quay lại phía hai thằng trộm đạo. Cuộc thẩm vấn bắt đầu. Hắn hất hàm hỏi thằng mặt đầy trứng cá:
- Mày tên gì?
- Dạ, Hainx Hobac, thưa anh.
- Thằng kia?
- Dạ thưa anh, Guyntho Plaicot…
- Gia đình tụi bay?
- Dạ, ba em làm nghề thợ mộc. Còn bố thằng Plaicot là chủ trạm xăng duy nhất trong làng…
- Tại sao tụi bay thích khủng bố ông thợ khắc Storuethe như vậy?
- Dạ, vì lão già này như một con chó ngu ngốc.
- Thực vậy à? Nếu chỉ vì thế thì tụi bay còn đáng nếm đòn hơn.
Hai thằng nhãi im lặng. Tarzan hơi ngạc nhiên trước thái độ đó. Hắn nói:
- Bây giờ thì giải tán. Tao tha mạng tụi bay, nhưng với hai điều kiện: thứ nhất, tụi bay phải dẫn tụi tao đến nhà ông hàng thịt Betx để báo tin thằng con Dito tự Ivan Bạo Chúa của ông ta đã xé lều người khác, ông ta sẽ phải đền. Thứ hai, tụi bay phải xin lỗi ông Storuethe…
Hai thằng nhãi vẫn cắn răng tỉnh bơ khiến Tarzan nổi nóng:
- Sao, tụi bay không hài lòng à? Hay muốn tao lôi đến cảnh sát vì tội xoáy quần áo người khác? Kẻ nào đã xúi tụi bay làm chuyện này?
Thằng Plaicot ấp úng:
- Không ai xúi giục tụi này lấy trộm đồ của các anh. Tụi này muốn hành động như vậy để “làm quà” cho đại ca Bạo Chúa. Đại ca tụi tôi không thích các anh có mặt ở hồ Heront này.
- Thì ra vậy.
Lúc này ba quái Karl, Kloesen và Gaby đã y phục chỉnh tề. Tarzan mở khóa vòng trả lại hai chiếc xe đạp cho bọn nhãi. Hắn và các bạn chờ cho hai đứa tỉnh táo nhập cuộc mới áp giải chúng đi vào làng. Sáu chiếc xe đạp nối đuôi lần lượt.
Cửa hàng thịt nằm trên quảng trường.

Khi đám trẻ bước vào, chuông trên cửa rung lên. Vị chủ nhân bước ra với thân thể to béo chưa từng có. Bộ mặt ông ta nung núc thịt, hai cánh tay hộ pháp đỏ au, mái tóc muối tiêu dựng đứng, ánh mắt lờ đờ nhìn xuống chiếc tạp dề trắng loang lổ vết máu của các con vật bị giết.
- Chào bác, bác có phải là bác Betx không ạ?
- Chào các cháu, đúng là tôi đây.
Tarzan điềm đạm:
- Chúng cháu là học sinh trường nội trú ở ngoại ô thành phố…
Và hắn kể lại đầu đuôi câu chuyện đáng buồn cho ông Betx nghe. Xong xuôi, Tarzan đưa mảnh giấy tang chứng cho ông ta đọc qua mặt quầy.
- Đây là "tối hậu thư" của Dito, con trai bác. Thưa bác, có hai bạn Hainx Hobac và Guyntho Plaicot làm chứng.
Môi của ông hàng thịt run run:
- Đúng là nét chữ gà bới của thằng Dito. – Ông ta quay người gọi lớn: Dito đâu, ra đây!
Chưa đầy năm phút, Ivan xuất hiện. Gã "khổng lồ" hơn Tarzan nhiều, giống "ông già" không trộn vào đâu được, chỉ khác với đấng thân sinh là vẻ mặt gã đã sớm lộ nét xảo quyệt. Gã hậm hực nhìn đám trẻ xa lạ.
Ông Betx quát ầm ĩ:
- Lại đứng cạnh tao, nghe chưa. Mày thấy mảnh giấy này rồi chớ?
Mặt thằng con trai thất sắc. Gã chưa kịp đưa bàn tay lên che chắn đã lãnh nguyên một cái bạt tai trời giáng từ cú ra đòn chớp nhoáng của "ông già".
Ông Betx dằn từng tiếng:
- Tao sẽ đền chiếc lều mà mày phá hoại của người khác. Mày sẽ bị trừ tiền tiêu hàng ngày, hiểu chưa, đồ con bò. Cút!
Dito Betx quay gót nhanh như lúc gã xuất hiện. Gã đã bị nhục mạ tận xương tủy.
- Nó không còn mặt mũi nào dám ngó các cháu nữa. Hãy cho tôi biết giá tiền của chiếc lều, tất nhiên, cả quần áo bơi của các cháu nữa…
Tarzan hoàn toàn bất ngờ vì cách cư xử rõ ràng, rất là đâu ra đó của ông Betx. Hắn lúng túng:
- Tụi cháu xin lỗi đã làm phiền bác. Tụi cháu không muốn thế. Xin kiếu từ bác.
- Khoan đã.
Ông chủ hàng thịt vốn hiếu khách với tay lấy một súc giò hun khói dài cỡ nửa mét treo trên móc.

- Kỷ niệm các cháu món này. Phụ thêm vào khoản bồi thường.
Tarzan đụng từ bất ngờ này đến bất ngờ khác chỉ biết há hốc miệng ra quên cả cảm ơn. Còn thằng mập Kloesen thì khỏi phải nói, nước miếng nó đã bắt đầu biểu tình trong cổ họng.
*
Chưa bao giờ Tứ quái đạp xe trong một tâm trạng thư thái đến như vậy. Tròn Vo có vẻ thông cảm với hoàn cảnh của hai thằng Hobac và Plaicot.
- Đại ca "thả" cho tụi nó về nhà nhưng thế nào tụi nó cũng bị trả thù. Thằng Bạo Chúa không bỏ qua vụ phản phé của Hobac, Plaicot hồi nãy ở nhà nó đâu.
Tarzan chưa biết phải trả lời ra sao cho thằng mập bớt khổ sở thì từ trong một hẻm nhỏ, một bóng người núp sau góc nhà bỗng vọt ra chặn đường.
- Dito Betx!
Tarzan xuống xe. Rõ ràng không thể tránh khỏi một cuộc long tranh hổ đấu. Tiếng Bạo Chúa lồng lộng:
- Tao thông báo cho tụi bay biết. Tụi bay sẽ bị hạ gục từng thằng một. Còn con nhỏ đẹp đẽ kia sẽ xấu như ma vì tao sẽ xin mớ tóc.
Có điều lạ là sau khi đe dọa đối thủ xong Ivan Bạo Chúa lại ba chân bốn cẳng biến mất vào ngõ hẻm. Không hiểu nó âm mưu gì.
Tròn Vo phản ứng hồn nhiên nhất trên đời:
- Ôkê, trước khi bị hạ gục và chết, tao sẽ ăn hết súc giò hun nửa mét cho… bõ ghét.
Cả đám cười ầm lên. Riêng Công Chúa vẫn trầm ngâm:
- Hai bố con Dito Betx tình tình khác hẳn nhau. Ông hàng thịt thì tốt bụng hiếu khách còn thằng con lại ác ôn bạo chúa. Quả là "cây ngọt sinh trái đắng"!
Tarzan gật đầu:
- Chẳng qua chỉ vì… thiếu kiến thức. Con trai trong làng thiệt thòi như vậy. Nếu thằng Dito có điều kiện ăn học đến nơi đến chốn ắt nó sẽ bớt huênh hoang ngu ngốc cho coi.
Lúc này bốn hiệp sĩ đã tiến dần về hướng một nông trại xa lạ đẹp như cổ tích nằm trên một ngọn đồi. Tarzan nhận ra đó đúng là nông trại mà gã đại diện hãng rượu Hephuoc đã quan sát bằng ống nhòm.
Trên con đường chạy từ nông trại ra đường quốc lộ bỗng xuất hiện một cô bé tung tăng đi lại. Cô bé dễ thương với đôi bím tóc cùng chiếc giỏ trên tay trông thật nhí nhảnh, có lẽ chưa quá 12 tuổi. Cô bé định vào làng Klethenbon mua hàng chăng?
Khi cô bé đi ngang, Tarzan tự nhiên nói một câu làm Kloesen chết

điếng:
- Em có muốn ăn một miếng giò hun không, tụi anh có nhiều lắm.
Cô bé cười khoe chiếc răng khểnh tuyệt hảo – chiếc răng sao mà giống Gaby đến thế:
- Thôi, em không ăn đâu. Em thích sờ vào con chó xinh đẹp kia hơn.
Kloesen thở phào. Vậy là nó không bị "mẻ" miếng nào trong khúc giò. Còn muốn vuốt ve con Oskar hả? Dễ ợt, nó bưng con chó bằng cả hai tay đưa cô bé.
- Ôi chao, cám ơn anh… mập. Em tên là Annolido Vainden. Ba em là chủ quán Vainden, cũng là chủ nông trại. Em có tới ba anh chị lớn nhưng không có… chó.
Gaby thấy chạnh lòng. Cô hứa:
- Chừng nào con Oskar trở thành chó… bố, chị sẽ tặng em một con cún. Chịu chưa?
Annolido thốt lên sung sướng:
- Cám ơn chị. Em "nghiên cứu" sách về chó dữ lắm. Em biết cách nuôi nó mà.
Và cô bé đem luôn chiếc răng khểnh của mình đi vào làng. Còn Tứ quái thì… trở về thành phố chứ sao.
*
Sáng hôm sau, lúc Tarzan, Karl và Kloesen đang đứng ngoài hành lang trước cửa lớp ngóng đợi Gaby thì Công Chúa xuất hiện từ sau lưng chúng bằng một bài hát nhí nhảnh. Coi, cô bé mặc quần Jeans trắng, áo khoác đỏ rực xinh đến nỗi tim ba cậu bạn cứ đập rộn lên.
Giọng Công Chúa hổn hển:
- Các bạn hay gì chưa? Đêm qua đã xảy ra một đám cháy lớn.
Tarzan lo lắng:
- Ở đâu hả Gaby?
- Ở ngay nông trại của gia đình Vainden. Lạy Chúa, lính cứu hỏa đã kịp dập tắt ngọn lửa trước khi nó lan sang khu nhà ở. Nhưng một gian chứa cỏ đã bị cháy rụi. Rồi các chuồng trại. Các nhà kho. May mà súc vật đều được cứu sống. Lúc hai giờ sáng hôm nay chớ đâu, ba mình và các chú cảnh sát hình sự đã tới đó. Có những dấu hiệu cho thấy đây là một vụ hỏa hoạn do bất cẩn. Người làm công say rượu về nhà, còn rẽ vào gian chứa cỏ và… có thể đã ném mẩu thuốc lá hút dở vào đó. Cũng chưa chắc chắn lắm, nhưng rõ ràng là hiện nay bác làm công vẫn chưa tỉnh rượu và chẳng nhớ gì hết. Bác ta uống tới 20 ly rượu chớ đâu phải ít. Ôi, mình thương bé Annolido quá. Sau tai nạn này đừng hòng ba cô bé cho phép cô nuôi chó nữa.
Tarzan bóp trán:

- Điều tra nguyên nhân các vụ hỏa hoạn chắc thú vị lắm. Mình muốn được nói chuyện với ba Gaby về chuyện này.
- Được thôi. Chiều nay ba mình được nghỉ bù, bạn tha hồ…
Ngay sau bữa ăn trưa, cả đám đã quây quần ở nhà Công Chúa. Thanh tra Glockner bước vào phòng khách và mỉm cười với Tarzan:
- Chú nghe Gaby nói rằng cháu quan tâm đến vụ hỏa hoạn này lắm phải không?
- Dạ, cháu có đọc thống kê trên báo: mỗi năm nước ta có tới 21.000 vụ cháy. Nhưng chỉ tìm được nguyên nhân phân nửa trong số đó.
- Đáng tiếc sự thực là vậy. Cũng như trong vụ này, nếu điểm phát hỏa lại được tìm ra ở một chỗ không thể bốc cháy do sơ ý thì phải chứng minh được có kẻ cố ý gây ra hỏa hoạn. Nếu thủ phạm sử dụng xăng thì có thể khẳng định chúng qua tro. Đương nhiên phòng thí nghiệm của cục hình sự sẽ phải làm nhiệm vụ phân tích hóa chất. Ở trường hợp vụ cháy xuất phát từ gian chứa cỏ như đêm qua thì thủ phạm đã hành động khôn ngoan hơn nhiều khiến nhân viên điều tra dễ mắc bẫy…
- Tại sao, thưa chú?
- Thí dụ thủ phạm đặt một ngọn nến vào gian chứa cỏ chất đầy rơm rạ của hắn. Chú đã từng gặp một vụ như thế. Thủ phạm là một nông dân nợ nần ngập đầu. Hắn gỡ số nợ bằng hai kế hoạch: thứ nhất, đóng lệ phí số tiền bảo hiểm gian chứa cỏ thật cao. Thứ hai, đốt cháy thành tro gian chứa cỏ bằng một ngọn nến không để lại dấu vết trong khi hắn ung dung ngồi nhậu trong quán với những người làm chứng. Các cháu hiểu rồi chứ, ngọn nến cháy hết sẽ bắt lửa vô rơm, còn hắn thì hoàn toàn ngoại phạm.
- Và ông nông dân vẫn nhận được tiền bảo hiểm?
- Chứ gì nữa. Bất công cực kỳ.
- Thưa chú, còn ông nông dân Vainden này?
- Ngược lại, các cháu ạ. Những thứ bị cháy trụi trong nông trại được bảo hiểm rất thấp. Muốn khôi phục Vainden phỉa tốn công tốn của rất nhiều. Vì vậy bây giờ mục tiêu điều tra lại chĩa vào một người làm công say rượu.
Thanh tra Glockner vừa ra khỏi phòng, Máy Tính Điện Tử Karl xúc động rút từ trong túi ra một mảnh giấy báo:
- Nhìn xem tôi có gì đây? Một thông tin liên quan đến kẻ khả nghi Hephuoc.
Và nó đọc to mảnh giấy báo được cắt từ mục rao vặt đăng hôm nay:
“Bán xe đạp nữ giá phải chăng. Hỏi Hephuoc, số nhà 22 đường Công Tước”

Kloesen chưng hửng:
- Chẳng ăn nhập gì cả. Tụi mình ai cũng có xe đạp rồi.
Quân sư Karl có vẻ muốn ký đầu thằng mập đến nơi khiến Tarzan phải can thiệp:
- Mày khờ quá Tròn Vo. Mẩu rao vặt này sẽ là một cơ hội tốt cho chúng ta bấm chuông nhà Hephuoc. Tao thì đã bị lộ rồi. Gaby sẽ làm việc này, được chớ Gaby? Một cô gái có quyền tìm mua một chiếc xe đạp nữ lắm chớ. Hy vọng rằng Gaby sẽ tìm được một điều gì đó qua vụ hỏi mua xe. Chưa kể việc hàng chữ nhắn tin trên báo kia biết đâu lại là "mật mã" của… Bóng Ma?
Tròn Vo giật nảy mình. Nó tỉnh đòn nhanh như chớp:
- Mật mã của Bóng Ma hả? Chà, vụ này hay ho đây…

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

- 6 -
CÔ GÁI TÀN TẬT

Tứ quái có mặt trên đường Công Tước trong nhát mắt. Chúng rạp người trên ghi-đông đạp lướt qua nhà số 22. Ngôi nhà nhỏ thật xinh xắn nhưng khu vườn nhìn có vẻ xác xơ. Đầu hồi nhà vươn ra một cái sân thượng. Trên sân thượng bày biện bàn ghế nhựa dùng trong vườn, có dù che nắng bên trên. Gara xe cạnh nhà mở toang, trống không.
Chỉ duy nhất có một cô gái ngồi trên sân thượng trong chiếc… xe lăn tay.
Tarzan thắng xe đạp. Hắn thay đổi mọi dự tính ban đầu:
- Hephuoc không có nhà. Như vậy không sợ hắn nhận ra tụi mình. Gaby khỏi cần phải đơn độc xâm nhập.
Cả đám đồng ý dắt xe lại cổng khu vườn. Tarzan kêu lên ơi ới:
- Xin chào, có phải nhà ông Hephuoc ở đây không?
Cô gái trên xe lăn giật mình ngồi thẳng dậy. Hình như cô ta đã ngủ thiếp đi. Cô đẩy xe lăn quay lại rồi nói lớn:
- Phải, các em đã tìm đúng nhà.
Tuổi cô gái khoảng chừng 18, mái tóc nâu, khuôn mặt nhỏ, dáng xanh xao gầy yếu. Tarzan thấy lòng mình chùng xuống:
- Tụi em đọc trên báo thấy mục rao vặt nên đến để xem… chiếc xe.
- À, thì ra… Chị mời các em vào nhà. Chiếc xe dựng trong đó.

Bốn thám tử khóa xe ở bờ rào và qua cổng vườn để lên sân thượng. Thật không thể ngờ người tiếp chúng tại "sào huyệt" của "Bóng Ma" lại là một cô gái bịnh tật.
Cô gái mỉm cười thật nhân hậu:
- Chị tên là Claudia Hephuoc.
Đám trẻ lần lượt bắt tay cô. Gaby bế Oskar đứng trên hai chân sau. Con chó đưa bàn chân nhỏ nhắn cho Claudia và được cô vuốt ve âu yếm. Nụ cười cô đầy vẻ đau đớn. Từ thắt lưng xuống chân cô gái được phủ một tấm mền mỏng.
Claudia nói:
- Chỉ một mình tôi ở nhà. Cha tôi phải đến tối mới về. Mẹ tôi bận đi chợ. Chiếc xe đạp dựng ở góc nhà kìa.
Tarzan giả bộ cho xong vai kịch:
- Em đem ra đây được không chị?
- Em cứ thoải mái.
Đúng là một chiếc xe đạp mới tinh thượng hạng, sạch bóng và kỹ thuật hoàn hảo, sơn màu xanh lá cây và màu trắng. Tarzan đẩy đi đẩy lại chiếc xe trên sân thượng.
- Tuyệt vời. Chiếc xe ngon bá phát.
Kloesen tự nhiên buột miệng:
- Nếu em mà có chiếc xe này, em sẽ chẳng bán đi. Tại sao chị lại bán?
Cô gái không trả lời. Người cô run bắn và đôi môi tái nhợt. Trời ạ, nước mắt cô bỗng giàn giụa. Cô khóc nấc lên trong hai bàn tay.
Gaby lườm Kloesen và nhẹ nhàng quàng tay lên vai Claudia.
- Chị Claudia ạ, bạn em lỡ lời thôi…
Claudia vẫn thút thít:
- Tôi biết. Tôi chỉ khóc vì… đôi chân của mình…
Gaby kinh hoàng:
- Chị… không còn chân nữa ư?
- Không. Tôi bị liệt nửa thân dưới. Sẽ không bao giờ tôi đi xe đạp được nữa. Tôi chỉ có thể ngồi trên xe lăn. Vĩnh viễn trên xe lăn. Lạy Chúa, tôi mới 18 tuổi…
Khuôn mặt Kloesen đầy vẻ hối hận. Nó không ngờ mình vô tình chạm vào vết thương của cô gái. Tarzan hiểu sự bứt rứt của nó, hắn an ủi cô gái:
- Claudia, tụi em rất tiếc. Nhưng em nghĩ rằng có không ít người hoàn cảnh bi đát như chị mà vẫn vượt lên số phận. Thậm chí họ còn có thể dự thi Olympic dành cho người tàn tật nữa cơ. Chị Claudia ạ, xinh đẹp thùy mị như chị, em chắc rằng sẽ có những bạn trai cao

thượng yêu thương chị…
Claudia mở to mắt. Lần này cô nở một nụ cười dù gượng gạo:
- Cảm ơn em…
Gaby vội đưa khăn tay cho Claudia để cô lau khô những giọt lệ.
- Chuyện đáng buồn này xảy ra bao giờ? Chị có thể kể…
- Chị sẽ kể. Nhưng các em hãy ngồi xuống ghế đã.
Giọng Claudia nghẹn ngào:
- Tôi bị xe hơi đụng phải trên đường quốc lộ không một nhân chứng nào nhìn thấy. Người lái xe nói rằng tôi đã nhảy vào mũi xe ông ta, Chúa ơi… làm sao có điều đó được! Ông ta không bị trừng phạt vì luật sư đã bào chữa cho ông ta trắng án. Còn tôi thì phải nằm bịnh viện trong một thời gian dài. Sau đó tôi được biết là mình đã bị liệt nửa thân dưới. Các em hiểu không, tôi không thiết tha với sự sống nữa, tôi chỉ muốn tự sát. Nhưng tôi yêu cha mẹ mình. Tôi phải làm gì bây giờ hả các em?
Tarzan lạnh người. Vậy là rõ như một cộng một bằng hai, Hephuoc chắc chắn là… Bóng Ma chứ không ai khác. Nào, trái tim ông ta ngùn ngụt hận thù. Chứ sao, con gái duy nhất của mình bị tai nạn chết đi sống lại như thế mà gã lái xa vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật. Chỉ còn cách trả thù, và ông ta đã tấn công mọi tài xế lái xe trên đường một cách bịnh hoạn. Ông ta đương nhiên trở thành Bóng Ma.
Gaby bất ngờ vỗ vai Tarzan làm hắn nhảy chổm:
- Chúng mình sẽ thường xuyên ghé thăm Claudia chứ?
Hắn gật đầu như một cái máy:
- Ờ, ờ… chị ấy thật tuyệt vời. Chị đã chịu nhiều đau khổ quá sức.
Claudia thốt lên hạnh phúc:
- Tôi hài lòng về các em vô cùng. Thế còn chiếc xe đạp, các em nghĩ sao?
- Em… em cho rằng chiếc xe hảo hạng này vượt quá số tiền dành dụm của…
Claudia nhăn mặt cắt ngang:
- Đắt tiền ư? Không đâu, tôi tặng các em đấy.
- Trời ơi…
Tứ quái cúi gằm mặt vì xấu hổ. Tarzan không còn cách nào khác phải lên tiếng:
- Em nói thật với chị Claudia nghe, rồi có lúc tụi em sẽ nhận quà tặng của chị. Nhưng hiện giờ tụi em chỉ cần số điện thoại của chị thôi.
Claudia vui vẻ đọc số máy cho Tarzan ghi lại. Đám trẻ còn chuyện trò với cô gái thêm một lúc nữa. Việc an ủi một người tàn tật là bài học đạo đức nằm lòng của chúng từ trên ghế nhà trường.

*
Chia tay ngôi nhà bí ẩn của Hephuoc, Tròn Vo đề nghị bốn đứa kéo đến quán kem. Chúng ngồi tận chiếc bàn trong cùng để không ai nghe lén chuyện chúng bàn.
Người phục vụ đi ra sau khi đặt các món uống trên bàn. Tarzan nói trước:
- Tính sao hả?
Cặp môi dính đầy kem sôcôla trộn vani của Tròn Vo há ra ngơ ngác:
- Tính cái gì?
- Còn cái gì nữa hả mập. Mày không thấy Hephuoc chính thị là Bóng Ma hay sao. Vì đôi chân tê liệt của con gái, ông ta trả thù tất cả những người lái xe ở trên đời.
Máy Tính Điện Tử giơ tay:
- Tao vẫn ngờ ngợ điều này, thần kinh Hephuoc rất vững. Chỉ có kẻ điên hoặc tâm thần mới rửa hận một cách mù quáng như thế…
Công Chúa cong môi:
- Tuy nhiên tụi mình khó mà tố giác Hephuoc dù xác định ông ấy là Bóng Ma đi chăng nữa. Bởi Hephuoc là cha của chị Claudia. Chị ấy không thể sống nếu thiếu ông ta.
Tròn Vo bác bỏ ý kiến của quân sư Karl tức khắc:
- Hephuoc là Bóng Ma một trăm phần trăm rồi. Nhưng nếu ông ta ngồi tù thì Claudia sẽ thế nào đây?
Tarzan bỗng nghiêm nghị:
- Ai đồng ý báo cho cảnh sát về vụ Hephuoc?
Cả đám im lặng. Không đứa nào dám trả lời. Sự mâu thuẫn giữa lý và tình trong trường hợp này gần như nan giải. Đúng lúc bế tắc đó, mọi người mới thấy năng lực khác thường của Tarzan:
- Không ai trả lời cho nên tôi xin nêu giải pháp thứ ba. Nghĩa là tụi mình sẽ nói chuyện với Hephuoc. Tụi mình nói chuyện như là đang gí súng vào ngực ông ta. Đúng thế. Chúng ta sẽ chứng minh với Hephuoc rằng chúng ta đã biết tỏng cái Bóng Ma của ông ta và sẽ cùng im lặng nếu ông ta chấm dứt mọi hành vi tội phạm. Chị Claudia sẽ vẫn còn cha bên cạnh và những người lái xe trên các đường quốc lộ sẽ được an toàn. Đáng lý ông ta sẽ không được chúng ta nhẹ tay, nhưng vì các nạn nhân chưa ai nguy hiểm đến tính mạng, có lẽ chỉ trừ thầy Binot là tương đối trầm trọng nhất. Các bạn nghĩ sao?
Karl và Kloesen cùng vỗ tay:
- Mình ủng hộ đề nghị này.
Gaby cười mỉm:
- Vậy là bạn “hy sinh” đó Tarzan. Bạn cũng là nạn nhân của Hephuoc

mà. Bạn thật là cao thượng.
- Đúng hơn, mình vì tình cảm đối với Claudia thôi. Nhưng này, chúng ta phải tuyệt đối không để lộ bất cứ điều gì cho Claudia biết. Chị ấy "xỉu" như chơi.
Tròn Vo vẫy tay kêu người phục vụ tính tiền. Bọn chúng hẹn nhau sẽ tái ngộ tại quán kem vào lúc sáu giờ rưỡi tối. Còn phải hỏi, từ quán này chúng sẽ gọi điện cho Hephuoc để "cảnh cáo" ông ta. Còn bây giờ thì làm ơn về giùm, mớ bài tập ngổn ngang đang chờ cả nhóm kìa.
*
Sáu giờ chiều, giờ tự học kết thúc. Hai hiệp sĩ Tarzan và Tròn Vo lén chuồn xuống tầm hầm lấy xe. Chúng đạp qua cổng vừa vặn gặp thầy Braun – thầy giáo trực tối nay – lái xe hơi đi ngược lại. Hai đứa cúi chào kính cẩn hơn lúc nào trong ngày.
Tròn Vo thở hổn hển:
- Hú vía, hy vọng thầy Braun sẽ không để ý.
Tarzan không trả lời. Đối với hắn, đã bắt đầu đặc vụ TKKG là… bất chấp. Buổi tối thật ấm áp với ánh sáng màu tím rắc trên những cánh đồng. Đường vào thành phố giờ này đã thưa bớt xe cộ. Chúng đến tiệm kem vào lúc 6 giờ 25 phút. Vẫn sớm 5 phút so với giờ hẹn. Trong quán không có một người khách. Cả hai kêu món sữa mocca. Tarzan cố gắng chuẩn bị lần cuối cùng cuộc đối thoại tưởng tượng trong đầu với Hephuoc. Hắn hiểu rằng hắn đang nắm đằng cán còn ông ta bị dồn vào đằng lưỡi. Trò chơi số phận như làm xiếc trên dây này sẽ đưa đến kết quả thế nào đây?
Lúc đó thì Karl và Gaby cũng vừa đến. Tarzan thấy cô bé hơi run.
- Sợ hả Gaby?
- Không sợ, nhưng mình vẫn phải đề phòng. Nếu Hephuoc thần kinh vững như Máy Tính Điện Tử nói thì không sao, còn giả sử ông ta bị điên thật sự thì… coi chừng. Ông ta sẽ tiêu diệt tụi mình.
- Mình hiểu nỗi lo lắng của Gaby và cả Kloesen nữa. Tuy nhiên mình cũng đã dự trữ phương án này rồi. Chúng ta sẽ đàng hoàng tuyên bố với ông ta là chúng ta đã gửi cho bạn bè một lá thư tố cáo được niêm phong hẳn hoi. Chỉ cần bất kỳ kẻ nào trong chúng ta bị hại là bức thư sẽ được chuyển đến tay cảnh sát.
- Hay lắm. "Trình độ" đó - Gaby tán thưởng.
Đã bảy giờ tối. Trên hành lang dẫn vào nhà vệ sinh Tarzan đã liếc thấy một máy điện thoại tự động treo như mời mọc. Hắn nói:
- Karl và Kloesen ở lại "nghi binh" bà chủ quán. Tao và Công Chúa "gặp" Hephuoc!

Hắn quay số. Đứng cạnh hắn, Gaby cứ giậm chân bồn chồn, ngón tay trỏ liên tục quấn vào thả ra món tóc vàng óng.
Cuối cùng cũng có người nhấc máy phía đầu dây bên kia. Vái trời không phải là Claudia hoặc mẹ của cô.
- Hephuoc đây!
Tarzan thở phào. Hắn tự nhiên bình tĩnh một cách lạ lùng.
- Chắc chắn ông chưa quên tôi. Chúng ta đã gặp nhau chiều qua bên bìa rừng làng Klethenbon, ông nhớ chứ?
Im lặng mới năm giây mà như cả thế kỷ. Tarzan nghe hơi thở Hephuoc thật nặng nhọc. Ông ta nói với vẻ ngạc nhiên:
- Anh là ai? Tôi không hiểu gì hết.
- Bên bìa rừng. Ông thì đem theo ống nhòm và "tìm phong cảnh lạ". Tôi thì "sưu tầm lá cây cho giờ học sinh vật".
- Ôkê. Tôi nhớ ra rồi.
- Tôi có chuyện quan trọng cần nói với ông…
- Chuyện gì?
- Tôi nghĩ rằng sẽ không có lợi cho ông nếu câu chuyện diễn ra qua điện thoại. Chỉ cần biết là chúng tôi, bốn đứa chúng tôi đã biết tỏng mọi chuyện. Hoặc ông đến gặp chúng tôi để thương lượng, hoặc chúng tôi sẽ đến ngay Sở cảnh sát.
Giọng Hephuoc bắt đầu lắp bắp:
- Sao? Sở cảnh sát hả? Này chú em… khoan có ý nghĩ đó đã. Đợi tôi đóng cánh cửa rồi đi. Chết thật, tại sao chú mày biết được. Mà này, chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu…
- Ở tiệm kem đường Phridorich. Thời giờ của chúng tôi có hạn. Mong rằng…
Hephuoc nói không nên lời:
- Được… mà. Trời ơi, Chúa phạt tôi…
Tarzan gác máy. Bàn tay hắn đẫm mồ hôi.
- Nghe từ đầu đến cuối rồi hả Gaby? Ông ta đang sợ vãi ra quần rồi. Ai mà ngờ một tên tội phạm liều lĩnh cỡ đó lại suy sụp nhanh chóng như vậy. Rõ ràng yếu tố "bắt quả tang" cực kỳ lợi hại, đòn "bắt quả tang" có thể làm đo ván mọi đối thủ, dù đối thủ đó là Bóng Ma đi chăng nữa.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

- 6 -
CÔ GÁI TÀN TẬT

Tứ quái có mặt trên đường Công Tước trong nhát mắt. Chúng rạp người trên ghi-đông đạp lướt qua nhà số 22. Ngôi nhà nhỏ thật xinh xắn nhưng khu vườn nhìn có vẻ xác xơ. Đầu hồi nhà vươn ra một cái sân thượng. Trên sân thượng bày biện bàn ghế nhựa dùng trong vườn, có dù che nắng bên trên. Gara xe cạnh nhà mở toang, trống không.
Chỉ duy nhất có một cô gái ngồi trên sân thượng trong chiếc… xe lăn tay.
Tarzan thắng xe đạp. Hắn thay đổi mọi dự tính ban đầu:
- Hephuoc không có nhà. Như vậy không sợ hắn nhận ra tụi mình. Gaby khỏi cần phải đơn độc xâm nhập.
Cả đám đồng ý dắt xe lại cổng khu vườn. Tarzan kêu lên ơi ới:
- Xin chào, có phải nhà ông Hephuoc ở đây không?
Cô gái trên xe lăn giật mình ngồi thẳng dậy. Hình như cô ta đã ngủ thiếp đi. Cô đẩy xe lăn quay lại rồi nói lớn:
- Phải, các em đã tìm đúng nhà.
Tuổi cô gái khoảng chừng 18, mái tóc nâu, khuôn mặt nhỏ, dáng xanh xao gầy yếu. Tarzan thấy lòng mình chùng xuống:
- Tụi em đọc trên báo thấy mục rao vặt nên đến để xem… chiếc xe.
- À, thì ra… Chị mời các em vào nhà. Chiếc xe dựng trong đó.
Bốn thám tử khóa xe ở bờ rào và qua cổng vườn để lên sân thượng. Thật không thể ngờ người tiếp chúng tại "sào huyệt" của "Bóng Ma" lại là một cô gái bịnh tật.
Cô gái mỉm cười thật nhân hậu:
- Chị tên là Claudia Hephuoc.
Đám trẻ lần lượt bắt tay cô. Gaby bế Oskar đứng trên hai chân sau. Con chó đưa bàn chân nhỏ nhắn cho Claudia và được cô vuốt ve âu yếm. Nụ cười cô đầy vẻ đau đớn. Từ thắt lưng xuống chân cô gái được phủ một tấm mền mỏng.
Claudia nói:
- Chỉ một mình tôi ở nhà. Cha tôi phải đến tối mới về. Mẹ tôi bận đi chợ. Chiếc xe đạp dựng ở góc nhà kìa.
Tarzan giả bộ cho xong vai kịch:
- Em đem ra đây được không chị?
- Em cứ thoải mái.
Đúng là một chiếc xe đạp mới tinh thượng hạng, sạch bóng và kỹ thuật hoàn hảo, sơn màu xanh lá cây và màu trắng. Tarzan đẩy đi đẩy lại chiếc xe trên sân thượng.
- Tuyệt vời. Chiếc xe ngon bá phát.

Kloesen tự nhiên buột miệng:
- Nếu em mà có chiếc xe này, em sẽ chẳng bán đi. Tại sao chị lại bán?
Cô gái không trả lời. Người cô run bắn và đôi môi tái nhợt. Trời ạ, nước mắt cô bỗng giàn giụa. Cô khóc nấc lên trong hai bàn tay.
Gaby lườm Kloesen và nhẹ nhàng quàng tay lên vai Claudia.
- Chị Claudia ạ, bạn em lỡ lời thôi…
Claudia vẫn thút thít:
- Tôi biết. Tôi chỉ khóc vì… đôi chân của mình…
Gaby kinh hoàng:
- Chị… không còn chân nữa ư?
- Không. Tôi bị liệt nửa thân dưới. Sẽ không bao giờ tôi đi xe đạp được nữa. Tôi chỉ có thể ngồi trên xe lăn. Vĩnh viễn trên xe lăn. Lạy Chúa, tôi mới 18 tuổi…
Khuôn mặt Kloesen đầy vẻ hối hận. Nó không ngờ mình vô tình chạm vào vết thương của cô gái. Tarzan hiểu sự bứt rứt của nó, hắn an ủi cô gái:
- Claudia, tụi em rất tiếc. Nhưng em nghĩ rằng có không ít người hoàn cảnh bi đát như chị mà vẫn vượt lên số phận. Thậm chí họ còn có thể dự thi Olympic dành cho người tàn tật nữa cơ. Chị Claudia ạ, xinh đẹp thùy mị như chị, em chắc rằng sẽ có những bạn trai cao thượng yêu thương chị…
Claudia mở to mắt. Lần này cô nở một nụ cười dù gượng gạo:
- Cảm ơn em…
Gaby vội đưa khăn tay cho Claudia để cô lau khô những giọt lệ.
- Chuyện đáng buồn này xảy ra bao giờ? Chị có thể kể…
- Chị sẽ kể. Nhưng các em hãy ngồi xuống ghế đã.
Giọng Claudia nghẹn ngào:
- Tôi bị xe hơi đụng phải trên đường quốc lộ không một nhân chứng nào nhìn thấy. Người lái xe nói rằng tôi đã nhảy vào mũi xe ông ta, Chúa ơi… làm sao có điều đó được! Ông ta không bị trừng phạt vì luật sư đã bào chữa cho ông ta trắng án. Còn tôi thì phải nằm bịnh viện trong một thời gian dài. Sau đó tôi được biết là mình đã bị liệt nửa thân dưới. Các em hiểu không, tôi không thiết tha với sự sống nữa, tôi chỉ muốn tự sát. Nhưng tôi yêu cha mẹ mình. Tôi phải làm gì bây giờ hả các em?
Tarzan lạnh người. Vậy là rõ như một cộng một bằng hai, Hephuoc chắc chắn là… Bóng Ma chứ không ai khác. Nào, trái tim ông ta ngùn ngụt hận thù. Chứ sao, con gái duy nhất của mình bị tai nạn chết đi sống lại như thế mà gã lái xa vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật. Chỉ

còn cách trả thù, và ông ta đã tấn công mọi tài xế lái xe trên đường một cách bịnh hoạn. Ông ta đương nhiên trở thành Bóng Ma.
Gaby bất ngờ vỗ vai Tarzan làm hắn nhảy chổm:
- Chúng mình sẽ thường xuyên ghé thăm Claudia chứ?
Hắn gật đầu như một cái máy:
- Ờ, ờ… chị ấy thật tuyệt vời. Chị đã chịu nhiều đau khổ quá sức.
Claudia thốt lên hạnh phúc:
- Tôi hài lòng về các em vô cùng. Thế còn chiếc xe đạp, các em nghĩ sao?
- Em… em cho rằng chiếc xe hảo hạng này vượt quá số tiền dành dụm của…
Claudia nhăn mặt cắt ngang:
- Đắt tiền ư? Không đâu, tôi tặng các em đấy.
- Trời ơi…
Tứ quái cúi gằm mặt vì xấu hổ. Tarzan không còn cách nào khác phải lên tiếng:
- Em nói thật với chị Claudia nghe, rồi có lúc tụi em sẽ nhận quà tặng của chị. Nhưng hiện giờ tụi em chỉ cần số điện thoại của chị thôi.
Claudia vui vẻ đọc số máy cho Tarzan ghi lại. Đám trẻ còn chuyện trò với cô gái thêm một lúc nữa. Việc an ủi một người tàn tật là bài học đạo đức nằm lòng của chúng từ trên ghế nhà trường.
*
Chia tay ngôi nhà bí ẩn của Hephuoc, Tròn Vo đề nghị bốn đứa kéo đến quán kem. Chúng ngồi tận chiếc bàn trong cùng để không ai nghe lén chuyện chúng bàn.
Người phục vụ đi ra sau khi đặt các món uống trên bàn. Tarzan nói trước:
- Tính sao hả?
Cặp môi dính đầy kem sôcôla trộn vani của Tròn Vo há ra ngơ ngác:
- Tính cái gì?
- Còn cái gì nữa hả mập. Mày không thấy Hephuoc chính thị là Bóng Ma hay sao. Vì đôi chân tê liệt của con gái, ông ta trả thù tất cả những người lái xe ở trên đời.
Máy Tính Điện Tử giơ tay:
- Tao vẫn ngờ ngợ điều này, thần kinh Hephuoc rất vững. Chỉ có kẻ điên hoặc tâm thần mới rửa hận một cách mù quáng như thế…
Công Chúa cong môi:
- Tuy nhiên tụi mình khó mà tố giác Hephuoc dù xác định ông ấy là Bóng Ma đi chăng nữa. Bởi Hephuoc là cha của chị Claudia. Chị ấy không thể sống nếu thiếu ông ta.

Tròn Vo bác bỏ ý kiến của quân sư Karl tức khắc:
- Hephuoc là Bóng Ma một trăm phần trăm rồi. Nhưng nếu ông ta ngồi tù thì Claudia sẽ thế nào đây?
Tarzan bỗng nghiêm nghị:
- Ai đồng ý báo cho cảnh sát về vụ Hephuoc?
Cả đám im lặng. Không đứa nào dám trả lời. Sự mâu thuẫn giữa lý và tình trong trường hợp này gần như nan giải. Đúng lúc bế tắc đó, mọi người mới thấy năng lực khác thường của Tarzan:
- Không ai trả lời cho nên tôi xin nêu giải pháp thứ ba. Nghĩa là tụi mình sẽ nói chuyện với Hephuoc. Tụi mình nói chuyện như là đang gí súng vào ngực ông ta. Đúng thế. Chúng ta sẽ chứng minh với Hephuoc rằng chúng ta đã biết tỏng cái Bóng Ma của ông ta và sẽ cùng im lặng nếu ông ta chấm dứt mọi hành vi tội phạm. Chị Claudia sẽ vẫn còn cha bên cạnh và những người lái xe trên các đường quốc lộ sẽ được an toàn. Đáng lý ông ta sẽ không được chúng ta nhẹ tay, nhưng vì các nạn nhân chưa ai nguy hiểm đến tính mạng, có lẽ chỉ trừ thầy Binot là tương đối trầm trọng nhất. Các bạn nghĩ sao?
Karl và Kloesen cùng vỗ tay:
- Mình ủng hộ đề nghị này.
Gaby cười mỉm:
- Vậy là bạn "hy sinh" đó Tarzan. Bạn cũng là nạn nhân của Hephuoc mà. Bạn thật là cao thượng.
- Đúng hơn, mình vì tình cảm đối với Claudia thôi. Nhưng này, chúng ta phải tuyệt đối không để lộ bất cứ điều gì cho Claudia biết. Chị ấy "xỉu" như chơi.
Tròn Vo vẫy tay kêu người phục vụ tính tiền. Bọn chúng hẹn nhau sẽ tái ngộ tại quán kem vào lúc sáu giờ rưỡi tối. Còn phải hỏi, từ quán này chúng sẽ gọi điện cho Hephuoc để "cảnh cáo" ông ta. Còn bây giờ thì làm ơn về giùm, mớ bài tập ngổn ngang đang chờ cả nhóm kìa.
*
Sáu giờ chiều, giờ tự học kết thúc. Hai hiệp sĩ Tarzan và Tròn Vo lén chuồn xuống tầm hầm lấy xe. Chúng đạp qua cổng vừa vặn gặp thầy Braun – thầy giáo trực tối nay – lái xe hơi đi ngược lại. Hai đứa cúi chào kính cẩn hơn lúc nào trong ngày.
Tròn Vo thở hổn hển:
- Hú vía, hy vọng thầy Braun sẽ không để ý.
Tarzan không trả lời. Đối với hắn, đã bắt đầu đặc vụ TKKG là… bất chấp. Buổi tối thật ấm áp với ánh sáng màu tím rắc trên những cánh đồng. Đường vào thành phố giờ này đã thưa bớt xe cộ. Chúng đến

tiệm kem vào lúc 6 giờ 25 phút. Vẫn sớm 5 phút so với giờ hẹn. Trong quán không có một người khách. Cả hai kêu món sữa mocca. Tarzan cố gắng chuẩn bị lần cuối cùng cuộc đối thoại tưởng tượng trong đầu với Hephuoc. Hắn hiểu rằng hắn đang nắm đằng cán còn ông ta bị dồn vào đằng lưỡi. Trò chơi số phận như làm xiếc trên dây này sẽ đưa đến kết quả thế nào đây?
Lúc đó thì Karl và Gaby cũng vừa đến. Tarzan thấy cô bé hơi run.
- Sợ hả Gaby?
- Không sợ, nhưng mình vẫn phải đề phòng. Nếu Hephuoc thần kinh vững như Máy Tính Điện Tử nói thì không sao, còn giả sử ông ta bị điên thật sự thì… coi chừng. Ông ta sẽ tiêu diệt tụi mình.
- Mình hiểu nỗi lo lắng của Gaby và cả Kloesen nữa. Tuy nhiên mình cũng đã dự trữ phương án này rồi. Chúng ta sẽ đàng hoàng tuyên bố với ông ta là chúng ta đã gửi cho bạn bè một lá thư tố cáo được niêm phong hẳn hoi. Chỉ cần bất kỳ kẻ nào trong chúng ta bị hại là bức thư sẽ được chuyển đến tay cảnh sát.
- Hay lắm. “Trình độ” đó - Gaby tán thưởng.
Đã bảy giờ tối. Trên hành lang dẫn vào nhà vệ sinh Tarzan đã liếc thấy một máy điện thoại tự động treo như mời mọc. Hắn nói:
- Karl và Kloesen ở lại “nghi binh” bà chủ quán. Tao và Công Chúa “gặp” Hephuoc!
Hắn quay số. Đứng cạnh hắn, Gaby cứ giậm chân bồn chồn, ngón tay trỏ liên tục quấn vào thả ra món tóc vàng óng.
Cuối cùng cũng có người nhấc máy phía đầu dây bên kia. Vái trời không phải là Claudia hoặc mẹ của cô.
- Hephuoc đây!
Tarzan thở phào. Hắn tự nhiên bình tĩnh một cách lạ lùng.
- Chắc chắn ông chưa quên tôi. Chúng ta đã gặp nhau chiều qua bên bìa rừng làng Klethenbon, ông nhớ chứ?
Im lặng mới năm giây mà như cả thế kỷ. Tarzan nghe hơi thở Hephuoc thật nặng nhọc. Ông ta nói với vẻ ngạc nhiên:
- Anh là ai? Tôi không hiểu gì hết.
- Bên bìa rừng. Ông thì đem theo ống nhòm và “tìm phong cảnh lạ”. Tôi thì “sưu tầm lá cây cho giờ học sinh vật”.
- Ôkê. Tôi nhớ ra rồi.
- Tôi có chuyện quan trọng cần nói với ông…
- Chuyện gì?
- Tôi nghĩ rằng sẽ không có lợi cho ông nếu câu chuyện diễn ra qua điện thoại. Chỉ cần biết là chúng tôi, bốn đứa chúng tôi đã biết tỏng mọi chuyện. Hoặc ông đến gặp chúng tôi để thương lượng, hoặc

chúng tôi sẽ đến ngay Sở cảnh sát.
Giọng Hephuoc bắt đầu lắp bắp:
- Sao? Sở cảnh sát hả? Này chú em… khoan có ý nghĩ đó đã. Đợi tôi đóng cánh cửa rồi đi. Chết thật, tại sao chú mày biết được. Mà này, chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu…
- Ở tiệm kem đường Phridorich. Thời giờ của chúng tôi có hạn. Mong rằng…
Hephuoc nói không nên lời:
- Được… mà. Trời ơi, Chúa phạt tôi…
Tarzan gác máy. Bàn tay hắn đẫm mồ hôi.
- Nghe từ đầu đến cuối rồi hả Gaby? Ông ta đang sợ vãi ra quần rồi. Ai mà ngờ một tên tội phạm liều lĩnh cỡ đó lại suy sụp nhanh chóng như vậy. Rõ ràng yếu tố "bắt quả tang" cực kỳ lợi hại, đòn "bắt quả tang" có thể làm đo ván mọi đối thủ, dù đối thủ đó là Bóng Ma đi chăng nữa.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

- 6 -
CÔ GÁI TÀN TẬT

Tứ quái có mặt trên đường Công Tước trong nhát mắt. Chúng rạp người trên ghi-đông đạp lướt qua nhà số 22. Ngôi nhà nhỏ thật xinh xắn nhưng khu vườn nhìn có vẻ xác xơ. Đầu hồi nhà vươn ra một cái sân thượng. Trên sân thượng bày biện bàn ghế nhựa dùng trong vườn, có dù che nắng bên trên. Gara xe cạnh nhà mở toang, trống không.
Chỉ duy nhất có một cô gái ngồi trên sân thượng trong chiếc… xe lăn tay.
Tarzan thắng xe đạp. Hắn thay đổi mọi dự tính ban đầu:
- Hephuoc không có nhà. Như vậy không sợ hắn nhận ra tụi mình. Gaby khỏi cần phải đơn độc xâm nhập.
Cả đám đồng ý dắt xe lại cổng khu vườn. Tarzan kêu lên ơi ới:
- Xin chào, có phải nhà ông Hephuoc ở đây không?
Cô gái trên xe lăn giật mình ngồi thẳng dậy. Hình như cô ta đã ngủ thiếp đi. Cô đẩy xe lăn quay lại rồi nói lớn:
- Phải, các em đã tìm đúng nhà.
Tuổi cô gái khoảng chừng 18, mái tóc nâu, khuôn mặt nhỏ, dáng

xanh xao gầy yếu. Tarzan thấy lòng mình chùng xuống:
- Tụi em đọc trên báo thấy mục rao vặt nên đến để xem… chiếc xe.
- À, thì ra… Chị mời các em vào nhà. Chiếc xe dựng trong đó.
Bốn thám tử khóa xe ở bờ rào và qua cổng vườn để lên sân thượng. Thật không thể ngờ người tiếp chúng tại "sào huyệt" của "Bóng Ma" lại là một cô gái bịnh tật.
Cô gái mỉm cười thật nhân hậu:
- Chị tên là Claudia Hephuoc.
Đám trẻ lần lượt bắt tay cô. Gaby bế Oskar đứng trên hai chân sau. Con chó đưa bàn chân nhỏ nhắn cho Claudia và được cô vuốt ve âu yếm. Nụ cười cô đầy vẻ đau đớn. Từ thắt lưng xuống chân cô gái được phủ một tấm mền mỏng.
Claudia nói:
- Chỉ một mình tôi ở nhà. Cha tôi phải đến tối mới về. Mẹ tôi bận đi chợ. Chiếc xe đạp dựng ở góc nhà kìa.
Tarzan giả bộ cho xong vai kịch:
- Em đem ra đây được không chị?
- Em cứ thoải mái.
Đúng là một chiếc xe đạp mới tinh thượng hạng, sạch bóng và kỹ thuật hoàn hảo, sơn màu xanh lá cây và màu trắng. Tarzan đẩy đi đẩy lại chiếc xe trên sân thượng.
- Tuyệt vời. Chiếc xe ngon bá phát.
Kloesen tự nhiên buột miệng:
- Nếu em mà có chiếc xe này, em sẽ chẳng bán đi. Tại sao chị lại bán?
Cô gái không trả lời. Người cô run bắn và đôi môi tái nhợt. Trời ạ, nước mắt cô bỗng giàn giụa. Cô khóc nấc lên trong hai bàn tay.
Gaby lườm Kloesen và nhẹ nhàng quàng tay lên vai Claudia.
- Chị Claudia ạ, bạn em lỡ lời thôi…
Claudia vẫn thút thít:
- Tôi biết. Tôi chỉ khóc vì… đôi chân của mình…
Gaby kinh hoàng:
- Chị… không còn chân nữa ư?
- Không. Tôi bị liệt nửa thân dưới. Sẽ không bao giờ tôi đi xe đạp được nữa. Tôi chỉ có thể ngồi trên xe lăn. Vĩnh viễn trên xe lăn. Lạy Chúa, tôi mới 18 tuổi…
Khuôn mặt Kloesen đầy vẻ hối hận. Nó không ngờ mình vô tình chạm vào vết thương của cô gái. Tarzan hiểu sự bứt rứt của nó, hắn an ủi cô gái:
- Claudia, tụi em rất tiếc. Nhưng em nghĩ rằng có không ít người

hoàn cảnh bi đát như chị mà vẫn vượt lên số phận. Thậm chí họ còn có thể dự thi Olympic dành cho người tàn tật nữa cơ. Chị Claudia ạ, xinh đẹp thùy mị như chị, em chắc rằng sẽ có những bạn trai cao thượng yêu thương chị…
Claudia mở to mắt. Lần này cô nở một nụ cười dù gượng gạo:
- Cảm ơn em…
Gaby vội đưa khăn tay cho Claudia để cô lau khô những giọt lệ.
- Chuyện đáng buồn này xảy ra bao giờ? Chị có thể kể…
- Chị sẽ kể. Nhưng các em hãy ngồi xuống ghế đã.
Giọng Claudia nghẹn ngào:
- Tôi bị xe hơi đụng phải trên đường quốc lộ không một nhân chứng nào nhìn thấy. Người lái xe nói rằng tôi đã nhảy vào mũi xe ông ta, Chúa ơi… làm sao có điều đó được! Ông ta không bị trừng phạt vì luật sư đã bào chữa cho ông ta trắng án. Còn tôi thì phải nằm bịnh viện trong một thời gian dài. Sau đó tôi được biết là mình đã bị liệt nửa thân dưới. Các em hiểu không, tôi không thiết tha với sự sống nữa, tôi chỉ muốn tự sát. Nhưng tôi yêu cha mẹ mình. Tôi phải làm gì bây giờ hả các em?
Tarzan lạnh người. Vậy là rõ như một cộng một bằng hai, Hephuoc chắc chắn là… Bóng Ma chứ không ai khác. Nào, trái tim ông ta ngùn ngụt hận thù. Chứ sao, con gái duy nhất của mình bị tai nạn chết đi sống lại như thế mà gã lái xa vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật. Chỉ còn cách trả thù, và ông ta đã tấn công mọi tài xế lái xe trên đường một cách bịnh hoạn. Ông ta đương nhiên trở thành Bóng Ma.
Gaby bất ngờ vỗ vai Tarzan làm hắn nhảy chổm:
- Chúng mình sẽ thường xuyên ghé thăm Claudia chứ?
Hắn gật đầu như một cái máy:
- Ờ, ờ… chị ấy thật tuyệt vời. Chị đã chịu nhiều đau khổ quá sức.
Claudia thốt lên hạnh phúc:
- Tôi hài lòng về các em vô cùng. Thế còn chiếc xe đạp, các em nghĩ sao?
- Em… em cho rằng chiếc xe hảo hạng này vượt quá số tiền dành dụm của…
Claudia nhăn mặt cắt ngang:
- Đắt tiền ư? Không đâu, tôi tặng các em đấy.
- Trời ơi…
Tứ quái cúi gằm mặt vì xấu hổ. Tarzan không còn cách nào khác phải lên tiếng:
- Em nói thật với chị Claudia nghe, rồi có lúc tụi em sẽ nhận quà tặng của chị. Nhưng hiện giờ tụi em chỉ cần số điện thoại của chị thôi.

Claudia vui vẻ đọc số máy cho Tarzan ghi lại. Đám trẻ còn chuyện trò với cô gái thêm một lúc nữa. Việc an ủi một người tàn tật là bài học đạo đức nằm lòng của chúng từ trên ghế nhà trường.
*
Chia tay ngôi nhà bí ẩn của Hephuoc, Tròn Vo đề nghị bốn đứa kéo đến quán kem. Chúng ngồi tận chiếc bàn trong cùng để không ai nghe lén chuyện chúng bàn.
Người phục vụ đi ra sau khi đặt các món uống trên bàn. Tarzan nói trước:
- Tính sao hả?
Cặp môi dính đầy kem sôcôla trộn vani của Tròn Vo há ra ngơ ngác:
- Tính cái gì?
- Còn cái gì nữa hả mập. Mày không thấy Hephuoc chính thị là Bóng Ma hay sao. Vì đôi chân tê liệt của con gái, ông ta trả thù tất cả những người lái xe ở trên đời.
Máy Tính Điện Tử giơ tay:
- Tao vẫn ngờ ngợ điều này, thần kinh Hephuoc rất vững. Chỉ có kẻ điên hoặc tâm thần mới rửa hận một cách mù quáng như thế…
Công Chúa cong môi:
- Tuy nhiên tụi mình khó mà tố giác Hephuoc dù xác định ông ấy là Bóng Ma đi chăng nữa. Bởi Hephuoc là cha của chị Claudia. Chị ấy không thể sống nếu thiếu ông ta.
Tròn Vo bác bỏ ý kiến của quân sư Karl tức khắc:
- Hephuoc là Bóng Ma một trăm phần trăm rồi. Nhưng nếu ông ta ngồi tù thì Claudia sẽ thế nào đây?
Tarzan bỗng nghiêm nghị:
- Ai đồng ý báo cho cảnh sát về vụ Hephuoc?
Cả đám im lặng. Không đứa nào dám trả lời. Sự mâu thuẫn giữa lý và tình trong trường hợp này gần như nan giải. Đúng lúc bế tắc đó, mọi người mới thấy năng lực khác thường của Tarzan:
- Không ai trả lời cho nên tôi xin nêu giải pháp thứ ba. Nghĩa là tụi mình sẽ nói chuyện với Hephuoc. Tụi mình nói chuyện như là đang gí súng vào ngực ông ta. Đúng thế. Chúng ta sẽ chứng minh với Hephuoc rằng chúng ta đã biết tỏng cái Bóng Ma của ông ta và sẽ cùng im lặng nếu ông ta chấm dứt mọi hành vi tội phạm. Chị Claudia sẽ vẫn còn cha bên cạnh và những người lái xe trên các đường quốc lộ sẽ được an toàn. Đáng lý ông ta sẽ không được chúng ta nhẹ tay, nhưng vì các nạn nhân chưa ai nguy hiểm đến tính mạng, có lẽ chỉ trừ thầy Binot là tương đối trầm trọng nhất. Các bạn nghĩ sao?
Karl và Kloesen cùng vỗ tay:

- Mình ủng hộ đề nghị này.
Gaby cười mỉm:
- Vậy là bạn "hy sinh" đó Tarzan. Bạn cũng là nạn nhân của Hephuoc mà. Bạn thật là cao thượng.
- Đúng hơn, mình vì tình cảm đối với Claudia thôi. Nhưng này, chúng ta phải tuyệt đối không để lộ bất cứ điều gì cho Claudia biết. Chị ấy "xỉu" như chơi.
Tròn Vo vẫy tay kêu người phục vụ tính tiền. Bọn chúng hẹn nhau sẽ tái ngộ tại quán kem vào lúc sáu giờ rưỡi tối. Còn phải hỏi, từ quán này chúng sẽ gọi điện cho Hephuoc để "cảnh cáo" ông ta. Còn bây giờ thì làm ơn về giùm, mớ bài tập ngổn ngang đang chờ cả nhóm kìa.
*
Sáu giờ chiều, giờ tự học kết thúc. Hai hiệp sĩ Tarzan và Tròn Vo lén chuồn xuống tầm hầm lấy xe. Chúng đạp qua cổng vừa vặn gặp thầy Braun – thầy giáo trực tối nay – lái xe hơi đi ngược lại. Hai đứa cúi chào kính cẩn hơn lúc nào trong ngày.
Tròn Vo thở hổn hển:
- Hú vía, hy vọng thầy Braun sẽ không để ý.
Tarzan không trả lời. Đối với hắn, đã bắt đầu đặc vụ TKKG là… bất chấp. Buổi tối thật ấm áp với ánh sáng màu tím rắc trên những cánh đồng. Đường vào thành phố giờ này đã thưa bớt xe cộ. Chúng đến tiệm kem vào lúc 6 giờ 25 phút. Vẫn sớm 5 phút so với giờ hẹn. Trong quán không có một người khách. Cả hai kêu món sữa mocca. Tarzan cố gắng chuẩn bị lần cuối cùng cuộc đối thoại tưởng tượng trong đầu với Hephuoc. Hắn hiểu rằng hắn đang nắm đằng cán còn ông ta bị dồn vào đằng lưỡi. Trò chơi số phận như làm xiếc trên dây này sẽ đưa đến kết quả thế nào đây?
Lúc đó thì Karl và Gaby cũng vừa đến. Tarzan thấy cô bé hơi run.
- Sợ hả Gaby?
- Không sợ, nhưng mình vẫn phải đề phòng. Nếu Hephuoc thần kinh vững như Máy Tính Điện Tử nói thì không sao, còn giả sử ông ta bị điên thật sự thì… coi chừng. Ông ta sẽ tiêu diệt tụi mình.
- Mình hiểu nỗi lo lắng của Gaby và cả Kloesen nữa. Tuy nhiên mình cũng đã dự trữ phương án này rồi. Chúng ta sẽ đàng hoàng tuyên bố với ông ta là chúng ta đã gửi cho bạn bè một lá thư tố cáo được niêm phong hẳn hoi. Chỉ cần bất kỳ kẻ nào trong chúng ta bị hại là bức thư sẽ được chuyển đến tay cảnh sát.
- Hay lắm. "Trình độ" đó - Gaby tán thưởng.
Đã bảy giờ tối. Trên hành lang dẫn vào nhà vệ sinh Tarzan đã liếc

thấy một máy điện thoại tự động treo như mời mọc. Hắn nói:
- Karl và Kloesen ở lại "nghi binh" bà chủ quán. Tao và Công Chúa "gặp" Hephuoc!
Hắn quay số. Đứng cạnh hắn, Gaby cứ giậm chân bồn chồn, ngón tay trỏ liên tục quấn vào thả ra món tóc vàng óng.
Cuối cùng cũng có người nhấc máy phía đầu dây bên kia. Vái trời không phải là Claudia hoặc mẹ của cô.
- Hephuoc đây!
Tarzan thở phào. Hắn tự nhiên bình tĩnh một cách lạ lùng.
- Chắc chắn ông chưa quên tôi. Chúng ta đã gặp nhau chiều qua bên bìa rừng làng Klethenbon, ông nhớ chứ?
Im lặng mới năm giây mà như cả thế kỷ. Tarzan nghe hơi thở Hephuoc thật nặng nhọc. Ông ta nói với vẻ ngạc nhiên:
- Anh là ai? Tôi không hiểu gì hết.
- Bên bìa rừng. Ông thì đem theo ống nhòm và "tìm phong cảnh lạ". Tôi thì "sưu tầm lá cây cho giờ học sinh vật".
- Ôkê. Tôi nhớ ra rồi.
- Tôi có chuyện quan trọng cần nói với ông…
- Chuyện gì?
- Tôi nghĩ rằng sẽ không có lợi cho ông nếu câu chuyện diễn ra qua điện thoại. Chỉ cần biết là chúng tôi, bốn đứa chúng tôi đã biết tỏng mọi chuyện. Hoặc ông đến gặp chúng tôi để thương lượng, hoặc chúng tôi sẽ đến ngay Sở cảnh sát.
Giọng Hephuoc bắt đầu lắp bắp:
- Sao? Sở cảnh sát hả? Này chú em… khoan có ý nghĩ đó đã. Đợi tôi đóng cánh cửa rồi đi. Chết thật, tại sao chú mày biết được. Mà này, chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu…
- Ở tiệm kem đường Phridorich. Thời giờ của chúng tôi có hạn. Mong rằng…
Hephuoc nói không nên lời:
- Được… mà. Trời ơi, Chúa phạt tôi…
Tarzan gác máy. Bàn tay hắn đẫm mồ hôi.
- Nghe từ đầu đến cuối rồi hả Gaby? Ông ta đang sợ vãi ra quần rồi. Ai mà ngờ một tên tội phạm liều lĩnh cỡ đó lại suy sụp nhanh chóng như vậy. Rõ ràng yếu tố "bắt quả tang" cực kỳ lợi hại, đòn "bắt quả tang" có thể làm đo ván mọi đối thủ, dù đối thủ đó là Bóng Ma đi chăng nữa.

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

- 7 -
SỰ NGỘ NHẬN CHẾT NGƯỜI

Tứ quái ngồi bên bàn chờ… Bóng Ma. Gaby nhấp nhổm như bị kiến cắn, Tròn Vo bẻ tay răng rắc liên tục, Máy Tính Điện Tử hết gỡ kính cận xuống lại đeo lên, Tarzan dán cặp mắt chết gí nơi cửa ra vào quán. Bốn đứa hồi hộp chưa từng thấy.
Một chiếc xe hơi tấp vào lề đường. Hephuoc bước ra thật nặng nề. Tròn Vo thì thầm:
- Ông ta đến. Coi chừng lão giấu súng trong túi quần…
Trái ngược với sự lo xa của thằng mập, Hephuoc bước từng bước mệt nhoài. Khuôn mặt của ông ta tái nhợt khiến những nốt tàn nhang u ám có dịp trồi lên. Lúc ông ta tiến sát bên bàn, Tarzan mới nhìn rõ vô số giọt mồ hôi đang tuôn ra từ trán và khóe miệng.
Hắn đứng dậy. Dù sao cũng phải lễ độ với một người lớn tuổi, dẫu đó là… kẻ thù.
- Mời ông ngồi.
Hephuoc gật đầu ngồi xuống chiếc ghế trống. Ông ta gọi bà phục vụ cho một ly rượu cônhắc. Đợi khi bà phục vụ đã đi xa, Tarzan mới lên tiếng:
- Ông đã phạm pháp, thưa ông Hephuoc. Đáng lẽ chúng tôi có bổn phận tố giác ông với cảnh sát, nhưng chiều nay chúng tôi đã tình cờ làm quen với Claudia, con gái ông. Chị ấy thật tội nghiệp…
Hephuoc sửng sốt:
- Ủa, té ra các cháu là những người bạn mới của Claudia. Suốt buổi tối, con gái tôi cứ liên tục nhắc về các cháu. Rằng các cháu rất tốt bụng…
- Claudia nói chị ấy không thể sống nếu thiếu cha mẹ. Chính vì chị ấy mà chúng tôi gạt cảnh sát qua một bên. Thử hình dung chị ấy sẽ tuyệt vọng cỡ nào nếu ông vào tù. Đổi lại chuyện không tố cáo ông, chúng tôi đòi hỏi một điều kiện…
Hephuoc rút khăn tay thấm thấm mồ hôi trán.
- Một điều kiện duy nhất, thưa ông. Rằng ông phải chấm dứt "việc ấy" ngay lập tức.
Mắt Hephuoc nheo lại sợ hãi. Giọng ông ta khàn khàn:
- Tất nhiên. Đằng nào thì tôi cũng không bao giờ làm việc ấy nữa.
- Ồ, ông nói thật chứ?
Hephuoc lặng lẽ gật đầu. Ông ta cầm ly cônhắc mà bà phục vụ vừa

bưng đến uống cạn.
- Tôi rất nể các cháu, các cháu đã "đặt vấn đề" rất nhân đạo.
- Tất cả chỉ vì con gái ông. Nhưng đáng lẽ ông không nên căm thù tới mức phi lý như thế. Tôi may mắn thoát khỏi cái chết do ông gây ra trong đường tơ kẽ tóc. Nhưng thầy Binot thì đã phải nằm bịnh viện vì chấn thương sọ não. Tôi nghĩ rằng ông phải làm một cái gì đó chuộc lỗi với ông ta. Nếu kẹt quá thì giấu tên…
Hephuoc bật ngửa:
- Sao? Ai là ông giáo Binot? Và tôi thì suýt giết chết anh ư? Này anh bạn nhỏ, anh lảm nhảm cái gì thế…
- Lạy Chúa, ông đã quên rồi ư? Tối chủ nhật vừa rồi xe hơi chúng tôi đã lãnh đủ một tảng đá lớn do ông ném từ trên cầu…
Hephuoc chới với:
- Khoan đã. Hình như có một sự nhầm lẫn ghê gớm. Điều cậu đang kể chính là cuộc tấn công mới nhất của Bóng Ma.
- Đúng vậy!
- Vậy thì… tôi chẳng có liên quan gì đâu!
Không riêng gì Tarzan, câu trả lời của Hephuoc làm cả Gaby, Karl, Kloesen choáng váng. Chúng nhìn sững ông ta không chớp mắt.
Tarzan cố gắng trấn tĩnh:
- Ông không phải là Bóng Ma thì ông là ai, thưa ông Hephuoc?
Bây giờ thì đến lượt Hephuoc há hốc mồm. Nét mặt thộn ra như người ta vừa chỉ cho ông ta một sinh vật tới từ hành tinh khác. Rồi ông ta cười, cười như thể chưa lúc nào được cười, cười đến nỗi nước mắt ứa ra giàn giụa.
Hephuoc nói trong cơn ho sặc:
- Giờ thì tôi hiểu các cháu rồi. Thì ra thế. Các cháu cứ tưởng tôi là hung thủ vô hình chuyên tiêu diệt các tài xế trên quốc lộ. Ôi, Thượng Đế chứng giám. Tôi xin thề trên sự sống của con gái mình: tôi không phải là Bóng Ma. Được chưa hả các cháu?
Tarzan gay gắt:
- Vậy cớ gì ông lại run bắn lên lúc nhận được điện thoại và đến đây ngay tức khắc? Tôi chưa nói đến chuyện hồi nãy ông như sắp gục đến nơi. Ông giấu đầu nhưng lòi đuôi, thưa ông Hephuoc!
- Suỵt. Tôi không muốn người hầu bàn nghe lén chuyện này, nhưng tôi đến gặp các cháu vì một chuyện khác không dính dáng tới Bóng Ma ác ôn kia. Các cháu biết tôi nói gì rồi chứ, tôi tưởng rằng các cháu định đe dọa tôi về vụ xe tôi cán chết một con thỏ trong rừng. Tôi đã không nộp nó cho người kiểm lâm mà lại đem về nhà. Hành động trên có thể bị ghép vào tội ăn cắp hoặc săn trộm…

Tarzan cười:
- Ông tưởng tụi tôi sẽ tin ông chăng?
- Nhưng đó là sự thật!
Tarzan quay qua các bạn. Coi, Gaby cười tươi tắn với cái lý do "lãng nhách" của Hephuoc, cô bé có vẻ sung sướng bởi người cha của Claudia đã dám thề rằng ông không phải là Bóng Ma. Tròn Vo thì nhóp nhép khi nghe chuyện Hephuoc nấu sốt con thỏ. Chắc là ngon hết sảy. Riêng Máy Tính Điện Tử ư? "Quân sư" nháy mắt trái với Tarzan như sắp tiết lộ cho hắn một cao kiến mới mẻ. Hắn hài lòng tín hiệu của Karl nhất, khỏi cần bàn. Hạ hồi phân giải chứ sao!
Nhưng Tarzan không phải là kẻ dễ dàng bỏ cuộc. Hắn đưa ra một loạt câu hỏi khó chịu cho Hephuoc, căn vặn, tra khảo ông ta đủ điều. Nhưng người đàn ông này không hề nao núng, một mực là mình vô tội. Sau cùng Tarzan đành bảo:
- Thôi vậy, nếu tụi cháu có nghi ngờ ông một cách bất công thì thay mặt các bạn, cháu xin lỗi đã làm phiền. Nhưng có điều này cháu cũng xin nói thật, thái độ của ông vẫn rất đáng… nghi ngờ. Chắc chắn ông còn giấu trong lòng một điều gì đó bất hảo…
Hephuoc mỉm cười:
- Không lẽ các cháu nhất định lôi "sự nghi ngờ về tôi" đến Sở cảnh sát?
- Không, ngay từ đầu tụi cháu vẫn không muốn thế. Nhưng… Bóng Ma thì vẫn tồn tại… Chúng cháu quyết tìm ra hắn.
- Tôi hiểu. Biết đâu tôi có thể giúp đỡ các cháu trong việc truy tìm hung thủ. Giờ thì mình chia tay chứ?
Ông ta đứng dậy định thanh toán tiền nhưng bọn trẻ từ chối.
Tarzan nhìn theo Hephuoc không biết nên đánh giá thế nào về người đàn ông này. Hoặc là ông ta quá cáo già, hoặc thực sự ông là người mát tính, không lấy làm khó chịu vì bị nghi oan. Hắn đưa mắt nhìn Karl. Quân sư không để hắn phải đợi lâu:
- Hephuoc không phải là Bóng Ma. Rõ rồi. Thần kinh ông ta quá vững trong khi Bóng Ma chỉ có thể là kẻ điên loạn. Tuy vậy, câu chuyện "con thỏ" thật khó tiêu hóa. Có điều gì đó không ổn. Hãy đợi xem vậy.
Gaby thở phào:
- Dù sao, tim mình như cất được một tảng đá. Mình rất mừng cho Claudia…
Đám trẻ rời khỏi tiệm kem. Bầu trời đầy những cụm mây tím. Bóng tối đã xuất hiện với vài giọt mưa hăm he rơi xuống mặt đường nhựa.
Khi Karl đưa Công Chúa về nhà, Tarzan căn dặn:
- Có tin tức gì mới ở chỗ chú Glockner nhớ gọi điện cho mình nhé

Gaby.
Công Chúa khoe chiếc răng khểnh như một… nữ thiên thần:
- Yên tâm đi, Tarzan!
*
Lúc Tarzan và Kloesen vừa mò về đến "Tổ đại bàng" thì có tiếng gõ cửa phòng. Thầy Braun hiện ra khiến chúng hoảng hồn, tưởng rằng việc chúng chuồn khỏi giờ tự học đã bị phát hiện. Nhưng không:
- Peter Carsten, em có điện thoại.
Hú hồn! Hai đứa chạy xuống buồng điện thoại như một cơn gió lốc. Ống nghe được thầy Braun lịch sự đặt nằm trên cuốn danh bạ. Tarzan vội vàng cầm máy:
- Gaby hả, có chuyện phải không?
Tiếng Công Chúa bên kia đầu dây nghe như hát. Giọng cô ríu rít:
- Đúng là có chuyện xảy ra, thưa người hùng: ông ta chắc chắn không phải là Bóng Ma được. Bạn đã không tin tưởng Hephuoc. Đúng không nào? Bây giờ thì có bằng chứng đây. Mình vừa dược ba mình cho biết: Tên tội phạm vô hình trên lại ra tay vào lúc 7 giờ 15 tối nay. Gã đã dùng súng cao su bắn đạn thép vào một chiếc xe hơi mini gần Rãnh Đá. Bạn biết nơi đó chứ? Hậu quả là người phụ nữ cầm lái đâm xe vào một gốc cây. Chiếc xe bẹp gí còn chị ta bị gẫy một cánh tay. Vậy là rõ, lúc 7 giờ 15 tối Hephuoc vẫn còn ngồi với tụi mình ở tiệm kem kia mà. Dù sao…
- Ôkê. Người phụ nữ bị nạn có thấy Bóng Ma không?
- Có thấy. Và thấy rõ. Gã núp sau một bụi rậm. Sau đó gã phóng mô tô như bay qua con đường rừng. Gã mặc quần áo đi xe máy màu đen tuyền và đội nón bảo hiểm.
- Thôi được, mình đã lầm lẫn. Bây giờ mình sẽ gọi điện cho Hephuoc kể lại câu chuyện với ông ta. Chắc ông ta nghĩ rằng mình vẫn theo dõi ông ta bén gót. Chiều mai mình sẽ tới chỗ Rãnh Đá. Mình có linh cảm rằng mình sẽ tìm ra dấu vết tên khốn kiếp.
- Bạn thật là kiên trì. Chúc ngủ ngon!
Tròn Vo nghe lọt lời chúc của Công Chúa vội giở trò liền:
- Đại ca phước ba đời lắm mới được "người đẹp" lưu ý. Tao có bao giờ được quan tâm sức khỏe đâu!
Tarzan đánh bài lảng, không đáp lời. Hắn quay số. Tiếng của Hephuoc có vẻ nhát gừng vì uống khá nhiều rượu. Tarzan nói thật lễ phép:
- Cháu là Peter Carsten đây. Cháu xin lỗi vì biết ông không phải là Bóng Ma như đã từng ngộ nhận. Ông "ngoại phạm" hoàn toàn khi Bóng Ma lại tấn công một chiếc xe hơi lúc chúng ta ngồi trò chuyện

với nhau. Cháu cảm thấy rất áy náy…
Hephuoc cười hà hà:
- Ồ, không sao. Cho qua đi anh bạn…
Ông ta lắp bắp vài câu không rõ ràng vì sắp líu lưỡi trong cơn say khướt. Tarzan thấy chán nản hết biết:
- Chào ông. Chúc ông ngủ ngon.
Quay qua Kloesen, hắn chép miệng:
- Thật quái đản. Ông ta không hề giống con gái chút nào. Trong một gia đình mà khác nhau làm sao. Cũng mừng cho chị ấy là ông ta vô tội.
Hai đứa quay về "Tổ đại bàng". Thằng mập Kloesen kiểm tra lại kho dự trữ sôcôla của nó và nói với giọng như muốn khóc:
- Tụi khốn nạn ăn cắp gần hết. Chỉ còn bốn phong sôcôla trong hộp thiếc, chắc tao chết đói tuần này quá.
Tarzan tưng tửng:
- Yên tâm đi, tụi tao sẽ có mặt ở lễ an táng mày. Có nguyện vọng gì về bia mộ không mập? Nó sẽ có hình dáng của một phong sôcôla chăng? Tao sẽ khắc lên đó dòng chữ: Người này thích sôcôla nguyên chất, sôcôla sữa và sôcôla trộn lạc – mười lăm tuổi đã hết đời.
- Thôi đừng giỡn nữa đại ca. Chắc chắn tao sẽ chết nếu một ngày nào đó thế gian này không còn sôcôla. Thật đó!
Không hiểu Kloesen sẽ chết trong tương lại như thế nào, chớ Tarzan thì mục kích trước mắt: nó với tay tắt đèn và "chết" một cách sung sướng trong tiếng ngáy thơm phức mùi sôcôla tưởng tượng. Chỉ khổ tâm cho Tarzan, vừa ngả lưng xuống giường đã gặp ngay ác mộng. Trong giấc ngủ đầy mệt mỏi, hắn thấy mình đạp xe qua một khu rừng tối đen, nhưng dù ra sức đạp hết cỡ, chiếc xe vẫn không nhúc nhích. Kẻ săn đuổi hắn trong cơn mơ là Bóng Ma thì không ngồi trên xe gắn máy mà chệm chễ trên chiếc ghế có bánh xe lăn cháy lửa rừng rực. Gã bắn những viên đạn có móng vuốt liên tiếp sạt qua người Tarzan.
*
Tarzan tỉnh giấc vào lúc đồng hồ chỉ sáu giờ sáng. Mồ hôi hắn toát ra đầm đìa. Hắn nhét vội vàng bộ quần áo ngủ vào túi đựng đồ bẩn đem đi giặt. Rồi sau đó trầm mình dưới vòi sen cho trí óc tỉnh táo. Bài kiểm tra lý ở tiết học thứ ba khó kinh khủng. Phần còn lại của buổi sáng vì thế kéo dài lê thê. Trong cái đầu lộn xộn của Tarzan, hình ảnh Rãnh Đá hầu như chiếm hết toàn bộ bài học. Đó là tên gọi của một dải đá hẹp chạy từ cái gò phủ đầy cây cối xuống con đường quốc lộ, nằm cách cây cầu mà Bóng Ma xuất hiện không xa, khá gần

làng Klethenbon. Song song với Rãnh Đá là một lối mòn chạy vô rừng. Phải chăng con đường mòn đó là nơi hắn sẽ đối đầu với Bóng Ma như điềm báo từ cơn ác mộng?
Nhóm TKKG gặp nhau sau bữa ăn trưa. Lần đầu tiên Công Chúa để con Oskar ở nhà. Con chó Tây Ban Nha bị cảm, mũi nóng rực, suốt buổi sáng chỉ nằm lười biếng trong giang sơn của nó. Theo ý kiến Công Chúa thì hình như nó e ngại Bóng Ma.
Gaby nói:
- Mai Oskar sẽ hết bịnh, mình rành nó quá mà.
Tròn Vo cười khẩy:
- Chưa chắc con Oskar đã bị bịnh. Rõ ràng con chó bội thực vì giành ăn với tôi súc dồi của ông Betx bữa trước. Đáng đời cái đồ phàm ăn.
Một ngày khởi sự khá khôi hài. Mưa cười rúc rích từ sáng. Tới trưa thì nắng ửng hồng. Bầu trời lúc này đầy những đám mây lớn. Đồng cỏ như muốn bốc hơi.
Tròn Vo toát mò hôi ca cẩm luôn mồm. Gaby buộc cao mái tóc vàng bằng một dải lụa màu thanh thiên lộ ra đôi tai xinh xinh bé bỏng. Tarzan ngắm cô bé không chớp mắt: Coi, đôi khuyên trên vành tai Công Chúa đu đưa đến… kỳ cục.
Tarzan chợt tò mò:
- Đó là khuyên kẹp à, Gaby?
- Ồ không, khuyên xâu qua tai đó – Gaby khoe, không giấu chút kiêu hãnh rất chi là con gái.
- Nghĩa là, Gaby phải xâu lỗ tai sao?
- Ừ, hai năm rồi. Ngày mới xâu, mình khốn khổ vì nó đó. Lỗ xâu bị viêm tấy, đau quá trời.
- Mình hiểu. Muốn đẹp thì phải chịu đau đớn chớ sao. Có điều mình nghĩ, chẳng đeo khuyên tai thì Gaby cũng đã… ờ… đã… Coi kìa, một chiếc máy bay thể thao!
Chiếc máy bay bay cách đó ít nhất mười cây số, lúc này đã khuất dạng sau một quả đồi.
Gaby phì cười:
- Trời ơi, đại ca làm như cả đời mình chưa bao giờ được thấy máy bay vậy. Nào, nói đi ông tướng. Rõ ràng trước đó bạn đang tính nói một điều gì khác kia mà.
Tarzan đỏ rần tai:
- À, mình định nói là nếu không có khuyên tai thì Gaby cũng đã… hạnh phúc lắm rồi, đúng không nào?
Hai thằng "ngoài cuộc" cười rộ lên vì tình thế ngoạn mục mà đại ca đang lâm vào. Riêng Gaby lại có vẻ giận dữ. Lũ con gái sao mà khó

hiểu – Tarzan ngán ngẩm nghĩ thầm.
Rãnh Đá đã ở trước mặt. Con đường quạnh hiu nằm giữa những triền núi thoai thoải. Một chiếc xe hơi chở súc vật vừa mới đi qua. Trên xe chở đầy những chú bê đang kêu lên thảm thiết. Lũ bê rúc những cái mũi mịn như nhung cầu cứu qua các chắn song hai bên thành xe.
Công Chúa như quên hẳn chuyện vừa rồi:
- Tội nghiệp lũ bê. Chúng đang bị áp tải đến lò mổ.
Tarzan thấy lòng nhẹ nhõm, hắn an ủi:
- Đừng nghĩ ngợi vớ vẩn Gaby. Chúng được đưa tới cho những người nông dân chăn nuôi súc vật. Chúng còn nhi đồng quá mà.
- Thật hở Tarzan? Bạn "thề" đi?
Tarzan đưa hết hai tay lên trời làm chiếc xe đua của hắn suýt lảo đảo:
- Xin thề… danh dự.
Ê, khuôn mặt xinh đẹp của cô bé tươi rói lại tức thì. Xong. Bây giờ thì ta có thể yên ổn quan sát những dấu vết còn sót của vụ tai nạn xe hơi mới nhất: thân cây dẻ gai bị xây xát, dưới cỏ đầy những mảnh sơn xen kẽ với những mảnh kính vỡ. Vệt phấn của cảnh sát vạch trên mặt đường nhựa vẫn còn y nguyên.
Gần đường chỉ có một bụi rậm độc nhất. Không lẽ Bóng Ma đã chọn nơi đó làm chỗ mai phục?
Tarzan cúi xuống chăm chú nhìn những dấu lốp xe chạy đến con đường mòn. Đây đó vương vãi những vệt dầu. Những vệt dầu chỉ có thể nhỏ giọt từ một chiếc xe gắn máy phân khối lớn.
Máy Tính Điện Tử cầm trên tay một vỏ chai bia lúc lắc. Nó có vẻ mím môi suy nghĩ khiến Tarzan phải để ý theo. Hắn xoay xoay cái chai để tìm nhãn hiệu bia và bất chợt giật mình. Nhãn chai bia rất lạ. Loại nhãn này hắn đã từng thấy ở đâu rồi nhưng không thể nhớ ra được. Hắn quay qua quân sư Karl ra dấu. Thằng cận thị Máy Tính dù thông thái cách mấy cũng trong tình trạng như hắn. Nó cũng đang ngờ ngợ vì cái nhãn chai lạ lùng.
- Suỵt!
Tiếng nhắc nhở của Gaby. Cả đám nín thở. Trời ạ, tiếng xe gắn máy nổ nghe bình bịch. Tiếng động cơ vang ra từ cánh rừng. Chắc chắn của một chiếc mô tô phân khối lớn.
Tarzan phóng lên xe đạp tức khắc:
- Để tôi đi xem kẻ đó là ai.
Hắn lao đi như một cơn lốc khiến cả đám chỉ còn biết nhìn theo. Trong chớp mắt, cái bóng cao lớn của hắn đã ẩn hiện trên con dốc

và khuất hẳn sau những bụi cây.
*
Con đường hẹp, đầy cát, hai bên đầy những búi cỏ xoắn tít như các búi tóc. Cây mọc nối tiếp nhau. Toàn một loại thông lá nhọn. Cây rậm rạp che hết tầm mắt. Con đường cứ thế chạy ngoằn ngoèo xuyên qua rừng. Tarzan không bao giờ biết cái gì đang chờ đợi hắn sau khúc quanh trước mặt.
Lúc này tiếng động cơ đã im bặt. Hắn đạp thật thong thả khi xe chồm qua khúc quanh. Trời đất, một gã đàn ông hiện ra lù lù.
Gã tỉnh bơ đi dọc con đường và quay lưng về phía hắn. Trên tay gã là bộ trang phục đen tuyền cùng chiếc nón đi mô tô màu vàng. Đúng là bộ đồ du hành mà Bóng Ma thường sử dụng.
Tarzan thắng xe lại. Tim hắn muốn nhảy khỏi lồng ngực.
Gã đàn ông vẫn ung dung bước. Tuổi gã cỡ ba mươi chứ mấy. Mái tóc sẫm dài vừa khít cổ chiếc áo sơ mi nhà binh. Gã mặc quần nhung, cao như một tên khổng lồ với tướng tá chắc nịch. “Tên Khổng Lồ” biến mất sau một khúc quanh mới.
Tarzan dựng xe đạp vào một bụi cây và theo chân gã liền. Hắn tin rằng nhân vật đầy khả nghi này chính là Bóng Ma, và đương nhiên Bóng Ma đang tìm chiếc mô tô đã giấu đâu đó của gã.
Có điều lúc bước qua khoảng rừng thưa, Tarzan hơi ngỡ ngàng. Không phải chiếc “mô tô bay” mà chỉ là chiếc xe hơi cáu cạnh. Gã đàn ông đã để chiếc xe hơi dưới những rặng cây tại khoảng rừng thưa thớt cây cối.
Gã lên xe một cách vội vã.
Ẩn mình sau một bụi rậm Tarzan thấy rõ mồn một. Hắn đọc được bảng số xe dễ dàng. Xe đã đăng ký tại thành phố này. Được thôi, để đề phòng trí nhớ có thể phản phé bất thường, hắn nhặt một cái que nhỏ và vạch số xe xuống cát. Xong. Giờ thì mặc kệ chiếc xe mất hút, hắn đã đạt được thắng lợi không ngờ. Ba chiến hữu của Tarzan lúc này đã có mặt. Tiếng Tròn Vo hỏi dồn dập:
- Phải hắn không, Tarzan?
Tarzan tường thuật lại đầu đuôi. Hắn thở mạnh:
- Đáng tiếc là không tìm ra chỗ gã giấu mô tô. Gã giấu chỗ nào kìa? Tuy nhiên với số xe hơi đã được ghi nhận, chúng ta cũng có thể truy được lý lịch của gã…
Tròn Vo ngơ ngẩn:
- Bằng cách nào?
- Dễ ợt. Karl sẽ đến Sở cảnh sát nhờ họ tìm giùm với lý do nào đó mà nó thừa sức… sáng tác. Còn nếu cảnh sát không giúp đỡ thì

chúng ta sẽ nhờ đến ba của Gaby. Chứ sao, chú ấy là sếp hình sự mà. Chuyện tìm tên họ và địa chỉ chủ xe đâu có gì là khó.
Máy Tính Điện Tử tiếp lời:
- Khỏi cần dự tính trường hợp thứ hai. Mình sẽ hoàn thành nhiệm vụ tại Sở cảnh sát.
Kloesen vẫn chưa hết thắc mắc:
- Còn hiệu xe hơi của gã?
- Một chiếc Kombi, mày nghe rõ chưa.
Đúng lúc đó Gaby la lên. Cô bé đã sục sạo từ hồi nào ở khoảng rừng thưa giáp với đám cây cối rậm rạp. Giọng cô hoan hỉ:
- Chiếc mô tô đây rồi!
Cả đám ùa lại. Coi, chiếc xe gắn máy kềnh càng nằm kín đáo dưới một gốc thông lá nhọn. Xe được khóa cẩn thận bởi một vòng xích chắc nịch.
Tarzan hài lòng:
- Ai ngờ hôm nay tụi mình lại tóm được Bóng Ma một cách đơn giản như vậy. Rõ ràng hung thủ đã nghi binh bằng cách giấu xe máy trong rừng để tiện bề hành động về đêm. Ban ngày thì gã qua mặt cảnh sát bằng một chiếc Kombi lương thiện. Ái chà, Bóng Ma trên mô tô bay chỉ có thể đánh lừa cảnh sát thôi…
Tròn Vo gãi đầu:
- Nhưng tại sao gã lại không phủ bạt lên xe. Mưa gió ảnh hưởng đến máy móc thì sao?
- Mày nói đúng đó Kloesen. Chính vì cái xe không phủ bạt nên nhiều khả năng là tối nay gã sẽ trở lại đây để ra tay đạo tặc. Bằng không thì gã sẽ không bỏ mặc chiếc mô tô trần trụi như vậy. Tao sẽ…
- Sao hả đại ca? – Kloesen láu táu.
- Tao sẽ phục kích tối nay ở đây. Hy vọng bắt quả tang Bóng Ma lúc gã chuẩn bị hành động.
Tròn Vo và Công Chúa cùng đồng loạt la lên:
- Ê, không có chơi màn thám tử một mình nghe. Tụi này cũng sẽ có mặt.
Thằng Karl Máy Tính Điện Tử thật não nùng:
- Tối nay mình bị trục trặc không đi được. Có một cái hẹn đi thăm bà con, mà bố mình đe mấy bữa nay là cấm chuồn rồi.
Tarzan ngước mắt nhìn trời:
- Ai muốn vô rừng đêm nay thì đến rạp xinê Cung Điện. Chúng ta sẽ hẹn nhau ở đó.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

- 8 -
HẾT BẤT NGỜ NÀY ĐẾN BẤT NGỜ KHÁC

Đám trẻ đi tới chỗ để xe đạp. Mới là đầu giờ chiều nên chưa ai muốn về. Bọn chúng quyết định đạp xe thưởng thức cảnh đẹp trong rừng. Đến một chỗ quen thuộc, Tarzan dừng lại.

Gaby hỏi lúc Tarzan nheo mắt ngó phía sau rặng cây:
- Sao vậy đại ca?
- Gaby không nhớ sao. Kia là bìa rừng nơi lần đầu tiên chúng ta bắt gặp Hephuoc với một cái ống nhòm trong tay! Thôi chết, mình vừa sực nghĩ ra. Trời ạ, kinh khủng… - Tarzan đột nhiên xúc động, mắt sáng long lanh.
Bốn đứa để xe đạp lại, chạy len lỏi qua những thân cây để đến bìa rừng. Đất mềm nhũn bởi nước mưa. Gấu quần chúng dính đầy lá dương xỉ.
Đến bìa rừng, Tarzan đứng sững sờ. Coi, ánh sáng mờ tãi trên cánh đồng. Không khí ắng lặng như sắp đổ ập một cơn giông. Đằng chân trời mù mịt những đám hơi nước.
Tròn Vo ngơ ngác:
- Cái gì "kinh khủng" hả đại ca?
Tarzan chỉ tay về phía nông trại của Vainden:
- Đó!
- Thì… cái nông trại đã cháy rụi. Có gì nữa nào?
Công Chúa bỗng la lên:
- Ồ, bé Annolido Vainden kìa. Mình nhận ra cô bé nhờ chiếc váy sặc sỡ. Hình như cô bé đi xe đạp tới làng Klethenbon thì phải.
Tarzan ra lệnh cho cả đám:
- Giờ thì hãy đi theo mình. Chúng ta phải nói chuyện với Annolido.
Tròn Vo ngạc nhiên:
- Nói chuyện với Annolido? Ôi, có gì "kinh khủng" đâu…
Máy Tính Điện Tử cũng sửng sốt không kém:
- Mình vẫn không hiểu gì cả.
Tarzan chạy ngược trở lại:
- Rồi sẽ hiểu, thưa ông… quân sư.
Trước vẻ hối hả của Tarzan, ba đứa kia đành nhảy lên xe đạp, theo hắn phóng về hướng làng Klethenbon không một chút chậm trễ.

Chúng đuổi kịp Annolido ngay tại rìa làng.
Tarzan gọi to:
- Chào Annolido!
Cô bé quay đầu. Gương mặt tròn sáng lên. Nó chụm tay che mắt để nhìn người gọi.
Tarzan hổn hển:
- Nghe nói nông trại nhà em bị cháy lớn. Tụi anh rất lấy làm tiếc…
- A, anh Tarzan. Đúng là nông trại bị cháy. Em thương bác Erich kinh khủng.
Thằng mập Kloesen lắc đầu. Té ra chuyện "kinh khủng" của Tarzan chỉ có vậy.
Tarzan mặc kệ thái độ của Kloesen. Hắn tiếp tục trò chuyện:
- Erich là người làm công hả Annolido?
- Dạ. Bác ấy tốt lắm. Bác ấy hay kể cho em nghe những câu chuyện cổ tích. Còn bây giờ thì…
Giọng cô bé buồn xo:
- Bây giờ thì bác ấy bị suy sụp hoàn toàn. Ba em định đuổi bác ấy đi bởi ai cũng nói bác là người gây ra hỏa hoạn. Em không hiểu tại sao hôm đó bác Erich lại uống rượu nhiều như thế để vướng vô tai họa. Ôi, nếu bác Erich bị đuổi hoặc ngồi tù thì em sẽ khóc suốt một tháng. Em chắc chắn sẽ khóc suốt một tháng.
Rồi, không đợi đến một tháng, cô bé òa lên khóc nức nở.
Tarzan vỗ về:
- Ai? Ai dám nói là bác Erich đã gây ra hỏa hoạn? Ai chứng minh được điều đó nào? Anh chỉ muốn gặp em để hỏi thăm chuyện này. Một chuyện có thể cứu được bác Erich và minh oan cho bác ấy.
Đôi mắt đẫm lệ của Annolido sáng lên:
- Thật vậy sao?
- Ừ, thật mà. Có phải cách đây mấy tháng ba em đã lái xe gây ra một tai nạn không?
Cô bé gật đầu như một cái máy:
- Đúng vậy. Mà sao anh biết hả? À, chắc anh có đọc báo…
- Không, anh không có theo dõi báo vụ đó nên mới hỏi thăm em. Anh đang lập… giả thuyết mà. Ba em đã đụng phải một cô gái, đúng chớ?
- Đúng. Em không có mặt trên xe. Nhưng chị Edentorau có mặt và kể lại. Eo ôi, sợ lắm. Cô gái bị thương nặng nằm bất tỉnh trên lộ… Nhưng nào phải lỗi ba em, lỗi của chị ấy. Chị ấy đã chạy trước đầu xe của ba em, chị Edentorau kể như vậy.
Trán Tarzan ướt đẫm mồ hôi:
- Em có biết tên người bị nạn không?

- Em biết chớ. Chị ấy là Claudia Hephuoc.
Annolido dứt lời. Không gian tự nhiên im ắng dị thường, đến nỗi nghe rõ được cả tiếng gió xào xạc trên đám lá cây bên đường.
- Có chuyện gì vậy? – Cô bé sợ hãi, hết nhìn người này đến người kia, hỏi.
Tarzan lắc lắc tay Annolido trấn an:
- Không có gì, yên trí đi Annolido.
- Ồ, vậy mà em cứ tưởng… Thôi, em đến nhà bạn gái em để cùng xem tivi đây. Tụi em có hẹn.
- Chúc vui vẻ, Annolido!
Tuy nhiên cô bé chưa chịu đi vội. Cô còn cần phải biết tại sao bữa nay con chó Oskar vắng mặt nữa. Khi được Gaby giải thích là Oskar bị cảm đột ngột, Annolido mới yên tâm lên đường vào làng.
*
Lúc đó Tứ quái mới ngó nhau bàng hoàng. Đứa nào hình như cũng đang bị một "cú sốc" lớn.
Máy Tính Điện Tử lẩm bẩm:
- Sau cú ù tai này, chắc tao phải đứng một lúc mới tĩnh trí lại được. Làm sao mày biết chuyện này, Tarzan?
Tarzan nhún vai:
- Tao chẳng biết gì cả. Chỉ là ý nghĩ chợt lóe lên từ cái ống nhòm của Hephuoc nhìn về nông trại.
Khuôn mặt Công Chúa trắng bệch. Cô chỉ biết thì thào:
- Quả là… kinh khủng. Vậy là ông Hephuoc…
Tarzan phân tích:
- Ngay từ đầu không riêng gì tôi mà cả Karl cũng đồng ý rằng Hephuoc vẫn còn giấu chúng ta một âm mưu quỷ quái nào đó chưa bị lộ. Ông ta không phải là Bóng Ma, chắc rồi. Nhưng thái độ của ông ta khi nghe điện thoại hẹn gặp và khi chạm trán với chúng ta ở tiệm kem thật khác thường. Một con thỏ nhãi nhép không thể khiến ông ta phải hết hồn như thế. Rõ ràng Hephuoc tưởng rằng chúng ta đã biết tội ác của ông ta: đốt nhà kẻ thù để rửa hận cho sự tàn phế của con gái mình. Hephuoc "tưởng" như thế vì chúng ta đã bắt gặp ông ta ở bìa rừng đúng lúc ông ta dùng ống nhòm quan sát nông trại Vainden trước khi ra tay.
Kloesen tái mét:
- Lần này thì tụi mình không thể nhầm được nữa.
Giọng của Gaby đầy đau khổ:
- Có nghĩa là Hephuoc phạm pháp. Lạy Chúa, tội nghiệp chị Claudia yếu đuối. Mình phải làm gì bây giờ? Không thể không báo cho ba

mình biết, vì đích thân ba đang điều tra vụ này. Không báo thì không dám nhìn mặt ba mình, mà báo tin thì không nỡ nhìn chị Claudia đau khổ. Có biện pháp thứ ba hay không?
Tarzan suýt văng ra một từ không được sạch sẽ lắm nhưng hắn nén lại kịp. Hắn không quen ngó cảnh các chiến hữu rũ rượi vì… bế tắc như thế này.
Gió bắt đầu thổi ù ù từ phía sau các đám mây. Bụi đường bốc lên mù mịt. Cây cối và đuôi tóc của Gaby đều nghiêng ngả.Tarzan nhìn trời:
- Sắp mưa đến nơi. Tụi mình nên vô làng kiếm một cái quán nào ngồi bàn bạc tiếp.
Đề nghị đó như một chiếc chìa khóa. Tuy vậy chúng kéo nhau đến quán làng mà trong lòng đứa nào cũng như có lửa đốt.
Ai dè, trong quán lại còn có sẵn từ hồi nào hai vị khách oan gia: Hainx Hobac và Guynthe Plaicot – hai thằng nhãi đã từng "đạo chích" mớ quần áo của bọn chúng hôm trước. Coi, mắt hai thằng kia như muốn lồi ra vì quá bất ngờ.
Tarzan và các bạn tỉnh bơ kéo ghế ngồi xuống một chiếc bàn kê ở góc phòng. Lúc chúng nhìn lại thì hai thằng trời đánh đã biến mất.
- Tụi nó hoảng đến mức độ quên luôn chuyện tính tiền. Bia còn tới nửa ly.
- Thắc mắc chi Tròn Vo, quán "nhà" của chúng mà. Tụi nó phải chạy lẹ để còn kịp báo cáo cho Bạo Chúa nhằm "đái tội lập công" nữa chớ! Tiếc là mình đã rủ các bạn tới đây. Mình đã quên lời dọa dẫm của thằng Bạo Chúa. Bạn quý mái tóc của bạn lắm, đúng không Gaby?
Công Chúa cười:
- Đại ca nghĩ đến chuyện gã dọa cắt tóc mình phải không? Dĩ nhiên, nếu bạn giữ được nó cho mình thì vẫn hơn…
Mặt cô bé đỏ ửng, may phước là bà hầu bàn tròn trịa cũng vừa ra tới với bốn ly nước ngọt.
Tarzan ực một hơi rồi đánh trống lảng:
- Với Hephuoc, chỉ có một cách công bằng nhất là "ông ta nên tự đầu thú". Gaby hiểu không, người tự thú bao giờ cũng được giảm án. Quan tòa sẽ xét hoàn cảnh phạm tội của ông ta chứ. Nhất là khi số phận bi thảm của Claudia đã làm cho ông ta mất hết sáng suốt. Và nếu Hephuoc sẵn lòng bồi thường thiệt hại cho nông trại Vainden, có khi ông ta lại được hưởng mức án treo. Ông ta sẽ không phải ngồi tù.
Gaby reo to:
- Ý kiến hay lắm. Mình sẽ yêu cầu ba mình giúp ông ta nữa.
Kloesen nhíu mày:
- Nhưng mình vẫn chưa hiểu rõ về cái gọi là "án treo"?

Máy Tính Điện Tử lại có dịp để trưng cái đầu… máy tính:
- Một phạm nhân chỉ được hưởng án treo với hai điều kiện: Không phạm tội quá nặng và chưa có hành động vi phạm pháp luật trước đó. Có nghĩa là chưa có "tiền án tiền sự". Người ta sẽ cho "treo" án một thời gian, ngôn ngữ chuyên môn gọi là "lui án có điều kiện". Trong thời gian "treo", người bị kết án không được phép phạm thêm bất cứ tội gì.
- Nhưng nếu anh ta lại tiếp tục phạm pháp?
- Thì cái án treo sẽ biến thành án ngồi tù, chưa kể còn phải cộng thêm thời gian ở tù cho tội lỗi mới nữa.
Tròn Vo lè lưỡi:
- Hừ… ừm, nếu vậy thì còn lâu mình mới thèm đốt một gian chứa cỏ nào.
*
Tứ quái lên đường trở về. Chúng đạp xe bên nhau qua làng.
Tarzan tự nhiên thấy lo lắng. Hắn linh cảm thấy điều gì đó chẳng lành sau việc Hobac và Plaicot biến mất. Hắn kín đáo quan sát xung quanh. Rõ ràng kẻ thù có thể rình rập sau mỗi góc nhà, mỗi con hẻm. Hắn không lo cho bản thân. Nhưng nếu Bạo Chúa và đồng bọn cậy đông tấn công thì việc xoay sở để bảo vệ các bạn hắn – một cô bé, một thằng bụng bự và một thằng chỉ mạnh ở cái đầu – quả là nan giải.
Cả bọn đã đi đến những ngôi nhà cuối làng mà ruột gan hắn vẫn chộn rộn.
Ê, đường quốc lộ vắng tanh. Gió quất vào những thân cây rồi rắc lá xuống mặt đất. Ngay phút hắn sửa soạn thở phào thì… kẻ thù xuất hiện.
Có ít nhất là 15 thằng từ sau ngôi nhà bên tay trái và gian chứa cỏ xiêu vẹo đối diện nhảy ra. Con đường trở nên hẹp lại và… bít lối. Những bộ mặt hăm dọa, những nắm đấm đưa cao, những tiếng hú man rợ khiến trời đất như tối sầm lại.
Tarzan ngừng xe lúc chỉ còn chừng hai bước chân nữa là đâm sầm vào một thằng tóc đỏ đi đầu.
Đúng là mạt lộ nhưng có hề gì. Càng bị dồn vào đường cùng càng thấy Tarzan "ngộ biến tùng quyền" tuyệt diệu. Đại ca TKKG khoanh tay nhìn đối phương lượng giá. Ái chà, chúng kéo ra gần như nửa số con trai sống trong làng. Đứa nhỏ nhất chừng năm, sáu tuổi còn mút ngón tay chùn chụt. Nhưng phần đông đều là những cậu choai vạm vỡ mười sáu, mười bảy tuổi.
Lúc bấy giờ Bạc Chúa mới xuất hiện. Coi, gã vạch đám đông bước

ra phong độ như một thủ lãnh. Hai tay áo gã xắn cao lộ những cơ bắp cuồn cuộn. Gã tháo đồng hồ nhét vào túi một cách rất ư thong thả.
Dito Betx gầm lên như bò rống:
- Đã đến giờ tận số của tụi mày, bọn thành phố xa lạ. Tụi mày đã dám vào tận giang sơn của tao, thèo lẻo với ông già tao, để tao bị… ăn đòn. Hà hà, tao sẽ trừng phạt hết bốn đứa không bỏ qua bất cứ thằng nào, con… nào.
Tarzan điềm tĩnh:
- Vậy hả? Nhưng tính đến chuyện hành hung luôn một đứa con gái là… bẩn thỉu lắm đó. Chuyện đó có vẻ hợp với tướng mạo của anh, nhưng tôi muốn làm rõ một điều…
- Cái gì?
- Chuyện mách bố anh chỉ là chuyện riêng giữa tôi và anh. Tôi xin nhắc lại: chỉ tôi và anh. Chính tôi đã cho tụi Plaicot, Hobac đo ván, và chính tôi đã ép buộc tụi nó khai hết tội lỗi của anh trước mặt cha anh. Không ngờ, cha anh đứng đắn bao nhiêu thì anh lại hư hỏng bấy nhiêu…
Miệng Dito há hốc. Gã không hề tưởng tượng nổi trên đời này lại có một thằng ngu xuẩn đâm đầu nhận lấy cái chết về mình như vậy. A, cái thằng nhóc con… Đôi mắt Dito lồi hẳn, cái bóng khổng lồ của gã chồm lên như sắp nuốt chửng Tarzan.
- Tao sẽ nghiền nát mày. Còn bọn kia, tao không thèm đếm xỉa đến nữa vậy.
Tarzan vẫn bình thản. Con thú sắp lọt bẫy. Nghệ thuật “nhu chế cương” chỉ cần vài đòn khích:
- Sẵn sàng, thưa vị Bạo Chúa. Có nghĩa là anh chấp nhận điều kiện “chơi tay đôi”?
Dito Betx ngoác mồm cười:
- Tao nói là giữ lời.
Gã chắc mẩm thằng oắt kia sắp nhừ như cám thật. Gã sắp điên đến nơi. Thằng tóc đỏ bỗng lên tiếng:
- Tôi sẽ làm trọng tài. Cấm bứt tóc, cào cắn. Cấm xài đá và gậy gộc. Chơi tay không cho đến lúc một bên gục. Hoặc là xin tha.
Tarzan cố nén cười. Rõ ràng hắn không hề có một cơ may chiến thắng trong suy nghĩ đơn giản của đám trai làng khán giả. Bởi Dito là Samson thần thoại của làng Klethenbon, hung dữ nhất, khỏe mạnh nhất và ra đòn hiểm nhất. Làm sao chúng biết rằng đối thủ đương đầu với “Samson thần thoại” bữa nay là Tarzan, huyền đai Judo, vô địch học sinh toàn bang về Nhu đạo.

- Alê, ra bãi cỏ!
*
Tất cả khán giả quây thành một vòng tròn y hệt võ đài quyền Anh quốc tế. Thằng tóc đỏ "trọng tài" làm điệu bộ quan trọng, nó đẩy mấy thằng nhãi hiếu kỳ ra sau để khỏi cản trở cuộc so tài của hai đấu thủ. Giữa đám đông thù địch đó, lực lượng "đồng minh" của Tarzan lẻ loi đến thảm thương.
Tiếng thằng Kloesen đầy bứt rứt:
- Trời ạ, mày đang đói bụng đó Tarzan. Trưa nay chẳng thấy mày ăn miếng nào.
- Vậy thì mày đấu thế tao chứ Tròn Vo?
- Không dám… đâu. Thằng kia chỉ cần hít mạnh một cái thì tao đã nằm vắt ngang trước lỗ mũi nó rồi.
Lúc này thằng tóc đỏ nhảy vô giữa vòng tròn:
- Mời các võ sĩ xuống tấn!
Coi, cái bản mặt của thằng "trọng tài" long trọng một cách khôi hài. Nó nghiêm giọng tuyên bố:
- 1, 2, 3… Alê, xáp lá cà!
Nó vừa nhảy lùi lại là Dito tấn công liền. Tarzan nghiêng người qua một bên tránh đòn phủ đầu và thuận tay chụp luôn bắp tay lẫn thắt lưng của Bạo Chúa. Hắn ra tay nhanh như chớp. Chỉ thấy cổ chân Tarzan nhích lên một chút là Dito bỗng trở nên một đứa nhảy lò cò. Nào đã xong, cả thân thể kềnh càng của gã bay vút như một trái banh để rồi toàn bộ phần lưng nện mạnh xuống bãi cỏ nghe cái bịch. Trùm "du đãng vườn" nằm yên không nhúc nhích.
Mặc kệ đám đệ tử của Dito sửng sốt kinh hoàng, Gaby, Karl và Kloesen vỗ tay như bắp rang:
- A, a, a, a…
Dito Betx bỗng hét lên khủng khiếp và đứng phắt dậy. Gã dập tắt ngay tiếng xì xầm của đám bộ hạ thiếu lòng tin bằng cú húc chúi đầu vô bụng Tarzan với một tốc độ ghê người. Tarzan tiếp tục nghiêng người thoát được đòn tấn công thứ hai, và, y hệt lần trước, hắn chụp lấy gã xoay một vòng rồi liệng như liệng một cục đá. Xui xẻo cho Dito Betx, lần này gã té sấp mặt, vai phải đập xuống đất.
- Chết… chết tao… ao…!
Tiếng gào của Bạo Chúa nghe nghẹn ngào. Không chút chần chờ, Tarzan chặn một gót chân giữa hai bả vai gã.
Thủ lãnh làng Klethenbon vừa rên rỉ vừa tìm cách ngồi lên. Cánh tay phải của gã coi như bị liệt. Đòn "hồi mã thương" của đối phương đã điểm trúng các huyệt đạo. Gã ngóc đầu không qua nổi đầu gối

Tarzan. Môi gã mấp máy chẳng thành tiếng.
Khuôn mặt Tarzan bỗng dịu bớt. Hắn nói thật kẻ cả:
- Cho qua mọi chuyện được chứ, Bạo Chúa? Thôi được, trước trọng tài, tao tuyên bố: tao thua mày.
Coi, đám khán giả làng bu quanh nhìn nhau ngơ ngác, kể cả trọng tài. Sau dó thì tất cả đều cười. Cười phá lên, cười toe toét, cười bằng đủ tư thế hồn nhiên nhất. Dĩ nhiên trừ thằng nhỏ mút ngón tay. Thằng nhãi cứ đực mặt ngắm Tarzan như ngắm một kỳ quan thế giới. Nó hét lên sung sướng:
- Anh "thành phố" thắng rồi! Kỳ quá ta!
Tarzan mỉm cười với cậu bé cổ động viên quá đỗi bất ngờ. Hắn dìu Dito đứng dậy:
- Đừng buồn, Dito Betx. Tao là một võ sĩ Judo ở thứ hạng cao, xưa nay chỉ thắng mà không bại. Nhưng tin tao đi: Trong các đối thủ của tao, mày quả là lợi hại đó. Tao sẽ khuyên kẻ nào không lão luyện Judo chớ có giỡn mặt mày.
Trong một giây, mặt Dito đỏ rần. Gã chưa hề đương đầu với một kẻ thắng trận cỡ này. Miệng gã méo xệch:
- Cậu rất… kỳ. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi bị… kết cục này.
Tarzan chìa tay về phía gã:
- Chúng ta không phải là kẻ thù, phải không?
Dito hể hả vỗ mạnh vào tay Tarzan. Gã đã bắt đầu cười lại được. Trong khi lắc mạnh tay Tarzan, gã đưa mắt cho đám đồ đệ như muốn khoe: "Nhìn đây! Nhà vô địch Judo này là bạn của tao đó!" Tarzan chợt cũng cảm mến gã trai còn con nít này.
- Tạm biệt nghe! – Hắn nói, rồi đi lại chỗ các bạn, cầm lấy ghi-đông xe mình.
Tứ quái đi giữa đám trẻ làng đầy hâm mộ ra đường. Khi chúng đã ngồi trên yên xe, còn nghe Dito gọi với theo:
- Nhớ ghé làng chơi nghe. Chủ nhật tuần sau tụi này sẽ đãi các bạn một bữa thịt nướng trong vườn nhà tôi. Đảm bảo chất lượng hết sảy.
Trong lúc chạy ngược cơn gió để về nhà, Máy Tính Điện Tử bắt đầu chất vấn:
- Này Tarzan, hồi nãy sao đại ca có vẻ khiêm tốn quá vậy. Hạ đo ván Dito mà lại nói "tao thua mày" là nghĩa lý gì?
- Trời đất, mày còn là quân sư của TKKG không Karl? Không bao giờ được dồn một con thú vô đường cùng huống hồ gì con người. Phải để cho Dito có cơ hội gỡ danh dự trước đám bạn gã chớ. Mày không thấy gã phục thiện đó sao? Lần đầu tiên gã bỏ tiếng "mày, tao" khinh miệt mà xưng "tôi" một cách… tử tế. Gã lại còn ngỏ lời mời "xực" bữa

tiệc thịt nướng. Tao sẽ đi dự cho coi.
Công Chúa bỗng sờ lên mái tóc vàng óng, không giấu được niềm vui sướng:
- Đúng là Dito đã biến đổi. Mình tin rằng thời gian tới biệt danh "Bạo Chúa" sẽ biến mất, thay vào đó là một anh chàng Ivan Nhân Từ, có thể lắm chớ.
Cả đám đồng tình với ý kiến cô bé. Còn bây giờ thì đã đến khúc quanh chia tay, trong khi Gaby và Karl đi tiếp vào thành phố thì Tarzan cùng Kloesen đạp thẳng một mạch về ký túc xá.
*
Đúng 6 giờ 15 chiều, Tarzan lật đật chạy xuống buồng điện thoại. Máy Tính Karl đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Nó "phôn" từ thành phố đến:
- Tao đã đến gặp cảnh sát khu vực để tìm hiểu số đăng ký chiếc xe Kombi của Bóng Ma. Lý do rất đơn giản: "Cháu vô ý ủi xe làm tróc sơn chiếc Kombi cáu cạnh và muốn xin lỗi người chủ". Người cảnh sát tin liền và lạy trời, mới ngó số xe tao đưa, anh ta đã kết luận: đó là ông Vecne Linhco ở đường Thánh Martino. Anh ta cũng ở trên con đường ấy. Rõ ràng là trời xui đất khiến nên mọi chuyện trót lọt. Có điều tao tìm mãi trong cuốn danh bạ điện thoại cũng chẳng mò ra số phôn của lão Linhco…
- Ồ, không sao. Mày đã làm việc ngon lành lắm. Trước sau gì cũng lòi ra số điện thoại của lão Linhco ấy. Bây giờ tao còn phải gọi cho Hephuoc…
- Ngay lúc này ư Tarzan?
- Ôkê. Tao nghĩ rằng phải khuyên ông ta đầu thú với cảnh sát càng sớm càng hay. Chỉ có thế mới tránh được hoàn cảnh đau lòng sau này.
- Vậy… chúc mày đạt được mục đích.
Karl gác máy. Tarzan quay lại "Tổ đại bàng". Hắn lắc đầu ngao ngán khi bắt gặp Tròn Vo đang hí hửng nhấm nhấp phong sôcôla cuối cùng. Thây kệ thằng mập, hắn bước ra phía cửa sổ nhìn lên trời. Trời trong không một gợn mây rặt một màu lam thẫm. Điều đó có nghĩa là hôm nay không có mưa.
Tarzan lẳng lặng khoác chiếc áo len mỏng, đút túi chiếc đèn pin trước ánh mắt đầy ghen tị của Tròn Vo. Tarzan đành an ủi nó:
- Ráng ở nhà thôi, mập. Tao có thể sẽ về rất muộn, mày làm sao leo tường được chớ. Cũng tại mày đó. Ngay như lúc này, mày vừa kêu đau bụng ở phòng ăn, giờ lại đã nhồi nhét ba cái kẹo ngọt đó rồi… Nhớ đừng ngủ kỹ quá nghen. Tao sẽ ném sỏi lên cửa sổ.

- Ờ… ờ… thì tao có nói sao đâu. Cái thằng Bóng Ma mắc dịch đó báo hại tao, nó chỉ hoạt động ban đêm mới hận chớ. Yên tâm đi đại ca, tao đợi mày mà.
Tội nghiệp thằng mập, giọng nó đầy vẻ cam chịu làm Tarzan không dám nán lại thêm chút nào nữa. Hắn hấp tấp ra khỏi "Tổ đại bàng".
Vừa qua khỏi hành lang, Tarzan chui tọt liền vô buồng điện thoại. Hắn quay số của Hephuoc:
- Thưa ông Hephuoc, tôi đây, Tarzan đây! Giờ thì chúng tôi cũng đã biết rõ về ông rồi. Ông đã đốt nông trại của Vainden chỉ vì ông ta đã lái xe đụng phải Claudia. Một cuộc trả thù. Nhưng thật đáng tiếc, người làm công của nông trại Vainden đang bị nghi ngờ, và có lẽ sẽ bị đuổi. Ông có đành lòng nhìn bác ấy đi lang thang không ạ?
Hắn chờ đợi Hephuoc trả lời. Nhưng ông ta hoàn toàn im lặng.
Tarzan tiếp tục:
- Về tai nạn giao thông dẫn đến thương tật của con gái ông rõ ràng là chuyện không ai muốn. Chỉ một giây sơ sẩy là tai nạn xảy ra. Ông có đồng ý với cháu không, ông Hephuoc?
Tarzan ngừng lại nghe ngóng. Lần này Hephuoc đã trả lời. Giọng ông ta trầm hẳn xuống:
- Vậy là các cháu đã biết hết. Tôi đã không chịu nổi khi thấy Vainden không bị trừng phạt gì. Tôi đã hành động thật điên rồ. Vì thương Claudia quá mà hóa lú lẫn. Mà tôi cũng thật sự nể các cháu đó. Tôi sẽ ra trình diện cảnh sát ngay ngày mai và sẵn sàng đền bù thiệt hại đám cháy. Quyết định như thế thật không dễ dàng. Nhưng tôi ân hận quá.
Tarzan reo lên:
- Cháu khâm phục quyết định cam đảm của ông. Ba của Gaby, bạn cháu, điều tra vụ này nên tụi cháu định đề nghị ông "tự thú". Ai ngờ…
- Ai ngờ tôi "hoàn lương" nhanh quá phải không?

Tarzan xúc động rời khỏi buồng điện thoại. Hắn lấy xe đạp băng băng vào thành phố như một kẻ mất hồn. Lúc dừng lại ở rạp Cung Điện để đứng chờ Gaby, hắn vẫn còn choáng váng. Thái độ của Hephuoc khiến hắn cảm thấy mình đã cư xử với ông ta một cách nhỏ nhen và thậm chí bất công. Không bất công sao được, phía gia đình Vainden ai nấy vẫn nguyên vẹn còn gia đình Hephuoc thì Claudia đã trở thành tàn phế.

Đúng lúc ngổn ngang đó, hắn cảm thấy có người đang rình mò phía sau lưng.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

- 9 -

TARZAN VÀ GABY

Tarzan quên bẵng Hephuoc, quên luôn tài tử John Wayne trên tấm hình quảng cáo, quên hết… để đón nhận một mùi thơm dễ chịu. Coi, kẻ rình rập hắn từ sau lưng đã tiết lộ lý lịch của mình. Cái hương thơm phảng phất mùi táo chỉ có thể là Gaby chứ còn hỏi.
Gaby ngạc nhiên:
- Kloesen không đi sao đại ca?
- Mình sợ sẽ về khuya, làm sao Kloesen leo thang dây được.
- Vậy là chỉ có hai đứa mình. Tụi mình vẫn vào rừng chứ Tarzan?
- Gaby không sợ sao?
Gaby bướng bỉnh:
- Nếu sợ mình tới đây làm gì!
Tarzan thán phục ngó cô bạn, không hẳn vì Gaby tỏ ra gan lỳ. Đêm nay cô diện quần Jeans nhung xanh và khoác áo len trắng tự đan lấy coi thật bắt mắt. Cô bé lại còn "chơi" mái tóc đuôi ngựa cột sợi dây lụa trắng tinh khôi hết chỗ nói.
Hai đứa song song đạp xe qua các ngả đường vắng. Tarzan bây giờ mới có thời gian kể lại cuộc nói chuyện với Hephuoc. Gaby nghe xong nói thật ngậm ngùi:
- Bây giờ mình mới thực sự thấy nhẹ lòng. Mình tin là chị Claudia sẽ thông cảm và tha thứ cho bố. Rõ ràng bên lý thì gia đình Vainden đúng nhưng bên tình thì Hephuoc đúng.
Hai đứa rẽ vào một con đường đồng. Khúc nhạc chiều của lũ chim đuổi theo. Trời sập tối nhanh chóng.
*
Tarzan và Gaby núp sau bụi gai ở khoảng rừng thưa đầy thông lá nhọn gần nơi Bóng Ma giấu chiếc mô tô. Chiếc ghế ngồi thiên nhiên của chúng là một khúc cây cụt khô ráo và tương đối sạch sẽ nhưng chỉ đủ chỗ ngồi cho một người. Hai đứa đành ngồi sát vào nhau.
Tarzan hỏi thật nhỏ:
- Lạnh không Gaby?

- Không. Còn bạn?
- Cũng… không.
Hắn cảm thấy tê dại một bên mông, nhưng không dám thay đổi thế ngồi. Thậm chí hắn có thể ngồi như vậy hàng giờ cạnh… Gaby. Ý nghĩ bất chợt đó làm hắn bối rối. Cũng may lúc này là ban đêm, cũng không có hai thằng Máy Tính và Tròn Vo ở đây để nhìn thấy đôi tai đỏ au của hắn.
Vào lúc Tarzan đang mơ mộng thì tiếng động cơ bỗng ầm ì vọng đến. Tarzan giật nảy mình:
- Ê, Gaby. Có tiếng xe hơi đang chạy vô đường rừng.
- Ừ nhỉ, có thể là hắn sắp xuất hiện đó.
- Chứ gì nữa. Chắc chắn đó không phải là người kiểm lâm tới đây đếm cây rừng rồi.
Tiếng máy xe ngưng bặt ngay chỗ chiếc Kombi đậu hôm qua. Người cầm lái nhất quyết phải là gã Linhco khả nghi.
Nào, những bước chân bí ẩn đã bắt đầu lướt qua đám lá cây và dẫm bừa vào các cành khô nghe răng rắc. Tarzan nhìn qua kẽ lá để quan sát Linhco. Hắn chỉ thấy mỗi cái bóng. Gã đàn ông mặc bộ đồ đua xe máy sẫm màu, đầu đội nón bảo vệ ma quái. Gã đủng đỉnh dắt chiếc xe máy phân khối cực lớn ra đường lộ.
Tarzan nắm chặt tay Gaby và nhận ra rằng bàn tay nhỏ nhắn ấy đang run rẩy.
- Rượt theo mau lên!
Lúc hắn lôi Công Chúa chạy đến chỗ giấu xe đạp thì gã Linhco đã cách chúng đến 50 mét trên đường mòn. Tarzan chỉ còn thấy ánh đèn pha mô tô thấp thoáng sau các thân cây. Hắn hét lớn:
- Cứ đạp từ từ sau lưng tôi nghe Gaby. Tôi sẽ bọc đường tắt chặn đầu gã. Nếu tôi bỏ xa bạn quá, tôi sẽ quay lại.
Hắn lao như tên bắn theo ánh đèn pha lúc ẩn lúc hiện. Khi Linhco đã tới sát bìa rừng, Tarzan trổ hết tài nghệ đua xe nước rút chồm như ngựa trên các khúc quanh. Chỉ còn một khoảng ngắn nữa là tới Rãnh Đá thì đột nhiên Linhco dừng lại tắt đèn pha và tắt máy làm Tarzan lỡ đà suýt bay chúi đầu xuống đất. Hắn thở hồng hộc rồi nhìn phía sau dáo dác. Thôi chết, Gaby đâu rồi?
Đúng giây phút đó, có tiếng thét thất thanh. Tiếp đó là một tiếng "thịch" nghe rất rõ trong đêm. Đó là Gaby!
Tarzan lộn ngược xe lại như một cơn lốc xoáy. Ánh đèn pin soi rõ Gaby đang ngồi bệt giữa đường rừng, đầu gối phải cô bé lộ ra qua một lỗ thủng bằng lòng bàn tay rách toạc trên quần, rơm rớm máu. Tarzan quỳ xuống cạnh Gaby cuống quít:

- Đau lắm hả Gaby?
- Mình đúng là một con ngỗng ngốc nghếch. Thế là mình làm hỏng mọi chuyện rồi. Ôi, đau quá. Tại mình phóng như một con điên đó. Mình đi theo chỉ tổ vướng chân Tarzan thôi. – Cô bé thút thít.
- Thôi nín đi, này, duỗi chân được không? Lạy Chúa, lỡ vết trầy bị làm độc thì…
- Dù sao mình cũng đã chích ngừa uốn ván rồi. Không sợ. Chỉ sợ… Bóng Ma biến mất do sự cố này thì…
Trong lúc Tarzan đang loay hoay bên vết thương của Gaby thì từ trong bóng tối một giọng nói bỗng cất lên:
- Ê, mấy em làm gì ở đây hả?
*
Tarzan quay phắt lại, chĩa đèn pin ra phía trước và sững sờ. Kẻ vừa nói chính là Linhco, đứng giữa đường, trong bộ đồ đua xe máy, một tay chống nạnh, nheo mắt vì chói đèn.
- Tắt đèn đi! Tôi có phải là ma đâu.
- Nhưng anh bước nhẹ có khác gì ma chớ? – Tarzan cười không mấy thiện cảm và chĩa đèn xuống đất – À, anh có tình cờ mà đem theo băng dính không?
- Sao, có người bị thương à?
- À… bạn em bị ngã xe đạp, trầy đầu gối!
- Tôi chỉ có bông băng, nhưng để trên xe ô tô. Đậu gần đây thôi. Chờ chút nghe.
- Ô tô sao? Ngó anh giống như một người đi mô tô lẫn ô tô mà.
- Ờ… Tôi có cả xe mô tô lẫn ô tô. Để tôi đi lấy băng.
Tiếng chân gã xa dần. Tarzan kiểm tra xe đạp của Gaby.
- Trời đất, vành trước cong veo, tất cả nan hoa đều đi đời, săm thì lòi ra ngoài. Chà… À, vậy mà hay Gaby ơi! – Tarzan chợt hạ giọng thì thầm – Mình có một sáng kiến. Gaby không đi nổi nghe! Không một bước, hiểu chưa. Gã sẽ phải chở tụi mình về thành phố. Sau đó thì… Hắn không nói hết, vì Linhco đã cưỡi xe máy đến gần.
- Sao rồi mấy em?
- Rủi quá. Bạn em chỉ lết được chân nếu có người dìu đi. Xe thì đã hỏng hoàn toàn. Mà tụi em đã đến giờ phải có mặt ở nhà. Cảm phiền anh chở tụi em về nhà được không?
Nghe rõ tiếng Linhco thở dài đánh sượt. Giọng gã không lấy gì làm phấn khởi:
- Thôi được, đành vậy. Tôi đi chậm về ô tô trước. Hai em theo tôi, gần đây thôi.
Tarzan khóa xe của hai đứa vào một gốc thông nhỏ. Ý định đưa

Linhco vào bẫy làm hắn mở cờ trong bụng. Ngày mai chúng sẽ vào rừng lấy xe đạp, khi Bóng Ma đã ngồi trong nhà giam, chứ sao nữa!
Khi Tarzan và Gaby đến khoảng rừng thưa, đã thấy Linhco đứng bên đường.
- Mô tô của anh đâu rồi? – Tarzan vờ hỏi.
- Tôi để lại đây. Mình cùng tới chỗ đỗ ô tô nghe.
Tarzan chưa buông tha gã:
- Ủa, anh tập chạy mô tô đường xấu hả?
- Ờ… Thì cũng gần như vậy đó.
Một câu trả lời tránh trớ chỉ làm Tarzan càng thêm nung nấu quyết tâm đưa gã tới Sở cảnh sát…
Khi cả ba đã ngồi trên ô tô, hai đứa mới nhìn rõ mặt Linhco. Gã có mái tóc dày sẫm màu, cặp mắt xanh và nước da rám nắng. Và trời ơi, kỳ lạ làm sao, ngó gã đẹp trai và đầy thiện cảm. Thậm chí, Gaby lại còn cho rằng gã và Tarzan có cái gì đó thiệt giống nhau. Tất nhiên, cô bé chỉ nghĩ thầm thôi, trong khi bề ngoài cô phải đóng trọn vai một người có đôi chân “chỉ có thể lết đi”.
Khi Linhco cho xe chạy đi, Tarzan quyết định lại làm một cú thăm dò. Hắn bắt chuyện tỉnh queo:
- Em là Peter Carsten. Còn bạn em là Gaby Glockner.
- Ủa, Glockner? Em có họ với thanh tra Glockner không vậy?
Gaby tự nhiên ríu lưỡi:
- Dạ… ông là… ba em!
Tarzan kịp thời chiếu tướng Linhco:
- Anh có biết chú Glockner sao?
Linhco chẳng đếm xỉa gì tới vẻ nóng vội của hai đứa. Gã ậm ừ:
- Ờ… thì tôi cung có nghe nói về ông ấy mà. Ba em là một thanh tra hình sự có cỡ đó, Gaby. Người ta nói về ba em toàn những lời tốt đẹp.
- Vậy còn anh thì tên chi vậy? – Gaby hỏi, giọng đầy thân thiện.
- Hai em cứ gọi tôi là Vecne!
Tarzan chột dạ. Nguy rồi, cứ cái đà này, gã Linhco có cái mẽ ngoài dễ coi này sẽ đưa Gaby vào tròng mất thôi. Một tên tội phạm như gã thiếu chi cách để tìm hiểu về các viên thanh tra hình sự. Chỉ Gaby ngây thơ mới dễ xuôi tai, còn hắn – Tarzan này không đời nào bỏ qua điều đã dự định. Ai bảo rằng phía sau một gương mặt thiên thần lại không phải là tâm địa của ác quỷ chớ?
Xe đã vào tới thành phố. Linhco hỏi:
- Tôi phải đưa hai em về đâu đây?
- Mẹ Gaby đi vắng. Ba bạn ấy đang trực ở Sở cảnh sát. Anh cho tụi

em tới đó được không?
Một thoáng lưỡng lự. Rồi Linhco lại thở dài:
- Thôi, cũng được.
Mi sắp toi đời rồi! Mi sẽ chỉ còn là Bóng Ma của một thời thôi, đồ gian xảo lưỡi dẻo quẹo! – Tarzan nghĩ thầm.
Linhco lái chiếc xe của gã vào một chỗ đỗ xe còn trống trước Sở cảnh sát. Gaby bây giờ mới bộc lộ trí thông minh của dòng họ Glockner:
- Anh có thể đợi một chút được không, anh Vecne? Ba em thường có công vụ ở đâu đó. Để em vào ngó thử. Nếu ba em đi vắng, cảm phiền anh chở em tới nhà người bà con vậy.
Còn phải hỏi, mặt Linhco thiếu điều chảy dài. Nhưng gã vẫn ráng bình thản:
- Ồ… còn cái chân của em…?
- Đầu gối em đỡ nhiều rồi. Có một quãng ngắn, em đi được mà.
Tarzan đỡ Gaby xuống xe, dìu cô bé vào tận cửa. Hắn thì thầm:
- Cừ lắm, Gaby!
Rồi hắn trở lại ô tô, ngồi vào bên Linhco. Hắn biết phải làm gì nếu Linhco chợt nhận ra cái bẫy. Hắn cười thầm khi thấy Linhco lại thở dài, xem đồng hồ liên tục. Rõ ràng gã đang ráng hết sức để kiên nhẫn…
Hắn kín đáo quan sát mặt tiền Sở cảnh sát. Kia rồi, có ba người đàn ông mặc thường phục đi ra, theo sau là Gaby. Nháy mắt sau, họ đã đứng bên ô tô. Cửa xe phía Linhco ngồi bị giật tung ra…
Bây giờ thì chắc gã sẽ chống cự quyết liệt đây – Tarzan nghĩ và hắn chuẩn bị tinh thần để "xung trận". Nhưng rồi, chuyện gì kìa…
Viên cảnh sát vừa giật cửa trố mắt:
- Trời đất quỷ thần ơi! Té ra cậu là Bóng Ma đó hả Vecne?
- Có chuyện gì vậy Soocso? – Linhco cũng sửng sốt không kém – Lại còn trò gì thế này?
Soocso cười, miệng ngoác tận mang tai:
- Chúng tớ được Gaby cho biết là cuối cùng thì Bóng Ma cũng đã sa bẫy. Vậy là cậu đã bị nộp vào tay chúng tớ đó.
- Vậy hả? Trời đất!
Linhco ngoảnh nhìn Tarzan với nụ cười tươi rói. Đại ca của TKKG ù tai hoa mắt nhìn đâu cũng thấy những nụ cười khoái trá của mấy viên cảnh sát. Linhco nói trong tiếng cười:
- Chà, hai em thiệt là ranh mãnh. Gaby hoàn toàn đi lại được chớ gì. Còn cú ngã chắc cũng là do hai đứa dàn dựng hả?
Tarzan đỏ mặt:

- Cú ngã thì có thật, do Gaby phóng nhanh trong đêm tối. Tụi em thiệt uổng công theo dõi anh vì nhầm lẫn. Vậy anh là ai vậy?
Soocso cười giải thích:
- Thượng sĩ cảnh sát hình sự Vecne Linhco được cử đi lùng Bóng Ma. Bởi vậy hai em mới "tóm" được anh ấy lảng vảng ở khu vực đó lúc nhập nhoạng tối.
Linhco chìa tay cho Tarzan:
- Em đã chộp nhầm một người anh em. Nhưng anh thực sự khâm phục những gì các em đã làm. Chúc thành công nghe.
Gaby cười khúc khích. Tarzan hiểu tâm trạng của cô bạn. Sự thực, chính hắn cũng thừa nhận thượng sĩ Linhco có một gương mặt thật khả ái. Hắn chỉ không biết rằng Linhco và hắn giống nhau như hai anh em mà thôi.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

- 10 -
BÓNG MA

Cuối cùng trận chung kết bóng chuyền lượt về cũng diễn ra vào chiều chủ nhật tại sân thi đấu của trường nội trú. Hôm thứ năm, Tarzan đã ghé bệnh viện thăm thầy Binot thảo luận chiến thuật mới để đối phó với sáu vận động viên trường Humboldt vốn là "sáu ảo thuật gia" bậc thầy.
"Chiến thuật mới" tuyệt vời đến nỗi Gaby, Kloesen, Karl vỗ rát cả hai bàn tay lúc đội trưởng Tarzan kết thúc hiệp đấu gian khổ bằng một cú đập trời giáng. Tỷ số chung cuộc là 3-2 sau năm hiệp. Chiếc cúp vô địch bóng chuyền học sinh toàn bang đã thuộc về trường nội trú.
Lúc Gaby gọi điện báo tin thắng trận về nhà, ông bà Glockner một mực mời Tarzan, Karl và Kloesen đến dùng bữa tối với họ.
Huấn luyện viên trường Humboldt tiến lại bắt tay Tarzan. Ông cũng là một thầy giáo thể dục.
- So với trận lượt đi, các bạn đã tiến bộ khá xa. Chiến thuật biến ảo không lường. Này, cho phép tôi được tò mò, ai đã hướng dẫn các bạn vậy?

Tarzan trả lời thật tự hào:
- Thưa thầy, người hướng dẫn tụi em vẫn là thầy Binot.
- Ủa, ông ấy đã bị tai nạn xe hơi và đang nằm bịnh viện kia mà.
- Nhưng tài liệu bày binh bố trận của thầy Binot thì không hề bị tai nạn. Tụi em đã nghiên cứu trước.
- Thôi được, chúng ta hẹn gặp lại ở cup năm sau nhé. Trường Humboldt hiếu khách luôn sẵn sàng "học hỏi" các bạn.
Nhìn bước chân nặng nề của vị thầy giáo trường Humboldt, Tarzan cảm thấy vị đắng của… chiến thắng.
Chiều u ám, đường phố thưa thớt người, mưa bắt đầu trò chuyện với những nóc nhà cao nhất bằng những giọt nước ứa ra từ đám mây đen.
Tứ quái vừa mới dừng xe trước cửa hàng thực phẩm mang tên "Công Chúa" thì không hiểu sao mặt mũi Tarzan bỗng biến sắc ngó rất lạ.
Gaby hoảng hốt:
- Có chuyện gì phải không Tarzan?
- Không có gì đâu. Nhưng tôi vừa chợt nhớ ra là tôi phải tới nhà Hephuoc gấp vì ông ấy chưa biết rằng mình đã được tha bổng. Tôi bỗng lo quá, Claudia rất yếu đuối, lỡ chị ấy làm một việc gì dại dột, chẳng hạn "tự sát" thì… Lạy Chúa, chị Claudia có thể làm chuyện bậy bạ như thế lắm, nếu ông Hephuoc trong cơn say sưa kể hết cho con gái nghe…
- Vậy thì bạn đi lẹ đi. Tụi mình sẽ ngồi ở bàn ăn đợi bạn đó.
Nỗi lo lắng của Tarzan không ngờ đã được giải quyết thật đơn giản.
Trước cửa ngôi nhà xinh xắn số 22 đường Công Tước, người đại diện hãng rượu mạnh đã đón Tarzan bằng tiếng cười thoải mái:
- Cảm ơn cháu, hà hà. Claudia đang ngủ. Cảm ơn các cháu đã giúp tôi một lối thoát tốt đẹp. Nào, vào uống mừng một ly với tôi, oán thù từ đây coi như giải hết, hà hà…
Tarzan gãi đầu, xin phép về. Thật kỳ lạ, không còn lo lắng về Claudia, vậy mà hắn vẫn cảm thấy có gì bồn chồn. Linh tính chưa bao giờ đánh lừa hắn mà. Vậy thì điều gì chớ?
*
Thì đây: điều đó đột ngột hiện lên trên con đường tắt lúc hắn thình lình thắng gấp lại để tránh một con chó giang hồ băng ngang. Trước mặt hắn là một xưởng sửa chữa xe hơi có vẻ như hoang phế.
Tarzan nhìn vào sân xưởng và điếng người. Coi, một chiếc xe tải nhỏ phủ bạt đậu trong sân, quen đến nhức mắt: xe của lão thợ khắc gỗ kỳ quái Storuethe. Ê, hai gã đàn ông đang dùng sức đẩy lên xe tải

một chiếc mô tô phân khối lớn có màu sắc kỳ lạ. Một trong hai gã đàn ông là Storuethe đích thị. Xong việc, lão thợ khắc làng Klethenbon dúi mớ tiền vào tay người đàn ông còn lại như thưởng công gã rồi buộc tấm bạt ngụy trang thật cẩn thận và huýt sáo ngồi vào tay lái.
Tarzan núp vào một ngách cửa nhanh như sóc. Hắn đợi chiếc xe tải cổ lỗ sĩ chạy qua là bám theo liền. Mồ hôi đầm đìa ngực áo hắn dù trời lắc rắc mưa. Hắn lẩm bẩm:
- Storuethe! Thật không một ai có thể ngờ. Mình lại bị làm trò cười cho mọi người lần nữa chăng? Mặc kệ. Một chiếc mô tô đủ màu sắc! Trời ạ, chiếc mô tô bay…
Chiếc xe tải mất hút trên đường quốc lộ ở ngoại ô thành phố. Chẳng hề gì, Tarzan biết đích đến của nó. Hắn chạy đường tắt, chỉ có chạy đường tắt mới tới làng Klethenbon trước lão Storuethe.
Trời lúc này tối om. Mưa càng lúc càng nặng hạt khiến Tarzan mình mẩy ướt sũng. Hắn ẩn sau một thân cây quan sát lão thợ khắc lái xe vào nhà kho ung dung như chốn không người. Thì chốn không người chứ sao, bằng chứng là lão tỉnh bơ mở tung các cửa ngõ.
Tarzan dựng xe, chạy từng chặng rón rén. Hắn dè dặt xoay nắm cửa. Cửa không khóa. Hắn lọt vào gian bếp và phòng khách u ám. Tay hắn đụng vào một vật gì đó bằng thủy tinh tương tự như một cái vỏ chai. Phía cầu thang cạnh cửa dẫn xuống tầng hầm sáng rực ánh đèn. Tarzan lợi dụng ánh sáng hắt lên chăm chú nhìn cái nhãn chai. Trời đất. Đúng là chai bia mà Bóng Ma đã bỏ lại Rãnh Đá lúc tấn công người phụ nữ. Té ra cái nhãn bia này thuộc quyền sử dụng của lão Storuethe. Thảo nào hôm đó mình và Karl Máy Tính đều ngờ ngợ đã gặp một lần. Ái chà, cái lần mà lão mời cả đám vào nhà “xơi” nước ngọt…
Hắn nhích dần như một bóng ma xuống các bậc thang bằng đá tảng bốc mùi ẩm ướt. Phía dưới hầm tiếng cười nói vọng lên không ngớt. Tiếng cười sằng sặc và tiếng nói rờn rợn như của một con thú. Chẳng lẽ đó là “ngôn ngữ thật” của Storuethe? Và lão đang trò chuyện cùng ai vậy?
Tarzan bặm môi bước tiếp những bậc thang cuối cùng.
Hành lang dưới tầng hầm có đèn. Bên trái, một cánh cửa nặng nề bằng gỗ mở toang hoác. Phòng sáng như ban ngày. Ánh sáng hất tung hắn vào một ngách cửa.
Giọng Storuethe như tiếng gào từ địa ngục:
- Ha ha. Bây giờ tai họa lại sẽ giáng xuống thành phố. Tất cả sẽ lại bàn về ta, xôn xao về ta. Thiên hạ đều co rúm, ai nấy đều sợ ta. Báo chí lại đăng tin tùm lum. Cảnh sát thì bó tay trước ta, Bóng Ma này.

Phải, các ngươi sẽ còn phải run sợ dài dài. Ta còn trừng phạt cả thế giới chớ chẳng riêng gì thành phố này. – Giọng lão rít lên.
Tarzan chỉ nghe tiếng gào của lão cũng đã đủ nổi da gà. Lạy Chúa! Hắn ghé mắt nhìn vào. Cảnh tượng vừa thấy làm hắn nghẹt thở. Coi, trong phòng có một tấm gương lớn. Storuethe đứng trước gương. Lão mặc bộ đồ đi xe máy màu dầu hắc và chụp chiếc nón bảo hộ lên cái đầu hình quả lê quái dị. Không có một kẻ thứ hai ngoài lão. Lão đang tự chiêm bái tài năng của mình trước gương và tự độc thoại với cái bóng trong đó. Cứ ngó vào đôi mắt của lão thì rõ, lằn gân máu đã biến thành những tia sáng lấp lóe điên dại như cặp mắt của loài linh cẩu gặm xương người chết.
Tarzan lắc đầu ngắm bốn bức tường dán kín mít những trang báo. Trang nào cũng có bài tường thuật được gạch đít hoặc đóng khung rất đậm bằng bút chì đỏ. Tất cả đều là những bài báo viết về các tội ác của… Bóng Ma.
Hắn mừng rơn khi thấy chìa khóa cắm ở cửa. Tốt, có thể ra khỏi chỗ núp được rồi.
Storuethe quay phắt lại và thấy Tarzan quá muộn màng. Tròng con ngươi lão muốn lòi ra. Tarzan nói từng tiếng một:
- Cứ bình tĩnh mà diễn trò sát nhân, ông Storuethe ạ. Hai mươi phút nữa cảnh sát sẽ đến. Lúc đó ông tha hồ cỡi lên mô tô bay ra khỏi đây.
Rồi không để chậm đến nửa giây, hắn đóng sập cánh cửa nặng nề, xoay khóa hai vòng và rút chìa. Mọi động tác diễn ra trong chớp mắt.
*
Tarzan đi lên phòng khách, bật đèn, nhấc điện thoại quay số nhà Glockner. Giọng Gaby cố làm ra vẻ nghiêm trang ở bên kia đầu dây:
- Có phải Tarzan không, mình “trực” máy nãy giờ. Ai nấy đều đang đợi bạn đó. Có chuyện gì không?
- Đã bắt được Bóng Ma rồi! – Tarzan cố nén niềm vui.
- Hả? Bạn giỡn chơi hay nói thiệt? Đang ở đâu vậy Tarzan, món thịt cừu hầm ngon lắm, về gấp kẻo nguội mất. Mẹ mình mới bưng ra.
- Mình không đùa đâu Gaby. Bóng Ma đang ở trong tay mình.
Công Chúa đột nhiên im lặng. Lát sau cô thở mạnh:
- Chúa ơi, ai vậy Tarzan?
- Storuethe. Lão thợ khắc gỗ Storuethe. Lão Storuethe là một gã khùng. Đó là điều chắc chắn. Cứ sau mỗi lần phạm pháp là lão chui xuống dưới hầm để soi gương ca tụng mình. Lão điên đến mức độ muốn cho cả thế giới biết tài “liệng đá, bắn đạn thép” của gã. Chỉ vì mối thù vô lý với dân làng Klethenbon mà lão trở thành một Bóng Ma

quái đản. Một Bóng Ma mang mặc cảm cô đơn bịnh hoạn. Tôi đã nhốt lão dưới tầng hầm. Bạn hãy bảo ba bạn đến ngay làng Klethenbon. Hoặc hay hơn hết là báo cho anh Vecne Linhco. Anh "thượng sĩ bóng ma" giả này có vẻ hận Bóng Ma thật lắm.
Tiếng Gaby thảng thốt nửa tin nửa ngờ:
- Làm sao bạn phát giác được tung tích của Bóng Ma trong một thời gian ngắn như thế? Mình không cách nào hiểu nổi…
- Không có gì ghê gớm cả. Mình sẽ kể khi "xực" món thịt cừu hầm. Nhớ hâm lại thật nóng cho mình nhé Gaby. À, còn vụ tiền thưởng 10.000 mark nữa, mỗi đứa tới 2.500 mark đó. Bạn nên suy nghĩ dần xem bạn sẽ làm gì với phần của bạn, Công Chúa ạ.
- Mình sẽ mua một chiếc xe đạp mới thay cho chiếc xe bị hư đã làm mình rách đầu gối. Chiếc xe của chị Claudia ấy mà, được không Tarzan?
*
Nửa giờ sau, câu chuyện ly kỳ về Bóng Ma đến hồi kết thúc. Storuethe ngẩng cao đầu dưới tầng hầm nhìn viên cảnh sát đang còng tay lão chỉ bằng nửa con mắt. Lão có cái lý của một thằng khùng! Dễ gì tung hoành ngang dọc hàng tháng trời, trêu ghẹo được màng lưới an ninh của Sở cảnh sát thành phố, phải là một nhân vật phi thường mới có thể xuất quỷ nhập thần cỡ đó được. Nào, bây giờ thì thiên hạ tha hồ ngắm Bóng Ma: chính là ta, lão thợ khắc Storuethe nhỏ bé và vô tích sự ở làng Klethenbon hèn mọn. Ta đã làm cho một phần của địa cầu phải mở lớn mắt…
Đến làng Klethenbon không chỉ có thanh tra Glockner, thượng sĩ Vecne Linhco và các nhân viên của đội đặc nhiệm. Cả ba chiến hữu của Tarzan cũng đã có mặt.
Gaby xúc động nắm tay Tarzan. Cả bốn đứa nhìn nhau im lặng. Nguyền rủa hay thương hại Storuethe đây? Lão có phần đáng thương bởi ý tưởng bệnh hoạn, nhưng lão cũng đã gây thiệt hại cho bao người khác. Và luật pháp sẽ phải trừng trị lão nghiêm khắc.
Gaby đột nhiên phá tan im lặng:
- Tội nghiệp cho những con lừa Banthada độc đáo. Thật đáng tiếc!

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh
Tập 6 - Đầu gấu lớp 10A - Một
NÉM ĐÁ GIẤU TAY

Giờ ra chơi chấm dứt. Hồi chuông "tử thần" đã vang lên. Tại sao lại gọi là… tử thần? Bất cứ học trò nào của lớp 10A cũng hiểu ngầm rằng thần chết ở đây không ai khác hơn là bà giáo Fredrich Raulo dạy môn tiếng Anh mới đổi về. Cách kiểm tra bài tập của bà khiến đám học trò cảm thấy tiếng Anh là thứ ngôn ngữ đáng ghét nhất.

Bà Raulo dễ… sợ như thế mà sao Tarzan vẫn đứng tần ngần ở sân trường. Gần một ngàn học sinh đã lũ lượt vào lớp, trừ hắn…

Hắn nhìn cổ tay trống trơn của mình nói như muốn khóc:
- Mày thấy cái đồng hồ sinh nhật của tao không hả Tròn Vo?
- Ừ… ừm, đợi tao nuốt… xong đã. Ừ… ừm xong rồi. Giờ thì xin báo cáo với đại ca, tao sực nhớ là mày đã bỏ nó trên cái ghế dài trong giờ thể thao, đúng không? Cũng nhờ tháo cái đồng hồ ra mà đại ca phá kỷ lục ở môn đẩy tạ… ừ… ừm, nhớ chưa?

Cảm ơn trời đất và cảm ơn… thằng mập. Mắt Tarzan sáng rực. Hắn quay đi và biến mất nhanh như sóc.

Còn phải hỏi, cái đồng hồ bị mất chính là quà sinh nhật tuyệt vời mà mẹ Tarzan đã tặng hắn nhân ngày sinh lần thứ 16. Hắn có bổn phận phải giữ gìn nó như giữ gìn gia bảo. Hai phút trước đó, chỉ vì muốn nâng thành tích đẩy tạ thêm 25 centimet, hắn đã quên bẵng thứ của gia bảo dính ở cổ tay mình.

Hắn chạy vòng quanh khu vườn dành cho giáo viên để đến sân vận động của trường nội trú dù địa điểm chiếc ghế dài chỉ cách chỗ hắn và Kloesen vừa đứng nói chuyện khoảng năm trăm mét đường chim bay. Bởi lẽ mọi học sinh không được bước vô vườn giáo viên với bất cứ lý do gì.

Phước ba đời cho Tarzan, cái đồng hồ vẫn nằm y xì trên ghế. Tuy nhiên lộ trình chạy của hắn lần này không y xì như cũ. Hắn quyết

định làm nhân vật đầu tiên chạy xuyên qua vườn giáo viên. Coi, khu vườn yên lặng như tờ, chắc chắn không học sinh nào dám bước vào. Giờ này, bà giáo dạy tiếng Anh Raulo có lẽ đang đi lại, tay lăm lăm cây thước kẻ…

Tarzan đã lọt vào vườn hoa và băng mình qua các bụi cây rậm rạp che khuất tầm nhìn. Ngay khúc ngã ba đường, hắn tự nhiên khựng lại, hình như hai cánh tay vung vẩy của hắn vừa chạm vào một vật đang cử động.

Trời ạ, Tarzan hoảng hốt la lên:
- Lạy Chúa, cô… Muybo. Em… xin lỗi.

Trước mặt hắn là cô giáo Muyle Borenlo thường được gọi thân mật là Muybo, ba mươi tuổi, đã ly thân và có một đứa con trai, cô đang úp khuôn mặt xinh đẹp trong lòng bàn tay run rẩy. Có lẽ cô đã khóc khá lâu, bằng cớ là chiếc khăn tay màu trắng ướt sũng.
- Lỗi tại em phải không cô Muybo? Em đã đâm sầm vào cô…
Tarzan lắp bắp, nhưng hắn biết rằng hắn không phải là thủ phạm làm rơi những giọt lệ của cô giáo. Ai? Có thể là chuyện gia đình chăng?
Cô Muyle Borenlo lắc đầu. Giọng nói cô như người bị sổ mũi:
- Về lớp học nhanh đi, Tarzan. Cô… không sao đâu.

Tarzan lưỡng lự. Tuy nhiên chẳng còn lý do nào giữ hắn lại vườn giáo viên. Cô Muybo dạy cách phòng học hắn một dãy. Còn tại sao cô lại biết rành biệt hiệu Tarzan của hắn? Dễ ợt, ngoài hắn ra còn có ai nổi tiếng là vận động viên thể thao số một của trường này…

*

Hắn mở cánh cửa lớp với tâm trạng nặng nề hơn bao giờ hết.
Bà giáo Fredrich Raulo đang đợi hắn. Tiếng bà the thé:
- Em vừa ở đâu về hả Carsten?
- Thưa cô, em để quên cái đồng hồ ở sân vận động…

- Về chỗ. Tôi không muốn nghe bất kỳ sự giải thích nào. Với tôi là… đúng giờ, hiểu chưa?

Tarzan ngồi xuống ghế. Hắn ngán ngẩm ngắm cây thước kẻ đang đập cồm cộp trên bảng. Bà giáo Raulo hoàn toàn trái ngược với cô Muybo khả ái, bà cẩu thả và xấu xí như một con quạ đeo kính gọng sừng.
Không chỉ Tarzan coi bà Raulo là… xấu xí. Mọi học sinh lớp cậu có lẽ đều đồng ý như vậy. Raulo luôn luôn bước lên bục giảng với một bộ mặt lạnh như nước đá, thù hận học trò như kẻ thù. Đặc biệt, bà "quan tâm" ra trò đối với các nữ sinh yểu điệu, trong sổ tay của "tử thần" tất nhiên phải có mặt ba cô bé xinh đẹp Loro, Stenla và Gaby. Nhất là… Gaby.

Bà Raulo căm ghét con gái từ bao giờ, không ai biết được. Chỉ biết rằng cô hoa khôi của trường nội trú Gaby Glockner là mục tiêu ưu tiên để trút mọi bực dọc trong ngày.

Nào, hãy coi bà Raulo trả các bài kiểm tra. Điểm 1 và 2 hầu như chiếm đa số, trời ạ.

Tiếng thằng Karl thì thầm:
- Không đứa con gái nào quá 3 điểm. Bài "Kể một câu chuyện bằng tiếng Anh" này quá dễ phải không Tarzan? Tao 8 điểm.
- Tao cũng vậy. Ngó thằng Kloesen đang cười tít mắt kìa, có lẽ lần đầu tiên trong đời nó thấy nhiều người học dở ẹt đến thế. Hai điểm muôn năm như nó đã được xem là… thành đạt.
- Ê, bà ta vốn nghiêng… tình cảm về đám nam nhi tụi mình mà. Ủa…
- Sao hả Karl?
- Công Chúa khóc!
Ái chà, Tarzan quay qua dãy bàn nữ. Mái tóc vàng của Gaby xõa về phía trước, chỉ thấy đôi vai cô bé rung lên. Trong một giây Tarzan có cảm giác hắn đang buốt ngực. Quả thực hôm nay là một ngày chẳng tử tế gì, mới tức thì đây hắn đã chứng kiến lần lượt hai… phụ nữ rơi nước mắt.
Hắn hỏi thật ngỡ ngàng:

- Sao vậy Gaby?
Cô Công Chúa của TKKG gượng gạo giơ bốn ngón tay với nụ cười méo xệch. Có nghĩa là… bốn điểm. Chúa ơi, Gaby mà bốn điểm thi tương đương cảnh trời sập. Hắn cần chi phải thắc mắc, môn tiếng Anh đối với Công Chúa như món kẹo sôcôla hấp dẫn của Tròn Vo. Chưa bao giờ cô bé dưới điểm 10. Cả trường nội trú này ai lại không biết Gaby Công Chúa là vô địch ngoại ngữ lẫn môn bơi ngửa? Đúng là một tiết học đẫm lệ dành cho… con gái.
*
Giờ giải lao, Tứ quái mở phiên họp ngay. Công Chúa phát biểu trước sau khi chuyền cuốn vở cho ba chiến hữu:
- "Diễn tả chưa đủ ý, nội dung thiếu chính xác, văn phong không phù hợp với yêu cầu đề bài", mình không tưởng tượng nổi trước một lời phê như vậy.
Mặt Tarzan sa sầm:
- Với bà giáo Raulo thì cái gì cũng có thể xảy ra. Bà ta…
Máy Tính Điện Tử cũng nhăn nhó:
- Tôi không hiểu nổi tại sao Gaby phải gánh chịu sự bất công vô lý cỡ đó. Rõ ràng trình độ Anh văn của mình và Tarzan đều thua sút Gaby nhưng…
Tròn Vo nhún vai như một… ông thầy đầy kinh nghiệm:
- Có hai cách để hiểu vấn đề. Thứ nhất, một con quạ đeo kính gọng sừng làm sao mà ưa được những con chim vành khuyên, bà Raulo chỉ khoái đám con trai thôi, nhưng trừ thằng Kloesen bụng bự lùn tịt. Thứ hai, chúng ta có thể đưa bài tập của Gaby cho cô giáo phụ đạo của tôi xem thử. Cô Muybo… được chớ?
Karl Máy Tính reo lên lập tức:
- Quá được là đằng khác. Cô Muybo là một trong vài giáo viên xuất sắc của trường. Có lẽ nhờ sự phụ đạo của cô mà mày có một ý kiến đáng ngả mũ…
Gaby cau mày:
- Đừng ghẹo Kloesen như vậy. Mình rất đồng tình với bạn Kloesen về đề nghị vừa rồi. Cô Muybo thừa công bằng để đánh giá. Bạn sẽ giúp mình đưa bài làm này cho cô Muybo thật hở… Tròn Vo?
- Ờ, ờ…
Mặt thằng mập nghệt ra vì… lòng hào hiệp. Nó lim dim mắt ngắm đại ca Tarzan đang gật gù:
- Tốt. Tao sẽ cùng đi với mày. Không phải chỉ vì công việc của Gaby mà còn bởi…
Tarzan nói:

- Hồi nãy trong vườn giáo viên tao có gặp cô Muybo khóc nức nở.
- Sao vậy?
Trước vẻ ngạc nhiên của ba quái, Tarzan kể vắn tắt câu chuyện bằng một giọng khá não nùng. Công Chúa lặng người đi, nỗi buồn được chia sẻ của cô bé quá trẻ con so với giọt lệ chịu đựng âm thầm của cô giáo.
Gaby lắc đầu quầy quậy:
- Biết ngay mà. Lớp cô Muybo dạy nổi tiếng là một lớp du đãng. Thầy hiệu trưởng đã nhận xét như thế.
Tarzan vẫn chưa hết băn khoăn:
- Lỡ cô Muybo chỉ tủi thân vì chuyện… gia đình thì sao?
- Không có giả thiết đó. Tại bạn không phải là thành viên của lớp ấy nên chưa biết. Này nhé, bọn học sinh trong lớp đón cô Muybo bằng cách ngồi quay lưng lên bảng không thèm nhúc nhích, chúng còn đồng loạt cười ầm khi cô nói, chưa kể khi ra bài tập, chúng nhất định đình công không chịu làm. Cô Muybo phải là gì bây giờ?
Kloesen Tròn Vo xen vào:
- Có tới 24 thằng tồi trong lớp. Chúng từng nhốt cô giáo ngoài hành lang bằng một ổ khóa riêng.
Đúng lúc Kloesen vừa dứt lời, Tarzan nghe thấy tiếng động sau cánh cửa. Nhưng hắn cứ tỉnh bơ không thèm liếc nửa con mắt.
- Phải có thằng cầm đầu, đúng không các bạn? Theo mày là ai hả quân sư?
Máy Tính Điện Tử bóp trán chưa tới… ba giây:
- Detlepho Becghe và Casin Drechsen. Tao chắc là hai thằng đê tiện này.
Mặt Gaby trở nên nghiêm trọng. Cô bé mở to cái nhìn xanh biếc về phía khe cửa. Tarzan nói thật rổn rảng cố tình cho kẻ giấu mặt nghe rõ từng lời:
- Không ai dám chống lại thằng Becghe và Drechsen để chúng tha hồ chỉ huy bọn hèn nhát khủng bố tinh thần cô Muybo. Đẩy một cô giáo hiền dịu vào chân tường là hành động du côn.
Kẻ giấu mặt đã lộ diện. Nó rít lên như rắn độc:
- Nói tiếp đi chớ đại ca TKKG. Tao, thằng Drechsen du côn đây.
Tarzan quay lại:
- Chứ sao. Không những mày mà cả thằng Becghe nữa. Tụi bay chỉ giỏi ăn hiếp những người hiền lành.
Mắt thằng Drechsen trợn ngược. Coi, thằng nhãi lớn tồng ngồng cỡ mười tám tuổi với thành tích hai lần ở lại lớp: một lần ở cấp 1 rồi một lần ở cấp 2. Drechsen thành danh du đãng không chỉ bởi những điếu

thuốc đốt trên môi liên tục trong giờ giải lao, mà còn bởi thứ vũ khí bí mật giấu trong túi nó. Một bàn tay sắt giống như cái găng da quyền Anh dành để hạ đối thủ lúc cận chiến. Nó vốn là một "tiểu sát tử" của trường này.
Ê, lúc này hai nắm đấm của nó đang được chống vào hông.
- Mày muốn nếm mùi bàn tay sắt của tao mà Tarzan.
Tarzan cười khẩy:
- Vì cô giáo Muybo tao xin sẵn sàng. Nhưng chúng ta cần có một bãi cỏ…
Drechsen không ngớt gầm gừ:
- Chà, hảo hớn nhỉ. Hãy đặt sẵn một giường cấp cứu trong bịnh viện. Tao…
- Ôkê, nhưng mày đang ở trong lớp tao, không phải sào huyệt của mày. Mời mày ra ngoài, nếu không thì…
- Đồ… điên khùng. Rồi tao sẽ hướng dẫn cho mày bài tập Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.
Drechsen búng tay cái chách. Nó ngửa miệng đón điếu thuốc văng ra từ túi áo và bước đi khệnh khạng. Thằng mập Kloesen có công việc tức thì. Nó đóng cửa kín mít.
Tarzan tuyên bố cụt lủn:
- Đã đến tiết Đức văn. Tôi đề nghị ba giờ rưỡi chiều nay gặp nhau ở nhà Gaby.
*
Sau bữa ăn trưa, Tarzan kẹp hết bốn bài kiểm tra Anh văn vào một cái cặp hồ sơ. Một công hai việc, thằng Tròn Vo cũng có giờ học thêm với cô Muybo. Hai giờ đúng, hai kẻ có máu phiêu lưu lấy xe đạp tiến vào thành phố.
Cô Muybo sống ở một khu định cư mới, trong ngôi nhà nhỏ có cửa sổ sơn xanh. Khu vườn xinh xắn được bao quanh bởi hàng rào. Kế một chiếc xích đu, một nhóc con thật dễ thương đang lăn lộn với con chó chăn cừu mới chừng sáu tháng tuổi.
Tròn Vo la lên thật hào hứng:
- Chào Macco và… Benlo!
Chú nhóc con Macco có vẻ hài lòng. Chú ẵm con chó lại gần cái bụng… sôcôla của Kloesen tíu tít:
- Phải chào cả hai… người nghe. Con chó Benlo khôn như người vậy đó.
Tarzan ngẩn ngơ ngắm chú nhóc. Trời ạ, thằng bé có cặp mắt xanh mơ mộng cực kỳ và mái tóc đen nhánh. Có lẽ chú thừa hưởng cặp mắt của mẹ Muybo và mái tóc của người cha đã ly thân.

- Benlo không cắn đâu anh Kloesen. Anh bế nó đi, nó liếm mặt coi ngộ lắm.
Tội nghiệp cho thằng mập Kloesen. Nó vốn không thích chó chút nào cũng phải đưa hai tay đón nhận. Nó thừa hiểu con Benlo sẽ chỉ liếm tập trung quanh cái miệng của nó. Còn phải hỏi, cái miệng đầy mùi sữa bơ và đồ ngọt kia mà.
Bây giờ thì chú nhóc Macco bắt đầu thắc mắc về sự có mặt của Tarzan:
- Anh tên là gì vậy?
- Peter!
- Anh cũng đến mẹ em học thêm như anh Willi Sauerlich hả?
- Không, anh chỉ muốn nhờ mẹ em một công việc.
Hắn đưa cao xấp hồ sơ ghim bốn bài tập tiếng Anh cho chú nhóc quan sát. Đúng lúc đó cô Muybo hiện ra trên ngưỡng cửa. Cô hơi bối rối khi nhìn thấy Tarzan.
- Chào cô Muyle Borenlo!
- Mời các em vào trong nhà.
Hành lang mát mẻ dễ chịu. Cửa vào bếp để ngỏ. Một bà cụ chừng sáu mươi đang xếp lại chồng đĩa chén. Có lẽ bà là mẹ của cô giáo Muybo vì cho dù thời gian chênh lệch tới ba mươi năm, cô Muybo vẫn giống bà như tạc. Đôi mắt bà cũng đỏ hoe. Chúa ơi, bà cụ mới khóc ư?
Cô Muybo đi vào trước, cô không dẫn hai quái vào phòng làm việc mà sang phòng khách. Căn phòng được sắp xếp một cách nghệ sỹ, nhưng Tarzan không còn lòng dạ nào để nhìn. Hắn bàng hoàng liếc về ô cửa sổ lớn sau chỗ đặt cây kiểng trông ra vườn.
Coi, kính cửa sổ vỡ tan tành.
Cô Muybo thở hắt:
- Phòng làm việc của tôi còn tệ hại hơn nhiều. Đủ loại đá đã bay qua cửa sổ như một trận động đất.
Tarzan lẫn Tròn Vo há hốc miệng trong khi cô giáo nghẹn ngào:
- Các em ngồi… xuống đi!
- Tại sao…
- Chuyện xảy ra sáng nay, khi mẹ tôi cùng bé Macco vào thành phố mua hàng hóa. Hình như có những kẻ nào đó không ưa sự có mặt của tôi trong ngôi nhà này, mà tôi có làm điều gì xấu cho ai bao giờ. Các em ạ, tôi có cảm tưởng mình đang là nạn nhân của một cuộc khủng bố…
- Khủng bố?
- Đây không phải là sự cảnh cáo lần đầu, các em hiểu không? Hôm

chủ nhật, cửa sổ bếp bị ném vỡ khi cả nhà đi vắng. Thứ hai, cần ăng-ten trên xe hơi của tôi bị bẻ gẫy. Chưa nói đến hai lần liên tiếp trong hai buổi tối, tôi nhận được những cú điện thoại nặc danh chửi rủa mình bằng những lời lẽ không thể kể ra cho các em. Lần nào cũng giọng một gã đàn ông. Gã đã che giấu tiếng của gã khiến tôi không sao nhận ra.
- Cô không báo cảnh sát biết sao?
Cô Muybo nói như sắp kiệt sức:
- Tôi đã báo. Nhưng họ làm gì được bây giờ, tất cả chỉ là sự ẩn mặt và đe dọa…
- Còn… chồng của cô. Ông ấy không giúp đỡ gì cô ư?
Mặt cô Muybo xanh mét:
- Chúng tôi đang ở trong tình trạng ly thân. Và… có lẽ ba của Macco không sống ở đây…
Tarzan cảm thấy choáng váng. Sáng nay, người phụ nữ dịu dàng này đã khóc nức nở trong vườn giáo viên để rồi đến buổi trưa cô lại hứng chịu những tai ương khác. Tại sao đời cô Muybo chỉ toàn những mảnh vỡ?
Hắn chưa kịp nghĩ được một câu an ủi thì cô Muybo đã gặng cười:
- Nào, giờ thì đến phiên các em. Tarzan đến thăm cô có chuyện gì vậy?
Tarzan ấp úng:
- Về một chuyện bất công trong việc chấm điểm, thưa cô!
- Đưa tôi coi nào, à, môn tiếng Anh do cô Raulo mới đổi về dạy hả?
- Dạ, em gom hết bốn bài kiểm tra một lượt. Nhờ cô đọc qua cho tụi em. Trừ Kloesen bị điểm thấp còn em và Karl đều 8 điểm. Em không hiểu sao Gaby Glockner, xuất sắc nhất về Anh văn trong lần thi sinh ngữ năm ngoái ở trường mình lại chỉ có… 4 điểm?
- Gaby hả? Tôi biết cô bé đó. Cô bé xinh đẹp làm sao.
Tarzan định nói thêm. Rằng Gaby đã rớt nước mắt như cô vậy, nhưng hắn yên lặng, vì cô Muybo đã cúi đầu xuống hết bốn bài tập. Hắn đành giả vờ nhìn ra cửa sổ cho đến khi cô ngước mặt lên:
- Cô giáo Raulo của các em đã sai lầm. Rõ ràng bài của Gaby Glockner rất xuất sắc, bỏ xa các bài kia. Tôi rất lấy làm tiếc Tarzan ạ, nếu tôi chấm thì có lẽ em chỉ được 6 điểm, bài của Karl có khá hơn một chút. Nhưng Gaby thì… xứng đáng 10 điểm.
Tarzan cười sung sướng:
- Tuyệt vời, cám ơn cô. Tụi em chỉ cần sự công bằng. Tụi em không muốn bị lừa dối bởi cách chấm điểm thiên vị làm sai lạc kết quả học tập của mỗi người trong tụi em.

Cô Muybo nhíu mày chỉ trong… một giây:
- Tôi sẽ nói chuyện lại với cô Raulo. Các em cứ để những cuốn vở lại đây. Còn… Kloesen, bài làm có 2 điểm không buồn sao mà… vẫn cười?
Được hỏi đến, thằng mập toe toét miệng:
- Có gì đâu, thưa cô. Bạn bè là trên hết. Vả lại em tin ở sự chỉ dạy của cô mà.

Đúng là nó tin ở sự chỉ dạy của cô Muybo. Nó hồn nhiên ở lại học phụ đạo. Riêng Tarzan, hắn phải về ngay ký túc xá dù giữa trưa nắng gắt.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh
Hai - Ba
TARZAN MẤT XE

Tarzan đạp xe mà cảm thấy đầu mình nhức như búa bổ. Tại sao tất cả những biến cố lại dồn dập đến với cô Muybo trong một thời gian kỷ lục. Kể từ lúc cô chia tay với người chồng chăng? Và cô đã chia tay với ông ta vào thời điểm nào?
Hắn hoàn toàn mù tịt trước đời tư của cô giáo đáng kính trọng đó, nhưng hắn không hề mơ hồ trước sự đe dọa từ đám học sinh du đãng do Becghe và Drechsen cầm đầu. Hai thằng này hiển nhiên đang tiến hành một cuộc khủng bố có kế hoạch, từ lớp học đến nhà riêng, bằng chứng là những mảnh vỡ thủy tinh không ngừng tung tóe tại ngay tư gia cô Muybo.
Tuy nhiên chúng hành động như thế để làm gì, và thủ phạm của trò chơi man rợ ấy có phải là chúng không, hay là của một kẻ khác nữa? Chưa kể đến "gã đàn ông gọi điện thoại", kẻ đứng đằng sau vụ phá hoại tài sản công dân đáng được liệt vô sổ bìa đen vi phạm luật hình sự này.
Tarzan đập mạnh tay vào trán. Hắn khát nước muốn khô cổ. Được rồi, trước khi ghé Gaby hắn cần phải thư giãn thần kinh tối thiểu với một… ly nước trái cây.

Tarzan dừng lại ở một quán nước thích hợp. Hắn dựng xe đạp trước bãi trống, khóa vòng cẩn thận. Quán nằm ở tầng dưới. Qua những bức tường bằng kính, khách ngồi trong có thể thưởng ngoạn quang cảnh tấp nập trên quảng trường.
Hắn kéo ghế gọi một ly nho và sửng sốt.
*
Trời đất. Hai thằng Becghe và Drechsen ngồi lù lù tại quán bia đối diện. Chúng xuất hiện từ thuở nào sau cái quầy bia hình vòng tròn chỉ trỏ hắn rồi cười ha hả. Coi, hai thằng không ngồi cạnh nhau, chúng cùng hộ tống một gã thanh niên khổng lồ như một con đười ươi trong sở thú.
Con đười ươi có lẽ cỡ hai mươi tuổi, mặc một chiếc áo khoác dù bằng da màu dầu hắc dành cho dân chơi mô tô. Gã ung dung phơi bộ ngực trần đầy lông lá, lắc lư trên bộ ngực một vật tròn tráng men to tướng lủng lẳng từ sợi dây đeo cổ. Dưới vành tai trái của gã có một chiếc khuyên thời thượng bằng đồng.
Ê, gã đang biểu diễn đòn phép với hàng ria mép tua tủa cúi xuống ly rượu. Gã dùng răng cắn thành chiếc ly và hất lên ực cạn một hơi.
Đúng là thầy nào tớ ấy! Tarzan rủa thầm. Hai thằng du đãng mới lớn Becghe và Drechsen khéo chọn một tay anh chị phù hợp với chúng.
Hắn ngao ngán uống từng ngụm ly nho… đắng chát. Nào, nghỉ xả hơi rồi thì đến nhà Gaby chứ sao. Hắn đứng dậy tiến về phía ông chủ quán đang lúi húi dưới bếp.
Phải mất đến năm phút cho ông chủ xếp lại chồng ly, rửa tay và tính tiền. Lần đầu tiên Tarzan thưởng thức một ly nước nho tốn thời gian như vậy. Nhưng cũng không sao, hắn hân hoan bước xuống cầu thang. Cứ nghĩ đến nét mặt Công Chúa rạng rỡ vì được cô giáo Muybo nhận lời nói giúp với bà Raulo về vụ điểm Anh văn là hắn cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm.
Hắn đi ngang cửa hàng bia ra ngoài trời. Quảng trường ầm ĩ người và xe cộ. Tarzan đột ngột đứng khựng lại. Hắn không tin ở mắt mình nữa, hai chân hắn chôn tại chỗ: chiếc xe đạp đua của hắn đã không cánh mà bay.
Chúa ơi, ngay bãi trống nơi hắn dựng xe lúc nãy chỉ còn tênh hênh chiếc khóa vòng. Tarzan ngó dáo dác, hầu như mọi chiếc xe đạp dựng xung quanh đều không có khóa nhưng chúng chẳng hề sứt mẻ một chút nước sơn.
Hắn lượm chiếc khóa vòng lên. Ê, rành rành vết cắt vòng khóa. Thằng trộm xe đã động thủ bằng một chiếc kìm vạn năng hoặc một lưỡi cưa thép. Nó bất chấp quảng trường đông đảo người qua lại để

ra tay không tới vài phút.
Trong khi Tarzan đã tốn tới năm phút để chờ ông chủ quán nước tính tiền.
*
Tarzan quay phắt lại. Để nhìn rõ mục tiêu ở bãi trống này mà không bị che chắn bởi những chiếc xe hơi đang đậu, chỉ có thể là từ… quầy bia.
Quán bia đối diện. Becghe và Drechsen lập tức ngó lơ chỗ khác khi Tarzan quay phắt lại. Trước mặt chúng la liệt các bình bia và ly rượu, chúng đủ khôn ngoan để đối phó với một kẻ thù ngay thẳng cỡ… Tarzan.
“Sao, tụi mày cười tao hả hai thằng du đãng?”. Tarzan cuốn chiếc khóa vòng lại nhét vào túi sau. Gã thanh niên có nhân dạng đười ươi đã biến mất nhưu có phép lạ. Gã bốc hơi sau khi làm thịt chiếc xe đạp của hắn chăng, chứ cớ gì hai thằng đàn em gã cứ nhơn nhơn cười như người được chứng kiến cảnh trộm xe từ đầu đến cuối.
Tarzan đi thẳng vào quán bia. Hắn gần như điên tiết bởi hai cái mép của Becghe lẫn Drechsen đang giật lên khoái trá.
Hắn vào đề liền:
- Tôi muốn hỏi thăm các bạn một chuyện…
Becghe giả vờ ngạc nhiên:
- Ủa, có chuyện gì? Nghe đồn người hùng Tarzan đã lâu bữa nay mới được giáp mặt. Hiệp sĩ Don Quichotte của băng TKKG lừng lẫy cơ đấy. Sao? Muốn cụng ly làm quen phải không?
Thằng Becghe đểu đến thế là cùng. Coi, ánh mắt nó lạnh lẽo, thâm độc làm sao.
Tarzan cố gắng nhẫn nhục:
- Tôi vừa bị mất chiếc xe đạp đua, có thể là lúc tôi quay lưng xuống bếp, các bạn…
- Ồ, thật ư? Quá đau lòng…
- Các bạn ngồi ở chỗ này có thể nhìn rõ chiếc xe đạp. Tôi muốn biết…
Hai đứa nháy mắt với nhau thật khả ố. Becghe vờ vịt nhăn trán như một diễn viên:
- Ái chà, gay nhỉ. Hình như lúc đó tao đang ở trong… cầu tiêu. Còn mày, Drechsen?
Drechsen ôm bụng cười như thằng điên:
- Tao hả? Đời tao chưa bao giờ quan tâm tới xe đạp. Tao quen xài… xe hơi rồi. Ai để ý cái khóa bị cắt.
Tarzan cắn răng đi một nước cờ cuối cùng:

- Hai bạn nói dối. Tại sao bạn biết chiếc khóa vòng của tôi bị kẻ gian cứa đứt. Rõ ràng tôi chưa phát biểu điều này.
- Hơ... ơ, thì… thây kệ mày. Tụi tao không nghe, không thấy, không biết.
- Nhưng… tụi mày đã dàn cảnh để thằng đạo chích hành động êm ru. Được, tao mà điều tra ra thì tụi mày líu lưỡi. Giờ thì đến phiên tao nói: Ê, cái thằng thanh niên lông lá ngồi giữa tụi bay tên họ là gì?
Hai thằng du đãng tái mặt vì tức giận. Thằng Becghe rít lên rùng rợn:
- Tao sẽ đập cái ly lên đầu mày ngay bây giờ nếu mày xúc phạm đến… Diều Hâu. Cút ngay khỏi bàn tao.
Lão chủ quán bụng phệ nghe huyên náo chạy lên. Lão đập mạnh hai bàn tay hộ pháp xuống mặt bàn để thị uy. Lão ngó Tarzan trừng trừng:
- Biến ngay thằng nhãi ranh. Mày cần uống rượu hay cần tao nện mày. Không thằng nào được gây gổ với khách của tao, hiểu chớ?
- Tôi hiểu, thưa ông chủ. Tôi không dư thời giờ ngồi đây để nếm độc dược.
Tarzan bước ra khỏi quán. Bàn chân hắn nặng trĩu.
*
Tarzan đi bộ băng qua quảng trường để đến tòa thị chính. Ngay tầng trệt của tòa nhà có một đồn cảnh sát thường trực. Hắn tường thuật lại nội vụ cho một viên cảnh sát có mặt tại đó.
Người cảnh sát nghe một cách đăm chiêu. Anh ta ghi chép không sót một chi tiết nào.
- Này em, tôi chưa thể hứa hẹn điều gì ở đây. Trong thành phố mỗi ngày xảy ra hàng chục vụ trộm cắp xe đạp, hiếm hoi lắm mới tìm thấy lại một chiếc. Mà nào chỉ có vậy, mới đây các vụ trộm cắp xe hơi đã trở thành phổ biến. Cứ như một bệnh dịch, những chiếc xe hơi sang trọng liên tục bị mất cắp khiến chúng tôi cũng đau đầu. Thủ phạm các vụ trộm này hình như không chỉ có một người mà là cả một băng nhóm có tổ chức, chuyên thay hình đổi dạng bộ cánh các xe hơi rồi thảy ra nước ngoài. Em có nghi ngờ gì nữa không?
- Sao? Anh định hỏi em về… những chiếc xe hơi ư?
- À không. Tôi muốn hỏi về đối tượng tình nghi lấy xe đạp…
Tarzan tự nhiên do dự. Không lẽ buộc tội Becghe và Drechsen khi chưa có chứng cớ trong tay? Hoặc mô tả tay anh chị có biệt danh Diều Hâu kia cho cảnh sát nhận dạng khi hắn chỉ có trong túi một cái khóa vòng chưa biết là do ai cắt đứt? Xét về mặt lý thuyết, tên đạo chích có thể là một nhân vật khác.
Tarzan lắc đầu:

- Tạm thời em chưa có ý kiến gì.
- Em thận trọng như vậy là tốt. Chúng tôi sẽ dựa vào lời khai của em để truy tìm.
- Cám ơn anh!
Tarzan chào viên cảnh sát và… phi nước đại. Bị đẩy đến đường cùng, hắn mới chứng tỏ mình xứng đáng là ông vua không ngai của nghệ thuật chạy nước rút. Tuy vậy hắn vẫn tới cửa hàng thực phẩm Công Chúa trễ hơn dự kiến.
Trước cửa hàng, bà Glockner, mẹ Gaby đang cân một lô quả anh đào cho bà khách đứng mua.
- Ơ… Tarzan hả cháu, cháu vô trong đi, Gaby và Maria đang ở ngoài sân.
- Dạ!
Tarzan mở miệng thật lễ phép và đi theo một hành lang dài. Ba chữ Maria vang trong đầu hắn vừa thân mật vừa xa lạ. Nào, Công Chúa đã giới thiệu thế nào về cô bạn này nhỉ? Có phải đó là bà chị Maria người Ý, 18 tuổi, sống cùng cha mẹ ở cuối con đường này không? Coi, hắn mới đặt có nửa bàn chân lên cửa sau thì đã được tràng âm thanh quái đản nghênh tiếp:
- Gấu, gấu, gấu, gấu.
Như thường lệ con Oskar đón hắn bằng bốn tiếng sủa đúng truyền thống của TKKG. Đặc biệt chỉ vì vai vế hắn là… đại ca nên mới được đặc ân bốn tiếng "gấu", chứ thằng Karl Máy Tính chỉ có ba, thằng mập Tròn Vo hai, và tiểu cô nương Công Chúa đương nhiên một tiếng đúng.
Tarzan cảm động cúi xuống bắt tay con Oskar. Một con chuột bạch đang đứng thẳng trên hai cẳng sau bắt chước chó Oskar chào hắn. Gaby cười khúc khích:
- Con chuột của Maria…
- Lạy Chúa, lỡ Oskar "xực" nó thì sao?
- Còn… khuya, nhìn con chuột kìa Tarzan.
Có bao giờ Công Chúa lại nói… trật. Trời ạ, con chuột chẳng những không sợ sệt mà còn nhí nhảnh bò lên chân Oskar. Đến lượt con chó phải hoảng hồn rụt chân vì… ngán.
Hai cô không nhịn được cười khiến Tarzan cũng thấy trái tim dịu lại. Hắn lóng ngóng đến ngẩn ngơ.
- Đây là Tarzan!
Hắn bắt tay Maria sau lời mào đầu của Gaby. Maria có mái tóc dài màu sẫm, gương mặt nhỏ nhắn với đôi mắt bồ câu và đôi môi chúm chím thật xinh xắn. Cô bé bỏng và hợp với Gaby cực kỳ.

Bây giờ thì cuộc tra vấn của Công Chúa bắt đầu. Gaby không nén nổi hồi hộp:
- Thế nào hở… người hùng?
Tarzan đã phục kích sẵn câu hỏi đó. Hắn kể lại từng chi tiết đợt thăm viếng của mình tại tư gia cô Muybo. Hắn hài lòng khi thấy cô bé thay đổi sắc mặt:
- Tuyệt diệu, mình sẽ chẳng bao giờ quên ơn bạn đã làm nghĩa vụ này vì… mình. Tarzan biết không, nếu bị thêm một lần điểm bốn oan ức nữa chắc mình sẽ bỏ môn Anh văn vĩnh viễn. Mình tin ở kết quả cuộc gặp gỡ giữa cô Muybo và bà giáo Raulo. Ôi…
Gaby quay qua cô bạn gái người Ý "mi" một cái thật thơ mộng vào má. Tuy nhiên cô có cảm tưởng anh chàng Tarzan hôm nay mất hết vẻ… người hùng.
- Ơ, làm gì mà rầu rĩ vậy hả Tarzan? Không thèm chia vui với mình nữa sao?
- Cuộc đời là một sự nghịch lý. Lúc Gaby khóc thì tôi cười, lúc bạn cười thì tôi… mếu máo. Này, con ngựa sắt của tôi đã từ giã cái chuồng… nội trú rồi.
- Trời ơi, chiếc xe đạp đua. Thật không? Bạn làm mất nó ư?
Hắn thuật lại đầu đuôi câu chuyện. Maria lên tiếng trước:
- Có đúng là tại nơi mất cắp xuất hiện một gã anh chị có biệt hiệu Diều Hâu?
- Chắc chắn gã là Diều Hâu. Gã là kẻ đáng ngờ nhất.
Maria trở nên nghiêm trang hơn bao giờ hết:
- Tôi biết gã. Gã là đại bàng, đầu gấu, trùm sò một băng lưu manh chuyên săn người nước ngoài. Tương tự một tổ chức phát xít, gã tấn công những ai không phải người Đức. Đàn bà, con gái bọn Diều Hâu cũng không bỏ qua. Chúng cho rằng người ngoại quốc cướp việc làm của chúng. Lạy Chúa, tụi tôi chỉ an phận trong những công việc mà người Đức từ chối. Rõ ràng đó chỉ là một cái cớ phải không các bạn? Một cái cớ cho bọn Diều Hâu chứng minh quyền lực của sự phân biệt chủng tộc. Tội nghiệp anh Fabio…
- Hả? Fabio? Anh ta là ai?
- Người bạn trai của tôi, Fabio Leone. Anh ấy đang học nghề trong một lò rèn và không dám ra đường vào buổi tối. Thằng Diều Hâu đã săn anh ấy như săn một miếng mồi ngon. Một trận hành hung chết đi sống lại với mười vết khâu trên đỉnh đầu. Tội nghiệp anh Fabio…
- Đám đầu trọc mới, bọn tiểu sát tử phát xít, không lẽ chỉ vì Fabio là người Ý…
Mặt Maria tự nhiên đỏ ửng:

- Đúng phân nửa thôi Tarzan. Tôi… giải thích thế nào về phân nửa kia bây giờ? Có thể nói… nói như vậy được không: thằng Diều Hâu muốn tôi phải thuộc về gã…
(mất nguồn - 2 trang)
…Diều Hâu không ngớt đung đưa như một con đười ươi, bộ mặt bừ bự dã thú của gã coi có uy làm sao.
Gã rút chìa khóa mở cánh cổng bằng thiếc che kín cái gara. Lúc Diều Hâu hất cánh cổng lên, Tarzan giật nảy mình. Hắn thầm cảm ơn Thượng Đế về "báu vật" vừa thấy.
Nào, trong gara có một chiếc xe Jeep, kế bên còn có một chiếc xe gắn máy đã tróc gần sạch lớp sơn. Nhưng kia kìa, sau bức tường dưới ô cửa sổ nhỏ, một chiếc xe đạp đua đang dựng đó thật cẩu thả. Tarzan đứng cách xe trên năm mươi mét, tầm nhìn chỉ dính trúng ghi-đông và cái yên xe nhưng chỉ cần một ít phát giác đó, hắn đã cảm thấy mình như được lên thiên đàng.
Daibondo đẩy chiếc mô tô hắc ám ra ngoài. Gã đóng cổng, khóa lại và hét lớn với một kẻ nào đó đang lúi húi ở đằng sau nhà:
- Nếu có chuyện, tìm tôi tại nhà hàng Fattoria!
Thằng anh chị phóng lên xe như thể một ông chủ lớn tập sự với chiếc mô tô đời mới nhất. Quả là khôi hài, kệch cỡm giữa lớp sơn đã tróc gần hết và chiếc áo da bảnh bao của hắn. Tuy nhiên gã có là một thằng hề Tarzan cũng chẳng thèm để ý, hắn cần nhập tâm mấy chữ Fattoria hơn. Nhà hàng Fattoria ư? Hắn đã từng đạp xe ngang tiệm ăn Ý này nhiều lần.
Lúc Diều Hâu Daibondo biến mất, Tarzan tìm hiểu cấp tốc "kẻ đằng sau nhà" bằng cách nhổm dậy… chạy. Hắn rón rén theo mép bên trái để vòng sang phần tường không quay ra sân.
Ái chà, từ góc khuất của gara, hắn thấy rõ mồn một người đàn ông kềnh càng như một Kinh Kông chúi đầu dưới gầm chiếc xe hơi hiệu "Porche" màu đỏ chói. Ông ta quay lưng lại phía hắn.
Tarzan dán mũi vào cánh cửa kính thứ nhất trên tường sau gara. Mặt kính thủy tinh đục ngầu vì bụi bặm nhưng cũng đủ cho hắn chết điếng vì… chiếc xe đạp đua của mình. Chiếc xe hiện ra lù lù như có thể sờ vào được.
- Mày làm gì ở đây hở thằng nhãi?
Otto Daibondo – Bố bắt đầu ré lên. Trời ạ, hai cha con lão giống nhau như hai giọt nước. Cũng là bộ mặt ấy, cũng là hàng ria chổi xể tua tủa ấy… được "lão hóa" thêm hai mươi năm. Lão… Kinh Kông xắn tay áo lòi những hình xăm phụ nữ coi rất khả ố. Chiếc mỏ lết to tướng trên tay lão vung vẩy. Tarzan đã chuẩn bị trước trường hợp

này.
- Tôi cần tìm lại chiếc xe đua, thưa ông Daibondo!
- Cái gì? Mày biết cả tên cúng cơm của tao nữa à…
- Vâng, thưa ông. Và xin báo cho ông rõ: cậu con quý tử của ông đã "thổi" bay chiếc xe đạp của tôi. Anh ta đã dùng kìm vạn năng để cắt khóa vòng đáng mặt một… quái xế. Tôi không thể khoanh tay.
Lão Daibondo tru lên như sói:
- Mày điên rồi thằng nhóc người Ý. Mày còn phải học cách làm người ở nước này.
Tarzan cười khẩy:
- Ông lú lẫn rồi Daibondo. Tôi không phải người Ý dù tóc có màu sẫm. Mà ví dụ tôi là người ngoại quốc cũng chẳng sao. Nhân loại đều có nhiệm vụ thông báo với cảnh sát về bọn tội phạm. Thưa ông Daibondo, chiếc xe đạp đua của tôi hiện sờ sờ trong gara xe hơi của ông. Ông nghĩ thế nào?
- Thế nào hả?
Lão liếm mép làm như cuống họng không còn một chút nước bọt. Nhưng lúc khạc nhổ thì lão tống xuống mặt đất dưới chân Tarzan một bãi nước bẩn cực kỳ. Daibondo lầm bầm:
- Tao thách mày đó nhãi ranh. Chẳng ai tin rằng chiếc xe kia của mày cả…
- Sao? Không tin à? Tên của tôi rành rành trên miếng kim loại dưới yên xe… Peter Carsten.
Daibondo – Bố mặt tái nhợt. Tuy nhiên lão chỉ tái nhợt chưa tới vài giây rồi xảo quyệt hơn lúc nào hết:
- Tao sẽ không mở nhà xe ra cho mày hả hê đâu, thằng người Ý chó chết. Tao… tao không có chìa khóa.
- Ông là kẻ tòng phạm.
Tarzan nói từng tiếng một và vờn quanh lão. Coi, những hình vẽ xăm trên da thịt Daibondo muốn chồm ra khỏi cơ thể lão già cường tráng để… cấu xé hắn. Hắn nảy sinh một quyết định chớp nhoáng: chạy. Hắn chạy được hơn hai trăm mét vẫn thấy "ông già" của Diều Hâu dán cái nhìn dính chặt sau lưng.
*
Tarzan dừng lại ở một trạm điện thoại công cộng. Hắn vừa điều tiết hơi thở vừa lục danh bạ điện thoại có ghi số máy của đồn cảnh sát tại tòa thị chính. Thượng sĩ Kantenbecghe, người đã lập biên bản vụ trộm xe đạp của Tarzan "alô" từ bên kia đầu dây.
Tarzan nhanh chóng trình bày các sự kiện và kết thúc:
- Các anh hãy hành động gấp. Em phải chạy lại cửa hàng phụ tùng

xe hơi đó để… quản lý chiếc xe đạp. Lão Daibondo dám làm bất cứ cái gì kể cả việc tẩu tán tang vật. Em cần… theo dõi lão.
- Tôi tới ngay.
Vậy là xong. Tarzan mở cuộc hành trình khứ hồi bằng phương pháp… chạy. Hắn cắm đầu cắm cổ lướt dọc phố Nhà Mới dài vô tận, rẽ tiếp vào phố Phong Cảnh, lao qua một loạt cây dẻ và chưng hửng vì… ngó thấy chiếc xe đạp báu vật của mình.
Chiếc xe đạp dựa vào phông-tên nước chễm chệ cách ngôi nhà Daibondo tới hai trăm mét.
Tarzan tê tái. Lão Kinh Kông Daibondo định phủi tay một cách dễ dàng đến như vậy ư? Hắn kiểm tra chiếc xe, mọi thứ hầu như còn nguyên vẹn. Tốt, giờ thì chỉ có việc đạp xe đến sát ngôi nhà màu xanh lá cây đó, chống một chân xuống vỉa hè và… chờ đợi.
Hắn đợi không lâu lắm thì một xe cảnh sát trờ tới. Thượng sĩ Kantenbecghe thò đầu ra khỏi buồng lái hỏi nhỏ:
- Ông Daibondo đã trả lại em chiếc xe rồi à?
Tarzan nhăn nhó:
- Không dám đâu, thưa anh.
Hắn kể lại trò chơi phủi tay của lão già. Kantenbecghe chỉ biết lắc đầu:
- Hỏng bét, như vậy là ông ta đã gỡ được sợi dây thòng lọng khỏi đầu và được liệt vào tình trạng ngoại phạm. Em biết chứ, chỉ mình em là nhân chứng duy nhất để chống lại cái lưỡi của ông ta.
Anh ta xuống xe và cùng với Tarzan tiến lại chỗ Otto Daibondo – Bố. Quái thật, lão già tinh ranh tiếp tục lau chùi chiếc xe hơi không tỏ thái độ gì.
Kantenbecghe nắn gân lão:
- Em Peter Carsten này buộc tội con trai ông ăn cắp xe đạp và ông là tòng phạm chứa đồ gian. Hồi nãy em ấy trông thấy tang vật dựng trong gara và báo ngay điện thoại cho tôi. Tại sao bây giờ chiếc xe lại nằm cạnh phông-tên nước? Tôi muốn ông trả lời…
Daibondo lồng lộn như con heo bị chọc tiết:
- Đúng là thằng nhãi ranh có… xâm nhập gia cư bất hợp pháp. Tôi tống cổ nó không thương tiếc, phải, nó đã nhìn thấy chiếc xe đạp trong gara. Chứ sao, đó là chiếc xe đạp đua của tôi, không phải của nó. Các người không tin cứ việc liếc mắt, nhưng chớ vu oan giá họa cho người… lương thiện.
Lão khoát tay chỉ về phía gara mở cửa toang hoác. Viên cảnh sát không còn cách nào khác là quan sát tường tận hiện trường. Trời đất, lão Daibondo đắc thắng lôi ra từ gara một chiếc xe đua te tua

nằm ở bức tường sau. Sườn xe cũ rích. Lớp thiếc đã bị ăn mòn. Sên xe đầy những tảng bùn cứng. Những chiếc căm gãy từng khúc còn yên xe thì tả tơi.
Rõ ràng đây quả là một món đồ ve chai không hơn không kém. Lão khỉ đột cười ha hả:
- Mày thấy chưa, thằng nhãi. Tao có… xe đua mà. Mắt mày bị "lé" rồi, hà hà…
Mặt Tarzan lạnh như tiền:
- Tôi đã dự tính trước rằng ông sẽ ném đá giấu tay nhưng không ngờ ông thực hiện nhanh đến thế. Ai lại không biết chính ông đã dắt chiếc xe đạp của tôi dựng ở phông-tên rồi xuống tầng hầm vác chiếc xe cà chớn đáng đặt vào viện bảo tàng thế chỗ trong gara này. Tôi không hiểu với cái món ve chai kia, ông làm sao đi dạo quanh thành phố được?
Lúc này thượng sĩ cảnh sát Kantenbecghe đành… lên tiếng:
- Thôi, chấm dứt.
Anh nắm tay Tarzan kéo ra phía ngoài. Một cái nắm tay rắn chắc tin vào sự trung thực của hắn, chỉ có điều Kantenbecghe cảm thấy cặp mắt trung thực đó sắp rách đến nơi.
Viên cảnh sát vỗ về:
- Đừng bực bội nữa chú bé. Đời là thế. Chúng ta không bắt quả tang tại chỗ thì coi như huề cả làng. Lão cáo già này lợi hại đấy, nhưng có lẽ chỉ là tội phạm loại tép riu. Hãy vui lên vì em đã thu hồi được chiếc xe đạp.
- Em không thể cười gượng, thưa anh Kantenbecghe. Lão Daibondo không phải thứ tội phạm tép riu như anh tưởng đâu. Rồi… anh sẽ thấy. Lão ma quỷ như cái gara của mình.
Chiếc xe cảnh sát lăn bánh. Tarzan ngó đồng hồ. Giờ tự học buổi chiều ở ký túc xá đã khởi sự từ hồi nào. Hắn chấp nhận mang tiếng cúp cua một cách bất đắc dĩ.
Nào, đã mang tiếng thì phải làm việc gì đó cho ra hồn. Vụ trộm xe có thủ phạm cũng như không, giống một cây đinh đóng vào đầu hắn. Hắn sẽ gỡ cây đinh ra bằng cách nào?
Khỏi phải mất công suy nghĩ, Tarzan đạp xe vùn vụt đến nhà hàng Fattoria. Tối thiểu thì cũng nện được thằng láu cá Diều Hâu một trận, bằng không thì đừng hòng mà ngủ được đêm nay.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

Bốn
TÊN CẦM ĐẦU NGƯỜI Ý

Nhà hàng Fattoria có một vỉa hè phía trước rất rộng đủ cho một chiếc phi cơ hạ cánh. Tuy nhiên Tarzan chỉ dám dựa xe đạp vào một bồn hoa cho chắc ăn, không thể để con ngựa sắt bị bốc hơi một lần nữa. Hắn đi qua một chiếc xe hơi màu nhũ bạc hiệu Ferrari xuất xứ từ nước Ý. Bên kia bồn hoa chiếc mô tô tróc sơn cổ lỗ sĩ của thằng Diều Hâu đậu ngang ngược như thách thức.
Tarzan bước vào tiệm Fattoria thưa thớt khách. Tại cái quầy rượu hình móng ngựa có hai nhân vật ngồi quay lưng ra cửa gật gù. Hắn điểm danh được một nhân vật tức thì, thằng Diều Hâu Daibondo chứ ai, chỉ tiếc là không biết thân thế người đàn ông có vẻ tay chơi kia. Coi, người đàn ông mặc bộ complê màu kem thật phong nhã, đi găng màu trắng, chiếc khăn lụa xanh lam được thắt thật tài tử lấp ló sau mái tóc khá dài. Cả hai gã cùng uống rượu vang.
Một cô gái tóc vàng có lẽ là tiếp viên lên tiếng từ sau quầy:
- Thưa ông Borenlo, ông có dùng loại nào thêm không?
Gã tay chơi tóc dài trả lời rất nhỏ nhẹ:
- Cứ cho tiếp một chai Lugana, cám ơn.
Borenlo! Ba tiếng gọn lỏn đó khiến Tarzan như chôn chân tại chỗ. Không lẽ người đàn ông có bộ cánh lịch sự đó từng là chồng của cô giáo Muybo, trời ạ.
May cho Tarzan là cả hai gã Borenlo lẫn Daibondo đều không biết hắn đang đứng sau lưng chúng. Bây giờ thì gã Borenlo có cái tên đặc sệt Ý đó vừa rút tay ra khỏi túi áo. Hai tờ bạc lớn kẹp điệu nghệ giữa các ngón tay. Tarzan thấy ngay chúng là những tờ 500 mark.
Gã giúi tiền cho Daibondo và nói:
- Cho đến lúc này, mày đã hoàn thành công việc tao giao. Tạm thời nhận 1000 mark và tất nhiên còn dài dài. Công việc không khó nhọc chớ?
Daibondo cười hề hề:
- Tại sao lại gọi là khó nhọc. Em coi đó là chuyện vặt. Này “Ông Thầy”, mụ ta kia sắp gục đến nơi.
Đúng lúc đó, Borenlo quay đầu lại. Ái chà, gã đẹp trai ra phết, mặt nghiêng nghiêng góc cạnh như tài tử Marlon Brando, răng trắng ngần, chỉ thấp thoáng dưới đôi mắt một chút quầng thâm trụy lạc. Cặp mắt đó làm Tarzan khó chịu. Lạnh tanh như than đá.

Daibondo cũng bắt chước… Ông Thầy. Gã quay người ngó Tarzan chằm chằm. Có điều khác với sư phụ Borenlo, mồm thằng Diều Hâu há hốc.
Tarzan đã nghĩ ra cách kiếm chuyện:
- Anh biết tôi phải không Diều Hâu, thấy cái gì ngoài cửa sổ chưa, đó…
Chiếc khuyên tai của Daibondo rung tít lên:
- Chú mày nói gì, thằng nhãi vô danh tiểu tốt?
- Ngó theo ngón tay tôi ra ngoài cửa sổ kìa. Cạnh bồn hoa đẹp đẽ ấy. Một chiếc… xe đạp đua.
Daibondo liếc mắt liền. Cái nhìn gã cụp xuống vì sửng sốt. Tarzan tiếp tục:
- Khỏi ngạc nhiên, Daibondo. Cảnh sát vừa lôi chiếc xe đạp ra khỏi gara xe hơi nhà anh. Daibondo – Bố đã bị tóm cổ vì đồng lõa, còn thủ phạm thì đang có mặt tại đây và không biết bị bắt lúc nào. Ê, một thằng đàn ông được mệnh danh là Diều Hâu, là đại bàng, là đầu gấu… mà đi ăn cắp xe đạp thì không xứng mặt anh chị chút nào. Tôi nói vậy đúng không?
Hai lỗ tai Daibondo lùng bùng, gã nuốt nước bọt. Chưa thằng nhóc nào dám xúc phạm gã nặng nề đến thế trong đời giang hồ. Gã người Ý cũng chẳng hơn gì, gã trợn tròn mắt nới lỏng chiếc khăn lụa quàng cổ.
Thằng… Diều Hâu nhảy ào xuống ghế. Tarzan đã vô thế tấn sẵn sàng đợi gã tấn công đầu tiên, nhưng mà… không. Daibondo chạy vụt qua mặt Tarzan, gã nói hổn hển như người sắp chết:
- Em phải gọi điện ngay Ông Thầy ơi. Bố em…
Gã Diều Hâu biến mất sau cánh cửa.
Giờ chỉ còn một mình Tarzan đối diện Borenlo. Người đàn ông có biệt hiệu Ông Thầy ực cạn ly rượu:
- Mày là ai?
- Còn… ông là ai, ông là chồng của cô Muybo, đúng không?
Gã người Ý nhìn Tarzan gườm gườm:
- Nếu đúng thì sao?
- Thì thật đáng thương cho vợ ông. Cô Muybo hiền hậu không thể nào tưởng tượng được rằng ông lại là Ông Thầy của một thằng ăn cắp điếm đàng mạt hạng. Ông biết băng thằng Diều Hâu đã thanh toán những người đồng hương của ông thế nào chưa, tôi muốn nói những người Ý qua đây lập nghiệp. Ái chà, Ông Thầy lại còn giúi cho đệ tử cả ngàn mark vì thành tích khốn nạn ấy. Ông không đáng làm cha của bé Macco…

Coi, khuôn mặt của Borenlo biến dạng từ từ. Các cơ thịt của gã hình như sưng lên, ở hai màng tang những mạch máu hằn gân thành hình con rắn. Gã gầm thét:
- Thằng Macco là con trai tao. Tao không muốn ai nhắc đến nó. Nó rồi sẽ sống với tao và… với tao.
- Đừng mơ mộng hão huyền, thưa ông. Macco chẳng bao giờ xa mẹ.
- Chó đẻ!
Gã Borenlo rít một tràng tiếng Ý. Tarzan đoán chúng chỉ có thể là tiếng chửi thề. Hắn phản ứng thật điềm đạm:
- Xin ông phiên dịch thành ngôn ngữ Đức giùm.
Đúng lúc không khí đầy ngột ngạt, thằng Diều Hâu Daibondo đã hầm hầm trở lại.
*
Gã như muốn chồm lên ăn thịt Tarzan:
- Mày là thằng nói láo. Bố tao còn nguyên xi ở nhà. Cái thằng cớm ngây thơ mà mày mang đến đã cút gọn.
Tarzan cười khẩy:
- Nhưng… mày là thằng ăn cắp. Bằng chứng là mày đã sợ rúm người như một con chó bị đứt đuôi.
Ông Thầy không cách gì chịu đựng nổi nữa. Gã lừ mắt nhìn Daibondo ra lệnh:
- Cho nó bay hơi khỏi cửa!
- Dạ, sư phụ Antonio Borenlo yên tâm.
Con đười ươi khệnh khạng xông tới. Chưa được hai giây, mông của gã đã bị đập xuống sàn khiến ly tách trên bàn rung lên lách cách. Rõ ràng không một ai nhìn kịp, kể cả Borenlo đang hỉ hả, chỉ bằng một cú ngáng chân dĩ độc trị độc, thằng anh chị Diều Hâu quay mòng mòng và rú lên đau đớn.
Tarzan khoanh tay:
- Xương cốt của mày không chịu nổi thứ sàn lát đá trong phòng này đâu Diều Hâu. Đây chỉ là đòn tiên khởi cảnh cáo mày. Tao nói cho mày biết: Maria Estate là bà chị của tao. Maria người Ý đó, mày hiểu chớ. Nếu chị ấy và bạn trai của chị là Fabio Leone có mệnh hệ nào thì mày nhừ đòn. Thân thể mày sẽ dị dạng đến mức độ bác sĩ cũng phải lắc đầu. Mày rõ chưa… con đười ươi?
Hắn đưa cái nhìn khinh bỉ chiếu tướng Borenlo và bỏ đi trước cặp mắt thán phục của cô tiếp viên tóc vàng và hai người bồi bàn đang tỏ lòng hâm mộ.
Lạy trời, đừng xảy ra bất cứ một cuộc xô xát nào nữa. Mình đâu phải là một sát thủ. Tại hai thằng du đãng mới lớn kia chứ sao, chúng xúi

giục Daibondo đàn anh “thổi” chiếc xe đạp. Hai thằng Becghe và Drechsen, sẽ có ngày hắn “hỏi thăm sức khỏe” chúng.
Lúc Tarzan bước qua tiệm bán phụ tùng xe đạp bên kia đường để mua một chiếc khóa vòng mới thì Borenlo và Daibondo lặng lẽ rời tiệm ăn Fattoria. Ông Thầy khẽ rì rầm trước khi thằng đệ tử nhảy lên chiếc mô tô bản thỉu. Riêng Ông Thầy leo lên chiếc Ferrari màu nhũ bạc như một tay chơi thượng hạng được đời ưu đãi.
Tarzan không ngờ chiếc Ferrari đó là của Borenlo. Hắn lẩm bẩm:
- Trời đất. Gã như một ông hoàng. Chiếc xe hơi đời mới này thuộc về một trong những loại xe đắt tiền nhất.
Hắn ngao ngán băng qua đường trở lại phía bồn hoa. Khi hắn vừa móc chiếc khóa vào dưới yên xe thì nghe có tiếng ai gọi giật giọng:
- Ê, bạn nhỏ…
Té ra là một trong hai người bồi bàn của nhà hàng Fattoria đang đứng trước cửa giơ tay vẫy. Người đàn ông gốc Ý có bộ ria rậm và dài, hai má phính hệt ông Địa.
- Hoan hô chú em, ta vô cùng hãnh diện thấy chú mày tẩm quất Diều Hâu Daibondo một trận ra trò. Tuy nhiên thằng cô hồn đó vẫn chưa phải là thủ lĩnh. Chú em phải coi chừng Borenlo, tên cầm đầu này ở một đẳng cấp cao hơn nhiều.
- Cảm ơn chú.
- Chỉ mỗi chú mày mới dám dằn mặt Borenlo ở quán ta, chớ những kẻ khác đừng hòng…
- Ông Thầy Borenlo có… uy đến thế sao chú? Thảo nào gã quá bảnh…
- Còn phải hỏi. Gã là sư phụ trong nghề mua bán xe hơi. Xe mới lẫn xe cũ. Cực kỳ giàu, cực kỳ liều lĩnh. Tiếng Ý của ta gọi là gì nhỉ? Ờ, ờ… gã là mafia thế hệ mới, gớm chưa. Dưới tay Borenlo còn vô số đàn em…
Người bồi bàn đứng tuổi đang nói hào hứng bỗng khựng lại ngó dáo dác. Trời đất, hình như nhắc đến tiếng mafia là bất cứ người Ý xa xứ nào cũng nổi… da gà. Tarzan ngán ngẩm, hắn đã từng đọc trong tiểu thuyết hình sự về nguồn cội của mafia nhưng xem ra với một người Ý thì mọi tên lưu manh trộm cắp đều là thành viên của mafia cả.
Vấn đề bây giờ là phải trở về ký túc xá càng sớm càng tốt. Hắn đã vắng mặt quá lâu trong giờ tự học. Tarzan nói thật nhẹ nhàng:
- Cháu chào chú, cháu về trường đây. Cảm ơn chú đã cho cháu biết điều đó.
Hắn tức tốc đạp xe đi bỏ lại phía sau người bồi bàn tốt bụng.
*

Tarzan vừa trèo lên "Tổ đại bàng" chưa kịp nằm lăn ra giường thì Kloesen đã mò tới. Thằng mập có lẽ đã tiêu hóa xong nỗi đau khổ của bài tập làm thêm về tiếng Pháp nên cười tít mắt:
- Tìm thấy xe đạp rồi hả đại ca? Hồi nãy tao nghe Công Chúa kể vụ mày bị mất trộm mà hết hồn.
- Không đơn giản như cái bụng mày đâu Tròn Vo. Ly kỳ lắm.
Tarzan kéo cổ thằng mập lại tường thuật không sót một chi tiết nào. Cha, Tròn Vo có vẻ nóng nảy dữ:
- Hai thằng khốn kiếp Becghe và Drechsen. Tao không ngờ tụi nó thông đồng với đám xã hội đen "mặn" như vậy. Chúng sẽ biết tay… TKKG.
Tarzan ngồi trên cửa sổ thả hai chân đung đưa:
- Cái đó thì hạ hồi phân giải. Hiện giờ tao nghĩ…
- Sao?
- Tao nghĩ gã Borenlo có biệt hiệu Ông Thầy chỉ huy các cuộc khủng bố tinh thần cô Muybo cả tuần lễ nay. Mày nhớ chứ, gã vẫn còn là chồng cô giáo dù họ đã sống ly thân.
- Ý đại ca muốn nói Borenlo chính là kẻ nặc danh gọi điện thoại cho cô Muybo bằng cách đổi giọng, cũng như sai khiến các đàn em của gã bẻ cần ăng-ten xe hơi và liệng đá vào nhà? Gã làm như vậy để được ích lợi gì, hai người trước sau rồi cũng chia tay, không lẽ gã trả thù vặt vì bị cô Muybo khinh bỉ về tư cách trong quá khứ?
- Tao chưa thể biết được nguyên nhân, cũng có thể gã trả thù vặt cũng có thể vì một lý do khác. Tao chỉ biết rằng Borenlo đã trả công cho thằng Diều Hâu Daibondo 1000 mark.
- Vậy là rõ ràng. Sau đó đến phiên thằng Diều Hâu trích tiền thưởng cho hai thằng đàn em của gã, thằng Becghe và…
- Khoan đã Tròn Vo. Tao nhớ ra rồi. Ông Thầy Borenlo có nói thằng bé Macco là con trai gã và phải sống với gã. Trời ơi, chẳng lẽ mọi hành động khủng bố cô Muybo là nhằm vào mục tiêu giành giật thằng bé Macco sao? Mình cần phải "tham khảo" cô Muybo chuyện này.
Thằng Kloesen cảm thấy bồn chồn đến độ phải đi qua đi lại. Nào, không khí mát rượi buổi chiều đã ùa vào cửa sổ. Phía tây, mặt trời vừa chạm vạch chân trời. Bìa rừng bắt đầu tắm mình trong hoàng hôn màu nâu. Trên nóc ngôi trường, những cánh én vô tư bay rối rít. Mọi thắc mắc vẫn còn nguyên trong đầu hai quái. Chứ gì nữa, chỉ mười lăm phút tới đây là hai đứa buộc phải xuống phòng ăn để dùng bữa tối.
*

Y chang thường lệ, cửa phòng ăn diễn ra cảnh chen lấn, xô đẩy của đám đông học trò các lớp lớn 11 và 12. Tarzan là một trong số ít những học sinh nhỏ tuổi hơn được hưởng ngoại lệ về chuyện không bị ai xâm phạm. Nếu không tin thì cứ thử đụng tới nhà vô địch Nhu đạo là biết mùi mẽ ngay, ai lại chẳng rành hắn đang đương kim quán quân môn Judo của trường nội trú?
Vậy mà hôm nay Tarzan bị tước mất đặc ân… ngoại lệ. Hắn bất ngờ chới với vì một cú xô mạnh sau lưng làm thân thể đổ ập lên phía trước đụng vào một "người lớn" lớp 12 khiến hai thằng cùng một lượt lảo đảo.
- Xin lỗi bạn!
Tarzan vừa mở miệng vừa xoay ngược 180 độ tóm gọn đôi vai kẻ thích khách tức thì. Hắn sửng sốt vì nhân vật cả gan vuốt râu hùm kia là thằng Urrich chết nhát.
- Mày…
Thằng Urrich lắp bắp:
- Tôi không cố… tình. Có… có ai đó ngáng chân tôi…
Thôi được. Tarzan buông đôi vai gầy đét của nó ra. Hắn chẳng lạ lùng gì Urrich, thằng này đáng thương hơn là đáng trách, bởi Urrich chưa bao giờ dám làm mất lòng bất kỳ ai. Nó đã 16 tuổi mà có thân thể cỡ mới mười bốn.
Tarzan tươi tỉnh trở lại và đến bàn ăn. Thằng Tròn Vo đã lủi như con lươn trong đám đông chễm chệ ở trên ghế từ hồi nào. Nó thống kê vanh vách:
- Bữa chiều khá đấy. Này nhé, có nước trà, cá muối cộng khoai tây luộc và dâu tây chan nước sốt.
- Ăn đi, rồi tao nói chuyện cho nghe…
- Cái gì nữa hả đại ca?
- Tụi mình có thể "nghiên cứu" về thằng Urrich.
- Cái thằng đèn nhà ai nhà nấy sáng đó hả, một đứa vô tích sự, chưa sờ đến gáy đã co rúm.
Tarzan suýt ấn đầu Tròn Vo xuống đĩa súp:
- Trời ạ, mày không hiểu gì sao. Nó học cùng lớp với hai thằng đầu gấu tất nhiên phải rành những vụ chống lại cô giáo Muybo do hai thằng kia phát động.
- Ờ, vậy thì mày làm đi. Tao tin rằng mày chỉ cần trợn mắt là thằng thỏ đế đó phun ra hết.
Tội nghiệp thằng nhỏ con Urrich. Nó ngồi cách Tarzan ba bàn trong tư thế an phận. Nó không dám chuyện trò với ai, cái miệng nó như á khẩu bởi một miếng xương cá.

Hai quái kiên nhẫn đợi Urrich đứng lên và bám theo nó cấp kỳ. Coi, thằng bạc nhược này không hiểu có linh tính gì mà cứ thập thò không dám di chuyển qua khỏi tấm bảng đen.
Tarzan choàng cái bóng khổng lồ lên khuôn mặt tiều tụy của nó:
- Rảnh chớ Urrich?
Hai bên mép Urrich còn dính đầy sữa chua. Cái thằng… ở bẩn còn hơn cả Tròn Vo. Hai cái mép nó mấp máy:
- Ờ, ờ…
- Tụi này muốn mời bạn lên phòng…
- Ờ… được mà…
*
Ba đứa kéo nhau lên "Tổ đại bàng". Lần đầu tiên trong đời, Tròn Vo buộc phải áp dụng phép xã giao lịch sự với một thằng nó không gọi là bạn và tất nhiên không thích chút nào. Nó mới bỏ ra bàn mấy thanh kẹo sôcôla chưa kịp mời mọc thì chúng đã chui tọt vào miệng Urrich nhanh như chớp. Tròn Vo giận tái mặt tiếc… của.
Tarzan không thèm để ý sự phàm tục của cả hai đứa. Hắn vô ngay… vấn đề:
- Bạn nghĩ sao về cô Muybo?
Urrich liếm môi và mắt không ngừng liếc sang "bộ mặt tím" của gia chủ Tròn Vo:
- Cô Muybo à? Cô ấy… ừ, ừm… cô ấy…
- Cô ấy là một giáo viên xuất sắc, một người phụ nữ hiền dịu và thương học trò, đúng không?
- Ồ, ồ… đúng. Cô Muybo đúng… như vậy.
- Vậy thì đáng lẽ lớp các bạn phải biết trân trọng cô ấy. Chứ sao nữa. Thế mà hiện giờ sự việc đang diễn ra ngược lại. Tôi không hiểu tại sao các bạn lại hùa nhau hành hạ cô giáo của mình, hả? Đó là chuyện khả ố không thể tưởng tượng nổi ở trường này. Cô Muybo đang sợ hãi và kiệt sức.
- Mình chưa hiểu…
- Mày đừng ngây thơ cụ nữa Urrich. Kẻ nào đứng đằng sau vụ khủng bố này, cứ nói tao nghe, đừng ngại…
- Trời ơi, thằng Becghe muốn như thế, thằng Drechsen cũng muốn như thế. Chẳng thằng nào dám đương đầu với chúng, mà đã không dám đương đầu thì phải nghe lời chúng chứ sao.
Tarzan nhún vai:
- Chỉ có hai thằng du đãng cò con đủ làm mưa làm gió một lớp tới gần ba chục mạng. Thiệt tao không tin được. Không lẽ thằng con trai nào cũng nhát như mày, giá chót phải có vài đứa mã thượng nữa

chớ?
- Ờ, ờ… thì cũng có. Ba chàng hảo hớn ngoại trú Frensen, Dippo, Solitso chứ ai. Ba bạn đó không tham gia những vụ khủng bố cô Muybo và lãnh gọn một trận đòn hội chợ thừa sống thiếu chết trong thành phố.
- Chà… có vấn đề đây. Mày biết ai đánh họ không?
- Becghe và Drechsen. Cộng với ba thằng du đãng chạy mô tô cỡ hai mươi tuổi. Năm thằng quần họ tơi bời hoa lá dưới sự điều khiển của đại ca Diều Hâu. Sau lần ăn đòn đó, ba hảo hớn Frensen, Dippo, Solitso thay đổi hẳn thái độ. Ba thằng này hiện là những đứa tiên phong hành hạ cô Muybo một cách hung hăng nhất. Lạy Chúa, những thằng còn lại trong lớp nhìn tấm gương đám Frensen mà hết hồn. Tất cả đều tùng phục bọn Becghe và Drechsen răm rắp.
Urrich vừa kể vừa rùng mình. Nó có cảm tưởng như cái lưỡi hái tử thần của hai thằng du đãng kia đang kề sát cổ.
Tarzan trấn an thằng thỏ đế ngay:
- Có tao bên cạnh là mày yên trí. Hình như mai mày có hai giờ Anh văn của cô Muybo phải không? Tốt lắm. Mày sẽ thấy tao bảo vệ mày như thế nào…

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

Năm
CUỘC CHIẾN BẮT ĐẦU

Sáng hôm sau trời âm u như muốn mưa. Kloesen lầm bầm:
- Sấm sét sẽ đổ ập xuống lớp bọn đầu gấu. Ý trời muốn vậy.
Nó đứng co ro bên cổng trường đón đường Gaby và Karl để thông báo cho hai chiến hữu biết về kế hoạch Tarzan sắp tiến hành.
Trong khi đó thì nhân vật chính làm ra sấm sét đang huýt sáo một bài hát Cowboy trước cửa lớp bên cạnh. Học sinh đang lục tục kéo đến. Cả Urrich cũng lê gót qua. Nó kinh ngạc ngắm Tarzan như ngắm một kỳ quan thứ tám của thế giới.
Becghe và Drechsen là hai thằng tới sau cùng. Chúng khịt khịt mũi như hít phải mùi một đống rác, riêng thằng Becghe định đóng sập cánh cửa, nhưng Tarzan đã nhanh tay hơn. Hắn chụp lấy nắm đấm cửa kéo mạnh làm thằng lưu manh mất đà suýt té. Hắn bọc hậu hai thằng ác ôn vô lớp giống như đang áp giải tù phạm.

Còn vài phút nữa mới tới giờ học. Tarzan đứng ở trên bục giáo viên và bắt đầu bài giảng chưa từng có ở trường nội trú. Hắn nói rổn rảng như tiếng chuông ngân:
- Xin chào các bạn. Tôi là Peter Carsten, cũng là học sinh lớp 10.
Những thằng nhãi ngoan cố nhất cũng giật mình quay lưng lại.
- Thời gian qua lớp các bạn đã bị mang tiếng xấu. Tôi thật không sao hiểu nổi một cô giáo dịu dàng và dạy giỏi như cô Muybo lại bị các bạn cư xử bất công như vậy. Phải chấm dứt tình trạng này. Tụi mình sắp là người lớn đến nơi rồi, không thể dễ dàng cho hai thằng Becghe và Drechsen xỏ mũi như một bầy cừu. Tôi nói vậy có đúng không? Ai làm nấy chịu, hai thằng Becghe, Drechsen là những đứa đầu sỏ, còn tất cả các bạn đều vô can. Tôi sẽ có cách tính… sổ với chúng và nếu cần thiết, tính sổ luôn kẻ nào a dua với chúng. Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, chúng ta không ngu xuẩn gần hai đống mực hoen ố kia được. Các bạn thấy sao?
Lớp học như được chia ra làm hai. Phân nửa gục đầu xuống vì nhục nhã còn phân nửa ngước mắt lên chờ đợi. Tarzan thừa biết chúng chờ đợi cái gì. Coi, hai thằng cầm đầu Becghe và Drechsen đang cười thích thú như đang xem một vở hài kịch đến hồi cuối. Tarzan hiểu rằng phải tiếp tục:
- Thưa các bạn, tôi biết có một số người chính trực trong các bạn e ngại băng đảng của đám Becghe, Drechsen. Thí dụ như thằng mặt ngợm Diều Hâu và đàn em của gã. Nhân đây cũng xin báo luôn cho các bạn biết, thằng đầu gấu Diều Hâu với tên họ là Otto Daibondo đã nằm trong sổ bìa đen của cảnh sát vì ăn cắp chiếc xe đạp của tôi. Mà gã lại được sự tiếp tay của hai học sinh trong trường của chúng ta mới đáng giận. Hai thằng tiếp tay và xúi giục gã không ai khác hơn là Becghe và Drechsen. Bây giờ thì tùy các bạn chọn lựa thái độ…
Chuông vào lớp đã reng tới hai lần. Tarzan bước xuống bục và suýt nữa thì đâm đầu vào thầy Lembec vừa bước đến. Mặt mũi hắn đỏ ửng:
- Xin lỗi thầy!
- Không sao đâu Tarzan. Tôi đã nghe hết bài giảng của em từ ngoài cửa. Giỏi lắm.
Cảm ơn trời đất. Điều thầy Lembec nói có nghĩa rằng… chỉ lát nữa thôi Hội đồng giáo viên nhà trường sẽ biết hết. Càng có lợi trong việc vạch chân tướng hai tên khủng bố chứ sao.
*
Tarzan trở về lớp đúng vào tiết học của cô giáo Raulo. Hắn đang rầu thúi ruột vì nghĩ là người phụ nữ lớn tuổi độc thân khó tính này sẽ

chỉnh tội vô trễ của hắn một mẻ ra trò, nhưng kết quả hoàn toàn khác hẳn. Bà giáo chỉ đẩy vai hắn ra dấu ngồi vào vị trí rồi… rút từ trong cặp ra ba cuốn vở:
- Tôi rất lấy làm ân hận về trường hợp của em… Gaby Glockner. Trong lúc chấm điểm bài kiểm tra tiếng Anh của em, tôi đã đãng trí… Cũng may mà em đã khiếu nại và tôi xem lại. Điểm của em xứng đáng giữa 9 và 10.
"Chín điểm rưỡi", Công Chúa phải cố gắng lắm mới không bật ra tiếng "ôi chao" hạnh phúc. Cô bé đưa tay nhận cuốn vở:
- Em… rất cảm ơn!
Bà giáo vừa tươi tắn đã lạnh tanh ngay tức khắc. Tarzan và Karl thì chẳng hề gì. Hai quái cũng nhận lại cuốn vở và nheo mắt cho nhau khoái trá. Còn phải hỏi, bà Raulo phục thiện cỡ đó đã là đủ hoan hô, còn lâu bà mới bỏ bịnh "ghét mãn tính" những cô nữ sinh xinh đẹp. Điều quan trọng là phải tìm cách tạ ơn cô Muybo, chỉ có cô mới dám can đảm đối đầu với bà Raulo.
Chuông giải lao vừa reng là ba quái đã vây chặt Gaby. Hai công tử Máy Tính Điện Tử lẫn Tròn Vo cùng reo hò đồng loạt:
- Sự công bằng đã chiến thắng.
Tarzan đập mạnh bàn tay vào tay ba chiến hữu và lẳng lặng rút ra ngoài hành lang. Hắn cần thiết phải coi lớp đầu gấu hiện đang giở trò gì. Nguyên băng TKKG theo hắn bén gót.
Chà, cửa lớp đóng im ỉm trong khi các phòng học khác đều mở toang hoác. Tarzan hiểu rằng phía trong cánh cửa đã bị chặn ít nhất là vài chiếc ghế. Hắn áp tai nghe tiếng thằng Becghe đang trổ tài… anh chị:
- Lão Lembec lên phòng giáo viên thì có sao đâu, phải không? Tụi mày suy ngẫm đi, thằng Tarzan tuy là vô địch Nhu đạo nhưng cách nó tung đòn yếu xìu. Tụi mày nhớ lại coi, đại ca Diều Hâu mà ra tay thì chỉ có nước đi cấp cứu. Mà đi cấp cứu hàng ngày bởi Diều Hâu ngứa ngáy chân tay như ngứa mồm ăn cơm bữa. Đứa nào phản thì làm ơn bỏ xứ này. Tao cảnh cáo trước. Ê, lát nữa đến giờ học của mụ Muybo cấm tụi mày hở môi, cho dù mụ có mời ông hiệu trưởng đến cũng mặc kệ. Im lặng là vàng, mọi chuyện sẽ qua hết. Không im lặng thì… sẽ được nói chuyện với Diều Hâu. Rõ chớ?
Cả lớp nín thở đến mức có thể nghe rõ tiếng vo ve của một con ruồi. Gaby thì thầm:
- Cứ như là một thằng phát xít. Mình có nằm mơ cũng không thể nghĩ đến một lớp học bạc nhược như vậy.
Tarzan kéo tay cô bé. Hắn muốn tránh xa cái cửa đóng kín đó càng sớm càng tốt. Kìa, thằng mập Kloesen mới nhổ một bãi nước bọt:

- Tao ghê tởm tụi hèn hạ này quá. Cả lớp đều đáng bị đuổi, không riêng gì hai thằng Becghe và Drechsen.
Mặt Karl Máy Tính sa sầm:
- Người ta nói con sâu làm rầu nồi canh. Chúng ta cứu bọn thỏ đế bằng cách nào bây giờ?
Mắt Tarzan long lên:
- Khỏi bàn, tao sẽ lên Hội đồng giáo viên ngay lập tức. Để… gặp cô Muybo.
Chỉ mấy phút sau, bốn quái đã có mặt tại phòng Hội đồng. Tarzan gõ cửa, cô giáo Muybo bước ra với nụ cười tươi tắn. Cô đoán là đám trẻ nghĩa hiệp này đến cảm ơn mình về các bài tập Anh văn.
Nhưng thái độ của Tarzan làm cô lo ngại.
- Thưa cô, lớp của cô sắp nổi loạn!
- Sao Tarzan? Thầy Lembec có kể tôi nghe về việc làm của em vừa rồi…
Hắn tường trình lại mọi chi tiết mà Becghe và Drechsen đã chuẩn bị cho hai giờ học Anh văn hôm nay. Cô Muybo thất sắc, giọng nói cô uất ức như sắp khóc òa:
- Hai trò Becghe, Drechsen đều là học sinh kém nhưng tôi chưa bao giuof có ấn tượng xấu về chúng. Chúng chỉ còn học nốt niên học này là chuyển sang học nghề. Tại sao hai trò đó căm thù tôi đến thế?
Rõ ràng không phải lúc để Tarzan đề cập đến hung thủ: Ông Thầy Antonio Borenlo, chồng cô Muybo. Hắn nghĩ ngay một sáng kiến khác:
- Nếu cô muốn biết hư thực ra sao, tụi em xin đề nghị: hãy mời hai thằng cầm đầu âm mưu nổi loạn lên gặp thầy hiệu trưởng. Rồi cô sẽ thấy học trò lớp cô ngoan đến chừng nào lúc không có mặt hai đứa.
- Tôi… đồng ý!
Tứ quái yên tâm trở về phòng học của mình. Coi, mọi chuyện y chang dự đoán của Tarzan. Vắng hai hung thần Becghe và Drechsen, “sự nghiệp giáo dục” của cô Muybo trôi chảy, cứ như là cô đứng trước bầy cừu.
*
Cuối tiết học, thằng chết nhát Urrich đến hí hửng thông báo với Tarzan ra vẻ một điệp viên nội tuyến:
- Cẩn thận tối đa nghe Tarzan. Hai thằng Becghe, Drechsen sau cuộc trắc nghiệm “khiếm diện” tại lớp học đã bị lòi tẩy. Tụi nó lãnh án cảnh cáo toàn trường do thầy hiệu trưởng ký. Tuy nhiên tụi nó cũng biết bạn đứng đằng sau vụ này. Chúng tuyên bố sẽ trả thù.
Tarzan cười khẩy:

- Sau màn cảnh cáo toàn trường thì không còn kỷ luật nào khác hơn là… đuổi học. Mày bình tĩnh đi Urrich, chỉ cần tụi nó nhúc nhích…
- Trời đất, chưa chắc tụi nó sẽ trả thù trực tiếp bạn. Lỡ hai thằng cô hồn nhè vào Gaby, Karl hoặc Kloesen rửa hận thì sao?
Mắt thằng mập Tròn Vo muốn lồi ra vì hoảng hốt khiến Tarzan phải trấn an liền:
- Ái chà, vụ… đó tính sau. Tao chỉ cần biết hiện giờ giấy báo kỷ luật của tụi nó đã về đến gia đình chúng hay chưa?
- Chắc chắn là về trong bữa nay thôi nhưng tụi nó đâu có ngán. Thằng Drechsen phát biểu cứ oang oang: Tụi tao chẳng cần chứng chỉ, học bạ. Tụi tao có sẵn chỗ học nghề rồi.
Băng TKKG cùng hỏi một lượt:
- Chúng học nghề ở đâu, hả?
- Ở "Cửa hàng chuyên phụ tùng xe hơi: Otto Daibondo". Thằng Drechsen nói như đinh đóng cột. Nó còn phun khói thuốc lá vào mặt bạn bè trong lớp như sắp rời trường ngay ngày mai.
Lạy Chúa, vậy là mọi chuyện đâu vào đó, con đường nào cũng dẫn đến La Mã. Sào huyệt nào cũng dẫn đến cửa hàng Otto Daibondo. Tarzan chợt hiểu. Bao nhiêu nghi hoặc của hắn đã trở thành sự thực. Hai thằng Becghe, Drechsen rõ ràng đã nhận nhiệm vụ của Diều Hâu Daibondo hành hạ cô giáo, rồi thằng Diều Hâu và có thể cả bố của gã nhận nhiệm vụ của Borenlo. Khi việc của hai thằng Becghe, Drechsen bị phanh phui thì chúng đã có chỗ trú chân từ khuya: học việc tại cửa hàng Daibondo.
Đúng lúc đó, cô Muybo bước ra từ phòng Hội đồng. Nụ cười phúc hậu trên môi cô làm Gaby sực nhớ tới một chuyện. Cô bé nói vừa đủ nghe:
- Chiều nay, ba giờ, cô giáo Muybo mời tụi mình đến nhà liên hoan bánh ngọt và cà phê. Hồi nãy lúc tôi cảm ơn cô thì cô nhắn như vậy.
*
Tứ quái đến nhà cô Muybo đúng giờ hẹn. Đám trẻ dựng xe đạp trong vườn và rút kinh nghiệm của Tarzan, đứa nào cũng khóa xe cẩn thận.
Cô Muybo nhận bó hoa to tướng từ tay Gaby, trong khi một thành viên của TKKG: chó Oskar, vui vẻ nhảy xồ vào chú chó Benlo bắt đầu một cuộc chơi thám tử của loài cẩu.
Bé Macco xuống cầu thang chào bốn người rồi nhanh như chớp huýt sáo gọi hai con chó dễ thương sà vào lòng mình. Cậu nhóc không thèm quan tâm đến thế giới… người lớn. Căn phòng nhỏ nhắn của cậu phù hợp với Oskar và Benlo hơn.

Trong phòng khách, các khẩu phần đã được dọn sẵn. Có cả kem sôcôla lẫn bánh nướng khiến thằng Tròn Vo chưa đụng đến đã chảy nước dãi. Đương nhiên câu chuyện xung quanh hai nhân vật Becghe và Drechsen.
Cô Muybo ngậm ngùi:
- Hai em đó phải chọn một trong hai khả năng: hoặc phục tùng kỷ cương nhà trường hoặc nghỉ học. Có điều tôi vẫn ngạc nhiên là lý do gì chúng căm ghét tôi đến thế?
Tarzan thoáng do dự vài giây:
- Thưa cô Muyle Borenlo, em muốn hỏi có phải chồng của cô là thương gia trong nghề buôn bán xe hơi không ạ?
Cô giáo nhìn hắn:
- Tại sao em biết?
Tarzan quyết định nói sự thật:
- Có lẽ cô chưa hay rằng sau niên khóa này Becghe và Drechsen sẽ học nghề kinh doanh với ông ta. Hai thằng bất lương đó đã vỗ ngực tại lớp như vậy sau khi bị cảnh cáo. Em không thể giấu cô mãi vì như thế là không tốt. Hôm qua em gặp chồng cô trong tiệm ăn Fattoria. Ông ta ngồi chung với thằng lưu manh ăn cắp xe đạp của em. Gã được ông ta thưởng 1000 mark sau khi gã làm xong việc ông ta giao. Cô hiểu chứ…
- Ôi, lạy Chúa!
Mặt cô Muybo trắng bệch như chiếc khăn trải bàn. Cô gượng gạo mím đôi môi run rẩy rồi nói:
- Thôi… vậy, trước sau gì tôi cũng phải tâm sự với các em. Tôi xem các em như những người bạn nhỏ. Rằng tôi và Borenlo chia tay nhau vì những mâu thuẫn không thể giải quyết được, mãi đến gần đây tôi mới ngờ ngợ chân dung thật của ông ta, nó na ná như một tên tội phạm. Rằng tôi biết Antonio muốn giành đứa con trai trong khi cháu Macco không đồng ý theo bố. Nó không chịu xa mẹ nổi nửa ngày. Các em đoán ra rồi chứ. Rằng chính vì muốn cướp bé Macco, ông ta dám làm bất cứ chuyện gì, chẳng hạn biến một lớp học thành nhà ngục đối với tôi, và tung tiền thuê đám côn đồ dọa nạt tôi tại nhà riêng. Trời ạ, cứ nghĩ đến việc ông ta mua Becghe và Drechsen mà rợn người, ai lại đi trả công cho những đứa trẻ con nông nổi bằng một chỗ học nghề ám muội, ôi…
- Nhưng cô sẽ không đầu hàng phải không cô?
- Tôi sẽ thua cuộc các em ạ. Tôi không chịu đựng nổi những thủ đoạn. Tuy nhiên chẳng bao giờ tôi giao Macco cho Antonio. Thằng bé sẽ hư hỏng nếu sống với cha nó. Hiện tại tôi rất lo sợ…

Gaby chớp đôi mắt mở to hồi hộp:
- Chuyện gì vậy cô?
- Antonio có thể bắt cóc bé Macco khi trò dọa nạt của ông ta không đạt được kết quả. Các em biết không, ngày mai là kỳ hẹn của phiên tòa xử vụ ly dị. Luật sư của tôi hầu như tin tưởng rằng bé Macco sẽ thuộc về mẹ. Nhưng Antonio sẽ chẳng bó tay. Ông ta đang bàn giao công việc điều hành buôn bán xe hơi cho một người đại diện để trở về Ý, và ông ta chỉ trở về với điều kiện có… Macco. Lạy Chúa, tôi rành con người tàn bạo của ông ta, ông ta sẽ…
Y hệt một vở kịch Hy Lạp cổ điển. Một người cha lại tìm cách bắt cóc con mình. Câu chuyện khá khôi hài nhưng đố đứa nào trong Tứ quái cười nổi. Chúng vừa định đưa cái nhìn qua nhau hội ý thì một biến cố xảy ra.
- Ch… choang!
Âm thanh vang rền như tiếng búa giáng xuống mặt thép. Cô Muybo lắp bắp:
- Trời ơi, chiếc xe hơi của tôi!
Một chiếc mô tô phân khối lớn gầm lên ngoài lộ rồi biến mất. Tarzan lao ra phố nhanh như chớp nhưng đã muộn: một hòn đá lớn cỡ đầu người đã làm móp hết nắp máy chiếc xe hơi, còn thủ phạm thì cao chạy xa bay mất đất. Hắn bàng hoàng như bị một cú nốc ao.
Sau lưng hắn, ba quái đứng sững sờ. Giọng cô Muybo nghẹn ngào:
- Thế là hết…
Tiếng của một ông già hàng xóm nghe não ruột:
- Tui đang nhổ cỏ ở trong sân thì nghe cái choang. Tụi nó hai thằng chạy xe gắn máy…
Con mắt Tarzan dõi theo ngón tay ông già chỉ. Con mắt hắn đang sầu thảm bỗng nhiên sáng rực lên. Tarzan tức tốc băng ra giữa đường. Hắn cúi xuống lượm một vật nào đó và nhét vội vàng vào túi.
Cô Muybo quay vào nhà gọi điện. Lát sau cô trở ra:
- Tôi yêu cầu các em đừng làm bất cứ điều gì, dù việc này có thể do chồng tôi gây ra. Xe cảnh sát đến lập biên bản bây giờ. Tôi muốn phiên tòa ngày mai xảy ra êm thấm. Ồn ào và không chứng cớ chỉ có lợi cho Antonio.
- Tụi em hiểu, thưa cô!
- Thật đáng tiếc là bữa tiệc trà ấm cúng của chúng ta kết thúc quá lãng xẹt.
- Vâng, đáng tiếc…
Đám trẻ chờ cho đến khi xe cảnh sát xuất hiện mới rời gia đình cô Muybo.

*
Đúng là chẳng có gì qua mặt được Gaby. Đạp xe được nửa đường, Công Chúa bắt đầu nhõng nhẽo:
- Thôi đừng bí mật nữa Tarzan. Nào, cho mình xem vật lạ mà bạn đã lượm…
Khỏi đợi Công Chúa nhắc nhở đến lần thứ hai, Tarzan chìa ra cho cô bé món trang sức bằng đồng hình tròn cỡ lòng bàn tay. Mặt trước của món trang sức tráng men ba màu: xanh, đỏ, vàng với hình vẽ một tay đua mô tô chuyên nghiệp. Rõ ràng món đồ chơi này dính liền cùng một sợi dây chuyền đeo cổ.
Tarzan nói lớn:
- Chắc chắn là thằng đập phá xe của cô Muybo đánh rớt.
Gaby tán đồng ý kiến của hắn:
- Cái vật đỏm dáng này là của một trong hai thằng phóng mô tô. Hẳn "người hùng" cũng đoán thủ phạm là ai rồi?
- Trời ạ, thăm dò nhau chi Gaby. Tôi đã thấy thứ "đồ chơi" đó trên ngực thằng Diều Hâu tối thiểu cũng một lần.
Kloesen nín thở. Nhưng Máy Tính Điện Tử thì hào hứng thấy rõ:
- Thượng Đế có vẻ ủng hộ chúng ta. Giờ đại ca tính sao?
- Còn tính gì nữa. Đưa "cái đó" ra trước mũi gã và phăng từ từ đường dây hắc ám của Borenlo để giúp cô giáo. Thằng Diều Hâu sẽ phun ra sạch. Được chưa? Công việc đầu tiên lúc này là dọa gã Daibondo – Con bằng một cú điện thoại phủ đầu.
Bốn quái ghé vào một trạm phôn trước nhà bưu điện. Cuốn danh bạ điện thoại rành rành số máy cửa hàng… Daibondo, một tại nhà riêng và một tại cửa hàng.
Tarzan nghĩ ngợi đúng ba giây và quay số nhà riêng của bố con gã côn đồ. Một giọng phụ nữ cất lên the thé:
- Gia đình Daibondo đây!
- Chào bà, tôi là Peter bạn của Otto… con. Tôi cần gặp Diều Hâu bàn chuyện làm ăn lớn.
- Thằng Diều Hâu hả? Không có nó ở nhà. Nó ở ngoài xưởng với bố nó. Tại phố Nhà Kho.
- Xin cảm ơn bà. Mong bà lặp lại… phố Nhà Kho hả? Cảm ơn…
Tarzan gác máy. Hắn quay sang ba chiến hữu đang bồn chồn cựa quậy liên tục:
- Rồi, không cần thiết phải điện thoại cho tốn thời giờ. Chúng ta sẽ lên đường đến xưởng sửa chữa xe hơi Daibondo. Tôi có địa chỉ sẵn. Chúng ta sẽ nhìn tận mắt Daibondo và thằng đồng đảng ném đá của gã. Nào…

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

Sáu

MỘT CUỘC NGHE TRỘM

Phố Nhà Kho thật ăn khớp với tên gọi của nó. Ở đây không có cửa hàng cửa hiệu cũng không có nhà ở. Tuy nhiên hiện diện một xưởng rèn, một hãng sản xuất vật liệu xây dựng, một hãng buôn than và dầu, chi nhánh một nhà máy bia, hai cơ sở vận tải và sửa chữa xe hơi của gia đình Daibondo.
Còn phải hỏi, ưu tiên hàng đầu của dòng họ Daibondo là an toàn tuyệt đối trước mọi sự tò mò. Coi, xưởng được bao quanh bởi một bờ rào ghép gỗ tấm cao vượt đầu người. Cánh cổng trang bị bánh xe đẩy hé vừa đủ cho một nhân sự ốm yếu lách qua.
Đám trẻ đạp xe đến đó thì dừng lại. Chúng thử liếc nhìn thấy toàn nhà và nhà xen kẽ với một giàn nâng có mái che và những phòng kho. Chiếc mô tô tróc sơn của Diều Hâu dựng ngạo nghễ trong sân bên cạnh chiếc Porsche của “Daibondo – Bố”.
Gaby và Kloesen vượt xe lên trước. Quân sư Karl đi sau huýt sáo ra hiệu. Ái chà, ơn trời phát hiện được một con hẻm chạy dọc sườn khu xưởng. Tarzan theo chân Máy Tính Điện Tử núp bóng chiếc xe tải chở hàng đậu chình ình muốn choán hết con hẻm.
Karl Máy Tính thì thầm:
- Ở chỗ này quan sát đối thủ là bá phát.
Thằng quân sư nhận xét không sai. Các tấm ván rào thủng lỗ chỗ như bị đạn bắn. Tròn Vo gí mắt vào một lỗ khiêu khích nhất, chỉ thấy thằng mập lắc đầu:
- Chưa có động tĩnh gì cả.
Tarzan, Gaby Công Chúa và con Oskar chọn một khe hở giữa hai tấm vách ghép. Không xe cộ qua lại, không khách hàng lai vãng, vậy mà lão già Daibondo xài bảnh tới một chiếc Porsche mới cáu cạnh. Tarzan không hiểu lão kiếm tiền ở đâu ra. Hắn còn nghi nghi hoặc hoặc thì Công Chúa đã khều nhẹ cạnh sườn:
- Có… vấn đề kìa Tarzan!
Cánh cửa thép của ngôi nhà không cửa sổ mở nghe rèn rẹt. Diều Hâu Daibondo ló mặt nhìn dáo dác. À á a, hôm nay gã mặc một bộ đồ bảo hộ lao động áo liền quần ra dáng thợ thuyền chính cống, chỉ có điều trên bộ ngực bẩn thỉu trơ trụi sợi dây chuyền. Không thấy

món trang sức phủ men ba màu xanh, đỏ, vàng như mọi bữa.
Gã ho sặc sụa. Trên tay gã là một chiếc túi bằng vải dù có in hình quảng cáo một hãng hàng không.
Diều Hâu đặt túi dù xuống đất, lom khom kéo phẹc-mơ-tuya và lục lọi không sót các thứ bên trong túi. Gã có vẻ ngao ngán khi lôi ra một cái áo rách tươm, một cái kéo tỉa cảnh cây, một đôi găng tay cũ xì. Tuy nhiên Diều Hâu đổi hẳn sắc diện vì còn… một chai rượu. Ê, gã giơ cao cái chai lên không rồi ngắm nghía tưởng chừng sắp khui nút chai làm sạch đến nơi.
Đúng lúc đó một chiếc xe hơi lao vun vút về phố Nhà Kho. Tiếng động cơ xe quen thuộc đến nỗi Tarzan phải bỏ rơi gã Diều Hâu để vểnh tai nghe ngóng.
Chiếc xe đỗ xịch trước cổng. Máy tắt gọn ghẽ. Cánh cửa mở thật lẹ làng và nhân vật quan trọng xuống xe vào sân cũng chớp nhoáng.
Nhân vật có tên là Antonio Borenlo, biệt hiệu Ông Thầy. Tarzan vỗ nhẹ lên vai Gaby:
- Gã mới đến là chồng cô giáo Muybo.
- Ờ, ờ… ông ta hợm hĩnh như một tên nhà giàu mới.
Tiếng thằng Diều Hâu gọi giật giọng:
- Bố ơi…
Và tiếp theo là lễ nghi của gã trước mặt ông chủ:
- Sư phụ không thể chui vô đó được, tụi em đang sơn xì, sơn đúng màu nâu chì như Ông Thầy ra lệnh. “Chiến đấu” lắm.
Gã người Ý gật gù. Mặt gã vẫn hầm hầm. Gã rút từ chiếc hộp bằng vàng một điếu xì gà và cắm trên môi mặc kệ Diều Hâu Daibondo nhìn một cách thèm khát.
Lão già Daibondo – Bố bước ra. Hai cánh tay xăm của lão xoắn xuýt một nùi giẻ.
Lão khúm núm hệt thằng con trời đánh:
- Hêlô, Antonio, mọi việc hoàn hảo. Những chiếc xe hơi đã được tân trang bảnh đến mức không ai có thể nghi ngờ được. Mời anh ngắm sơ qua.
Lão và Ông Thầy Antonio khuất dạng sau một nhà kho. Chỉ còn lại thằng Diều Hâu cô đơn với chai rượu đặt bên cạnh cái xe gắn máy. Trừ chai rượu, gã liệng những thứ lỉnh kỉnh tìm thấy trong cái túi dù vô thùng rác.
Rồi Daibondo – Bố và Borenlo cũng sánh vai trở ra. Ông Thầy có vẻ hài lòng xoa xoa tay tủm tỉm. Chỉ nghe tiếng sập cửa nhẹ nhàng và chiếc Ferrari màu nhũ bạc phóng như bay khỏi khoảng sân của xưởng.

Lão già bấy giờ mới điên tiết rít lên:
- Chó đẻ, cái thằng kiêu ngạo, con lợn Ý.
Diều Hâu lừ lừ:
- Đừng nguyền rủa Ông Thầy, dân Xixil bao giờ cũng trả thật nhiều tiền. Tôi thấy gã đáng mặt… sư phụ.
Daibondo – Bố hừ một tiếng và quay phắt vào ngôi nhà không cửa sổ. Những chiếc xe hơi mới tân trang lại đang chờ lão săn sóc sắc đẹp.
Tarzan liếm môi trước một loạt câu hỏi trong đầu: Hắn có cần thiết gí cái món trang sức thời thượng bị đánh rơi của Diều Hâu vô mũi gã lúc này không? Hay im lặng theo dõi gã giở trò với cô Muybo để chụp quả tang tại trận?
Hắn còn do dự thì ngoài cổng đã thấy tiếng ồn ào. Trời ạ, hai thằng Becghe và Drechsen đang dắt xe đạp chui vô chứ ai. Sau lưng chúng xuất hiện thêm một gã tóc đỏ trạc hai mươi tuổi.
Gã mới đến cũng "chơi" bộ đồ thợ máy áo liền quần y hệt Diều Hâu. Miệng gã không ngừng phì phèo thuốc lá.
Diều Hâu hân hoan thấy rõ:
- Ê, Phoridohem, tới trễ quá vậy?
Gói thuốc trong túi Becghe được chuyền cho Drechsen và Daibondo. Gã thợ máy Phoridohem bật lửa gaz một cách điệu nghệ:
- Nào, sư huynh Diều Hâu. Mày phải ăn mừng vì tao làm cùng một lò rèn với thằng Fabio Leone chó chết. Nó tởm như một con bọ chét Ý bốc mùi. Mày hay gì chưa đại ca, tao nghe nó gọi điện thoại cho con bồ Maria hẹn tối nay đến rạp Kammerlichspielle xem phim… lãng mạn. Đại ca có việc làm rồi đó.
Diều Hâu Daibondo cười ha hả:
- Cái sọ của thằng Fabio đầy vết khâu mà nó vẫn chưa ngán còn dám đeo đẳng nữ thần Maria của tao. Ôkê, quả là một cơ hội tốt. Tối nay thằng đó sẽ nếm đòn thê thảm đến nỗi nó chỉ còn nước quay về xứ Ý ngay lập tức. Sao, tụi mày có tham gia không?
Becghe và Drechsen cười hùa:
- Sẵn sàng, thưa đại ca Diều Hâu!
Phoridohem gật gù:
- Vậy là rõ. Tao sẽ báo cho thằng Ben. Phe ta có tất cả năm thằng, còn tụi nó ngoài đứa con gái chỉ có mỗi thằng Ý. Ái chà, sẽ có một trận đòn hội chợ để đời.
Tiếng Becghe thắc mắc:
- Tụi mình gặp nhau lúc mấy giờ?
Daibondo quyết định:

- Đúng bảy rưỡi tối ở góc phố trước cửa rạp, bởi phim sẽ chiếu lúc tám giờ. Năm tay găng tơ trên ba chiếc xe máy phân khối lớn. Tụi bay thấy không thua gì xi nê phải chưa?
Tiếng thằng "thợ máy" Phoridohem la lên:
- Ủa, sao sư huynh để chai rượu uổng vậy. Làm một ngụm chứ Diều Hâu?
- Khoan đã. Tối nay tao sẽ ôm chai rượu theo mà. Chúng ta sẽ ực trước khi làm thịt Fabio. Càng tưởng tượng tao càng hứng chí, coi, hạ một thằng Ý rồi ôm hôn một con Ý quả là… ông trời.
Cả bọn cùng cười lên sằng sặc. Tarzan lạnh lùng bấm tay Gaby:
- Đủ rồi. Tụi mình… rút. Cảm ơn Thượng Đế, cuộc nghe trộm ngoài bờ rào hôm nay hữu ích đến chừng nào.
Bốn quái lẳng lặng trở ra chỗ dựng xe đạp. Vừa thoát khỏi tầm quan sát của băng Diều Hâu là cô bé Gaby phẫn nộ liền:
- Thật là một đám súc sinh, một lũ phân biệt chủng tộc, một băng phát xít mới. Trời ơi, nếu chị Maria biết chuyện này chắc chị không đời nào dám ra khỏi nhà. Chúng có quyền gì mà hành hạ hết người này đến người khác hả các bạn? Anh Fabio hiền như cục bột…
Tarzan tỉnh táo hơn Công Chúa nhiều:
- Này Gaby, theo bạn thì Fabio có bạn bè gì không?
- Ơ, có chứ. Anh Luigi và anh Macsenlo.
- Nhân dạng?
- Macsenlo như một lực sĩ. Còn Luigi thì như cây sậy. Họ cùng tuổi với Fabio, 19 tuổi.
- Vậy thì…
Tarzan liếc sang Tròn Vo:
- Vậy thì tôi và Kloesen có thể yên tâm về ký túc xá. Chúng ta sẽ mời Luigi và Macsenlo dự cuộc chơi đêm nay. Tất nhiên là Gaby và Karl phải thông báo tức khắc cho Maria lẫn Fabio biết trước. Được không?
- Sao lại không được, nhưng…
- Này nhé, tụi mình cùng Macsenlo, Luigi sẽ hẹn nhau lúc 7 giờ 15 phút trước tiệm cà phê mini cạnh rạp xi nê. Chỗ đó tối om có thể giấu xe đạp và quan sát tốt. Còn Maria và Fabio sẽ đóng vai ngờ nghệch. Hai bạn này cứ như "con mồi" nhử lũ cá mập Diều Hâu đến.
Gaby reo to:
- Tuyệt vời. Mình sẽ có mặt.
*
Về đến ký túc xá, mặt thằng Tròn Vo dài ra:
- Tao thấy mày liều mạng quá đại ca. Băng tụi nó toàn thứ dữ. Hai

thằng Becghe và Drechsen gần như là du đãng chuyên nghiệp. Thằng "thợ máy" Phoridohem kia thì khỏe mạnh đến độ có thể dùng một tay nhấc bổng tao lên. Còn đầu gấu Diều Hâu thì… miễn bàn. Gã vốn là một sát thủ. Chưa kể đến gã Ben mà mình chưa biết mặt. Tao cảm thấy rất chênh lệch.
Tarzan thở dài:
- Sao, mày cảm thấy lực lượng hai bên chênh lệch hả. Vậy thì ở nhà ăn… kẹo đi. Cái thằng tính toán không thua gì… Urrich. Nào, chớ có đánh giá thấp Máy Tính Điện Tử và… mày. Hai đứa bay không lẽ lại chịu thua một thằng Becghe sao? Tao chỉ cần mày và Karl săn sóc… một mình thằng Becghe. Được chưa? Kinh nghiệm ra trận của TKKG đâu rồi? Tao tin mày và Karl sẽ hạ được nó.
Mắt Tròn Vo sáng rực. Hai kẹp một thì còn gì bằng. Hai má nó tròn như mặt trăng tức thì. Nó chống cằm nghe tiếp một cách khoái trá:
- Còn… Fabio và Luigi sẽ có trách nhiệm với Drechsen. Hai kẹp một như mày. Chỉ khổ thân tao và… Macsenlo phải đối đầu với ba thằng… ngự lâm pháo thủ. Nhưng không sao, năm sáu giờ luyện tập Judo mỗi tuần của tao đâu phải để múa may làm kiểng.
Coi như thu xếp êm. Hai quái chuyển sang "nghề nghiệp" chính của mình là lôi sách vở ra tự học. Thằng mập Tròn Vo ngao ngán chữ nghĩa tìm cách phản đối bằng phương pháp… ngáp. Tarzan hết ý kiến, hắn đứng dậy lững thững bước ra hành lang với ý định… hóng gió. Ê, một tờ báo đặt trên thành cửa sổ không biết từ hồi nào.
Có lẽ của một ông thầy nào bỏ quên chăng? Hắn ngứa tay lật tờ nhật báo ra xem bản tin địa phương. Một cái nhan đề đập mạnh vào mắt hắn: Đám ăn trộm xe hơi được mùa. Chết thật, bài viết dài tới ba cột báo. Tarzan chúi mũi đọc. Trong đầu hắn còn sờ sờ lời than vãn của thượng sĩ cảnh sát Kantenbecghe: bọn trộm cắp xe hơi càng ngày càng lộng hành.
Lạy Chúa, bài báo thống kê con số xe hơi mất tích trong thời gian qua không để lại dấu vết. Nào, một chiếc Mercedes, hai chiếc BMW, một chiếc Jaguar và một chiếc Porsche. Các chi tiết tiếp theo cũng đáng để Tarzan chú ý. Chiếc xe hơi của một kiến trúc sư bị đánh cắp mất luôn trong xe những bản thiết kế quan trọng. Chiếc Jaguar của một người tên là Vinphorit Macohopho có một tấm vé xổ số độc đắc chưa lãnh tiền. Còn một chiếc xe khác có một thứ thuốc trừ sâu độc hại đang trong dịp thử nghiệm.
Tarzan lẩm bẩm:
- Tờ vé số độc đắc thì còn lâu thằng ăn trộm mới dám lãnh tiền. Gã dại gì lạy ông, con ở bụi này.

Hắn chỉ hơi nhíu mày vì kết luận của tác giả bài báo. Rằng thủ phạm vụ ăn cắp xe hơi không phải chỉ có một người, mà cả một băng nhóm có tổ chức. Rằng những chiếc xe hơi mất tích sẽ được bán ngoài biên giới sau khi những tên đạo chích đã thay hình đổi dạng.
Tự nhiên Tarzan buột miệng:
- Đám quái xế xe hơi này ghê gớm thật. Chúng giấu xe ăn cắp ở chỗ nào nhỉ, may ra chỉ có ở phố Nhà Kho. Ở đó làm quen với Daibondo – Bố là an toàn tuyệt đối.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

Bảy
CHAI RƯỢU CHẾT NGƯỜI

Đêm mùa hạ thật dễ chịu. Thiên hạ đổ xô nhau ra ngoài thưởng thức khí trời. Trên những đường phố sầm uất, khá nhiều người tụ tập ở các cửa kính bày hàng hóa đa dạng. Hai quán giải khát trong khu vườn Tarzan và Tròn Vo vừa đi qua đã sạch nhẵn ghế trống.
Rạp Kammerlichspielle – cái tên dài lê thê, nằm cuối một con phố tiếp giáp với quảng trường không lớn lắm, um tùm cây cối bao quanh. Ngó xéo bên kia rạp, tiệm cà phê vẫn mở cửa. Khoảng sân kề cận được một hàng dẻ đại thụ che tối om. Núp vào đó thì có trời mới thấy.
Có một đám đông trước lối vào sân. Đêm nay Công Chúa mặc bộ đồ Jeans màu xanh da trời. Đứng tựa vào xe đạp, Máy Tính Điện Tử hai tay đút túi. Lần này Maria Estate không đem theo con chuột bạch trung thành với chủ. Chỉ có ba anh chàng tóc sẫm là “mới mẻ” đối với Tarzan và Tròn Vo. Hai quái vừa nhìn cũng đoán được ba anh chàng là dân Ý chính cống.
Công Chúa chỉ tay lúc Tarzan xuống xe:
- Đến rồi!
Sau đó là một cuộc làm quen với những thủ tục sơ đẳng. Chưa cần giới thiệu, qua tính cách, Tarzan cũng đoán được tên họ từng người. Coi, Fabio Leone là một nghệ sĩ mơ mộng, làn da trắng và mịn màng như con gái. Tướng anh rụt rè con nhà lành đến nỗi Tarzan tin chắc rằng suốt đời anh ta không dám gây sự với ai. Luigi công tử hơn một

chút, nhưng cũng không phải là dân bặm trợn. Anh mặc quần Jeans màu rượu chát, sơ mi hồng, áo gilê trắng và hồn nhiên nói chuyện không ngừng. Chỉ có Macsenlo là ra dáng con nhà nòi nhất. Không mảnh khảnh như hai người bạn, Macsenlo có bàn tay rắn như thép, cái gáy của loài bò tót và bộ ngực… lực sĩ. Thỉnh thoảng anh ta cười kín đáo vung vẩy hai cổ tay đeo kín những vòng dây da. Giọng Fabio thật cảm động:
- Các bạn tốt bụng quá khiến chúng tôi ái ngại.
Maria cũng tiếp lời:
- Nếu không có các bạn, chúng tôi không biết đêm nay sẽ ra sao.
Lực sĩ Macsenlo gật đầu xen vào:
- Nghe nói băng thằng Diều Hâu có năm đứa?
Tarzan tỉnh bơ:
- Năm thằng đúng, thưa anh. Tôi đề nghị phương án tác chiến như sau: Đám con trai chúng ta sẽ mai phục trong sân. Maria và Fabio đứng trước rạp. Gaby thì… giả vờ làm khách uống cà phê trong tiệm. Khi tụi du đãng của Diều Hâu tấn công, chị Maria hãy chạy vào quán với Gaby, nếu còn trở ngại nào khác, chị cứ trốn trong rạp là yên trí lớn.
Mọi người đều tán đồng kế hoạch của Tarzan, kể cả chuyện phân công trách nhiệm từng cá nhân trong… trận đánh.
Trong sân lúc này tối chưa từng thấy. Quảng cáo trên panô rạp mang nội dung một phim cao bồi viễn tây Hoa Kỳ. Đôi tình nhân Fabio và Maria khoác tay đứng ở quầy kính ngắm những hình ảnh phim chụp sẵn. Họ liên tục quay đầu về phía sau lo lắng khiến Công Chúa Gaby ngồi trong quán cũng cảm thấy bồn chồn.
Nỗi lo lắng của Maria rồi cũng trở thành hiện thực. Đúng bảy giờ rưỡi, tiếng bình bịch của một loạt ống bô xe gắn máy phân khối lớn đã rền vang dọc con đường.
Tarzan trông thấy chúng đầu tiên. Thằng Diều Hâu đi tiên phong. Đeo sát gã là thằng Phoridohem tóc đỏ và Becghe một cặp. Chiếc mô tô thứ ba do một thằng khổng lồ lạ hoắc điều khiển, thằng này có mái tóc dài phủ vai như đàn bà. Thằng Drechsen bình thường cũng khá bự con nhưng ngồi sau lưng gã chỉ như một con thằn lằn đứt đuôi rúm ró.
Đám găng-tơ giảm tốc độ lúc rà xe qua rạp. Ngó thằng Diều Hâu ngoái cổ lại là biết liền, tụi du đãng đã phát hiện ra đôi tình nhân người Ý, mục tiêu số một đêm nay của chúng.
Hai chân Maria run bắn lên. Cô không đủ can đảm diễn tròn vai kịch rùng rợn này. Trong khi từ bên kia quảng trường, thằng Daibondo đã

tắt máy xe. Nguyên băng của gã cũng làm theo cái rụp.
*
Tarzan hơi ngạc nhiên khi gã Diều Hâu tự nhiên rút chai rượu trong chiếc túi da đeo đằng sau xe ra, càng ngạc nhiên hơn bởi gã không khui nút mà lại đặt lên yên. Quả là hành động thừa của một tên mệnh danh sát thủ, hẳn là gã tự tin đến mức độ trịch thượng với trò chơi phù phiếm uống rượu ăn mừng này. Nó có vẻ "sến sến" làm sao khi Fabio, nạn nhân sắp tới của gã, trong tay không có một tấc sắt.
Đúng lúc đó, Maria bất ngờ làm bể hết mọi kế hoạch.
Cô gái người Ý vốn hiền dịu không chịu nổi sự căng thẳng thần kinh tột độ, đột ngột băng vọt qua quảng trường. Rõ ràng cô muốn đến ngay tiệm cà phê, nơi Công Chúa đang ngồi bó gối giả đò lơ đãng một cách… xuất sắc. Fabio sau một giây ngơ ngác như người ngoài hành tinh rớt xuống đã… lẽo đẽo chạy theo cô.
Đôi tình nhân muốn lọt vô tiệm cà phê phải băng qua quảng trường, và như vậy đương nhiên lọt vào đám găng-tơ đứng ở cửa giữa chờ sẵn. Coi, Maria và Fabio khi không nộp mạng cho lũ côn đồ dễ ợt như con nít bị dụ đồ chơi.
Kìa, năm thằng ác ôn đã giang cánh tay đười ươi vây chặt họ.
Tarzan không được phép chần chừ. Hắn nói gọn lỏn:
- Đánh!
Tiếng đánh của Tarzan đã chậm mất vài giây, đáng lẽ ngôn ngữ đó phải dành cho Daibondo mới đúng. Ê, gã Diều Hâu nhào tới liền. Cú đấm nặng trịch tét ngay môi dưới Fabio. Anh chới với lùi lại, người ngả nghiêng lảo đảo rồi quỵ đầu gối xuống đất.
Daibondo tiếp tục chụp đôi vai cô gái. Maria nhắm mắt rú lên thất thanh. Khi cô mở mắt ra thì chỉ thấy… cái thằng vừa chụp vai cô đang lăn lộn trên đường nhựa.
Nào, Tarzan đã ra đòn. Thằng Diều Hâu bị tung hứng trên cao như trái banh xoay tròn, để rồi rơi trúng cổ thằng Drechsen đang há hốc miệng kinh hãi. Có cảm tưởng như hai thằng bị trọng lực của Trái Đất ghì chặt xuống mặt lộ.
Drechsen tương đối đỡ hơn. Nhưng vết thương của đại ca Diều Hâu thì quả là trầm trọng. Gã đau đớn sờ soạng mấy mảng da mất tích, mặc cho máu chảy ròng ròng từ lông mày đến tận cằm.
Đám găng-tơ nhìn mặt mũi của đại ca mà buồn nôn. Thằng tóc dài rũ rượi như đàn bà có tên gọi là Ben trấn tĩnh sớm nhất. Gã gầm lên giống con heo bị chọc tiết:
- Bẻ chân tay tụi nó.
Thật xui xẻo cho Tròn Vo, gã chọn nó làm mục tiêu. Coi, thằng Ben

lao cái thân thể kềnh càng vào khiến cho Kloesen hoảng hồn húc đầu đại ra tứ phía. May phước cho nó, không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà cái đầu Tròn Vo của nó dính ngay mũi gã khổng lồ. Trời ạ, cái thằng hung hăng tóc dài xịt ra đủ mọi loại nước từ máu mũi đến nước mắt. Gã thở ằng ặc và trong cơn điên dại, hai cánh tay thuồng luồng chụp trúng cổ Tròn Vo bóp mạnh.
So với trận đấu quá thiên lệch của Tròn Vo đáng thương, cặp Macsenlo và Phoridohem xứng đáng là kỳ phùng địch thủ. Cả hai ăn miếng trả miếng bằng đủ mọi ngón nghề. Chỉ tội nghiệp cho anh bạn Ý Fabio, chưa kịp ngồi dậy đã bị thằng ăn theo Becghe chơi lén những cú đá tới tấp. Cũng may Máy Tính Điện Tử đã can thiệp tức thì. Thằng Karl quân sư dùng toàn lực sức mạnh "trí thức" ôm cánh tay Becghe kéo lại.
Còn Luigi ư? Anh chàng đang trở thành nạn nhân của thằng khốn Drechsen đã "hồi sinh" từ hồi nào. Ê, cái thằng xếp sòng lớp cô Muybo đó cứ nhè cái đầu Luigi mà xiết chặt làm anh ta suýt tắt thở. Tarzan sẽ giải quyết năm trường hợp khác nhau của bằng hữu ra sao?
Alê hấp, hắn chọn trường hợp Kloesen trước. Bởi thằng mập đáng thương hai tròng mắt đã lồi ra trên bộ mặt đỏ như gấc chín. Nó cần được cứu không trễ một tích tắc.
- Bụp!
Tarzan thúc khuỷu tay vào sườn thằng Ben khiến thằng khổng lồ buông Tròn Vo ngay tức khắc. Gã hự lên một tiếng và cúi gập người trả đòn liền. Chỉ chờ có thế Tarzan thót bụng lại và chém một cú altêmi vào gáy gã. Gã không ngờ bị loại khỏi vòng chiến một cách bi đát như vậy. Cái gáy gã nóng ran và cứng đơ. Gã khổng lồ đổ ập xuống mặt đường không còn biết mình tên Ben hay còn tên nào khác.
Xong một thằng lợi hại nhất. Bây giờ thì phải cứu Luigi. Nào, cái thằng ác ôn Drechsen đang nghiến răng định dộng mạnh đầu anh chàng mảnh khảnh xuống cạnh nhọn lề đường. Tarzan không nói không rằng lôi nó xềnh xệch khỏi mưu toan độc ác đó. Hắn vừa liếc thấy đại ca Diều Hâu đang bò lồm cồm. Ổn thôi, một công hai việc, một mũi tên trúng hai con chim, Tarzan quăng thằng Drechsen như quăng một viên đạn lên gã Daibondo.
Xong hai thằng nữa. Phải cứu ai tiếp đây: Fabio hay Macsenlo? Rõ ràng lực sĩ Macsenlo không cần hắn can thiệp, anh chàng dư sức chơi quyền Anh ngang ngửa với Phoridohem. Chỉ khổ thân cho Fabio, dù đã được Máy Tính Điện Tử cứu viện bằng cách giữ tay

Becghe, anh vẫn lãnh đủ những cú đá vô ngực lăn lông lốc.
Tarzan bóp thân thể Becghe bằng năm ngón thép nguội:
- Mày còn thua những thằng tồi…
Hắn lôi Becghe ra và khởi sự một màn tát tai kinh hoàng nhất phá mọi kỷ lục tát tai của loài người trong thành phố này. Thằng Becghe bay hết bên phải sang bên trái, đầu như nổ tung, hai má sưng vều hệt bột nở trong lò nướng. Nó rú lên hãi hùng, còn Tarzan thì tê rần gọn một cánh tay.
- Coi chừng, Tarzan!
Tiếng thằng Tròn Vo la lớn vừa kịp Tarzan xoay người né thoát cái ủng da nham hiểm của gã đánh lén Diều Hâu. A, té ra mày đã hồi sức. Nội lực vậy là cũng… khá.
Tarzan nhếch mép:
- Tao sẽ cho mày chừa cái tội ăn cắp xe đạp.
Sợi xích sắt trong tay Daibondo mới vung lên đã bị Tarzan áp dụng một thế Whusu lòn sát nách tránh được. Võ dân tộc “number one”, một tay hắn cầm cổ tay, một tay hắn nắm thắt lưng đối thủ. Cú liệng bá phát lần này của Tarzan rủi ro cho Diều Hâu đến nỗi cái mặt bị thương đầy máu của gã lại dập xuống lòng đường.
- Ôi, chết…
Xong… bốn thằng. Còn thằng thứ năm Phoridohem? Ê, thằng “thợ máy” to xác sau trận đánh nhau như tử và bất phân thắng bại với Macsenlo nhảy lên vỉa hè nhìn bãi chiến trường mà xanh mặt. Gã đờ đẫn ngó bốn thằng găng-tơ nằm ngồi rên rỉ đủ kiểu rồi đưa cả hai tay lên trời:
- Cho… cho tôi… đầu hàng.
Tarzan phun một bãi nước bọt dưới chân gã:
- Nếu mày không khôn ngoan thì… đến lượt mày đó Phoridohem. Tụi tao giải quyết quân tử chớ không mất vệ sinh như tụi mày. Không bao giờ năm người đánh một. Đồ hèn.
Tarzan quay sang hỏi thăm tình trạng thương tích của Fabio. Lúc này anh ta đã ôm ngực đứng dậy:
- Không sao đâu Tarzan. Khỏi… khỏi cần đi bác sĩ. Thằng Becghe đó thật… tiểu nhân. Nó đá…
- Coi cái mặt nó không ra hình người kìa Fabio. Luật nhân quả cho cú đá thiếu mã thượng của nó.
Bây giờ thì thiên hạ mới ló mặt khỏi các khung cửa sổ. Chứ sao, họ quá quen thuộc với những cuộc thanh toán nhau giữa các băng nhóm, chẳng ai lại dại gì dây dưa vào cho mang họa.
Từ xa, Công Chúa và Maria đang đưa tay vẫy vẫy. Người hùng

Tarzan không còn mục tiêu nào khác là… tiệm cà phê. Hắn sánh vai các bạn đi về phía hai cô gái.
Đúng thời khắc đó đại ca Diều Hâu Daibondo đứng lên loạng choạng. Gã lết từng bước đến chiếc mô tô tróc sơn và chụp lấy chai rượu. Gã cần phải tìm gấp một "tri âm" để quên nỗi đau đớn. Mấy thằng du đãng đang rên rỉ chung quanh gã chỉ là đồ bỏ và đáng tởm. Chúng không an ủi và giúp đỡ gã như men cay trong chai rượu này.
- Á, á… ặc ặc…
Một tiếng gào như tiếng sói tru ghê rợn vang đến tận tiệm cà phê khiến Tarzan quay phắt lại. Trời đất, gã Daibondo đang ngã chúi lên chiếc mô tô và kéo luôn chiếc xe gắn máy xuống lòng đường.
- Rầm!
Gã ho sặc sụa, miệng phun phì phì như người sắp chết vì trúng độc. Còn chai rượu đã khui nắp thì tuột khỏi tay gã chảy lênh láng trên mặt đất.
*
Tarzan lộn ngược trở lại. Hắn thì thầm với Gaby:
- Có chuyện chẳng lành rồi. Để tôi coi tính mạng gã ra sao…
Bất chấp bốn thằng đồng bọn Diều Hâu cứ đứng như trời trồng, Tarzan lay lay khuôn mặt Daibondo mỗi lúc một méo xệch đi. Thấy chai rượu gần đó, hắn cẩn thận dùng hai ngón kẹp cổ chai đưa lên mũi… hít thử.
Lạy Chúa, một mùi nồng nặc khó chịu xông vào khứu giác của hắn muốn buồn nôn. Thứ mùi vị hóa học của một loại thuốc trừ sâu nào thì phải.
Tarzan bật dậy như lò xo nén. Hắn búng tay gọi mấy gã găng-tơ đang toát mồ hôi vì sợ liên lụy:
- Tụi mày phải tìm cách cho Daibondo ói ra tức khắc. Gã xực nhầm thuốc độc rồi. Tao đi kiếm bác sĩ.
Hắn chạy như ma đuổi vào tiệm cà phê bên kia quảng trường. Và gọi liền hai cú điện thoại. Một cho bộ phận cấp cứu của bệnh viện thành phố và tất nhiên một cho cảnh sát.
Đám đông xúm quanh vị bác sĩ vừa được Tarzan mời tới. Trừ Phoridohem và Ben. Hai gã cô hồn này đã cao chạy xa bay trên chiếc xe gắn máy phân khối lớn chẳng thèm quan tâm đến thằng chiến hữu đang thở khò khè.
Vị thầy thuốc thở dài trước bộ mặt bê bết máu và hai tròng con ngươi đảo lia lịa của nạn nhân. Ông ngửi cái chai rồi… phán:
- Đây là một dung dịch cực độc. Tại sao lại chứa nó trong một cái chai dán nhãn rượu vốt-ca? May mà anh ta đã kịp nhổ ra. Nhưng một

vài giọt cũng đủ…
Công việc chuyên môn được giao cho… ngành y khoa. Tarzan có công việc khác. Hắn lôi cổ thằng Drechsen ra một góc. Hắn biết rằng dịp này là cơ hội ngàn vàng để khai thác thằng du đãng mới lớn đang run như cầy sấy này. Hắn hỏi lạnh tanh:
- Tụi mày nhận nhiệm vụ hành hạ cô Muybo phải không? Nói đi, ở đây chẳng có ai thấy mày đâu mà ngại…
Drechsen lặng lẽ gật đầu. Người nó đã mềm như bún.
- Ai ra lệnh? Có phải thằng Daibondo?
- Chồng của cô ta. Borenlo.
- Giá bao nhiêu để mày xách động toàn lớp mày?
- Tao và… Becghe, mỗi đứa 500 mark.
- Cả luôn cuộc tấn công vào tư gia lẫn xe hơi của cô Muybo?
- Không phải tụi tao. Đại ca Diều Hâu và nhị ca Ben làm chuyện đó.
- Thằng Ben tóc dài hả. Còn Phoridohem?
- Tam ca Phoridohem không dính vào. Gã chỉ…
Tarzan trừng trừng nhìn thằng Drechsen đang nhăn nhó vì cái vai đau nhói trong bàn tay thép của hắn. Đáng lẽ phải "thanh tra" thêm về nhiệm vụ của Phoridohem. Có điều Tarzan chưa chuẩn bị thắc mắc kế tiếp thì xe cứu thương đã hú còi dồn dập. Hắn ngán ngẩm tiếng rên của thằng du đãng học trò… hết thời.
- Đừng… đừng cho ai biết là… là tao tiết lộ.
Tiết lộ con khỉ mốc, Tarzan rủa thầm trong bụng. Kìa, Daibondo đã được hai nhân viên y tế đặt lên cáng và đưa vào xe. Hắn lập tức buông vai thằng Drechsen để chạy về sợ rằng bạn bè lo lắng.
Mà… Gaby lo lắng thật. Cô bé nói một câu khiến Tarzan cũng cứng họng:
- Tại sao một gã lưu manh… "lanh mưu" cỡ Diều Hâu lại ngu ngốc đến độ ngộ nhận cái nhãn chai rượu. Phải có một lý do nào chớ?
Một lý do nào… nữa bây giờ. Hai thằng bại trận Drechsen và Becghe đã tranh thủ… chuồn rồi. Chỉ còn lại Maria và Fabio xúc động tê tái. Hai anh chàng người Ý Macsenlo và Luigi có nằm mơ cũng không ngờ hậu quả cuộc chiến tranh bi thảm như vậy. Mọi người im lặng nghe Máy Tính Điện Tử… ngậm ngùi:
- Làm ác thì… gặp ác. Nhưng tụi mình không ai muốn kết thúc bằng cái chết lơ lửng của Diều Hâu. Cầu mong gã sẽ qua khỏi.
Khỏi bình luận thêm lòng trắc ẩn của quân sư Karl. Truyền thống của TKKG là vậy, không tấn công kẻ ngã ngựa bao giờ.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

Tám
CHÂN TƯỚNG LŨ TRỘM XE

Trước khi quy hồi ký túc xá, riêng Tarzan cùng Kloesen còn phải trả món nợ tình nghĩa với cô Muybo. Hai đứa ghé lại nhà cô. May phước cô giáo đang ở nhà. Tarzan kể lại "bốn câu chất vấn" cảu hắn trước… can phạm Drechsen. Cô Muybo nói trong hơi thở:
- Cảm ơn các em. Tôi sẽ sử dụng điều các em khám phá trong trường hợp tòa án không cho tôi được quyền nuôi dạy bé Macco, lúc đó có lẽ sẽ nhờ em làm nhân chứng, và cả Drechsen nếu cần thiết. Sáng mai tòa xử rồi.
- Tan học tụi em sẽ gọi điện thoại cho cô, được không cô?
Cô Muybo mỉm cười gật đầu. Kloesen bấm tay Tarzan lúc chào cô ra cửa:
- Chú nhóc Macco phải được sống với mẹ, đúng không đại ca? Tòa án đâu phải là môn học Anh văn của bà giáo Raulo. Phải công bình mới được.
Tarzan ậm ừ. Hắn chỉ còn nghĩ về "Tổ đại bàng". Trời ạ, hắn thèm ngủ một giấc hơn bao giờ hết. Coi vậy chứ khi về đến "sào huyệt", thấy thằng Tròn Vo cứ loay hoay trên giường mồm nhóp nhép thỏi sôcôla, Tarzan ngứa… mắt quá chừng:
- Mày có nhả cái thứ đồ ngọt quỷ quái ấy ra không, cái cổ được làm bằng tế bào… kẹo của mày ra sao rồi, chắc bị thằng Ben bóp chảy nhão nhẹo?
Tròn Vo ngáp dài:
- Không dám, thưa đại ca. Tao đánh giặc cũng "chiến" đấy chứ. Máu mũi thằng đó cứ tha hồ chảy. Ờ, ờ, mà "đệ" nghi chuyện này lắm.
- Sao?
- Đại ca có nghĩ rằng thằng cha Antonio Borenlo giết người bịt miệng bằng cách đổ thuốc độc vào rượu cho đàn em nốc ao không?
- Thôi dẹp đi Kloesen, bộ óc thám tử của mày chỉ phát triển cỡ vậy thôi à. Chẳng lẽ Borenlo lần lượt đầu độc một tỷ thằng đàn em khác nữa? Tao đề nghị: ngủ.
Tarzan với tay tắt đèn. Lúc nằm trong bóng tối, câu hỏi tưởng hớ hênh của thằng Tròn Vo bỗng trở nên sáng suốt hơn cả mười ngọn đèn nê-ông sáng rực. Ngay trong khoảnh khắc đó hắn… giác ngộ. Hắn nhảy xuống giường như người bị điện giật. Tarzan dựng cổ Kloesen vừa vặn lúc thằng mập sắp "hôn mê" trong tiếng ngáy đầu

tiên.
- Ê, thức dậy Tròn Vo.
- Ừ… ừm, để tao ngủ.
- Thức dậy bàn tiếp vụ… chai rượu. Tao… tao đã "thấy" rồi.
- Hả? Tao nói hợp lý phải không?
- Hợp lý cái con khỉ. Nghe đây Tròn Vo. Mày còn nhớ sau giờ tự học Pháp văn của hai đứa mình không. Nhớ rồi à, lúc đó tao tình cờ gặp một tờ báo của ai bỏ quên trên thành cửa sổ. Tao đã đọc một bài viết về những vụ trộm cắp xe hơi không để lại giấu vết. Nhớ chưa Tròn Vo? Ờ, tao nói tiếp. Bài báo không chỉ đưa tin các nhãn hiệu xe bị mất mà còn liệt kê những đồ vật bị dính theo oan ức trong xe. Chẳng hạn xe A có một tấm vé số trúng độc đắc, xe B có những bản thiết kế kiến trúc tối mật, xe C có một loại thuốc trừ sâu đang trong tình trạng thử nghiệm. Trời ạ, rõ như ban ngày…
- Rõ… cái gì?
- Thì… cái chai rượu. Mày quên rằng thằng Diều Hâu đã lấy từ trong ngôi nhà kho của gã ra một cái túi và quăng chiếc áo gió, đôi găng tay, cái kéo cắt cành vô thùng rác chỉ trừ… chai rượu. Chai rượu gã đã giữ lại và…
- Trời ơi, đại ca thật danh bất hư truyền. Có phải đại ca cho rằng cái túi định mệnh được mọi ra từ chiếc xe hơi bị mất cắp?
- Đúng một trăm phần trăm, thám tử… sôcôla ạ. Nào, trong chai rượu là thứ dung dịch trừ sâu khủng khiếp mà báo chí đã đăng tải cũng như ông bác sĩ đã kết luận tại hiện trường. Bây giờ thì…
Tarzan ngừng lại một giây để bớt xúc động rồi hùng biện:
- Bây giờ thì mọi chuyện đã phơi bày. Chính bố con nhà Daibondo là hai chuyên viên đổi lốt xe ăn cắp. Họ sơn lại màu xe, thay số máy lẫn khung mới kèm theo giấy tờ giả mạo. Có phải lão đã khoe với Ông Thầy Borenlo: Chiếc xe sơn bảnh đến nỗi không ai nhận ra. Ái chà, điều đó có nghĩa là Ông Thầy có quyền xuất xe bán ra nước ngoài không sợ chủ nhân cũ nhận diện. Điều đó cũng có nghĩa rằng thương gia Borenlo là chủ tướng tối cao và đám Phoridohem, Becghe, Drechsen là tiểu tốt và tất nhiên chúng cũng… biết hết khi ghé nhà kho. Tao đoán là hai thằng nhãi Becghe, Drechsen làm nhiệm vụ do thám những chiếc xe cáu cạnh đậu đâu đó thờ ơ trong thành phố. Ba thằng Diều Hâu, Phoridohem, Ben làm nhiệm vụ cậy cửa xe và phá khóa. Và… cuối cùng, các phi vụ này đều được thực hiện vào ban đêm.
- Rồi xưởng của gia đình Daibondo ở phố Nhà Kho là sào huyệt tiếp nhận và tân trang lại. Lạy Chúa, đại ca phân tích như thần. Mình…

mình phải đối phó ra sao hở Tarzan?
- Đi kiếm cái thang dây ngay chứ đối phó trên giường sao được. Cần có mặt tại phố Nhà Kho gấp. Bọn tội phạm đó chuyên sống về đêm mà. Đúng là đi đêm có ngày gặp ma. Thằng Diều Hâu quen ăn trộm có ngày uống trộm… thuốc độc.
Tròn Vo cười ha hả trước câu pha trò đầy ý nhị của Tarzan. Nó mở liền cái túi chứa sôcôla và… cái thang "gia bảo" dành để leo cửa sổ.
*
Đúng 11 giờ 20 phút khuya khoắt, hai nhân vật phiêu bạt nhất của trường nội trú xuất hiện trên phố Nhà Kho. Chỉ một ngọn đèn đường độc nhất được thắp sáng từ xa tít. Gió nóng cuốn bụi mịt mù. Một cánh cửa gỗ tự nhiên kêu kẽo kẹt, chưa kể trên một khoảng sân nào đó rờn rợn tiếng mèo gào.
Kloesen lau mồ hôi đầm đìa:
- Ớn quá.
Chúng chạy vào con hẻm cạnh xưởng sửa chữa đã khóa kín. Chiếc xe tải đậu choán lối vô đã biến mất. Hai đứa mò mẫm lại bờ rào xiêu vẹo.
Tarzan thận trọng gỡ từng tấm ván gỗ. Hắn phải gỡ tới hai tấm thì may ra thằng Tròn Vo mới lách nổi cái bụng phì… nhiêu qua lọt.
Chúng rón rén vượt ngôi nhà không cửa sổ bốc lên toàn mùi sơn và mùi kim loại. Kia kìa, trước mặt chúng là một cái kho lớn, hy vọng trong đó… đầy đủ các loại xe hơi.
Nhưng đáng tiếc ở đây, cánh cửa gỗ to bè cũng bị khóa bởi một khóa đeo nặng trịch. Tarzan cắn môi, hắn không thích thú gì khi phải quyết định đột nhập bằng sức mạnh. Tuy nhiên chẳng còn biện pháp nào khác.
- Đưa tao cái đèn pin, Kloesen. Tụi mình không phải thằng ăn cắp, phải không? Tụi mình chỉ… điều tra.
Hắn tự an ủi lương tâm trong sạch và khum tay che chắn ngọn đèn đang chĩa vô ổ khóa. Coi, thanh sắt được đóng bằng những chiếc đinh vít tổ bố, nhưng chỉ đủ để dính vào cửa gỗ đơn giản.
Tarzan rút con dao nhíp đa năng ra, bộ dụng cụ này có một lưỡi thép nhọn có thể dùng thay chiếc tuộc-nơ-vít. Hắn hì hục cạy cửa trong bóng tối. Sau cùng ổ khóa cũng được mở xong.
Cánh cổng kêu như tiếng người than khóc. Rặt một mùi xăng chào đón hai quái. Tarzan bật đèn pin sáng lòa làm Kloesen cứ tưởng là ngọn lửa sắp bùng lên nên rụt cổ lại. Sau đó thì cổ thằng quái dài ra vì sửng sốt:
- Trời ơi, tụi mình đang lạc vào một cửa hàng xe hơi phải không đại

ca? Hệt cuộc triển lãm các chủng loại xe mới sáng chế.
- Còn phải hỏi, chúng đã được tân trang một cách hoàn thiện.
Có đúng bốn chiếc đậu trong gian nhà kho rộng rãi: một BMW, một Mercedes, một Porsche và một Jaguar. Những phần mạ kền, kính chắn gió, lốp xe đều được phủ nilông để khi sơn xì giới hạn tối đa bụi sơn bám vào.
Tarzan hiểu rằng hắn và Kloesen đã vượt qua giai đoạn khó khăn nhất trong nghề… trinh thám. Coi, trái tim hắn đập bình bịch. Không đập sao được, hắn đã chiến thắng cả một guồng máy cảnh sát đang uổng công vô ích để tìm tung tích bọn ăn trộm xe hơi suốt hai tháng nay. Hắn đã đi trước "những kẻ thi hành công lý" một bước. "Bất chiến tự nhiên thành". Không đánh mà thành công mới là… TKKG hả Tròn Vo bụng bự?
- Ê, Tròn Vo. Hình như vẫn còn thiếu một chiếc BMW. Mày ngó phía sơn xì coi sao. Tao nhớ là báo chí đã liệt kê đủ danh sách.
- Ờ, đại ca nói đúng. Chiếc BMW lù lù một đống kìa. Nó chưa khoác bộ cánh mới, ngó mà gớm ghiếc. Tao khoái loại Jaguar hơn. Y chang chiếc Jaguar xịn bá phát của ông già tao mới tậu.
- Thôi rút. Không phải lúc huyên thuyên đâu Tròn Vo. Tụi mình phải báo cho bố của Gaby cấp kỳ. Thanh tra Glockner giờ này chắc cũng hắt hơi, nhảy mũi…
Tarzan tắt đèn. Hai quái mới khép cổng, chưa kịp thu dọn cái bản lề dính theo đám đinh vít ổ khóa thì tiếng động cơ xe hơi đã vang lên dọc phố Nhà Kho. Ái chà, tiếng động cơ quen thuộc của chiếc Ferrari do Borenlo cầm lái chứ còn xe quái quỷ nào nữa. Làm như chưa đủ để đe dọa kẻ yếu bóng vía, theo sát nút chiếc Ferrari là chiếc Porsche của lão Daibondo với ống bô kêu rầm trời.
Miệng Tròn Vo méo xẹo:
- Tụi… tụi nó đến!
Hai chiếc xe hơi của thế giới ngầm thắng kịch trước cổng.
- Biến ngay Kloesen.
Hai thám tử không còn cơ hội để phóng đến bờ rào, huống gì giữa đêm tối mịt mùng còn phải mò mẫm tìm ra lối thoát chỗ gỡ hai tấm ván. Chúng chỉ có nước ngồi đại phía sau chồng gỗ mục.
Tiếng Daibondo – Bố khàn khàn vọng lại:
- Hừ… hừm, đợi tôi mở khóa kho lớn. Khốn khổ cho tôi, cái thằng súc sinh Diều Hâu. Tôi có gọi điện đến bịnh viện và biết rằng thằng trời đánh thánh vật đã qua cơn thập tử nhất sinh, nhưng… các bác sĩ đều truyền miệng nhau là nó đã "ực" thuốc trừ sâu mới chết. Trời ơi, trong khi cái tờ báo chó đẻ thì đăng tin về chiếc xe bị mất cắp có một

chai thuốc sâu kèm theo. Tụi cớm chỉ cần thông minh một chút là…
- Thằng con ông đã vi phạm luật… im lặng. Nó đúng là một con bò khi chúi mõm vào một cái chai mở hờ nút trong một cái xe ăn cắp. Nó sẽ bị trừng trị.
- Hừ… hừm, giờ này mà còn trừng trị gì nữa. Thuốc độc đã làm nó câm như bị dị tật bẩm sinh mấy đời.
Cánh cổng bắt đầu lăn ầm ĩ trên bánh xe. Bóng dáng thô tục của Daibondo – Bố xuất hiện trước, sau đó là ba người đàn ông hùng hổ khác. Khỉ thật, ngoài Ông Thầy Borenlo còn cả hai đệ tử Phoridohem và Ben tóc phủ vai.
Trong lúc lão Daibondo bật ngọn đèn tường, Borenlo ra lệnh:
- Phải chuyển số xe hơi lại chỗ tôi trước khi bọn cớm đánh hơi thấy. Tôi sẽ thu xếp chúng vào bãi đậu riêng, an toàn hơn nhiều.
Bốn tên tội phạm quay sang kho lớn. Tarzan thò đầu khỏi chồng gỗ mục tức thì mặc kệ thằng mập Kloesen thu mình như một quả bóng lép. Tarzan có cảm giác lão già cứng người bởi chùm chìa khóa trên tay lão rớt xuống sàn xi măng vang lên một âm thanh khô khốc.
Daibondo thều thào:
- Antonio! Ông Thầy! Có… có kẻ gian đột nhập. Khóa… khóa cửa bị phá.
- Cái gì? Những chiếc xe…
Borenlo lao tới cạnh lão. Phoridohem và Ben ngó thấy ổ khóa tan hoang cũng hết hồn.
Lão già lúc này nói năng như muốn khóc:
- Những chiếc xe còn nguyên. Nhưng… quỷ thần ơi, giờ này thằng xâm nhập đang ôm máy điện thoại báo tin cho tụi cớm. Thế là hết. Chào… Ông Thầy, chào Antonio xứ Xixil. Đời tôi coi như chấm dứt. Tôi không thể đánh bài chuồn vì quý vị thừa biết, thằng con trời đánh của tôi đang sống dở chết dở ở bịnh viện. Đời thằng Diều Hâu bỏ mạng vì thuốc trừ sâu, còn đời cha nó thà bỏ mạng vì… rượu. Tôi phải về nhà nhậu một chầu rượu cuối cùng.
Borenlo tung ra một tràng tục tĩu bằng tiếng Ý. Sau đó hắn rít lên như rắn khè:
- Ông có bỏ mạng cũng thây kệ ông. Hiểu chứ lão già? Tôi thì… quy hồi cố xứ. Cái đất này ít lộc quá. Toàn những đồ chết bầm.
Thằng cô hồn Phoridohem hai mươi tuổi đầu khóc òa:
- Còn số phận em đi về đâu hả Ông Thầy? Em và tụi nó đã phá khóa xe hơi rồi đưa về sào huyệt. Chúng ta sống chết có nhau mà, trời ơi…
Daibondo – Bố tự nhiên quân tử hơn bao giờ hết:

- Tao sẽ không khai tụi mày đâu. Tụi mày đáng tuổi con tao, đều ở ngoài cuộc giống thằng Diều Hâu vậy. Tao sẽ nhận tội hết. Chỉ một mình tao thôi.
Borenlo nói át giọng lão:
- Câm cái miệng lại đi ông già. Đời nào tụi cớm ngốc đến nỗi nghĩ rằng mỗi một mình ông hành động từ A đến Z. Từ khâu "thổi xế hộp" đến khâu "nhập nha", khâu "thay y phục" rồi cả khâu quan trọng nhất là… tiêu thụ hải ngoại. Mẹ, hỏng tất cả cũng tại bố con nhà ông. Biến mau tụi bay, kẻo tụi cớm phục kích.
Nguyên một băng tội phạm nháo nhác nhào ra chiếc Ferrari. Nháo nhác đến nỗi hai thằng Phoridohem và Ben tóc dài không kịp đóng cánh cửa xe khi rồ máy. Chỉ trừ Daibondo, lão già thong thả lượm xâu chìa khóa lên, tắt đèn và nấc như nấc cục. Chiếc Porsche của lão lăn bánh cũng… từ từ.
Tròn Vo thông cảm với lão hơn Tarzan nghĩ:
- Tội nghiệp Daibondo – Bố. Lão đã biết trước định mệnh của mình. Âu cũng là luật…
- Luật nhân quả, nhớ chưa Tròn Vo. Nhưng sao lại thương hại lão. Tại sao mày không đặt mình vào vị trí những người bị mất cắp?
Mặt Tròn Vo ỉu xìu. Tarzan nói quá có lý. Đó là cũng may đại ca chưa giảng đến sự khốn khổ của cô giáo Muybo do bọn tội phạm này gây ra. Cũng còn may cho nó. Vậy thì nó phải phục thiện bằng cách chui ra hẻm và xếp lại các tấm gỗ rào. Chuyện nhỏ mà ý nghĩa… lớn chứ sao!
*
Tarzan phôn đến nhà thanh tra Glockner vào khoảng một giờ sáng. Hắn thuật hết đầu đuôi câu chuyện. Giọng "bố già" của Công Chúa đầy khâm phục:
- Cháu đang ở đâu vậy Tarzan?
- Ở trạm bưu điện gần nhà ga, thưa chú!
- Có mặt cả Kloesen Tròn Vo chứ gì?
- Đúng. "Ông thần sôcôla" đang đứng cạnh cháu.
- Có nghĩa là hai đứa lại trốn trường nữa. Chuyện "vượt ngục" ký túc xá cũng bí mật ngang với "đặc vụ chống trộm cắp xe hơi" đó nghe. Hai cháu quay về trường ngay. Vụ Ông Thầy và gia đình Daibondo, chú sẽ lo. Chú không biết nói gì hơn là… hoan hô hai cháu. Đây là một chiến công tuyệt vời.
- Cảm ơn chú Glockner, chúc chú ngủ ngon.
Tarzan gác máy. Hắn thấy mặt thằng Kloesen buồn buồn:
- Sao hả Tròn Vo? Còn giận tao vụ "lên lớp" về lão Daibondo ư?

- Không phải vậy. Nhưng mà tao cảm thấy cần… triết lý. Mày nghĩ coi: Nhóm TKKG của mình đã làm được biết bao nhiêu là chuyện, tuy nhiên chỉ được tưởng thưởng ngầm theo kiểu… âm binh, "đi không dấu, nấu không khói, nói không tiếng". Tao thương mày lắm đại ca à, mày có thể bị đuổi học không thương tiếc nếu các đặc vụ "cứu nhân độ thế" của tụi mình bị nhà trường biết. Giữa huy chương và giọt lệ chỉ cách nhau có một lằn ranh.
Lòng Tarzan mềm hơn lúc nào hết. Hắn quàng vai Tròn Vo xúc động:
- Tao… hiểu mày. Nhưng sự hy sinh hoặc khiêm tốn trong khát vọng phiêu bạt của chúng ta không vô ích đâu. Còn phải "ẩn mình" kỹ hơn nữa, hiểu chớ Kloesen? Phải chạy và đu thang dây lên "Tổ đại bàng" không cho ai phát hiện.
*
Trải qua một đêm không ngủ, hai quái mệt rã rời. Vậy mà trong lúc Kloesen đang loay hoay với bữa ăn sáng tám giờ, Tarzan đã không nói không rằng lật đật xuống cầu thang.
Tròn Vo sửng sốt nói với theo:
- Mày bỏ phần dinh dưỡng này cho ai chớ?
- Cho mày. Mày xực giùm tao đi, tao không đói. Tao đang đói cú… điện thoại.
Đầu Tarzan bây giờ đã bị mấy chữ thanh tra Glockner choán hết. Hắn cầu được biết kết quả "cuộc chơi" ở phút sau cùng. Trong chớp nhoáng hắn đã ở trong phòng điện thoại của trường.
Tarzan quay số gia đình Gaby Công Chúa. Tiếng bà Glockner ở bên kia đầu dây hoan hỉ:
- Cháu chờ một chút nhé Tarzan. Cô sẽ gọi chú ngay. Chú đi từ hồi cháu báo tin đến hừng sáng mới về.
Sau đó là giọng của thanh tra Glockner đầy mệt mỏi:
- Chào… người hùng Tarzan. Chú vừa hoàn thành công tác với các đồng nghiệp. Nói sơ cho cháu nhé, lão Otto Daibondo đã bị bắt. Lão ta thú hết tội lỗi. Hai gã Phoridohem Vacne và Ben Kraudo cũng cùng chung số phận, nhưng chúng đang tạm được tự do nhờ cung cấp khá nhiều manh mối của đường dây trộm cắp cho cảnh sát. Có lẽ chúng sẽ được hưởng án treo vì mới phạm tội lần đầu và vừa hết tuổi vị thành niên. Hiện giờ các nhân viên công lực đang làm việc với cha mẹ Becghe và Drechsen. Hai thằng này buộc phải ra tòa án thanh thiếu niên vì mức độ vi phạm trầm trọng hơn, nhưng rõ ràng chủ trương của chúng ta là đánh kẻ chạy đi chứ không đánh người chạy lại. Bởi thế chú và các đồng nghiệp sẽ kiểm tra sự giáo dục con cái trong gia đình hai cậu học sinh nguy hiểm này, nếu những người

sinh đẻ chúng không có trách nhiệm, chắc chắn con cái họ sẽ có ngày ngồi trong một nhà tù đúng nghĩa hơn.
- Thưa chú, còn thằng Daibondo – Con tự… Diều Hâu?
- Sẽ giống trường hợp Phoridohem và Ben. Nghĩa là tạo cho gã một cơ hội để trở lại cuộc sống lương thiện. Dẫu sao thì gã cũng trả giá quá đắt, chất độc đã làm gã tổn thương vòm họng và thực quản, Diều Hâu sẽ bị "á khẩu" và đau đớn trong một thời gian dài.
Tarzan im lặng. Hắn chờ đợi Glockner nói về "người chỉ huy quan trọng nhất của đường dây: Ông Thầy Antonio Borenlo". Hắn nghe người thanh tra thở dài:
- Borenlo đã tàng hình khỏi mặt đất như một bóng ma. Tại tư gia và cửa hàng xe hơi của gã, mọi tài sản quý giá gã đã mang đi sạch. Tin tức gã có thể trở về Ý do cháu tiết lộ đã được thông báo cho tất cả các đồn cảnh sát biên phòng. Tuy nhiên… chú nghĩ rằng gã vẫn còn ở Đức, ở một chỗ nào đó bí mật chỉ mình gã biết và chờ cho lịnh truy nã bớt "lửa" một chút là cả hai…
- Trời đất, chú nói gì vậy, cả hai nào, chẳng lẽ chú nhóc Macco…
- Ờ ờ, cháu đã đoán đúng. Đêm qua Borenlo đã bắt cóc đứa con trai của gã. Gã đột nhập vào nhà cô Muybo và dùng vũ lực nhốt vợ và mẹ vợ xuống tầng hầm. Thêm một tội tày trời cho gã, tội cướp đoạt tự do của công dân, nếu cô Muyle đệ đơn kiện. Có điều chú không tin người phụ nữ nhẫn nhục đó sẽ kiện. Cô ấy chỉ cần có lại bé Macco.
Tarzan tê tái. Vậy là nỗi lo sợ của cô Muybo đã biến thành sự thật. Hắn ấp úng:
- Chú có biết hôm nay là ngày họ ra tòa ly dị không, chú Glockner?
- Biết. Và tòa đã chuẩn bị xử cho cô Muyle được quyền nuôi dưỡng con mình. Không một ông chánh án nào điên rồ giao bé Macco cho một người cha đã phạm tội hình sự. Đáng tiếc…
- Sao lại đáng tiếc, thưa chú?
- Đáng tiếc là các tòa án Ý lại chẳng đời nào chấp nhận phán quyết của tòa án Đức. Họ sẽ vịn cớ hai quốc gia khác nhau và thế là Borenlo sẽ được quyền bảo hộ giọt máu Xixil của gã. Thật trớ trêu, lúc chú và các đồng nghiệp đến giải thoát cho mẹ con cô Muyle, cô ấy đã nức nở kể rằng thằng bé Macco miệng không ngừng thất thanh gọi mẹ và cào cấu cha nó. Chúng ta chỉ còn một cách…
- Chú nói đi, cách nào?
- Là phải cứu bé Macco ngay lúc bé còn ở Đức. Gã Borenlo sẽ vào tù khi chưa ra khỏi biên giới và lúc đó chẳng có quốc gia nào dại dột can thiệp vào chuyện pháp luật của quốc gia khác. Vấn đề là bé

Macco đang ở đâu, lão Daibondo và đám đàn em tòng phạm của Ông Thầy đều đầu hàng, không một kẻ nào biết được đời riêng Borenlo mới chết. Chỉ có những thành viên mafia mới dự liệu và tính toán kỹ đường đi nước bước đến thế. Chú tin rằng Borenlo phải dính dáng đến mafia, chắc chắn gã đang nương náu tại một nơi đồng hội đồng thuyền…
Tarzan cảm ơn viên thanh tra và gác máy. Những điều hắn muốn biết thì đã được biết. Tất nhiên điều chưa biết hắn có bổn phận phải đi tìm.
Hắn triệu tập hội nghị TKKG chớp nhoáng trước giờ vô lớp học. Sau khi tường thuật cuộc điện đàm với thanh tra Glockner, Tarzan kết luận:
- Sau bữa ăn trưa, tôi cần ghé nhà cô Muybo để thu nhận những thông tin mới. Phần các bạn thì sao?
Mắt Máy Tính Điện Tử và Tròn Vo sáng rực. Riêng Công Chúa chỉ cong môi một cái… để đời:
- Chà, giọng điệu hệt như ba của mình. Này ông Glockner không phải cái gì cũng số một đâu. Phải có đồng đội chứ. Vì vậy tụi mình đều đi hết. Được không?

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh
Chín
NGƯỜI BỒI BÀN TIỆM FATTORIA

Đố Tarzan dám nói “không được” với Gaby. Hắn thừa hiểu cô bé là người duy nhất trong bạn bè có thể làm thay đổi quyết định của hắn. Bởi thế, sau bữa ăn trưa, trong lúc mọi học sinh trường nội trú rủ nhau trốn nắng ở hồ bơi thì… Tarzan khều Kloesen xuống tầng hầm lấy xe đạp trối chết vào thành phố. Còn phải hỏi, nhà Gaby luôn luôn là nơi xuất phát các đặc vụ hãi hùng. Coi, thằng Karl quân sư và Gaby đã đợi sẵn ở cửa hàng thực phẩm Công Chúa từ bao giờ.
Tarzan chỉ có nước… hỏi nhỏ:
- Ủa, mẹ Gaby đi vắng hả?
- Ừ, không chỉ bà Glockner mà cả ông Glockner. Hôm nay tiệm của mình đóng cửa không bán.
Máy Tính Điện Tử cười cười:
- Nhưng trước đó Công Chúa đã gọi điện thoại cho bà Muyle, mẹ cô

giáo Muybo. Bà cụ biết rằng chúng ta sẽ đến thăm bây giờ.
- Tốt lắm.
Bốn quái lên đường. Con chó Oskar cũng được phép theo. Chúng đạp xuyên qua thành phố dưới một mặt trời nảy lửa.
Cổng vườn nhà cô giáo đóng chặt, bờ rào không có một lỗ hổng, tội nghiệp chó Benlo nghếch mõm trong vườn buồn thiu vì nhớ cậu chủ Macco.
Tarzan bấm chuông. Hắn thấy bà cụ Muyle ra mở cửa, còn Công Chúa thì thấy… con Benlo bật dậy phóng vụt về phía Oskar với những tiếng ẳng ẳng mừng rỡ. Mặc con chó Benlo hiếu khách hí hửng, da bà cụ xanh xao và hai mắt đỏ hoe.
- Mời các cháu vào phòng khách.
Bốn đứa ngồi xuống và bối rối hết cỡ. Lúc đó thì cô Muybo xuất hiện, trời ạ, cô còn nhợt nhạt hơn cả bà mẹ. Lần đầu tiên, Công Chúa thấy cô không đánh môi son.
Cô giáo bắt tay từng người:
- Dù rất tuyệt vọng, tôi cũng mang ơn các em. Các em đã giúp đỡ tôi nhiều việc. Nhưng có những việc các em không thể ngờ được, chẳng hạn chuyện chồng tôi bắt cóc cháu Macco. Ai mà nghĩ rằng ông ta dám sử dụng bạo lực để thực hiện chuyện đó.
- Cô đã gặp thanh tra Glockner chưa hả cô?
- Mới hồi nãy. Qua đó tôi mới biết các em đã giúp xóa sổ một băng cướp xe hơi nổi tiếng. Có điều như tôi đã nói, tôi và các em đều không thể đi đến đích. Tôi rất muốn hợp tác với cảnh sát để truy tìm tung tích Antonio Borenlo, nhưng… có lẽ cũng vô ích. Chồng tôi tuyệt đối kín miệng, tôi chỉ có thể báo cho ông Glockner một lô tên họ bạn bè nào đó mà Antonio có lần nhắc sơ sơ. Một lô dài dằng dặc không có địa chỉ…
Tarzan đột ngột đứng dậy khiến ai nấy đều sửng sốt:
- Tụi em xin chào cô ở đây. Em đang nghĩ đến một nhân vật. Rồi em sẽ nói cho cô biết sau.
Hắn chào cô giáo và tức tốc lao ra chỗ dựng xe đạp. Cả đám chia tay cô vội vã. Công Chúa có vẻ khó chịu vì thái độ của hắn:
- Tại sao nổi hứng kỳ cục vậy Tarzan?
- Không kỳ cục đâu Gaby. Tôi sực nhớ đến một người bồi bàn. Biết đâu được.
- Một người bồi bàn thì liên quan gì?
- Đúng là một người bồi bàn bình thường thì chẳng liên quan gì. Nhưng một người bồi bàn của tiệm ăn Fattoria phải có khác chứ. Ông ta tương đối hiểu về Borenlo. Ông từng gọi gã là một tên mafia

có đẳng cấp.
- À á a, vậy thì được.
Bốn quái "nhổ neo" hết tốc lực của xe đạp. Con Oskar thở hồng hộc. Mặt Gaby đỏ au. Tròn Vo thì trút mồ hôi như một trái bóng tuyết tan dưới nắng. Ngay đến thân thể toàn xương của Máy Tính Điện Tử cũng vặn mình kêu răng rắc. Trừ Tarzan coi sự cực khổ vốn nhẹ hơn một chiếc lông hồng.
Nhà hàng Fattoria hiện dần trước mặt. Tarzan dặn các bạn thắng lại trước cửa hiệu xe đạp mà hắn từng vào mua một cái khóa vòng.
- Tốp ở chỗ này được rồi. Chúng ta không thể cùng bước vô quán Fattoria một lượt. Ông bồi bàn này mỗi lần nhắc đến chữ mafia là đôi vai run bắn lên. Ông ta mà thấy cả đám chúng ta cùng tiến vào thì… tắt thở. Để mình tôi dụ ông ta.
Nhà hàng Fattoria đang mở cửa. Nhưng vào giờ này các bàn đều trống trơn.
*
Người bồi bàn nhận ra Tarzan ngay tức thì. Ông ta vận bộ đồ nghề nghiệp, trang phục dân tộc Ý với quần sẫm, áo sơ mi trắng, gilê đỏ và thắt lưng xanh lá cây. Hai bàn tay ông ta xòe ra trước cái bụng khệ nệ. Người bồi bàn thứ hai vẫn loay hoay ở trong bếp như không hay biết gì.
Ông ta tiến đến Tarzan niềm nở:
- A, rất vui khi gặp lại cố nhân. Sao, tính ngồi dãy bàn ta phục vụ hả chú em?
Tarzan liếc cô gái tóc vàng tiếp viên trên chiếc quầy khá xa chỗ hắn:
- Dạ, chú cho cháu một chai nước ngọt. Cháu cần nói chuyện với chú.
- Được thôi, ta đây rất nể cháu. Hãy gọi ta là Carlo. Charlie Carlo!
- Còn cháu là… Tarzan!
Miệng Carlo há hốc:
- Ủa, Tarzan là cháu hả. Thảo nào…
- …
- Chú mày chưa biết quán Fattoria này gần như một tiền trạm của đám Borenlo, Daibondo, Phoridohem, Ben, Becghe và Drechsen. Cái tên của chú mày được nhắc đến dài dài. Mỗi ngày thế nào cũng có một thằng cô hồn trong đám mò tới đây để nguyền rủa cháu.
- Thây kệ chúng.
- Nhưng đám bất lương đó đã bị "giũ sổ" rồi chú em ơi. Tụi nó là một băng trộm cắp xe hơi vừa "bế mạc" cuộc đời trong nhà giam cảnh sát. Tao chỉ rầu là gã Borenlo trốn thoát.

- Cháu định nói chuyện với chú về vụ đó.
- Này, Tarzan biết thiên hạ đồn đại gì không. Nói cho cháu biết, người ta đang lẻo mép với nhau rằng: một kẻ vô danh đã lập thành tích phát giác sào huyệt giấu xe hơi ăn cắp chớ không phải… cảnh sát.
Tarzan cười "đờ mi" và chìa ngay bàn tay mình ra trước đôi mắt đứng tròng của người bồi bàn tốt bụng:
- Chú có thể bắt tay cháu, chú Carlo. Kẻ vô danh đó chính là cháu và… các bạn cháu. Nào, chú đừng sửng sốt thế nữa, hãy giúp cháu một đặc vụ cuối cùng. May ra chỉ có chú là biết được nguồn gốc của Borenlo, hãy giúp cháu giải thoát bé Macco khỏi vòng tay ác độc của gã.
Hắn nói tha thiết đến mức Carlo lặng người. Ông ta im lặng vài giây rồi lắp bắp:
- Trời ơi, gã Ông Thầy đó còn nỡ… bắt cóc một đứa nhỏ nữa à. Ta… ta bắt đầu phẫn nộ rồi đây. Tại sao ta phải sợ lũ mafia đốn mạt ấy chứ, hả chú mày?
- Đúng, không có gì phải ngán chúng. Cháu mà còn chẳng sợ huống hồ là chú…
- Ờ, ờ nhỉ. Nhưng khởi sự từ đâu bây giờ. Đám tòng phạm đã bị bắt sạch. Chẳng lẽ lại là thằng Castenlani…
Tarzan chồm người tới:
- Cái gì? Chú mới nói Castenlani?
- Ờ. Thằng này cũng tàn bạo như Borenlo. Một con thú. Một thằng đồ tể, một đứa mafia thứ dữ. Gã thường hẹn hò với Borenlo tại đây. Chỗ hốc tường kia chứ sao, khi tụi nó đối ẩm với nhau đố bất cứ kẻ nào dám nghe lén, kể cả ông chủ quán. Chúng mà biết được là coi như kẻ đó qua đời.
Tarzan cảm giác hai bàn chân hắn đang bị kiến cắn:
- Castenlani, gã đang ở trong thành phố, phải không?
Carlo lắc lắc cái cổ to tướng:
- Phải gọi đủ tên gọi gã là Sanvatoro Castenlani. Gã đời nào ngả lưng ở thành phố. Ta biết chốn điền viên của gã. Bên hồ Penhame. Tại đó, phía bờ bắc chỉ mọc một ngôi nhà duy nhất. Gã thuê hoặc mua ngôi nhà và sống ung dung như một ẩn sĩ.
- Gã không có nghề gì che mắt thiên hạ sao?
- Có chứ. Một thằng mafia thường vô khối nghề nghiệp. Trước kia Sanvatoro Castenlani là thợ in. Còn nghe đồn giờ đây gã là họa sĩ. Gớm, một thằng sát thủ mà cũng biết vẽ. Ta không hiểu nổi.
Trái tim nhỏ bé của Tarzan đập như điên cuồng. Hắn nhào tới người

bồi bàn đứng tuổi hôn một cái hôn… trời giáng vào má phải:
- Cảm ơn chú, chú Carlo. Cháu "bốc hơi" đây. Chú là một trong những người phục vụ tuyệt vời nhất trên trần gian này.
Hắn phóng ra khỏi quán, bỏ lại sau lưng tiếng Carlo gọi theo ơi ới:
- Ê… Tarzan, còn… chai nước ngọt. Ta… ta quên bưng lên cho chú mày…

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

Mười
TRẬN CHIẾN BÊN HỒ PENHAME

Hồ Penhame cách thành phố ít nhất hai mươi cây số. Gaby có vẻ đau lòng vì phải để cho chó Oskar ở nhà, nhưng biết sao được. Vị chiến binh bốn chân một mắt này không thể kham nổi một con đường xuyên qua hàng loạt cánh đồng và một ngọn đồi cao.

Tứ quái đạp mất một giờ rưỡi mới tới Penhame, một làng nhỏ nằm ven cái hồ trùng tên. Chúng bắt đầu quan sát.

Hồ lọt trong một thung lũng thơ mộng. Nửa phía bắc có rừng bao quanh. Một con đường cát đủ rộng cho xe hơi chạy vòng vào ngôi nhà duy nhất ở tít đằng xa. Ngó giống một bức tranh sơn thủy hữu tình với gian nhà kho và một cái gara dựa vào ngôi nhà lẻ loi.

Chẳng có gì thoát khỏi cặp mắt sáng như sao của Tarzan. Hắn đã thấy hai gã đàn ông thò chân xuống nước trên chiếc cầu thuyền trước nhà.
Công Chúa thì thầm:
- Chúng đó. Tụi mình phải kiếm ngay một chiếc ống nhòm.
- Khỏi cần. Tôi sẽ đích thân sờ gáy hai gã.
Máy Tính Điện Tử can gián:
- Chớ liều lĩnh Tarzan, nếu mày dẫm chân trên con đường cát là bị lộ tức thì. Tao chắc chắn rằng tụi nó có vũ khí…
- Tao hiểu, thưa quân sư. Tao phải vòng sang phía bên kia hồ, đi

trên lau sậy và vượt qua rừng. Đúng chưa, tao phải áp sát ngôi nhà từ đằng sau và xác định coi bé Macco có trong nhà hay không chớ gì. Tao nói đúng ý mày chớ? Bây giờ thì đến phiên mày, mày đã thấy cái đồn cảnh sát mà hồi nãy chúng ta đạp xe qua, phải chưa? Ở đồn, chỉ có vẻn vẹn một ông cảnh sát già chát, nhưng… có còn hơn không. Mày hãy hướng dẫn các bạn trở lại chỗ đó và thông báo gọn ghẽ cho vị đại diện pháp luật. Sau một giờ đồng hồ không thấy tao quay lại là… có vấn đề.
Khuôn mặt quân sư thật não nùng:
- Tránh đụng độ với hai tên hung thần đó trong mọi trường hợp. Nhiệm vụ của đại ca là cứu bé Macco chớ không phải đút đầu vô thòng lọng chúng giăng sẵn.
Tarzan quay lại Gaby. Trời ạ, sao lúc này hắn thèm nhìn thấy cái răng khểnh của Gaby đến thế.

*

Tarzan thanh toán đám lau sậy xong tại mép rừng. Ê, hắn đã phải xắn quần lên đến tận đầu gối và lội trong bùn bì bõm như một chiến binh đổ bộ xuống chiến trường Normandi trong Thế chiến thứ hai. Giờ thì mọi sự dễ dàng hơn, dù trước mặt hắn đầy cây cối ngổn ngang nhưng vẫn đỡ hơn là… ì ạch trong bùn.

Tarzan tới mục tiêu sau cuộc hành quân dài nửa tiếng. Hắn ngồi thụp xuống một cây dẻ cổ thụ và đánh giá tình thế.

Ngôi nhà không trang trí cầu kỳ. Cửa vào nằm ở đầu hồi. Giữa nhà và bìa rừng là một cái sân trải cát rộng cỡ chục mét. Sát mé nhà một chiếc Ford màu xanh lam đậu lù lù. Nhà kho tọa lạc đầu hồi bên kia không hề có cửa nẻo. Trong nhà kho Tarzan chẳng thấy có gì lạ. Hắn để ý đến cái gara xe hơi ghép bằng thép tấm hơn. Có thể chiếc Ferrari màu nhũ bạc được cất giấu trong đó lắm chứ?

Cửa gara bít bùng.
Tuy nhiên Tarzan không đột nhập gara vội, hắn cần kiểm tra coi ai

đang hóng gió ở cầu thuyền. Ngay chỗ núp này, hắn chỉ nhích lên một số bước chân không đáng kể là nhìn được tận mặt đối thủ.

Hắn rời thân cây một cách thận trọng và nhảy sang bức tường sau nhà, ép dính tứ chi bên cạnh một cửa sổ mở toang. Thật là hạnh phúc khi được nghe lén ở bờ rào xưởng sửa chữa Daibondo và bây giờ lại được liếc trộm ngôi nhà một tên mafia Ý.

Con mắt hắn trợn ngược khi nhìn chiếc đi-văng hẹp của gian phòng bài trí sơ sài. Coi, bé Macco đang nằm co ro dưới một tấm chăn mỏng. Tim Tarzan muốn nhảy khỏi lồng ngực. Chúa ơi, mặt thằng bé trắng bệch tựa vôi tường. Mi mắt sưng húp có lẽ vì khóc nhớ mẹ. Tội nghiệp Macco, trên chiếc ghế đẩu kê đầu đi-văng có một ly nước và chai thuốc màu nâu.
Tarzan lẩm bẩm:
- Đúng là nhãn của một loại thuốc ngủ.
Điều phát hiện đó chứng tỏ là Borenlo đã phải sử dụng đến thuốc mê đối với thằng con ương ngạnh của mình. Tarzan nghĩ thầm, cô Muybo đã nói đúng về thằng bé, nó đứng về phía mẹ.

Tarzan mím môi lần mò theo đầu hồi để qua… chính diện. Trong lúc di chuyển như một con rắn mối, hắn sửng sốt bởi một khẩu súng săn dựng bên chiếc ghế nằm “phơi nắng” trước nhà. Kế khẩu súng là một cái bàn chứa hai chai “Blach and White” rỗng tuếch. Ái chà, hai thằng đầu sỏ đã uống rượu tiêu sầu không kém trự Lưu Linh. Đáng lẽ chúng phải đối ẩm ăn uống mới đúng chớ. Thành tích vĩ đại bắt một… đứa trẻ con miệng còn hơi sữa kia mà.

Giờ đây mọi sự tập trung của Tarzan nhắm tới chỗ… cầu thuyền. À á a, một gã đích thị là Borenlo, gã còn lại là một thằng đàn ông hộ pháp với vầng trán thấp và bộ mặt to bè phàm tục. Castenlani tàn độc là đó ư? Ê, tay áo chúng xắn cao, chân trần trụi khua dưới nước làm như Trái Đất này chỉ tồn tại mỗi mình chúng.

Giọng gia chủ Castenlani oang oang:

- Yên trí đi Ông Thầy, thằng nào mà xớ rớ quanh đây, tao sẽ lì xì nó trọn một băng đạn chì vào bụng. Này nhé, khẩu súng săn của tao luôn luôn đặt trong tình trạng đạn lên nòng. Ôkê?
Borenlo cười ha hả:
- Tuyệt. Mày đúng là một gã Xixil!
Tarzan nghe bao đó đã quá đủ. Hắn vọt đến chiếc ghế chụp lấy khẩu súng. Nào, thử xem, chốt an toàn nằm đâu. Những bộ phận khác thì hắn mù tịt.
Hắn xách súng tỉnh bơ bước từng bước một về phía cây cầu.

*

Hai hung thần giật mình vì tiếng động, quay lại. Coi, mặt Borenlo giống hệt tàn tro còn sát thủ Castenlani thì liên tục đưa tay dụi mắt.
Tarzan nói như một quan tòa:
- Chào quý vị, trước hết để tránh sự ngộ nhận, tôi xin thông báo trước là tôi thành thạo cách tác xạ khẩu súng này. Và tôi thành thực khuyên quý vị đừng dại dột phản ứng để lãnh nguyên một băng đạn chì vào… đôi chân bất hảo. Thứ hai, mời quý vị đứng lên và đi trước tôi năm mét thẳng hướng con đường vào làng, nhớ đặt hai tay úp lên đầu như tù binh chính cống. Thứ ba, quý vị cứ yên lòng về số phận bé Macco, sẽ có người đón bé ngay bây giờ. Nào, chuyện thứ tư là… A lê hấp, lên đường chớ không lẽ đứng như trời trồng. Quý vị biết rõ đồn cảnh sát rồi hả, thưa gia chủ Castenlani?
Bộ mặt to bè của Castenlani vừa chồm tới thì… khóa an toàn trên khẩu súng cũng bật mở. Gã lùi lại líu ríu nhìn ngón tay trỏ của Tarzan đang đặt lên cò súng. Đành phải gạ gẫm thử chứ sao.
- Chú mày muốn hối lộ bao nhiêu tiền, thằng nhãi?
Tarzan lạnh tanh:
- Về đồn!

Hai gã trùm găng-tơ tuyệt vọng lủi thủi đi. Borenlo và Castenlani giống hai con hùm xám tự nhiên sụp lỗ chân trâu. Chúng hoàn toàn đầu hàng số phận khi… đặt hai tay úp lên đầu. Trong lúc đối thủ của chúng chỉ là một thiếu niên 16 tuổi chưa bao giờ dám nghĩ đến chuyện nhả đạn vào bất cứ một con vật nào huống hồ là con người.

Ba thám tử Gaby, Karl và Kloesen từ xa xa đã nhìn thấy khung cảnh độc nhất vô nhị ấy. Còn phải hỏi, ba quái tăng cường nhân sự lập tức bên cạnh… người hùng.
Tarzan nháy mắt với Máy Tính Điện Tử:
- Còn chờ gì nữa mà chưa đến đồn cảnh sát hả quân sư?
Karl Máy Tính vừa lao đi thì Công Chúa thắc mắc dồn dập:
- Bé Macco đâu?
- Thằng nhóc đang ngủ. Ông già trời ơi đất hỡi của nó đã tống vào miệng con mình một liều thuốc an thần. Hiện Macco nằm chèo queo một thân tại ngôi nhà. Hai bạn hãy đạp xe tới đó càng nhanh càng tốt. Đừng để thằng nhóc tỉnh dậy sợ hãi vì không thấy ai.
Khỏi cần đợi Tarzan nhắc đến lần thứ hai, Kloesen hành động liền. Có điều thân thể đồ sộ của nó vẫn chậm chạp về di chuyển hơn Công Chúa chút đỉnh. Kìa, Gaby đã phóng trước nó một quãng xa.
Lúc này thiên hạ đã đổ xô ra khỏi nhà quan sát hai gã tù binh bằng những tiếng xầm xì. Tarzan hùng dũng áp tải chúng vào cổng đồn, nơi Máy Tính Điện Tử và hai viên cảnh sát thân hành đứng đón. Trên tay họ là hai khẩu súng lục đã lên đạn và hai bộ còng số tám. Trong chớp nhoáng, hai bộ còng đó đã có hai thân chủ đón nhận, dĩ nhiên thân chủ phải là Borenlo và Castenlani.
Người cảnh sát tóc muối tiêu lắc vai Tarzan:
- Chú mày quả thật thượng thừa. Nào, cho tôi xin khẩu súng chết người nhé. Ủa, trong ổ đạn không có viên nào. Chú mày dám giỡn mặt tụi nó sao?
Tarzan cười lớn. Hắn móc từ túi quần ra hai viên đạn rành rành:
- Vừa giỡn vừa không giỡn, thưa chú. Đi được hơn nửa đường cháu đã tháo đạn ra để ngừa tai nạn cướp cò. Chú phải biết là cháu chưa bắn ai bao giờ chứ, có điều cháu gỡ êm ru khiến hai gã ác ôn cũng chịu… chết không biết được.
Người cảnh sát lắc đầu:
- Tao… cũng chịu chết với chú mày. Tao chưa dám đùa kiểu đó chú em ạ.
*
Mọi chuyện cuối cùng kết thúc tốt đẹp. Cô giáo Muybo đã nở được nụ cười sau nhiều năm đau khổ. Cô được tòa án xử ly dị và được ở với bé Macco. Thử hỏi còn điều gì thiêng liêng hơn tình mẫu tử khi hai mẹ con đoàn tụ trùng phùng.
Ông Thầy Antonio Borenlo và lão Otto Daibondo – Bố lãnh mười năm tù chẵn. Tên mafia đồng bọn Castenlani bị lao động cải tạo một thời

gian.
Băng du đãng thế hệ mới Daibondo – Con, Phoridohem, Ben, Becghe và Drechsen thì, đúng như thanh tra Glockner dự đoán, phải ra tòa và được hưởng tù treo thử thách.
Ân đền oán trả. Tứ quái TKKG được mời lại nhà cô Muybo để dự một buổi tiệc chiêu đãi lớn chưa từng thấy trong đời chúng. Bữa tiệc đầy những nhà sư phạm khả kính của trường nội trú và các trường khác, trong đó có bà giáo khó tính Raulo.
Sau bài diễn văn vừa đọc xong là phòng khách tràn ngập lời chúc tụng của… người lớn:
- Xin mời người hùng Tarzan lên micro!
Ôi, Tarzan muốn chui lập tức xuống gầm bàn, nhưng rủi ro cho hắn, dưới đó là giang sơn của cặp chó Oskar và Benlo. Chúng đang chia nhau khẩu phần thức ăn từ bàn tay vụng trộm của Công Chúa.

Trừ quân sư Karl lúc nào cũng ra vẻ bình tĩnh, thằng mập Tròn Vo ngược lại cứ rối tung. Hiện giờ nó không biết phải gắp món ăn nào trước trên bàn nữa. Cái đầu ngộ nghĩnh của nó cứ quay vòng vòng.

Tuy nhiên nó tìm ra đáp số nhanh hơn đại ca Tarzan nhiều. Chứ sao, xực một lúc bảy món mới là Kloesen… độc thủ.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh
Tập 7 - Bí mật ngôi biệt thự cổ - MỘT
MÓN QUÀ CHO CÔNG CHÚA

Đang đạp xe ngon lành, Tarzan hoảng hồn vì tiếng thằng Kloesen la lên đột ngột:
- Dừng xe lại đại ca, có bảng cấm…

Bảng cấm hả? Tarzan bóp mạnh hai tay thắng: cái bảng cấm sờ sờ trước mặt thấy… ghét. Chứ sao, trong vườn hoa sau sân trượt băng chẳng ai cho phép xe cộ chạy ngang nhiên như vậy bao giờ.

Chỉ tội nghiệp cho Tarzan, do thắng bất tử hắn suýt đổ nhào xuống băng ghế đá trong vườn hoa. Tuy nhiên bằng sự phản xạ thành thục của nghề Nhu đạo, hắn đã biến cái loạng choạng thành một thế nhảy tuyệt hảo. Tay vẫn giữ ghi-đông xe, nhưng hai chân hắn đã vọt xuống đất.

Đúng lúc đó thì hắn đực mặt ra vì sửng sốt. Coi, không biết cái ví của ai nằm phía sau băng ghế, lấp ló sau một miếng giấy báo và một cành cây lá lòa xòa.

Lần này thì không phải Kloesen mà đến phiên Tarzan hét lớn:
- Ê Tròn Vo, có một cái ví ai đánh rơi.
Hắn khom người nhặt lên. À á a, cái ví được làm bằng thứ da cá sấu tuyệt hảo, căng phồng, dầy cỡ cuốn sách 200 trang.
Tròn Vo xuýt xoa:
- Trời ạ, chắc chắn trong đó rất nhiều tiền.
- Để tao kiểm tra…
Tarzan mở ví ra và cả hai muốn nghẹt thở tới nơi. Nào, một xấp tiền dày cộm thò ra khỏi ngăn ví. Ở một ngăn khác là những cuốn séc và ngân phiếu. Ngoài ra trong ví còn một thẻ căn cước hẳn hoi.
Tarzan thở phào:
- Có căn cước để lại, vậy là tốt. Chúng ta sẽ không cần thiết phải giao cái ví bị đánh rơi này cho văn phòng gom đồ thất lạc, mà có thể trả lại cho chủ nhân của nó.
- Đồng ý, nhưng đại ca đếm coi bao nhiêu tiền?
Hai đứa ngồi xuống ghế, rút xấp tiền ra. Toàn giấy bạc 100 và 500 mark.
- 6000 mark tất cả, mày tính sao? Trong căn cước ghi: ông Guynthe Adenman 46 tuổi…
- Tao biết chủ nhân cái ví này rồi. Chủ tiệm kim hoàn và đá quý Adenman nổi tiếng. Mẹ tao là khách hàng thường xuyên của tiệm về các món trang sức đắt tiền. Cái ví bị mất chẳng nhằm nhò gì với tài sản kếch sù hiện có của ông ta.
- Vậy thì tốt. Chúng ta đến chỗ Adenman.

Cuối tháng sáu, cái nóng mùa hè khiến người ta dễ nghĩ rằng bầu trời giống hệt cái chảo rang. Tarzan nhìn đồng hồ đeo tay. Mơi hai

giờ rưỡi chiều, hắn và Kloesen còn thảnh thơi tới một tiếng rưỡi nữa trước khi ghé về ký túc xá khép mình trong giờ tự học.

Tiệm vàng Adenman lừng danh theo lời Tròn Vo tường thuật nằm ở một trong những khu phố buôn bán sang trọng nhất. Hai thằng dựng xe đạp sát vỉa hè, sau chiếc xe hơi Jaguar bóng đến mức có thể soi gương được. Nhưng chúng còn lâu mới thèm soi gương lên màu sơn bóng lộn chiếc xe, thà dán cái nhìn vào những món đồ trang sức quý phái trên lớp nhung đen mịn sau các lớp kính chống đạn để… hít hà.

Chúng bước vô tiệm không một tiếng động bởi tấm thảm dày cách âm. Máy lạnh ro ro mát rượi. Mát như thế thảo nào cô bán hàng đứng sau quầy thu tiền cứ cười cầu tài với khách ra vào bất chấp thời tiết phía ngoài như lò lửa.
Cửa văn phòng mở toang. Hai đứa ngẫu nhiên nghe lọt cuộc độc thoại của người đàn ông diện bộ
com-lê kẻ sọc đang cầm ống nghe:
- Tôi đã đi dạo buổi trưa… vâng, cả tiếng đồng hồ… ờ, trong ví chỉ có 6000. Sao? Không có hy vọng tìm lại được cái ví ư? Tôi rất sợ thẻ căn cước bị kẻ gian lợi dụng.
Khuôn mặt ông ta lộ vẻ uể oải khác hẳn sự xởi lởi của cô gái bán hàng. Cô ta uốn miệng:
- Các em cần món gì?
Tarzan hơi rụt rè:
- Dạ… ông Adenman!
- Gặp ông chủ ư?
Đúng lúc đó người đàn ông thở dài bước ra khỏi căn phòng. Cô nhân viên liền đon đả:
- Thưa ông Adenman, ông có hai người trẻ tuổi cần gặp.
Tarzan không chú ý đến hình dáng như một huân tước Anh của ông Adenman và chiếc nhẫn kim cương đeo ở ngón tay út ông ta bằng cánh tay phải buông thõng của ông. Cánh tay phải rung rung như bị điện giật.
- Tôi nghe đây, chú bé.
Tarzan giật mình:
- Tụi cháu vừa lượm được cái ví của ông…
Cô bán hàng tắt nụ cười cầu tài vì kinh ngạc. Khỏi bàn đến ông chủ

tiệm vàng, ông ta chỉ có nước… nghẹn lời. Mãi vài giây sau Adenman mới lắp bắp:
- Trong ví vẫn còn… vẫn còn tiền.
- Dạ, 6000 mark đúng!
- Tôi… tôi không thể nào tin được. Hai cháu đã cư xử như những vị thánh. Nhặt của rơi, trả lại và không đụng đến một đồng nào. Hai cháu có biết rằng với 6000 mark…
Tarzan trả lời lạnh tanh:
- Một triệu mark mà bất chính thì tụi cháu cũng chẳng cần.
Adenman bắt tay Tarzan với niềm vui của một đứa trẻ:
- Này, cô thấy chưa? Chỉ có bọn trẻ mới đáng vào nước Trời.
Cô bán hàng đồng ý:
- Tôi có thấy, thưa ông Adenman. Ông còn nợ hai chàng hiệp sĩ này năm phần trăm tiền hậu tạ.
- Cảm ơn cô đã nhắc, tôi hiểu luật giang hồ mà.
Adenman lập tức mở ngăn kéo tiền lấy ra ba tờ 100 mark. Mắt ông ta sáng rực khi nghe Kloesen và Tarzan xưng danh tánh họ tên.
- Chúa ơi, cháu tròn tròn mập mập là Willi Sauerlich, con trai ông chủ hãng “Sauerlich, sôcôla và kẹo ngọt” à?
Lỗ mũi Tròn Vo phồng lên tự hào:
- Đúng là cháu đích thị.
- Tuyệt vời cho cuộc hội ngộ. Mẹ cháu là một trong không nhiều khách hàng mà tôi cho là đáng quý trọng bởi sự tinh tế.
Adenman quay sang Tarzan:
- Ngoài số tiền hậu tạ, tôi muốn có một phần thưởng thêm cho cháu. Cháu có thể lựa bất kỳ món quà nào trong tiệm kim hoàn của tôi.
Tarzan lắc đầu:
- Cháu cảm thấy như vậy là đã quá đủ.
Ông chủ tiệm cười ha hả:
- Chính vì tính khẳng khái và lòng tự trọng của cháu tôi mới có ý định tặng một món quà kỷ niệm buổi kết giao. Cháu hiểu không Peter Carsten, trên đời này quá ít người tốt. Cách đây năm năm cửa tiệm này đã từng bị cướp và để rồi bây giờ phải lắp kính chống đạn lẫn hệ thống báo động tự động.
Adenman tiếp tục câu chuyện:
- Không ai phòng ngự như chiến tranh trong công việc làm ăn thương trường, nhưng cháu nên nhớ tôi đã bị bọn cướp trói gô lại và tra tấn còn hơn một con vật. Chúng đem đi số vàng ròng và đá quý trị giá hơn 300.000 mark. Hai tên đàn em bị bắt tại chỗ nhưng tên cầm đầu đeo mặt nạ thì tẩu thoát được cùng với số của cải ăn cướp. Cảnh sát

cũng đành bó tay với hai thằng còn lại bởi chúng một mực khai rằng: thủ lãnh chúng lúc nào cũng đeo mặt nạ 24 giờ một ngày. Quả là một lời khai nằm trong luật im lặng.
Máu TKKG trong người Tarzan chạy rần rần:
- Thưa ông, hai gã tội phạm bị bắt tên là gì?
- Kaupa và Daininghe.
- Có thể đó là hai cái tên giả. Nhưng còn cánh tay phải buông thõng của ông, cháu đoán rằng…
- Cháu đoán đúng đó. Bọn cướp hung bạo năm năm trước đã đập nát khuỷu tay tôi… thôi nhé, hôm nay thì cái chỗ dập nát đó coi như đã lành rồi. Cháu hãy lựa một món quà như tôi đề nghị đi chớ?
Trời đất. Vậy là Tarzan sắp buộc phải chọn một tặng vật. Hắn lấy cái gì bây giờ? Châu báu kim cương trên trần gian này đều thua một ánh mắt và một cái răng khểnh. Còn phải hỏi, ánh mắt nhẫn nhục và chịu đựng của người mẹ làm kế toán quèn một công ty tư nhân đã chở che hắn từ lúc khóc chào đời cho đến khi thành "người hùng" 16 tuổi. Ánh mắt tha thiết của tình mẫu tử ấy đối với hắn không có gì thay thế được, ngay cả khi trái tim hắn đang đập thình thịch vì cái răng khểnh khó hiểu của Gaby.
Giữa mẹ và Gaby hắn đã chọn được câu giải đáp. Nào, trong tủ kính là một chiếc hộp đựng bơ mạ bạc có hình con sò. Đúng là thứ quà tặng dành cho các bà nội trợ mà mẹ vẫn hằng ao ước. Hắn chỉ ngón tay vào chiếc hộp.
Ông chủ Adenman cười ngất:
- Giá có 209 mark. Cháu có quyền lựa thêm một món nữa.
Tarzan không hề chần chờ. Mặt hắn đỏ ửng lên như… con gái. Hắn vừa mới liếc thấy sợi dây chuyền bạc có mặt đen mang hình chữ G. Ôi, Gaby. Tai của hắn tự nhiên lùng bùng.
- Cháu thích sợi dây chuyền bạc phải không? Tế nhị lắm, thứ trang sức này đang được tuổi mới lớn ưa chuộng.
Adenman ra hiệu cho cô nhân viên bán hàng gói hai tặng vật cho vị ân nhân trẻ tuổi. Mắt Tarzan hoa lên. Trời ạ, vậy là trọn vẹn cả đôi đàng, bên tình mẫu tử bên tình… bạn thơ mộng. Hắn còn muốn gì hơn mà không chịu chào ông Adenman để về bây giờ kìa. Chào gấp chứ sao, bởi… châu báu kim cương trên trần gian này đều thua một ánh mắt và một cái… răng khểnh.
*
Lúc đạp xe cạnh nhau trên một con đường vắng, bấy giờ Kloesen mới thắc mắc về món quà hậu tạ 300 mark. Thằng mập vừa nói vừa lắc lư như bị mỏi cổ:

- Tụi mình ở hiền nên gặp lành. Đại ca ở hiền nên được ông chủ tiệm kim hoàn ưu ái tặng tới hai món quà một lượt. Mà tại sao đại ca chỉ khoái những thứ dành cho phụ nữ, tao cũng ở hiền mà có thấy Thượng Đế đoái hoài ban bố cho một hộp kẹo sôcôla nào đâu?
Tarzan định nổi nóng nhưng lại mủi lòng liền. Rõ ràng là thằng Tròn Vo thiệt thòi hơn ai hết. Ai bảo nó không biến thành… phụ nữ.
Tarzan an ủi:
- Thôi được, tao hứa sẽ mua cho mày một đống thực phẩm trích từ 300 mark. Chỉ có điều…
- Sao hả Tarzan?
- Chỉ có điều tao đang cần một bộ thiết bị lặn giá tới 3000 mark. Phải ráng để dành từ từ.
Tròn Vo gãi đầu:
- Nếu vì "sự nghiệp bơi lặn" nhằm phục vụ thành công các chiến dịch phiêu lưu mạo hiểm của chúng ta thì tao đành hy sinh nhu cầu… sôcôla vậy.
- Khỏi… hy sinh. Tao đã hứa đâu là có đó. Mày thừa biết là tao đang dính vô một khóa huấn luyện thợ lặn. Tài sản của tao hiện giờ chỉ có ống thông hơi, mặt nạ và chân nhái. Nó không đủ điều kiện để tao lặn sâu quá 10 mét và xa quá 60 mét được. Phải có tất cả các thiết bị: máy nén khí, máy thở, chân nhái, dao găm thợ lặn, ngọn đèn sáu bóng, thắt lưng chì, dao đi biển, máy đo độ sâu, áo cứu hộ, nón chụp đầu, mặt nạ "xịn" và… lạy Chúa, một máy quay phim dưới nước. Mày nghĩ coi, ba ngàn mark chưa chắc đủ.
- Nhưng tại sao đại ca lại "ngoan cố" học lặn khi tốn kém như thế?
- Hồi nãy mày đã giải thích cho tao rồi mà, mày quên nhanh vậy Tròn Vo. Trước sau gì chúng ta cũng tham chiến trong các đặc vụ dưới nước, chớ không lẽ nhởn nhơ trên mặt đất mãi. Đã chấp nhận làm một "thám tử tư" thì phải chuẩn bị 1001 trường hợp. Có khi còn phải học cả "nhảy dù" trên không nữa kia. Ôkê?
- Ôkê!
Hai quái đập mạnh lòng bàn tay vào nhau. Chúng rẽ vào khu phố công chức của gia đình Máy Tính Điện Tử. Tên quân sư của TKKG đón chúng bằng một căn phòng đồ đạc cực kỳ xáo trộn. Tarzan ngạc nhiên:
- Mày nghiên cứu gì mà mất vệ sinh khủng khiếp vậy hả Karl?
Máy Tính Điện Tử nhún vai:
- Sắp dọn nhà!
Tròng con ngươi của Kloesen như muốn trồi ra:
- Cái gì? Tao có nghe mày bàn qua chuyện này bao giờ đâu?

Máy Tính Điện Tử nhếch mép:
- Thuộc về định mệnh thì làm sao bàn trước được. Thế này nhé, ba má tao đùng một cái được hưởng một phần gia tài chia theo di chúc. "Ông già" nhanh chóng kiếm ngay một ngôi nhà. Một ngôi biệt thự cổ thì đúng hơn. Tuyệt hảo. Mua cực lẹ làng. Ngày kia, thứ bảy sẽ bắt đầu di chuyển đồ đạc. Ngày chủ nhật tao sẽ ung dung làm chủ một căn phòng bá phát ở tầng hai. Đại ca Tarzan và Tròn Vo chỉ cần thò tay ra cửa sổ là "nắm cổ" được một cây dẻ cổ thụ. Nghe mê chưa?
Tarzan búng tay cái chách:
- Tốt lắm. Tụi này sẽ phụ một tay dọn nhà. Nhưng… ê, Karl, ngôi nhà mua của ai vậy?
- Của một người trung gian nghề kinh doanh địa ốc.
- Địa điểm?
- Phía ngoài thành phố, trong một khu vực yên tĩnh. Ngôi nhà trên đại lộ Sân Bồ Đề toàn vườn tược và công viên chung quanh. Khá gần trường chúng ta nữa chớ. Ngay cả "bà già" mình sợ ma hết biết mà cũng phải ưng ý. Chỉ vì nó quá lộng lẫy.
Tròn Vo trợn mắt:
- Bộ có ma à?
- Cái thằng… tao thí dụ nếu con ma cũng thèm ăn… sôcôla chớ không phải thịt người thì mày có sợ hay không? Nghe tao nói đây Tròn Vo: Một biệt thự cổ thì cầu thang sẽ kêu cót két, tầng hầm sẽ tối tăm, sẽ có nhiều ngóc ngách và tháp nhỏ. Mày có đọc truyện "Ngôi nhà của những hồn ma" chưa Kloesen?
Tròn Vo ngượng nghịu:
- Tao cần phải xem tận mắt.
- Đồng ý, chúng ta phải mời Gaby đến một lượt.
Karl lập tức gọi điện cho Công Chúa. Cuộc viếng thăm ngôi biệt thự cổ được ấn định vào cuối giờ chiều.
Tại ký túc xá, Tarazan viết một bức thư ngắn cho mẹ. Hắn kể lại nguyên nhân mình có chiếc hộp đựng bơ rồi gửi lá thư cùng món quà đi bằng đường bưu điện.
Lúc rời khỏi tòa bưu điện chính, hắn mới thấy thằng mập Kloesen chắp hai tay sau mông mơ màng.
- Mày định làm thơ hả Tròn Vo?
- Không dám, thưa đại ca. "Em" ngó sợi dây chuyền có mặt đen đeo chữ G ở… trên trời. "Em" tin rằng nó không có trong gói bưu phẩm.
Mặt Tarzan tái mét:
- Mày… bí mật cho tao chớ Tròn Vo. Thằng Karl Máy Tính mà biết được nó sẽ cười tao suốt một ngày. Mày… mày còn muốn tao làm

giúp những bài toán khó không hở mập?
Cái miệng đầy mùi kẹo của Kloesen đang thơm phức bỗng méo xệch. Nó lí nhí:
- Ơ, tại sao lại áp lực với nhau kiểu đó đại ca. Tao… chịu thỏa hiệp mà. Mày cứ… cứ tặng sợi dây chuyền bạc cho Công Chúa đi, tao không có ý kiến.
- Vậy thì… bắt tay.
Hai đứa đến cửa hàng thực phẩm "Công Chúa" trước sáu giờ rưỡi chiều. Quân sư Karl quả là uy tín, chiếc xe đạp của nó dựa vào tường ngoan ngoãn từ hồi nào.
Bao giờ cũng vậy, con Oskar luôn xông ra đầu tiên để bắt tay Tarzan. Thủ tục ngoại giao của người và chó kéo dài không dưới hai phút.
Công Chúa Gaby nhoẻn một nụ cười mê hồn:
- Ông chủ ngôi biệt thự cổ Karl đã kể cho mình nghe hết rồi. Vụ Tarzan lượm được cái ví đánh rơi của ông Adenman đó mà. Chắc là ông ấy hài lòng về bạn lắm?
Tarzan ngẩng cao đầu:
- Đương nhiên. Chủ trương của chúng ta là "trừ gian diệt bạo" và biết… bảo vệ hạnh phúc người khác cơ mà.
Con Oskar sủa liền một tràng hưởng ứng:
- Gấu, gấu…
- Con chó hiểu ý của tôi. Gaby có một "chiến hữu" tuyệt vời.
Lúc này thì Tròn Vo chịu hết nổi. Nó nhăn nhó:
- Ôi, đại ca không cần phải tốn thời giờ để chinh phục Công Chúa một cách "trừu tượng" như vậy. Cả con Oskar nữa, nó cũng chẳng "tuyệt vời" chút nào nếu thiếu một sính lễ cho cô chủ. Ê, đại ca còn chần chờ gì nữa mà không rút sợi dây chuyền bạc ra…
Gaby mở to đôi mắt xanh biếc:
- Bạn nói gì hở Kloesen? Một sợi dây chuyền…
- Ừ, một sợi dây chuyền bạc có mặt đeo hình chữ G mà Tarzan sắp quàng qua cổ Gaby ấy. Y cứ làm bộ mắc cỡ mãi khiến tôi phải…
Mặt Tarzan xanh như tàu lá chuối:
- Ngừng lải nhải đi Tròn Vo. Hừ… ừm…
Bộ mặt xanh như tàu lá chuối đó bất chợt hướng về Gaby cực kỳ… dại dột:
- Kloesen nói đúng đó Gaby, nhưng mà… thôi, đừng cười mình nghe Gaby… chỉ là một món quà "mini" mà ông Adenman hậu tạ… thằng quỷ sứ Kloesen, cái miệng bép xép… ờ mà cái hộp đựng món quà ở trong túi tôi. Gaby mở ra coi thử…
Công Chúa nhận cái hộp xinh xắn từ tay Tarzan. Cô rón rén mở nắp,

lạy Chúa, sợi dây chuyền chữ G làm cô nghẹn lời. Nước mắt cô muốn ứa ra. Khỏi phải nói đến thái độ của Kloesen, nó bụm miệng cười hí hửng, còn thằng Máy Tính Điện Tử thì sao? Cái thằng tinh quái này giả đò không biết gì hết, lơ đãng nhìn những đám mây trên trời và gật gù một cách ma mãnh.

Cô bé chợt thông minh và "người lớn" hơn lúc nào hết. Tại sao không ý thức mình là một Công Chúa xinh đẹp nhất của trường nội trú chớ? Cô chững chạc như một… phụ nữ 15 tuổi:
- Hãy đeo sợi dây chuyền vào cổ cho mình. Được không Tarzan?
- Ơ…

Hai thằng "đàn ông" ngoại cuộc trong căn phòng cùng một lúc nhắm mắt lại. Coi, Gaby đưa hai tay vén cao tóc phía sau lên và không hiểu cố ý hay vô tình mà hai lần vẫn vụng về không nối được hai đầu dây kim loại dính liền làm một. Hãy ngó Tarzan, đố hắn dám nhìn vào cái gáy thơ ngây của Công Chúa. Phải thử đến lần thứ tư, hắn mới đóng được cái móc khóa.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

HAI
HAI TÊN TRỘM TRONG BIỆT THỰ

Trời sắp nổi cơn dông. Mây đen vần vũ trên thành phố. Đáng lẽ giờ này mọi hôm xe hơi chạy trên đường chưa cần bật đèn mờ, nhưng bữa nay thì hầu như các căn nhà đều đã lên đèn và các cửa hàng cửa hiệu đều sớm nhấp nháy ánh sáng quảng cáo.
Tarzan, Karl, Kloesen, Gaby và chó Oskar đang tiến vào một khu vực hoàn hảo bên rìa thành phố. Không khí thật yên tĩnh. Vườn nối tiếp vườn. Nhiều khu vườn rộng cỡ một công viên. Đại lộ Sân Bồ Đề đón đám trẻ bằng vòng tay thiên nhiên xa lạ và thần bí.
Máy Tính Điện Tử đột ngột dừng xe, mặc dù nó biết rằng còn lâu mới tới ngôi biệt thự. Nó chép miệng:
- Tôi có điều cần thông báo với các chiến hữu về những bóng ma trên xa lộ.

Ba quái nhìn nhau ngơ ngác:
- Sao?
- Báo chí gần đây đang xôn xao về những bóng ma này, thiết tưởng cũng nên cho các bạn tường tận. Ngay khu vực xa lộ bắt đầu từ chỗ này chứ đâu, chúng xuất hiện và nhởn nhơ trước sự truy lùng của cảnh sát về trò chơi tử thần của chúng. Các bạn phải biết rằng, chúng luôn luôn phóng ngược chiều các xe hơi đang lao tới trước. Không phải chỉ thuần túy giỡn mặt luật giao thông một chiều trên xa lộ. Hai thanh niên một nam một nữ tuổi từ 20 đến 22 với mái tóc vàng nhạt đã tung hoành ngang dọc trên xa lộ. Mục đích của chúng là nhìn các xe hơi đâm sầm vào nhau cháy bùng lên như một trò chơi. Dư luận mệnh danh chúng là những bóng ma.
Gaby choáng váng:
- Trời đất, bạn có cường điệu không hở Karl? Có khi chúng chỉ muốn phóng ngược chiều chơi như một loại hippy thời thượng nhằm chứng minh chút nổi loạn của tuổi trẻ?
- Trật lất rồi cô Công Chúa ơi. Đây là sự nổi loạn có tính toán đâu vào đó. Bọn chúng nhìn những chiếc xe hơi các loại đâm sầm qua đường phân cách một cách khoái trá rồi biến mất lúc xe cảnh sát lộ diện. Như vậy đâu phải là một trò chơi vô tư và ngẫu nhiên phải không?
Tròn Vo thắc mắc:
- Làm sao chúng chuồn được?
- Bọn chúng luôn luôn chuồn theo những con đường phụ giao tiếp với xa lộ.
Đến phiên Tarzan:
- Chúng chỉ chường mặt trên một cái xe duy nhất, hay là…
- Câu hỏi độc đáo. Này nhé, chúng hầu như thay đổi phương tiện di chuyển, từ những chiếc xe phế thải trong bãi rác cho đến những xe hơi cáu cạnh ăn cắp được. Rõ ràng chúng đang thực tập cách chơi trội của những "người hùng". Thằng thanh niên tóc vàng hễ lên xe là phóng như điên, có lẽ nó muốn lấy uy với cô bồ bô-hê-miêng của nó.
- Cô gái bô-hê-miêng?
- Ừ, một tay chơi du mục chính hiệu. Một nữ quái của bộ lạc rong ruổi giang hồ. Bất cần sống chết.
Trời lúc này đã tối om. Một công viên hẹp chạy dọc đại lộ Sân Bồ Đề. Không hiểu lý do gì tự nhiên có một chiếc xe hơi đậu chình ình hè phố. Tarzan không thể không quan tâm đến chiếc xe ngang ngược ấy. Hắn liếc cái dãy số gần trùng với số điện thoại của mẹ hắn và ghi nhận liền. Ê, chữ số cuối cùng của chiếc xe mờ mờ ảo ảo chẳng biết

là số 7 hay là số 1?
Khi tới trước đầu xe, hắn quay lại ngắm lần nữa. Trời ạ, bảng số xe phía trước khác hẳn. Hắn hét lớn:
- Stop, các chiến hữu. Chiếc xe hơi này khả nghi đây.
Bốn chiếc xe đạp dừng lại. Oskar tham gia điều tra liền. Nó dùng mũi đánh hơi hai bảng số đằng trước và đằng sau của chiếc xe và phát biểu ầm ĩ:
- Gấu, gấu, gấu…
Tarzan gật đầu:
- Oskar đã lên tiếng thay chúng ta. Chiếc xe hơi đậu bừa bãi này đúng là xe ăn cắp. Bảng số thật trước đầu xe và bảng số giả ở đuôi xe. Đám quái xế do quá vội vàng và ỷ vào đêm tối nên không thèm sơn chữ số cho trùng lắp.
Tròn Vo đồng tình:
- Phải báo cho cảnh sát gấp chớ đại ca?
- Ờ, nhưng cứ… tạm thời để đó. Khu vực này không có trạm điện thoại công cộng. Vả lại chúng ta sắp đến nhà mới của Máy Tính Điện Tử rồi.
Đám trẻ lại lên đường trong tâm trạng bồn chồn. Kia kìa, số nhà 27. Ngôi biệt thự cổ hiện ra đẹp
như mơ.
Khu vườn như cánh rừng rậm. Hàng thông cao vút không thua gì những ngọn tháp nhà thờ. Kế bên ngôi biệt thự là dãy dẻ cổ thụ có thể "nắm cổ" được mà quân sư Karl đã kể. Tán lá nó gần chạm thành cửa sổ. Ngôi nhà giống hệt một pháo đài nhỏ với những ô cửa vòm và những ngọn tháp xen kẽ.
Tarzan búng tay:
- Số một!
- Hết sảy!
Tròn Vo tán đồng theo. Nó mơ màng ngó con đường nhựa dẫn vào gara xây bằng gạch, từ đó có một lối đi trải sỏi được viền hai bên bởi các bụi cây. Đẹp ơi là đẹp.
Máy Tính Điện Tử giải thích:
- Ở đây sẽ phải làm lại cánh cổng gỗ, bằng không thì có vẻ khiêu khích sự tò mò của bọn đạo tặc.
Gaby có vẻ khá hồi hộp khi bốn đứa dắt xe qua cổng đi về phía gara.
Karl Máy Tính trấn an:
- Mình có mang theo đèn pin!
Tròn Vo chưng hửng:
- Ủa, nhà mới mà không có điện đóm à?

- Mai mới lắp xong các bóng đèn. Ăn nhằm gì…
Tarzan gật gù quan sát mặt tiền ngôi biệt thự cổ một cách rất… thi sĩ. Hắn có cảm giác những bức tường xưa như biết nói, những bức tường một trăm năm nay đã chứng kiến bao bể dâu của thân phận con người.
Đúng lúc đó thì hắn thấy… ánh đèn. Ánh đèn lướt dưới một cửa sổ ở tầng hai và… tắt ngấm.
- Ê Karl, báo động cấp một. Trên gác có người lạ.
Mặt thằng quân sư nghệt ra như bị trời trồng:
- Hả? Trong nhà không có một bóng điện kia mà. Lạy Chúa…
Một loạt tiếng động "bịch, bịch…" khiến Máy Tính Điện Tử im bặt. Đúng là tiếng búa nện vào tường. Ghê nhỉ, băng đạo tặc này cả gan phá tường nhà của bậc thông thái cận thị này ư?
- Không phải là đám thợ xây dựng. Gia đình tôi không mời họ làm việc trong bữa nay. Tính sao Tarzan?
- Còn tính gì nữa. Phải TKKG tức thì. Trừ Gaby. Công Chúa và Oskar ở yên chỗ đề phòng hậu hoạn.
Karl chụp ngay một cây gậy dưới chân. Tarzan vác theo một khúc cây to tướng. Tội nghiệp Kloesen, vũ khí của nó chỉ còn sót một chiếc bơm xe đạp. Nó ái ngại nhìn Công Chúa Gaby đang chớp chớp mắt lo lắng mân mê sợi dây chuyền chữ G trên cổ.
Không ai ngờ đến sự phản đối của con Oskar. Đi trinh sát mà thiếu nó là không được, nó sủa ầm lên dù Gaby đã cố bịt mõm lại:
- Gấu…
Tiếng sủa chắc chắn đã bay lọt vào ô cửa sổ vì từ chỗ Tarzan phát hiện có ánh đèn đó, một khuôn mặt ma quái thò ra.
Tarzan đã phóng đến cửa chính. Hắn không thể nhận diện được khuôn mặt quái đản kia trong bóng tối, chỉ là một đống trăng trắng mờ mờ lấp ló sau tấm kính không rèm.
Hắn vung vẩy khúc cây to tướng như đe dọa và khuôn mặt tan biến trong đêm đen. Máy Tính
Điện Tử đứng trước cửa mà run bắn mười ngón tay. Nó "trắc nghiệm" mãi mà chìa khóa vẫn cứ lì lợm trượt khỏi ổ. Nếu không có chiếc đèn pin có lẽ nó vẫn không mở nổi ổ khóa. Có điều lúc mở được, tay vặn vẫn không nhúc nhích.
Tarzan nhún vai:
- Bọn đột nhập đã chèn bên trong. Chỉ có bọn trộm mới e ngại chủ nhà nên chơi kiểu chèn cửa như vậy. Sao? Còn lối nào lên tầng trên không Karl?
- Phía sau nhà, thưa đại ca. Tao chưa bao giờ rờ đến cánh cửa đó.

- Tốt, tụi mình “đánh” cửa hậu.
Ba thằng phóng như sóc ra sau ngôi biệt thự và chết điếng. Cánh cửa hậu mở toang hoác. Các thứ “vũ khí” trong tay chúng chán ngán muốn rời ra. Một lối mòn hẹp xuyên bụi rậm chạy dài tới đường cái. Ở đó có một cái cổng đầy nhện giăng vì không ai sử dụng.
Karl thất vọng thì thầm:
- Chúng bốc hơi bằng đường này, phải không?
- Có lẽ vậy. Cánh cửa hậu tưởng ngon lành mà lại tai hại. Bọn trộm rành hết lối thoát của ngôi nhà.
Đám trẻ chạy như bay theo lối mòn bất chấp những cành lá từ hai bên quật ngược. Coi, lúc lao đến cái cổng bỏ hoang đầy mạng nhện, Tarzan cũng vừa kịp thấy chiếc xe mang hai biển số khác nhau lăn bánh.
Hắn chỉ muốn chửi thề.
- Thật là uổng công. Chúng “dọt” rồi.
Tiếng của Karl:
- Nhưng nguyên nhân nào khiến bọn trộm mê một ngôi nhà hoàn toàn không có đồ đạc lẫn tiền bạc?
- Chưa chắc là không có gì trong ngôi nhà đâu quân sư. Thôi, quay lại kiếm Công Chúa đi. Mọi chuyện hạ hồi phân giải.
Nào, Gaby và Oskar đang vẫy đuôi đợi ba hiệp sĩ ngay cổng chính. Câu nói đầu tiên thật là đáng đồng tiền bát gạo:
- Mình đã thấy chúng. Hai gã đàn ông với đủ đồ nghề đạo chích. Búa lẫn xà beng. Chúng chính là chủ nhân của chiếc xe hơi đậu ngang ngược mà chúng ta nghi ngờ hồi nãy.
Tarzan thở phào:
- Bọn chúng chỉ là chủ nhân của những cái búa và xà beng, còn xe thì chắc chắn là của ăn cắp.
Chưa bao giờ Công Chúa thấy Máy Tính Điện Tử tức tối như vậy. Gã trí thức thở hồng hộc:
- Tụi chó đẻ dám đập phá nhà mình. Thật không ngờ…
Cả đám kéo ra phía cửa hậu. Y như rằng, dưới tay vặn cửa trước có một miếng ván chèn ngang. Còn ở cánh cửa sau mở toang hoác, bọn trộm đã thủ sẵn một chìa khóa thứ hai làm xây xước hết ổ khóa.
Karl Máy Tính hướng dẫn các bạn lên cầu thang. Nó rọi đèn pin vô phòng được dành sẵn cho mình và nghẹn ngào:
- Thật là đê tiện. Toàn vôi gạch trong căn phòng. Chúng đã tàn phá hết.
Karl đưa hai tay bưng mặt như muốn khóc.
Tarzan im lặng. Hắn còn phải xem xét chiến tích của bọn trộm chứ

sao. Ê, lớp vữa ngoài của một bức tường đã bị đạp bong ra hết. Bức tường kế tiếp cũng đang rơi vào thảm họa nếu bọn trộm không ngừng tay vì con Oskar sủa ầm ĩ đánh động.
Tarzan ngó lớp gạch lòi ra qua ánh đèn pin:
- Bọn chúng đập một lớp vữa dày từ ba đến bốn phân để tìm gì ở đây? Không lẽ trong các bức tường này có kim cương châu báu?
Sau câu nói của Tarzan, bốn quái nhìn nhau ngỡ ngàng. Phải mất một lúc lâu, Kloesen mới chép miệng:
- Có khi không phải mục đích tìm châu báu mà vì sự trả thù cá nhân thì sao?
Sự lên tiếng bất tử của thằng mập tương đương như… ánh sáng cuối đường hầm. Còn phải hỏi, Máy Tính Điện Tử gật gù nhíu mày:
- Ý kiến của Tròn Vo khả dĩ lắm. Ba mình là một giáo sư đại học, dù "ông già" luôn được giới sinh viên quý trọng nhưng biết đâu có kẻ nào đó không ưa?
Công Chúa vẫn còn hoang mang:
- Vậy thì chúng ta hãy báo cho ba của Karl biết nội vụ ở trạm điện thoại gần đây nhất. Các bạn đồng ý điều này chớ?
- Ôkê!
Mười phút sau, Karl ra khỏi buồng điện thoại công cộng:
- Xong, ba tôi sẽ báo cho cảnh sát và họ sẽ tới ngôi biệt thự liền. Chúng ta cần phải trở lại để làm nhân chứng.
Đám trẻ không phải chờ đợi lâu, từ xa một chiếc xe hơi đang tiến đến. Giáo sư Vierstein chỉ đi một mình, ông sợ bà vợ hiền lành dễ xúc động trước những biến cố. Tướng tá ông cao gầy so với Karl không khác lắm. Tuy nhiên nhà toán học và vật lý học siêu đẳng này lại dễ phân biệt với nhà quân sư TKKG ở cái bụng khá tròn trịa. Có lẽ những người đàn ông lớn tuổi đều phát triển cái bụng như vậy.
Xe cảnh sát cũng chỉ đến chậm hơn xe của giáo sư Vierstein vài giây. Thượng sĩ Sroedo và hai nhân viên sau khi kiểm tra tất cả những đổ vỡ trong ngôi biệt thự đã đứng ngây người nghe cô bé xinh đẹp Gaby báo cáo.
Sroedo hắng giọng:
- Chiếc xe mang hai biển số khác nhau trên đã bị đánh cắp trưa nay trên một bãi đậu xe tại nội thành.
Tarzan lặp lại giả thuyết của Kloesen:
- Thưa bác Vierstein, bác có nghĩ đây là một vụ trả thù cá nhân không?
Vị giáo sư chớp mắt:
- Có thể lắm các cháu. Tôi đang sực nhớ đến Broclo và Vobia. Trong

kỳ thi vấn đáp hôm qua, tôi đã đánh rớt họ. Đây là hai sinh viên tự do vô kỷ luật. Lúc ấy họ nhìn tôi hầm hầm. Tôi đã thấy họ hất mặt thách thức tôi vào buổi tối. Nhưng thái độ đó cũng chưa đủ để nghi ngờ họ, phải không?
Thượng sĩ Sroedo mím môi:
- Hai sinh viên đó hiện ở đâu, thưa giáo sư Vierstein?
- Ở ký túc xá sinh viên.
- Hay lắm, vậy cảm phiền cô bé Gaby cùng đi với chúng tôi để nhận diện bọn trộm. Tất nhiên chúng tôi cũng phải ghé nhà em để xin phép gia đình.
Gaby chưa kịp trả lời thì ông Vierstein đã phát biểu:
- Thế này, tôi cho rằng nên ghé qua nhà cũ chúng tôi trước để báo cho vợ tôi an lòng. Được chứ ông thượng sĩ?
Các nhân vật có mặt cùng lên đường. Ai dè lúc mới tới nhà Vierstein, mọi người đã thấy một chiếc xe hơi mõm dẹp như mỏ vịt, trên mui sơn lòe loẹt đậu trước cổng. Hai chàng trai tóc dài thậm thượt với nụ cười kiểu cách bước xuống xe. Một anh chàng lịch sự còn ôm trên tay bó hoa thơm phức.
Giáo sư Vierstein thắng xe lập tức:
- Ủa, Broclo và Vobia. Té ra là các anh…
Hai chàng sinh viên gật đầu ngượng nghịu. Họ hơi ngơ ngác khi thấy mình lọt giữa vòng vây của cảnh sát và đám trẻ. Anh chàng cao hai mét ấp úng:
- Tụi em không dám làm phiền thầy… nhưng… vì chuyện bê bối hôm qua… tụi em xin lỗi bởi thái độ… không tốt…
Người thứ hai tiếp tục:
- Thầy đừng giận tụi em. Về chuyện lỡ… hỗn hào. Tụi em rất hối hận. Dạ… em xin gửi bó hoa này tặng cô…
Giáo sư Vierstein cười thật độ lượng:
- Thôi không sao đâu Broclo, Vobia. Các anh vẫn xứng đáng là những sinh viên đấy.
Trong lúc Vierstein trò chuyện và nhận bó hoa, thượng sĩ cảnh sát Sroedo quay qua hội ý với Gaby. Cô bé lắc đầu thì thầm:
- Không phải hai người này, thưa anh Sroedo!
Vị giáo sư thở phào nhẹ nhõm lúc chiếc xe con vịt của hai chàng sinh viên thời đại lăn bánh.
- May mà không phải họ. Nếu không tôi sẽ cực kỳ thất vọng có những học trò như thế.
Đã đến giờ Tứ quái chia tay. Gaby mắt sáng rực:
- Mình sẽ bàn bạc với ba mình. Có thể "bố già" sẽ tìm ra lời giải đáp.

Tròn Vo chợt nghiêm nghị lạ thường:
- Nếu giả thuyết của tôi sai thì giả thuyết của Tarzan đúng. Dám bọn đạo tặc này đi tìm kho báu trong các bức tường?
Đôi môi Công Chúa cong lên:
- Trời ạ, ví dụ có chuyện đó thật, thì…
Tarzan vô tình ngắm sợi dây chuyền chữ G trên cổ Gaby:
- Thì… thêm một đặc vụ kỳ bí nữa, hở Gaby?

BA
NHÂN VẬT LẠ XUẤT HIỆN

Ngày hôm sau, thứ sáu, Tứ quái chụm đầu nhau hội ý tại khuôn viên trường học. Karl nói:
- Bữa nay mình phải ở nhà mới để phụ với mẹ hướng dẫn dám thợ hồ. Họ sẽ đến ngôi biệt thự cổ trét lại chỗ vôi tường bị đập tróc. Thợ đường dây cũng sẽ gắn điện thoại bữa nay. Mai là gia đình mình chuyển chỗ ở rồi…
Kloesen cũng rầu rĩ không kém:
- Lát nữa tan học, bác tài xế Georg sẽ đánh xe lại đón mình đi dự tiệc cùng "ông bà già" tại gia đình người bạn làm ăn với hãng sôcôla. Coi như hết có dịp quan sát được lớp bơi lặn của Tarzan. Đáng tiếc.
Tarzan cười lớn:
- Tiếc cái con khỉ mốc. Đôi khi nhờ có tiệc tùng mà thoát khỏi chết đuối một cách vô ích.
Nội dung cuộc đàm đạo chỉ có vậy và cả đám giải tán. Hai giờ chiều người hùng lớp 10A đang ngồi cô đơn "gặm" cuốn Lịch sử cuộc chiến tranh ba mươi năm khá hấp dẫn thì… bật hẳn người dậy. Coi, đài phát thanh địa phương đưa tin giật gân:
Yêu cầu những ai đang di chuyển trên xa lộ, hướng hồ Troien đặc biệt chú ý những bóng ma trên xa lộ đang đi ngược chiều quý vị, bọn chúng gồm một nam một nữ trên chiếc Chevrolet màu xanh lơ đang phóng hết tốc độ. Quý vị hãy cho xe chạy chậm về phía bên phải. Đây chính là những bóng ma đã gieo tai họa cho các tài xế thời gian gần đây…
Tarzan tắt radio. Trong đầu óc hắn hiện lên một thằng thanh niên tóc vàng và một "nàng" nữ quái bô-hê-miêng chưa hề biết mặt.

Hắn xếp quần bơi, khăn bông, mặt nạ lặn, ống lặn và chân nhái vào một cái túi lớn và lững thững xuống nhà lấy xe đạp lên đường.
Hồ bơi thành phố mới được xây dựng với khá nhiều bể bơi riêng biệt, sâu, cạn đủ loại và các phòng thể dục chuyên biệt. Dưới tầng hầm có cả một "night club" có tên gọi MONOPOLIS đầy tai tiếng với những áp phe bạch phiến.
Chín người, gồm tám người lớn và Tarzan tham dự khóa huấn luyện lặn đang chăm chú nghe huấn luyện viên – kiện tướng bơi lội quốc gia Mailuft giảng:
- Khi lặn sâu, cơ thể giống như một cái đồng hồ sinh học, nó sẽ báo động cho chúng ta biết những hiện tượng đau và ù hai tai…
Mailuft ngưng lại đột ngột để nhìn qua bên kia hồ bơi. Coi, ở đó có hai thằng nhóc đang đánh lộn với sự cổ vũ đểu cáng của một thanh niên cao lớn. Gã xúi giục cả hai đứa qua vai trò trọng tài. Thân thể gã hộ pháp với những bắp thịt cuồn cuộn dưới lớp da đỏ au. Gã mặc quần bơi sọc đen trắng, đội nón bơi đen không che hết những lọn tóc vàng. Chai rượu trên tay gã lắc lư không thua gì thân thể gã. Thầy Mailuft ngó gã trừng trừng như chuẩn bị "chiếu tướng". Ông lẩm bẩm không thành tiếng trong miệng rồi tiếp tục công việc giảng dạy.
Cuối cùng thì buổi tập luyện cũng kết thúc. Linh tính của Tarzan ghi nhận một cái gì đó không ổn. Hắn quay lại chỗ để đồ đạc, và… y như rằng gã thanh niên say rượu đang khinh khỉnh nhìn hắn bằng thế ngồi thách thức của một thằng du đãng.
Tarzan không thể nào chịu đựng nổi bởi cái ống lặn bị gã đè bẹp bằng cặp mông anh chị.
- Ê, xin mời huynh đứng dậy giùm.
Hắn giật phăng cái ống lặn khỏi cuộc tra tấn lãng nhách. Gã tóc vàng lập tức gầm lên:
- Mày… nói… sao?
- Huynh đã làm hư cái ống thở của tôi.
Gã say rượu lè nhè gần líu lưỡi:
- Mày mà biết thở cái chó gì. Với tao, đó chỉ là một cọng rơm không hơn không kém.
- Hình như huynh là chúa tể của hồ bơi này phải không?
- Hà hà… mày có gọi tao là chúa tể cũng được đấy. Tao là tay anh chị gộc, tao đang uống mừng chiến thắng lần thứ 25 của tao, mày hiểu chưa nhãi? Tao đã cho đám nhân loại giẻ rách biết thế nào là lễ độ…
Tarzan nhìn qua cái ống lặn và lắc đầu. Hắn nói thật bình tĩnh:
- Ông anh phải đền cho tôi 22 mark. Bằng không…

Gã say rượu cười nham nhở:
- Mày lảm nhảm cái gì thế? Hả?... Ờ, ờ… nhưng dẹp cha mày đi, ngó theo tay tao kìa. Thấy không? Một con bé thân hình rực lửa.
Lưỡi thằng thanh niên tóc vàng bây giờ cứng nhắc. Có nên nện gã hay không? Tarzan coi lại dụng cụ lặn. Rõ ràng cái ống nhựa chưa đến nỗi nào và vẫn dùng được. Hắn liếc theo ngón tay trỏ của thằng tóc vàng. Con bé thân hình rực lửa mà gã tóc vàng trầm trồ té ra chỉ là một cô gái mặc bộ bikini hai mảnh màu đỏ. Cô ta có gương mặt tròn và đôi mắt vô tội của một con bê.
- Này, có xê ra cho ta "nghía" em bé không hả?
Khỏi cần gã yêu cầu, Tarzan cũng chẳng còn tha thiết màn đấu khẩu tay đôi vô bổ, thậm chí có liệng gã xuống hồ bơi, hắn cũng cảm thấy hết hứng thú. Hắn huýt sáo và đủng đỉnh bước vào phòng tắm nam thay quần áo. Mặc kệ gã tóc vàng say rượu đang hả hê vì cái chiến thắng thứ 25 của gã, cũng có thể là thắng lợi thứ… 26 lắm chứ, bởi gã đã bắt đầu cuộc trường chinh tán tỉnh cô gái mặc bộ bikini đỏm dáng kia.
Coi vậy mà lúc trở ra đi ngang phòng thay đồ của phụ nữ, Tarzan bất chợt giật mình. Bên trong cửa vào được che chắn từng ngăn, hắn nghe một âm thanh uất nghẹn vọng ra như tiếng hú:
- Cứu, cứu… trời ơi!
Sau đó là tiếng tri hô thất thanh:
- Buông tôi ra, đồ đồi bại, ông… huấn luyện viên ơi, cứu tôi…
Cùng với giọng nói nấc cụt của một thằng lưu linh quá chén:
- Ừ… ừm, đừng la lớn…
Tarzan hiểu vấn đề ngay lập tức. À á a, gã tóc vàng đang giở trò càn quấy với cô gái "có đôi mắt vô tội của một con bê". Bất chấp mọi phép tắc lịch sự của một đứa con trai trước cửa phòng thay đồ dành cho phụ nữ, hắn buộc phải cứu người.
Coi, cô gái mặc bikini đang cuống quýt với đống quần áo trên tay còn gã thanh niên thì cứ chồm chồm móng vuốt sàm sỡ như con sói vồ mồi.
- Bốp!
Tarzan tung một cái bạt tai chớp nhoáng vào bộ mặt điếm đàng của gã anh chị… gộc. Hắn không ngờ cú phản đòn của thằng thanh niên tóc vàng đó lại hèn đến thế. Gã không dám đấm thẳng vào mặt hắn mà quay ngược nắm tay quất vào mặt cô nàng bikini.
- A, a…
Tiếng rên của cô gái tắt nửa chừng. Cô đổ ập xuống sàn như một thân cây tróc gốc.

Lúc này rõ ràng không còn gì nữa mà do dự, Tarzan trút đủ mọi chiêu thức cận chiến lên thân thể thằng… hèn, hắn không bỏ qua bất cứ một milimét da thịt nào trên thân thể của gã. Có điều đối thủ của Tarzan không phải là thằng võ nghệ cấp thấp. Gã hứng đòn và trả đòn ra vẻ một cao thủ hẳn hoi.
Nhanh như cắt, hắn liệng gã quay đúng 180 độ, tung cao, rơi như trái mít dập xuống nền gạch.
Hắn liếc qua cô gái đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Cô nằm ngửa, hai cánh tay run lật bật, máu từ mũi cứ trào ra như bị đứt động mạch. Hắn chỉ biết nói một câu:
- Đợi tôi đi gọi bác sĩ…
Chỉ có hàng lông mi cô gái trả lời. Một phút sau, Tarzan quay lại cùng ông huấn luyện viên Mailuft và chiếc túi cứu thương.
Trong khi vị thầy dạy lặn làm những động tác cầm máu cho nạn nhân thì Tarzan ấn đầu gã thanh niên lưu manh xuống một băng ghế.
- Tao muốn mày ngồi yên không nhúc nhích.
Gã tóc vàng đã tỉnh táo. Gã xoa xoa chỗ bả vai đau đớn và nhìn Tarzan bằng cái nhìn của loài rắn:
- Mày sẽ biết đòn phục thù của tao nghe chưa nhãi ranh, mày chưa biết tao là ai mà…
Tarzan nhếch mép:
- Tao luôn luôn đợi mày, thằng “người lớn” đáng ghét ạ.
Cô gái lúc này bắt đầu ngồi dậy được. Hai cánh tay cũng hết run rẩy.
Ông Mailuft thở phào:
- Sống mũi chưa bị gãy nhưng một chiếc răng bị lung lay. Tôi không thể hiểu nổi đường đường là một người đàn ông mà gã lại hành động trước đàn bà thiếu tính người đến thế. Rất cảm ơn sự can thiệp kịp thời của Tarzan, này Tarzan, cậu gọi ngay cảnh sát giùm tôi.
Mười phút sau, xe tuần tra cảnh sát đến. Hồ sơ nội vụ được thiếp lập gọn ghẽ: cô gái tên là Macga Cernikop, 19 tuổi, làm thợ uốn tóc, không hề quen với gã tóc vàng. Gã tóc vàng tên Otto Ganste, 21 tuổi, vô gia cư vô nghề nghiệp xuất thân từ một hệ phả du mục lang thang ở ngoại ô thành phố. Gã tồn tại bằng các lễ hội của các địa phương trên nước Đức với một cỗ đu quay, hai quầy bắn súng có thưởng và một quầy bán vé số.
Viên cảnh sát nói với Mailuft:
- Dân bô-hê-miêng lang thang này không phải ai cũng xấu, nhưng tiếc rằng không ít kẻ trong số họ đã trở thành tội phạm. Ngày nào chúng tôi cũng điên đầu với họ về các vụ choảng nhau và trộm cắp.
Tarzan hoàn thành nhiệm vụ. Hắn trở về ký túc xá nằm gối đầu lên

cuốn Lịch sử cuộc chiến tranh ba mươi năm rồi ngủ thiếp đi.
Tám giờ tối Kloesen mới xuất hiện ở phòng và muốn… lòi con ngươi khi nghe Tarzan kể lại bi kịch ở hồ bơi. Mục tiêu của chúng sáng mai là căn nhà của Máy Tính Điện Tử.
*
Dành nguyên một buổi sáng lao động cho công việc chuyển chỗ ở mới, đến 12 giờ trưa gia đình Karl và Tứ quái mới tạm dừng tay ngồi… thở.
Ông Vierstein khả kính vừa lấy khăn thấm mồ hôi vừa với tay kéo xuống một chiếc hộp gỗ dẹp lép:
- Bác có thứ này lạ lắm.
Vị giáo sư toán mở hộp ra. Tarzan sửng sốt ngó hai khẩu súng lục cầu kỳ giống nhau như đúc ít nhất được sản xuất cách đây hai trăm năm.
Vị giáo sư giải thích:
- Các sinh viên có nhã ý tặng bác năm ngoái để trưng bày như một loại đồ cổ quý hiếm. Nhưng dù là đồ cổ thì chúng cũng vẫn là vũ khí. Có thể hai khẩu súng này vẫn nhả đạn được. Bác chưa thử lần nào.
Về môn vũ khí, Tarzan khá am tường. Hắn vốn là con người thể thao hiếu động mà. Hắn được ông Vierstein cho phép cầm một khẩu súng lên quan sát. Ông Vierstein nhìn hắn cười mỉm:
- Chừng nào thằng Karl tổ chức ăn mừng tân gia, bác sẽ cho các cháu bắn thử dưới tầng hầm. Hai khẩu súng không cần giấy phép sử dụng này không phải là không nguy hiểm…
Bà Vierstein lo lắng:
- Nhưng… anh không được cho bọn trẻ bắn đạn chì…
Vị giáo sư cười sảng khoái:
- Em yên trí đi. Anh sẽ có mặt cùng với Tứ quái.
Bốn đứa trẻ chào ông bà giáo sư kéo ra cửa ngồi tán gẫu. Tarzan ngồi quay lưng lại ngôi biệt thự và hắn giật mình. Ê, ngay chỗ công viên bên kia đường, sau một băng ghế giữa hai cây dẻ gai hình như có một gã đàn ông đang đứng.
Gã xuất hiện từ lúc nào? Không ai biết, có điều qua thái độ khả nghi của gã thì những căn nhà dọc đại lộ Sân Bồ Đề này đối với gã quen thuộc như trong lòng bàn tay. Còn phải hỏi, gã đàn ông tỉnh bơ lấy tay che trên trán khum khum nhằm mở rộng tầm mắt theo dõi, gã muốn gì vậy? Hay gã là một trong hai tên trộm đào tường khoét vách đêm kia? Gã mặc bộ com-lê xộc xệch, không cà vạt, cái trán thưa gần như hói, cặp kính râm hình chữ nhật bí hiểm… Có thể có một cái gì đó dưới thắt lưng: một khẩu súng lục hoặc một con dao bấm

chẳng hạn.
Hắn thôi miên kẻ lạ chăm chú đến nỗi quên cả Gaby mềm mại ngồi bên. Giọng cô bé thỏ thẻ:
- Phát hiện mục tiêu nào mới hả người hùng?
Tarzan đứng bật dậy:
- Đợi mình một chút nhé các bạn. Có… chuyện.
Hắn rón rén đi về phía cửa vòng qua góc biệt thự. Mặt đường nhựa loang loáng dưới nắng. Cây lá phảng phất hương vị mùa hè. Trưa yên tĩnh không một bóng người. Thằng đàn ông rình rập đã… biến mất.
Tarzan băng qua công viên và sau một hồi lùng sục khu đất mênh mông đó, hắn khám phá ra một bến xe buýt trên con đường nhánh. Bến xe buýt thì có gì làm hắn hí hửng nào, quan trọng là gã đàn ông đeo kính hình chữ nhật có mặt tại bến đang bách bộ qua lại với điếu thuốc lá trên tay. Ái chà, vậy là rõ. Gã đang chờ xe đến. Điều tối kỵ lúc này là nhảy lên xe buýt của gã, gã sẽ phát hiện ra mối thân thiết giữa Tarzan và gia đình Karl.
Tarzan chạy như bay về ngôi biệt thự lấy xe đạp, phóng lên yên trước những con mắt sửng sốt của đám bạn.
May phước, hắn trở lại bến xe buýt đúng vào lúc cái xe đem theo gã lạ mặt chuyển bánh.
*
Tại trung tâm thành phố, gã lạ mặt xuống xe và bốc hơi lập tức trong một quán rượu có tên Hầm Rượu Nho. Gã không biết rằng cái đuôi bám gã cũng dừng lại, khóa xe đạp và kiểm tra túi tiền vẻn vẹn chỉ còn 4,8 mark.
Phòng trong quán mát lạnh, âm u với những giàn lá nho um tùm ngăn cách hơn chục lô ngồi riêng biệt.
Tarzan tiến lại quầy:
- Cho một ly côla!
Bà chủ quán không thèm ngẩng đầu lên:
- Đợi nhé…
Bà ta đang tập trung ngòi bút vào những con số dài dằng dặc.
- 51 xu!
- Sao, thưa bà?
- Ly côla 51 xu…
Tarzan vừa mới đặt tiền lên quầy thì một giọng đàn ông từ lô thứ ba vọng ra:
- Thêm ba ly rượu nho nữa, tôi một và “đào” của tôi: hai ly. Phải không cưng Polores?

Có tiếng cười phụ nữ lả lơi, rồi tiếng trả lời của bà chủ quán dù mắt bà ta vẫn không rời những con số.
- Tôi nghe rồi ông Horst!
Mắt Tarzan sáng rực. Giọng đàn ông nhừa nhựa đó có thể là gã lạ mặt, có thể là không. Phó mặc sự may rủi, hắn cầm ly côla bước vào bàn trong lô thứ hai kế bên và… vén một dây nho giả bằng nhựa lòe xòe để theo dõi thử. Trời ạ, đích thị là gã, Horst, tên rình mò ngôi biệt thự nhà Karl cách hắn chưa đầy một cánh tay. Cảm ơn Thượng Đế, gã đang mở chiến dịch tâm tình với một thiếu nữ da màu có lẽ hơn 20 tuổi. Cô gái có đôi mắt đen nhánh như một vũ nữ Tây Ban Nha, mái tóc lượn sóng buộc ruy-băng trên trán tuyệt đẹp. Cô ta đeo khuyên tai bạc, dây chuyền bạc và sáu vòng đeo tay cũng bằng bạc đồng bộ. Da cô gái màu nâu, hàm răng trắng muốt như màu áo, cộng với chiếc quần đỏ cân xứng nhìn lộng lẫy như một nữ thần man dại. Đúng lúc đó bà chủ quán bưng ba ly rượu nho đến lô thứ ba:
- Ghi sổ tiếp hả ông Horst?
- Ừ… cảm ơn trước nhé bà Elli!
Gã nốc cạn ly của mình lúc bà chủ quán quay gót:
- Hè… èm, ngon bá cháy!
Cô gái phản đối liền. Tiếng cô nàng líu ríu như chim hót:
- Còn lâu mới bằng rượu sâm-panh. Em vẫn thích sâm-panh hơn.
- Rồi em sẽ được tắm bằng rượu sâm-panh, thưa nữ thần bô-hê-miêng Dolores.
- Xin lỗi, anh hứa dài cả cổ. Kể từ lúc ra khỏi tù…
- Nữ thần xinh đẹp của anh ơi, phải từ từ chớ…
- Không thể từ từ được. Em không phải là một con bé nhà quê mới lên tỉnh lần đầu. Không có anh, em vẫn tồn tại với đoàn hát rong giang hồ. Em xứng đáng chuồn cùng anh sang Nam Mỹ hoặc Tây Ban Nha trong tư thế một phu nhân mệnh phụ. Hãy nhớ một câu cách ngôn của xã hội đen chúng ta: Tiền là tiên là phật, là sức bật của tuổi trẻ, là sức khỏe của tuổi già… Không có tiền thì mối tình trời ơi đất hỡi của chúng ta sẽ tan theo mây khói.
- Gớm nhỉ, em định dạy anh một bài học về giá trị của đồng tiền ư? Sao em không nói luôn: … Tiền là cái đà của danh vọng, là cái lọng che thân, là cái cân công lý, tiền là… hết ý?
- Vậy anh tính sao?
- Ráng chờ anh tóm được con mồi.
Tarzan hiểu rằng đó là tiếng lóng nhằm ám chỉ “của cải ăn cắp” của dân sống ngoài vòng pháp luật. Hắn càng hồi hộp hơn khi nghe cô ả bô-hê-miêng chắt lưỡi:

- Còn chiến hữu Ecvin của anh bỏ đâu?
- Anh sẽ cho nó ra rìa.
- Á à, anh định độc quyền ẵm con mồi phải không? Bao giờ thì có nào?
- Hà hà, có đến nơi rồi. Đám ngu xuẩn đang dọn nhà. Hôm nay chúng tha đồ đạc đến ngôi biệt thự nhưng chắc chắn mai chúng mới đến ở. Một tay bốc xếp đã lẻo mép phun ra với anh như thế chỉ với một điếu thuốc. Rõ ràng cỗ bàn đã dọn tận… miệng. Đêm nay là cơ hội cuối cùng cho tình ái
chúng ta, hà hà…
- Đúng là năm ăn năm thua, "phiêu" quá…
- Ồ, đêm nay anh sẽ tỉnh táo cực kỳ. Sau vụ hư bột hư đường đêm hôm kia, ngay đêm qua anh và thằng Ecvin còn quay lại thăm dò nhưng chỉ đụng toàn xe tuần tra bọn cớm. Tuy nhiên đêm nay thì…
- Kế hoạch ra sao?
- Thế này: nửa đêm tụi anh sẽ đột nhập ngôi biệt thự cổ. Và trước lúc trời sáng, có lẽ anh đã tóm gọn con mồi. Nó chỉ có thể nằm giữa các bức tường chớ không còn chỗ nào khác. Sau đó thì… a lê hấp, chúng ta sẽ phỗng tay trên thằng Ecvin. Làm thịt nó quăng xuống nước là gọn nhất.
Tarzan ngồi lặng phắc. Cuộc nghe trộm thật tuyệt vời. Hắn không dám đụng tới ly côla vì sợ sự xúc động vang lên thành tiếng động. Hai câu hỏi giày vò trong đầu hắn: báo cảnh sát hoặc sử dụng võ thuật bắt sống gã Horst? Cả hai câu đều không trả lời được. Đó chưa phải là cách của… TKKG. Lúc này gã Horst đã đứng dậy:
- Anh phải đi bây giờ, cưng ạ. Đừng để thằng Ecvin nghi ngờ.
Gã đứng dậy đã nhanh mà Tarzan phản ứng còn nhanh hơn cả gã. Hắn lẻn ra khỏi lô ngồi lẹ hơn con sóc và phóng ra cửa lấy xe đạp. Núp sau bức tường theo dõi đối thủ là một công việc tiếp theo đương nhiên.
Tarzan quan sát thằng đào tường khoét vách ra khỏi quán Hầm Rượu Nho đi như chạy ngược con phố. Đầu gã cứ gục xuống như nhớ đến cái giá phải trả cho mối tình trai tứ chiếng gái giang hồ với ả Dolores láu lỉnh. Hệt một gã thất tình.
Tarzan nhảy lên yên khi Horst vẫy taxi. Đáng tiếc cho hắn, qua một khúc quanh, chiếc taxi biến mất giữa một rừng xe cộ nườm nượp.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

BỐN
TƯƠNG KẾ TỰU KẾ

Gaby đứng trước cổng, hai tay chống nạnh, mái tóc vàng óng bay tung trước gió. Cô bé cong hết môi khi thấy Tarzan rón rén trở về:
- Ái chà, người hùng có máu rong chơi nhỉ. Té ra những anh chàng càng khỏe mạnh bao nhiêu càng lẩn trốn công việc bấy nhiêu!
Tarzan không cách gì giải thích với Gaby khi ông bà giáo sư Vierstein đang lảng vảng ở gần đó. Hắn ghé sát vành tai cô bé thì thầm:
- Tìm một chỗ nào họp hội nghị Tứ quái gấp. Ở phòng thằng Karl cũng được. Coi chừng ông bà Vierstein cười vào mũi tụi mình…
Lời thì thầm của Tarzan cực kỳ hiệu quả. Chưa đầy mười phút, đám trẻ đã có đủ cớ để xin phép người lớn lên phòng quân sư, giữa một đám đồ đạc hẩu lốn chưa thu dọn.
Nào, Karl Máy Tính ngồi trên giường, Tròn Vo chễm chệ trên chiếc ghế nệm to phồng, Công Chúa duỗi chân trên thảm, con Oskar ngả đầu trên gối cô chủ lim dim. Tarzan đi qua đi lại tường thuật từng chi tiết như một nhà hùng biện có cỡ.
Hắn gật gù kết luận:
- Vụ đầu tiên: thằng bô-hê-miêng vô nghề nghiệp tóc vàng tên Otto Ganste. Gã này khoe rằng đã thắng lợi tới 25 lần trước đám nhân loại giẻ rách. Vậy 25 thắng lợi của gã là những tội lỗi gì, chẳng lẽ là 25 lần gã xông đến các hồ bơi ghẹo con gái và đấm vỡ mũi các cô mặc bikini. Nếu tội lỗi đơn giản như vậy thì chẳng có gì đáng nói, chúng ta sẽ tính chuyện với gã sau. Ai đồng ý với đề nghị này?
Ba quái trong phòng đều giơ tay lên, tất nhiên trừ ra Oskar.
Tarzan có vẻ hài lòng. Hắn búng tay cái chách:
- Vụ thứ hai: bọn Horst và Ecvin sẽ xuất hiện nửa đêm nay để trổ nghề đạo chích. Tôi muốn tụi mình bắt sống cả hai thằng. Như vậy chúng ta sẽ có tiền thưởng bởi bọn trộm này chắc chắn đang bị truy nã. Các bạn nghĩ sao?
Kloesen hưởng ứng nhanh đến nỗi suýt làm văng thanh sôcôla nhóp nhép trong miệng:
- That's right! Tụi mình sẽ sử dụng tiền thưởng mua vé tham dự trại hè ở biển.
Gaby thì nhăn như khỉ. Cô bé vẫn còn hậm hực vụ Tarzan hồi nãy bỏ đi "sô lô":

- Này người hùng, đừng có nghĩ mình là Tarzan rồi muốn làm gì cũng được. Tại sao lại không cần sự can thiệp của cảnh sát, hả? Nhân danh con gái của thanh tra hình sự Glockner, mình sẽ thông báo cho ba mình vụ này.
Tarzan tiu nghỉu:
- Bỏ qua sự cầu viện đó đi Gaby. Tôi biết bạn là một thiếu nữ có chí tự lập mà.
- Không cần.
Tarzan đành cười… gượng gạo trước lòng tự ái bất tử của cô bé. Nhưng Tròn Vo thì cười như muốn sặc. Còn thằng Máy Tính Điện Tử ư? Nó giả bộ gỡ kính cận ra cười với cái giọng vô duyên. Nó cố gắng gỡ gạc giùm Tarzan:
- Nếu có một máy ảnh trong tay, mình sẽ ghi nhận một pô hình "Thương nhau lắm cắn nhau đau" làm… kỷ niệm.
Công Chúa đỏ bừng mặt. Cô bé chĩa mũi dùi về kẻ vừa phát ngôn liền:
- Khỏi dàn xếp quân sư quạt mo. Tôi quyết định báo cảnh sát.
Thằng Karl vờ vịt co rúm lại. Nó liếc thấy thằng bạn chí cốt Tarzan đang lúng túng ngồi xuống thảm đối diện với… Gaby. Cái thằng cao lớn thừa kinh nghiệm này ắt phải biết cách thuyết phục đôi mắt xanh biếc bướng bỉnh của cô nàng. Y như rằng Tarzan xuống nước:
- Bố già Glockner luôn luôn là thần tượng trong nghề trinh thám của chúng ta. Gaby hiểu điều đó mà. Nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ…
Gaby cố tránh né cái nhìn rầu rĩ của Tarzan bằng cách mân mê sợi dây chuyền bạc. Chao ơi, sợi dây chuyền với mặt đen hình chữ G! Lòng cô bé tự nhiên chùng xuống. Cô phụng phịu lần cuối cùng:
- Thì… thôi, năn nỉ hoài. Mình đồng ý với quyết định của… tập thể.
*
Sự căng thẳng trong hội nghị coi như chấm dứt. Tarzan trở lại vai trò đầu đàn. Hắn đưa tay phác họa:
- Tôi hình dung thế này: tôi, Karl, Kloesen sẽ có mặt ở đây chậm nhất là 11 giờ đêm để đón bọn trộm. Và…
Khuôn mặt Gaby vừa rạng rỡ đã buồn thiu:
- Không lẽ chỉ toàn con trai, còn mình thì sao?
Tarzan năn nỉ cô bé:
- Gaby hãy thông cảm. Tôi nghĩ rằng đây là chuyện của đàn ông, chết người như chơi. Chưa kể
bố già Glockner không bao giờ chấp nhận cho cô con gái duy nhất của ông ra khỏi nhà giữa đêm hôm khuya khoắt. Thông cảm nghe Gaby! Karl Máy Tính thì thừa sức trốn đi được, còn tôi và Kloesen

vẫn “vượt ngục” như mọi lần. Gaby này…
- …
- Bây giờ xin bàn kế hoạch hành động. Máy Tính Điện Tử sẽ đem theo chìa khóa để chúng ta “giữ chỗ” trong biệt thự trước. Đặt giả thuyết là hai thằng đạo tặc Horst và Ecvin có vũ khí thì chúng ta cũng có trang bị đáp lễ chúng hẳn hoi. Có nghĩa là chúng ta sẽ sử dụng cặp súng lục cỏ vật với điều kiện không nạp đạn chì mà dùng thuốc súng và những cái nút. Ê, các bạn sẽ ngạc nhiên điều này, càng nhét vào nòng súng nhiều nút hiệu quả bắn ra càng cao. Hãy tưởng tượng một cái nút bắn trúng mông thì bỏng rát như bị dính nước sôi đấy chớ, huống hồ là bị lãnh một lượt hàng tá nút. Tôi nghĩ có lẽ chúng ta chỉ cần sử dụng một khẩu là bọn trộm đã quy hàng…
Karl Máy Tính lau cặp kính cận:
- Tôi thấy kế hoạch của Tarzan như vậy là ổn.
Gaby vẫn chưa yên tâm:
- Rồi các bạn sẽ làm gì khi bắt sống chúng?
Tarzan mỉm cười:
- Chúng ta sẽ moi từ miệng chúng ra bí mật của ngôi biệt thự cổ…
- Ý đại ca muốn nói về con mồi của gã Horst à?
- Ừ, chữ con mồi của đám thế giới ngầm tương đương như các tiếng lóng: quả, mánh… vân vân, nó có nghĩa là tài sản bất chính do ăn cướp hoặc ăn cắp. Nó có thể được giấu đâu đó trong các bức tường.
Công Chúa im lặng không nói nữa. Cô bé hiểu thân phận nữ nhi của mình. Làm con gái trong những trường hợp đặc vụ nửa đêm này thiệt thòi biết bao nhiêu. Cô chỉ hơi tươi tắn lên một chút lúc thằng mập Tròn Vo phun nước bọt lên trời ba lần và lầm rầm bùa chú:
- Tôi tin vào phép thuật đêm nay. Con đã nhổ nước miếng ba lần, thưa Thượng Đế!
Máy Tính Điện Tử nhăn như khỉ:
- Ơ, tại sao mày lại làm dơ tấm thảm của tao. Không có bọn trộm nào bị bắt sống bằng nước miếng đâu, thằng trời đánh.
Phiên họp kể như bế mạc.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh
NĂM
CUỘC CHIẾN LÚC KHÔNG GIỜ

Tarzan và Kloesen đã báo không ăn tối ở ký túc xá, lấy cớ là phải lao động giúp gia đình Karl Máy Tính dọn nhà cho đến khuya.
Lúc trở về "Tổ đại bàng", Tarzan mở tung cánh cửa sổ để báo cho mọi người là mình đã về. Trong khi hắn lãng mạn với những ngôi sao trên trời thì Kloesen chỉ muốn ngáp vì thỏa mãn với bữa cơm chiều bội thực ở ngôi biệt thự. Vậy mà hình như nó vẫn còn tiếc rẻ phong kẹo sôcôla nằm hấp dẫn trên mặt tủ. Nó vừa đưa tay định với phong kẹo thì chạm phải bàn tay thép của Tarzan.
- Tao cấm mày xực sôcôla. Mày không nhớ công tác đêm nay à?
Thằng mập đánh trống lảng:
- Ủa, tao đâu có định… lấy mớ kẹo. Tao định khều ngón tay mày để bàn chuyện mà.
- Chuyện gì?
- Thì… vụ đó đó. Đại ca có nghĩ rằng bọn trộm tấn công trước chúng ta không?
- Mày nói năng lãng xẹt. Mình phục kích tụi nó chớ.
- Nhưng có lẽ gã Horst thuộc loại bự con?
- Bự cỡ mày là cùng. Có điều bắp thịt của gã cuồn cuộn như Hercules chớ không mềm nhão như mày.
- Đại ca đừng giỡn.
- Ơ, làm sao tao dám giỡn với thám tử Tròn Vo, đồ đệ của Sherlock Holmes.
- Nhưng mày đã giỡn với Gaby.
- Sao?
- Niềm vui đặc vụ của đại ca đêm nay đã trả giá đắt bằng một đêm thức trắng của Công Chúa. Cô ấy sẽ thức trắng đêm để cầu nguyện cho chiến công của mày.
- Tao lạy mày, Kloesen…
- Cô ấy hay chỉnh tao, nhưng không sao. Tao biết nhược điểm của mình. Tại tao mập ú và lùn tịt. Nếu tao mà cao lớn đẹp trai như mày thì có nói bậy cách mấy chắc cô ấy cũng tha thứ dễ ợt.
- Tao đã nói bậy à?
- Ờ, hồi nãy mày dám gạt phắt ba của Gaby ra khỏi vòng chiến. Tao mà gạt phắt kiểu đó thì đừng hòng. Bị véo như chơi. Còn mày…
- Hả?
- Thôi, đừng giả nai nữa đại ca. Làm như không thấy Công Chúa mân mê sợi dây chuyền đeo ở cổ, tao nói thiệt, còn lâu mới qua được cặp mắt thám tử tư nhân của tao. Nào, bây giờ có chịu đưa cho tao phong sôcôla hay không?

- Không!
- Vậy thì… tao ngủ.
Tròn Vo nói là làm liền. Nó lăn kềnh ra phía sau đập đầu vào… gối và ngáy vang như sấm.
Tarzan lắc đầu. Hắn vặn chuông đồng hồ báo thức và nằm xuống ghế kế tục "sự nghiệp ngủ" của Tròn Vo.
*
Hai đứa đánh một giấc cho đến lúc chuông reng. Chúng bật dậy như lò xo, thay quần áo trong bóng tối rồi lẻn ra cửa sổ hành lang, leo thang dây xuống như thường lệ. Cuộc vượt ngục "trót lọt". Hai chiếc xe đạp phóng vun vút vào thành phố.
Lúc 23 giờ 7 phút, chúng dừng lại bên gara ngôi biệt thự số 27 đại lộ Sân Bồ Đề.
Một giọng nói ma rên quỷ hờn từ bụi rậm vang ra:
- Suỵt…
Tròn Vo hết hồn:
- Cẩn thận đại ca, có kẻ địch…
Cái dáng lêu nghêu của Máy Tính Điện Tử nhô ra từ bụi rậm:
- Ta là gã Horst đây!
- Đồ quỷ sứ, mày làm tao nổi hết da gà. Sao rồi?
Karl Máy Tính cười dồn cục trong cổ họng:
- Tao mới đến, chưa thấy thằng nào xuất hiện.
Tarzan và Tròn Vo cất xe. Ba đứa nhón chân đi lại ngôi nhà không một tiếng động. Máy Tính
Điện Tử mở cửa kèm theo ánh đèn pin loang loáng. Nó lẩm bẩm:
- Mấy ông thợ điện mới lắp bóng đèn ở nhà tắm và nhà vệ sinh, những phòng khác chưa lắp kịp.
Karl bước vào phòng khách. Nó nâng chiếc hộp đựng cặp súng lục đời xưa một cách trịnh trọng. Đám trẻ đem chiếc hộp xuống cửa tầng hầm. Ở đây bít bùng không cách gì ánh sáng lọt ra ngoài được.
Tarzan lên tiếng:
- Tao biết cách nhồi thuốc súng.
Hắn nói xong là làm liền. Ba động tác lần lượt: cho lượng thuốc súng vừa phải vào nòng, dùng cây thông nòng ấn một cái nút vô trong, nhét một mồi châm trên cái rãnh dẫn vào ổ chứa thuốc.
- Êm. Bây giờ chỉ việc lên đạn và bóp cò là "bùm" to hết biết.
Tròn Vo ngước cặp mắt háo hức:
- Tao bắn thử được không đại ca?
- Bậy bạ. Lỡ hai thằng đạo chích đang lấp ló đâu dây nghe lọt thì sao?

Tarzan tiếp tục nạp đạn khẩu thứ hai và giao cho Karl Máy Tính. Bộ mặt Tròn Vo đầy nỗi thất vọng vì nó chỉ có chiếc đèn pin làm vũ khí do Máy Tính Điện Tử bàn giao lại. Nó phản đối kịch liệt:
- Một khẩu súng phải được đổi bằng hai cái đèn pin. Chỉ có một cái thì tao biết rọi vào thằng Ecvin hay thằng Horst nếu hai thằng đứng ở hai nơi?
Nó không ngờ Tarzan gật đầu cái rụp:
- Mày nói đúng. Phải kiếm thêm một đèn pin nữa. Này quân sư, mày lục thử trong hòm đồ nghề coi?
- Hòm đồ nghề hả? Được, hình như tao còn để trong kho. Còn một cái đèn cũ, pin hơi yếu.
Karl dò dẫm trong bóng tối. Cuối cùng nó cũng cầm trên tay cái đèn, có điều ánh sáng chỉ đủ lan đến chân cầu thang tầng hầm.
Tarzan liếc qua Tròn Vo hất hàm:
- Sao hả mập? Mày muốn giữ luôn hai cái để làm xiếc hay là giao cho tao bớt một?
- Không dám đâu, tao nói chơi mà…
Đám trẻ mò ra cửa hậu. Tarzan xoay nhẹ nắm đấm. Không khí ban đêm ùa vào cùng với hương thơm của các bụi hoa.
Mặt Tròn Vo biến sắc:
- Lạy Chúa, cửa không đóng. Tao nhớ rằng ba của Karl đã khóa kỹ nó hồi trước khi tụi mình về.
- Ôkê, ổ khóa bị phá. Lần này bị phá bằng sức mạnh hẳn hoi. Có vấn đề đây.
- Vậy là sao hả đại ca?
- Vậy là bọn trộm đã hành động trước tụi mình chớ sao. Tao cho rằng chúng đang ở trên lầu. Và biết có người đang nói chuyện dưới đất.
Tròn Vo choáng váng thật sự. Khỏi phải ngó mặt Máy Tính Điện Tử, nó cũng đang vận dụng công lực nghiến hai hàm răng vào nhau để khỏi run bắn lên. Lúc này Tarzan cũng hơi hoảng nhưng phải ráng bình tâm. Hắn thì thào:
- Rõ ràng chúng ta đã mất lợi thế đánh úp chúng. Phải tính nước cờ khác. Nào, chưa chắc chúng đã có súng, mà có súng chưa chắc chúng dám bắn, mà có bắn chưa chắc đã trúng. A lê hấp, chạy lại chặn đường thoát thân của chúng ở cầu thang…
Hắn xông trận vất vả trong bóng đêm với đèn pin không dám bật sáng trên tay. Tiếng lên đạn khô
khan của thằng Karl Máy Tính vang lên nghe khá rùng rợn:
- Krắc…

Ba đứa đã di chuyển được nửa hành lang. Cầu thang nằm cạnh cửa ra vào. Đúng lúc hồi hộp ấy thì ván sàn chỗ đó kêu kẽo kẹt.
Tarzan chết điếng. Cửa đang hé ra với tiếng bản lề rên rỉ.
- Tụi nó định tẩu mã. Theo tao, Karl, Kloesen!
Hắn không chần chờ một giây vừa chiếu đèn pin vừa vọt về phía tiếng động nhanh như sóc. Tốc độ của hắn nhanh như thế mà vẫn không chụp được đối phương. Coi, thằng Horst xổ tung mái tóc dài thậm thượt đã lao khỏi vùng ánh sáng, bám sát nút Horst là một gã đàn ông có cái đầu tròn như trái bưởi lắc lư vì hoảng sợ. Đích thị thằng Ecvin.
Tarzan đành phải đi nước cờ chót:
- Đứng lại. Nếu không tôi bắn.
Không thằng đạo chích nào chịu đứng lại. Nhà vô địch chạy nước rút học sinh toàn bang bất lực chỉ còn cách bặm môi xiết cò:
- Đoàng…
Tiếng Ecvin gào nghe thảm thiết:
- Tao trúng đạn rồi Horst ơi. Cứu tao… trời ơi!
Cái thằng phản bạn tên Horst tỉnh bơ biến mất sau các bụi cây. Ecvin sờ soạng khắp người. Gã có cảm tưởng thân thể mình nhuộm đầy máu. Trong tình trạng chỉ mành treo chuông này, bóng tối là đồng minh cứu tinh của gã. Gã lủi một mạch vào bụi rậm như một con chồn hôi cho đến khi chúi cổ xuống vì một vật gì khủng khiếp nện mạnh giữa hai bả vai.
- Chết tao…
Khẩu súng lục mà Tarzan vừa chạy vừa liệng đã trúng đích. Công việc tiếp theo của Tarzan là lôi một chân Ecvin ra khỏi bụi rậm, chân còn lại để dành cho Máy Tính Điện Tử và Tròn Vo.
- Tụi bay làm gì vậy? Buông tao ra…
- Bốp!
Cái bạt tai trời giáng của Tarzan khiến Ecvin câm bặt. Gã bị đặt tênh hênh ở khoảng sân trước nhà.
Tarzan bĩu môi:
- Tôi đề nghị ông bạn câm mõm. Ê, Kloesen, Karl… tụi bay quản lý giùm tao thằng này. Đợi tao gom tên kia lại.
Máy Tính Điện Tử chĩa khẩu súng vào mặt Ecvin như sắp ban bố án tử hình:
- Yên trí đi đại ca!
Tarzan băng băng trên con đường lát đá ra tới phố. Công viên vắng hoe. Đối thủ lợi hại nhất đã tẩu thoát. Hắn quay trở lại và chứng kiến một cảnh tượng bị hài độc nhất vô nhị. Coi, thằng ăn trộm thì nằm

sấp mặt. Tròn Vo trút hết sức nặng của một bao tạ ngồi trên lưng. Chưa kể đến mũi súng của Máy Tính Điện Tử không ngừng vung vẩy.
Hắn phải bịt miệng mà cười lúc thằng Ecvin hí lên như ngựa:
- Trời ơi, đừng tra tấn tao, đồ… cục mỡ khốn kiếp. Mày… làm gãy hết xương tao rồi!
Tròn Vo chưa bao giờ bị "xúc phạm nhân phẩm" nặng nề như vậy. Nó điên tiết quên biến tuổi tác và phép lịch sự:
- Mày dám gọi tao là cục mỡ hả? Này, này…
Ecvin lè lưỡi ra như sắp tắt thở vì những cú nhún. Tarzan ngao ngán lắc đầu:
- Đủ rồi Kloesen. Buông gã ra.
Thằng lưu manh kiệt sức đứng dậy. Bộ mặt nung núc thịt với hai cằm chảy xệ xuống coi thật mất vệ sinh. Mái tóc ngắn rẽ ngôi dính bết vào đầu, hai cánh tay gã run như cầy sấy. Đúng là một thằng bất tướng vô tài, dù chỉ biểu diễn động tác dễ nhất trong các nghề nghiệp bất lương ở trần gian này là… ăn trộm, gã cũng không thực hiện nổi. Thảo nào thằng Horst chỉ rình cơ hội để bỏ rơi gã.
Tarzan ra lệnh:
- Đi vô nhà, chắp hai tay sau gáy. Mở cửa và bật đèn nhà vệ sinh giùm tao nghe Karl!
Thằng ăn trộm chết nhát ngồi như bị chích điện trên nắp cầu tiêu. Gã vẫn còn run dù trong bụng mừng hết lớn vì không bị dính bất cứ một viên đạn nào. Hên quá, vậy mà hồi nãy cứ tưởng thân thể nhuộm đầy máu.
Tarzan bắt đầu cuộc thẩm vấn sau khi khóa cửa bằng một chiếc ghế chặn.
- Ông anh tên gì?
- Dạ, Dainingke! Ecvin Dainingke. 26 tuổi. Không nghề nghiệp, có hai tiền án. Này chú em, chúng ta có thể thương lượng được không?
- Bỏ ý định đó đi. Họ của Horst là gì?
- Các chú biết cả tên thằng Horst? Lạy Chúa, họ của Horst là Kaupa.
- Tốt. Ông anh hãy thành khẩn trả lời tụi tôi như đang khai trước nhân viên pháp luật.
- Vâng… dạ… tôi biết…
- Nào, bí mật của ngôi biệt thự cổ là gì? Tụi này đã nắm rõ, nhưng muốn ông anh đối chứng lời khai để chứng minh sự thành khẩn trung thực, ông anh hiểu chứ. Nói đi, bí mật ngôi…
- Thì các chú nắm trong tay rồi, đó là con mồi của Labutzka.
- Ái chà, con mồi của Labutzka. Gớm nhỉ, Labutzka là ai vậy?

- Lão là Franx Labutzka, vua “thổi”, vua “mánh”, vua “chôm chỉa”, vua… đạo chích. Lão đã tử rồi.
- Tiếp tục khai hết đi, đừng để tụi này phải kết liễu đời ông anh bằng một phát đạn…
- Vâng, vâng… tôi… muốn sống mà… thế này, Franx Labutzka ngoài mặt hành nghề buôn bán sắt vụn. Ngôi biệt thự này từng là của lão ta mấy năm về trước. Nhưng không một người láng giềng nào hay biết lão ta chính là ông trùm, vua của thế giới trộm cắp. Thành tích của lão sơ sơ hơn 200 vụ trộm. Đôi khi cảnh sát tóm được đệ tử của lão, nhưng không bao giờ mò đến mặt mũi ông thầy. Bởi những kẻ trung thành với lão khi rời khám đều được lão giúp đỡ tài chánh. Tôi và Kaupa cũng trong trường hợp tương tự cách đây năm năm. Giữ đúng luật im lặng để bảo vệ sư phụ. Chúng tôi, ba người đã cướp tiệm kim hoàn của ông chủ Adenman và…
Tarzan sửng sốt. Hắn không ngờ thằng ăn trộm lại “dễ thương” đến thế. Gã nhiệt tình phun mọi bí mật đến nỗi tròng con ngươi của Kloesen gần như muốn lòi ra. Hắn và Kloesen cùng la lên một lượt:
- Cái gì? Adenman…
Cả một khúc phim loang loáng chiếu trong đầu Tarzan. Những điều mà ông Adenman đã kể, những cái tên Kaupa và Dainingke lạ hoắc. Không thể tưởng tượng được chúng chính là Horst Kaupa và Ecvin Dainingke trước mặt bằng xương bằng thịt. Tarzan thở phào:
- Trời ơi, té ra Labutzka là thằng ăn cướp thứ ba.
Tròn Vo chới với. Nó chụp cổ áo Dainingke:
- Và Labutzka cũng là kẻ luôn luôn đeo mặt nạ. Có phải cánh tay bị dập nát của ông chủ tiệm Adenman là do Labutzka tra khảo, hay…
Miệng thằng Dainingke méo xệch. Gã nói như khóc:
- Ông trùm làm chuyện ác nhơn đó chớ không phải tôi. Ông ta phải làm vậy để ẵm gọn con mồi. Con mồi toàn vàng ròng và đá quý giá tới 300.000 mark.
Tarzan nhíu mày:
- Rồi sao nữa?
- Rồi… thì… dạ, tụi tôi sa lưới. Hai thằng ngồi đếm lịch 5 năm trong nhà đá. Mãi đến bây giờ tụi tôi mới thoát kiếp tù đày. Khi đến tìm sư phụ Labutzka để nhờ cậy giúp đỡ tài chánh do đã giữ đúng luật im lặng, thì…
- Thì sao?
- Labutzka đã bị xe hơi cán chết cách đây bốn năm trong một phi vụ. Đúng là sinh nghề tử nghiệp. Lão qua đời lãng nhách. Chuyện đó quả thực khủng khiếp, tự nhiên hai thằng tôi bị mất hai phần chia

kếch xù. Suốt ba tuần đầu tự do, tụi tôi thăm dò tất cả các đường dây tiêu thụ con mồi và các chiến hữu cũ của Labutzka. Hầu như mọi thành viên của thế giới ngầm đều nhất trí: lão ta chưa kịp bán con mồi 300.000 mark đó. Bởi lão không chuẩn bị trước cái chết và bởi con mồi còn quá nóng hổi. Có nghĩa lão đang ướp lạnh của ăn cướp ở đâu đó. Còn ở đâu nữa ngoài chỗ cư trú của lão ta?
Giọng của Kloesen xúc động hơn bao giờ hết:
- Chà…
Trong lúc Máy Tính Điện Tử đảo mắt nhìn bốn bức tường thì Tarzan gật gù:
- Vì sao các anh nghĩ Labutzka đã giấu con mồi vào những bức tường nhà lão chớ?
Thằng Dainingke cười hề hề nịnh nọt:
- Chắc chắn. Vì lão là thợ xây lành nghề. Nào, tụi mình hãy thương lượng với nhau, phần chia của tôi…
Tarzan nhếch môi khinh bỉ:
- Câm mồm. Hãy nhớ rằng ngôi biệt thự này không phải một chủ. Sau khi Labutzka chết, đã có tối thiểu một người khác tới đây ở…
- Không có một ai, thưa… các chú em. Cũng do cảnh sát không biết Labutzka là vua đạo chích nên khi ông ta qua đời, ngôi biệt thự cổ được sang tên cho bà dì già chát của lão. Bà dì lú lẫn này đã bỏ hoang ngôi nhà ba năm liền. Cách đây nửa năm, bà già bán nó cho một gã trung gian địa ốc và về chầu tiên tổ.
Tarzan quay sang Máy Tính Điện Tử nói thật… nhẹ nhõm:
- Thánh nhân đãi kẻ khù khờ, à quên, đãi kẻ thông thái chớ. Vậy là gia đình mày ôm hết lộc. Mày là kẻ đầu tiên đến ngụ cư ở đây sau vua cướp giật Labutzka. Thật chẳng ngờ của dâng tận miệng.
Thằng cận thị Karl phản đối tức thì:
- Của gian tận miệng thì có.
Tròn Vo chắp hai tay sau mông. Nó có vẻ hài lòng về bí mật ngôi biệt thự cuối cùng đã được… bật mí. Nó kết thúc cuộc thẩm vấn bằng một câu hỏi chẳng ăn nhập chút nào:
- Chiến công đêm nay có được là nhờ… tao. Đại ca và quân sư nhớ không? Tao đã ếm bùa bằng cách phun nước miếng lên trời ba lần để cầu Thượng Đế, hà hà…
Gã Dainingke há hốc miệng không hiểu gì hết. Làm sao gã hiểu được gã đang đối diện với TKKG lừng danh! Gã cũng không thể nhờ chúng giải thích giùm vì cánh cửa nhà vệ sinh bít bùng đã bị khóa chặt lúc đám trẻ bỏ đi.
Tarzan nói với Máy Tính Điện Tử khi ba đứa bước ra ngoài sân

trước:
- Hiểu sự tối mật của đặc vụ rồi chớ Karl. Mày vô gọi điện báo tin cho ông già trước đã.
Thằng quân sư thực hiện liền. Nó nhấc máy bất chấp ông bà thân sinh Vierstein giờ này đang ngủ say như chết.
Giọng ông Vierstein ở đầu dây bên kia ngơ ngác như bị ai tạt một gáo nước lạnh đột ngột.
- Con đó hả Karl? Trời đất, con ở đâu gọi về… con không ở trong phòng con sao?
- Dạ không, thưa ba. Con đang thức trong ngôi biệt thự cổ, nhà mới của mình. Số là như thế này: con, Tarzan, Tròn Vo đã thộp cổ được tên ăn trộm. Ba khoan báo cảnh sát, ba hiểu vấn đề tụi con chứ, Tarzan và Tròn Vo không thể lộ diện vì rời khỏi ký túc xá mà không xin phép. Tụi con rất cần sự có mặt của ba.
- Chúa ơi!
Giáo sư Vierstein tới hiện trường mà vẫn chưa hết bàng hoàng. Thằng ăn trộm Daningke thì sờ sờ trong nhà vệ sinh gục đầu rầu rĩ. Ông thì quần áo xốc xếch. Ba đứa trẻ thì như ba vị tướng quân hùng hổ thuật lại câu chuyện.
Vierstein ngước mắt nhìn trời:
- May mà tụi con đã "đái tội lập công". Tội: bỏ nhà đi không cho người lớn biết. Công: nhờ vậy mới phục kích được bọn tội phạm. Karl ơi, mẹ con biết được vụ này thì…
Tarzan cười ngượng nghịu:
- Thì sẽ nhốt Karl lại trong phòng vĩnh viễn phải không bác? Thôi, con và Kloesen xin phép về trường. Bác có thể gọi điện cho cảnh sát áp giải thằng ăn trộm được rồi.
Lúc hai quái leo thang dây lên tầng hai, kim đồng hồ trên bàn chỉ đúng một giờ sáng.

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

SÁU
TRỞ LẠI HẦM RƯỢU NHO

Sáng chủ nhật, sau khi dùng điểm tâm xong, hai hiệp sĩ Tarzan, Kloesen phóng lại nhà cũ của Máy Tính Điện Tử. Một chiếc xe vận tải chở số đồ đạc cuối cùng vừa chuyển bánh đến ngôi biệt thự. Gaby

đã đợi sẵn chúng từ bao giờ.
Mắt cô bé long lanh chưa từng thấy:
- Ba chiến sĩ thật là xứng đáng, không làm xấu hổ TKKG. Nhưng đó chỉ mới hồi… một nghe, còn hồi hai… mời quân sư Karl lên tiếng.
Tarzan gãi đầu:
- Bộ có chuyện không ổn hả?
Khuôn mặt Karl Máy Tính đầy đăm chiêu:
- Cũng không hẳn vậy. Lúc cảnh sát đến, việc đầu tiên là hỏi cung Dainingke để truy tìm thằng Kaupa, nhưng thằng này đã lặn sâu không để lại một chút dấu vết.
- Còn con mồi của lão Labutzka?
- Ấy là việc thứ hai. Từ một giờ đêm tới sáng, các chuyên viên của cảnh sát đã "đối thoại" với các bức tường và các sàn nhà. Họ có máy móc đủ rà được một cây kim nhỏ xíu. Thật vô ích, kể cả tầng hầm nhà kho. Trong biệt thự không có con mồi nào hết.
Tròn Vo buồn thiu:
- Ôi, bí mật của bí mật…
Đúng lúc chán nản đó, một chiếc xe Jaguar sang trọng thắng gấp trước vỉa hè. Trời ạ, ông chủ tiệm kim hoàn Adenman bảnh bao đang từ trên xe bước xuống vội vã.
Ông ta rất ngạc nhiên khi nhìn thấy hai ân nhân cũ: Tarzan và Kloesen.
- Chào hai cháu, cháu có biết gia đình giáo sư Vierstein ở đâu không?
Máy Tính Điện Tử xưng tên họ:
- Cháu là Karl, đại diện nhà Vierstein đây. Ba mẹ cháu hiện giờ không có mặt.
- Ồ, chào người hùng tý hon. Cháu thật đáng nể, tướng tá cận thị thư sinh hiền lành mà lại hạ được thằng Dainingke…
Máy Tính Điện Tử hiểu ra… vấn đề. Nó đỏ mặt ấp úng:
- Cháu chỉ là một người phụ việc thôi, thưa ông Adenman. Tarzan, bạn cháu mới làm gã Dainingke thúc thủ. Còn Tròn Vo nữa. Nhưng về chi tiết quan trọng này, tụi cháu buộc phải giữ bí mật. Một sự tế nhị mang tính nội bộ.
Ông chủ tiệm vàng ngắm nghía đám trẻ như một kỳ quan:
- Lại anh chàng Tarzan này hả? Ai mà ngờ. Các cháu hình như ai cũng giỏi, cả cô bé xinh đẹp này nữa. Tôi thật hạnh phúc khi biết được Tarzan chọn sợi dây chuyền bạc chữ G là để dành cho cháu.
Gaby liếc cặp mắt xanh biếc xuống món trang sức ở cổ, có trời mà biết Công Chúa nghĩ gì.

Ông Adenman tiếp tục niềm vui của mình:
- Nếu các cháu tìm ra được số tài sản của tôi bị cướp thì phần thưởng 15.000 mark sẽ thuộc về các cháu. Tôi tin là các cháu sẽ thắng lợi, tôi có linh tính như vậy.
Tròn Vo reo lên:
- Cảm ơn ông Adenman. Tụi cháu sẽ tha hồ vùng vẫy trong mùa hè với số tiền lớn đó.
Adenman mỉm cười hài lòng. Ông ta tạm biệt đám trẻ mà vẫn không ngừng vẫy tay chúc lành mọi người khi chiếc Jaguar vọt đi.
Lúc còn lại bốn quái, Tarzan mới lim dim đôi mắt như kẻ xuất hồn:
- Bây giờ thì nhức đầu đây. Nào, con mồi của Labutzka thực sự ở đâu? Và tên khốn kiếp Horst Kaupa nữa?
Công Chúa giải quyết sự thắc mắc của hắn dễ ợt:
- Cảnh sát sẽ lo liệu hai vụ đó.
- Đâu có đơn giản vậy. Cảnh sát làm sao biết được trên đời này thằng Horst đã từng bước vào quán Hầm Rượu Nho và thảo kế hoạch hành động với nàng bô-hê-miêng Dolores. Ái chà, quán Hầm Rượu Nho…
Tròn Vo xen vào:
- Tôi biết quán này. Mình lên đường ngay chớ đại ca?
- Ừ, bà chủ quán Hầm Rượu Nho tên là Elli, tôi đã nghe thằng Horst gọi một lần. Chúng ta sẽ "trắc nghiệm" bà chủ.
Trời nóng như đổ lửa. Tứ quái dựng xe đạp cùng con chó Oskar bước vào Hầm Rượu Nho. Quán vắng hoe và mát lạnh nhưng nét mặt cau có của bà chủ quán Elli muôn đời vẫn không hề thay đổi. Có điều lúc này nét mặt cau có của bà ta không trút vào xấp hóa đơn mang những con số mà trút vào Oskar:
- Trời ơi, ai cho phép dẫn chó vào đây. Không thấy cái bảng đề "cấm súc vật vô quán" sao?
Công Chúa không một chút mảy may nóng nảy:
- Người ta đuổi mình đó Oskar. Tao với mày ra ngoài đợi.
Người đàn bà trề môi nguýt dài. Bà ta vừa mới bước sang tuổi trung niên nhưng có vẻ tàn tạ. Đôi mắt bà ta không chút thân thiện. Đôi mắt ấy nhìn Tarzan chằm chằm:
- Sao? Các cậu bé muốn tìm hiểu gì nào? Cà phê, nước ngọt hay kẹo bánh?
- Thưa bà Elli, thực phẩm của chúng tôi là gã Horst Kaupa!
- Hả? Kaupa? Tôi không biết thứ thức ăn đó!
Người đàn bà liếc Tarzan bằng nửa con mắt tóe lửa. Hắn vẫn bình tĩnh hơn bao giờ. Cuộc "trắc nghiệm" với bà Elli chỉ ở giai đoạn bắt

đầu. Hắn giải thích rất thong thả:
- Trưa hôm qua Horst ngồi ở trong lô kia cùng Dolores. Gã đã uống rượu ghi sổ của bà. Bà chẳng những đồng ý mà còn gọi tên gã thân mật. Cạnh gã là cô gái bô-hê-miêng xinh đẹp, trang phục toàn màu đỏ.
- Được rồi, đó là Horst.
- Cảm ơn bà Elli, bà cho biết về gã…
Người đàn bà đanh đá rít qua hai hàm răng đa số đã bịt vàng:
- Chỉ có cảnh sát mới có quyền hỏi tôi câu đó, cậu biết không đồ nhãi nhép.
- Thì cảnh sát trước sau gì cũng sẽ hỏi, và chỉ có chúng tôi mới làm cho họ bỏ qua quán này nếu bà chịu… đối thoại. À này, đêm qua Kaupa và đồng đảng của gã là Ecvin Dainingke đã thực hiện một vố trộm lớn nhưng thất bại. Dainingke bị bắt, Kaupa đào tẩu. Bà hiểu vấn đề rồi chớ?
Elli tê tái cúi đầu. Trán bà ta lấm tấm mồ hôi:
- Mọi sự không liên quan gì đến tôi.
- Sẽ liên quan nếu tụi tôi gọi điện cho cảnh sát và đương nhiên họ sẽ đến đây sau mười phút với những câu hỏi còn khó chịu hơn những điều chúng tôi vừa đề cập nhiều.
Cuộc "trắc nghiệm" đã có tác dụng. Quán nào có cảnh sát thăm hỏi là quán đó ế ẩm như chơi. Bà Elli không còn lối thoát nào khác hơn việc đặt ba ly bia "ngoại giao" trên quầy. Bà ta nói lúc Tarzan móc tiền ra:
- Ba ly bia này tôi mời ba cậu. Uống hay không thì tùy. Tuy nhiên tên Horst Kaupa kia chỉ là một chuyên gia đếm lịch không hơn không kém.
- Đếm lịch ư?
- Ừ, một tay ngồi tù chuyên nghiệp không đếm từng tờ lịch để chờ ngày thả ra thì đếm cái gì nữa.
- Vậy tại sao bà dám cho gã ký sổ?
- Dolores bảo đảm cho gã.
Kloesen đứng kế Tarzan nhấp nhỏm không yên và cố chế ngự mình bằng một hớp bia. Nó nhăn mặt phun ra phì phì khiến người đàn bà hét lớn:
- Dơ quầy của tôi, đồ…
Tarzan cản ngay cơn thịnh nộ của bà ta lại:
- Tôi muốn biết về Dolores!
Bà ta vẫn chưa nguôi giận dữ, nhưng lời lẽ đã mềm mỏng hơn:
- Cô nàng tên Dolores Pophau, 21 tuổi. Dân du mục. Sống giang hồ

trong khu trại ven đường đê. Cô nàng không chỉ có một gã kép Horst Kaupa…
- Tôi cũng đoán như thế, Dolores chắc có nhiều gã theo đuổi…
- Người đàn ông ăn ý với cô nàng hơn cả Horst chính là Otto Ganste. Hai đứa như cặp bài trùng.
Tarzan há hốc miệng sững sờ. Otto Ganste. Trời đất.
- Cậu biết gã Otto Ganste ư?
Ký ức chập chờn thành hình ảnh. Nào, Otto Ganste, gã tóc vàng say rượu với chiến công thứ… 26 chưa hoàn thành đã bị Tarzan hạ đo ván sau giờ học lặn ở hồ bơi. Nào, chính cảnh sát đã xác định gã xuất thân từ dân lưu lạc tứ xứ bô-hê-miêng vô gia cư nghề nghiệp. Mọi việc ăn khớp với nhau thật bất ngờ, rõ ràng Otto Ganste và Dolores cùng một nguồn gốc, và thói bạc tình cũng y hệt như nhau: nếu Dolores có thêm gã "kép" Horst Kaupa thì Otto Ganste cũng tỉnh bơ đi săn đuổi những cô gái khác.
Tarzan thở dài:
- Rất cảm ơn bà. Chúng tôi sẽ trả bao nhiêu tiền cho ba ly bia đây?
Bà chủ quán khoát tay:
- Cả bia và cuộc nói chuyện đều không mất tiền. Đừng để cảnh sát làm phiền quán của tôi là được.
Ba đứa bước ra khỏi quán Hầm Rượu Nho. Công Chúa và Oskar nhảy xổ đến hỏi han tíu tít:
- Kết quả ra sao Tarzan?
- Vượt chỉ tiêu mong đợi.
Hắn tường thuật cuộc đấu trí với bà Elli cho Gaby. Cô bé nghe xong đổi hẳn sắc mặt:
- Vậy là bước đầu đã có manh mối. Chắc chắn thằng cha Kaupa trốn ở nhà Dolores chứ không ai khác. Chúng ta phải thám hiểm khu lều trại du mục ven đường đê. Tarzan nghĩ sao?
- Tôi còn dám nghĩ ngợi gì hả Gaby? Ý kiến của bạn bao giờ lại chẳng là một… mệnh lệnh.

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

BẢY
SỰ PHẢN TRẮC CỦA DOLORES

Tứ quái phóng xe vun vút đến chỗ ngụ cư của nữ thần bô-hê-miêng

Dolores. Ngay sau khu trại man dại là cánh rừng. Đám trẻ dừng lại trong cánh rừng cây lá um tùm, kẻ nào tinh mắt nhất trong khu trại cũng không thể nhìn thấy chúng.
Khuôn mặt Gaby đầy vẻ khổ sở:
- Coi như mình không thể đi trinh sát cũng các bạn. Bởi vì con Oskar sẽ sủa ầm ĩ vào bất cứ cái gì lạ mắt. Mình buộc phải ở đây quản lý Oskar.
Cô bé giấu xe xong ngồi xuống một gốc cây cụt, rút từ túi ra chiếc lược nhỏ:
- Lại đây Oskar, lại đây cho chị chải tóc nào…
Oskar còn hơn cả một chú chó làm xiếc, kêu lên ăng ẳng… và đi bằng hai chân tiến lại. Thằng Tròn Vo nhìn cảnh đó mà buột miệng não nùng:
- Tao thấy đời tao nhiều lúc thua một con…
Công Chúa lườm nó lập tức:
- Ăn nói gì bậy bạ vậy hở Kloesen?
- Ơ, ơ… không, tôi định nói đời thám tử của tôi không… êm đềm bằng một cô con… gái.
Tarzan can thiệp:
- Thôi, lên đường các bạn.
Ba thằng con trai đến bìa rừng chưa tới năm phút. Khu trại đập vào mắt chúng là một sự kết hợp giữa các kiến trúc dị dạng và bất cần đời. Coi, mọi thứ vật dụng có thể làm chỗ ở qua đêm cho loài người đều được tận dụng. Từ các thùng xe dành để ngủ cho đến các nhà kho bằng gỗ tạp ghép lại.
Mặt sau gian trại gần chỗ chúng đang núp đã tróc vôi. Hai khung cửa sổ để mở. Tarzan tranh thủ chồm lên liếc vô một phòng khách chất đầy những đồ gỗ sặc sỡ. Hắn muốn đứng tim vì một giọng nữ quen thuộc, trời ạ.
Tiếng của Dolores Pophau:
- Anh không thể ở đây hoài được. Trốn vào nhà kho đi. Em sắp tiếp khách.
Dolores thò đầu ra cửa sổ quan sát. Nữ thần du mục đẹp lạ lùng, ngoài ruy-băng đỏ trên tóc, hôm nay cô gái khoác chiếc áo phông màu da cam có hình thần vệ nữ Venus.
Tarzan xúc động thì thầm:
- Trời phù hộ chúng ta. Vừa đến là đã gặp. Cô gái chính là Dolores.
Cô gái vẫn hờ hững ngắm mây bay ngoài cửa sổ, mặc kệ gã Kaupa thập thò tiu nghỉu phía sau lưng. Ba đứa trẻ tự nhiên nín thở. Trời ơi, thằng ăn trộm Kaupa đầu tóc rối bù như một con chó bị dội nước.

Cánh tay gã vừa định choàng qua eo lưng Dolores đã bị cô ta hất ra phũ phàng.
- Xuống ngay nhà kho đi Horst. Em sẽ gọi anh sau.
- Đừng buồn, nữ thần hộ mạng của anh. Thua keo này bày keo khác. Anh sẽ giành được con mồi, anh xin thề.
- Ờ, em tin anh sẽ… nhưng bây giờ thì làm ơn ra nhà kho giùm em.
Kaupa lủi thủi biến khỏi căn phòng, đi thất thểu qua góc khu trại. Cặp mắt gã lấm lét. Gã bốc hơi sau một cánh cửa kêu kẽo kẹt.
Giờ thì Dolores yên tâm khép cánh cửa sổ. Qua lớp kính, Tarzan thấy cô ta cúi xuống một cuốn sách nào đó tương tự như cuốn danh bạ điện thoại và cầm lấy ống nghe. Ê, lý do gì Dolores lại gọi điện thoại gấp gáp vậy kìa?
Đôi môi mọng đỏ của cô ta mấp máy vào ống nói sau khi quay số. Tarzan không cần biết nội dung cuộc điện đàm, hắn lôi hai chiến hữu vô cánh rừng. Hắn bàn ngay kế hoạch tác chiến:
- Đồn cảnh sát cách đây không xa, nhưng chuyện đó tính sau. Tao muốn Kloesen ở lại đây như một tiền trạm và sẵn sàng báo tin cho cảnh sát khi có biến cố. Hiểu chưa Kloesen, nhưng chỉ khi nào tụi tao ra hiệu. Còn tao và thằng Karl sẽ đột nhập vô nhà kho bắt sống gã Kaupa nguy hiểm.
Hắn an ủi thằng mập:
- Công tác của mày đặc biệt quan trọng đó. Từ đây mày có thể trông rõ nhà kho…
Gian nhà kho được dựng bằng những tấm ván xù xì, rất sát cánh rừng, hai thùng xe di động ngăn cách nhà kho và khu trại. Hai quái lẻn đến cửa kho không một tiếng động. Cánh cửa hé ra một cách tự nhiên.
Tarzan mím môi giật tung cánh cửa. Hắn và Máy Tính Điện Tử xông vô như một cơn lốc.
Thằng tội phạm Kaupa quăng liền điếu thuốc lá nhảy dựng dậy. Gã thở phào khi nhận thấy đối thủ chỉ là hai thiếu niên trẻ tuổi. Các cơ thịt trên mép gã co giãn hẳn. Té ra đám chủ nhà nhãi nhép đêm qua.
Tarzan lên tiếng trước:
- Đêm qua ông bạn đã chuồn được. Nhưng hôm nay thì đừng hòng…
Kaupa lạnh lẽo thọc tay vào túi quần. Trong nhát mắt, trên tay gã có một con dao bấm sáng quắc.
- Krắck…
Gã bấm nút cho lưỡi dao bật dài kêu một tiếng rợn người.
- Tao sẽ làm tiết canh tụi bay!
Tarzan đẩy Máy Tính Điện Tử ra sau. Hắn lừ lừ tiến lại. Huyền đai

Judo một người có thể hạ sáu địch thử cho dù đối phương có trang bị gậy gộc dao nhọn. Đang đi tấn từng bước chậm chạp, đột nhiên lẹ hơn một tia chớp, Tarzan tăng tốc chộp được cánh tay cầm dao của tên sát thủ. Hắn vặn cánh tay Kaupa như vắt nước một cái khăn mặt. Con dao vừa rơi xuống sàn là Kaupa bay tung lên. Gã ăn trộm chỉ ý thức được sự tồn tại của mình lúc bị rớt xuống sàn đất cứng.
- Chết tao…
Một đòn điểm huyệt tiếp theo của Tarzan làm thân thể Kaupa gần như bị tê liệt.
- Cứ nằm yên không cục cựa. Càng vùng vẫy ông anh càng đau đớn, đúng không?
Miệng Kaupa méo xệch. Mồ hôi gã toát ra như tắm. Tiếng Tarzan trầm trầm:
- Ê Karl, báo động cho thằng Kloesen đi chớ?
- Ôkê, trận chiến tuyệt đẹp,
Thằng quân sư… cận thị đẩy cửa. Nhưng nó hoảng hồn rụt cổ lại mặt biến sắc:
- Không ổn rồi đại ca ơi!
Tarzan vẫn kềm chặt gã Kaupa:
- Chuyện gì vậy?
- Toàn là cảnh sát. Cảnh sát bao vây tứ phía với súng ống đầy đủ. Không lẽ thằng Tròn Vo lại báo tin cho họ…
- Không thể có chuyện đó. Mình đã dặn Tròn Vo rất kỹ càng. Tướng tá nó lùn tịt và ì ạch thì có chạy hết cỡ giờ này cũng chưa chắc đến đồn cảnh sát.
- Chết mất. Vậy thì tao phải chặn đầu cảnh sát ngoài nhà kho, nếu không, họ sẽ ngộ nhận tụi mình là những tên tội phạm.
May phước cho sự phản xạ đúng lúc của Karl. Cách “chặn đầu” của nó quả là rất kịp thời:
- Xin đừng bắn, tụi em là Karl và Tarzan đây. Thằng Kaupa đã bị tụi em hạ gục.
Hàng chục viên cảnh sát sững sờ chạy ập đến nhà kho. Ba người trong số họ nhét súng vào bao khi thấy tên tội phạm đang nằm co quắp rên từng chặp.
Người thứ tư hỏi một câu ngơ ngác:
- Đúng là thằng trộm Kaupa vừa ra tù. Còn chú bé là ai? Coi chừng đôi vai nó gẫy vì chú mất…
Bấy giờ Tarzan mới đứng lên:
- Em là Peter Carsten hoặc gọi là Tarzan cũng được. Bạn em là Karl Vierstein, con trai giáo sư Vierstein. Tên tội phạm bị truy nã này đêm

qua đã xâm nhập vào ngôi biệt thự cổ của giáo sư cùng với đồng bọn Dainingke đã bị bắt. Và tụi em quyết định lùng tên này để nộp cho cảnh sát.
Một nhân viên cảnh sát cúi xuống nhặt con dao bấm. Anh ta gật gù:
- Tay không bắt tội phạm có vũ khí. Em giỏi thiệt!
Mặt Tarzan vẫn không lộ một chút xúc động. Hắn chỉ thoáng biến sắc lúc thấy thằng Tròn Vo hí hửng chạy vào. Cái thằng mập hồn nhiên này té ra vẫn hoàn thành nhiệm vụ đứng… tiền trạm.
Hắn đặt ngay thắc mắc với những người thừa hành luật pháp:
- Có người báo tin cho các anh rằng Kaupa đang lẩn trốn ở đây ư?
Vị trưởng toán cảnh sát gật đầu:
- Đúng thế. Một cô gái đã như tên trộm đào tẩu vô bẫy rồi gọi điện cho chúng tôi. Cô ta còn xác định là tên trộm núp trong gian nhà kho.
Tội nghiệp và đau đớn cho Kaupa. Con hổ bị sa cơ gầm lên khủng khiếp:
- Sao hả? Trời đất quỷ thần ơi, Dolores làm phản tôi ư? Thật không thể tưởng tượng được. Con quỷ cái bô-hê-miêng đó đã tỏ tình và ngon ngọt với tôi vì tưởng rằng tôi sẽ chiếm được số vàng và đá quý. Chỉ qua một đêm trật vuột là cái lưỡi nó đã uốn kiểu khác liền. Ôi, nhục nhã…
Vị trưởng toán ngắt lời tên tội phạm:
- Câm mồm. Cô ấy đã hành động như một công dân biết tôn trọng pháp luật.
Số phận của Kaupa kết thúc thật đáng buồn. Tarzan nhớ lại cú điện thoại cô ả Dolores nhấc lên qua khung cửa kính và chắt lưỡi ngậm ngùi. Hắn hiểu nỗi lòng bi đát của Kaupa, trời đất, tình nghĩa “trai tứ chiếng, gái giang hồ” chấm dứt bằng sự phản trắc là đương nhiên, vậy mà tên tội phạm thất tình vẫn chưa chịu hiểu…

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

TÁM
HUYỀN THOẠI QUANH LABUTZKA

Giáo sư Vierstein cũng có mặt ở đồn cảnh sát. Trước cặp mắt đen nhánh hậm hực của điểm chỉ viên Dolores, vị đồn trưởng cảnh sát cười hà hà:
- Tôi rất khâm phục bốn em thiếu niên can đảm và liều lĩnh này. Có

điều cũng nên nói trước, là chúng tôi không cho phép các em cạnh tranh nghề nghiệp thêm một lần nữa đâu. Rất nguy hiểm.
Ông ta liếc sang Dolores, nhưng cô gái xinh đẹp chưa có ý định hoàn lương này chỉ ngó ra cửa phớt lờ. Giáo sư Vierstein lắc đầu khi cùng đám trẻ ra chỗ để xe:
- Tứ quái TKKG thật danh bất hư truyền. Các con làm bác thèm được trở thành một thành viên của nhóm, đáng tiếc là tuổi bác đã lớn.
Tarzan trầm ngâm:
- Cháu thì lại… đáng tiếc chuyện khác. Đáng tiếc là tụi cháu bị buộc phải cạnh tranh nghề nghiệp với cảnh sát bởi con mồi của Labutzka vẫn chưa thấy tăm hơi…
- Ôi, lạy Chúa… các cháu lại phiêu lưu nữa à?
Tại biệt thự Vierstein, Tứ quái triệu tập phiên họp khẩn. Địa điểm họp trên bãi cỏ xanh mơn mởn trong khu vườn. Gaby thật xứng danh… Công Chúa giỏi tài nội trợ khi bưng ra một cái khay đầy bánh ngọt và trái cây. Chó Oskar mở đầu cuộc đàm đạo với một miếng bánh thơm phức:
- Gấu, gấu…
Ý kiến của quân sư Karl thật đáng phải để ý:
- Chúng ta đang có một lý lịch… trắng về Labutzka. Bây giờ thì phải điền chữ vào. Ngôi biệt thự cổ này và con mồi cũng vậy, tất cả đều mơ hồ và trắng toát. Điền chữ vào có nghĩa là làm một cái lý lịch hoàn hảo cho ông trùm trộm cắp. Mà theo tôi, nên khởi sự từ ngôi biệt thự. Viết một cuốn sử về ngôi biệt thự, các bạn thấy thế nào?
Mặt Tròn Vo nghệt ra:
- Tại sao lại ngôi biệt thự? Cái chính là con mồi cơ mà?
Máy Tính Điện Tử nhún vai:
- Không giải tỏa được bí mật trong ngôi biệt thự thì không thể tìm ra con mồi. Chúng ta phải thăm dò những người láng giềng quanh đây, những người có thể biết Labutzka từ một khía cạnh nhỏ nhất: một gia chủ cũ.
Tarzan đồng ý:
- Làm một trang sử về ngôi biệt thự. Rất tốt. Chỉ có cớ đó chúng ta mới không làm cho hàng xóm nghi ngờ về mục tiêu con mồi.
Công Chúa cũng nhất trí vỗ tay:
- Vậy mình còn đợi gì mà không bắt tay vào việc hả các bạn?
*
Mục tiêu thăm dò đầu tiên của Tứ quái là căn nhà hàng xóm bên phải ngôi biệt thự. Chủ căn nhà là một cặp vợ chồng già đang nhấm nháp

hương vị cà phê ấm cúng dưới một cái dù xanh đỏ hai màu. Người chồng bỏ tờ báo đang đọc xuống lúc thấy Tarzan và Gaby rụt rè tiến lại. Hai đứa dặn Tròn Vo lững thững đợi ngoài cổng với thằng Karl.
- Bà Herta này, chúng mình có khách.
Tarzan đại diện cho hai đứa ăn nói thật lễ phép:
- Tụi cháu xin lỗi hai bác về chuyện đường đột đến đây. Cháu là Peter Carsten, bạn gái cháu là Gaby Glockner. Tụi cháu là bạn bè của Karl Vierstein, con trai ông bà giáo sư mới dọn về bên cạnh.
Bà Herta vui vẻ hơn chúng tưởng nhiều:
- Ồ, các cháu dễ thương quá. Chúng tôi rất hài lòng về những người láng giềng mới của mình.
Ông chồng có mái tóc bạc nghệ sĩ lúc này cũng chen vào:
- Tôi tên là Sebastian Subot, họa sĩ vẽ chân dung. Xin mời hai cháu cùng ngồi vào bàn. Ôi, cô bé có khuôn mặt mới đáng yêu làm sao! Giá mà tôi được vẽ bạn gái của cháu, cậu bé à, sẽ có người mua bức chân dung trước khi tôi vẽ xong đó!
Gaby không ngờ một cặp vợ chồng già lại còn trẻ trung hồn nhiên đến thế. Cô đỏ mặt vì sung sướng.
- Bánh ngọt đây Gaby!
- Dạ, cháu cảm ơn ông bà.
Tarzan cảm thấy đã đến lúc vô… vấn đề được rồi. Hắn cố gắng tập trung ngôn ngữ:
- Tụi cháu định nhờ cậy hai bác một việc. Số là cháu định viết biên niên sử về ngôi biệt thự hiện nay của giáo sư Vierstein. Tất nhiên khi viết, bắt buộc cháu phải tìm hiểu về những người chủ trước của nó. Thí dụ ông Labutzka chẳng hạn…
Ông Subot nhíu mày:
- Ông Franx Labutzka, nhà thương gia buôn sắt vụn hả? Ông ta rất im hơi lặng tiếng chẳng giao thiệp với ai…
Bộ mặt Tarzan ngó ỉu xìu:
- Vậy là xôi hỏng bỏng không. Cháu phải bắt đầu từ đâu bây giờ?
Bà Herta Subot đang cười sặc sụa vì con Oskar giở trò hát xiệc bỗng liếc mắt về phía chồng:
- Ông quên rồi sao Subot. Ông Labutzka có một người bạn gái tên Riden…
Subot lặng lẽ gật đầu:
- Đúng rồi. Các cháu hãy hỏi thăm chị ta. Regina Riden, người duy nhất suýt trở thành vợ của ông ấy. Hình như chị ta sống trong thành phố và có tên trong cuốn danh bạ điện thoại. Hình như chị ta có mở một văn phòng đánh máy tại tư gia. Hình như chị ta vẫn

sống độc thân. Hình như…
Gaby và Tarzan đành từ giã ông già “hình như” Subot để đến phố Nhà Thờ sau khi dò qua cuốn danh bạ điện thoại. Bốn đứa không khó khăn gì lắm trong việc tìm ra căn nhà có treo tấm biển đồng “R. RIDEN – NHẬN ĐÁNH MÁY GIẤY TỜ”.
Mặt Tròn Vo xịu xuống sau đó thì hí hửng thấy rõ:
- Mình “ngoại giao” kém lắm. Thôi, cứ y như hồi nãy. Đại ca và Gaby vào “làm việc”, tôi đợi ở… quán kem.
Máy Tính Điện Tử móc tiền ra:
- Tao chấp nhận… hối lộ cho mày. Thậm chí ngồi quán thù tạc mày cho có tình có nghĩa.
Tarzan bấm chuông và nghe một loạt tiếng sủa. Chà, đồng loại của Oskar cũng có mặt ở đây ư? Vậy thì càng tốt, hắn sẽ tạo điều kiện cho hai con chó làm quen nhau. Còn tụi hắn, “làm quen” với bà chủ chớ còn phải hỏi.
Một thiếu phụ ẵm đứa bé bụ bẫm xuất hiện ở ngưỡng cửa:
- Chào chị, tụi em muốn gặp bà Riden.
- Tôi là… Riden.
Riden còn khá trẻ và nhỏ nhắn. Khuôn mặt chị ta dễ coi nhưng không lớn hơn lòng bàn tay. Đôi môi chị ta đang ngậm một điếu thuốc hờ hững.
Tarzan nói rõ từng tiếng một:
- Xin lỗi chị Riden, tụi em nghe đồn rằng chị có quen biết ông Labutzka?
Điếu thuốc rời khỏi môi Riden:
- Anh Franx đấy hả? Còn hơn quen biết nữa ấy chứ. Tụi tôi đã từng đính hôn với nhau.
- Cảm ơn chị. Tụi em muốn viết sử về ngôi biệt thự số 27 đại lộ Sân Bồ Đề mà ông Franx Labutzka đã từng sống. Chị có đồng ý giúp tụi em không?
Đôi mắt Riden mơ màng:
- Ôi chao, cả một thời hoa mộng. Anh Franx tuyệt vời biết bao nhiêu. Ồ… quên mất, mời các bạn trẻ vào nhà. Chà, con chó Tây Ban Nha của các em còn “bảnh” hơn con Susi của chị.
Trong khi Oskar thực tập làm quen với Susi thì Riden mời đám trẻ ngồi. Căn phòng có vẻ ít dọn dẹp bởi đồ đạc bày biện thật lộn xộn. Riden đứa bé còn nhỏ xíu lên đi-văng và vuốt tóc con:
- Thế này nhé, anh Franx là một người đàn ông cực kỳ đáng yêu. Nhưng đáng tiếc anh ấy lại không phải là cha đứa bé. Tôi đau khổ lắm, đáng lẽ thuở đó tôi đã sinh cho anh ấy mười đứa con nếu anh

ấy không chui vào gầm một chiếc xe hơi. Anh ấy chết lãng xẹt vì… say rượu.
Tarzan giả đò ngạc nhiên:
- Có phải ông ấy chết vì say rượu hay là vì một nguyên nhân nào khác?
- Không có nguyên nhân nào khác hơn. Tại lễ an táng anh ấy, tôi đã ngất xỉu.
- Ông ấy nhiều bạn bè không, thưa chị?
- Quá nhiều đi chứ. Chúng tôi tổ chức tiệc tùng, liên hoan thường xuyên. Công việc làm ăn giao tế của một nhà kinh doanh sắt vụn mà. Có điều chúng tôi không tổ chức tại ngôi biệt thự.
Mắt Tarzan hấp háy. Làm sao mà một ông vua của thế giới ngầm dám ăn nhậu ngây thơ với các cánh tay mặt cánh tay trái của mình tại ngôi biệt thự, Labutzka thừa khôn ngoan để tiếp đón chiến hữu ở một nơi khác kín đáo.
Riden tiếp tục câu chuyện:
- Chúng tôi chơi ở Walchenau. Chơi, hò hét và đập phá. Tuần nào chúng tôi cũng phóng xe tới đó. Ôi, những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời.
- Walchenau ở đâu, thưa chị?
- Cách đây chừng 50 cây số giữa các dãy núi. Nghĩa là tại một thung lũng nằm khuất sau núi.
- Như vậy chị và ông ấy phải thuê khách sạn mới tổ chức tiệc tùng được, phải không chị Riden?
Giọng Riden cực kỳ ngây thơ và tự hào:
- Các em không thể biết được đâu. Anh Franx có một ngôi nhà thôn quê tuyệt đẹp.
- Một ngôi nhà thôn dã?
- Ừ, ngôi nhà nằm cạnh nhà thờ của làng. Được xây dựng bằng đá hộc. Trên cổng vào có gắn con số 7. Kiến trúc thì khỏi nói, Franx còn xây một lò sưởi và những ghế dài kế bên bằng đá. Thậm chí anh ấy còn nổi hứng thiết kế cho mình một ngăn bí mật trong tường, phía trái lò sưởi. Hiện giờ ai là chủ nhân của ngôi nhà tuyệt đẹp đó, tôi cũng chẳng thèm quan tâm. Biết đến họ chỉ thêm mủi lòng với kỷ niệm.
Lòng bàn tay Tarzan đẫm mồ hôi. Hắn hồi hộp thở mạnh:
- Ông Labutzka thật xứng đáng là một thợ xây dựng vĩ đại. Thiết kế được cả một ngăn bí mật.
- Ngăn bí mật trong tường chứ sao.
Chị ta rít một hơi thuốc lá:

- Một hộc đá lớn. Có thể rút nó khỏi tường nhờ một chiếc vòng sắt. Nhưng không ai nghĩ cái vòng sắt đó là nắm cửa của ngăn kéo đó. Vậy mới tài. Sau hòn đá là hốc tường rỗng tuếch.
Tarzan và Gaby hiểu rằng đã đến lúc đứng dậy:
- Tụi em cảm ơn chị về cuộc nói chuyện hôm nay rất nhiều. Em nghĩ là mình đã thu thập tương đối tài liệu để… viết sử.
*
Sau đây là cuộc đối thoại của Tứ quái tại quán kem. Tiếng Tarzan:
- Tôi chắc chắn con mồi hiện nằm trong ngăn bí mật sau hộc đá trên tường.
Tiếng Công Chúa:
- Nhưng ngôi nhà ở Walchenau bốn năm nay cũng chắc chắn đã có người đến ở. Biết đâu kẻ ngụ cư sau Labutzka đã phát hiện được bí mật sau hốc đá?
Tiếng Karl Máy Tính:
- Walchenau. Một địa danh lạ hoắc. Mình rất rành về địa lý mà chưa bao giờ biết cái làng này?
Tiếng Kloesen:
- Ôi, hơi đâu mà suy nghĩ cho mệt. Xực kem cho đỡ khát đi. Về giở bản đồ ra là êm hết.
Bốn đứa vừa rời khỏi quán thì một chiếc xe hơi đỗ xịch bên kia đường. Gã lái xe cứ nhìn đám trẻ chằm chằm. Tarzan giật nảy mình nói lớn:
- Có chuyện rồi.
Hắn giao xe đạp cho quân sư Karl và ba chân bốn cẳng phóng qua lộ. Có điều hắn vẫn đến quá chậm, chiếc xe hơi nhấn ga vọt đi. Gaby hỏi lúc Tarzan quay lại:
- Ai vậy?
- Thằng Otto Ganste!
- Chúa ơi!
- Đích thị là cái thằng tóc vàng bị tôi hạ ở hồ bơi. Vậy là gã đã được cánh sát thả ra nên mới ung
dung như thế. “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”, gã này và cô nàng bô-hê-miêng Dolores cùng một cặp. Hai tên yêu quái đều thèm số của cải ăn cắp của Labutzka hơn ai hết. Chỉ đáng thương cho gã Kaupa si tình bị nữ quái Dolores cho vào tròng và lúc không còn khai thác được gì thì… bán đứng cho cảnh sát. Rõ ràng nữ quái chỉ kết Otto Ganste mà thôi.
Tròn Vo liếm mép:
- Tại sao gã tóc vàng lại theo dõi tụi mình hả đại ca? Gã muốn trả

đũa vụ hồ bơi à?
- Có hai lý do: thứ nhất, bọn chúng tưởng tụi mình đã chộp được con mồi. Thứ hai, bọn chúng cũng có thể nghĩ rằng tụi mình đã lần ra dấu vết.
- Trời đất, có nghĩa là chúng ta sẽ đụng độ chúng dài dài?
- Chứ sao. Dám chơi thì dám chịu. Mày rên rỉ ai mà thương hả mập?

CHÍN
LÀNG WALCHENAU

Ngày thứ hai mưa như trút. Sau buổi ăn trưa, Tarzan và Kloesen lẹ làng lẻn vào phòng địa lý. Hai đứa tìm muốn nổ đom đóm mắt tấm bản đồ địa phương.
Cánh cửa bỗng mở ra sau lưng Tarzan. Một giọng nghiêm nghị vang lên khô khốc:
- Làm gì ở đây hả?
Không cần quay lại, Tarzan cũng biết đó là ông thầy Simmer mặt búng ra sữa. Hắn để yên cho Tròn Vo trả lời:
- Tụi em nghiên cứu, thưa thầy.
- Nghiên cứu hay hút thuốc lén lút. Hả?
Cái mũi non tơ của Simmer khịt khịt làm như căn phòng sắp bốc hỏa vì thuốc lá. Có điều đố ông ta tìm được một tàn thuốc trong cuộc đời của Tarzan.
- Một người mê chơi thể thao thì chẳng bao giờ thèm rờ đến điếu thuốc đâu, thưa thầy.
- Đừng… lẻo mép Peter Carsten. Tôi bắt quả tang được rồi…
Ông thầy Simmer sung sướng lôi sột soạt từ túi quần Kloesen ra một mảnh giấy. Ông ta chắc mẩm rằng đó chính là bao thuốc lá. Ông ta cười hả hê cho đến lúc trợn mắt trước… tờ giấy gói kẹo.
Tròn Vo mặt vênh vênh:
- Tụi em đàng hoàng mà, phải không thầy? Em rất thích kẹo sôcôla.
- Tôi biết. Em là con trai duy nhất của nhà sản xuất kẹo. Quái quỷ thật, tại sao kẹo sôcôla lại gói bằng giấy bạc giống như giấy bao thuốc? À, mà… các cậu định làm gì ở đây?
Tarzan nói nhẹ nhàng:
- Tụi em tìm một cái làng tên Walchenau ở cách đây 50 cây số.

- Ồ, tôi có biết cái làng đó. Thời sinh viên tôi từng tới Walchenau nghỉ vài ngày. Đâu? Đưa tôi tấm bản đồ…
Simmer cúi xuống và nói với vẻ… hòa hoãn:
- Chỗ này. Cứ theo con đường đến Núi Nhà Thờ là gặp. Ủa, sao bản đồ chẳng ghi chú gì hết? Thay vào cái làng là một cái hồ. Không lẽ những người làm bản đồ lại cẩu thả đến thế sao? Tôi thực không hiểu nổi…
Tarzan nét mặt đầy hoan hỉ:
- Dù sao tụi em cũng xin cảm ơn thầy. Thầy đã giúp tụi em…
Lúc Simmer bỏ đi, hắn bắt đầu ước lượng khoảng cách:
- Chính xác 50 cây số. Đi về là 100. Tụi mình chỉ có thể đến đó bằng xe buýt hoặc tàu hỏa.
Tròn Vo vỗ đùi:
- Lên phòng đi. Trong phòng tao có cuốn sách ghi bảng giờ các chuyến tàu mới nhất.
Bọn chúng chụm đầu lại trong "Tổ đại bàng".
- Ái chà, chỉ đến Núi Nhà Thờ. Ở đây cũng không có ghi Walchenau. Xe buýt khởi hành lúc 9 giờ 10 phút. Đến Núi Nhà Thờ lúc 10 giờ 30 phút. Lúc 19 giờ 30 mới có chuyến khứ hồi. Cũng vừa đủ thời gian để biết và tìm hiểu sào huyệt mật của Labutzka.
Kloesen nằm lăn ra giường:
- Thứ bảy "đề-pa" . Ôkê?
- Ôkê! Tao sẽ báo cho Công Chúa và quân sư biết.
*
Chiều hôm sau, khi Tứ quái đang tập trung quanh bàn bóng bàn của khu vườn nhà Karl, thì Tarzan thoáng thấy một chiếc xe hơi đảo qua cổng biệt thự. Hắn sửng sốt vì hai kẻ ngồi trên xe không ai khác hơn là Otto Ganste và Dolores Pophau đỏm dáng. Chiếc xe lao vọt đi lúc Tarzan bay ra cổng.
Hắn trở về với khuôn mặt chán chường:
- Lại hai tên yêu quái Ganste và Pophau.
Tròn Vo rụt cổ lại:
- Tụi lưu manh ngày càng lộng hành.
Tarzan nhún vai:
- Chiếc xe hơi thằng tóc vàng Ganste cầm lái không dưới 30.000 mark. Bọn chúng đào đâu ra một số tiền lớn như thế để sắm xe chớ?
Máy Tính Điện Tử phát biểu:
- Có thể nó mượn người ta.
Nhưng Gaby thì nghiêm trang hơn:
- Tôi không tin. Chỉ có thể là xe ăn cắp.

Tarzan sáng lên. Hắn vỗ vai Gaby:
- Tôi cũng nghĩ như bạn. Nhưng đã ăn cắp xe mà chúng dám lượn theo chúng ta giữa ban ngày thì quả thật liều mạng. Tụi lưu manh này đã đi đến chỗ cái gì cũng dám làm.
*
Trưa thứ sáu, không hiểu vì linh tính gì mà Tarzan bật radio nghe ngóng tin tức. Sau phần điểm tin thế giới, hắn và Kloesen bàng hoàng vì một thông báo địa phương:
Những bóng ma lại gây thảm họa trước lối rẽ đến Núi Cối Xay. Một xe hơi bị chúng ép đã đâm sầm vào dải phân cách luồng đường. Cặp vợ chồng ngồi trên xe bị thương. Dù không thấy mặt, nhưng bà con hai bên đường đều quả quyết thủ phạm vẫn là đôi tình nhân ma. Gã tóc vàng và ả tóc đen gây thảm họa đã biến mất trước khi các chốt chặn đường của cảnh sát hoạt động…
Mặt Tròn Vo hầm hầm:
- Không lẽ cảnh sát bó tay?
Tarzan tắt radio:
- Tao đang hình dung trong đầu một mối liên tưởng rất kỳ lạ. Hồi nãy mày có thấy mặt gã Ganste chưa?
- Tao chỉ thấy mái tóc vàng.
- Còn cô ả Dolores Pophau?
- Tóc đen. Cô ta đẹp hết sảy.
- Tốt. Mày hiểu mối liên tưởng của tao rồi chứ gì?
Kloesen trợn mắt:
- Gã tóc vàng và ả tóc đen. Trời đất, mày định nói gã Ganste và Dolores là…
- Hai con quỷ trên xa lộ qua thông báo tin tức của đài giống hệt nhân dạng của chúng. Chưa kể đến chiếc xe hơi cáu cạnh. Bọn chúng đổi xe như chong chóng.
- Lạy Chúa!

Tứ quái TKKG

Dịch giả: Vũ Hương Giang - Bùi Chí Vinh

MƯỜI
BÁU VẬT DƯỚI ĐÁY HỒ

Sáng thứ bảy, mặt trời rực rỡ, bù lỗ cho một tuần làm việc và học hành đến nơi đến chốn của học sinh nội trú.

Tarzan và Tròn Vo xin phép đi chơi cả ngày. Nửa tiếng trước khi xe buýt khởi hành, hai đứa đã có mặt tại bến. Chúng gửi xe đạp ở bãi giữ xe.

Karl và Gaby ngẫu nhiên gặp nhau dọc đường. Bốn đứa trẻ kéo nhau đến phòng vé mua bốn vé khứ hồi. Tiếng Gaby lanh lảnh:
- Mình lại đụng độ Dolores Pophau. Cô ả từ góc phố theo dõi cửa hàng thực phẩm "Công Chúa" rất chăm chú. Lúc mình ra khỏi nhà, y thị co vòi lại. Nhưng sau đó lại thản nhiên ló mặt…
Tarzan thoáng suy tư:
- Dolores biết mặt và biết tên bốn đứa mình. Hôm Kaupa bị còng về đồn cảnh sát, Dolores Pophau là nhân chứng tố giác. Quả là liều lĩnh, những chi tiết dồn dập này càng chứng tỏ những bóng ma chính là cặp Ganste – Pophau.
Khám phá của Tarzan làm bùng nổ cuộc tranh luận trên xe buýt. Gaby quả quyết:
- Điều Tarzan vừa phát hiện rất quan trọng. Mình sẽ cho ba mình biết chuyện đó tối nay.

Tứ quái ngồi ở hàng ghế sau cùng. Công Chúa được ưu tiên vị trí sát cửa sổ. Đi được nửa chặng đường, Tarzan giật nảy mình vì liếc thấy một chiếc Mercedes đang bám chặt xe buýt với một khoảng cách cần thiết. À á a, một cái đuôi lợi hại đây! Hắn không thể nhìn rõ nhân dạng hai kẻ ngồi trên xe, nhưng cứ mỗi lần xe buýt dừng lại đón khách là chiếc Mercedes cũng dừng lại và giữ một cự ly nhất định.

Đến nước này thì Tarzan đã có thể quả quyết. Hắn nói:
- Sắp có trò vui, thưa các chiến hữu. Có hai kẻ thích khách bám theo chúng ta. Một cô gái tóc đen và một thằng tóc vàng. Xin mời các bạn đoán thử.
Ba cái miệng ồ lên một lượt:
- Đúng là bóng ma Ganste và Dolores!
Ngay lúc đám trẻ hào hứng nhất thì chiếc Mercedes đột nhiên mất hút. Mặt Tròn Vo nghệt ra:
- Ơ… bọn quỷ chuồn rồi?

Tarzan lắc đầu:
- Đừng đánh giá sai về chúng. Chúng biết rành là xe buýt chạy đến Núi Nhà Thờ và từ đây tới đó không còn trạm ghé nào nữa. Song song với con đường này là xa lộ. Tôi bảo đảm chúng đang rong ruổi trên xa lộ và đến đích trước chúng ta. Chưa nói đến chuyện có khi chúng lại "ghi" thêm tội ác mới vào chiến tích của mình. Tội ác thứ…? Thôi, tôi nhớ ra rồi, lúc thằng Ganste tóc vàng ở hồ bơi lảm nhảm chuyện ăn mừng chiến tích thứ 25 là có ý hết. Té ra gã và nhân tình đã gây ra tới 25 tai nạn trên xa lộ.
Gaby rùng mình:
- Ớn quá, cái con mồi của Labutzka tại căn nhà số 7 làng Walchenau quá nhiều vấn đề. Không hiểu tương lai tụi mình ra sao đây?
Tarzan nhìn sang Công Chúa nói từng tiếng một như một… vệ sĩ bách chiến bách thắng:
- Hãy tin ở… Tarzan chớ Gaby?
- Còn lâu!
Cô bé thọc ngón trỏ vào sườn hắn ngay huyệt… cười khiến người hùng lăn lộn suýt rớt khỏi chiếc ghế. Tròn Vo thở dài:
- Đúng là "mỹ nhân tự cổ như… ranh tướng". Chẳng có ai hạ được đại ca ngoài… Gaby. Chán thật.
Xe buýt đến Núi Nhà Thờ chậm mười phút. Như lời người vợ không bao giờ cưới của ông trùm Labutzka tường thuật, Núi Nhà Thờ có một dãy nhà nghỉ tuyệt vời được bao vây bởi những ngọn núi xám. Tứ quái theo con đường chính mà cất bước với hy vọng "mọi con đường đều dẫn đến… Walchenau". Rõ ràng chúng đã làm một cuộc trường chinh vô ích vì dọc con đường không hề thấy một tấm bảng nào báo hiệu làng Walchenau. Tarzan đã cạn dần sự kiên nhẫn. Hắn buộc lòng phải đánh tiếng với một khách lữ hành đang nốc bia ừng ực ở bờ rào:
- Xin lỗi anh, làng Walchenau ở đâu ạ?
Người lữ hành buông chai bia sửng sốt:
- Chúa ơi, đến Walchenau ư? Tôi có nằm mơ không đây? Làm gì có làng Walchenau ở chỗ này. Ha ha, buồn cười thật, chú em đã chậm mất tới… ba năm chẵn.
Tarzan cũng sửng sốt không kém người thanh niên trên đường:
- Chậm ba năm? Trời ơi, không lẽ Walchenau có động đất? Thảo nào…
Hắn chợt nhớ lại tấm bản đồ với địa danh Walchenau đã bị xóa bỏ.
- Thế này nhé. Còn ghê gớm hơn cả động đất. Chú em và ba bạn trẻ đi đúng một cây số nữa sẽ gặp hồ chứa nước Tose. Cách đây ba

năm, thung lũng nhỏ này được be bờ chung quanh để chứa nước sông Tose chảy qua núi. Từ hai năm nay, nhà máy thủy điện Tose đã đi vào hoạt động và cung cấp điện cho các làng lân cận. Walchenau không tồn tại nữa. Dân làng đã dọn đi từ lâu, như tôi… chẳng hạn. Làng Walchenau đã chìm sâu dưới mặt hồ.
Tarzan như bị dội một gáo nước lạnh. Trong một giây hắn cảm thấy mình yếu ớt như sợi bún. Vậy là mọi thứ coi như công… dã tràng dù đã đi đến đích. Hắn không thể thốt lên lời nào. Khỏi nói đến các bạn hắn, mặt Gaby tái nhợt như sắp chết đến nơi.
Hắn buột miệng ngỡ ngàng:
- Coi như những ngôi nhà trong làng đều bị bốc dỡ đem đi nơi khác?
- Ồ, làm gì có chuyện đó. Chúng tôi chỉ tháo ráp những ngôi nhà bằng vật liệu đơn giản. Còn các biệt thự cổ kiên cố ư, ai mà mang theo nổi? Chúng vẫn còn nguyên dưới đáy hồ. Ê, các bạn trẻ đến đúng lúc đấy. Thời điểm này mực nước hồ Tose đang xuống thấp nhất. Các bạn có thể thấy đỉnh tháp nhà thờ nhô cao khỏi mặt nước đến hai mét, nước thì trong tận đáy…
Tarzan gần như người chụp được cái phao cứu sinh giữa biển khơi. Mặt mày hắn tươi tỉnh hẳn:
- Tụi em cảm ơn anh.
Đám trẻ đi tiếp một khoảng nữa để rồi Tròn Vo rên rỉ than trời:
- Ôi, nền văn minh… thủy điện chán ngấy. Nhân loại ngu xuẩn đi nhấn chìm một cái làng.
Quân sư Karl ngẩn ngơ:
- Mày phải dùng chữ trấn nước cái làng chớ Kloesen? Nhưng có trấn nước cỡ nào thì con mồi vẫn… bất hoại. Tao chắc chắn số châu báu vẫn còn nguyên trong ngăn bí mật…
Tarzan đồng tình:
- Ôkê! Hy vọng cuối cùng của chúng ta nằm trong hốc đá.
*
Tứ quái đứng trước bờ hồ. Mực nước đang ở mức trung bình ít nhất cũng bốn mét căn cứ vào vạch chuẩn bên thành hồ. Những tòa nhà màu xám thấp thoáng dưới mặt nước như những bóng ma. Bọn chúng cứ nhìn đỉnh tháp nhà thờ nhô lên mà xuýt xoa tiếc rẻ.
Tarzan tuyên bố:
- Nhiệm vụ của tôi là… lặn xuống.
Công Chúa hơi hốt hoảng:
- Lặn xuống mà không có bình dưỡng khí à?
- Không cần bình ôxy nhưng cần mặt nạ thợ lặn. Bắt đầu từ cột mốc là tháp nhà thờ. Hẳn chúng ta biết rằng ngôi nhà số 7 nằm sát bên

nhà thờ, chính bà Riden đã nói như vậy. Không khó khăn gì để tìm ra số 7 trước ngôi nhà và mò mẫm ngăn chứa báu vật bí mật của Labutzka. Gaby hiểu không? Cái trò "học lớp huấn luyện lặn" của tôi đâm ra hữu ích cho phi vụ này.
Máy Tính Điện Tử hò reo như con nít:
- Thật là bá cháy. Nhưng chúng ta tìm đâu ra chiếc mặt nạ thợ lặn bây giờ?
Kloesen cười tươi rói:
- Hồi nãy mình có thấy một cửa hàng bán dụng cụ thể thao ở Núi Nhà Thờ. Đương nhiên đã là tiệm thể thao thì thế nào cũng có dụng cụ. Họ phải biết kinh doanh mặt hồ cho khách du lịch thích lặn xuống làng Walchenau chớ. Vấn đề lúc này là tiền. Tụi mình gom lại thử coi được bao nhiêu?
Công Chúa mở ví ra trước:
- A, còn khá bộn.
Tròn Vo vừa góp tiền vừa gãi đầu:
- Thực ra cũng không khó giải quyết. Nếu thiếu xu tôi sẽ tình nguyện "chôm" chiếc mặt nạ ở cửa hàng.
Nó thì thầm vào tai Tarzan:
- Mày có đem theo đồ bơi hay không? Hay… cởi truồng?
- Cái thằng trời đánh.
Tròn Vo cười rúc rích làm Gaby đứng kế bên đỏ mặt. Có điều cô bé đổi sắc mặt rất nhanh:
- Tarzan này. Nếu cảm thấy có nguy cơ rình rập ở làng Walchenau dưới nước thì…
- Yên trí mà Gaby. Mình hiểu lòng bạn.
Bốn đứa đảo ngược trở lại Núi Nhà Thờ. Số tiền gom góp dư sức mua chiếc mặt nạ mà vẫn còn rủng rỉnh. Tarzan chép miệng nói một mình:
- Vẫn không thấy Otto Ganste và Dolores Pophau bám theo. Chúng ăn mừng chiến thắng thứ… 27 trên xa lộ bằng mánh lới nào kìa?
Bây giờ thì cả đám đã tụ tập tại một chỗ thích hợp cho đặc vụ ở men bờ hồ. Nước lạnh như băng giá. Mặt ba quái nhuộm đầy nét băn khoăn khi Tarzan phóng ùm xuống nước.
Tarzan bơi sải chầm chậm để thích ứng với độ lạnh. Đến đỉnh tháp nhà thờ, hắn vẫy tay chào các chiến hữu và chụp mặt nạ lên mặt. Hắn hít thật sâu đúng ba lần rồi mất hút.
Các tiếng động xung quanh im phăng phắc. Chỉ nghe tiếng bong bóng kêu ọc ọc. Nước trong ánh lên sắc xanh biếc. Tarzan chúc đầu xuống bơi qua viền mái nhà thờ. Hắn dè dặt vì không có chân nhái.

Qua nhà thờ, hắn bơi tiếp về ngôi nhà xám xịt nằm gần đó. Chân hắn chạm vào bức tường đá hộc bám đầy rêu. Những ô cửa sổ tròn xoe như những con mắt thô lố. Cứ nghĩ đến chuyện phải bơi vào "những con mắt" hun hút ấy mà… hãi hùng, nhưng rõ ràng hắn không còn cách nào thoái thác. Giống hệt đường vào… địa ngục.
Tarzan tìm cửa căn nhà nhưng cơn nghẹn thở ùa đến. Hắn buộc phải ngoi lên mặt nước để hưởng đôi chút ánh mặt trời. Bàn tay các chiến hữu vẫy cao khích lệ làm hắn tự tin hơn. Lần lặn thứ hai này hắn phát hiện được cửa căn nhà. Cánh cửa mất tiêu chỉ còn cái… miệng há hốc. Cũng may trên cánh cửa lồ lộ con số 7.
Còn đủ không khí cho mình xâm nhập không đây? Câu thắc mắc đến chậm hơn tốc độ bơi của hắn. Tarzan đã vượt qua cửa và chìm hoàn toàn vào bóng tối. Tay hắn sờ soạng trúng một khung cửa. Lúc lướt qua, hắn nhận thấy bên tay trái có một ô cửa sổ sáng lóa. Ánh sáng hắt vào lung linh. Á à, hắn đang lọt giữa một gian phòng lớn ngon lành với những chiếc ghế dài xây trước các bức tường, các khung cửa và một chiếc lò sưởi rõ mồn một.
Huyền thoại Labutzka trước mặt, nhưng Tarzan đã hết khí thở. Tai hắn bắt đầu lùng bùng, hai lá phổi như bị hàng nghìn mũi kim đâm đau nhói. Hắn nghiến răng lao theo con đường ngắn nhất, bơi qua cửa sổ, ngoi lên khỏi mặt nước, hớp dưỡng khí và ra hiệu "an toàn" cho các bạn.
Ôi, đôi mắt Gaby mòn mỏi hơn bất cứ cô bé nào trên trần gian này. Hắn lặn xuống lần thứ ba. Giờ thì tha hồ mà mò mẫm bức tường trong phòng khách của Labutzka. Coi, chiếc vòng sắt mọc ra như thách thức. Hắn dùng sức mạnh lôi hộc đá khỏi bức tường, thả nó chìm lỉm và thò tay chộp vào khoảng trống. Thật hú vía, hắn rụt tay chớp nhoáng vì có cảm giác chạm phải một vật gì trơn trơn. Con thủy quái nào đây? Hắn đánh liều thò vô lần nữa và… lôi khỏi khoảng trống một túi nặng.
Ê, đó là một túi da lớn. Cái túi da trơn như mỡ làm hắn tưởng phải đối đầu với một con bạch tuộc. Dưới lần da đáy túi lồi lên một cái tráp to tướng cỡ cái hộp đựng giày bằng kim loại.
Chiến thắng vĩ đại. Tarzan dùng tất cả tàn lực đưa chiến lợi phẩm lên khỏi mặt hồ.
Hắn định gào lên sung sướng lúc hai tay nâng cao cái tráp, nhưng… lạy Chúa, mọi người đã biến mất không một chút dấu vết. Các bạn hắn đã đi về đâu?
Trái tim khốn khổ của Tarzan đập thình thịch. Hắn tuyệt vọng và trở lại cảm giác cô đơn cùng cực. Cái lạnh bấy giờ tưởng tan biến quay

lại hành hạ tận xương tủy.
Hắn buồn bã bơi ngửa vào bờ, hai tay vẫn giữ chặt cái tráp.
Mặt đất cuối cùng đã chạm dưới chân. Tarzan đứng lên, ném chiếc mặt nạ vào bụi rậm và lội bì bõm qua chỗ lầy ven hồ. Chưa đến dốc bờ hồ, hắn đã nghe tiếng đàn ông từ bụi cây the thé:
- Đứng lại, Carsten!
Tiếng của thằng Otto Ganste vang lên như dao nhọn:
- Tao cấm mày nhích thêm một bước, con nhỏ bạn mày đang ở trong tay tao. Chắc mày không muốn mặt mày nó nát bấy vì cái lưỡi lam cạo râu chớ? Nào, liệng cái tráp lên bãi cỏ. Hiểu chưa?
Tarzan thấy lòng mình tan nát hơn bao giờ hết. Hắn nguyền rủa điên cuồng:
- Tao thách mày động đến một sợi tóc của Gaby. Đồ chó đẻ. Vật này không bằng một sợi tóc của Gaby. Hãy nhớ lời tao nói.
- Hà hà, vậy là tốt. Liệng ngay cái tráp cho tao. Rồi bơi trở lại tận tháp nhà thờ… Tao biết mày thương con bé lắm mà, hà hà…
Tarzan không có thời giờ để lựa chọn. Công Chúa là châu báu lớn nhất trong tình bạn của hắn. Hắn giận dữ ném cái tráp lên bãi cỏ, chỗ bụi rậm gã tóc vàng đang núp. Karl và Kloesen ơi, hai đứa mày ở đâu?
Hắn lội xuống nước với hàm răng đánh cầm cập vì tê lạnh. Hình như nước lạnh gấp đôi ban nãy. Trong tình trạng đó, hắn bơi sải đến tháp nhà thờ và ngoái về phía bờ.
Chó đẻ thật, ả Dolores Pophau lúc đó chường mặt… nữ thần từ bụi rậm. Cô nàng lượm cái tráp lên. Ganste tóc vàng cũng bước ra khoái trá. Gã vẫy tay chào Tarzan bằng nụ cười nham hiểm. Sau đó khỏi phải hỏi, hai con quỷ chạy một mạch ven bờ hồ.
Tarzan bơi rượt theo. Ôi, cuộc đua chênh lệch giữa mặt nước và mặt đất. Hắn nín thở thót tim lúc hai đứa kia nhảy lên chiếc xe Mercedes bóng lộn. Chẳng còn gì để mất nữa. Tarzan vuốt mặt, nhìn muốn rách hai con mắt vô bảng số xe: …B407.
Nào, xin mời hai đứa mày cứ việc phóng đi.
Lúc hắn chạy lại bụi rậm, một cảnh bi hài không tưởng tượng nổi đang xảy ra trước mặt: Công Chúa với sắc mặt không còn một chút máu vừa khóc vừa cởi trói cho hai "hiệp sĩ" Máy Tính Điện Tử, Tròn Vo đang nằm sấp dưới đất. Cô bé nói tức tưởi:
- Tụi nó xuất hiện lúc không thể ngờ đến. Thằng Ganste nắm tóc mình ngay lúc bạn lặn xuống lần cuối. Trên tay nó vung vẩy cái lưỡi lam. Bằng phương pháp đe dọa rạch mặt đó, nó đã ép Karl và Kloesen đi ra sau bụi cây. Con mẹ… Pophau bắt hai bạn ấy phải

nằm xuống và lấy dây trói chặt. Tụi nó ác ôn còn hơn tội phạm.
Mình… mình tức… lắm mới khóc.
Tarzan an ủi:
- Nín đi Gaby, chúng không chạy xa được đâu.
Hắn chui vào một bụi cây và thay quần áo. Lúc bước ra hắn căn dặn:
- Mình sẽ chạy lại đồn cảnh sát ở Núi Nhà Thờ. Họ sẽ chặn đứng chiếc Mercedes kịp thời nếu…
*
Đoạn đường dài cả cây số nhưng Tarzan cần chưa đến ba phút phi nước đại. Hắn nhào qua đồn cảnh sát như một con báo đen, thuật lại câu chuyện ngắn gọn trong hơi thở hổn hển. Hai nhân viên cảnh sát lập tức hiểu được vấn đề.
Ba quái Gaby, Karl, Kloesen tới đồn thì cuộc truy nã chiếc Mercedes cáu cạnh đã khởi sự. Qua máy bộ đàm, tất cả các xe tuần tra trong khu vực giáp ranh đều nhận được thông báo. Đúng là không có chỗ dung thân cho hai đứa ác ôn.
Một viên cảnh sát chưng hửng:
- Mercedes… B407 hả? Trời đất, chiếc xe sơn màu trắng. Thật hết chỗ nói, các em hiểu ra chưa?
Đó là chiếc xe bị mất cắp tối qua lúc 22 giờ. Bọn chúng đã sử dụng nó để chạy trên xa lộ hướng về hồ Troien. Thì ra thủ phạm đã bị lột mặt nạ. Chúng tên là Ganste và Pophau hả? Chỉ có chúng mới dám liều lĩnh lái chiếc xe ăn cắp chạy đi… ăn cắp ở vùng này.
Một viên cảnh sát khác ngao ngán:
- Hai đứa đó hành động như những kẻ tâm thần. Tại sao chúng lại căm thù nhân loại đến như thế? 27 vụ do chúng gây ra trên xa lộ chứ đâu phải ít ỏi? Không lẽ cuộc đời du mục lại làm cho chúng ghen tị với những kẻ định cư sao?
Anh ta nhìn qua Tứ quái:
- Các em thật… số một. Thế nào các em cũng nhận được tiền thưởng của ông Adenman. Chúng tôi mong rằng trong cái tráp còn nguyên số của cải.
Tarzan lấy khăn bông lau khô tóc. Hắn định giải thích cho các vị cảnh sát rằng đời… du mục bô-hê-miêng đẹp và lãng mạn như bài thơ của thi sĩ, nhưng đáng tiếc là bài thơ mà thiên nhiên ban phát trên lại bị một thiểu số hủy diệt đi bằng tham vọng làm giàu bất chính. Đáng buồn là trong đám thiểu số có cả “nữ thần xinh đẹp” Pophau.
Tiếng thông báo từ máy bộ đàm oang oang bởi một nhân viên tuần tra:
- Helios số 3 đây. Tai nạn bất ngờ xảy ra trên xa lộ cách lối rẽ từ Núi

Nhà Thờ về hướng thành phố một cây số. Chiếc Mercedes màu trắng… B407 đã lao hết tốc độ vào một thành cầu. Người lái Otto Ganste bị thương nặng, người ngồi cạnh Dolores bị thương nhẹ. Chúng tôi đã báo cho xe cứu thương. Có lẽ vì cú sốc sinh tử của tai nạn, cô gái Dolores Pophau tự thú nhận rằng y thị và Ganste chính là những bóng ma mà cảnh sát đang truy nã. Cái tráp của đám trẻ con vẫn nằm trong xe. Tráp đựng toàn vàng ròng và kim cương. Chúng tôi đoán đây là số của cải trị giá 300.000 mark của ông Adenman bị cướp mấy năm về trước.
Không khí tự nhiên im lặng lạ thường.
Ganste đã bị trọng thương. Kẻ thù chưa tiêu diệt thì đã tự nộp mạng.
Tarzan cảm thấy lòng chùng xuống:
- Gã đã điên vì giấc mơ triệu phú nên mới lạc tay lái.
Máy Tính Điện Tử không nói gì nhưng Tròn Vo thì cười toe toét. Sự phẫn nộ và nỗi vui sướng của nó đều mang dấu ấn khôi hài. Gaby ngó Tarzan thì thầm:
- Vậy là công sức của chúng ta không vô ích.
Vị cảnh sát cầm máy bộ đàm kết luận với người đồng nghiệp của mình:
- Sự an bài nhân quả của Thượng Đế. Giống hệt ông trùm Labutzka trước kia, sinh nghề tử nghiệp, chúng từng gây thảm họa cho bao nhiêu người lương thiện trên xa lộ, lần đầu tiên chúng chạy đúng luồng đường. Chúng chưa quen… chạy đúng luồng đường nên tự gây tai nạn thảm khốc.
Có bao giờ cái ác lại không trả giá – Tarzan nghĩ thầm.

(hết tập 7)

Nguồn: thuvien-ebook.com
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 01/06/2009 3:40:38 CH